MAREA EVANGHELIE A LUI IOAN – Vol – V

Iisus în ținutul Cezareii lui Filip. Evanghelia după Matei Capitolul 16 - continuare

Capitolul 1 - Ospățul cel miraculos 1

1.Eu am spus: „A trecut deja de ora amiezii. Marcu, du-te şi pregăteşte cele necesare pentru ospăț. Rafael al Meu te va ajuta! După ce ne vom ospăta, vom vedea ce ne va mai aduce această zi. Acum, să ne aşezăm cu toții la masă. Tu, Rafael, înainte de toate, du aceste două grămezi de creier de pe masa noastră şi apoi mergi de-l ajută pe Marcu!"

2.Rafael a făcut într-o clipită ceea ce i-am cerut şi apoi i s-a adresat lui Marcu: „Vrei să te ajut în felul vostru, al oamenilor, sau în felul meu? Spune-mi cum ți-ar plăcea mai mult! Dacă te-aş ajuta în modul omenesc, aş atrage mai puțin atenția asupra mea; dar dacă aş face-o în felul meu, am economisi mai mult timp, iar timpul este foarte prețios. Voi face însă cum vrei tu, ca să nu ai ce să-mi reproşezi."

3.Marcu i-a răspuns: „Prietene din ceruri, ar fi într-adevăr mult mai avantajos să mă ajuți în felul tău să aduc bucatele pe mese, căci, cu tot ajutorul slugilor lui Cyrenius, servitul bucatelor pentru atâția oameni ar dura destul de mult timp şi, pe lângă aceasta, mâncarea încă nici nu este gata. Ar fi binevenit un ajutor supranatural, altfel numai gătitul ar mai dura cel puțin o jumătate de ceas!"

4.Rafael i-a spus cu blândețe lui Marcu: „Aşa mă gândeam şi eu. Voi pregăti repede toate bucatele şi la fel de repede le voi aşterne pe masă. Crede-mă, trebuie doar să încuviințezi şi totul este posibil! Dacă am încuviințarea ta, în cel mai scurt timp toate bucatele se vor afla pe mese, frumos aranjate în fața oaspeților!"

5.Marcu a spus: „Ar fi într-adevăr foarte simplu, dar s-ar putea ca oamenii să vadă în această acțiune a ta o vrăjitorie cerească şi să le fie teamă să mănânce. Cu greu ar îndrăzni să se atingă de bucate şi să le savureze, mai ales negrii, care sunt atât de atenți la tot ce se petrece aici, de parcă nu ar vrea să piardă nici cel mai mic amănunt!"

6.Rafael a zis: „O, nu-ți fă griji din cauza lor; ei s-au obişnuit de mult cu toate aceste minuni! În afară de aceasta, este şi foarte târziu, iar Domnul doreşte să realizeze ceva foarte important după masă - doar El singur ştie despre ce este vorba - şi de aceea e mai bine să facem totul prin intermediul rapidității mele cereşti. Pe de-o parte, acesta este ultimul prânz pe care Domnul îl mai ia în acest loc, iar pe de altă parte, nu strică un mic miracol! Eşti de acord cu mine?"

7.Marcu a răspuns: „Întru totul; căci tu, ca unul dintre primele spirite cereşti, ştii şi pricepi mult mai bine decât mine ce se petrece şi ce este cel mai bine de făcut acum! Fă deci după cum consideri!”

8.După ce Marcu i-a spus aceste cuvinte lui Rafael, au mers împreună la bucătărie, unde se aflau soţia lui Marcu, fiicele şi fiii săi, precum şi o mulţime de slugi ale lui Cyrenius, care nu ştiau pe ce să pună mâna mai repede de atâta treabă. Cu toate aceste ajutoare, bucatele nu erau nici pe jumătate pregătite.

9. Marcu a spus atunci: „O, va mai dura cel puţin un ceas până să fie totul gata!”

10.Soţia lui a zis: „Da, iubitul meu soţ. Noi nu putem nici să facem miracole pentru a grăbi lucrurile şi nici să lăsăm totul baltă. Trebuie deci să ne continuăm cu răbdare munca până la capăt.”

11.Marcu a spus: „Ştiţi ceva, lăsaţi mai bine totul deoparte. Rafael este un bucătar deosebit de rapid şi va termina în curând tot ceea ce este de făcut!”

12.Soţia i-a zis: „Ar fi foarte bine, căci suntem cu toţii destul de obosiţi!”

13.Toţi bucătarii şi bucătăresele s-au oprit din lucru, iar Rafael a spus: „Acum puteţi merge şi voi să vă aşezaţi la masă! Bucatele vor fi duse imediat şi toţi se vor bucura de ele. Bătrâne Marcu, prietene, aşează-te lângă mine la masă. De această dată mănâncă tu din bucatele mele şi spune-mi apoi dacă mă pricep la gătit! Soţia şi copiii tăi au şi ei masa lor afară, în faţa casei, şi ea este deja plină cu aceleaşi bucate şi băuturi.”

14.Toţi au ieşit din bucătărie, iar Marcu, văzând sutele de oameni care mâncau şi beau deja la mese, a spus cu mare mirare: „Dar cum a fost cu putinţă? Nu ai plecat nici o clipă de lângă mine, iar mesele sunt deja pline... chiar prea pline! Când ai pregătit toate bucatele şi când le-ai pus pe mese?! Te rog, spune-mi cum ai făcut toate acestea, căci eu înţeleg multe lucruri, dar nu pricep cum de poţi fi atât de rapid, mai ales în lucruri de felul acesta, care pe acest pământ necesită o anumită succesiune temporală! Te rog încă o dată: spune-mi, cum ai pregătit mâncarea şi din ce provizii?! Pe mese nu a ajuns nimic din bucatele pe jumătate pregătite în bucătăria mea, căci doar tocmai le-am văzut acolo, aşteptând să fie terminate!”

15.Rafael i-a răspuns: „Înseamnă că nu te-ai uitat îndeajuns de bine, căci altfel ai fi observat că proviziile tale nu mai sunt în locul în care le-ai văzut ultima oară! Ia mergi şi te uită încă o dată!”

16.Marcu s-a dus în bucătărie, a aruncat o privire şi a găsit bucătăria şi cămara în perfectă ordine şi curăţenie, toate lucrurile fiind strânse, El s-a întors şi mai uluit, spunând: „Ah, prietene, e greu de rezistat cu tine! Trei zile nu voi mai pune în gură nici o îmbucătură dacă nu-mi spui cum a fost cu putinţă aşa ceva!”

17.Rafael a spus: „Să mergem mai bine la masă. Acolo vom discuta puţin despre aceasta!”

18.Ei au venit apoi împreună la masa noastră, unde era multă voie bună. Rafael a luat imediat un peşte frumos, pe care i l-a pus lui Marcu în faţă, poftindu-l să-l mănânce. Dar pentru că Marcu a început din nou cu întrebările sale, Rafael i-a răspuns prietenos: „Acum mănâncă şi bea, iubit prieten! După ce ne vom întări amândoi trupul cu această hrană şi băutură binecuvântată, îţi voi explica cum am reuşit să pregătesc atât de repede mâncarea şi cum, la fel de repede, am aşternut şi masa!”

19.Urmând sfatul lui Rafael, Marcu a început să mănânce şi să bea cu poftă.

Capitolul. 2 - Cum se fac miracolele

1.După ce a terminat de mâncat, Marcu i-a spus lui Rafael: „Ei, prietene ceresc, vrei să-mi spui acum câte ceva?!”

2.Rafael a răspuns: „Vezi, prietene, eu vreau să-ți explic totul, dar oricât ți-aş explica, ceea ce am făcut mai devreme va rămâne în continuare pentru tine ceva miraculos, atâta timp cât nu vei fi botezat şi tu cu Duhul cel Sfânt din ceruri! O dată ce Spiritul Domnului va fi pe deplin revelat în sufletul tău, iar sufletul tău va fi una cu El, vei înțelege totul până în cele mai mici detalii, fără nici o explicație. Acum însă şi cea mai clară explicație nu-ți va aduce decât foarte puțină lumină! Nici chiar sufletul desăvârşit nu poate pricepe ceea ce ține numai şi numai de spirit. Doar spiritul din el poate să pătrundă aceste taine! Dar pentru ca totuşi să-ți faci măcar o idee, priveşte puțin împrejurul tău şi spune-mi ce vezi!”

3.Marcu a privit în jurul său şi mare i-a fost mirarea văzând pe la mese o mulțime de tineri cu înfățişarea lui Rafael, care îi serveau pe oaspeți şi aveau grijă ca aceştia să aibă tot ce le trebuie. Alți tineri aduceau peşti proaspeți din mare, îi duceau repede la bucătărie şi îi preparau, iar apoi, tot la fel de repede, îi serveau la mese, căci negrii erau flămânzi, iar bucatele erau pe gustul lor.

4.Rafael l-a întrebat pe Marcu: „Acum înțelegi cum de am putut face totul atât de repede şi cu atâta uşurință? Te-ai convins acum că spiritul - principiul cel mai profund şi atotpătrunzător al oricărei ființe şi al oricărui lucru - poate lucra după bunul său plac, permanent şi foarte eficient, chiar şi asupra materiei? Nimic nu i se poate opune! Un arhanghel ca mine are eoni de slujitori ce se supun în fiecare moment voinței sale, care, la rândul ei, împlineşte în fiecare moment Voia Domnului. Dacă, de exemplu, Domnul îmi inspiră o dorință, ea este îndeplinită de nenumărații slujitori supuşi mie, cu o rapiditate pe care nici nu ți-o poți imagina. Eu personal nu trebuie să fac nimic, dar voința mea absolută de arhanghel determină nenumărații slujitori să acționeze, din profunzimile ființei lor. În felul acesta este dusă la îndeplinire, cu o mare rapiditate, acțiunea cerută. Totul decurge cu atâta precizie deoarece Domnul a gândit şi a pregătit deja, cu mult înaintea noastră, până în cele mai mici detalii, planul oricărei acțiuni vizibile.

5.Ai văzut doar cum a luat ființă o măgăriță, acolo sus, pe munte. Exact aşa ia naştere totul. Voința noastră, unită cu Voința Domnului, cheamă la acțiune elementele primordiale ale naturii, care, în conformitate cu gândurile noastre, creează tot ceea ce noi voim! Fie ca aceste lucruri pe care ți leam spus să-ți ofere explicația pe care ți-ai dorit-o! Mai mult decât atât nu pot să te lămuresc, deoarece limbajul omului este foarte limitat! Nu mai continua să întrebi despre aceasta, căci, atâta timp cât nu vei deveni una cu spiritul pe deplin revelat din tine, nu vei înțelege mai mult! Iar la cunoaşterea obținută prin revelarea spiritului pur nu poate accede nici o creatură, cu puterile ei limitate! Îți este mai clar acum?”

6.Pe deplin mulțumit, Marcu a răspuns: „Îți mulțumesc pentru această explicație atât de bună. Punând cap la cap lucrurile pe care le-am văzut şi le-am auzit, înțeleg, spre deplina mea mulțumire, cum faci aceste miracole, iubitul meu prieten ceresc, înțeleg mai ales cum de este posibil să realizezi orice acțiune cu atâta rapiditate. Pot spune acum că,

în cazul fiecărui miracol, lucrurile decurg într-o oarecare măsură în mod natural şi că fundamentul oricărei acţiuni aparent miraculoase este întotdeauna rezultatul unei uniri impresionante de forţe divine. Cred că există o anumită asemănare între acţiunile voastre spirituale şi vrăjile magicienilor pământeni. Punctul comun constă în acea prevedere şi pregătire despre care mi-ai vorbit!

7.Vezi tu, prietene ceresc, eu spun acum exact ceea ce gândesc! Cred că v-ar fi la fel de greu şi vouă ca şi unui magician să faceţi dintr-o dată un mare miracol, dacă acesta nu ar fi pregătit şi prevăzut dinainte. Şi magicianul îşi pregăteşte cu grijă acţiunea, având ca susţinere şi unele înţelegeri făcute cu anumiţi oameni de-ai lui. Bineînţeles că toţi ceilalţi nu trebuie să afle nimic, altfel s-a terminat cu vrăjitoria! Eu trag deci următoarea concluzie, care cred că este greu de contrazis: Domnului - iar prin El şi vouă - Îi sunt cu putinţă toate lucrurile, dar nu pe neaşteptate, ci pregătite deja din punct de vedere spiritual din veşnicie şi încadrate într-o anumită succesiune de evenimente! Ceea ce apare aici ca faptă exterioară a fost cu mult timp înainte prevăzut şi pregătit în spirit!

8.Astfel, un pământ ca acesta pe care trăim acum nu poate apărea dintr-o dată aşa desăvârşit cum este printr-un simplu Fiat! ('Să fie!') atotputernic, ci în timp, după pregătiri îndelungate; şi acest pământ, ajuns în faza de acum, îşi va continua prin necesitate existenţa, conform aceluiaşi principiu. Din acelaşi motiv, cred că este imposibil ca un lucru ce nu a fost pregătit şi gândit anterior să ia fiinţă dintr-o dată şi să aibă o viaţă desăvârşită şi durabilă. Ceea ce apare dintr-o dată va dispărea la fel de rapid. De exemplu, fulgerul apare foarte repede, dar dispare la fel de repede. Pe când, o existentă durabilă este imposibil să dispară dintr-o dată. Ea poate dispărea doar treptat, în timp, exact aşa cum a şi luat fiinţă. Ceva ce nu a fost prevăzut şi pregătit nu poate deci să ia fiinţă, nici dacă ar cere-o voinţa cea mai fermă, susţinută şi de cuvinte magice. Aşadar, putem privi totul ca fiind o lucrare miraculoasă, însă fiecare fenomen care se petrece nu este nimic altceva decât urmarea necesară a multor altor fenomene care l-au precedat.

9.Toată lauda I se cuvine doar Domnului, prietene ceresc! Din câte îmi dau seama, se pare că am înţeles explicaţia ta mult mai bine decât te-ai fi aşteptat tu! Vezi, dragul meu Rafael, trebuie să recunoşti că bătrânii romani nu sunt chiar atât de grei de cap! Ce părere ai, crezi că am priceput bine ceea ce ai spus?”

Capitolul.3 - Planurile de acţiune ale lui Dumnezeu şi libertatea de voinţa a omului

1.Rafael a răspuns zâmbind: „Într-adevăr, acum ai puţin habar... dar, în ceea ce priveşte «prevederile noastre necesare» şi «pregătirile noastre îndelungate», eşti pe o cale greşită. Te vei convinge de aceasta prin exemplele pe care ţi le voi da! Alege tu un loc şi cere-mi să creez un pom sau chiar mai mulţi, plini deja cu roade coapte! Poţi cere chiar să fie în acelaşi pom fructe de feluri diferite. Apoi să-mi spui dacă mai crezi că şi aceşti pomi fructiferi au fost prevăzuţi şi pregătiţi. Tu trebuie doar să-mi spui ce doreşti şi vei avea parte imediat de un adevărat miracol care nu a fost prevăzut sau pregătit!”

2.Marcu a zis: „Da, dar ar fi mult mai bine dacă întâi de toate m-ai putea convinge că eu sunt întru totul stăpânul perfect liber al voinţei şi al dorinţei mele! Cred că ţi-ar fi mult mai greu să faci aceasta decât să creezi diferiţi pomi fructiferi într-un anumit loc! În mintea mea a apărut deja îndoiala în ceea ce priveşte posibilitatea realizării din nimic a unui miracol, fără ca acesta să fi fost pregătit. Nu vreau să neg total această posibilitate, dar, gândind la tot ceea ce a fost, este şi va fi pe acest pământ, cu greu aş putea crede că lucrurile pot sta şi altfel, deoarece atotputernicia divină tocmai aceasta înseamnă: că nimic nu poate să apară fără Voia şi fără strădania lui Dumnezeu, bazate pe atotcunoaşterea Sa divină. Aşa cum este cu neputinţă ca Dumnezeu să nu fi ştiut din veşnicie că, la un moment dat, îngerul Său Rafael va crea în mod miraculos, la dorinţa unui om, nişte pomi, la fel de dificil este de dovedit că acest miracol nu a fost şi el prevăzut şi pregătit din veşnicie! Cu siguranţă că, din punct de vedere spiritual, a fost prevăzut!"

3.Rafael a răspuns: „Da, într-adevăr, este posibil ca anumite lucruri să fie pregătite dinaintea materializării lor, dar îţi spun că voinţa omului este atât de liberă încât nici Domnul şi nici noi nu o putem clinti prin vreo prevedere şi, cu atât mai puţin, prin vreun fel de pregătire. Poţi fi deci absolut sigur că voinţa ta liberă nu poate fi nici prevăzută şi nici pregătită. Aşa că, cere-mi şi vei vedea că Domnul însuşi, direct sau prin mine, ca slujitor al Său, va crea în mod miraculos, fără nici un fel de pregătire, pomii fructiferi ceruţi de tine, prin propria ta alegere, iar ei vor avea o existenţă durabilă!"

4.Marcu s-a gândit puţin şi a spus: „Prietene, trebuie să fie neapărat pomi fructiferi? Poate că mi-aş dori altceva! Ce zici, şi acel «altceva» ar putea fi creat în mod miraculos?"

5.Rafael a răspuns: „Sigur că da, este acelaşi lucru pentru noi! Cere ceea ce vrei şi acel «ceva» va fi aici!"

6.După ce a fost astfel asigurat, Marcu s-a mai gândit o vreme dacă nu ar putea găsi ceva cu care să-l încolţească pe înger. Pentru că nu i-a venit nici o idee mai bună, el i-a spus lui Rafael: „Fămi o casă mai rezistentă, bună ca adăpost pentru străini şi localnici, o grădină împrejmuită, plină cu tot felul de pomi fructiferi, dintre care curmalul să nu lipsească, şi tot acolo, în grădină, să fie şi un izvor cu apă proaspătă şi bună."

7.Îngerul a spus: „Nu crezi că e prea mult dintr-o dată, prietene?"

8.Marcu i-a răspuns: „Aha, te-am cam încolţit, nu-i aşa? Da, da, fără să fie prevăzut şi pregătit nu se prea poate face ceva! Eu nu vreau să te oblig la nimic; fă ceea ce poţi face, adică nişte pomi fructiferi, şi lasă celelalte lucruri pe care le-am cerut!"

9.Îngerul: „Ceea ce ai cerut va fi făcut. Fie ca, în numele Domnului, să fie aici toate acestea! Mergi acum şi verifică. Apoi vino şi spune-mi dacă este bine aşa. Dacă nu-ţi place ceva, să-mi spui, căci acum încă se mai pot face unele modificări! Mâine va fi prea târziu, căci nu vom mai fi aici. Mergi şi priveşte cu atenţie!"

Capitolul.4 - Noua proprietate a lui Marcu. Încă un miracol făcut de Rafael

1.Marcu a privit împrejurul său şi a văzut cu uimire cum întreaga privelişte din faţa lui se transformase în mod miraculos. La dreapta casei vechi, pescăreşti, se ridica acum o casă frumoasă din piatră, cu două caturi, orientată cu faţa către nord-est. Spatele casei era foarte aproape de malul mării; doar o potecă largă, ce împrejmuia casa, o despărţea de mal. Construcţia avea o bucătărie spaţioasă, o încăpere mare destinată folosirii ei ca sală de mese şi alte optsprezece încăperi, dintre care cinci camere de locuit şi treisprezece încăperi mari pentru tot felul de întrebuinţări agricole: o încăpere pentru depozitarea grânelor, alta pentru fructe, alta pentru legume şi rădăcinoase şi aşa mai departe. Într-o altă încăpere se afla un bazin mare cu apă, zidit la exterior cu plăci de marmură albă. Avea o suprafaţă de vreo douăzeci de stânjeni pătraţi şi o adâncime de şase picioare. Apa era adâncă de doar patru picioare şi jumătate, adâncime suficientă pentru păstrarea peştilor.

2.Acest bazin interior pentru peşti era alimentat permanent cu apă dintr-un izvor, care intra prin mai multe orificii mici făcute în partea lui inferioară; apa se acumula doar până la o anumită înălţime, de unde un jgheab prelua surplusul şi îl ducea direct în mare. Această deschidere putea fi însă astupată din exterior, dacă se dorea umplerea totală a bazinului. Un parapet înalt de două picioare şi jumătate, făcut tot din marmură albă, împrejmuia bazinul. Acesta avea pe o parte un mic canal de scurgere, pentru cazul în care bazinul s-ar fi umplut până sus, canal care de asemenea ducea, prin zidul casei, în mare. Pereţii şi podeaua erau şi ei îmbrăcaţi în marmură albă, iar tavanul era făcut din lemn bun de cedru, fără noduri, încăperea aceasta era luminată prin cinci ferestre, şi ele cu pervazul marmorat, fiecare fereastră având o înălţime de cinci picioare şi o lăţime de trei picioare. Aceste ferestre, ca de altfel toate celelalte ferestre ale casei, erau construite în aşa fel încât să poată fi deschise şi închise.

3.Poarta principală era dintr-un metal având strălucirea aurului, iar celelalte uşi ale casei erau făcute din cel mai bun lemn de cedru, având încuietori şi lacăte potrivite. Duşumeaua de la primul cat era făcută integral din lemn de cedru şi fiecare încăpere era deosebit de frumoasă. Atât încăperile de jos, cât şi cele de la etaj conţineau tot ceea ce este necesar într-o casă. Încăperile pentru grâne, fructe şi legume erau pline, iar cămara era ticsită şi ea cu toate cele necesare în bucătărie. Marcu primise nu doar o simplă casă impunătoare, aşa cum o visase el, ci ea era dotată din abundenţă cu toate cele necesare unui trai bun pentru mulţi ani de acum încolo.

4.În spatele casei erau grajduri de toate felurile pentru vite, mai multe colibe pline cu unelte de pescuit, deosebit de practice, şi o grădină de vreo douăzeci de pogoane. Grădina, care fusese mai înainte un teren sterp şi nisipos, era acum împrejmuită cu un zid rezistent şi avea un pământ mănos pe care creşteau tot felul de pomi fructiferi. Câteva pogoane erau plantate cu viţă-de-vie, care acum era încărcată cu ciorchini de struguri copţi, grei şi foarte zemoşi. Alte câteva pogoane erau pline cu legume de tot felul.

5.În mijlocul grădinii se ridica un templu de marmură ce adăpostea două bazine cu apă termală. Unul era alimentat de la un izvor cu apă fierbinte, pentru vindecarea gutoşilor, iar celălalt, cu apă călduţă, bogată în sulf şi sodiu, pentru vindecarea leproşilor. Aceste izvoare de apă fuseseră conduse la suprafaţă, prin puterea lui Rafael şi conform

voinței Mele, chiar din centrul Pământului. Marcu a zărit şi un port foarte larg, cu cinci corăbii mari, echipate cu pânze şi vâsle, a cărui intrare, largă de vreo şase stânjeni, putea fi închisă pe timpul nopții cu un lanț gros. Întreaga gospodărie respecta întru totul, până în cele mai mici detalii, imaginea la care Marcu visase adesea şi tocmai de aceea acum se freca întruna la ochi, având mereu impresia că visează şi că tot ceea ce vede este ireal.

6.După vreun ceas, când a terminat de cercetat toată gospodăria, s-a întors ameţit de câte văzuse şi a spus cu nedumerire: „Aceasta este realitatea sau visez cu ochii deschişi? Nu, nu, nu poate fi realitatea! Cam aşa mi-am imaginat eu adesea gospodăria mea şi de multe ori o şi vedeam parcă aievea în fața ochilor, în visele mele de dimineață - iar acum, prietene din ceruri, sunt sigur că tu m-ai adormit cumva şi eu nu fac decât să-mi revăd propriile mele idei!”

7.Rafael a spus: „O, tu, roman sceptic! Dacă toate acestea ar fi fost doar un vis, atunci cum îți explici că acum, când vorbeşti cu mine, încă le mai poți vedea, sau vrei să spui că dormi în continuare şi visezi? Trimite-ți nevasta şi copiii să vadă şi ei ce ai văzut tu, şi poate că ei te vor ajuta să ieşi din vis!”

8.După ce a aruncat încă o privire casei, Marcu a spus: „Oh, dar nu este un vis, este purul adevăr! Va rămâne oare astfel?”

Capitolul.5 - Copiii lumii şi copiii lui Dumnezeu

1.Rafael a rostit: „Nu ți-am spus eu că tot ce este construit aici nu va dispărea în totalitate nici într-o mie de ani? E drept că pomii fructiferi, plantele, tufişurile şi cele cinci corăbii nu vor rezista atât de mult; dar zidurile vor fi foarte trainice! Chiar şi peste două mii de ani vor dăinui urmele existenței lor, dar atunci nu va mai şti nimeni că întreaga construcție a fost realizată în mod supranatural; cât despre vecinii tăi, nu-ți face griji, ei vor crede că romanii prezenți aici au construit toate acestea, deoarece şi multe brațe puternice pot face miracole! Tu lasă-i să creadă aşa, căci într-o țară cu de o sută de ori o sută de mii de oameni, aşa cum este aceasta, abia de ai putea găsi cinci mii de oameni care să te creadă, şi aceasta numai după ce le-ai da foarte multe explicații. Oricum, credința oarbă nu aduce nimănui vreun folos - nici lor şi nici nouă, spiritelor cereşti. Şi apoi, nu este atât de important cât de mulți sau cât de puțini te vor crede; căci Domnul a venit pe pământ doar pentru copiii Săi, care sunt puțini la număr, şi nu pentru oamenii acestei lumi. Şi aşa vor rămâne lucrurile până la sfârşitul timpurilor şi al lumii!

2.De câte ori se va revela Domnul pe acest pământ - prin cuvânt, prin faptă sau chiar personal - va face aceasta numai pentru adevărații Lui copii, care vin de sus! Lumea şi copiii ei nuli vor putea simți savoarea decât foarte puțin sau chiar deloc! Însă acestora din urmă li se vor oferi nenumărate ocazii şi, dacă le vor fructifica, în final se vor putea numi şi ei copiii lui Dumnezeu.

3.Să nu crezi că această înaltă lumină din ceruri va ajunge la toți oamenii acestui pământ! Doar adevărații Săi copii, care sunt puțini la număr, vor avea parte de ea din abundență. Copiii lumii se vor mulțumi să-şi construiască, din gunoiul lor, temple şi case de adorație pentru idoli, pe care le vor îngrădi cu legi de fier şi cu reguli oarbe şi prosteşti. Cu toate acestea, nu vor putea să facă nimic împotriva puținilor copii adevărați, căci Domnul va avea mereu o deosebită grijă de ei. Du-te acum la Domnul şi mulțumeşte-I pentru acest mare dar!"

4.Marcu a venit atunci la Mine şi a vrut să înceapă să-Mi mulțumească cu mare pompă, prin cuvinte bine chibzuite şi alese.

5.Eu i-am spus însă: „Scuteşte-te de acest efort. Eu am simțit deja mulțumirea inimii tale şi nu mai am nevoie şi de cea a vorbelor! Oare nu-şi merită orice gazdă cinstită răsplata sa? Tu eşti o gazdă bună şi cinstită şi ai avut mare grijă de noi timp de aproape opt zile. Nu-ți puteam cere să faci aceasta fără nici o răsplată. Această casă va fi un bun adăpost pentru tine şi pentru urmaşii tăi. Dar să ai grijă ca numele Meu să rămână bine înrădăcinat în inimile urmaşilor tăi, căci, dacă ei vor pierde numele Meu din inimile lor, vor pierde curând şi toate celelalte lucruri! Cel care pierde totul în această lume, mai puțin numele Meu, acela nu a pierdut încă nimic, dimpotrivă, a câştigat totul, însă cel care pierde numele Meu din inima sa, acela a pierdut totul, chiar şi dacă are la picioarele sale toate comorile acestei lumi!"

Capitolul.6 - Domnul îi dă reguli de conduită hangiului Marcu

1.(Domnul): „Fiecare să se îngrijească să păstreze numele Meu în inima sa! Cel care îl va avea acolo, acela va avea totul, iar cel care îl va lepăda, acela a lepădat tot ce este divin!

2.Cine Mă iubeşte cu adevărat îl va iubi pe aproapele său ca pe sine însuşi. Iar cel care poartă cu adevărat numele Meu viu în inima sa are astfel o comoară care nu-i va putea fi luată niciodată, deoarece a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice este cu mult mai mult decât a fi stăpânul tuturor comorilor acestei lumi şi ale tuturor lumilor din întreaga infinitate.

3.Nu este de ajuns să credeți în Mine doar cu mintea, ci este necesar să credeți cu măsura iubirii infinite din inimile voastre.

4.Vor veni la tine, Marcu, tot felul de oameni săraci. Ceea ce tu vei face pentru ei, fără să te gândeşti la o răsplată pământească, pentru Mine vei face, şi pentru aceasta vei fi răsplătit prin iubirea Mea.

5.Dacă vine cineva la tine gol, îmbracă-l! Şi nu te sfii să le dai bani celor sărmani, care în această lume au mare nevoie de ei!

6.Eu am vrut ca toți oamenii să trăiască frățește, fără acest mijloc distructiv de schimb, care sunt banii, însă, pentru că tot au fost introduşi de oameni şi pentru a uşura comerțul, voi lăsa banii să existe în continuare; dar să ştii că aceştia le aduc fericire oamenilor numai prin iubirea Mea!

7.Să nu crezi niciodată că au o altă valoare decât cea a iubirii Mele; doar atunci ei îți vor aduce numai dragostea şi binecuvântarea Mea! Celui care are nevoie de un ban, dă-i doi, chiar trei, iar Eu îți voi răspunde cu o iubire de zece sau chiar de treizeci de ori mai mare.

8.Pe scurt, dacă, văzând că un om are nevoie de ceva, îl ajuți cu dragă inimă şi faci aceasta în numele iubirii Mele, poți fi sigur că vei fi răsplătit de Mine!

9.Dacă vine la tine un om bogat care este bolnav de gută, calculează-i după cum este drept plata pentru găzduire şi hrană, dar baia să fie gratuită!

10.Dar dacă vine unul la baie doar pentru a se distra, cere-i un preț mai mare pentru baie, găzduire şi mâncare decât altuia! Însă dacă acelaşi om vrea să afle adevărul, atunci tu să i-1 dezvălui fără să-i ceri vreo plată, căci în cunoaşterea adevărului el este foarte sărac!

11.Dacă vine un om care caută adevărul prin lume şi vrea să-l afle de la tine, aceluia să nu i-l spui pe degeaba, ci pune-l să plătească pentru fiecare cuvânt câte un ban; căci, pentru un astfel de căutător, adevărul are valoare numai când este plătit cu bani grei!

12 Dacă vine la tine un sărac înfometat, aceluia dă-i să mănânce şi să bea şi nu-1 lăsa să plece sărac de la tine. Însă dacă vine unul pentru că îi place să stea la masa ta, acela să plătească şi ceea ce a mâncat săracul de lângă el!

13.Ajută-i fără nici o răsplată pe cei săraci, iar pe cei care vin pentru plăcerea lor pune-i să plătească! M-ai înțeles?"

14.Marcu a răspuns, plângând de bucurie: „Da, Doamne!"

15.Eu am spus apoi: „Du-te acum şi arată-le şi alor tăi darul primit!"

16.Marcu s-a dus atunci la familia sa, care era uimită din cale-afară, şi i-a transmis îndrumările Mele; apoi au mers cu toții în grabă spre noua casă, au intrat în ea şi au studiat-o în amănunt. Atât nevasta, cât şi copiii lui Marcu nu mai ştiau ce să facă de bucurie. Cei care erau la masă M-au întrebat dacă au voie să meargă şi ei să privească noua gospodărie miraculoasă.

17.Eu am răspuns: „Dragi prieteni, această lucrare este mai durabilă decât Mine în ceea ce priveşte existența sa pământească şi astfel veți avea îndeajuns de mult timp să o vedeți şi să o admirați. Eu însă încurând nu voi mai trăi decât prin iubirea din inimile voastre.

18.Rămâneți aşadar cu Mine atâta timp cât mai sunt încă aici, căci ceea ce Eu am cu adevărat de dăruit este cu mult mai mult decât toate miracolele la un loc!"

19.Toți au spus: „Da, da, da, o, Doamne, rămânem cu toții lângă Tine, căci Tu eşti mai mult decât toate miracolele care au fost făcute prin puterea, prin înțelepciunea şi prin grația Ta şi care umplu infinitatea!"

Capitolul.7 - Despre pontiful roman. O critică adusă preoților păgâni din Roma

1.Cyrenius a spus: „Doamne, Tu îmi cunoşti slujba grea şi plină de responsabilități. De la un timp însă, nu-mi mai este aşa de greu şi am senzația că totul se face de la sine şi că toate problemele se rezolvă fără să clintesc un deget! Acum sunt mult mai liniştit, căci ştiu că Tu rezolvi totul pentru mine şi, în toate treburile care au existat şi există, nu a fost vreodată o rânduială mai bună. Aceasta pentru că Tu faci totul în locul meu!

2.O, tu, împărăție fericită! O, Roma, casa mea părintească, cât de mult te vei fi bucurând tu în taină că Domnul şi-a îndreptat privirea Sa spre tine, vrând să crească şi între zidurile tale copii ai Săi! Doamne, sunt alături de Tine trup şi suflet. Dacă ai fi fost acum în Roma şi ai fi făcut un astfel de miracol acolo, nu ar fi rămas nici un om care să nu-Ți aducă slava cea mai mare! Dar Tu Îți cunoşti planul şi Îți ştii cărările. Ştiu că este cel mai bine aşa cum ai hotărât Tu să fie!"

3.Iara a Mea, care tăcuse până atunci, a spus: „Fii pe pace în ceea ce priveşte Roma, o, mare guvernator! Eu am o părere bună despre romani, dar acolo mai trăiesc şi mulți preoți păgâni, care sunt cu toții în subordinea unui aşa-numit Pontifex Maximus ('Mare Preot', la vechii romani). Ei stăpânesc poporul prin teama de pedepsele lui Hades şi de ororile Tartarului, care - spun ei - sunt veşnice! Vai de cel care îndrăzneşte să intre în acest cuib de viespi! Vai şi amar de el! Eu cred că preoții voştri sunt de o mie de ori mai răi decât templierii noştri, care încă îi mai poartă în amintire pe Moise şi pe profeți, chiar dacă numai în vorbe învățate pe de rost. Ai voştri nici măcar nu s-au ostenit să învețe ceva pe de rost, iar toate acțiunile lor izvorăsc doar din egoism şi din pofta nestăpânită de a-şi extinde pretutindeni şi cât mai repede domnia.

4.Doi preoți din Roma, care au înnoptat odată la noi, mi-au povestit despre acel Pontifex Maximus (PM) că ar fi o ființă atât de sfântă, încât însuşi Zeus, care îl vizitează o dată pe an, se închină de trei sau de şapte ori în fața reprezentantului său pământesc înainte de a îndrăzni să i se adreseze şi de a-i da cu mare umilință noi legi pentru muritorii de pe pământ. Zeus îl stimează în acest fel pe Pontifex Maximus mai mult de dragul muritorilor, pentru ca aceştia să priceapă valoarea neprețuită a maiestății sale, el fiind cel mai de vază reprezentant al celui mai înalt zeu, aici, pe pământ.

5.Spuneau că el (PM) ar fi mai presus de toți regii şi împărații, comandanții de oşti şi domnii de pe pământ. Se spune că el ar avea în stăpânirea sa exclusivă toate elementele. Dacă, de exemplu, fiind furios, bate cu piciorul său sfânt în pământ, acesta începe să tremure precum frunza în bătaia vântului, iar munții încep să scuipe foc, susținându-l astfel pe PM să-şi verse, în numele lui Zeus, dreapta şi apriga-i furie.

6.Se spune că doar de el depinde dacă un an va fi bun sau rău. Dacă el binecuvântează pământul, vor fi recolte bogate pretutindeni, iar dacă nu îl binecuvântează, recoltele vor fi proaste; dacă va blestema pământul, atunci se vor isca războaie, va fi foamete, vor apărea molime şi mii de alte asemenea nenorociri! În afară de Zeus, toate celelalte zeități trebuie să i se supună; iar dacă nu o fac, el le poate interzice să

mai vină pe pământ timp de o sută de ani - ceea ce încă nu s-a petrecut niciodată şi nici nu se va petrece, căci zeii sunt ferm convinşi de măreţia domniei sale, PM.

7.Astfel, un PM are o putere triplă: una, asupra tuturor zeităţilor - în afară de Zeus, cu care este egal ca rang -, a doua, asupra întregului pământ şi asupra elementelor şi a treia, asupra oamenilor, animalelor, pomilor şi plantelor. În afară de acestea, el mai stăpâneşte planetele şi toate stelele şi are în mâinile sale norii, vântul, fulgerele, tunetul, ploaia, grindina şi zăpada. Chiar şi marea se cutremură în faţa infinitei sale forţe!

8.Apoi, cei doi preoţi romani mi-au mai povestit încă o mulţime de alte lucruri despre PM. O vreme am crezut că fac doar glume cu mine, dar din păcate aveam să mă conving în curând că cei doi nebuni luau aceste lucruri în serios, căci, în momentul în care am început să le vorbesc despre unicul Dumnezeu al lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov şi despre faptele Sale, ei au început să râdă de mine şi m-au asigurat că mă înşel, că sunt pe o cale greşită. Ei mi-au mai spus că au mii de dovezi ale faptului că este aşa cum spun ei.

9.I-am întrebat ce ştiu ei: PM este muritor sau nemuritor? Unul dintre ei s-a cam grăbit să-mi răspundă şi, bâlbâindu-se, mi-a zis că PM ar fi muritor pentru pământ, dar că o dată ce moare este luat imediat de Zeus în cea mai înaltă sferă a Elizeului, unde va mânca la aceeaşi masă cu el timp de o sută de ani, devenind el însuşi o mare zeitate. Aceste vorbe nu i-au convenit celuilalt preot, căci l-a corectat astfel pe primul: «Vorbeşti prostii! Când a fost vreodată un PM muritor?! Ceea ce ai spus acum despre el este valabil numai pentru noi, preoţii mai mici în rang, mai ales dacă nu am reuşit să intrăm în graţiile lui PM. Un PM nu moare niciodată şi nici nu poate să moară, deoarece Zeus i-a dăruit veşnica nemurire! Vezi, a spus el în continuare, eu îl cunosc deja pe al patrulea, şi nici unul dintre ei nu a murit încă. Cu toate că tronul este ocupat doar de un singur PM, toţi ceilalţi sunt nemuritori; deci nici un PM nu poate muri, la fel cum nici nu poate pierde tronul pământesc!»

10.Eu le-am spus atunci: «Dar aşa ceva este imposibil! Cum ar putea ca patru să fie unul şi unul, patru?! Aceasta mi se pare a fi o mare prostie! PM al vostru este, din câte-mi spuneţi voi, un mare smintit, la fel de muritor ca oricine altcineva, iar puterea lui stă în armele împăratului, în prostia şi în orbirea poporului amărât, precum şi în vrăjile cele mai rele, căci este uşor să faci miracole în faţa mulţimilor lipsite de minte şi oarbe din punct de vedere spiritual! Lăsaţi-mă în pace cu prostiile voastre! E suficient că sunteţi voi atât de proşti! De ce să devin şi eu ca voi?»

11.Cei doi s-au supărat foarte tare pe mine, au început să-şi facă reproşuri unul altuia şi au părăsit încăperea bătându-se. Văzându-i cum se rostogolesc, încăieraţi ca nişte câini, i-am mai întrebat pe fereastră dacă şi bătăile au fost poruncite de către PM, ca urmare a vreunei noi legi venite de la Zeus din Elizeu. Nu mi-au auzit cuvintele - şi a fost mai bine aşa - căci ei au continuat să se contrazică în privinţa nemuririi lui Pontifex Maximus, până când i-au despărţit slujitorii noştri.

12.Însă acum te rog, mare şi iubite Cyrenius, să-mi spui ce impresie ar fi făcut Domnul în Roma unor astfel de oameni orbi şi fanatici? Cu siguranţă, cea mai rea, afară de cazul în care ar fi recurs la foc şi la o ploaie de pucioasă. Bunul Domn a ştiut dintotdeauna unde este cel mai bine să vină în aceste vremuri. De aceea a venit aici şi nu altundeva în lume! Aceasta este părerea mea. Ce părere ai tu? Ce crezi tu sau împăratul Romei despre acest suprem Pontifex Maximus?”

Capitolul.8 - Relațiile religioase din Roma în vremea lui Iisus

1.Cyrenius a răspuns: „Ai dreptate, copila mea, Pontifex Maximus este într-adevăr foarte popular în Roma şi nu se poate schimba nimic din această situație! Te asigur totuşi că doar oamenii din straturile de jos ale societății Romei, cei neşcoliți, cred într-o oarecare măsură în aşa ceva. Cei mai răsăriți nu cred deloc asemenea prostii, deci eu consider că se mai pot face multe lucruri cu noi, romanii.

2.E drept că ar fi destul de dificil să răspândeşti adevărurile divine în rândul poporului de jos, dar ştiu destui romani care şi-ar dărui averile, şi-ar da chiar sângele şi viața cu bucurie pentru această învățătură. Să ştii că nu găseşti uşor un popor care să se teamă mai puțin de moarte decât poporul roman! Dacă un adevărat roman s-a convins de un anumit lucru, îşi dă şi viața pentru el! Te asigur că un alt popor nu ar face aşa ceva!

3.Preoții noştri sunt cam a cincea roată la căruță, iar sărbătorile şi predicile lor folosesc doar pentru distracția poporului. Legile noastre - care reprezintă o sinteză atotcuprinzătoare a preceptelor celor mai buni şi mai înțelepți filozofi ce au existat vreodată pe pământ - au grijă să țină în frâu datinile preoțeşti.

4.Statul îl susține pe PM doar de dragul poporului, iar acțiunile sale de odinioară au fost foarte mult îngrădite. Acum câteva sute de ani era cu totul altfel. PM era un fel de zeu printre oameni! Era un om foarte cult - aşa şi trebuia să fie, căci altfel nu ar fi putut ajunge la acest rang înalt. El trebuia să cunoască misterele egiptene, precum şi toate oracolele şi tainele acestora; de asemenea, trebuia să fie un magician desăvârşit, căci era necesar să treacă un examen greu şi foarte sever în fața unui grup secret de patricieni ai Romei. Dacă avea toate aceste calități, era făcut pontif, având toate drepturile, avantajele şi dezavantajele pe care acest înalt rang le aducea cu el.

5.O dată ajuns pontif, el putea desigur să slujească poporul, dar înainte de toate trebuia să le arate patricienilor respectul cuvenit şi să facă ceea ce îi cereau aceştia. Dacă ei voiau război, pontiful trebuia să îşi conceapă profețiile în aşa fel încât poporul să întrevadă în ele necesitatea războiului, atribuită dorinței zeilor. Propriu-zis, zeii nu erau nimeni altcineva decât patricienii imperiului, împreună cu cetățenii cei mai învățați şi mai înțelepți, artiştii şi poeții. Totul a pornit de la ideea că trebuie doar să dai o direcție precisă imaginației bogate a oamenilor, şi astfel îi vei apăra de pericolul de a merge pe căi greşite.

6.Ei susțineau că fiecare om are o imaginație nativă. Dacă este neglijată, ea poate face dintrun om bun o adevărată bestie; dar dacă această imaginație îi este pusă într-o oarecare rânduială şi îi este impregnată cu imagini nobile, sub influența cărora va începe să se manifeste ordonat, ea va ajunge la rândul ei să creeze imagini sublime şi astfel se va transforma într-un instrument pur, lucrând numai spre binele omului.

7.Astfel, întreaga noastră învățătură despre zei, care a fost introdusă de către anumiți oameni învățați prin toate mijloacele posibile, nu este nimic altceva decât un eşafodaj conceput pentru ordonarea imaginației haotice a oamenilor. Pentru noi, patricienii, cunoscători ai acestor lucruri, a apărut firesc necesitatea de a ne manifesta după planul nostru de a ne forma supuşii.

8.Aşa cum era în acele vremuri, la fel este şi acum. Singura diferență este aceea că acum - şi oamenii de rând sunt inițiați în multe dintre tainele la care înainte nu aveau acces decât patricienii. Din această cauză, ei cred din ce în ce mai puțin în pontificat. Marea majoritate crede într-adevăr întro divinitate supremă, destul de mulți însă nu mai cred în nimic, iar cei mai culți sunt adepți ai lui Platon, Socrate şi Aristotel.

9.Cei doi preoți care ți-au vorbit despre PM sunt într-adevăr foarte proşti dacă au crezut cuvânt cu cuvânt ceea ce au fost învățați. Adeseori ei sunt deosebit de şireți şi se comportă în fața oamenilor de parcă ar juca şah cu zeii în fiecare zi! Dar ei în sinea lor nu cred în nimic altceva decât în cuvintele lui Epicur, care sună cam aşa: Ede, bibe, lude! Post mortem nulla voluptas; mors enim est rerum linea. ('Mănâncă, bea şi distrează-te! După moarte nu mai există desfătare; căci moartea este sfârşitul a tot.')

10.Dacă tu, draga mea Iara, care eşti atât de înțeleaptă în ciuda vârstei tale fragede, ne judeci pe noi după cei doi preoți cu care ai vorbit, atunci greşeşti amarnic, căci noi, romanii, suntem exact aşa cum ți-am spus acum. Dacă cineva mă contrazice, acela nu cunoaşte Roma; eu, fiind unul dintre conducătorii ei, ştiu exact cum stau lucrurile. Acum, că ai aflat toate acestea, te rog să fii mai blândă cu noi, romanii! Ce părere ai, am dreptate când îți cer aceasta?"

Capitolul.9 - Profeția Domnului despre soarta Romei şi a Ierusalimului

1.Iara a spus: „Este de la sine înțeles! Dacă este adevărat ce mi-ai spus acum, nu mai am nimic să vă reproşez. Având o orientare bună, nici rezultatele nu pot fi, în principiu, rele. Eu nu mă las păcălită de aparențe, dar ştiu că, de obicei, se ajunge mai uşor la o stare de onestitate şi de bunăvoință decât la purul adevăr, care de altfel este unica lumină călăuzitoare reală. După cum spui tu, voi ați avut dintotdeauna o voință orientată benefic, iar micile excepții nu schimbă absolut deloc imaginea de ansamblu.

2.Acum însă, pe lângă orientarea voastră benefică şi bunul vostru simț inițial, primiți şi lumina pură a eternului adevăr şi astfel această orientare benefică va fi dublată de căile şi cunoştințele cele mai potrivite pentru a atinge negreşit cele mai bune rezultate, în concluzie, nu ne putem aştepta decât la ceea ce este mai bun de la voi! O, Doamne, binecuvântează aceste cuvinte ale mele, ca ele să devină un adevăr pentru toate vremurile!"

3.Eu am spus: „Da, draga Mea Iara, fie binecuvântate minunatele şi adevăratele tale cuvinte!

4.Roma va fi locul unde se vor păstra cel mai bine învățătura şi grația Mea. Acest mare oraş împărătesc va atinge o vârstă foarte înaintată în istoria lumii, o vârstă pe care nu o vor atinge decât puține oraşe egiptene, iar dintre toate, Roma se va păstra cel mai bine. Duşmanii din afara zidurilor ei nu-i vor putea face prea mult rău. Doar timpul şi duşmanii din interiorul ei o vor putea macină.

5.Din păcate însă, învățătura Mea va deveni, în timp, un fel de idolatrie; dar, în ciuda acestui fapt, cuvântul Meu va purta întotdeauna adevăratul său înțeles.

6.Nici chiar în vremurile foarte îndepărtate spiritul învățăturii Mele nu va dispărea. Oamenii vor mesteca doar scoarța exterioară a învățăturii Mele şi o vor considera a fi pâinea vieții. Însă Eu îi voi conduce, prin mijloace potrivite, din nou pe drumul cel bun! Chiar dacă vor fi mulți desfrânați, eu îi voi purifica la momentul potrivit!

7.Învățătura Mea va fi cea care va vesti iubirea, umilința şi răbdarea. Mai-marii lumii se vor strânge în jurul ei şi vor vrea să-şi afle mântuirea în vorbele ei.

8.Absolut nealterat nu va dăinui nimic pe acest pământ, nici măcar cuvântul Meu. În Roma însă, cuvântul Meu se va păstra cel mai curat şi va fi ca o mărturie istorică!

9.Te asigur de acest lucru, dragul Meu prieten Cyrenius. Aceasta este şi binecuvântarea frumoaselor cuvinte pline de adevăr ale mult iubitei Iara!

10.Miile de ani care vor urma vor dovedi adevărul spuselor Mele!

11.Însă Ierusalimul va fi într-atât de distrus încât nu se va mai şti unde a fost odinioară. Generațiile viitoare vor construi un mic oraş şi-i vor da acelaşi nume, dar acela va fi situat în alt loc şi va avea o cu totul altă înfățişare. Acest orăşel va avea la rândul lui încercări foarte grele de trecut şi va deveni un loc lipsit de importanță, în care se vor strânge tot felul de vite, ce îşi vor duce jalnica lor existență hrănindu-se cu muşchii de pe pietre.

12.Da, într-adevăr, am vrut să fac din acest străvechi oraş al Domnului primul oraş al lumii; dar el nu M-a recunoscut, ci a văzut în Mine un tâlhar şi un criminal! De aceea va decădea pentru totdeauna şi nu se va mai putea ridica din mizeria binemeritatului blestem străvechi, pe care el însuşi şi l-a atras şi pe care l-a rostit cu gura lui! Eşti mulțumită acum, dragă Iara, de binecuvântarea Mea?”

13.Mişcată până la lacrimi, Iara Mi-a răspuns: „O, Doamne, Tu, unica mea iubire! Cine ar putea fi nemulțumit de ceea ce spui Tu şi mai ales de o astfel de profeție, atât de măreață, care ne poartă către un viitor atât de îndepărtat? Şi dragul meu Cyrenius pare a fi foarte mulțumit de ceea ce ai spus, la fel şi Cornelius, Faustus şi Iulius. Cu totul altfel stau lucrurile cu copiii Ierusalimului, ai căror reprezentanți sunt şi ei prezenți la această masă şi la multe alte mese de aici. Ei nu par a fi la fel de încântați precum romanii.”

14.După această remarcă foarte serioasă a ei, mai mulți oameni veniți din Ierusalim s-au ridicat şi au spus: „Nu trebuie să doreşti pieirea propriei case părinteşti atâta timp cât ea nu a devenit ascunzişul hoților şi al tâlharilor, însă o dată ce a ajuns astfel, ea nu trebuie cruțată! Fără să se teamă că ar păcătui, urmaşul are dreptul să distrugă cu propriile lui mâini o astfel de casă, împreună cu cei răi pe care ea îi adăposteşte, şi astfel să şteargă pentru totdeauna de pe fața pământului orice urmă a existenței sale.

15.Dacă Ierusalimul nu este nimic altceva decât un cuib de criminali şi de tâlhari, de ce ne-ar părea rău că Domnul îi dă binemeritata pedeapsă, ceea ce va şi face negreşit?! Partea tristă este că, în ciuda tuturor avertismentelor primite, acest oraş al lui Dumnezeu, asupra căruia s-a revărsat atâta grație, nu s-a îndreptat, ajungând în punctul în care Dumnezeu însuşi trebuie să îl lovească pentru a treia oară. Faptul că el a nesocotit Răbdarea Sa este o dovadă clară că îşi merită aspra pedeapsă şi că nu trebuie deplâns absolut deloc.

16.Volenti non fit injuria! ('Ceea ce ai acceptat de bunăvoie nu mai poate fi considerat o nedreptate.') Nimeni nu va plânge pe cineva care vrea să se arunce într-o groapă ziua în amiaza mare. Nici noi! N-am simțit niciodată milă pentru «catâri» şi proşti, cu atât mai puțin când ei vor să mai pară a fi şi cei mai măreți de pe pământ. Ca să nu mai vorbim de faptul că aşa-zisa lor «înțelepciune» este însoțită de tot felul de răutăți şi de multă prefăcătorie.

17.Este adevărat şi faptul că trebuie să avem compasiune pentru boala sufletească a omului, mai mult decât pentru cea trupească. Dar cine oare ar simți compasiune pentru unul care, având trupul bolnav, dar fiind întreg la minte, porunceşte slujitorilor săi să-l dea afară pe medicul cel bun, care ştie precis ce boală are şi vine la el să-l ajute? Nouă nu ne-ar fi milă de el. Este mai bine ca acel om să se îmbolnăvească şi mai tare, să aibă dureri mari, ca să înțeleagă prin suferință cât de prost a fost dândul afară pe medicul cel binevoitor şi priceput!

18.Prostia ca atare merita compasiunea, căci un om prost de la natură nu este de vină că s-a născut aşa; dar există oameni, aşa cum sunt preoții, fariseii şi cărturarii, care nu sunt prosti, ci o fac pe proştii, pentru a se putea folosi mai uşor - în atingerea scopurilor lor cât se poate de egoiste şi de meschine - de sărmanele ființe care au fost îndobitocite tot de ei! Astfel de oameni nu sunt nişte bolnavi, ci nişte lupi puternici şi sănătoşi în blană de oaie, şi ei nu merită decât pedeapsa cea mai aspră; orice inimă omenească ar face cea mai mare greşeală dacă ar nutri pentru ei şi cea mai mică milă.

19.Cine pe lumea aceasta, neplăcându-i noaptea, va fugi de ivirea zorilor? Cine este atât de nebun încât să plângă după o iarnă deosebit de grea şi de chinuitoare, după o furtună distrugătoare, după o molimă sau după nişte ani grei care au luat sfârşit? Dar noi credem că ar fi o prostie şi mai mare să plângem pentru că Domnul îşi va revărsa în curând grația Sa asupra noastră. Da, este trist că Ierusalimul nu a recunoscut şi nu a primit această clară lumină a spiritului, căci aceasta înseamnă a face corp comun cu Satana! Şi un asemenea oraş nu merită decât focul din ceruri! Sodoma şi Gomora zac de mult timp pe fundul Mării Moarte. Cine oare îi plânge pe acei blestemați? La fel, nimeni nu va plânge nici soarta Ierusalimului!

20.Tu, dragă Iara, te-ai înşelat puțin în ceea ce priveşte părerea ta despre noi! Chipul nu oglindeşte întotdeauna adevărul, el mai poate înşela uneori! Ce spui, avem sau nu dreptate?”

21.Iara a spus: „Doamne, Tu, iubirea mea, de ce se petrece mereu aşa şi îi judec greşit pe oameni? Nu pot fi eu oare în stare să îi văd cum sunt ei cu adevărat? Mă supără foarte tare acest lucru! Adineauri i-am dat ocazia lui Cyrenius să mă contrazică, bineînțeles cu blândețe, iar acum am judecat greşit o mulțime de oameni! Toți au dreptate, numai eu nu am. O, Doamne, dă-mi o putere de înțelegere şi o gândire mai bună, pentru a nu mai greşi când îi judec pe ceilalți!”

1.Eu am spus: „Uşurel, uşurel, draga Mea fetiță! Trebuie doar să fii puțin mai tăcută şi să nu începi imediat să vorbeşti în fața oamenilor cu experiență! Apoi nu trebuie niciodată să judeci după aparențe, ci să ai răbdare întâi să asculți ceea ce au de spus aceşti oameni despre diferite lucruri şi situații!

2. Dacă cineva se înşală într-o anumită privință, atunci este momentul să intervii şi să-i aduci aminte cu blândețe care a fost punctul în care s-a înşelat; dar niciodată mai devreme!

3.Nu ar fi deloc frumos ca o fată tânără sau chiar o femeie să vrea să-i învețe adevărul pe cei cu experiență, când ei îl cunosc prea bine; dar dacă bărbatul face o greşeală, atunci este momentul potrivit ca femeia să meargă la el şi să-i spună cu blândețe: «Dragul meu, priveşte..., te afli pe un drum greşit! Uite cum stau lucrurile...!» Iar bărbatul se va bucura foarte mult şi va urma cu multă plăcere sfatul blând al vocii ei calde.

4.Dar dacă femeia va vorbi neîntrebată şi fără tact, atunci bărbatul se va supăra, va deveni arțăgos şi nu va mai dori să urmeze sfaturile ei, oricât de mult adevăr ar cuprinde ele.

5.Aceasta este o evanghelie numai pentru femei! Femeia care va urma această învățătură va avea zile bune pe pământ, iar cea care nu o va asculta va trebui să recunoască faptul că doar din vina ei nu este prețuită de bărbați.

6.O femeie adevărată este un simbol al celor mai înalte sfere cereşti, dar o femeie egoistă, care vrea mereu să domine, este oglinda Satanei, care este deja prezent printre oameni, transformând totul într-un cumplit iad.

7.O adevărată femeie nu trebuie să se supere niciodată în totalitate pe un bărbat, căci făptura ei trebuie să emane cea mai mare răbdare, blândețe şi umilință. Bărbatul trebuie să regăsească în ea adevărata linişte a propriei sale ființe furtunoase şi să devină apoi la rândul lui blând şi răbdător! Însă dacă femeia este certăreață, ce să facă atunci bărbatul, a cărui natură este oricum mai mult furtunoasă decât liniştită?!

8.Deci niciodată cu ceartă mult iubita Mea fiică, altfel vei mai avea multe ocazii să te superi că ai fost contrazisă şi dată la o parte! M-ai înțeles?"

9.Iara a spus: „Am înțeles foarte bine; mă doare sufletul că am fost atât de proastă şi de obraznică. Tăcusem timp de mai multe ore şi era bine aşa; acum însă mi-am dorit să vorbesc puțin şi ar fi fost mult mai bine dacă aş fi tăcut în continuare. De acum încolo limba mea va rămâne pe deplin liniştită, cum nu a mai fost niciodată limba vreunei femei!"

10.Eu am spus: „Copila Mea dragă, nu este necesar să faci chiar aşa, trebuie doar să taci atunci când nu ți se cere să vorbeşti! Dacă, dimpotrivă, ți se cere să vorbeşti iar tu taci, bărbatul va vedea în atitudinea ta răutate, viclenie şi perfidie şi nu-şi va mai îndrepta inima spre tine.

11.Trebuie să vorbeşti la momentul potrivit şi să taci la momentul potrivit, întotdeauna plină de blândețe, de iubire şi de dăruire. Aceasta este podoaba cea mai de preț a femeii şi, astfel, o simplă flacără jucăuşă şi iubitoare poate anima sau domoli orice inimă bărbătească, insuflându-i căldură şi blândețe!

12.Fecioarele mai au însă un prost obicei, care este foarte supărător, acela de a fi vanitoase. Vanitatea este sământa orgoliului. Dacă fecioara îi îngăduie acestei seminte să încolţească, ea refuză astfel feminitatea cerească şi se apropie mult de fiinţa Satanei. O tânără vanitoasă nu merită osteneala nici măcar să râzi de ea, iar o femeie mândră şi orgolioasă este ca un leş printre oameni şi pe bună dreptate va fi dispreţuită de toată lumea.

13.Fetiţa Mea, nu fi deci înfumurată şi, cu atât mai puţin, vanitoasă sau orgolioasă. În felul acesta vei fi ca o stea deosebit de frumoasă pe bolta cerească, printre multe alte lumini! Înţelegi?"

14.Iara a zis: „Da, dar Te rog să nu Te superi pe mine pentru că am fost atât de prostuţă!"

15.Eu i-am răspuns: „Nu sunt supărat! Dar să lăsăm aceasta! Acum se întoarce Marcu la noi, împreună cu ai săi. Să vedem ce ne vor povesti!"

16.În timp ce Iara, mulţumită de răspunsul Meu, a început să cugete foarte adânc la ceea ce înseamnă vanitatea, Marcu a venit la Mine împreună cu toată familia sa, iar soţia şi copiii săi au început să Mă slăvească şi să Mă laude mai presus de orice.

17. Eu i-am binecuvântat, i-am rugat să se ridice de la pământ şi le-am spus: „Ştiţi cu toţii prea bine, mai ales tu, Marcu, cel care îi vei îndruma pe ceilalţi de acum înainte, de ce aţi ajuns să vă bucuraţi de bunăvoinţa şi de acest ajutor al Meu. Nu aveţi de ce să-Mi mulţumiţi.

18.Pentru că v-aţi îngrijit de toate nevoile materiale ale Mele şi ale ucenicilor Mei în tot acest timp pe care l-am petrecut la voi, v-am dăruit în schimb tot ceea ce vedeţi acum şi am pregătit lucrurile astfel încât să vă puteţi folosi de acest dar timp îndelungat şi chiar să aveţi de pe urma lui beneficii veşnice. Acum mergeţi să vă arate Rafael cum trebuie folosit totul, căci o astfel de avere necesită şi cunoaşterea utilizării sale corespunzătoare!"

19.Eu l-am chemat pe Rafael şi i-am spus: „Du-te cu ei şi arată-le cum să utilizeze cele primite. Arată-le celor doi fii cum trebuie să folosească cele cinci corăbii cu pânze şi cum să beneficieze de ajutorul vântului! Astfel, ei vor deveni primii şi cei mai buni corăbieri ai acestei mări şi, după exemplul lor, vor apărea în curând şi alte corăbii pe aici, ceea ce-i va încânta mult şi pe romani." Îngerul a făcut imediat ceea ce i-am cerut.

20.Apoi i-am spus şi lui Cyrenius: „Trimite şi tu câţiva slujitori mai răsăriţi ca să înveţe şi ei câte ceva, pentru folosul vostru pământesc! Căci Eu vreau ca toţi cei care vor urma după Mine să fie înţelepţi şi pricepuţi în toate domeniile." Urmându-Mi sfatul, Cyrenius a poruncit imediat câtorva slujitori să-i însoţească pe membrii familiei lui Marcu, consimţind ca şi Josoe să meargă cu ei, deoarece acesta îndrăgea foarte mult călătoriile pe apă.

Capitolul.11 - Părerile nubienilor despre facerea de minuni

1.Când şi acestea s-au aranjat, Oubratouvishar a venit la Mine şi a spus: „Tu eşti într-adevăr atotputernic! Eu, împreună cu fraţii şi surorile mele, am înţeles acum în ce constă salvarea tuturor oamenilor binevoitori şi cu inimile deschise, care se preocupă de creşterea inimii, a sufletului şi, nu în ultimul rând, a minţii lor proprii - care nu ar trebui să fie decât un sprijin de nădejde al inimii. Aceasta este şi va rămâne singura cale adevărată pentru o viaţă desăvârşită. Iar noi, negrii, vedem şi înţelegem aceasta la fel de bine ca orice om mai luminat.

2.Dar, cu toate că suntem oameni cu experienţă şi cunoaştem multe lucruri, miracolul făptuit acum de Tine ne răscoleşte foarte tare şi ne face să ne punem multe întrebări. Acesta este motivul pentru care se tot şuşoteşte în contradictoriu la masa noastră. Unii dintre noi cred că şi un om desăvârşit prin spiritul Tău poate să facă un astfel de miracol. Alţii cred că, de când a fost creată lumea, numai lui Dumnezeu Îi este cu putinţă să facă asemenea minuni; căci Voinţa Divină atotputernică Îi aparţine numai Lui şi niciodată vreunui spirit creat, întrucât spiritul creat nu este infinit, ci cât se poate de mărginit.

3.Ei mai susţin că aceasta se poate observa şi la creaturile acestui pământ. Cu cât ele sunt mai mari, cu atât au mai multă putere, şi cu cât sunt mai mici, cu atât mai redusă este şi puterea lor. Pe la noi se vorbeşte despre existenţa în trecutul îndepărtat a unor elefanţi imenşi, faţă de care elefanţii de astăzi sunt doar nişte maimuţici. Se spune că acele animale aveau o forţă atât de mare încât puteau smulge din rădăcini, doar cu trompa, pomii cei mai falnici. Dacă există diferenţe atât de mari în ceea ce priveşte puterea unor creaturi, doar în funcţie de mărimea lor, cu atât mai mare trebuie să fie diferenţa între spirite, ştiut fiind că spiritul se află la originea fiecărei făpturi create! Aşadar, ceea ce poţi face Tu, ca spirit etern şi primordial, deci având o mărime incomensurabilă, nu poate face nici un spirit creat. Ar fi cu neputinţă ca un astfel de spirit creat să materializeze din nimic o grădină atât de bine aranjată şi nişte corăbii atât de frumoase!

4.Acum, nici eu nu prea ştiu ce să cred; căci, fiind mai întâi de părerea primilor, le-am zis: lui Dumnezeu Îi este uşor să creeze într-o clipă ceva ce poate face şi omul - chiar şi dacă numai prin muncă îndelungată -, dar să creeze ceva ce omul nu ar putea înfăptui în veci, probabil că şi lui Dumnezeu I-ar fi mai greu.

5.Oamenii pot construi, în timp, clădiri minunate şi foarte mari; însă toţi oamenii lumii la un loc nu ar putea crea nici măcar un singur firişor de muşchi de scoarţa unui copac, ce să mai spunem atunci de un pom plin cu fructe sau de un animal care se poate mişca liber ca să-şi caute hrana şi care se poate reproduce.

6.A crea astfel de lucruri din nimic, doar printr-o voinţă atotputernică, este cu neputinţă pentru o fiinţă umană, oricât de perfectă ar fi ea. Pentru a face aşa ceva este nevoie de mult mai mult decât de puterea mărginită a unui om, care este limitat în timp şi în spaţiu. Totuşi, în mod logic, ar trebui ca un spirit uman desăvârşit să poată crea într-o clipă lucruri pe care şi o fiinţă limitată le-ar putea face, cu mari eforturi. Rămâne însă de văzut dacă toate acestea vor avea o existenţă durabilă, sau ele vor exista doar pentru câteva clipe! 7. Vrei, Tu, Doamne, să-mi explici cum stau lucrurile? Cine are dreptate, eu

sau ceilalți? Nu Te-aş fi deranjat cu o astfel de întrebare, dacă nu aş fi văzut că ai puțin timp liber. Dacă voința Ta sfântă îngăduie aceasta, ne-am bucura mult şi am primi-o ca pe o mare grație, pentru care nu am găsi suficiente cuvinte de mulțumire.”

Capitolul.12 - Despre încăpățânare

1.Eu am spus: „Îmi va fi foarte greu să-ți spun dacă dreptatea este a ta sau a tovarăşilor tăi, care au o părere diferită de a ta! Imaginează-ți un par care este prost înfipt în pământ. Acesta trebuie bătut cu barosul în sol. Vin însă doi tâmplari cam nepricepuți, încă ucenici în acest meşteşug, şi unul, care crede că este mai bun, îi spune tovarăşului său: «Frate, suntem amândoi la fel de pricepuți; totuşi, dă-mi mie barosul ca să dau eu prima lovitură, căci mă pricep mai bine să lovesc exact în capul parului.» «Bine, spune celălalt, să vedem cât de bine te pricepi!» Primul ia apoi barosul în mână şi loveşte cu putere. El însă nimereşte parul pe partea stângă şi, prin urmare, nu reuşeşte să-l înfigă mai bine în pământ. Tovarăşul lui începe să râdă şi-i spune: «Dă-mi mie barosul. Dacă mai loveşti aşa, nu vei înfige niciodată acest par în pământ!» Cel care a lovit primul îi răspunde: «Ia barosul şi încearcăți şi tu norocul!» Şi cel de-al doilea loveşte cu putere, dar nici el nu o face aşa cum trebuie, ci nimereşte pe partea dreaptă, începe o ceartă prin care cei doi vor să stabilească cine a lovit mai bine. Este de la sine înțeles că nu vor ajunge prea curând la o înțelegere, căci o astfel de ceartă nu se poate opri până când nu intervine un al treilea, mai puternic şi mai experimentat, care să le arate cu dibăcie celor doi certăreți cum se loveşte exact în capul parului. După aceea vor şti să lovească bine şi ceilalți doi; dar fără un al treilea, ei ar continua să se certe, fiecare vrând să demonstreze că lovitura lui a fost mai bună.

2.La fel este şi cu cearta voastră, iar Eu va trebui să fiu cel de-al treilea, care să pună capăt neînțelegerii, lovind exact în capul parului, în fața voastră, altfel s-ar putea să ajungeți chiar la o luptă sângeroasă şi aceasta numai din pricină că nu puteți vedea limpede care lovitură greşită a fost mai bună, cea dinspre stânga sau cea dinspre dreapta!

3.Nici tu şi nici tovarăşii tăi nu ați găsit în totalitate adevărul în ceea ce priveşte miracolul făcut. Este ca şi cum v-ați fi apropiat de acesta unul pe partea dreaptă şi celălalt pe partea stângă!

4.Însă înainte de a începe să te lămuresc, trebuie să mergi la tovarăşii tăi şi să le spui că nici unii, nici alții nu aveți dreptate şi că fiecare s-a apropiat doar de o anumită fațetă a adevărului, şi nu de întregul adevăr. Vă asemănați unii cu ceilalți prin faptul că nu ştiți şi nu pricepeți nimic din tot miracolul. Abia după ce le vei spune şi celorlalți aceste lucruri îți voi explica ceea ce trebuie să ştii!”

5.Cel care Mă întrebase a mers la tovarăşii lui şi le-a transmis cuvintele Mele. Aceştia au răspuns cu înțelepciune: „Este foarte bine că însuşi Domnul ne va explica acestea, căci ceea ce spune El este valabil nu numai acum, ci şi în timpurile care vor urma. Au fost multe cazuri la noi în care unul a avut o părere despre o anumită situație,

altul altă părere, iar un al treilea, una cu totul diferită de cea a celorlalți doi! Cine avea deci dreptate? Poate că nici unul dintre cei trei nu lovise parul drept în cap, poate abia îl atinsese pe margine! Pentru a hotărî cine are dreptate, se strângea mai multă lume, iar majoritatea decidea de partea cui era dreptatea. Nu rareori s-a luat drept bună părerea celui care era cel mai departe de adevăr. Dacă am fi primit în astfel de situații un ajutor înțelept, n-ar mai fi existat atâtea certuri fără rost. Neavând însă acest sfânt ajutor, ne-am certat şi ne-am războit adesea, pentru că fiecare dintre noi voia să fie cel mai deştept. 6. Totuşi, există şi o parte bună a unor astfel de situații. Veşnicele certuri ne-au trezit setea de adevăr şi au făcut-o să crească tot mai mult. Dacă nu ar fi fost acestea, nu te-am fi ales pe tine, Oubratouvishar, drept conducător şi călăuzitor al nostru. Fără tine nu am fi mers niciodată la Memfis şi, dacă nu am fi mers acolo, nu am fi ajuns nici aici, unde primim adevărul cel mai curat chiar din gura Aceluia care este cauza eternă şi primordială a vieții şi a existenței tuturor lucrurilor. Du-te şi transmite-I mulțumirea noastră din inimă pentru acest ajutor înțelept şi divin, pe care atât noi, cât şi urmaşii noştri îl vom preaslăvi prin fapte! S-a sfârşit cu cearta între frați!”

Capitolul.13 - Posibilitatea de a face lucruri mai mărețe decât Domnul

1.Însoțit de slujitorii săi, conducătorul nubienilor a venit la Mine şi a vrut să-mi reproducă de-a fir a păr ceea ce au spus tovarăşii săi.

2.Eu însă i-am spus: „Prietene, de aceasta are nevoie doar cel care nu priveşte în inimile oamenilor! Ştiu care a fost răspunsul pe care ți l-au dat ei, iar tu vei afla acum de la Mine care este adevărul în această problemă controversată. Priveşte, ascultă şi înțelege!

3.Când omul atinge suprema desăvârşire spirituală - pe care o poate realiza atât aici, pe acest pământ, cât şi în lumea de dincolo – el poate să creeze durabil prin libera sa voință nu numai ceea ce fac Eu în fața ochilor voştri şi ceea ce se manifestă în toate sferele Creației, ci cu mult mai mult! Căci, în primul rând, un om desăvârşit, fiind copilul Meu, este în acord cu voința Mea în toate privințele, nu numai în ceea ce priveşte anumite aspecte particulare; prin urmare, întrucât voința Mea a devenit în întregime a sa, va putea în mod firesc să facă tot ceea ce şi Eu pot să fac.

4.Dar, în al doilea rând, el nu îşi va pierde propria lui voință liberă, chiar dacă aceasta a devenit una cu a Mea, şi de aceea el va putea nu numai prin Mine să vrea totul, ci chiar prin propria lui voință nelimitată, în mod liber, ceea ce, evident, este chiar mai mult decât Voința Mea.

5.Ceea ce am spus, chiar dacă acum ți se pare cam greu de crezut, este şi va rămâne veşnic adevărat. Pentru a te face să înțelegi, îți amintesc un fapt, care sper că te va lumina mai mult. Acest fapt îți este pe deplin cunoscut şi el s-a petrecut în zilele când erai în Memfis.

6.La prima voastră sosire în Memfis, când ai fost la înțeleptul Mare Preot şi conducător roman Justus Platonicus, ai văzut mai multe feluri de oglinzi, pe a căror suprafață netedă se reflecta chipul tău.

7.Conducătorul roman ți-a arătat în cele din urmă o aşa-numită «oglindă magică», ce avea marginile curbate în sus, asemănându-se puțin cu o cupă mai largă, în care te-ai văzut mult mai mare decât eşti în realitate şi te-ai mirat foarte mult.

8.Conducătorul ți-a arătat însă şi o altă însuşire a acestei oglinzi. El a lăsat să cadă pe ea o rază de soare şi apoi, într-un punct foarte luminos reflectat de oglindă, care se afla cam la trei paşi depărtare de ea, a aprins tot felul de lucruri inflamabile, îți aminteşti că ai fost foarte uimit atunci când acestea au luat foc?

9.Eu te întreb acum pe tine, cum de a fost cu putință ca acea rază de soare reflectată de oglinda magică să aibă un efect mult mai mare decât a avut Soarele cu raza sa originală, nereflectată? În cele din urmă, raza reflectată de oglinda magică nu este alta decât cea a Soarelui!

10.Oglinda rămâne totuşi rece. De unde şi-a luat atunci raza reflectată această putere, care o depăşeşte cu mult pe cea a luminii Soarelui? Spune-mi, căci adeseori te dovedeşti a fi ager la minte şi cred că şi conducătorul ți-a vorbit despre acest fenomen, atât cât ştia şi el.”

11.Oubratouvishar a răspuns: „O, Doamne, Tu chiar ştii totul! Într-adevăr, Marele Preot din Memfis ne-a arătat o astfel de oglindă şi ceea ce poate ea să facă; dar pot să-Ți spun că nu am fost deloc mulțumit de explicațiile pe care mi le-a dat. Părea să fie foarte departe de par, nici măcar nu-l atingea cu lovitura lui. Cu cât încerca să facă mai multă lumină prin explicațiile sale, vedeam cum se coboară, atât peste el, cât şi peste mine, un întuneric şi mai mare.

12.Din ce a spus, un singur lucru mi s-a părut adevărat, acela că o astfel de oglindă curbată spre interior are însuşirea de a densifica razele soarelui, spre deosebire de oglinzile drepte, ce primesc şi reflectă lumina în mod egal. Această oglindă uneşte toate razele într-un singur punct, care devine astfel mult mai luminos decât cel rezultat prin reflexia într-o oglindă plată. Era deci vorba despre o intensificare a luminii solare, iar Marele Preot spunea că experiența a arătat că acolo se producea şi o creştere a căldurii, cam în aceeaşi măsură. El ne-a spus că acest fapt nu poate fi calculat cu exactitate, dar este totuşi o certitudine.

13.Cam aceasta este tot ce am aflat eu din gura Marelui Preot din Memfis şi sunt prea slab la minte pentru a înțelege singur mai mult. Te rog deci încă o dată să reverşi adevărata lumină asupra sufletului meu, altfel acesta va rămâne la fel de întunecat precum îmi este şi pielea trupului!”

Capitolul.14 - Puterile miraculoase ale omului spiritual, a cărui voința este unită cu Voința lui Dumnezeu

1.Eu am spus: „Ascultă ce vreau să-ți spun! Eu, fiind una cu Dumnezeu Tatăl, sunt soarele tuturor sorilor, lumina tuturor lumilor, a tuturor lucrurilor şi ființelor de toate felurile, precum şi a speciilor care există în aceste lumi.

2.La fel cum acest soare pământesc încălzeşte cu lumina şi căldura sa toate ființele de pe planetă, conform unei anumite rânduieli clare, prestabilite, şi îi dă în mod vizibil viață, tot astfel şi Eu, conform eternei şi nestrămutatei rânduieli prestabilite de Mine, pătrund toată Creația Mea. Prin urmare, în conformitate cu această rânduială, pământul nu poate fi sau deveni mai mult decât este, smochinul nu va deveni mai smochin decât este, nici leul mai leu decât este şi, astfel, în afară de ființa umană, nici o creatură nu va putea deveni prin propria-i voință mai mult decât este, la nivelul speciei din care face parte.

3.Omul este singurul care se poate dezvolta sufleteşte şi spiritual tot mai mult, pentru că Eu i-am oferit capacitatea - dacă va respecta voința Mea, după ce aceasta i-a fost revelată - de a putea primi în interiorul său tot mai mult din lumina spirituală a vieții.

4.Dacă omul trăieşte respectând întru totul legile divine, dar nu aspiră către ceva mai înalt şi nici nu se lasă mai prejos de firea pe care şi-a asumat-o, fiind deci pentru lume un om fără cusur, el va fi precum o oglindă cu suprafața netedă, care nici nu măreşte şi nici nu micşorează imaginea soarelui pe suprafața sa netedă. El va duce astfel o existență tihnită.

5.Un altul însă, care face multă vâlvă pentru puțina lumină pe care a primit-o de undeva, fiind printre cei care nu au trezită absolut deloc în ei această lumină, şi se comportă de parcă ar fi el însuşi primul inventator al înțelepciunii primordiale iar ceilalți ar fi nişte proşti, un astfel de om se umflă asemenea unei oglinzi cu suprafața netedă şi lucioasă, dar având marginile întoarse spre exterior.

6.Pe o astfel de suprafață vei vedea într-adevăr imaginea soarelui, dar ea va fi foarte mică şi nu vei mai simți nimic din căldura lui. Această lumină mată nu va aprinde niciodată nimic, chiar dacă ar fi vorba de un obiect extraordinar de inflamabil! La fel este şi cu orgoliul aceluia care se consideră a fi mare, când în realitate el este foarte mic. Cu cât omul devine mai orgolios, cu atât mai bombată devine oglinda cunoaşterii sale şi cu atât mai mică devine reflexia soarelui spiritual pe suprafața acestei oglinzi.

7.Oamenii de acest fel nu vor deveni mai mult decât sunt, ba dimpotrivă, chiar vor involua.

8.Urmează însă un al treilea fel de oameni, care sunt mai rari! Ei sunt deschişi, răbdători, blânzi, modeşti, dornici să ajute, foarte plăcuți, plini de umilință şi de iubire pentru oricine are nevoie de ajutorul lor.

9.Acest fel de oameni seamănă cu oglinda noastră magică, având marginile curbate spre interior. Dacă lumina vieții şi a cunoaşterii ce porneşte de la Dumnezeu Tatăl va străluci pe oglinda sufletească a unui astfel de om, această lumină se va reflecta asupra vieții sale pământeşti prin fapte liber consimțite şi-i va arde orgoliul şi tot ceea ce este impur, lăsându-i numai bunătatea, frumusețea, înțelepciunea, adevărul şi iubirea. Astfel, tot ceea ce va ajunge sub focarul arzător al luminii spiritului va fi puternic

iluminat, iar sufletul va creşte şi va înflori până la deplina sa complexitate, prin acest foc purificator al vieții interioare. Un om cu o astfel de oglindă a sufletului va recunoaşte imediat, cu cea mai mare claritate, adevărata natură a tuturor lucrurilor, pe care un om obişnuit nu şi-ar putea-o imagina nici măcar în vis.

10.Un asemenea om va deveni tot mai mult om şi, cu cât va deveni tot mai mult om, cu atât se va desăvârşi interior; iar când, după timpul cuvenit, oglinda sufletului său îşi va fi mărit gradat circumferința şi va fi dobândit profunzime - curbura permițându-i să meargă tot mai mult înspre lumina primordială -, atunci punctul-focar din exterior va fi şi el mai mare şi va lumina mai intens. El va putea realiza lucruri cu mult mai mari decât lumina soarelui, căruia Eu i-am dat o putere strict limitată spre a o revărsa asupra tuturor creaturilor. De la această lumină solară obişnuită nu te poți aştepta la prea mult urmând calea comună, obişnuită şi nici nu vei putea crede că ea este în stare să topească, de pildă, un diamant. Însă pentru raza de lumină intensificată de o astfel de «oglindă magică», acest lucru este cu putință.

11.Exact la fel se petrec lucrurile şi cu omul desăvârşit, despre care spuneam mai înainte că va putea realiza lucruri mult mai mărețe decât Mine.

12.Tot ceea ce fac Eu respectă o rânduială bine chibzuită din veşnicie, prin care Pământul trebuie să păstreze o anumită distanță față de Soare, primind astfel o lumină în general constantă ca intensitate, şi este evident că nu voi încălca această rânduială mutând prin atotputernicia voinței Mele acest pământ sau oricare altul foarte aproape de Soare doar pentru curiozitatea cuiva sau pentru a Mă distra, căci o astfel de încercare ar transforma imediat întregul pământ într-un abur alb-albăstrui.

13.Dar voi, oamenii acestui pământ, puteți să focalizați aceste raze răzlețe de lumină solară, prin astfel de oglinzi, într-un singur punct şi, încercându-le puterea, întâi pe porțiuni mici, veți putea face cu ele ceva mult mai măreț decât am făcut Eu chiar şi numai din punctul de vedere natural. Cred că e de la sine înțeles că veți putea realiza cu atât mai mult prin intermediul luminii Mele spirituale, ce va fi reflectată de oglinda deplinei umilințe a sufletelor voastre!

14.Da, adevărații Mei copii vor putea realiza, în sferele lor restrânse, lucruri similare faptelor Mele celor mai mărețe, deoarece, în afara voinței Mele perfect îndeplinite, aceste lucruri vor reflecta şi libera lor voință, prin care lumina Mea se poate intensifica la infinit. Această lumină va putea lucra, la scară mică, cu puterea celui mai intens foc al aprigei Mele Voințe, realizând astfel lucruri pe care, de dragul menținerii întregii Creații, deşi pot, nu-Mi permit să le înfăptuiesc.

15.Astfel, adevărații Mei copii se vor putea juca cu acele forțe ale inimii şi ale voinței Mele pe care Eu însumi nu-mi voi permite să le utilizez; de pildă, Eu nu aş muta pământul mai aproape de Soare doar de dragul de a topi vârfurile câtorva munți în arşița solară - ceea ce negreşit ar atrage după sine transformarea instantanee a pământului în străvechiul eter. Aşadar, ceea ce Eu nu-Mi permit nici în mare, cu atât mai puțin în mic, copiii Mei vor putea înfăptui prin intermediul oglinzilor magice, atât în lumea materială, cât şi, cu atât mai mult, în cea spirituală.

16.Ai înțeles, dragul Meu prieten, ceea ce ți-am explicat? Acum eşti mulțumit sau încă se mai ascund îndoieli sub pielea ta închisă la culoare?”

Capitolul.15 - Domnul îi consolează pe nubieni, care nu au fost chemați pentru a fi copiii lui Dumnezeu

1.Conducătorul nubienilor a spus: „Da, Doamne, lucrurile îmi sunt mult mai clare acum şi sufletul meu începe să se simtă acasă! Privindu-i însă pe ucenicii Tăi, constat de pe chipurile lor că nau înțeles foarte bine comparația Ta cu cele trei feluri de oglinzi! Eu îți mulțumesc pentru această explicație, care mi-a luminat parcă întreaga simțire; dar, cum spuneam, îmi pare rău să văd că, exact aceia care au fost aleşi să fie copiii Tăi par a fi înțeles cel mai puțin explicația Ta, ei, care ar fi trebuit să priceapă cel mai uşor!"

2.Eu am spus: „Dar aceasta nu trebuie să te preocupe deloc pe tine! De vreme ce tu ai înțeles cum stau lucrurile, ce rost are să te mai preocupi şi de ei? Şi ei vor înțelege ceea ce am spus, dar atunci când va veni vremea lor, căci ei vor mai rămâne mult timp pe lângă Mine, pe când voi mâine veți pleca înapoi în țara voastră!

3.Este un vechi obicei la toate popoarele, ca oaspetelui să i se acorde mai multă îngrijire decât copiilor casei. Dar aceasta nu înseamnă că aceşti copii sunt nedreptățiți! Pentru voi a fost atât de uşor de priceput pentru că ştiați cum arată aceste oglinzi. Dar nici unul dintre ucenicii şi copiii Mei nu a văzut vreodată o oglindă în afară de cea a suprafeței liniştite a apelor. Atunci când le voi explica aceste lucruri pe înțelesul lor, voi face rost şi de nişte oglinzi, la fel cum am reuşit să obțin creierul uman sau această casă destinată bătrânului Marcu, cu tot ceea ce este în ea.

4.Să nu-ți faci deci griji pentru ucenicii Mei şi pentru adevărații Mei copii. Ai asigurarea Mea că ei nu vor fi nedreptățiți. Vezi tu, străinii vin şi pleacă, dar copiii rămân în casă! Ai înțeles şi aceste lucruri?"

5.Conducătorul a răspuns: „Da, am înțeles, dar tot nu-mi simt sufletul mai vesel decât înainte. Căci atunci când ne-ai numit «străini» m-am simțit departe de Tine! Dar noi nu putem schimba nimic din ceea ce Tu din veşnicie ai stabilit şi, deşi suntem străini, îți mulțumim cu iubirea cea mai arzătoare pentru infinita şi nemeritata grație pe care ne-ai arătat-o acum!"

6.În acest moment, conducătorului şi slujitorului său le-au dat lacrimile şi Iara Mi-a spus în şoaptă: „Doamne şi Tată al tuturor oamenilor, priveşte, cei doi negri plâng!"

7.Eu i-am răspuns: „Nu face nimic, copila Mea dragă; prin aceasta ei devin copiii copiilor Mei, care nu vor fi alungați din casa părintească!"

8.Când cei doi negri au auzit cuvintele Mele, au căzut în genunchi în fața Mea, radiind de fericire.

9.După o vreme, conducătorul a spus cu voce tare: „O, Dumnezeule Cel plin de dreptate, de înțelepciune, de iubire, de putere şi de milă, Îți mulțumesc cu toată ființa mea, în numele meu şi al poporului meu, că putem să ne numim măcar copiii copiilor Tăi!"

10.Eu am spus: „Fii liniştit, prietene! Cel pe care îl primesc la Mine, acela nu mai este un străin! Pe pământ există numeroşi munți, unii mai mici, alții mai înalți. Cei înalți sunt primii copii ai pământului, iar cei mici au apărut numai după ce s-au format cei înalți şi, vezi, în timp ce primii şi cei mai înalți au vârfurile împodobite cu zăpadă şi gheață veşnică, urmaşii lor mai mici sug permanent laptele iubirii de la sânul Marii Mame!

11.Eu vă spun vouă: Cine are iubire şi făptuieşte sub imboldul ei este copilul Meu, fiul Meu, fiica Mea, prietenul Meu şi fratele Meu! Cine însă nu are iubire şi deci nu făptuieşte sub imboldul ei, acela este un străin pentru Mine şi va fi tratat ca atare. O dată ce te-am numit prietenul Meu, nu mai eşti un străin, ci eşti de-al casei, prin cuvântul Meu, pe care l-ai luat plin de credinţă în inima ta. Du-te acum şi spune-le aceasta şi fraţilor tăi!”

12.Conducătorul a plecat împreună cu slujitorul său şi le-a spus şi celorlalţi ceea ce a aflat de la Mine. Toţi au început să chiuie de bucurie la auzul unei veşti atât de bune. Cyrenius, care nu înţelesese prea bine explicaţia cu oglinzile, deşi aflase că există mai multe tipuri de oglinzi, M-a întrebat dacă aş fi de acord să-i vorbesc mai mult despre ele. Eu i-am spus să mai aibă puţină răbdare, căci în curând vom avea ceva treabă cu un grup de oameni destul ele supăraţi, care vor veni din Cezareea lui Filip.

Capitolul.16 - Grupul de oameni din Cezareea în fata lui Cyrenius

1.Abia am spus aceste cuvinte că a şi apărut, de după colţul casei vechi, un grup format din doisprezece bărbaţi. Erau şase iudei şi şase greci. Cezareenii, care locuiau acum în nişte colibe, aflaseră de la ciobanii şi pescarii lor că bătrânul Marcu a primit în dar de la guvernatorul roman o mare bucată de pământ şi că aceasta se afla acum în proprietatea sa, fiind înconjurată de un zid foarte înalt. Cezareenii considerau însă că tot pământul din jurul oraşului este un bun al obştii şi voiau să afle acum de la Cyrenius cu ce drept a înstrăinat el ceva din proprietatea oraşului, căci acesta plătise atât tributul către romani, cât şi pe cel către Ierusalim. În acest timp, Eu l-am înştiinţat în taină pe Cyrenius, în inima sa, în legătură cu ceea ce se va petrece. Astfel, el deja ştia despre ce era vorba înainte ca vreun membru al grupului să fi început să spună ceva, fiind deci suficient de bine pregătit pentru a da răspunsul potrivit noilor veniţi, care erau destul de furioşi şi de necuviincioşi.

2.Un grec, pe nume Roclus, s-a apropiat de Cyrenius şi, după ce a făcut plecăciunile cuvenite, a spus: „O, Mare Domn, drept, sever şi măreţ, am venit la tine întrucât am aflat că bătrânul războinic Marcu, cel care este acum pescar, a primit prin generozitatea ta o parte importantă din pământurile obştii noastre - în condiţiile în care ea şi aşa plăteşte mult tribut - şi că acest pământ este acum în proprietatea lui. Aceasta am aflat în urmă cu un ceas de la ciobanii noştri păgubiţi.

3.Mărturie a faptului că s-a abătut o mare nenorocire asupra noastră, a celor ce am fost cezareeni bogaţi, sunt chiar ruinele care încă mai fumegă pe alocuri. Acum suntem nişte adevăraţi cerşetori în faţa întregii lumi. Ferice de cel care a mai putut să salveze câte ceva din flăcările mistuitoare! Noi, împreună cu mulţi alţii, nu am avut un asemenea noroc, căci focul a cuprins oraşul atât de repede încât nu putem decât să le mulţumim din suflet zeilor că am scăpat teferi. Ne-au mai rămas doar nişte vite. Acum suntem din nou nomazi. Dar cum să mai îngrijim şi aceste vite dacă, prin ordinul tău, ne-a fost luată una

dintre cele mai bune bucăți de pământ ale noastre şi a fost dată în proprietate cuiva care a avut norocul de a-şi fi atras înaltele tale favoruri?!

4.Vrem să te întrebăm dacă Marcu acesta, care acum trebuie să fie deosebit de fericit, ne va plăti vreo despăgubire sau nu! Dacă nu vom primi nici o despăgubire - în ciuda situației deplorabile în carene aflăm - această deposedare de pământ va fi cu siguranță înscrisă undeva, cândva, în istoria omenirii, ca un mare abuz. Mărite domn, spune-ne ce soartă ne aşteaptă pe noi, sărmanii?"

5.Cyrenius i-a răspuns: „Ce-mi spui tu mie aici şi ce-mi ceri cu atâta neruşinare?! Pământul acesta aparține de, peste cinci sute de ani acestei case pescăreşti şi până de curând nu avea nici o valoare, căci nu era decât nisip şi pietriş, în afară de acest pământ, care acum este îngrădit, mai sunt încă alte douăzeci de pogoane care nu au fost îngrădite şi care pot intra astfel în avutul obştii pentru a fi folosite. În altă ordine de idei, mi-ai spus că sunteți nişte sărmani cerşetori, lipiți pământului, care au pierdut tot ce aveau! Ce aş putea să spun la o astfel de minciună sfruntată?! Ştiu prea bine că flăcările v-au distrus casele din oraş; ştiu şi cât de mari v-au fost pierderile; dar mai ştiu că mai aveți averi destul de mari în Tir şi în Sidon. Chiar tu, Roclus, ai acolo comori atât de mari încât te-ai putea măsura fără doar şi poate chiar şi cu mine! La fel este şi cazul celorlalți unsprezece care au venit acum aici!

6.Voi toți la un loc aveți atât de multe comori încât ați putea reconstrui de cel puțin zece ori oraşul vostru distrus de foc. Şi tocmai voi vă plângeți de milă şi mă acuzați pe mine că am făcut o nedreptate, dându-i bătrânului Marcu - acestui om cinstit până în măduva oaselor - averea care este de fapt a lui?! Spune-mi, cum aş putea să vă numesc eu pe voi?

7.Mergeți şi vedeți pământurile care au rămas în afara zidului şi care, de drept, sunt tot proprietatea lui Marcu! Sunt mai mult de douăzeci de pogoane. Vi le vând pentru zece monede de argint. Dacă voi considerați că merită, plătiți-mi cele zece monede şi pământul este al vostru! Pământ mai rău ca acesta nu cred să mai existe altundeva, în afară de Sahara Africii. Nu veți găsi acolo nimic altceva decât nisip, pietriş şi nişte mărăcini amărâți!

8.Însă voi sunteți oameni bogați şi puteți aduce pământ din altă parte pentru a-l pune peste acesta şi pentru a-l face astfel roditor! Ați mai putea face şi nişte canale prin care să aduceți apa de la depărtare, pentru a uda acest pământ, pe care apoi l-ați putea cultiva. Astfel, ați avea o bucată bună de pământ, care ar putea fi proprietatea voastră! Dar cu pretențiile acestea neîntemeiate cu care ați venit la mine nu veți obține nimic, iar eu vă voi demonstra, cu ajutorul legii, că am dreptate! Aşadar, alegeți!"

9.Intimidat de vorbele energice ale guvernatorului, Roclus a spus: „Mărite domn! Nu pentru noi am cerut dreptate, ci am venit în numele acelora care abia îşi mai pot duce zilele. Noi am făcut deja multe pentru aceşti oameni, iar ei, drept mulțumire pentru ajutorul nostru, ne-au dat toate pământurile din jurul oraşului şi ne-au spus că şi cele de lângă mare ar aparține obştii!

10.Dacă este aşa, noi ne-am gândit că nu este drept ca altcineva să ia o parte din ele, să le cultive şi să le împrejmuiască cu un zid înalt şi rezistent, şi aceasta cu rapiditatea miraculoasă ce vă caracterizează pe voi, romanii - care adesea şi pe câmpul de luptă nimiciți şi cinci sute de mii de oameni în câteva clipe!

11.Dacă lucrurile sunt aşa cum ne-ai arătat tu, renunțăm la cererea noastră şi mergem acasă! Bătrânul Marcu poate să-şi împrejmuiască liniştit şi celelalte douăzeci de pogoane de pământ şi putem să te asigurăm acum că nimeni din oraş nu va mai tulbura vreodată proprietatea lui Marcu. Totuşi, el va trebui să plătească zeciuiala pentru a avea dreptul la pescuit!"

12.Cyrenius a spus: „Întâi va trebui să dovediți că oraşul poate să ceară aşa ceva. Nu ştiu să existe vreun document referitor la zeciuiala şi sunt în această funcție de mai bine de treizeci şi cinci de ani! Abia după numirea mea ca guvernator a apărut oraşul Cezareea, fiind construit în cinstea fratelui meu, care a condus Roma timp de patruzeci de ani. Ştiu deci tot ce mişcă aici! Până acum însă nu am auzit nimic despre vreo zeciuiala pentru pescuit. Ce ştiu însă este faptul că aceasta s-a pretins contrar legilor existente şi că Marcu a fost forțat să o plătească, fapt pentru care, dacă ar fi un om rău, ar putea cere despăgubire. El este însă un om prea cinstit şi prea bun ca să facă aceasta. Dar e de la sine înțeles că de acum încolo nu vă va mai plați nici o zeciuială!

13.Înainte de a începe să mai cereți ceva, vreau să vă spun vouă, reprezentanților locali, că, prin puterea ce mi-a fost dată de împărat, îl numesc pe bătrânul Marcu guvernator al acestui oraş şi al ținuturilor care-i aparțin, având aceeaşi putere pe care o am şi eu, şi că de acum înainte el este singurul care va hotărî ce este drept şi ce nu în toate problemele voastre, iar voi va trebui să-i plătiți tribut! Eu vă spun acum acestea, iar el va veni la voi cu documentele, sceptrul, sabia şi balanța de aur a dreptății, care vor atesta acest fapt! Doar în cazurile cu totul deosebite voi putea fi eu chemat, de restul se va ocupa el! Ei, sunteți mulțumiți acum?"

Capitolul.17 - Înțeleapta legislație din regatul lui Matael de la Pont

1.Roclus a spus: „Mulțumiți sau nemulțumiți, ce am putea face împotriva hotărârii tale? Viermii neputincioşi trebuie să fie mulțumiți cu orice li se dă; altfel, dacă încep să se agite puțin prin praful nimicniciei în care se tăvălesc, este vai de ei, căci, de cum sunt zăriți de agerele păsări ale cerului, sunt înhățați şi înghițiți! Cel slab trebuie să fie supus celui puternic dacă vrea să trăiască. Tot astfel va trebui să fim şi noi supuşi domnitorului Marcu, dacă nu vrem să fim devorați. Sincer vorbind, nu ne convine că acest războinic bătrân şi aspru ne va porunci nouă. Este omul cel mai brutal şi mai lipsit de respect pe care l-am întâlnit vreodată. Nimeni nu poate să conteste faptul că este cinstit. Şi, pe lângă aceasta, este un bun judecător, pentru că are o experiență de viață foarte bogată. Totuşi, este omul cel mai puțin sociabil, iar despre omenie nici nu poate fi vorba în cazul lui! Ei bine, acum nu ne rămâne decât să-l felicităm că a devenit conducătorul nostru! O să avem ce povesti copiilor şi nepoților noştri despre ce-au însemnat vremurile bune! Cel mai bine ar fi poate să plecăm de aici - dar unde oare?"

2. Matael ş-a ridicat atunci şi a spus: „Foarte bine, dacă vreţi să plecaţi de aici, veniţi în regatul meu, care este la îndepărtatul Pont, după ce treci prin Asia Mică! Este un regat imens, mărginit de două mări, la vest, de Pont, iar la est, de Marea Caspică. Acolo veţi putea duce cu siguranţă o viaţă liniştită dacă veţi respecta legile mele foarte severe. Vreau să vă spun însă un singur lucru. În regatul meu nu este îngăduită nici o faptă care să semene măcar cu una nedreaptă şi fiecare minciună este pedepsită fără a se ţine seama de împrejurările în care a fost comisă. Omul drept, care iubeşte adevărul şi nu este egoist, duce viaţa cea mai bună sub conducerea sceptrului meu!

3.Toţi cei care pot să muncească este necesar să-mi plătească tribut. Căci cine poate să muncească, trebuie să şi câştige ceva! Iar cine câştigă poate să plătească şi regelui un tribut, deoarece el veghează mereu ca poporul să aibă toate cele necesare; prin urmare, trebuie neapărat ca regele să aibă comori destule spre a întreţine o armată suficient de puternică, în stare să alunge duşmanii ce ar îndrăzni să ameninţe integritatea ţării.

4.El, puternicul rege, trebuie să întreţină şcolile şi să construiască regatului său ziduri rezistente şi cetăţi de nepătruns. Pentru toate acestea, el are nevoie de bani.

5.Din această cauză, regele trebuie să fie foarte sever în ceea ce priveşte obligaţia fiecărui om de a plăti tribut. Dacă vă convin legile cărora trebuie să li se supună orice om din regatul meu şi pe care trebuie să le urmeze cu mare stricteţe, puteţi să veniţi chiar acum la mine! Aveţi acordul meu. Dacă jugul Romei vă va apăsa prea tare prin administraţia bătrânului Marcu, ştiţi unde să veniţi!

6.Dar, pentru a cunoaşte mai bine rânduiala din regatul meu, mai vreau să adaug ceva: acolo oamenii nu sunt total liberi să posede bogăţii. Fiecare om are voie să-şi strângă o avere, dar aceasta nu trebuie să depăşească valoarea a zece mii de funţi. Tot ceea ce trece peste această valoare trebuie dat vistieriei regatului, în caz contrar, acel om va fi deposedat prin lege de toată averea şi va primi şi alte pedepse foarte aspre. Şi să nu credeţi că o astfel de persoană ar putea fugi de pedeapsă. Oamenii mei l-ar găsi foarte repede.

7.În plus, nu-i este îngăduit nimănui să dobândească cei zece mii de funţi într-o perioadă de timp prea scurtă, căci aceasta ar fi o dovadă limpede că banii au fost căpătaţi prin înşelăciune sau prin alte modalităţi necurate. Excepţie face situaţia când aceşti bani au fost primiţi în dar, au fost moşteniţi sau găsiţi.

8.Înţeleptele legi sunt foarte ferme chiar şi în această privinţă. Atunci când banii au fost primiţi în dar, moşteniţi sau pur şi simplu găsiţi, jumătate din ei trebuie daţi vistieriei statului, fiind folosiţi cu prioritate pentru educaţia şi hrana copiilor săraci şi orfani, precum şi pentru întreţinerea oamenilor nevoiaşi care nu pot munci. Pe scurt, legile sunt astfel concepute în regatul meu încât nici un om să nu trăiască în mizerie, dar nici să nu-i prisosească averea! Dacă există vreun om deosebit de bun, înţelept şi drept, acesta va putea dispune chiar de douăzeci de mii de funţi - dar mai mult de atât nu are voie să aibă nimeni altcineva în afară de mine şi de cei mai apropiaţi slujbaşi şi mareşali ai mei!

9.Daca sunteţi mulţumiţi cu această rânduiala din regatul meu, strângeţi-vă lucrurile şi veniţi la mine!”

10.Roclus a răspuns: „O, tu, bunule rege de la Pont şi Marea Caspică, îţi dorim mult noroc în regatul tău, dar noi nu vom răspunde invitaţiei tale lăudabile! Mai bine rămânem sclavi romanilor decât supuşi ţie. Nu, mai bine ne lipsim de o asemenea rânduiala de stat! Cred că şi negrii de acolo au o rânduiala mai omenească! Mai este vreun rege aici care să ne facă o propunere la fel de minunată?!

11.Poate că merge bine treaba în regatul tău, o dată ce oamenii s-au obişnuit să muncească asemenea boilor în jug. Dar mai bine să se dărâme zidurile a zece oraşe peste trupurile noastre şi să mai vină şi douăzeci de conducători ca Marcu! Rămâi deci cu bine, tu, rege înţelept al Nordului îngheţat!”

Capitolul.18 - Cearta dintre Cyrenius şi Roclus

1.Roclus s-a îndreptat din nou spre Cyrenius şi i-a spus: „Mărite guvernator, unde este Marcu, stăpânul şi domnul nostru, pentru a-i putea aduce omagiile noastre?”

2.Cyrenius i-a răspuns: „Nu e nici o grabă, căci nu îi slujeşti în nici un fel aducându-i omagii prin vorbe goale. Şi de bogăţii nu are nevoie, căci are chiar mai multe decât îi trebuie.

3.Omagiul cel mai bun ar fi acela de a veni cu loialitate şi cu inimile deschise spre el pentru a vă spune păsurile. Atunci el vă va asculta şi vă va face dreptate! Orice minciună pe care mintea sa ageră o va depista va fi aspru pedepsită! Căci este dorinţa împăratului şi a mea de a nu mai tolera nici o minciună sau înşelătorie în întregul ţinut. Vrem să domnească peste toţi oamenii conduşi de Roma doar dreptatea, împreună cu iubirea lipsită de egoism; căci sub sceptrul adevărului şi al dragostei, popoarele vor putea trăi cu adevărat fericite. Şi cine ştie dacă nu voi vrea cândva să adopt înţeleptele legi ale suveranului din Nord! Eu cred că ele îi ajută cu adevărat pe oamenii acestui imens regat să trăiască precum fraţii.

4.Prin astfel de îngrădiri înţelepte în cadrul unui stat, adevărul şi iubirea îi permit omului să îşi dezvolte cea mai autentică şi mai bună natură a sa! După părerea mea, nimic nu este mai rău decât cultivarea minciunii, înşelătoriei şi egoismului, îngrădirea înţeleaptă a germenilor minciunii, egoismului, orgoliului şi dominării merită toată lauda. În curând îi voi aduce la cunoştinţă şi împăratului aceste lucruri, între timp, voi introduce aceste legi nordice în ţinuturile pe care le guvernez eu; căci ele sunt într-adevăr de o înţelepciune divină!”

5.Roclus a zis: „Într-adevăr, nu putem spune că această legislaţie este lipsită de înţelepciune dacă rezistă de mai multe sute de ani, dar nici nu va fi uşor de introdus în aceste ţări conduse de tot felul de domni şi tetrarhi. Multe se pot face prin putere absolută, dar nu chiar orice, deoarece un împărat nu poate anula de azi pe mâine toate înţelegerile făcute cu alţi monarhi - care au şi ei o putere considerabilă -, ci trebuie să le respecte ca atare până la sfârşitul perioadei stabilite sau până când ele se anulează de la sine, fie total, fie cel puţin parţial, în cazul în care cealaltă parte încalcă din răutate aceste

înțelegeri ori nu le mai poate urma. Însă atâta timp cât împăratul arendează țările la diferiți domni şi le oferă dreptul ca şi ei la rândul lor să dea propriile legi în țara respectivă, drept pentru care aceştia plătesc de altfel destul de scump, el trebuie să respecte legile stabilite. În general vorbind, dintr-un anumit punct de vedere, noi toți trăim după legea romană şi urmărim să nu ne facem vinovați de nici un delict împotriva statului, ceea ce şi reuşim. În rest, trăim după legile domnului țării noastre, care trebuie să ne apere în timpul perioadei de arendare împotriva eventualelor acțiuni despotice ale împăratului.

6.Vezi, mare domn, noi ştim exact cum stau lucrurile şi nu mai avem nevoie de nici o explicație! Ştim care ne sunt obligațiile față de Roma şi cele față de domnul nostru, înainte de a veni la voi să ne faceți dreptate, vom merge la el. Şi numai dacă acesta ne trimite la Roma vom veni la voi. Astfel, cred că nu-ți va fi chiar atât de uşor să introduci legile înțelepte ale suveranului nordic în întreaga Palestina!"

7.Cyrenius a spus, înroşindu-se de indignare: „Pe de-o parte, ai dreptate afirmând că înțelegerile trebuie respectate; dar tu ai omis în logica ta un lucru, şi anume, că împăratul a specificat în fiecare contract de arendare al tuturor țărilor că are dreptul de a le anula pe loc, dacă el consideră că astfel este mai bine pentru împărăție. Într-o astfel de situație, cel care a arendat ținutul poate cel mult să-l implore pe împărat să-i dea o despăgubire timp de un an; împăratul va prelua nemijlocit conducerea respectivei țări chiar din acel moment şi fiecare om va trebui atunci să se supună legilor sale. Dacă este un om inteligent, domnul care a arendat ținutul poate să-i spună împăratului că el ar putea guverna din acel moment nu după legile sale, ci după cele ale împăratului, în cazul în care îi va fi îngăduit să rămână în continuare la cârma țării. În această situație, împăratul va reînnoi contractul. Niciunde însă nu va exista vreo obligație a unicului conducător, împăratul, ci numai pura sa voință neîngrădită.

8.În ceea ce priveşte Palestina, eu însumi am putere deplină față de orice domn arendaş, la fel ca împăratul, şi pot anula pe loc orice contract! Prin urmare, te înşeli amarnic crezând că împăratul îşi va lega singur mâinile prin vreo lege. Oh, orice monarh are cu siguranță atâta înțelepciune încât să dea numai legi pe care să le poată anula oricând, la nevoie, printr-un singur cuvânt de-al său.

9.Un împărat poate face tot ce vrea! Doar miracole nu poate să facă şi nu poate crea lumi; în rest, este liber să facă orice, să anuleze legi deja existente sau să dea altele noi. Da, poate chiar să distrugă toți vechii zei, cu templele lor nenumărate, şi să construiască în locul acestora un nou templu mai minunat decât toate celelalte, închinat unicului Dumnezeu adevărat, şi nimeni nu va avea voie săi spună: «Doamne, de ce faci aceasta?!» Astfel, împăratul poate introduce legile înțeleptului rege chiar de mâine, în întreaga sa împărăție. Cine va vrea şi va putea, nu are decât să se opună şi, cu siguranță, va fi atins de mânia lui!"

Capitolul.19 - Adevăratele intenții ale lui Roclus și ale tovarășilor săi

1.Roclus a spus: „Eu nu vreau să spun că legile regelui din Nord sunt lipsite de înțelepciune sau că sunt nedrepte ori cumplite; cred doar că ar fi puțin nepotrivite pentru noi! De aceea, nu cred că este lipsit de respect la adresa Romei, a ta sau a bătrânului Marcu, dacă afirm că actualele legi ale Romei îmi sunt cu mult mai dragi decât cele ale regelui din Nord, care, nu mă îndoiesc, sunt şi ele pline de înțelepciune. Legendele spun că regatul acestui suveran se întinde până la capătul lumii, ajungând astfel să fie cel mai mare de pe pământ. Este însă o cu totul altă problemă dacă el reuşeşte să transmită tuturor supuşilor săi legile sale înțelepte! Bravo lui şi celor care i se supun dacă reuşeşte! Acum, te rog să-mi permiți să fac o remarcă nevinovată. Dacă tot trebuie să fiu sincer, chiar îmi face plăcere să spun direct ceea ce am de spus!

2.Mărite domn, ai spus adineauri că împăratul nu poate face miracole şi că nu poate crea o lume. Însă eu nu cred că este chiar aşa. Poți să mă numeşti crocodil, nu om, dacă ceea ce văd aici nu sunt miracole. Priveşte această casă măreață a lui Marcu, zidul înalt care împrejmuieşte grădina, la care ar fi trebuit să lucreze vreo sută de zidari timp de cel puțin cinci ani pentru a-l ridica, priveşte aleea pavată cu granit, felul în care acesta a fost tăiat şi chiar grădina care este atât de bine aranjată. Acum zăresc şi un port destul de mare şi mai multe corăbii noi, cu pânze, care, aşa cum am văzut noi de pe dealul din apropierea oraşului, au apărut dintr-o dată, ca prin miracol!

3.Şi acum, că tot am ajuns în acest punct foarte delicat, pot mărturisi în numele meu şi al celor unsprezece tovarăşi ai mei că tot ceea ce am spus mai devreme, toate cererile noastre nu au avut alt scop decât acela de a ne ajuta să aflăm cum de a fost cu putință aşa ceva! Este imposibil să fi fost create toate pe cale naturală! Acum să ştii că spun adevărul. Imensa noastră curiozitate ne-a adus aici! Noi am gândit cu toții la fel, când am văzut cum a apărut totul cu viteza fulgerului. Atunci ne-am spus: trebuie să fie mâna vreunui zeu sau a vreunui mare magician indian, căci puterea omenească nu poate realiza aşa ceva! Imediat ne-am hotărât să venim aici, invocând orice motiv, doar pentru a pătrunde acest mister şi pentru a vedea cine este făptuitorul lui.

4.Toată discuția noastră de dinainte despre legi a fost doar un pretext pentru a ne apropia de mister. Se pare că a fost o metodă bună, din moment ce ne-a condus la adevăratul motiv pentru care ne aflăm aici! Te implorăm acum să ne vorbeşti despre aceasta, orice ar fi! Nu vrem să-i luăm nimic bunului şi cinstitului bătrân Marcu şi promitem chiar că vom face roditoare bucata neîngrădită de pământ, pe banii noştri, chiar de ar trebui să aducem pământ din Europa! Ajută-ne doar să dăm la o parte vălul de mister al acestui miracol!"

5.Cyrenius a spus: „Da, lucrurile stau cu totul altfel acum, şi aşa veți ajunge mult mai uşor la adevăr decât printr-o discuție ca aceea de mai înainte sau prin pretențiile nedrepte pe care le-ați ridicat!"

6. Roclus a spus imediat: „Atât eu, cât şi ceilalţi am ştiut foarte bine aceasta! De mai bine de treizeci de ani eşti stăpânul nostru drept şi bun şi noi te cunoaştem îndeajuns, şi cu cele bune, şi cu cele rele. Cine vrea să afle ceva deosebit de la tine trebuie mai întâi să te înfurie puţin, exact cum a fost şi în cazul de faţă. Intenţia fiindu-ne însă bună, credem că ne vei ierta!”

7.Cyrenius a spus: „Da, dar pe ce vă bazaţi voi când spuneţi că toate acestea au apărut întrun mod miraculos? Astăzi aţi văzut voi că este gata, dar nu aţi observat cum s-a ridicat treptat construcţia în ultimele şapte zile şi nici nu aţi văzut cum au lucrat soldaţii mei!”

8.Roclus a răspuns: „Mărite domn, să lăsăm poveştile! De când am aflat că tu, conducătorul nostru, ai venit aici, am rămas zi şi noapte pe un deal din apropiere pentru a vedea ce veţi face voi, romanii. Vremea minunată de astăzi dimineaţă ne-a scos mult mai devreme decât de obicei la pândă. Privirile noastre au fost îndreptate tot timpul spre acest loc. Până acum vreun ceas nu am văzut nimic - şi pot să-ţi spun că noi cunoaştem foarte bine acest ţinut -, dar dintr-odată au apărut casa, grădina, portul şi corăbiile, ca picate din cer! Îmi spui tu mie că acesta nu a fost un miracol?!

9.Am văzut foarte bine cum a venit o legiune întreagă de negri cu vreo trei ceasuri în urmă şi am mai văzut şi cum aţi coborât azi-dimineaţă de pe deal. Vezi, avem nişte ochi foarte ageri! Însă ceea ce s-a petrecut aici este un miracol colosal şi noi nu vrem nimic altceva decât o mică lămurire: cum şi cine a făcut aşa ceva!”

10.Cyrenius a spus: „Ei, dacă voi ştiţi mai bine decât mine cum stau lucrurile, atunci rămâneţi la ideea voastră, că a fost un miracol! Cât despre «cum» şi «cine» l-a făcut, nu e cazul să ştiţi, căci pentru aceasta e nevoie de mult mai mult decât să veniţi aici val-vârtej şi să încercaţi prin şiretlicuri să aflaţi o astfel de taină!

11.Dacă un conducător ar dezvălui lumii secretele sale, nu ar ajunge prea departe cu politica sa, iar supuşii săi l-ar trage pe sfoară. Un diplomat îşi conduce adesea supuşii printr-o politică proprie şi ar fi foarte rău ca aceştia să ştie totul, căci ei nu sunt capabili să recunoască singuri ceea ce este cel mai bine pentru armonia generală a statului şi a poporului, cei mai mulţi având tendinţa să se preocupe doar de binele personal şi să neglijeze restul mulţimii.

12.Un conducător adevărat trebuie să dea dovadă de putere, de cunoaştere în toate domeniile şi de multă, multă înţelepciune şi atunci el va fi un mare binefăcător, îndrumător şi domn al zecilor de mii de orbi! Un bun conducător are dreptul să tăinuiască substratul acţiunilor sale înţelepte şi să nu dezvăluie nimic supuşilor săi înainte de vreme; astfel, ar trebui să vă fie şi vouă clar că am motivele mele să nu vă dezvălui acest mister şi sunt sigur că realizaţi că un conducător poate face mult mai multe decât oricare alt om, altfel ar fi un conducător slab! Ce respect ar mai avea supuşii lui faţă de el, dacă el nu ar fi, în cazuri excepţionale, şi puţin atotputernic? Duceţi-vă acum să vedeţi lucrarea miraculoasă, iar apoi întoarceţi-vă din nou aici. Poate atunci se va putea vorbi într-un mod mai cumpătat cu voi! Acum am încheiat discuţia!”

Capitolul.20 - Roclus admira construcția cea miraculoasa

1.Bucuroşi, cei doisprezece s-au dus degrabă în grădină şi au început să cerceteze cu uimire ceea ce se afla acolo. Apoi au fost conduşi de Marcu în casă, unde uimirea le-a fost şi mai mare. Marcu nu le-a spus însă nici un cuvânt mai mult decât le spusese Cyrenius, în ciuda întrebărilor lor, care nu mai conteneau; căci Eu le transmisesem ceva mai devreme lui Cyrenius şi lui Matael ce să spună, facilitându-le acestor curioşi posibilitatea de a primi adevărul spiritului. După vreo jumătate de ceas, ei s-au întors la noi, plini de curiozitate.

2.Alături de Marcu şi de cei doisprezece se afla şi Rafael care, o dată ce au ajuns cu toții la masa Mea, i-a spus în şoaptă lui Marcu: „Nu-L lăuda de data aceasta cu voce tare pe Domnul; El va auzi totul foarte bine dacă I te vei adresa numai în inima ta, pentru că acum li se conturează acestor doisprezece cezareeni - care nu au nici un pic de credință, fiind atei din şcoala lui Epicur, principalul întemeietor al colegiului esenian - posibilitatea să fie aduşi pe calea cea dreaptă de către Domnul!

3.Sunt şase greci şi şase iudei, care au toți aceleaşi păreri şi fac parte, în secret, din ordinul esenienilor. Nu va fi prea uşor cu astfel de diavoli împieliţaţi. Ei sunt foarte bogați, având nenumărate comori lumeşti, motiv pentru care şi vorbesc cu guvernatorul ca de la egal la egal.

4.Va fi greu să fie aduşi pe calea cea bună! Dar dacă vom reuşi să-i ghidăm către adevăr, mai mult prin cuvinte decât prin miracole remarcabile, vom câştiga foarte mult; căci fiecare dintre ei conduce la rândul său cel puțin o sută de mii de oameni.

5.Nu trebuie să le spunem nimic despre Domnul. Reprezentantul Său va fi în primul rând Cyrenius, iar după el, dacă va fi nevoie, vei fi tu. Abia apoi, dacă nu se petrece nimic bun, vin eu la rând şi, în cele din urmă, însuşi Domnul! Rămâi acum aici, căci atmosfera se va încinge! Dar acum trebuie să rămâi tăcut!"

6.Cyrenius l-a întrebat pe Roclus: „Ei, cum ți-a plăcut miraculoasa mea construcție? Ați putea realiza şi voi aşa ceva?"

7.Roclus a răspuns: „Încetează să-mi mai vorbeşti despre construcția cea miraculoasă ca şi cum ar fi fost ridicată de mâinile tale! Eşti într-adevăr un domn foarte puternic prin numărul mare de soldați pe care îi ai şi prin săbiile lor ascuțite; însă aşa cum n-am construit eu această casă, grădina, portul şi corăbiile, tot aşa nu le-ai construit nici tu.

8.Le-ai fi putut construi prin munca multor oameni, dar ți-ar fi trebuit cinci-zece ani, şi de această posibilitate nu mă îndoiesc, căci puterea sabiei şi a banilor este foarte mare în lume. Unul dintre poeții voştri renumiți pe care l-am citit, Horațiu, spune despre oameni: «Nimic nu este prea greu pentru cel muritor; omul vrea să atingă chiar şi cerul prin temeritatea sa!» Aşa stau lucrurile cu acest vierme din praful drumului, care este omul! Dacă-i dai mijloacele necesare, putere şi timp, va începe curând să mute munți întregi din loc, va usca matca mărilor şi a lacurilor şi va da un alt curs fluviilor! Însă toate acestea nu sunt un miracol, ci rodul muncii oamenilor, care şi-au unit forțele pentru a atinge un acelaşi țel.

9.Dar această casă, grădina care este deja aranjată, precum şi zidul care împrejmuieşte şi protejează gospodăria şi care pare a fi făcut dintr-o singură bucată de marmură sunt perfecte; iar digul din port, care cred că are o adâncime de vreo zece-douăzeci de înălţimi de om, precum şi cele cinci corăbii mari sunt un adevărat miracol! Stăpâne al meu, puternic şi înţelept, aşa ceva nu face omul de rând într-o singură clipă - ca în povestea vrăjitorului persan, care spunea doar: «Masă, aşterne-te!» şi tot ce îşi dorea apărea pe ea. Ceea ce am văzut nu este o iluzie a simţurilor, este adevărul palpabil, pe care l-ar putea simţi oricine ar vrea să treacă cu capul prin aceste ziduri.

10.Şi încă ceva foarte important: eu am cunoscut vreo sută de magi, dar lucrarea nici unuia dintre ei nu a fost durabilă. În cazul lor apar lucruri, nu se ştie cum şi prin ce mijloace, devenind vizibile, dar dispar ca spuma valurilor mării. O dată ce a dispărut acel ceva, nici un magician nu va mai putea să-l readucă în fiinţare! Vreau să văd şi eu magicianul care poate să facă să dispară această gospodărie doar suflând asupra ei! Sunt convins că nu o va putea face într-o singură clipă; îmi pun la bătaie întreaga avere pentru aceasta!”

Capitolul.21 - Ateismul lui Roclus

1.(Roclus): „Eu nu cred în nici o divinitate, dar cred într-o mare forţă ascunsă şi pur spirituală a Naturii, care se manifestă pretutindeni şi care lucrează după o anumită ordine, conform propriilor legi primordiale, fiind nepăsătoare faţă de preocupările muritorilor. Ea nu cunoaşte binele şi răul, căci acestea sunt specifice doar oamenilor. Sfânta şi măreaţa Natură nu ştie nimic despre ele!

2.Este o mare suferinţă pentru un om să fie sclav; dar cine l-a făcut aşa? Cu siguranţă că nu preasfânta Natură, ci un alt om, care întâmplător a fost mai puternic decât el. Sub imboldul nemerniciei şi al dorinţei sale egoiste de a domina, acesta a făcut din cel slab un animal de povară. La fel a procedat şi cu vitele - căci cine altul a pus jugul la gâtul boului, cine a împovărat măgarul, cămila sau calul şi cine a construit turnuri pe spatele răbdătorului elefant? Cine a inventat sabia şi lanţurile, temniţa şi chiar infama cruce, pe care voi, romanii, o folosiţi pentru a-i ucide în chinuri îngrozitoare pe cei care se răzvrătesc şi care, la rândul lor, vor şi ei să conducă şi să ucidă? Toată suferinţa vine de la oameni!

3.Totul este liber în Marea Natură; doar omul este ca un blestem, atât pentru el însuşi, cât şi pentru toate celelalte creaturi libere ale Marii Mame, Natura, Oamenii fără ocupaţie au început odinioară să plăsmuiască cetăţi fantasmagorice şi au inventat zei fără noimă, având toate slăbiciunile şi răutăţile umane. Prin aceştia, omul şi-a instituit singur spirite care să-l conducă şi cărora să nu li se poată face nici un rău. A început să ridice temple în cinstea acestor zei închipuiţi, care nu au existat şi nu vor exista vreodată, şi s-a desemnat pe sine drept reprezentantul lor, folosindu-se de ei ca de nişte mijloace de înfricoşare şi de supunere a celorlalţi. Şi iată că la asuprirea acestei omeniri slabe de către

cei puternici s-a adăugat şi tirania neîndurătoare a fiinţelor invizibile imaginate de ei. Aceste fiinţe, care nu au existat în realitate niciodată, îşi duc mai departe existenţa lor imaginară, chinuind sărmana omenire şi aducând astfel mari foloase celor puternici, care şi-au dat seama că în acest mod vor avea o influenţă mult mai mare asupra oamenilor decât ar fi avut cu sabia, căci acum vor fi ascultaţi orbeşte. Astfel, având puţină raţiune şi cercetând situaţia din toate punctele de vedere, îţi vei da seama că, peste tot în lume, apare câte un om puternic şi măreţ care conduce ori ca un rege, cu lancea şi sabia, ori ca un atotputernic reprezentant al zeilor, acesta din urmă stăpânind tot ceea ce există. Vai de muritorul de rând ce ar îndrăzni să privească dincolo de vălurile lui Isis, care au fost ţesute tot de oameni! Vai, vai, zeii l-ar nimici!

4.Aceasta a fost credinţa mea liberă de până acum. Însă miracolul petrecut mi-a zdruncinat-o şi simt cum încep să cred, foarte slab, în existenţa unei Fiinţe Divine Supreme, pentru că îmi dau seama prea bine că omul nu ar fi putut şi nu va putea face aşa ceva niciodată doar prin propriile sale puteri. Aceasta poate fi doar lucrarea unui zeu... sau poate chiar şi a unui om, însă de care ascultă puterile Marii Naturi la fel cum luptătorii îl ascultă pe conducătorul lor cel experimentat, care are faima de a nu fi pierdut niciodată vreo bătălie.

5.De aceea vreau să-L cunosc, acum şi aici, pe acest om-zeu! În nici un caz nu eşti tu acela, mare Cyrenius. Dacă ai fi putut face tu aşa ceva, împărăţia Romană ar fi fost de mult înconjurată de nişte ziduri atât de înalte, încât nici un vultur nu s-ar fi încumetat să zboare peste ele. Dă-ne un fir călăuzitor, Mare Domn, şi ne vom întoarce liniştiţi acasă!”

6.Cyrenius a spus: „Dacă ar fi aşa de simplu, ce bine ar fi! Dar lucrurile nu sunt aşa cum vi le imaginaţi voi! Dacă veţi dori să ştiţi cât este ceasul, veţi întreba un paznic de câmp şi, în schimbul unui bănuţ, el vă va răspunde cu exactitate, ajutându-se de un băţ înfipt în pământ - bineînţeles, dacă cerul este însorit. Dar în cazul nostru lucrurile nu sunt chiar aşa! Aveţi răbdare şi poate că în cele din urmă va ieşi ceva la iveală; dar vă va costa mai mult decât un bănuţ!”

7.Roclus a spus: „Ei, pentru aşa ceva aş plăti un funt de aur şi zece funţi de argint sau chiar mai mult!”

8.Cyrenius: „Dacă s-ar putea cumpăra o astfel de taină cu mult aur şi argint, ce simplu ar fi! Eu însă vă pot asigura că nici o comoară din lume nu ar fi de ajuns pentru cumpărarea acestei taine! Dar veţi afla cum poate fi ea descoperită, căci veţi fi învăţaţi treptat despre aceasta, trecând însă şi prin alte câteva încercări! Voi vreţi să aflaţi cine este Acela care a creat într-o clipă, doar prin voinţa Sa atotputernică, tot ceea ce aţi văzut, dar porniţi cu o mare necredinţă în Dumnezeul cel unic şi în alte făpturi divine asemănătoare Lui, necredinţă care ţie ţi-a fost insuflată prin educaţie şi pe care o manifeşti din plin. Dacă ai afla acum adevărul, ai începe să râzi de noi toţi. Dar, înainte de toate, eu vă spun: răbdare, dragii mei, mai întâi să vedem dacă sunteţi capabili de o credinţă cât de mică! Dacă aceasta nu va găsi la voi nici o portiţă de intrare, atunci eu nu vă voi putea destăinui ceea ce-mi cereţi! Dar dacă veţi manifesta credinţă, atunci veţi primi, o dată cu această înviere a sufletelor voastre, şi toate celelalte pe care le-aţi cerut! M-aţi înţeles?”

9.Roclus a răspuns: „De înţeles, te-am înţeles cu toţii, căci nu suntem bătuţi în cap, dar ceea ce ne ceri este cu neputinţă să-ţi dăm. Motivele ţi le-am spus deja, în parte. Dacă vrei, putem continua!”

10.Îndrumat fiind de cuvintele pe care Eu i le-am sădit în inimă, Cyrenius a spus: „Continuați, ca să vă pot spune cât de departe sunteți de adevăr! Să auzim deci argumentele voastre, şi eu îmi voi da seama dacă mai este cu putință renaşterea voastră spirituală, căci numai astfel vi se va putea îndeplini dorința. Însă dacă nu va fi posibilă această renaştere, n-aveți decât să vă întoarceți în pace la casele voastre şi să trăiți în continuare după învățătura lui Epicur al vostru, care, din punctul meu de vedere, este ultimul om care ar putea fi numit un înțelept!

11.Da, după învățătura lui Epicur, este posibil ca un om bogat şi sănătos tun din punct de vedere fizic să se înțeleagă cel mai bine cu această lume. Principiul de bază: «Trebuie să fii deschis şi prietenos cu toată lumea, dar absolut sincer să fii doar cu tine însuți!» este plăcut urechilor lumeşti, dar sufletul care a fost trezit de Suflul Divin se îngrozeşte când aude aşa ceva, căci un astfel de epicurian nu este decât un egoist perfid ce are grijă doar de pielea lui! Ce contează ceilalți oameni pentru el? Dacă nu poate să tragă nici un folos de pe urma lor, ei pot să şi piară loviți de trăsnet, că lui nu-i pasă.

12.Cam aceasta este caracteristica principală a unui epicurian! Unde ar mai putea încăpea şi cele spirituale într-un suflet atât de împietrit? Chiar şi un orb poate să observe aceasta! Învățăturile lui Epicur sunt într-adevăr foarte bune pentru a te îmbogăți pe acest pământ, mai ales atunci când sunt îmbinate cu cinismul stoic, ca în cazul vostru. Dar epicurienii nu sunt pregătiți pentru a se îmbogăți din punct de vedere spiritual, deoarece ei exclud în totalitate iubirea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele aflat în suferință. Cam atât deocamdată! Să auzim acum motivele ateismului vostru esenian!”

Capitolul.22 - Roclus îşi demonstrează ateismul

1.Roclus a spus: „Ai dreptate, suntem aşa cum i-ai descris pe epicurieni şi, într-adevăr, ne merge foarte bine aici, în lume! Avem atâtea argumente pentru ateismul nostru încât am putea umple cu ele albia unei mări. Vreau doar să mai adaug câteva la cele pe care ți le-am expus deja şi sper că atunci vei avea suficiente motive pentru a ne da dreptate, fie că-ți convine, fie că nu-ți convine! Te rog cu umilință să mă asculți!

2. Întotdeauna, tot ceea ce există, mai devreme sau mai târziu se manifestă într-un mod care să poată fi perceput de către toți oamenii, fără excepție! Dacă acel ceva care există posedă o anumită înțelegere, acest lucru va reieşi cu uşurință şi neîntârziat din acțiunile sale; însă dacă ceea ce există nu posedă nici o formă de înțelegere, ca de pildă o stană de piatră, atunci nu se vor evidenția decât acțiunile exercitate de întâmplarea cea oarbă asupra sa. Acolo însă unde există o formă de inteligență, oricât de limitată, în egală măsură se vor exprima şi acțiunile inerente, bine ordonate, create de respectiva inteligență.

3.De exemplu: un simplu fir de muşchi îşi creează în primul rând sieşi o formă precisă, dezvoltându-şi astfel structura; mai apoi, din acea structură va creşte şi se va contura capacitatea lui de a se reproduce, în cazul plantelor aflate pe o treaptă mai înaltă de evoluție, se poate recunoaşte mult mai uşor o formă superioară şi evidentă de inteligență.

4.Inteligența inerentă este cel mai clar vizibilă la animale. Lucrările animalelor, chiar dacă sunt reduse ca număr şi puțin variate, le întrec, în anumite privințe, chiar şi pe cele ale oamenilor. Lucrările omului dovedesc, ce-i drept, inteligența lui cuprinzătoare; dar nicăieri la om nu poate fi recunoscută o anumită desăvârşire care să izvorască din interior, aspect care nu poate fi pus la îndoială în ceea ce priveşte lucrările animalelor. Lucrările vizibile ale animalelor se află într-o legătură mai strânsă cu ființa şi caracterul lor, decât cele ale omului, acest «zeu» al pământului.

5.Lucrările omului sunt de fapt doar o palidă copie şi constau numai din manifestări greoaie, exterioare, lipsite de orice valoare reală interioară. Omul, de exemplu, poate doar să imite construcția fagurelui de albine, făcându-l din tot felul de materiale, desenându-l ori pictându-l. Câtă neîndemânare! Se pare că natura a făcut o glumă, în mod evident, creând oamenii! Este adevărat că în om sălăşluieşte o inteligență cuprinzătoare şi chiar capacitatea de a se desăvârşi; dar orice ar face el, tot nu ajunge la desăvârşire vreodată!

6.Aşadar, presupunând că toate creaturile organice sunt însuflețite şi că sufletul este, mai presus de toate, principiul activ - mai mult sau mai puțin desăvârşit, nu are importanță - această presupunere poate fi ridicată la rangul de adevăr evident, care spune că efectul revelează cauza şi că acțiunile revelează acea putere pe care noi vrem să o numim «suflet». Analizând gradul de desăvârşire şi de ordonare al lucrărilor unei ființe, putem trage o concluzie asupra sufletului care le susține, în primul rând, şi asupra capacităților sale, în al doilea rând. Dacă vom găsi un amestec haotic de incoerență şi imperfecțiune, vom gândi astfel în sinea noastră: acolo domneşte moartea inconştientă, a cărei singură urmare este distrugerea totală. Aşa ceva poate fi observat toamna, privind pomii şi tufişurile care îşi pierd frunzişul, atât de frumos şi de bine rânduit odinioară. Acum aceste frunze cad într-o mare neorânduială, se veştejesc şi se vor distruge aproape în totalitate pe timpul iernii.

7.Cine va mai dori să caute sufletul cel viu în această totală lipsă de rânduială?! Moartea şi distrugerea acestuia, da, dar nici vorbă nu poate fi aici de o dezvoltare nouă şi, cu atât mai puțin, de desăvârşire! Prin frunzele care se descompun, pământul devine mai gras şi mai bun şi, primind cu o mai mare uşurință umiditatea din aer, hrăneşte astfel mult mai bine plantele care cresc din el. Dar frunzele care au căzut o dată nu vor mai fi nicicând frunze, căci sufletul lor nu mai există.

8.Din cele spuse până acum, deducem următoarea idee: cu cât o lucrare este mai ordonată şi mai desăvârşită, cu atât mai desăvârşită este şi puterea ce o animă - putere numită «suflet» sau «spirit». Se poate deci trage o concluzie foarte clară asupra unui suflet sau spirit şi asupra capacităților sale, analizând roadele acțiunilor sale.

9.Însă unde găsim acele lucrări şi acea rânduială, care să ne indice fără putință de tăgadă existența unei divinități înțelepte şi atotputernice? Este binecunoscută afirmația teiştilor (Cei care cred în existența unui Dumnezeu - n. t) şi a teozofilor (Cei care posedă cunoaşterea despre Dumnezeu - n. t.): «Priveşte pământul, munții, câmpiile, mările, lacurile, râurile şi nenumăratele creaturi care le populează! Toate acestea indică existența

unor ființe divine superioare!» - sau, ca în concepția acestor iudei orbi, existența unui Dumnezeu unic, ceea ce, la urma urmei, este un pic mai rezonabil şi în acelaşi timp mai comod decât a avea atât de mulți stăpâni invizibili încât este clar că, adorând pe unul şi aducându-i ofrande, îl superi pe celălalt. Vreau să-l văd şi eu pe cel care se împacă la fel de bine atât cu Iunona, cât şi cu Venus, atât cu Marte, cât şi cu Ianus, atât cu Apollo, cât şi cu Pluto în acelaşi timp!

10.Iudeilor le este ceva mai uşor; căci ei au un Iehova, iar acesta este stăpân peste Pluto, pe care ei îl mai numesc şi «Satan». Pluto al iudeilor este un ticălos smintit, pentru că, în loc să-şi răsplătească şi să-şi apere adoratorii, se poartă foarte rău cu ei. De aceea, nici un iudeu cinstit nu-şi face sânge rău dacă îl urăşte pe Pluto, căci este pe placul lui Iehova să se acționeze cât mai energic împotriva lui, ceea ce nu l-aş sfătui pe un roman sau pe un grec să facă, întrucât cel care ar face aşa ceva ar intra pe mâinile celor mai înverşunați preoți ai lui Pluto. Se spune doar că trebuie să-i oferi jertfe lui Pluto la fel cum îi oferi şi lui Zeus, altfel Pluto îi va veni sărmanului păcătos de hac şi nici chiar Zeus nu va mai putea interveni pentru a-l salva, căci principiul Suum cuique ('Dă-i fiecăruia ceea ce i se cuvine') nu poate fi încălcat nici măcar de către Zeus, fără riscul de a isca o ceartă de proporții cu toți ceilalți zei."

Capitolul.23 - Părerea lui Roclus despre zei şi despre preoți

1.(Roclus): „Avem, cu câteva mici excepții, două concepții despre divinitate, de care o rațiune umană cât de cât trezită nu poate decât să râdă. Egiptenii, grecii şi romanii au o mulțime de zei, mari sau mici, buni sau răi. La iudei tronul este ocupat doar de unul singur, care este drept, foarte serios şi sever, dar totodată bun şi milostiv. Însă iudeii, pe care el îi numeşte «poporul său», nu au voie să-l supere, căci, o dată ce şi-a pierdut răbdarea, s-a terminat cu gluma. El scufundă imediat întreaga lume sub ape vreme de un an. După ce apa se scurge - nu se ştie unde - este sigur că milioane de oameni nu vor mai avea nici o durere de cap! Dacă nu scufundă totul, el aruncă peste poporul cel păcătos pucioasă şi foc prin fulgere cereşti, timp de o jumătate de lună, iar poporul acela va dispărea cu viciile sale cu tot de pe suprafața pământului! Unicul zeu al iudeilor este foarte darnic şi cu molimele. O dată ce începe să biciuiască un popor, nici nu poate fi vorba să se oprească prea curând. La iudei, atât ceea ce este rău, cât şi ceea ce este bun vine de la unul şi acelaşi zeu, pe când noi, grecii, avem mai mulți zei, fiecare fiind responsabil de câte ceva. Este greu să hotărăşti care dintre cele două variante este mai bună pentru om.

2.Dar de ce atâția zei în cer, în Olimp sau în Tartar?! Totul este o mare tâmpenie! Preoții cei trândavi şi fără ocupație sunt zeii, iar unicul zeu al iudeilor este Marele lor Preot din Ierusalim! Aceşti oameni au o experiență şi o cunoaştere vastă prin care se folosesc cu şiretenie de poporul cel orb. Doar în casta lor plină de răutate au fost păstrate,

ca secrete sfinte, imensa experienţă acumulată în decursul secolelor, precum şi diferitele arte şi ştiinţe. Astfel se joacă ei cu oamenii, care trebuie să le aducă jertfe mari, pentru a putea fi apoi cu atât mai uşor minţiţi şi înşelaţi în toate felurile. Îi dau toată averea mea, chiar şi ultimul meu strop de viaţă, aceluia care îmi va demonstra în mod clar opusul!

3.Se prea poate ca demult să fi existat oameni cinstiţi şi integri, care au fost înzestraţi încă din naştere cu o minte foarte ascuţită şi care, învăţând multe lucruri în decursul timpului şi acumulând multă experienţă, au dorit să împărtăşească din cunoaşterea lor celor ce nu erau încă la fel de treziţi din punct de vedere spiritual. Probabil că aceştia au şi apucat să-şi vadă munca lor de binefacere încununată de succes. Viaţa într-o astfel de comunitate, unde nimeni nu ascunde nimic de ceilalţi din egoism şi unde toţi sunt iniţiaţi în toate tainele pe care le deţine cel cu experienţă, trebuie să fi fost minunată! Însă cât de mult a durat această stare fericită?

4.Un astfel de prim binefăcător al oamenilor cred că a fost ridicat în slăvi de către ceilalţi, la fel şi urmaşii lui. Dar acest fapt a trezit invidia celor trândavi precum şi dorinţa de a fi şi ei adulaţi de oameni. Aceştia au început să caute să-şi îmbogăţească experienţa păstrând însă tot mai multe secrete, pentru a părea astfel foarte importanţi în comparaţie cu semenii lor. Unul care rămăsese mai mult timp mut precum un peşte şi care afişa prin purtarea sa o atitudine superioară, întrebat fiind adesea de cei curioşi de ce este atât de tăcut şi de interiorizat, a răspuns: «Dacă aţi şti ceea ce ştiu eu şi dacă aţi fi văzut, auzit şi aflat ceea ce am văzut, auzit şi aflat eu, aţi deveni chiar mai muţi de uimire decât mine!»

5.O dată ce acei oameni simpli, arzând de curiozitate şi de dorinţa de a cunoaşte, auzeau răspunsul şarlatanului celui perfid, nu-i mai dădeau pace până ce respectivul nu începea să pună tot felul de condiţii pentru a le dezvălui un strop din «infinita» sa cunoaştere. După aceea, condiţiile fiind acceptate, şarlatanul devenea profet şi preot pentru tovarăşii săi. El începea apoi să apeleze la tot felul de chestiuni mistice, pe care nu le putea înţelege nimeni, nici măcar el, deoarece ele nici nu existau altundeva decât în imaginaţia sa; în cele din urmă, escrocul îi reducea la tăcere pe adevăraţii înţelepţi bătrâni şi cinstiţi, prin faptul că atrăgea poporul de partea sa şi îl convingea că el singur ştie şi pricepe mai mult decât zece mii de bătrâni înţelepţi la un loc.

6.Pentru a avea cât mai multă trecere la oameni el mai adăuga la învăţăturile sale false tot felul de mici vrăjitorii, iar bieţii oameni se lăsau traşi pe sfoară de acest şarlatan lipsit de scrupule şi fără inimă, fiind acum prinşi în mrejele a nenumăraţi zei atotputernici care văd şi aud totul!

7.Vai de acel sărman care, realizând adevărul şi fiind mânat de o iubire pură şi lipsită de egoism, i-ar fi spus poporului: «Nu credeţi ceea ce spune acest fals profet; căci fiecare cuvânt ce iese din gura lui este o minciună monstruoasă care nu dezvăluie altceva decât un egoism feroce, combinat cu o dorinţă tiranică de dominare. Prin această minciună el va încătuşa ceea ce mai este liber în voi! El vă va împovăra cu tot felul de legi pe care le va numi „voia lui Dumnezeu” şi va stabili pedepse aspre, ba chiar şi moartea, pentru încălcarea acestora. Atât voi, cât şi copiii voştri veţi începe să suspinaţi şi să plângeţi amarnic sub marea asuprire a acestui fals învăţător. Atunci veţi striga după ajutor! Dar strigătul vostru va fi zadarnic, căci va fi foarte greu să se mai poată face ceva împotriva puterii acestui tiran, care nu are nici inimă şi nici cea mai mică urmă de iubire pentru aproapele său!»

8.Cu siguranță că au existat destule astfel de situații în care poporului i se spunea adevărul la începutul înrobirii sale, dar până la urmă oamenii naivi, din ce în ce mai mulți la număr, în loc să înceapă să gândească ei înșiși și să se întoarcă la vechiul lor mod natural de viață, ajungeau să fie impresionați de diversele miracole și să creadă totuși într-unul sau în mai mulți zei. După aceea, bieții oameni creduli ajungeau să fie maltratați în modul cel mai jalnic de astfel de preoți trufași, orgolioși, egoiști și însetați de putere. Cunoscând și tu aceste lucruri, la fel de bine cum le cunosc eu și cei unsprezece tovarăși ai mei, vei înțelege cu ușurință de ce sunt ateu."

Capitolul.24 - Roclus urmărește să demonstreze că ateismul este cea mai corectă concepție despre lume

1.(Roclus): „Edificându-te asupra modului în care au apărut toți zeii - lucru care bineînțeles că este greu de contrazis - și asupra felului în care reprezentanții lor pe pământ au devenit cei mai puternici stăpâni, cu drept deplin asupra vieții și morții fraților lor, cred că vei înțelege, Mare Domn, de ce și cum am devenit atei! Vezi tu, noi, cei puțini la număr, am găsit adevărata cale spre rațiunea pură omenească și ne-am reîntors la marea și sfânta Mamă Natură, care este o zeitate vizibilă și care face permanent miracole, urmând o splendidă rânduială, în timp ce toate celelalte zeități ce se revelează prin cuvintele și descrierile vreunui om nu sunt nimic altceva decât o creație imaginară a unui trântor bolnav la cap, care se teme de muncă și care a învățat câteva trucuri de magie sau chiar le-a inventat singur, pentru a-i face astfel pe orbi să creadă că el este o unealtă aleasă a lui Dumnezeu sau că le «revelează» voința vreunei «zeități».

2.Natura nu a avut niciodată nevoie de un reprezentant și nici soarelui nu i-a trecut vreodată prin minte să-și aleagă vreun reprezentant din rândul muritorilor; el lucrează singur, luminând și încălzind totul într-un mod unic, fără egal! Pe scurt, pot să spun că în întreaga Mare Natură, totul se află în cea mai desăvârșită rânduială, excepție făcând doar omul. Ba chiar și omul, acest urmaș mai mare și mai evoluat al speciei maimuțelor, exprimă această perfecțiune în ceea ce privește firea și forma sa.

3.Mai mult decât atât, omul - mai bine zis, acest animal care vorbește și merge în două picioare, fiind deci cel mai evoluat dintre toate - dispune în plus de o rațiune din care se poate dezvolta liber inteligența. Aceasta îl face să domnească peste toate ființele inferioare lui. Dar lui nu îi este de ajuns această superioritate nativă. În înfumurarea lui, el se crede un zeu și vrea să-și calce semenii în picioare! Aceasta este problema, că omul își uită condiția sa umană și începe să se creadă zeu. Nici un om de pe pământ, atâta timp cât nu e idiot sau complet nebun, nu se poate considera pe sine zeu, el fiind din carne și oase, la fel ca toți ceilalți. Fără îndoială că el ar fi în stare să se considere și zeu dacă nu s-ar teme că ceilalți l-ar lua în râs sau chiar l-ar lua la bătaie; astfel, el se mulțumește să fie doar trimisul sau reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ; și dacă, încă de la început, el

este suficient de şiret şi îşi construieşte această «imagine» pe o bază solidă, poate rămâne «trimisul lui Dumnezeu» pentru mai multe sute de ani.

4.Dacă acest «trimis al lui Dumnezeu» mai ia şi nişte măsuri cetăţeneşti inteligente şi utile, el i-a câştigat de partea sa pentru o mie de ani pe oameni, care prin natura lor sunt creduli şi docili ca nişte copii. Unei legi înţelepte pentru credincioşi i se pot adăuga mai târziu o mie de minciuni şi de prostii absurde, ce vor fi acceptate cu veneraţie de către oamenii naivi şi superstiţioşi, care în realitate sunt doar nişte sărmani orbi. Bineînţeles că nu poate fi vorba aici de înţelegere, pentru că aceste «mistere divine» - care nu sunt altceva decât elucubraţii ale unei minţi viclene - nu au cum să fie înţelese vreodată. Dar nici aceasta nu ar fi o problemă, deoarece omenirea ia de bune cele mai inexplicabile, mai ilogice şi mai bizare lucruri.

5.Cine vrea să fie plictisitor, acela să-i înveţe pe oameni lucruri bune, general valabile şi uşor de înţeles. Sunt sigur că el va fi părăsit într-un timp foarte scurt. Însă el va fi cu siguranţă crezut dacă va minţi cu neruşinare şi va povesti din imaginaţie că, de exemplu, a văzut în îndepărtata Indie animale mari cât un munte, având câte o sută de capete diferite, în mijlocul lor înălţându-se, pe un gât lung şi gros, un cap uriaş de om, care vorbeşte toate limbile pământului, cu o voce asemenea tunetului, şi care le porunceşte oamenilor, arătându-ie cum să se comporte faţă de armata sa de capete de animal. Da, el le poate povesti cu impertinenţă acelor fiinţe care îl ascultă şi îl urmăresc cu atenţie că pe spatele respectivelor creaturi uriaşe se află cele mai frumoase oraşe şi grădini, populate de animale şi de oameni, care duc un trai bun dacă respectă legile date de capul uman din mijloc. Însă dacă păcătuiesc, atunci vor fi mâncaţi imediat de capul de tigru al acestei creaturi! La această minciună absurdă el mai poate adăuga încă o sumedenie de alte detalii şi toate vor fi crezute. Vai de cel care ar spune: «De ce îl ascultaţi pe acest mincinos ordinar? Am fost şi eu de câteva ori în India, dar nu am văzut niciodată şi nici măcar nu am auzit vorbindu-se despre aşa ceva!» S-ar osteni degeaba! Ar fi luat drept calomniator al unui lucru aşa de minunat şi ar fi redus la tăcere, iar mincinosul, care nu a văzut niciodată India, ar ieşi învingător. Eu însumi am asistat de mai multe ori la asemenea situaţii, în care oamenii sunt în stare să accepte şi chiar să creadă mult mai uşor o prostie colosală decât un adevăr care se dovedeşte a fi util pentru ei.

6.La astfel de caractere ale oamenilor, nici nu este de mirare că suntem sufocaţi de atâtea zeităţi! Ba şi mai surprinzător ar trebui să fie faptul că, printre atâţia oameni proşti, mai există şi unii ca mine! Şi atunci, de ce să te miri tu, Mărite Domn, că noi, doisprezece oameni (greci şi iudei) cu o vastă experienţă, suntem atei, din simplul motiv că ne îndoim de existenţa unui astfel de zeu - pe care numai o minte umană bolnavă putea să-l zămislească - ce este în stare să ceară oamenilor în semn de veneraţie cele mai caraghioase lucruri, precum ar fi cumpărarea bălegarului de la Templu pentru binecuvântarea câmpiilor, ogoarelor, grădinilor şi livezilor sau alte mii de absurdităţi? Acesta este dumnezeul iudeilor! Ce să mai vorbim atunci de cele mai prosteşti şi mai banale lucruri, sacrificii, datini şi obiceiuri - ce dezonorează umanitatea - pe care le pretind şi chiar le impun cu severitate cei zece mii de zei ai noştri, ai grecilor?!

7.Vai şi iar vai de cel ce ar cuteza să dea un bobârnac chiar şi celei mai neînsemnate zeităţi din lemn! Acela ar fi tratat ca un sacrilegus maledictus ('profanator blestemat'), adică în modul cel mai rău, de către preoţi! Distrugerea sau simpla ofensă adusă unei astfel de minciuni sculptate din lemn ar fi pedepsită cu sabia, fiind considerată

o crimă supremă şi de neiertat. Dar dacă mii de înşelători trândavi ai popoarelor calcă în picioare purul adevăr şi demnitatea umană, prigonind cu toată forța şi prin cele mai groaznice mijloace orice lucru bun, abia încolțit, acest fapt este perfect legitim şi, îndrăznesc să afirm, întru totul pe placul zeilor celor înțelepți şi atotputernici. Oh, şi pe deasupra, omenirea le este profund recunoscătoare tuturor acestor zei şi divinități! Poți tu, ca un domn binecunoscut pentru înțelepciunea ta şi ca suveran al popoarelor, să mi-o iei în nume de rău dacă mi se face greață atunci când doar vine vorba despre un astfel de zeu?

8.Când am ajuns în India pentru a treia oară, ca negustor, am întâlnit multe lucruri înțelepte şi bune, dar, pe lângă ele, şi astfel de prostii teribile despre zeități, la auzul cărora ai fi în stare să-ți pui şi capăt zilelor numai să nu le mai întâlneşti. Din teozofia lor am înțeles că zeul cel mai mare, denumit şi Delaih1, îi acordă celui mai de seamă reprezentant al său, care este şi el nemuritor, onoarea supremă de a i se arăta - lui şi celor mai de vază preoți -, dar numai de pe înălțimea unui vârf de munte! Se spune că atunci, la porunca Zeului Suprem, reprezentantul trebuie să defecheze pe o pânză imaculată, apoi să usuce fecalele şi să le transforme în pulbere. Acest «praf divin», cum îl denumesc indienii, este pus cu mare pompă în cutiuțe de lemn foarte mici şi, sub o pază straşnică, este trimis la conducătorii popoarelor în schimbul unei mari sume de bani. Apoi, acei mari suverani trebuie să urmeze penitența impusă şi să ingereze «cadoul» divin, arătându-i cea mai înaltă onoare. Aceasta şi încă o sumedenie de alte prostii absurde sunt realități de care se poate convinge oricine ajunge în acele locuri.

9.Ce ar mai putea spune un om cumpătat, cu o judecată limpede şi cu un discernământ sănătos, când aude despre supremul zeu indian că vrea să fie onorat printr-o astfel de porcărie? Ah, mă scoate din minți ideea că oamenii se complac întru totul, de câteva milenii, în această prostie imensă, de care nu-i mai poți scăpa nici cu cea mai înțeleaptă învățătură!

10.Ah, fă-mă să întâlnesc o singură dată un zeu rezonabil şi eu voi înceta să mai fiu ateu; acest fapt miraculos care s-a petrecut sub ochii mei ar putea foarte bine să mă încurajeze în acest sens, trezind în mine credința că, în ciuda tuturor divinităților imbecile inventate de oameni, este posibil să existe şi una care să fie autentică şi cu o judecată curată - iată, aceasta ar fi pentru omenire o foarte nobilă şi frumoasă idee! Dar dacă ar ieşi la iveală faptul că această divinitate nu este, în final, nici ea, decât o exagerare grosolană, ca toate cele pe care le-am cunoscut până acum, ea ar putea să facă şi mii de alte miracole ca acesta de aici, că tot nu aş mai avea nici cel mai mic respect pentru ea!

11.Iată cum sunt, cum gândesc şi cum făptuiesc. Acum, dacă ai să-mi oferi ceva mai bun şi mai autentic, poți să-mi spui, iar eu ți-aş fi recunoscător pentru aceasta! Spune-mi aşadar, cum a apărut noua casă a bătrânului Marcu? Cine a creat-o?”

Capitolul.25 - Domnul explica cine este Roclus

1.Cyrenius a rămas pe gânduri după tot ce a auzit de la Roclus şi habar nu avea ce răspuns să-i dea. De aceea Mi s-a adresat Mie, spunând încet: „Doamne, vorbele acestui om nu sunt întru totul nedrepte şi mi se pare că, în ciuda ateismului său, are o inimă plină de bunătate faţă de oameni. Dacă ar trece la adevăratul teism, atunci ar fi, prin agerimea minţii sale şi prin vasta sa experienţă de viaţă, o adevărată perlă pentru lucrarea Ta divină. Dar tocmai pentru că are un discernământ ascuţit ca privirea unui vultur şi dovedeşte atâta experienţă, mă tem că n-aş putea să-i dau un răspuns care să garanteze succesul în privinţa lui. Ce-ar fi să te ocupi Tu însuţi de el? Cu siguranţă că i-ai putea spune, în cuvinte puţine, mai mult decât îi pot spune eu. Doamne, Te rog, ajută-l pe acest om, căci ideile lui îmi par a fi pline de bun simţ!"

2.Eu am spus: „Ai apreciat foarte bine calităţile acestui om. Este exact aşa cum ai spus tu; căci nici unul dintre voi nu are o experienţă de viaţă atât de sănătoasă şi de bogată ca acest Roclus, iar prin el au căpătat-o şi cei unsprezece tovarăşi ai săi. Dar, pentru că în acest răstimp el a avut parte numai de viclenie şi de înşelăciune - de multe ori datorită importantelor sale comori pământeşti - şi a găsit pretutindeni Divinitatea reprezentată de cei mai mari şi mai perfizi şarlatani, nici nu este de mirare că până la urmă a fost determinat să considere totul a fi o minciună.

3.El L-a căutat cu mult zel pe Dumnezeu şi în acest scop a călătorit mult. Dar, cu cât călătorea mai mult, cu atât întâlnea mai multă prostie, mai multă nebunie şi mai multă înşelăciune. În cele din urmă, a ajuns să fie primit în rândul esenienilor; aici i-a plăcut, pentru că aceştia cel puţin îşi folosesc trucurile pentru binele oamenilor şi pentru că sunt fiinţe foarte bune şi inteligente, fiecare urmărind să fie pentru celălalt un frate sincer, nici unul nedorind să aibă mai mult decât aproapele său; căci principiul acestui ordin al esenienilor este următorul: «A fi egali în cunoaştere, în bogăţie şi în existenţă şi a nu divulga nici unui profan secretul din interiorul zidurilor celor înalte şi groase, de unde nu trebuie să provină nici un rău pentru oamenii acestui pământ, ci doar cel mai mare bine cu putinţă!»

4.Acesta este, desigur, un fapt demn de laudă, dar în ceea ce priveşte credinţa într-un singur Dumnezeu, ei se află într-o mare dificultate; căci ei cred cu tărie că, în afara forţelor tainice ale naturii, nu există şi nu va putea exista vreodată un Dumnezeu. Din această cauză este greu să transformi un astfel de esenian şi să trezeşti în el credinţa în Dumnezeu. Mai întâi trebuie să i se dea ocazia să-şi exprime liber, conform dorinţei inimii sale, toate opiniile referitoare la diferitele aspecte ale vieţii. Abia când s-a deschis complet faţă de tine, se poate realiza cu el ceva deosebit; abia atunci poate avea loc adevărata transformare. Acum nu este suficient de pregătit pentru aceasta, deoarece mai zac în el multe opinii pe care încă nu le-a mărturisit din cauză că nu are încredere in justiţia romană.

5.Atâta timp cât un om nu îndrăzneşte să aibă încredere totală în cineva, nici nu-i poate deveni prieten adevărat. Şi, atâta timp cât nu-i devine prieten cu adevărat, nici nu se va putea deschide total faţă de el şi atunci nici mărturisirea concepţiilor lui nu va fi totală. De aceea, trebuie să urmăreşti să ţi-l faci mai întâi prieten pe acest Roclus, să-i câştigi încrederea, iar el îţi va dezvălui lucruri deosebite, de care te vei minuna nespus!

6.Dacă vrei să obții ceva de la el va trebui să renunți la expresia ta severă şi la morga ta de mare magistrat roman şi să te arăți a-i fi un adevărat prieten drept şi sincer, altfel nu vei reuşi să te apropii de el! Dacă ți-l vei face prieten, vei putea să vorbeşti cu el foarte uşor, şi abia din acel moment voi putea să intervin şi Eu. Acum însă, fiind un om care îşi manifestă liber voința, el nici nu ar dori să discute cu Mine şi Mi-ar răspunde cam aşa: «Prietene, eu îl cunosc doar pe guvernatorul general şi discut doar cu el. Pe tine nu te cunosc, de aceea nu ştiu câtă încredere aş putea avea în tine!» Iar Eu nu i-aş putea răspunde deocamdată decât: «Ai dreptate, prietene!» De aceea, mai întâi urmăreşte să-i dobândeşti tu prietenia, iar apoi îl vei putea ghida şi către Mine!"

7.Cyrenius a spus: „Aş vrea, dar mă tem că planul nu-mi va reuşi chiar aşa cum doresc eu!"

8.Eu am spus: „Abordează lucrurile aşa cum trebuie şi totul va fi bine!"

Capitolul 26 - Cyrenius îi dă lui Roclus un răspuns prietenesc. Cauzele decăderii preoțimii

1.Cyrenius i s-a adresat apoi lui Roclus, spunându-i: „Ascultă, prietene, am cugetat adânc la tot ce ai spus şi consider motivele tale foarte adevărate şi întemeiate. Trebuie să recunosc că în multe privințe ai dreptate, dar nu în totalitate, deoarece, cu toate opiniile tale sănătoase, greşeşti totuşi prin zelul tău exagerat, care te face să arunci şi copilul împreună cu apa din copaie. Judecata ta se bazează pe situația din momentul prezent şi este ca şi cum ai clădi o casă fără o temelie solidă. Construcția ta stă pe nisip şi poate fi dărâmată foarte uşor de orice furtună.

2.Desigur, este adevărat că în majoritatea lor preoții, îndeosebi cei de rang înalt, sunt cuprinşi de setea de a stăpâni şi sunt total lipsiți de inimă, iar subalternii lor trebuie să joace după cum le cântă aceştia, mai ales cei care sunt în slujba directă a unor preoți mai mari; dar lucrurile nu sunt totuşi doar o înşelătorie notorie, cum îți închipui tu!

3.Gândeşte-te la diferența dintre limbajul actual şi cel din trecut. Acum o mie de ani oamenii nu se exprimau decât în imagini sau parabole. Cu adevărat, limba în sine nu era decât o poezie, şi aceasta, pentru că oamenii din vechime scriau şi comunicau în versuri; căci aşa-numita proză vulgară nu a apărut decât mai târziu, când oamenii au trecut la viața carnală, pur materială, devenind vicioşi, stricați şi depravați.

4.Tot la fel, vechii profeți şi clarvăzători le-au oferit oamenilor adevărata descriere şi reprezentare a lui Dumnezeu şi cu siguranță că primii oameni i-au înțeles pe aceştia mai bine decât îi înțelegem noi acum; prin respectarea strictă a poruncilor cunoscute, care întruchipează înțelepciunea lui Dumnezeu, aceşti primi urmaşi au ajuns să trăiască în prosperitate. Dar belşugul i-a făcut în scurt timp să devină încrezuți şi vulgari şi să se lase conduşi de simțuri. Astfel de oameni nu au mai păstrat nici o legătură cu limbajul metaforic al sufletului şi nu au mai putut înțelege deloc limba vechilor profeți şi vizionari.

5. Atunci ei au început să se ataşeze de litera legii - care nu dă viaţă, ci doar ucide - şi astfel s-au îndepărtat de sâmburele luminos al adevărului. Noi toţi care suntem aici, cu excepţia a doi dintre noi, nu am ştiut nimic despre adevărul spiritual lăuntric şi tot ce am învăţat şi am aflat despre vizionari şi oracole ni s-a părut, ca şi ţie, a fi o mare prostie. Dar cei doi, care acum sunt şi ei printre noi, şi mai cu seamă Unul dintre ei, ne-au adus pe calea cea bună, arătându-ne cât de greşit îi înţelesesem pe vizionari şi pe profeţi.

6.Din cauza acestor percepţii false am avut şi principii de viaţă greşite, acestea generând nenumărate alte nebunii, iar în final nici învăţăturile religioase nu aveau cum să arate mai bine decât toate celelalte lucruri create de om.

7.Oamenii, fiind atât de confuzi în sfera vieţii lor spirituale şi simţindu-se total părăsiţi de ajutorul divin, au început să-şi amplifice egoismul, pe care l-au transformat într-o armură proprie, fiind gata de luptă împotriva unor duşmani imaginari şi născocind tot felul de arme, întocmai ca unul pe care-l surprinde noaptea în mijlocul pădurii şi care, de frica animalelor ce l-ar putea ataca, face tot posibilul pentru a se pune la adăpost.

8.În imensa lor teamă, unii oameni chiar exclud ideea că ar putea exista vreo fiinţă prietenoasă cu ei şi se închid faţă de toţi, devenind foarte zgârciţi, strângând totul în jurul lor şi nelăsând pe nimeni să se apropie de ei! Un astfel de om va construi ziduri înalte şi groase în jurul casei sale, îşi va încuia comorile în cufere de fier, pe care le va îngropa adesea în pământ, de obicei în locuri greu accesibile.

9.Aflându-se în această stare, în omul respectiv se trezeşte dorinţa de a stăpâni, apoi el devine tot mai puternic şi caută să-şi însuşească totul fără să cruţe nimic, de teamă să nu ajungă vreodată să ducă lipsă de ceva.

10.Caută un astfel de zgârcit şi întreabă-l pentru cine strânge toate lucrurile acelea, având în vedere că el nu le-ar putea consuma nici măcar într-o mie de ani. El te va privi imediat ca pe un mare duşman, nu-ţi va da nici un răspuns şi va refuza să stea de vorbă cu tine. Cam aşa sunt, din punct de vedere spiritual, mai ales preoţii.

11.Este adevărat că ei sunt în posesia fizică a revelaţiilor profetice şi că majoritatea le citesc şi le analizează; dar tocmai de aceea, ei sunt şi primii care rătăcesc în desişul întunecat al îndoielilor, din care nu reuşesc să mai iasă. Totuşi, întrucât sunt preoţi, vor să dea impresia, prin tot felul de ceremonii fără sens, că ei cunosc misterele universului şi că le pot pătrunde, însă ei nu ştiu şi nu înţeleg nimic în afara faptului - pe care îl păstrează bine ascuns în sinea lor - că nu ştiu, nu înţeleg şi nu cunosc absolut nimic!

12.Preocuparea lor principală este aceea de a-şi ascunde cât mai bine totala neştiinţă în ochii poporului, arătându-i în schimb acestuia numai bazaconii. Nici nu le este foarte greu să facă aceasta, pentru că şi-au dezvoltat isteţimea - având în vedere faptul că totuşi au înţeles că nu ştiu nimic, ceea ce este o mare realizare.

13.Bineînţeles că unii dintre ei mai ajung uneori, prin acest desiş al incertitudinii, la o luminiţă autentică; dar nu mai pot dărâma eşafodajul - o dată ridicat - al iluziei şi al minciunii, care ţine poporul cufundat în întuneric. Ei trebuie să se supună valului general şi, în cel mai fericit caz, săşi păstreze bine ascunsă în sufletul lor convingerea cea bună.

14.Crede-mă, în cadrul oricărei învăţături divine există preoţi care cunosc foarte bine falsitatea învăţăturii exterioare şi care au vaste cunoştinţe despre Dumnezeul cel adevărat şi unic, căruia îi sunt total dăruiţi în inimile lor; dar cu toate acestea ei nu pot face nici o schimbare în vechiul eşafodaj al iluziei! Răbdători, ei lasă aceasta în seama Aceluia care are puterea de a dărâma templele iluziei, atunci când vrea şi când consideră

de cuviinţă. Căci El singur ştie cel mai bine de ce a îngăduit ca toate aceste imagini ale zeilor şi templele păgâne să fie construite, întărite şi apărate cu sabia!

15.Dacă te vei gândi mai bine, sunt convins că lucrurile vor începe să se mai lumineze un pic şi vei înţelege, cu ajutorul minţii tale ascuţite şi al numeroaselor tale experienţe, că în privinţa motivelor ateismului tău nu ai dreptate şi că de fapt eşti încă foarte departe de purul adevăr interior!

16.A venit din nou rândul tău să-mi spui ce vrei; căci acum stăm unul în faţa celuilalt ca prieteni şi poţi să-mi vorbeşti cu cea mai mare sinceritate! Poţi să-mi spui ce ai pe suflet, iar eu voi urmări să te îndrum, nu ca legiuitor al Romei, nici ca suprem judecător, ci ca om şi frate, arătându-ţi calea cea dreaptă prin cuvânt, sfat şi faptă! Dacă nu vrei să faci aceasta, să ştii că eşti liber să pleci de aici! Îmi va părea într-adevăr foarte rău să te las să pleci rămânând în continuare adâncit în himere, dar pentru că îţi respect ascuţimea şi puterea de pătrundere a minţii nu te voi constrânge în nici un fel. Poţi deci să-mi vorbeşti sincer, ca unui prieten!”

Capitolul.27 - Falsa sacristie a Templului din Ierusalim. Penitenţele îngrozitoare din India

1.Roclus a spus: „Mărite Domn, răspunsul tău a fost foarte înţelept. Am cântărit fiecare vorbă a ta şi m-am gândit la ceea ce ai spus! Am găsit multe lucruri adevărate şi bune în ele şi am constatat că eşti un desăvârşit cunoscător al lumii, aşa cum doar foarte puţini mai există, din păcate.

2.Ar fi frumoasă şi chiar lăudabilă ideea existenţei unui singur zeu atotştiutor şi plin de omenie, dar unde altundeva ar putea exista oare un astfel de zeu, decât în imaginaţia unui spirit poetic foarte viu? Dacă ar exista o astfel de realitate divină, ea ar trebui să se exteriorizeze, să se manifeste prin ceva cu totul special! Poţi însă face orice, poţi să cauţi, să studiezi, să cercetezi cu cea mai mare atenţie, concentrare şi sârguinţă, împreună cu toată bunăvoinţa posibilă, şi tot nu-ţi va fi de nici un folos!

3.Oriunde îţi vei îndrepta privirea căutătoare, vei vedea că în prim-plan se află un om inabordabil şi mulţi alţii în jurul lui, care au rolul de a împiedica demascarea celui dintâi, la fel cum în Templul din Ierusalim se află paznici în faţa preţioasei şi misterioasei catapetesme, pentru ca nu cumva să ajungă vreun laic în spatele ei. Unii dintre noi am reuşit, plătind cu mult aur, să vedem ceea ce se află în spatele acestui «văl al lui Isis», chiar nefiind iudei. Acolo nu am găsit însă nimic care să nu poată fi făcut de mâinile oamenilor. Am văzut o ladă ce semăna cu un sarcofag, din lemn negru şi brun, iar în mijlocul lăzii, un vas din bronz în care ardea naft, cu o flacără mare şi luminoasă, care după spusele lor - indica prezenţa zeului celui înalt!

4.Însă întrebarea mea este următoarea: cât de orb şi de prost trebuie să fii ca să poţi crede aşa ceva?! Omul şi nu zeul este cel care a construit totul pentru a-i păcăli pe cei sărmani şi proşti, astfel încât ei să rămână în continuare nătângi şi orbi şi să muncească zi

şi noapte cu mâinile sângerânde pentru ca reprezentanţii cei leneşi ai zeului să se poată îmbuiba din munca lor. Ce-i pasă unei astfel de măreţii divino-umane de viaţa milioanelor de oameni sărmani? Ei trebuie - dacă nu vor să-şi atragă furiile asupra lor - să fie pregătiţi în orice moment să-şi pună în joc propria viaţă, pentru a menţine viu acest spirit chinuitor care le ţine loc de dumnezeu şi care le aduce, de fapt, cel mai mare rău.

5.Prietene - dacă-mi dai voie să te numesc astfel - du-te în India şi priveşte la oamenii de acolo. Ţi se va face părul măciucă de ceea ce vei vedea! Vei întâlni nişte penitenţi cum nu ţi-ai imaginat vreodată! Acolo penitenţa cea mai uşoară durează cel puţin un an sau doi, iar penitentul trebuie să o îndeplinească fără să aibă nici un pic de milă faţă de sine. Pot să-ţi spun că o crucificare romană este neînsemnată prin comparaţie cu aceste penitenţe. Să-ţi dau câteva exemple, care vor fi suficiente ca să înţelegi!

6.Am văzut odată un astfel de penitent! Cu trei cuie de fier înfipte în pulpele picioarelor, el trebuia să se învârtă în jurul unui copac, trăgând după el o încărcătură grea. Dacă obosea, el lua un bici care avea ţepi din fier şi se biciuia cu violentă. Hrana lui zilnică de penitent consta din şapte smochine şi un ulcior cu apă. Se afla în al doilea an al severei sale penitenţe şi mai trăia încă.

7.Un altul avea ace înfipte în tot trupul, arătând întocmai ca un arici, cu diferenţa că în cazul ariciului vârfurile acelor sunt orientate spre exterior, pe când în cazul acestui penitent ele erau spre interior, fiind înfipte cel puţin două lăţimi de deget în carne. Penitentul trebuia să-şi înfigă singur în trup, în fiecare zi, câte unul din respectivele ace făcute din lemn, os sau bronz, urmând întocmai îndrumările binevoitorului său Lama. Astfel, la sfârşitul celor doi ani de disperată penitentă, ar fi avut înfipte în trup tot atâtea ace câte zile au doi ani la un loc. Dacă el supravieţuia acestei penitenţe impuse, începea apoi penitenţa făcută de bună voie, pentru a creşte şi mai mult în ochii marelui Lama. Săvârşind prima parte obligatorie a penitenţei, el putea primi iertarea din partea acestuia. Doar prin penitenţa ulterioară el îşi putea face un merit în faţa lui.

8.Eu l-am întrebat pe preotul responsabil cu penitenţele, care de altfel era foarte prietenos, în ce consta penitenţa ulterioară pentru acest om plin de ace. Acesta mi-a răspuns: «Are două sau trei posibilităţi. Ori îşi păstrează acele în carne până la sfârşitul vieţii, fapt care este foarte neplăcut, mai ales în ceea ce priveşte odihna din timpul nopţii, căci poate dormi doar pe nisip mişcător sau în apă, pe furtunuri umflate cu aer şi legate. A doua posibilitate este de a-şi scoate pe rând acele din carne, câte unul pe zi. Va dura tot atâta timp cât i-a luat să le înfigă. A treia posibilitate este aceea de a le scoate pe toate dintr-o dată şi apoi să facă imediat o baie în balsam. Aceasta vindecă foarte repede rănile sale, iar penitentul poate fi curând din nou apt să lucreze. Pentru a i se accepta această ultimă posibilitate, el trebuie să facă o ofrandă însemnată acestui Lama sau să fie timp de patru ani sclavul unui preot, muncind la ogoarele, câmpiile sau grădinile acestuia şi întreţinându-se din mijloace proprii. Este de la sine înţeles că altfel nu i-ar merge prea bine!»

9.Astfel mi-a răspuns acel propovăduitor al penitenţei, iar eu l-am întrebat atunci ce păcat trebuie să fi făcut acel om de i s-a dat o penitenţă atât de chinuitoare?! El mi-a răspuns: «Nu este necesară o fărădelege propriu-zisă. Toate acestea sunt date după bunul plac al eternului nostru Lama! El îşi dezvăluie sfânta sa voinţă numai celor mai mari preoţi ai săi de pe pământ. Aceştia ne-o transmit apoi nouă, preoţilor de rang mai mic, iar noi învăţăm la rândul nostru poporul, care trebuie să ni se supună orbeşte. Cu toate că suntem infinit de mici şi de neînsemnaţi faţă de marii preoţi ai şi mai marelui nostru

Lama, suntem totuşi infinit mai măreţi şi avem o autoritate mult mai mare decât orice om de rând din popor! Cuvântul care iese din gura noastră înseamnă lege de neclintit pentru omul de rând, căci poporul ştie prea bine că ceea ce spunem noi respectă întru totul cuvântul marelui nostru Lama!»

10.Eu l-am mai întrebat dacă Lama al lor nu spune niciodată care este motivul pentru care dă o penitenţă atât de îngrozitoare. Preotul a răspuns, având o expresie prietenoasă, dar şi plină de umilinţă: «Să-i spună Lama vreodată unui om de rând când şi de ce îi trimite o suferinţă atât de cumplită?! Lama este plin de înţelepciune, atotputernic şi drept. Face ce vrea şi nu cere sfatul nimănui. Judecata oamenilor este pentru el o mare prostie! Cine se poate opune voinţei lui Lama, care este atotputernic? Dacă ar face-o, ar fi cea mai mare oroare şi atrocitate, care ar atrage asupra celui în cauză dreapta Sa mânie! De aceea, cel mai bine pentru oameni este să se supună torturilor în această lume - căci aici, în lume, totul are un sfârşit -, decât să fie mistuiţi veşnic pe lumea cealaltă în focul înspăimântătoarei furii a lui Lama.»

11.L-am mai întrebat pe preotul cel binevoitor - care putuse să privească cu cea mai mare şi mai smerită linişte sufletească, ani la rând, cum sute de penitenţi îşi chinuiau şi distrugeau carnea în modurile cele mai insuportabile, conform voinţei lui Lama al lor, - de ce nu se află printre penitenţi femei tinere, fecioare sau chiar vreun preot, întâlneşti de obicei oameni în vârstă, mai mult negri, şi femei foarte bătrâne şi, de cele mai multe ori, hidoase! Preotul mi-a răspuns smerit: «O, tu, străin dornic să cunoşti totul, orice explicaţie se rezumă la faptul că aceasta este voinţa marelui Lama! O dată ce ştii aceasta, orice altă întrebare nu-şi mai are rostul!»“

Capitolul.28 - Preoţimea indiană

1.(Roclus): „Acest răspuns m-a înfuriat foarte tare pe mine, care sunt un cetăţean roman, şi iam zis: «Prietene, mi-ai fi răspuns la fel dacă aş fi venit la tine în fruntea a de zece ori o sută de mii de luptători şi dacă ţi-aş fi poruncit să-i scuteşti de penitenţă pe aceşti sărmani?» Omul a rămas o clipă încremenit, privindu-mă întrebător. Părea că se gândeşte ce să-mi răspundă la o astfel de întrebare.

2.Eu i-am spus foarte hotărât: «Da, da, uită-te bine la mine ca să mă recunoşti atunci când voi veni în fruntea unei armate foarte puternice şi voi ataca această cetate rea a zeului vostru îngrozitor şi a preotului său suprem. Vă voi distruge!» Acest păstor al sufletelor, care fusese până atunci binevoitor, m-a privit cu furie şi mi-a zis: «Tu, muritor nebun, mai uşor poţi să distrugi luna de pe cer decât să nimiceşti cetatea lui Lama! Unde este armata ta?»

3.Eu i-am răspuns: «Asta nu-i treaba ta! Este de ajuns un singur semn al meu şi tu, om rău, vei afla unde se află armata mea. Te asigur că te voi tortura în toate felurile care îmi vor trece prin minte, timp de douăzeci de ani, dacă nu-mi spui adevărul adevărat despre acest zeu, despre preoţii lui, despre societatea voastră şi despre motivul acestor

maltratări umane. În felul acesta vei vedea şi tu cum se simte un sărman penitent care este supus chinurilor şi torturilor de tot felul!»

4.În acel moment el şi-a dat seama că nu e de glumit cu mine şi a început să spună adevărul, dar se vedea limpede că nu-i face nici o plăcere, înainte de a face aceasta, m-a rugat să-i îngădui să meargă cu mine când voi pleca, căci acolo viaţa lui nu ar mai fi fost în siguranţă. Eu am fost de acord cu cererea lui, iar el a început să scoată la iveală următoarele:

5.«Noi avem o Scriptură care provine de la strămoşii acestui pământ. Se spune că ea a fost scrisă de Kienan, Jared şi Enoch, la porunca Dumnezeului Suprem, al cărui nume adevărat nu este cunoscut decât de Marele Preot. Marea carte a tuturor cărţilor lumii conţine şi vaste expuneri ale lui Nohai şi Mihihal; dar noi nu-i cunoaştem conţinutul şi nici nu am putut arunca vreodată o privire în ea, căci pentru aceasta se plăteşte cu viaţa.

6.Nici unul dintre noi, preoţii de rang mai mic, nu l-a văzut vreodată pe Lama al nostru! Cine l-a văzut o dată în viaţă pe Marele Preot al lui Lama a avut parte de o mare graţie şi se consideră că este foarte norocos. Nici nu poate fi vorba să-l fi văzut pe însuşi Lama! Marele Preot ştie cum trăiesc toţi supuşii săi şi toţi domnitorii aflaţi în subordinea sa, cu care vorbeşte aşa cum vorbeşte un stăpân cu slujitorii săi. Toţi trebuie să-i dea ascultare, altfel este de ajuns un singur cuvânt al lui adresat popoarelor, care cred orbeşte în el şi care sunt convinse că tot binele şi tot răul vine de la el, şi acestea se vor răscula şi-i vor ucide cu mare bucurie pe toţi domnii lor, pentru că ei cred că astfel îşi vor atrage bunăvoinţa lui Lama. Domnitorii ştiu foarte bine acest lucru şi pentru aceasta îi aduc Marelui Preot toate onorurile posibile, oferindu-i anual cantităţi mari de aur şi argint şi, pe deasupra, dăruindu-i şi cele mai frumoase cirezi pe care le deţin.

7.Dacă el dictează cuiva o penitenţă trupească, de care nu este scutit nici un domnitor, acesta poate să plătească penitenţa cu aur şi tot felul de pietre preţioase şi perle sau poate să ceară permisiunea ca altcineva - un om drept care este dispus şi care nu a trebuit să execute nici o penitenţă până atunci - să preia penitenţa sa. Aceasta rămâne la libera alegere a omului celui drept şi credincios, la fel ca şi hotărârea asupra sumei care trebuie să-i fie plătită în astfel de ocazii şi care nu este deloc mică. Astfel de reprezentanţi drepţi şi credincioşi cer mai întâi sfatul preotului responsabil cu penitenţele şi pot transforma dureroasa pedeapsă trupească dictată domnitorului într-una mult mai uşoară, pe care Marele Preot o consideră valabilă numai dacă domnitorul i-a dat acestui reprezentant al său o sumă suficient de mare, din care ne revin nouă, preoţilor, două treimi.

8.În privința acestor penitențe, există o regulă secretă, conform căreia doar rareori se dă o pedeapsă unui om sărman. Dacă totuşi i se dă unui sărman, atunci ea va fi o penitență simplă şi uşoară. Cele grele sunt date de obicei doar celor bogați, care pot opta să plătească pentru a nu mai executa integral penitența. În afară de domnitor, rareori îşi poate permite cineva să plătească uriaşa sumă, deoarece plata integrală reprezintă adesea o avere foarte mare. Cel zgârcit preferă atunci să facă el însuşi penitența, suportând chinurile cele mai mari, în loc să plătească aurul şi argintul cerut. Dacă cel care a primit penitența are o fiică foarte frumoasă sau un fecior bine făcut, poate să îşi dea odrasla Marelui Preot în locul aurului sau al argintului, bineînțeles, frumos înveşmântată şi împodobită, la care să adauge şi o mică dotă; căci Marele Preot are nevoie de nenumărați slujitori care să facă tot felul de munci pentru el, având pământuri vaste mai ales în regiuni muntoase. Dacă cineva ar vrea să-i vadă toate bogățiile, ar avea nevoie de câțiva ani pentru a trece prin toate ținuturile lui, care sunt un dar din partea lui Lama.»“

Capitolul.29 - Reşedința Marelui Preot al Zeului Suprem

1.(Roclus): „Micul preot a continuat: «Oraşul lui de reşedință nu are nume, este foarte mare şi va dăinui veşnic. De jur împrejurul oraşului sunt munți atât de înalți încât nu pot fi trecuți de nimeni. Oraşul fără nume este construit la rândul lui pe un munte foarte înalt, la care nici nu se poate ajunge, pentru că este împrejmuit de trei ziduri circulare în care nu există nici o poartă. Zidurile pot fi trecute doar cu ajutorul frânghiilor.

2.O dată trecut astfel peste imensele ziduri, te loveşti de pereții abrupți ai muntelui. Se spune că poți merge o zi şi jumătate în jurul lor, fără să găseşti nici o intrare, căci nici nu există vreuna ia exterior. Doar păzitorii celui de-al treilea zid circular ştiu unde este poarta din stâncă, la care se poate ajunge numai cu ajutorul unei scări făcute din funii aruncate de sus. O dată ajuns pe acea proeminență în stâncă, la înălțimea a douăsprezece staturi de om, tot nu ai realizat mare lucru dacă paznicii acestei stânci, pe care încap vreo doi oameni, nu-ți deschid poarta şi nu te conduc cu torțele lor prin lungul culoar subteran, până pe creasta muntelui.

3.Dacă cineva ajunge, după o oră bună de urcat scările subterane, pe vârful muntelui, el nu se va putea sătura privind minunățiile care sunt acolo. Pe platoul care are mai multe sute de pogoane se află cele mai frumoase grădini. În mijlocul lui se află un lac de vreo două pogoane, nu prea adânc, dar cu o apă foarte curată, având un gust deosebit de bun; de acolo iau apă toți locuitorii Marelui şi Sfântului Oraş de pe munte.

4.Poți merge vreme de mai multe ceasuri pe marele platou şi nu vei găsi nici urmă de vreun oraş. Dacă vrei să vezi oraşul trebuie să treci printr-o pădure foarte mare, după care vei ajunge din nou la un zid împrejmuitor, care are porți şi poduri mişcătoare. După ce ajungi în oraş cu multă trudă şi trecând prin multe greutăți, vezi acolo minunății pe care omul nici nu şi le poate imagina. Poți vedea totul, în afară de palatul Marelui Preot.

5.Acesta se află în centrul marelui oraş, pe o stâncă înaltă, cu circumferința de vreo trei mii de paşi şi cu vreo treizeci de staturi de om deasupra celorlalte clădiri ale marelui oraş. În acest palat sfânt se ajunge mergând tot pe nişte trepte subterane. Ce se află în interiorul acestui palat nu pot să-ți spun, pentru că eu personal n-am fost niciodată acolo şi nici nu mi-a povestit nimeni; în afară de marii slujitori ai Marelui Preot, nu are nimeni voie nici măcar să îndrăznească să se apropie de poarta de acces, căci îşi va pierde viața.

6.Se spune că Marele Preot a coborât de mai multe ori în oraş, deghizat fiind, şi chiar s-a plimbat prin grădini şi a stat de vorbă cu ceilalți preoți, singurii locuitori ai acestui oraş. Dar nimeni nu are voie să îl dezvăluie celorlalți, nici măcar să-l salute ca Mare Preot. Acel preot care ar face aşa ceva ar avea mari necazuri. Doar de patru ori pe an este fixată câte o zi în care el se arată locuitorilor oraşului în ținuta oficială de ceremonii. Aceste zile reprezintă sărbătorile cele mai mari. Trei nopți înainte şi trei nopți după aceea sunt aprinse nenumărate lumini pe munte, astfel încât toți munții de jur împrejur par a fi incandescenți, oferind o priveliște nemaipomenit de frumoasă.

7.Pe acest platou pe care se află Oraşul Sfânt nu se ajunge chiar atât de uşor cum probabil îşi imaginează unii. Pentru aceasta se pare că trebuie să străbați timp de mai multe zile dealuri, văi, munți şi prăpăstii. În final, dai de o trecătoare foarte îngustă, cum nu mai există alta în lume. Pentru a ajunge pe platou trebuie să urci mai multe scări. Oricât de multă putere ai avea, nu vei putea merge mai departe, căci aceste fortărețe naturale nu,, pot fi cucerite de puterea pământească, nici prin asediere şi nici printr-un alt mijloc în care să se folosească forța, într-adevăr, poți tăia orice legătură cu Marele Preot pentru o perioadă de timp, dar nu vei putea îndepărta poporul de el. De aceasta au grijă domnitorii lui cei puternici, căci fiecare dintre ei are o armată de două ori mai mare decât a ta. Nu te sfătuiesc deci să atentezi la integritatea Indiei, căci nu ți-ar fi bine deloc!» El a tăcut apoi din nou, timp în care eu m-am gândit la ceea ce a spus. Acum înțelesesem că şi zeul indienilor era tot un om care îşi luase toate măsurile de protecție din toate punctele de vedere. Ştiam acum ceea ce dorisem să ştiu."

Capitolul.30 - Roclus critică învățătura religioasă indiană şi pe cea iudaică

1.(Roclus): „Mai înainte am spus că a crede într-un singur zeu - în care sălăşluieşte din veşnicie cea mai mare inteligență, rațiunea cea mai limpede, înțelepciunea supremă şi voința atotputernică - se numără printre cele mai frumoase şi mai nobile idei ale omului. Dar acest concept de divinitate absolut desăvârşită ar trebui să fie exprimat de o ființă deosebit de pură, chiar dacă existența sa s-ar situa doar într-un tărâm transcendent şi spiritual! Însă de câte nenumărate caracteristici absurde şi pur materiale este înconjurată această divinitate şi în ce mod viclean şi brutal este impusă adorația şi profunda sa venerare celorlalți oameni, care şi-au păstrat încă bunul simț!

2. Eu, ca om raţional şi cu experienţă, refuz o asemenea idee şi consider că un zeu trebuie să fie unul şi acelaşi cu imaginea pe care el o înfăţişează. Pentru omul ignorant şi orb, este totuna dacă acest chip e demn de un zeu sau e unul tâmp şi prost. Dar poate fi la fel şi pentru omul învăţat, cu raţiunea limpede? Nu cred, căci raţiunea cea limpede se bazează pe o ordonare matematică logică şi corectă şi, în ciuda oricăror constrângeri, ea nu va putea crede că un maestru - pentru care depun mărturie lucrările sale deosebit de frumoase şi de bine structurate şi care trebuie să fi avut o cunoaştere vastă, precum şi multă, multă experienţă, spre a realiza astfel de opere de artă nemaipomenite - ar putea fi mai prost decât cel mai prost peşte din apă!

3.Tot la fel, nu aş putea să cred nici într-un zeu care, deşi atât de adorat de milioane de oameni, dă totuşi dovadă de o prostie imensă. Ascultă-mă, prietene, căci nu este chiar atât de greu de înţeles! Vorbesc acum deschis, exact aşa cum simt în inimă. Dacă analizăm poruncile zeităţilor pe care le cunoaştem şi privim cu atenţie şi reprezentările lor, nu mai rămâne nimic de adăugat."

4.Cyrenius a spus: „În ceea ce priveşte legea mozaică a iudeilor, sper că nu ai nimic de reproşat!"

5.Roclus a spus: „Aceste porunci sunt poate cele mai bune dintre toate pe care le cunosc. Unicitatea zeului lor conferă o mulţime de avantaje, iar legile lor sunt umane şi se aseamănă într-o oarecare măsură cu cele ale vechilor egipteni. Există însă o lege înţeleaptă a egiptenilor, pe care ei nu au preluat-o! Este frumos, chiar lăudabil că Moise a dat copiilor o lege cu privire la felul în care ei trebuie să se poarte cu părinţii lor. Însă Isis a egiptenilor a dat o lege înţeleaptă şi părinţilor, referitoare la felul în care aceştia trebuie să se poarte cu copiii lor, deoarece şi copiii sunt oameni şi cer de la cei care i-au adus pe lume ceea ce li se cuvine. Căci ei nu au venit pe lume singuri şi nici nu au fost întrebaţi în prealabil dacă vor să vină în această lume, care oferă condiţii de viaţă dintre cele mai penibile. Pe scurt, în învăţătura lui Moise există o lege pentru copii, care se referă la atitudinea lor faţă de părinţi, dar nu există nici o lege care să se adreseze părinţilor. Astfel, cei mici nu au drepturi în faţa părinţilor lor, fiind asemenea unor sclavi în faţa stăpânilor. Într-adevăr, Moise a mai dat ulterior legi şi în această privinţă; dar legile iniţiale, care se spune că i-au fost date lui Moise pe munte de către Dumnezeu, nu conţin nici o astfel de referire."

Capitolul.31 - Roclus preamăreşte ateismul şi neantul

1.(Roclus): „Am cunoscut mulţi evrei şi ştiu care sunt legile lor, poate chiar mai bine decât unii dintre ei; căci eu am vrut să-i cunosc cât mai bine. Un vechi proverb spune: «Cine caută găseşte!» - dar aceasta încă nu s-a împlinit în cazul meu, căci am găsit mereu şi mereu ceea ce nu am căutat. Eu am căutat adevărata Divinitate - şi am făcut aceasta cu multă sârguinţă, sacrificând importante sume de bani, făcând eforturi mari şi trecând prin tot felul de situaţii neplăcute. Cu toate că spiritul şi raţiunea mi-au fost mai

tot timpul treze, nu am găsit nimic, nimic altceva decât înşelătorie de toate felurile, făcută de oameni, iar în această înşelătorie nu am descoperit nici cea mai mică urmă de Divinitate autentică. În cazul cel mai bun, am găsit o credinţă într-o autoritate patriarhală, dar întotdeauna învăluită în ceţurile misticismului, sau; într-un caz mai puţin bun, o superstiţie uşuratică. Iar în cazul cel mai rău, am găsit o credinţă fanatică ce-şi are rădăcinile în constrângerea politică, situaţie în care chiar şi spiritului înzestrat de la natură cu o minte clară nu-i mai este cu putinţă să se ridice din mocirla celei mai crase prostii. El va deveni un ipocrit şi-şi va fi sieşi nesuferit, căci nu cunosc nimic mai jalnic şi mai respingător pentru demnitatea spiritului uman decât a accepta o lege dată de un tiran puternic, care spune de pildă că luna străluceşte în timpul zilei, iar soarele luminează noaptea, iar celui ce nu crede aceasta îi vor fi scoşi ochii, îi vor fi tăiate nasul şi urechile şi îi va fi smulsă limba din gură. Acesta este primul nivel al pedepsei pentru necredinţă.

2.Dacă nici atunci omul mutilat nu va începe să creadă ceea ce i se cere să creadă, el va fi răstignit pe o cruce din lemn şi ţintuit în cuie, după care i se va spinteca burta. Mai apoi, câini înfometaţi vor fi lăsaţi să mănânce şi să smulgă bucăţi din trupul şi din măruntaiele încă vii ale necredinciosului. Pentru cel căruia nu-i vine să creadă ceea ce spun, pot depune mărturie sub jurământ că am văzut nu numai atât, ci lucruri de o mie de ori mai rele, cărora oamenii trebuie să li se supună de bunăvoie. Vai şi amar de cel care s-ar opune să facă penitenţă prin tortură, căci acela şi-ar semna condamnarea la o mie de morţi, bineînţeles, dintre cele mai înfiorătoare! Vrei să spui, prietene, că în aşa ceva se află ascunsă vreo divinitate deosebit de înţeleaptă, bună, dreaptă şi atotputernică? Chiar şi dacă aş fi de zece ori nebun, mi-ar fi cu neputinţă să accept aşa ceva!

3.Încetaţi deci să-mi mai vorbiţi despre divinităţi! Oamenii nu vor avea niciodată nevoie de un zeu, dar au nevoie de adevărata învăţătură filantropică şi de un umanism bazat pe principii raţionale. Atunci ei înşişi vor deveni zei desăvârşiţi. Graţie raţiunii lor pure şi a unei curiozităţi treze, oamenii vor descoperi cu uşurinţă multe taine însemnate ale Naturii. Astfel, ei vor putea face nenumărate lucruri mărețe, la care nu a visat nimeni până acum, şi vor trăi foarte fericiţi, fără vechii lor zei stupizi. Moartea trupului - în urma căreia, în imaginaţia lor, ei se aşteaptă să ajungă ori în Câmpiile Elizee, ori în nemilosul Tartar - nu le va mai pricinui atâta spaimă, căci ei vor şti că nu se pregătesc pentru cine ştie ce calamitate veşnică îngrozitoare, care acum îi face să-şi nege trupurile încă din timpul vieţii.

4.Veşnicii de-a rândul nu am existat. Crezi cumva că sunt trist din această cauză?! La fel, nu voi simţi tristeţe nici pentru această existenţă şi, cu atât mai puţin, pentru neantul care mă va înghiţi când nu voi mai fi deloc. Consider deplina inexistenţă ca fiind starea ideală a unui om care a fiinţat vreodată, însuşi faptul de a trăi bine este în şi pentru sine un rău, căci o dată cu cea mai fericită existenţă apare şi teama de a nu duce o viaţă nefericită sau aceea de a nu pierde această fericire, în mod cert şi definitiv, prin moarte.

5.În nefiinţa deplină nu savurezi fericirea, dar nici nu plângi cu anticipaţie pierderea ei. Pe un filozof adevărat, ca mine, nu-l va speria nici o moarte naturală, ci doar cea de martir! Căci nu pentru a fi torturat de semenii lui l-a creat mult iubita Natură pe om din materia Pământului! Pe scurt, eu văd în lucrările Naturii multă înţelepciune, deşi recunosc că nu orice acţiune brută a sa este neapărat înţeleaptă şi are un scop bine determinat, dar nu mă voi plânge niciodată din această pricină.”

1.(Roclus): „Forțele dezlănțuite ale Naturii nu pot acționa altfel decât brutal, iar acest lucru este necesar, căci acțiunea lor violentă aduce la viață puterile mici, care se conturează abia după ce au fost chemate astfel în ființare. Puterile mici încep să prindă formă şi să se dezvolte, în mod asemănător cu cele mari, prin atracție şi respingere reciprocă. Cele dintâi vor exista astfel izolate atâta timp cât se vor opune, înfruntând puterea cea mare ce acționează asupra lor. Dacă puterea cea mare o copleşeşte pe prima, s-a terminat cu mica putere separată. Ea îşi va pierde imediat forma şi va fi înghițită de puterea mai mare, exact ca în acea reprezentare simbolică - făcută de un inspirat înțelept al antichității - care îl înfățişează pe Cronos înghițindu-şi propriii săi copii, după ce i-a creat. Timpul, precum şi puterile care acționează în cadrul lui, sunt acest zeu primordial, mitic, Cronos. Timpul scoate totul la iveală. El creează mereu câmpii mănoase, dar şi şesuri sterpe. Naşterea şi stingerea, viața şi moartea, ființa şi neființa se succed permanent, fără odihnă, fără oprire; un val îl provoacă pe celălalt, dar împreună cu ele merge şi hăul, mormântul! Tot ce poartă însemnul vieții, pe de o parte, îl poartă şi pe cel al morții, pe de altă parte.

2.Cel ce urmăreşte atent felul în care vin şi se duc toate lucrurile înțelege că aceasta este urmarea evidentă a acțiunii reciproce şi continue a diferitelor puteri separate, individuale, din marea Natură. Acestea se trezesc unele pe altele şi se distrug mai apoi prin luptă, la fel cum s-au conturat la început - tot prin luptă. Pretutindeni văd jocul acestor valuri. Extraordinarele formațiuni ale norilor, care plutesc pe cer, sunt un exemplu elocvent despre cât de multe şi de variate sunt formele pe care aceste puteri le pot lua în interacțiunea lor permanentă. Uneori apare forma unui leu, imediat după aceea cea a unui dragon, apoi a unei păsări, a unui peşte, a unui câine sau chiar a unui chip uman. Cât de mult durează aceste forme, care adeseori sunt deosebit de frumoase? Până ce va acționa asupra lor o forță mai mare, care le va distruge!

3.Crezi că lucrurile stau altfel în ceea ce priveşte forma şi existența noastră? Nicidecum! Cât de mult se schimbă forma omului, de la naştere şi până la bătrânețe - în caz că ajunge la bătrânețe?! Unde este omul mândru, care şi-a propus în urmă cu o mie de ani să cucerească întregul pământ? Se află tot acolo unde se odihneşte şi fulgul de nea care, împreună cu milioanele de frați ai săi, îşi dădea silința să transforme întregul pământ în gheață! Unde este viforul care amenința cedrii cei mai falnici ce îi stăteau în cale? O putere opusă, mai mare decât a lui, l-a înghițit, la fel cum Cronos şi-a înghițit propriii săi copii! El mai rămâne, pentru scurtă vreme, doar în amintirea noastră; dar în realitate a încetat pentru totdeauna să existe!

4.Când călătoream prin Persia am fost martorul unui straniu fenomen al naturii. S-a petrecut într-o zi deosebit de fierbinte, când toți cei care ne aflam în caravană a trebuit să căutăm adăpost la umbra unor copaci foarte mari şi umbroşi, care să ne ferească de razele fierbinți ale soarelui. Cu vreo câteva ceasuri înainte de apusul soarelui, am văzut nişte nori mari, negri, venind spre noi dinspre răsărit. Călăuzele ne-au spus că va fi o furtună puternică şi ne-au sfătuit să nu plecăm din pădure până ce ea nu va trece. Într-o jumătate de oră furtuna era deja deasupra noastră, cu tunete şi fulgere. Copacii trosneau, unele crengi se rupeau. Sărmanele frunze ale copacilor au avut mult de suferit. În timp ce

se întuneca tot mai tare, a început ploaia. Ea s-a oprit apoi pentru câteva clipe, iar când a pornit din nou, cu stropi mari, din nori au început să cadă milioane de broaşte. Cele care cădeau în apă începeau să înoate, fiind salvate. Cele care cădeau pe pământul tare mureau în câteva clipe. Partea stranie este aceea că, după ce această furtună neobişnuită - care a durat vreun sfert de ceas - a încetat, iar soarele, care se apropia de asfinţit, a început să-şi reverse din nou razele fierbinţi asupra pământului, broaştele care căzuseră pe pământ s-au făcut nevăzute. În urma lor a mai rămas pe alocuri doar un fel de mucegai vâscos.

5.Acum te întreb eu, de unde au apărut acele nenumărate broaşte şi cine le-a creat astfel? Cine altcineva decât puterile Naturii, care s-au combinat în aşa fel încât din acţiunile lor reciproce să apară taman nişte broaşte! Acelea care au ajuns în apă şi-au găsit probabil hrana necesară, fiind în elementul lor. Probabil că multe dintre ele încă mai trăiesc. Însă cele care au căzut pe pământul încins au avut de-a face cu un element ostil lor şi cu puteri potrivnice. Urmarea a fost deplina disoluţie a existenţei lor efemere. Din multiplele manifestări ale Naturii se poate trage concluzia că aceasta acţionează uneori orbeşte şi total neeconomic. Ea face foarte multe lucruri de acelaşi fel şi, de obicei, doar o sutime dintre ele ajung să aibă o existenţă durabilă. Să ne gândim de exemplu la un pom care înfloreşte primăvara. Cine ar putea să-i numere miile de flori? Dar dacă treci pe acolo peste nu mai mult de opt zile, vei constata că foarte multe flori au căzut la pământ, cu tot cu pedunculul prin care ele se hrăneau. Şi vor tot cădea din ele până când cele mai puternice vor deveni fructe coapte.”

Capitolul.33 - Dumnezeul în care cred adepţii filozofiei Naturii

1.(Roclus): „Dacă un zeu foarte înţelept ar fi creatorul acestui pom şi al roadelor sale, ar gândi într-un mod mult mai economic, căci şi acest aspect intră în sfera înţelepciunii. Este uşor de observat felul total neeconomic în care acţionează Natura, căci din nenumăratele lucrări care apar prin confruntarea constantă şi repetată a forţelor sale brute, doar puţine ajung până în stadiul final de dezvoltare şi ele vieţuiesc doar atâta timp cât nu sunt reduse la tăcere de nişte puteri mai mari. Căci cu această tăcere încetează cauza activă a evoluţiei şi a menţinerii şi, o dată cu ea, în mod necesar, şi ceea ce a fost creat, însă atâta timp cât lupta continuă, va exista şi lucrarea, ce se va dezvolta şi va ajunge la o anumită maturitate.

2.Ar putea acţiona astfel o divinitate plină de înţelepciune, cu o voinţă fermă şi foarte conştientă de ea şi de acţiunile ei? Îţi răspund eu: nu! Ce ai spune dacă, după construirea cu multă trudă şi cu cheltuieli foarte mari a unor cetăţi şi palate, acestea ar fi distruse apoi din ordinul aceluiaşi rege care a poruncit construirea lor - şi aceasta să se repete din nou şi din nou! Ar mai rămâne oare vreun, om, oricât de prost, care să-l mai numească înţelept pe acel rege?! Ce să mai vorbim de un om cu scaun la cap şi cu o vastă experienţă de viaţă - ar putea cineva să-i pretindă să considere a fi înţelept un astfel de rege?! Oare un om cu judecată şi experienţă ar putea să considere înţelept un zeu care ar

face acelaşi lucru, dar într-o manieră mult mai complexă şi care nu şi-ar crea operele, dotate cu o organizare interioară perfectă, decât pentru a le distruge imediat după aceea, în cea mai mare parte? Nu! Aşa ceva să-şi imagineze cine vrea şi cine poate, în marea limitare a cunoaşterii şi experienţei sale! Eu unul nu pot!

3.Şi la zeul cel mai înţelept, doi şi cu doi ar trebui să facă tot patru, exact la fel ca în calculele omului. Dacă un zeu ar spune: «Dragă omule, la mine doi şi cu doi fac cinci sau chiar şapte!», atunci eu i-aş spune unui astfel de zeu: «Ori tu eşti nebun, ori mă crezi pe mine nebun. Cu o astfel de metodă de calcul, foarte greu vei putea să construieşti şi să menţii o lume întreagă! Mai degrabă ar putea deveni pictor renumit un orb, decât să creezi tu, cu o astfel de înţelepciune, chiar şi cea mai mică ciupercă!» Noi, grecii, am avut un pictor pe nume Apelles, care picta oameni şi animale atât de bine, încât aveai senzaţia că a întrecut natura în perfecţiunea ei. Ei bine, acest pictor renumit nu trasa nici o liniuţă la întâmplare, cumpănind cu mare atenţie totul, însă câte linii inutile nu face un astfel de zeu, care se crede înţelept, dar pentru care - din motive speciale şi «pline de tâlc» - doi şi cu doi fac şapte?!

4.Primăvara totul este atât de frumos şi de plin de speranţă! Oamenii se bucură deja cu gândul la recolta cea bogată pe care o vor avea ca răsplată pentru munca lor plină de hărnicie. Ei îi mulţumesc dinainte Fiinţei Nevăzute în care au fost învăţaţi să creadă încă din copilărie, Dumnezeului atotputernic şi unic sau zeilor. Dar, cu câteva săptămâni înainte de strângerea recoltei, vine o furtună mare care devastează pământul, astfel încât oamenii cei harnici, care au muncit atât de mult, nu mai pot culege mai nimic bun! Aceasta se petrece cam în fiecare an în câte o ţară, o dată întrun loc, altă dată în alt loc.

5.Oamenii orbi şi superstiţioşi merg atunci ca berbecii la preoţii lor cei lacomi şi îi întreabă cu ce-au greşit în faţa zeilor, de sunt atât de aspru pedepsiţi! Dacă intenţia preoţilor va fi să nu schimbe nimic în modul prostesc de viaţă al acestor oameni, care se conformează întru totul legilor cerute de zei, se vor manifesta plini de bunăvoinţă şi de compasiune şi îi vor linişti pe sărmanii oameni cât vor putea de mult, atrăgându-le însă atenţia prin cuvinte blânde că Dumnezeu doar a pus la încercare răbdarea, puterea credinţei şi supunerea lor, pentru a vedea dacă ei sunt pregătiţi să primească mai apoi, după moartea trupească, viaţa veşnică.

6.Iudeilor le va fi dat ca exemplu, în astfel de situaţii, miticul Iov. Povestea lui este foarte bună. Şi pentru păgâni există, în cărţile lor de înţelepciune, o sumedenie de astfel de povestiri despre loviturile primite de diferite popoare sărmane. Astfel încurajaţi, oamenii se vor întoarce liniştiţi acasă, cu speranţa că vor veni vremuri mai bune şi că zeul nu-i va lăsa să piară!”

Capitolul.34 - Roclus compară faptele oamenilor cu cele ale lui Dumnezeu

1.(Roclus): „Eu pun acum următoarea întrebare: Cum ar pedepsi legile lumeşti pe omul care, împreună cu tovarăşii săi, şi-ar permite să distrugă într-o noapte ogoarele binecuvântate dintr-un oarecare ţinut? Cred că romanii ar crucifica un astfel de răufăcător cel puţin de zece ori la rând, dacă l-ar prinde, sau, dacă s-ar dovedi că nu este întreg la minte, l-ar închide într-o casă de nebuni pentru tot restul vieţii, însă când e vorba de un zeu, oamenii i se închină în continuare, considerându-l a fi nespus de înţelept! Nu-i rău, dacă aceasta te face să te simţi fericit! Zeii au cele mai multe drepturi din întreaga Creaţie, chiar şi dreptul de a-ţi juca tot felul de feste. Pot să fure, să omoare, să distrugă după bunul lor plac şi nu se va găsi nimeni care să gândească măcar că ei au făcut ceva rău. Cei superstiţioşi îndrăznesc cel mult să considere că distrugerea ogoarelor nu a fost tocmai cel mai mare bine pentru ei, căci altfel oamenii ar fi fost scutiţi de acest drum până la reprezentanţii zeilor.

2.Ce se petrece cu acela care incendiază casa altuia, distrugând-o împreună cu tot ceea ce proprietarul ei agonisise şi transformându-l astfel pe acesta într-un cerşetor, după ce el mai înainte fusese un om avut? Din câte ştiu eu, este crucificat. Dar dacă marele Zeus îşi aruncă fulgerul nimicitor asupra casei cuiva, distrugând totul prin foc, aceasta nu se poate numi altfel decât o faptă bună şi plină de înţelepciune! Vai de cel care nu priveşte astfel lucrurile şi nu crede cu tărie aceasta! Pontifex Maximus l-ar face să simtă atât de bine mânia lui Zeus încât apoi singur ar considera că arderea casei sale a fost o adevărată binefacere! Dacă reprezentanţii zeilor consideră că, făcută de Zeus, incendierea caselor este un lucru înţelept, bun şi drept, atunci de ce ei consideră că, făcută de om, aceeaşi faptă este atât de rea încât respectivul merită pedeapsa cu moartea?

3.Bineînţeles că eu judec şi spun astfel: ceea ce este într-adevăr bun şi înţelept trebuie să rămână pentru totdeauna bun şi înţelept, indiferent de cine este făcut acel lucru - şi atunci nu merită nici o pedeapsă! Dar pentru că aceşti oameni plini de şiretenie - care chipurile îi reprezintă pe zei pe pământ - ştiu în taină, la fel ca şi noi, esenienii, că nu există zei, ci numai o putere generală primordială a Naturii, ale cărei acţiuni sunt pur întâmplătoare şi care ia forme mai speciale şi mai rafinate doar în urma parcurgerii unor etape de dezvoltare, au personificat în mod alegoric această putere a Naturii, cu ajutorul imaginaţiei, dându-i forma unui zeu, pe care apoi l-au oferit spre adorare unor oameni care nu au gândit niciodată pentru ei înşişi.

4.Zeul astfel născocit trebuie să înceapă să acţioneze, şi aceasta pe cât posibil într-un mod miraculos! Şi când poporul va simţi prezenţa acestui zeu şi multiplele sale miracole, se înţelege de la sine că el va accepta şi legile lui cele aspre. Vai de cei care nu le respectă! Pentru ca oamenii să nu fie întru totul disperaţi în urma comiterii unor păcate minore, din cauza fricii lor oarbe şi prosteşti faţă de miraculosul zeu pe care l-au acceptat fără a comenta, şireţii reprezentanţi ai zeului s-au gândit şi la diferite mijloace de împăcare cu acesta, inventând ofrandele şi diversele modalităţi penibile de pocăinţă. Prin acestea, păcătosul poate recâştiga bunăvoinţa zeului. Astfel, există pretutindeni pe pământ, pe lângă legile civile ale unei ţări, şi feluritele legi ale multitudinii de zei, care au fost în aşa fel date încât chiar şi cel mai drept şi virtuos om să fie obligat să le încalce cel puţin de zece ori pe zi, pentru a se simţi în felul acesta nedemn de zeul respectiv. Seara,

înainte de apusul soarelui, el trebuie să se purifice prin mijloacele prescrise, altfel a doua zi va face greşeli şi mai mari.

5.Nu vreau şi nici nu aş putea să numesc aşa ceva ca fiind rău, deoarece oamenilor nu le dăunează să aibă conştiinţa trează; iar anumite purificări, cum ar fi spălarea trupului, nu strică nimănui. Însă nu poţi să-mi impui mie şi celor asemenea mie astfel de legi ca venind de la un zeu anume! Eu şi tovarăşii mei ştim ceea ce ştim şi nimeni nu ne poate acuza că am vrea să ne atragem ucenici pentru a răspândi cunoaşterea noastră. Cred totuşi că ne va fi îngăduit, în taină, să nu-l considerăm pe X ca fiind Y! Suntem prea buni ca să vrem să agresăm pe cineva, dar la rândul nostru dorim să fim lăsaţi în pace. De ce preoţii din Ierusalim tot lovesc atâta în noi, esenienii? Să rămână ei ceea ce sunt şi să ne lase pe noi în pace, căci, în faţa raţiunii pure, ei nu sunt cu nimic mai mult decât noi, la fel cum nici noi nu suntem mai mult decât ei. Noi nu-i blestemăm, ci îi compătimim pentru marea lor orbire. Cine le dă oare dreptul să ne blesteme, o dată ce noi avem această atitudine de a nu judeca sau distruge un om, ci de a-l ajuta prin sfat şi fapta?

6.Falsele miracole pe care noi le facem - căci miracole adevărate nu au existat niciodată - le facem doar pentru a-i ajuta pe cei orbi care vor să rămână în starea lor jalnică, întrucât astfel de oameni nu mai pot fi aduşi în alt mod pe calea cea luminoasă. Cei care se numesc preoţi şi cărturari ar trebui să înţeleagă aceasta. Ei ar trebui să se unească cu noi, să lucreze împreună cu noi şi în câţiva ani întreaga omenire ar fi altfel.”

Capitolul 35 - Roclus arată că inima este lăcaşul adevăratei divinităţi

1.(Roclus): „Aceşti reprezentanţi ai lui Dumnezeu din Ierusalim sunt proşti ca bufniţele ziua, lacomi ca lupii, invidioşi şi tiranici precum nişte cocoşi şi cruzi, grosolani şi inabordabili precum mistreţii! Cine poate trăi în pace şi înţelegere cu astfel de fiinţe?! Cine poate să nu-i deteste pe bună dreptate?! Din când în când trebuie să ieşi în faţa mulţimilor pentru a demasca aceste lepădături şi a le arăta oamenilor cu ce fiinţe jalnice au de-a face! Noi nu-i lipsim pe oameni de nimic altceva decât de vechea lor orbire!

2.Este de înţeles că aceasta nu le prea convine aşa-zişilor copii ai lui Avraam, cei cu inima şi sufletul împietrit, dar noi nu-i putem ajuta cu nimic. Cred că a sosit timpul să curăţăm odată acest «grajd al lui Augias»! Aceşti nemernici strigă după noi că nu avem nici un Dumnezeu şi ne numesc blasfemiatori ai celor sfinte. Dar unde este zeul lor pe care noi, după spusele lor, îl defăimăm, şi care sunt lucrurile lor sfinte?! O fi oare Templul lor, catapeteasma sau sacristia din lemn şi bronz, cu flacără de naft? Poate este coloana de fum, care a fost mai greu de produs decât flacăra naftului?! Divinitatea este oare reprezentată de aşa-numiţii heruvimi imenşi sau de vechea mană din sacristie, de toiagul lui Aaron, de vechile trâmbiţe din coarne de bou, prin sunetul cărora se spune că s-ar fi dărâmat zidurile Ierihonului, sau de harpa de aur a lui David, împreună cu coroana sa? Sau poate că este vorba de aşa-numita Sfântă Scriptură pe care fariseii nici măcar nu mai au voie să o citească, ci doar să se închine în faţa ei?! Aş vrea să descopăr sfinţenia şi

pe zeul iudeilor şi altundeva în afară de aceste obiecte vetuste, din care nu transpar decât străvechiul fast egiptean şi mâna unor artişti pământeni şi care sunt la fel de departe de arta pur divină, cum este albastrul înalt al cerului față de pământ! Ce rău faci oare dând în vileag ceva ce nu este decât o veche minciună ruşinoasă?!

3.Sau crezi că ar trebui să aducem elogii unei astfel de minciuni, ca să ne facem remarcați de zeitatea iudeilor, care nu este nici mai mult nici mai puțin decât Zeus al romanilor?! Nu, un esenian onest nu ar face niciodată aşa ceva! Noi recunoaştem un alt lucru care este preasfânt, şi anume, inima cinstită şi cuvioasă a omului! Acolo îşi are lăcaşul adevărata divinitate! Aceasta ar trebui să fie recunoscută de către fiecare om drept, atât în el însuşi, cât şi în ceilalți! Dacă face aceasta, el îşi va respecta şi aproapele, însă dacă nu o face, el se coboară mai prejos decât animalul cel mai lipsit de conştiință. Da, probabil că există un Dumnezeu; dar omul îl poate găsi doar în adevărata profunzime a inimii sale. Numele acestui Dumnezeu adevărat este «Iubire»! Ea este singura divinitate adevărată. În afară de ea nu există nici o alta! Cine a găsit-o pe aceasta a găsit principiul esențial al vieții şi, prin el, va găsi mult mai multe, poate chiar viața cea veşnică, indestructibilă!

4.Astfel, fiecare om trebuie să adune cât mai multă iubire în sine, mereu şi mereu! Printr-o astfel de forță concentrată a vieții, fiecare om poate înlătura uşor orice putere potrivnică, asigurânduşi astfel, prin victoria obținută, continuitatea eternă, chiar dacă se află în vâltoarea a mii de forțe duşmănoase care acționează orbeşte asupra lui. Chiar dacă nu va trăi mereu în trup, va dăinui, într-un anumit fel, din punct de vedere spiritual. Căci orice putere este şi trebuie să fie, la origine, spirituală. Ceea ce ajunge la noi şi poate fi perceput cu simțul văzului nu mai este însăşi puterea cea dintâi, ci doar ceea ce a produs ea. Dacă analizăm cu atenție cum acționează forțele naturii, descoperim cu uşurință că unele dintre acestea s-au consolidat ca părți ale puterii primordiale auto-create. Ele nu ar putea altfel să producă permanent aceleaşi efecte. Efectele identice presupun întotdeauna cauze identice. Însă o putere care se descoperă a fi mereu aceeaşi, producând efecte identice, trebuie să aibă conştiință şi suficientă inteligență pentru a acționa. Ea se înarmează astfel cu armele potrivite prin care va ieşi întotdeauna victorioasă în lupta cu celelalte forțe încă brute. Dacă ar fi posibil ca această putere să fie învinsă sau dizolvată total, atunci ceea ce ar putea ea realiza prin acțiunea sa nu ar mai ieşi niciodată la iveală. Să considerăm, de exemplu, că ar fi posibil ca puterea invizibilă prin a cărei acțiune apare o smochină să fie dizolvată de alte puteri; atunci nu ar mai putea apărea niciodată vreo smochină!

5.Din moment ce putem recunoaşte în jurul nostru o mulțime de astfel ele puteri având diferite efecte, care s-au consolidat în mod necesar astfel încât acum sunt indestructibile, şi dacă observăm că şi noi, oamenii, ne refacem mereu forma şi constituția noastră inițială, putem concluziona că puterea care ne-a produs pe noi s-a consolidat definitiv într-un principiu de viață permanent. Din moment ce ea s-a menținut, înseamnă că fiecare viață umană se poate consolida, o dată ce şi-a descoperit cu adevărat principiul esențial şi l-a cultivat cu mijloacele potrivite, Astfel, ea va exista veşnic. Eu cred că unei forțe vitale - care are capacitatea de a gândi şi care s-a regăsit pe ea însăşi, devenind conştientă de sine şi de tot ceea ce este în jurul său - nu-i va fi chiar atât de greu să găsească mijloacele prin care să se opună mereu unei alte forțe, la fel de mari, dar care este brută şi oarbă. Există pe pământ multe dovezi în această privință, îndreaptă toate uraganele şi milioane de fulgere înspre piramidele Egiptului! Le vei putea face vreun rău

oamenilor care s-au refugiat în catacombele cele mai ascunse? Oamenii au arătat de multe ori că ştiu destul de bine cum să se păzească de puterile cele oarbe şi rele dezlănţuite. Cine i-a învăţat să o facă? Experienţa, inteligenţa şi nevoia!

6.Dacă omul - ca fiinţă încă atât de puţin elevată - poate să facă aceasta, cu cât mai mult ar putea realiza el dacă ar avea o viaţă spirituală temeinică! În domeniul ştiinţific avem suficiente argumente limpezi că spiritul uman îşi continuă existenţa şi după moartea trupului, aşa încât nu avem nevoie de nici un Zeus, cu atât mai puţin de vreun Lama al indienilor sau de un Iehova al iudeilor. Totul ne este arătat cu cea mai mare claritate de către raţiunea noastră pură.

7.Mărite prieten, acestea sunt argumentele ateismului meu de până acum şi nu le-am scos din mânecă în acest moment, ci ele au ca fundament terenul cel solid al multor experienţe! Dar aceasta nu înseamnă că vreau să fug cu orice preţ de credinţa în unicul Dumnezeu! Vino cu argumente solide şi voi deveni un credincios desăvârşit! Care este taina acestei case apărute în mod miraculos pentru Marcu şi familia lui? Mai dă-mi câteva indicii, căci acum mă cunoşti în întregime!"

Capitolul.36 - Roclus este trimis la Rafael

1.Cyrenius rămăsese mut de uimire auzind cele spuse de Roclus şi constatând felul drept în care el judeca atât domeniul moral-politic şi circumstanţele de viaţă ale popoarelor, cu feluritele lor obiceiuri şi culturi religioase, cât şi domeniul vast al fenomenelor naturale de tot felul. El nu ştia cu ce contraargumente să mai vină, căci toate afirmaţiile lui Roclus aveau la bază tărâmul solid al unei vaste experienţe, pe care nu o putea contrazice. Şi Cyrenius cunoştea la rândul lui foarte bine preoţimea şi toate uneltirile acesteia. Însă dincolo de aceasta, el îşi dădea seama că Roclus era un om bun, lipsit de egoism, ce intrase în ordinul esenienilor doar pentru a-i ajuta pe cei sărmani prin orice mijloace, care nu intrau în contradicţie cu omenia şi cu adevărata iubire de aproapele. Pe scurt, Roclus făcuse o impresie foarte bună asupra lui Cyrenius.

2.Nici ceilalţi oaspeţi nu conteneau să se minuneze de agerimea minţii lui Roclus şi regretau faptul că acesta nu Mă cunoscuse încă. Toţi erau foarte curioşi ce voi spune Eu despre cele relatate de Roclus, dar nu sosise încă vremea să încep vreo discuţie cu el, deoarece el mai păstra ceva ascuns în inima sa, ceva ce nu fusese încă scos la iveală. Totuşi, un lucru era limpede: Cyrenius nu mai putea face faţă discuţiei cu Roclus.

3.De aceea i-am spus în taină lui Rafael să vină la noi şi l-am îndemnat şi pe Cyrenius să i-l prezinte lui Roclus şi să-i propună să discute în continuare cu acest tânăr; să-i explice că el, Cyrenius, se simte prea slab şi prea lipsit de experienţă pentru a veni cu argumente îndeajuns de puternice care să-i zdruncine ateismul, dar că este sigur că acest tânăr îi va oferi argumentele potrivite.

4.Cyrenius i-a spus lui Roclus aceste lucruri.

5.Roclus i-a spus lui Cyrenius: „Iubit şi măreț prieten, dacă tu, care eşti deja în vârstă, de obârşie regească, aflându-te la conducere de foarte mulți ani, timp în care ai strâns multă experiență şi cunoştințe, nu îndrăzneşti să mai continui discuția cu mine, crezi că acest tânăr firav, care cred că nu are nici douăzeci de ani, va putea face față? Sau consideri că argumentele mele sunt prea slabe şi lipsite de conținut ca să îmi mai răspunzi?"

6.Cyrenius a spus: „Nu, nu, în nici un caz. Lucrurile sunt întocmai aşa cum ți-am spus! În ceea ce-l priveşte pe tânăr, întâi vorbeşte cu el şi abia după aceea să-l judeci!"

7.Roclus a spus: „Ei, atunci să vedem unde o fi găsit el piatra filozofală!"

8.Roclus s-a întors apoi spre Rafael, care se afla deja lângă el, şi i-a spus: „Ei, spune-mi aşa cum te pricepi tu mai bine! Dacă poți să-mi contrazici experiențele sau să dovedeşti orbirea minții mele, atunci vei găsi în mine o trestie mlădioasă care poate fi clătinată în toate direcțiile de orice adiere; dacă însă mă laşi aşa cum sunt, îți va fi foarte greu să-mi schimbi convingerile prin experiența pe care o ai! Nu cred că ai văzut mai mult decât Roma şi localitățile de trecere până să ajungi aici! Cu siguranță că nu ai fost niciodată în Egipt, țara vechii înțelepciuni, şi nu ai ajuns să cunoşti diferitele credințe - într-unul sau în mai mulți zei şi zeițe - ale popoarelor. Vrei să porneşti totuşi la luptă cu noi, doisprezece uriaşi, care avem o experiență imensă? Bine, nu am nimic împotrivă! Vom vedea cât de bun de gură eşti! Începe şi nimiceşte argumentele ateismului meu, Arată-mi-l pe acel zeu care este compatibil cu rațiunea pură şi cu principiul cel mai profund al vieții omului, ce este, în mod evident, iubirea! Dar nu-mi veni cu alt zeu, căci nu vei avea nici o şansă. Noi ştim prea bine că nu există şi nici nu va putea exista un altul! Dacă vrei, începe!"

Capitolul.37 - Rafael vorbeşte despre esența lui Dumnezeu

1.Rafael a spus: „Prietene drag, prea devreme te-ai aprins împotriva mea! Lasă-mă să-ți spun mai întâi câteva cuvinte, şi-ți vei da seama dacă sunt sau nu pregătit să discutau tine!

2.Mi-ai interzis de la bun început să-ți prezint un alt zeu în afara aceluia pe care rațiunea ta îl acceptă! Vezi tu, eu însumi nu cunosc nici un alt zeu în afară de cel pe care L-ai găsit tu cu rațiunea ta! Diferența dintre noi doi constă în faptul că eu am această mare onoare de a cunoaşte personal şi de a sluji mereu şi cu mare bucurie acel zeu pe care tu îți doreşti să-L cunoşti.

3.Acest zeu, singurul adevărat, este iubirea pură şi deplina înțelepciune care se trage din iubire; iar această înțelepciune stă la baza atotputerniciei.

4.Acest zeu este atât rânduiala desăvârşită, cât şi adevărul, dreptatea, lumina atotpătrunzătoare şi viața însăşi. Toate ființele şi lucrurile de pe acest pământ, pământul însuşi cu toate spiritele şi elementele lui, luna, soarele şi nenumăratele stele (care nu sunt nimic altceva decât imense corpuri cereşti, dintre care unele sunt de enorm de multe ori

mai mari decât acest pământ, care şi el la rândul lui este asemenea unei sfere, exact aşa cum ai văzut tu că sunt luna şi soarele, iar soarele la rândul lui este de un milion de ori mai mare decât acest pământ), toate acestea sunt lucrările unuia şi aceluiaşi zeu, care fiinţează întocmai precum şi-a imaginat raţiunea ta!

5.El ştie despre toate aceste imagini greşite pe care le au oamenii despre El şi vrea să-i trezească pentru ca ei să vadă cum este El în realitate. Dar uneori, fiind orbi, oamenii nu înţeleg prea bine şi rămân la vechile lor convingeri prosteşti.

6.Bineînţeles, tu gândeşti acum că este cu neputinţă ca un astfel de zeu adevărat să poată accepta să privească nepăsător, de atâta timp, grozăviile oamenilor - căci, fiind un stăpân atotputernic, ar trebui să poată distruge totul într-o singură clipă, în fond, nu greşeşti.

7.Eu simt şi gândesc exact ca tine şi îmi este cu atât mai greu cu cât, spre deosebire de tine, eu chiar am această putere de a transforma într-o clipă toţi munţii de acolo, care se văd deasupra mării, într-un nimic pentru simţurile tale; căci sunt deja de mult timp o fiinţă spirituală pe deplin formată. Este mult mai trist să poţi să faci ceva, dar să nu-ţi fie permis, decât să vrei să faci ceva şi să nu poţi!

8.În ciuda puterii cu care este înzestrat un spirit desăvârşit, el nu are voie să se amestece în viaţa oamenilor, chiar dacă ar vrea, pentru că în această lume fiecare om trebuie să se regăsească pe sine însuşi prin propriile eforturi şi să devină astfel o forţă adevărată a vieţii. Altfel el nu va putea rezista, ca fiinţă liberă şi independentă, tuturor atacurilor persistente şi duşmănoase din partea unor puteri foarte mari - exact aşa cum ai spus şi tu spre sfârşitul discuţiei tale cu Cyrenius. Chiar dacă nu te-ai exprimat la fel ca mine, şi tu ai spus acelaşi lucru.

9.Trebuie să înţelegi că nu poţi interveni cu pumnul, aici, pe pământ, căci omul nu trebuie să-şi consolideze principiul interior al vieţii forţat din exterior, ci numai prin el însuşi, conform liberei sale voinţe. Peste tot unde oamenii au descoperit un mod de viaţă care să le permită o existenţă fizică şi morală acceptabilă, ei sunt lăsaţi astfel până când nu decad într-o neorânduială prea mare. Iar dacă această degenerare s-a produs, Domnul cerului şi al pământului vine şi conduce din nou poporul care a decăzut pe făgaşul dreptei rânduieli, aşa cum este acum cazul poporului iudeu.”

Capitolul.38 - Rostul penitenţelor din India

1.(Rafael): „Într-adevăr, ai fost în India şi ai văzut unele abuzuri, şi anume, chiar aceste penitenţe deosebit de grele. Pentru un om condus de raţiune, aşa ceva reprezintă o adevărată nebunie, ca de altfel şi monstruoasele capricii ale preoţimii de acolo. Dar lucrurile nu sunt chiar aşa cum par a fi. India este ţara cu cea mai bogată vegetaţie de pe pământ şi cu o mare putere de creştere şi dezvoltare atât a plantelor, cât şi a animalelor şi oamenilor. Prin pădurile acestei ţări poţi merge zile în şir şi nu vei găsi nici măcar o rămurică uscată în vreun copac, oricât de bătrân ar fi el, iar dacă rupi o crenguţă cât de

mică şi o pui în pământ, nu contează unde, chiar într-un sol nisipos, aceasta va prinde rădăcini. Dacă te vei întoarce după un an, vei găsi creanga la fel de verde şi având deja propriile sale rădăcini puternice.

2.Acolo capacitatea de regenerare este foarte mare în cazul plantelor şi animalelor, mai ales al celor din zona centrală muntoasă. Poți să-i faci unui animal sau unui om o rană destul de adâncă şi aceasta nu-i va provoca dureri prea mari, pentru că aerul de acolo este mai vindecător decât un bandaj de la noi. Dacă cineva te loveşte aici cu o bâtă sau cu o nuia, locul acela te va durea mai multe zile. Acolo poți să primeşti o mie de lovituri de nuia şi abia dacă te simți atins, încearcă aici să-ți înfigi un cui în carne şi vei simți o durere insuportabilă! Rana ți se va umfla, se va infecta, chiar poți muri din cauza ei sau, în cazul cel mai bun, ea va puroia şi-ți va provoca dureri de nedescris. În acele ținuturi din India nu este la fel! Poți să umbli ani de zile având un cui înfipt în carne şi nu vei mai simți nici o durere la scurt timp după ce l-ai înfipt, căci aerul este asemenea unui balsam, astfel încât rareori se pot infecta rănile. Dacă totuşi se infectează, nici nu poate fi vorba de o durere insuportabilă.

3.Fiind animați de atâtea elemente vitale naturale, oamenii de acolo sunt foarte agitați, iar pericolul de a ajunge la tot felul de degenerări, mai ales în ceea ce priveşte instinctul sexual, este mai mare decât la celelalte popoare de pe pământ. Penitențele grele îi țin pe majoritatea dintre ei departe de aceste pericole. Torturile ucid într-un anumit fel dorința carnală şi totodată le insuflă oamenilor o teamă puternică de focul iadului, pe care preotul are grijă să-l descrie atât de viu, încât acesta începe să-i ardă numai din descriere. Trebuie să-ți spun că indienii se tem cel mai mult de foc, căci acesta le provoacă o mare durere încă din această lume, durere la care trupul lor este foarte sensibil. Prin penitențele grele pe care Domnul Dumnezeu le acceptă şi le tolerează acum - şi le va tolera şi mult mai târziu - sufletul acestor oameni este menținut într-o formă de viață umană, care îi permite să cunoască lumea veşnică de dincolo, fiind capabil să treacă pe o treaptă superioară de dezvoltare.

4.Tu mă vei contrazice, spunându-mi: «Fii sigur că acest popor nu va degenera în halul acesta dacă îi dai o educație ştiințifică!» Să nu faci aceasta, mult prețuitul meu prieten, în ciuda rațiunii tale atât de vii! Ştiința este o adevărată otravă pentru viața popoarelor cu o imaginație prea bogată! Închipuie-ți, de exemplu, că indienii, care au o imaginație şi o putere de sugestie foarte mare, ar avea cunoaşterea ştiințifică a Greciei, a Romei sau a Alexandriei. Nimeni din această lume nu ar mai fi în siguranță din cauza lor! Cunoscând toate artele şi ştiințele, ei ar avea în mâinile lor mijloacele pentru a putea deveni unul dintre cele mai degenerate şi mai îngrozitoare popoare de pe pământ, căci ar fi în stare de lucruri care ar depăşi cu mult faptele de odinioară ale celor din Babilon, Ninive, Egipt, Atena sau Roma. Până şi munții ar trebui să facă loc bunului lor plac. Ar ridica oraşe pe întinderile pământurilor mănoase, ar construi diguri pe cursul râurilor şi fluviilor şi le-ar aduna pe acestea în lacuri uriaşe. Pe scurt, pot să-ți spun că indienii ar deveni un popor înfiorător dacă ar fi inițiați în toate ştiințele, chiar dacă acum au firi şi chipuri atât de blânde!”

1.(Rafael): „Dincolo de toate, un popor cu o imaginație ieșită din comun nici nu prea poate primi o educație științifică, pentru că puterea de sugestie, precum şi imaginația sa lucrează împotriva științei. Un astfel de om se simte mai degrabă atras să contemple tot felul de imagini naive într-o stare de reverie, decât să gândească corect din punct de vedere logic despre una sau mai multe probleme. Şi vreau să-ți mai spun că penitențele pe care le-ai văzut tu nici nu sunt atât de dese pe cât crezi. Cel bogat le plăteşte, iar cel sărac nu le primeşte decât dacă a comis într-adevăr un delict major, exagerând în încălcarea legilor existente. În India continuă să existe orânduiala patriarhală, pe care nu o vei putea înlătura nici prin foc şi nici prin fulgerele din ceruri. Aici trăieşte într-adevăr o mare mulțime de superstițioşi fanatici, care trebuie conduşi. Superstiția este fenomenul sigur ce apare la toate popoarele cu o imaginație bogată. De aceea, nu te poți lupta cu mijloace foarte radicale împotriva ei!

2.Este mult mai bine să laşi poporul în superstiția lui decât să-l inițiezi în tot felul de ştiințe, căci superstiția îi ține pe indieni legați de pământul lor. Ştiința le-ar da imediat aripi de vultur, pe care le-ar desface devastator peste întregul pământ. Da, dacă ar fi cu putință ca toți indienii să primească cea mai pură ştiință dintr-o dată, fără să facă nici un efort, ei pe moment s-ar mira că s-au lăsat atât de mult timp conduşi de aşa o tâmpenie fără sens. Dar la scurt timp după aceea, ei s-ar aprinde de o furie atât de mare împotriva preoților şi a tuturor marilor oameni ai celorlalte popoare, încât i-ar masacra pe toți. Ei s-ar lansa într-o acțiune de curățenie, care ar transforma întregul pământ într-o baie de sânge. Şi ce s-ar câştiga cu aceasta? Cei mai proşti dintre ei ar fi nimiciți, iar cei preocupați de ştiință ar deveni ca nişte tigri însetați de sânge!

3.Aminteşte-ți acum de marea ta furie, de om ghidat de rațiune, îndreptată împotriva tuturor divinităților şi mai ales împotriva reprezentanților lor, şi îmi vei da dreptate. O, dacă ai avea tu puterea mea! Cât de repede ai pune capăt preoțimii de pe întregul pământ! Ce vor face atunci ceilalți oameni care depind cu totul de preoții lor şi care se lasă conduşi de ei asemenea oilor de către păstori?! Îi vei putea face pe toți să aibă o rațiune ca a ta? Te asigur că ar fi o misiune foarte grea! Dacă fiecare va şti atât de multe, va trebui să aibă şi la fel de multe mijloace materiale, dacă nu cumva va alege să moară de foame. Dacă unul ar veni la vecinul său şi i-ar oferi serviciile sale, spunându-i: «Acum mă pricep la aceasta şi la aceasta!», vecinul i-ar răspunde: «Şi eu mă pricep la aceste lucruri şi nu am nevoie de nimic de la nimeni! Fiecare să-şi poarte singur de grijă!»

4.Dacă un tată le-ar spune copiilor săi: «Faceți şi învățați aceasta şi aceasta!», copiii i-ar răspunde: «Ce să mai facem şi ce să mai învățăm? Oare nu ştim şi nu putem tot ceea ce ştii şi poți şi tu?! Ce mai vrei de la noi?»

5.Dacă la bătrâneţe - atunci când orice om este mai slab şi mai neputincios - cineva ar avea nevoie de un slujitor şi i-ar spune primului întâlnit care l-ar putea ajuta: «Vezi, sunt prea slab şi am nevoie de ajutorul tău pentru care te voi plăti foarte bine!», ştii ce i-ar răspunde cel întrebat? Exact ceea ce i-ai spune tu însuţi cuiva care ţi-ar solicita un serviciu contra unei plăţi: «Prietene, nu am nevoie să fiu slujitorul sau servitorul nimănui, căci sunt destul de bogat şi nu-mi lipseşte nimic, ca să fiu nevoit să-mi iau o slujbă şi să-mi câştig existenţa cu sudoarea frunţii! Cine are nevoie n-are decât să se ocupe de aproapele său. Eu unul mă lipsesc!» Vezi, aşa a fost timp de mai multe sute de ani în Egipt! Oamenii au devenit foarte învăţaţi şi toţi erau bogaţi."

Capitolul.40 - Cum a apărut sclavia.

1.(Rafael): „Te întrebi care a fost urmarea? Ascultă: nimeni nu a mai vrut să fie slujitorul aproapelui său. Fiecare muncea şi trăia doar pentru el. Nimeni nu s-a mai gândit să-şi ajute semenul. În cele din urmă, oamenii şi-au dat seama că viaţa este jalnică dacă e trăită astfel, înţelegând aceste lucruri şi având nevoie să fie ajutaţi şi îngrijiţi, cei mai bătrâni s-au sfătuit asupra a ceea ce se mai putea face. Unul mai deştept le-a spus: «Pământul este mare. Să mergem să vedem dacă nu există pe undeva oameni săraci care ar vrea să ne slujească în schimbul unei plăţi bune!» Ei au plecat în Asia şi în scurt timp au găsit ceea ce căutau. Unii asiatici, care trăiau mai aproape de Egipt, dându-şi seama ce se petrece cu egiptenii foarte bogaţi, au plecat mai departe, în celelalte ţări asiatice, şi au cumpărat slujitori, pe care apoi i-au vândut şi mai scump egiptenilor. Astfel a luat fiinţă sclavia şi comerţul cu sclavi, pe care-l întâlneşti, din păcate, peste tot în zilele noastre. Poţi să preaslăveşti un astfel de rod al marii cunoaşteri de odinioară a egiptenilor?

2.Bătrânii egipteni au învăţat multe din aceasta şi nu şi-au iniţiat slujitorii pentru nimic în lume în cunoaşterea profundă pe care ei o deţineau, căci ea ar fi făcut imediat din slujitorii lor oameni bogaţi, cărora nu le-ar mai fi plăcut munca, iar aceşti învăţaţi ar fi rămas din nou fără cineva care să-i slujească cu devotament şi să lucreze pentru ei.

3.În India ai întâlnit sclavi, adică oameni cumpăraţi? Cu siguranţă, nu! Ei sunt sclavii propriilor lor superstiţii - ceea ce este rău, dar nu la fel de rău ca atunci când oamenii sunt cumpăraţi! Sclavii cumpăraţi şi vânduţi sunt trataţi ca vitele de povară şi nu au acces la nici o formă de cunoaştere. Tot ce trebuie ei să facă este să asculte orbeşte, să suporte tăcuţi şi să sufere ca animalele, în caz contrar, sunt maltrataţi îngrozitor, fără ca pentru aceasta să dea cineva socoteală în faţa vreunui tribunal terestru! Nici chiar uciderea unui sclav nu este pedepsită dacă această faptă a fost comisă de către stăpânul său! Iar dacă vecinul ţi-a ucis un sclav, va trebui să plătească pentru aceasta o despăgubire neînsemnată.

4.Vezi, acest vaiet al lumii este şi rămâne în continuare o moştenire de pe timpul acelor egipteni, dintr-o vreme când oamenii erau foarte învățați și avuți, când nimeni nu era pedepsit pentru vreun păcat, căci nimeni nu avea nici cel mai mic motiv de a face vreun rău aproapelui său, întrucât avea fiecare suficient de mult din tot ce şi-ar fi dorit pentru a trăi şi nu avea nevoie de aproapele său chiar ani de zile! Căci ce rost ar avea pedepsele acolo unde nu se păcătuieşte?! Însă când a apărut sclavia, s-au inventat şi legile, dar, potrivit acestor legi, un stăpân nu păcătuia, indiferent de modul îngrozitor în care îşi trata sclavii."

Capitolul.41 - Gospodărirea egoistă a vechilor egipteni şi suferința lor

1.(Rafael): „Mai târziu, când unii stăpâni s-au îmbogățit mai mult decât alții de pe urma muncii sclavilor, a început să apară invidia, cearta şi ura. Abia atunci oamenii au considerat că trebuie să se facă legi cărora să li se supună orice om. Nici chiar var-ul (faraon = 'păstor') nu mai era scutit de lege. Atunci au început ei să se ocupe şi de educația sclavilor, dezvăluindu-le - desigur, într-un mod foarte voalat - unele noțiuni despre divinitate. Fiecare calitate divină distinctă ei o asociau cu o ființă alegorică – zeul - pe care sclavii trebuia să o preaslăvească. În felul acesta, sclavii, care, cu timpul, au devenit mai blânzi şi mai ascultători, se împăcau mult mai uşor cu soarta lor, având mai multă răbdare, căci acum se temeau de puterile invizibile ale zeilor, de a căror existență egiptenii reuşiseră să îi convingă. Astfel sclavii au aflat că nu e de glumă cu zeii.

2.Egiptenii nu i-ar fi învățat despre tot felul de zei, falşi sau adevărați, dacă puterea sclavilor nu ar fi crescut - nu numai prin faptul că ei se înmulțeau, ci şi prin aceea că de două ori pe an se cumpărau alții. Teama de forța lor fizică a fost cea care i-a obligat pe bătrânii egipteni să le dea sclavilor o astfel de învățătură despre zei, care să-i facă mai blânzi şi mai ascultători.

3.Încearcă să-ți imaginezi situația în care se aflau bătrânii egipteni! Erau învățați şi bogați. Ceea ce ştia unul ştia şi oricare altul, care la rândul lui avea o avere la fel de mare ca primul şi nu avea nevoie să fie sluga vecinului său pentru a-şi face rost de hrană. Fiecare purta de grijă doar averii sale, fiind ajutat numai de copiii săi. Acest mod egoist de gospodărire a mers destul de bine atâta timp cât oamenii erau tineri şi în putere. Dar când au îmbătrânit şi au devenit neputincioşi, s-a trezit în ei dorința de a fi slujiți. Cine să-i fi slujit însă? Tu mi-ai spune: «Copiii lor!» Ar fi fost bine să fie aşa, dar de atunci mai urma să treacă foarte mult timp până când Moise avea să le dea oamenilor poruncile venite de la Dumnezeu. Conform vechilor legi egiptene, copiii erau la rândul lor oameni independenți, fără nici o obligație față de părinții lor. Ei îşi ascultau şi îşi slujeau părinții numai până când deveneau maturi. După aceea erau liberi şi nu mai aveau nici o obligație față de părinți. Egiptenii urmau acest principiu: propriii lor copii nu au nici o obligație față de ei, aşa cum nici casa nu are vreo obligație față de constructorul ei, în afară de aceea de a fi locuibilă - cum, este doar treaba constructorului! Dacă o casă a fost bine

construită, poţi trăi bine în ea. Dacă ea a fost construită cu neglijenţă, va fi o locuinţă proastă. În acest caz, vina este doar a constructorului.

4.Bătrânii nu şi-au educat copiii astfel încât aceştia să-i slujească tot restul vieţii, iar copiii au dobândit, prin educaţie şi prin mediul în care au crescut, acest simţ - mai mult practic decât teoretic al independenţei, devenind asemenea părinţilor lor, adică nişte egoişti. Bătrânii s-au văzut astfel obligaţi să caute slujitori străini. Aceştia au venit şi i-au slujit, iar bătrânii au gândit: «Dacă vrem ca aceşti oameni să fie slujitorii noştri pentru mai mult timp, trebuie să facem astfel încât ei să nu afle nimic din cunoaşterea noastră, altfel vor deveni la fel ca şi copiii noştri, care nu mai vor să ne slujească deoarece ştiu tot ceea ce ştim şi noi!»

5.Astfel, sclavii au rămas proşti vreme îndelungată, neprimind nici o altă învăţătură în afară de ceea ce aveau de făcut ca slugi. Ei s-au înmulţit însă mult şi au început să devină conştienţi de puterea lor, de care bătrânii învăţaţi au început să se teamă! Raţiunea le-a spus atunci învăţaţilor: «Faceţi oameni din ei, altfel vă vor sfâşia asemenea unor mari turme de animale sălbatice!» Abia atunci s-au inventat pentru sclavi binecunoscuţii zei, iar aceşti zei «făceau» tot felul de miracole bineînţeles, aceasta credeau doar sclavii. Intimidaţi în acest mod, ei au început să-i slujească acum pe bătrânii egipteni de bunăvoie şi cu o hărnicie de două ori mai mare, văzând în stăpânii lor nişte reprezentanţi ai unei caste aparte. Aceasta este perioada în care Egiptul a atins apogeul său, atrăgând tot mai mulţi străini; dar printre aceştia se aflau şi pizmuitori şi trădători, care au făcut apoi mult rău.

6.Vezi, toate acestea sunt lucrările raţiunii, ce se aseamănă cu un om care, fiind pe un munte foarte înalt şi cu pereţii abrupţi, începe să o ia la goană pentru a ajunge în vale, dar nu-şi mai poate controla fuga! Cred că-ţi poţi imagina care este urmarea.”

Capitolul.42 - Orânduirea statală a vechilor indieni

1.(Rafael): „Indienii au procedat însă cu mult mai multă înţelepciune! Poporul a fost lăsat să rămână la vechea lui superstiţie, care în definitiv era inofensivă, propovăduindu-se o Fiinţa Divină supremă cu reprezentanţii ei pământeşti, care se ocupau de menţinerea vechii rânduieli, astfel încât nici să nu se adauge, dar nici să nu se piardă ceva din vechile scrieri. Astfel, indianul este şi acum aşa cum a fost cu o mie de ani în urmă şi aşa va rămâne şi peste încă o mie de ani. Singurele lucruri nu tocmai bune sunt penitenţele şi faptul că omul este propriul său judecător.

2.El poate fi foarte aspru cu sine, depăşind adeseori chiar şi cele mai grozave torturi imaginate de cineva, dar, întrucât aceasta este libera lui alegere, nu se poate considera că i s-a făcut o nedreptate. Este şi o parte bună a acestui lucru, căci astfel la indieni nu mai există clevetitori şi trădători. Nimeni nu-şi pârăşte aproapele şi nu vei găsi într-un milion de oameni nici măcar unul care să se bucure de necazul altuia! Aceasta este şi cauza pentru care ei au ajuns să fie un popor atât de bătrân - ba va deveni chiar şi

mai bătrân. Cu timpul, când vor veni popoare străine la ei şi le vor aduce o altă religie şi alte obiceiuri, ei vor deveni mai neliniştiţi şi mai nemulţumiţi, nu se vor mai judeca doar pe ei înşişi şi nu vor mai face penitenţe. Îi vor judeca în schimb pe semeni, îi vor urmări şi le vor da cele mai grele pedepse. Curând după aceea vor deveni asemenea fariseilor din Ierusalim, care le dau credincioşilor lor poveri cumplite şi îi judecă pe toţi, însă nu acceptă să fie ei înşişi judecaţi şi nu mişcă nici măcar un deget pentru ceilalţi! Crezi că este mai bine aşa decât ceea ce ai găsit la indienii cei inofensivi?”

Capitolul.43 - Despre legăturile religioase dintre India şi China

1.(Rafael): „Dincolo de cei mai înalţi munţi ai lumii există o împărăţie care are cel puţin de cinci ori mai mulţi oameni decât cea romană. Toţi acei oameni au o învăţătură despre Dumnezeu asemănătoare cu cea a indienilor. Acolo totul este foarte bine rânduit şi ei trăiesc în linişte şi pace, sunt cumpătaţi, ageri, muncitori, modeşti, perseverenţi şi manifestă o supunere oarbă faţă de învăţătorii şi conducătorii lor. Împăratul lor este un conducător desăvârşit şi are mereu grijă ca nici un străin să nu intre nepoftit în întinsa lui ţară. Pentru aceasta, întregul ţinut este împrejmuit cu un zid imens, care nu poate fi trecut de nici o armată şi care taie orice legătură cu ţările învecinate. Acest zid are turnuri păzite zi şi noapte de paznici ageri, care ar semnala imediat apropierea oricărui străin, pentru ca acesta să fie îndepărtat.

2.Doar un sol al lui Bramah (brau ma = 'are dreptul') din India de Nord are voie să intre în ţară o dată pe an. Acest purtător al laudei sau chiar al mustrării din partea Marelui Preot trebuie să-i înmâneze împăratului în persoană mesajul aflat într-o casetă de aur. Solul vine cu un alai mare, strălucitor şi zgomotos, la momentul şi în locul stabilit, până aproape de zid. Apoi, peste zidul înalt, este coborât un coş, în care are voie să se urce doar solul, care va fi tras în sus. Alaiul trebuie să aştepte până când el se întoarce.

3.Solul este purtat vreme de vreo douăzeci de zile în aşa fel încât să nu poată vedea nimic altceva decât cerul, până când ajunge la împărat. Abia când intră în oraşul imperial, care are mai mulţi locuitori decât Palestina, poate să meargă pe picioarele lui şi este condus cu mare pompă la împărat, căruia îi predă caseta cu conţinutul ei şi îi transmite dorinţa Marelui Preot, împăratul îl copleşeşte cu daruri şi îl lasă apoi să plece, exact în acelaşi mod în care a venit.

4.O mulţime de oameni ies în stradă atunci când trece solul prin oraşe, fiind purtat, cum am mai spus, astfel încât el să nu vadă pe nimeni. Aceste momente constituie o ceremonie deosebită pentru ei.

5.Dacă vei întreba oamenii de ce nu au voie să-l vadă şi, cu atât mai puţin, să vorbească cu solul divin, aceştia îţi vor răspunde plini de umilinţă că ar fi un păcat de neiertat chiar şi numai o astfel de dorinţă. Este oricum o mare graţie pentru ei că pot să vadă de departe cum este purtat mesagerul sfânt al Marelui Zeu. Ei spun că acela care l-a văzut astfel a primit deja o binecuvântare ce ar fi suficientă, pe zece ani, pentru un milion

de alți supuşi ai acestui mare regat, despre care locuitorii săi spun că se află chiar în centrul lumii. Iată ce i se spune acestui popor inofensiv.

6.Solul cunoaşte această credință a lor, dar mai ştie şi altceva, şi anume, că dacă ar vedea ceva din această țară sau din organizarea ei l-ar aştepta pedeapsa cu moartea, pentru a nu putea divulga nimănui ce a văzut. Căci trădarea de patrie este cea mai înaltă formă de trădare în această țară, în care orice greşeală cât de mică este aspru pedepsită. În ciuda faptului că acest popor este destul de prost, el este foarte devotat, sincer şi ascultător. Te poți oare supăra că un popor este ținut în prostie de către conducătorii lui, dar este totuşi foarte fericit, deşi adevărul despre împărat şi despre cei mai apropiați slujitori ai săi este altul? Nu este oare la fel ca în ordinul vostru esenian? Este Dumnezeu atunci lipsit de înțelepciune şi nedrept dacă acceptă şi tolerează toate acestea, atâta timp cât poporul este răbdător şi umil, sau dacă vă tolerează şi pe voi, esenienii, care căutați doar plăcerea? Spune-mi, prietene, dacă ai ceva să-mi reproşezi!”

Capitolul.44 - Roclus vorbeşte despre vrăjile unui magician indian

1.Cu ochii mari de uimire la auzul cuvintelor tânărului, plin de emoție şi admirație, Roclus ia strigat lui Rafael: «Dragă băiete, dar cred că n-ai nici şaisprezece ani şi dai dovadă de o cunoaştere şi o experiență pe care un om cinstit nu le-ar putea acumula nici măcar în şaizeci de ani, oricât de mult şi-ar da silința! Nu vreau să vorbesc despre faptul că m-ai condus într-adevăr la convingerea că există un Dumnezeu adevărat - care este exact aşa cum în taină mi-am dorit întotdeauna să fie - şi nici despre faptul că nu am nimic să-ți reproşez, ci doar mă întreb cum ai dobândit atâta experiență şi o cunoaştere atât de vastă.

2.Tu cunoşti o împărăție aflată dincolo de India, despre care am auzit o dată sau de două ori vorbindu-se pe vremea când eram în India. Un indian mi-a povestit despre ea lucruri atât de uluitoare, încât nu m-am putut abține să nu râd şi nu am crezut nici o iotă din ceea ce a spus. Acum însă, prin ceea ce am auzit din gura ta, pot să-mi fac o imagine mai clară a acelei împărății miraculoase, care se pare că deține cel mai înalt nivel de dezvoltare a culturii, a artei şi a meşteşugurilor. Ai întru totul dreptate în tot ce ai spus şi eu cred că îți sunt cunoscute şi tainele magicienilor tuturor popoarelor, altfel nu ai fi făcut referire la marea ta putere supremă!

3.Chiar dacă nu-mi dau foarte bine seama de ce, cred că, din motive deosebit de înțelepte, divinitatea îngăduie ca totul să existe pe pământ aşa cum există, căci urmăreşte doar formarea sufletului, şi nu binele trupesc al oamenilor! Însă în momentul de față, marea problemă nu este cât am înțeles sau cât nu am înțeles, căci nici un cedru bătrân nu poate fi doborât dintr-o singură lovitură. Problema care mie mi se pare a fi de un deosebit interes este cum de ai ajuns tu să cunoşti toate acestea!

4.Nici nu mai trebuie să-mi povesteşti cum a apărut măreața casă a lui Marcu, grădina, portul şi corăbiile. Este clar că tu eşti magicianul şi meşterul constructor al lor. Te-ai trădat deja, probabil intenționat, pentru a mă testa dacă nu cumva, în ciuda rațiunii mele treze, sunt totuşi prea prost ca să pot sesiza cuvintele tale aruncate aşa, într-o doară.

5.Domeniul magiei este imens; el nu are granițe. Chiar cel mai mare maestru al ei este şi rămâne un şcolar începător. Noi, esenienii, între noi fie vorba, ne pricepem destul de bine la acest domeniu, căci avem magicieni persani şi egipteni în slujba noastră, care pot face nişte miracole năucitoare, cu toate că nici eu nu sunt chiar un nepriceput în materie. Totuşi, am văzut în India magicieni ce fac lucruri față de care întreaga noastră magie este o joacă de copii! Aş fi dat o mie de funți de aur dacă magicianul regelui din Tibet m-ar fi învățat şi pe mine câteva vrăjitorii. Oricâți bani i-am oferit, nu l-am putut convinge.

6.Este foarte posibil ca şi tu să fii inițiat în tot felul de taine pe care nici nu mi le-am putut imagina vreodată. Probabil că te poți folosi aşa cum vrei de ajutoarele tale nevăzute şi că spiritele naturii te slujesc. De aceea, cred că pentru tine nu este mare lucru să faci să apară un munte întreg într-o clipă şi, cu atât mai mult, o astfel de casă! L-am văzut pe magicianul din Tibet, de care ți-am vorbit mai înainte, cum a făcut rapid dintr-o câmpie întinsă un lac pe care se vedeau mai multe insule şi pe a cărui suprafață pluteau câteva corăbii. Acest lac a putut fi văzut timp de mai multe clipe. Apoi magicianul a făcut un semn şi a apărut din nou câmpia de la început.

7.Pentru a ne arăta această vrajă, el ne-a dus într-o cameră întunecată de unde aveam voie să privim câmpia doar printr-o fereastră. Câmpia văzută prin fereastră era aceeaşi cu cea pe care am văzut-o când eram în afara clădirii. El a închis apoi fereastra, a făcut mai multe semne, după care a deschis-o şi nu mai era nici urmă din peisajul pe care-l văzusem mai devreme. Vedeam lacul despre care ți-am vorbit. Totul era la fel de real ca orice alt peisaj.

8.Magicianul ne-a mai spus că ne poate arăta o mulțime de peisaje minunate prin aceeaşi fereastră, dar că ne va costa foarte mulți bani de aur, fapt pentru care am renunțat la curiozitatea noastră. Eu l-am întrebat dacă poate face ca un astfel de peisaj să rămână mereu. El a spus că da şi apoi a plecat imediat. Când am ieşit din clădire, nu se mai vedea nici urmă de lac.

9.M-am întrebat cum de a fost cu putință şi încerc încă şi acum să-mi răspund la întrebare. Cred că acel magician din Tibet cunoaşte mult mai multe taine ale puterilor ascunse ale naturii. Altfel cum i-ar fi fost posibil să ne arate - prin aceeaşi fereastră prin care am văzut mai întâi peisajul adevărat - un lac, făcând să dispară vechiul peisaj? Cum a transformat el totul înapoi? Ar fi putut chiar să lase lacul să existe, dar n-a vrut, deoarece câmpul acela era una dintre regiunile cele mai roditoare, pe care se aflau lanuri, poieni şi grădini, acestea fiind de mai mare folos oamenilor decât ar fi fost un lac întins cu câteva insule şi corăbii.

10.I-aş fi dat cu plăcere şi două sute de monede de aur pentru această vrajă, dar nici n-a vrut să audă de nimic. Casa magicianului trebuie să fi fost plină cu spirite deosebit de puternice ale naturii, fără ajutorul cărora el nu ar fi putut face niciodată să apară lacul!

11.La fel ai făcut şi tu, tinere vrăjitor, atunci când ai creat dintr-o dată toate acestea! Vraja înfăptuită de tine aici este la fel ca aceea pe care am văzut-o în Tibet împreună cu aceşti unsprezece tovarăşi ai mei. Aş da mult aur pentru a afla care este taina acestor apariţii, dar ştiu că aceasta înseamnă la fel de mult pentru tine cât a însemnat şi pentru acel magician din Tibet. Tu eşti foarte tânăr şi poţi câştiga astfel multe averi.

12.Să ştii că nu intenţionez să aflu secretul tău; vreau doar să aflu din gura ta cum, unde şi când ai ajuns să dobândeşti atâta înţelepciune şi măiestrie în cele vrăjitoreşti! Tu m-ai condus atât pe mine, cât şi pe tovarăşii mei la acceptarea ideii că există o Fiinţă Divină supremă adevărată şi cred că nu va fi nici o problemă dacă îmi vei spune măcar cum de ştii atâtea lucruri, la o vârstă aşa de fragedă!”

Capitolul.45 - Rafael explică miracolul magicianului indian

1.Rafael a spus: „Eşti un om foarte ciudat! Feluritele tale experienţe ţi-au sucit atât de mult capul încât nu mai ştii să faci diferenţa dintre adevăr şi neadevăr! Dacă i-ai fi cerut magicianului din Tibet să facă să apară lacul, fără să trebuiască să priveşti dintr-o cameră pe fereastră, nu ar fi făcut-o nici pentru tot aurul din lume, deoarece i-ar fi fost cu neputinţă, însă în camera respectivă şi prin acea fereastră specială ţi-ar fi putut arăta multe alte lucruri!

2.Acel magician nu ar fi reuşit sub nici o formă să facă să apară o astfel de casă solidă şi durabilă, cum este aceasta a lui Marcu! Crede-mă, i-ar fi fost cu neputinţă! Tocmai din acest motiv casa aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, iar celelalte minuni pe care le-ai văzut sunt doar lucrările unui om care ştie multe taine ale naturii, dar în nici un caz nu este un magician adevărat.

3.Dacă ai înţeles că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, atunci să ştii că şi cu înţelepciunea mea este la fel! Nu mă mai întreba cum, când şi de unde am dobândit-o!

4.În ochii oamenilor obişnuiţi este posibil ca unii mai răsăriţi la minte să pară că fac miracole; dar acestea nu sunt miracole, ci lucruri făcute cu ajutorul unor mijloace naturale, care îi par celui neiniţiat a fi miracole doar pentru că el nu are habar nici despre aceste mijloace şi nici despre modul în care sunt produse respectivele fenomene. Dacă-i spui însă care sunt mijloacele, cum se folosesc ele şi ce rezultate poţi obţine, el va putea face imediat aceleaşi lucruri ca şi magicianul pe care-l considerase mai înainte a fi un făcător de minuni.”

5.Roclus a spus: „Chiar şi vraja cu peisajul făcută de magicianul din Tibet?”

6.Rafael a răspuns: „Sigur că da, doar că mijloacele necesare sunt mai greu de obţinut. Magicianul respectiv le-a inventat el însuşi. Nu va dezvălui niciodată secretul lor pentru că astfel şi-ar pune în pericol renumele de mare magician - şi de aceea îţi va fi greu să faci exact acelaşi lucru pe care l-a făcut el.

7.Însă dacă ai şti să topeşti nisipul, să faci din el o foaie de sticlă mare şi curată pe care să o şlefuieşti apoi, aşa cum se şlefuiesc pietrele preţioase - o muncă binecunoscută indienilor -, ţi-ai da imediat seama cum a putut face el această minune, mai ales dacă ai fi la fel de priceput ca Apelles şi ai şti, ca şi el, să pictezi apa atât de bine încât să păcăleşti până şi păsările.

8.Magicianul tău este un renumit şlefuitor de pietre preţioase. El ştie să facă sticlă din nisip, să o şlefuiască, să o lustruiască şi, pe lângă acestea, mai este şi unul dintre cei mai buni pictori din toată India, mai ales în ceea ce priveşte desenul şi pictura peisajelor după un model. El şi-a construit un mecanism prin care peisajele sale pictate să poată fi văzute printr-o astfel de sticlă şlefuită, în felul acesta produce el «miracolul» pe care l-ai văzut.

9.Aceasta este o ştiinţă tainică, descoperită de fenicieni - şi, prin ei, de egipteni -, dar pe care ei o tăinuiesc, folosindu-se de ea în nemaipomenitele lor miracole. Într-o mie de ani toate popoarele vor cunoaşte această taină şi atunci nu va mai exista nici un om înzestrat cu o raţiune limpede care să mai considere aşa ceva a fi un miracol, şi încă unul foarte mare.”

Capitolul.46 - Preoţimea - vrăjmaşa luminii

1.(Rafael): „Va veni o vreme când oamenii se vor deplasa pe drumuri de fier atât de iute precum săgeata, vor vorbi cu viteza fulgerului de la un capăt al lumii la celălalt şi vor zbura prin aer, peste mări şi ţări, ca păsările, dar nimeni nu-i va considera a fi magicieni, cu atât mai puţin zei! Preoţimea îşi va da tot timpul silinţa să împiedice astfel de lămuriri în rândul poporului; dar efortul ei va fi zadarnic!

2.Cu cât vor urmări mai mult să menţină poporul în întunericul nopţii, cu atât mai mult vor trezi spiritele luminii, care au fost dintotdeauna prezente şi care le vor opune o mare rezistenţă, acţionând împotriva lor. Astfel se va răspândi o lumină tot mai mare şi mai intensă printre oameni, până când preoţii înşişi vor fi obligaţi să muşte din mărul luminii, care este foarte acru pentru ei, şi să devină apostolii ei. Va fi nevoie însă de multă luptă.

3.Dar înainte de aceasta va veni vremea când magicienii vor fi urmăriţi şi hăituiţi. Sământa acestor prigoniri se află deja în rândul preoţimii, care nu-i suferă pe magicieni, la fel ca şi voi, esenienii. Aţi cumpărat toate scamatoriile din toate colţurile lumii şi vă uitaţi cu invidie la orice magician, mai ales dacă face vreun «miracol» al cărui secret l-aţi tăinuit între zidurile cetăţii voastre.

4.Voia Domnului Dumnezeu este aceea ca nu preoţii, ci oamenii aparent neimportanţi să facă din ce în ce mai multe invenţii nemaipomenite, care să ridice omenirea pe un nivel cultural de excepţie.

5.Preoții se vor dezlănțui, prin cuvinte şi chiar prin foc şi spadă, dar tot ce vor face se va dovedi în cele din urmă a fi zadarnic. Cu cât vor lupta mai înverşunat, cu atât îşi vor dezvălui mai repede, în fața poporului, intențiile rele, egoiste şi dominatoare, pierzând încrederea ce le fusese acordată.

6.Ştii cum e: o dată ce îți dai seama că cineva vrea să te înşele, nu mai ai încredere în el pe viitor, nici chiar atunci când vine cu ceva adevărat, căci te temi ca în spatele faptei lui să nu se ascundă vreo intenție rea. Aşa va fi şi cu sfârşitul preoțimii celei răuvoitoare.

7.Domnul Dumnezeu a aranjat astfel lucrurile în marea Sa rânduială ca întotdeauna tot ceea ce este rău şi fals să se autodistrugă. Şi, cu cât cel rău va căuta mai mult să aibă singur conducerea, cu atât mai repede se va autodistruge.

8.Lucrările rele ale oamenilor de pe pământ se aseamănă cu o maşinărie ce funcționează continuu, aparent nesupravegheată, şi care în timp se uzează atât de tare încât devine de nefolosit. La fel este şi cu trupul omului, care se uzează şi se distruge cu atât mai repede, cu cât intențiile lui sunt mai pătimaşe şi mai lacome.

9.De aceea, adevărații filozofi ai vieții nu-şi leagă credința în Dumnezeu de lucrările cele rele ale preoțimii; dimpotrivă, rațiunea lor se revoltă când văd grozăvia acestor lucrări. Toate aceste acțiuni nu sunt în contradicție cu voința Domnului, în primul rând pentru că rațiunea devine mai trează văzând aceste mizerii, fiind îndemnată la fapte adevărate, şi, în al doilea rând, aşa cum am mai spus, pentru că răul se distruge şi se nimiceşte singur.

10.Nimeni nu caută lumina în timpul zilei şi nici nu îi recunoaşte adevărata valoare atâta timp cât nu resimte povara nopții. În timpul zilei poți merge fără grijă. Vezi gropile şi bolovanii de pe drum şi poți să le ocoleşti, căci le observi de la depărtare, în timpul nopții întunecate însă este cu totul altfel. Atunci poți înainta doar cu mare greutate şi cu multă grijă!

11.Cât de binevenită este pentru călător chiar şi o mică scânteie care să-i lumineze drumul, măcar la doi paşi înainte! Cu câtă nerăbdare aşteaptă el dimineața atunci când merge prin pustiu!

12.Vezi, exact la fel este şi cu prietenii luminii spirituale aflați în noaptea spirituală, noapte ce a fost adusă printre oamenii creduli, în mare parte chiar de către preoții cei lacomi şi însetați de putere. Cu cât întunericul este mai mare, cu atât mai mult este resimțită lipsa luminii şi apreciată la justa ei valoare această lumină spirituală.

13.Bineînțeles că oamenii, prin educația primită încă din faşă, nu sesizează lipsa luminii spirituale şi se simt foarte bine cu consolările oarbe ale preoților lor, care se pricep să le aline suferințele cu o mulțime de poveşti încurajatoare, despre ființe care au trăit cu mult timp în urmă, respectând întru totul rânduiala preoțească; ei povestesc acele lucruri de parcă ele abia s-ar fi petrecut; aceasta îi consolează întru totul pe cei orbi. Adesea ei lăcrimează de emoție, liniştindu-se la auzul acestor poveşti, spre deplina satisfacție a preoților.

14.Astfel de oameni simt apăsarea nopții spirituale tot atât de mult pe cât o simte un orb din naştere pe cea a nopții. Pentru el, soarele nici nu răsare şi nici nu apune! Cu totul altfel este în cazul celui care, obişnuit să umble în lumina cea eternă a adevărului, va trebui să urle ca lupii când se află printre cei orbi, dacă va vrea să scape viu - cu toate că el este un foarte bun cântăreț, înțelegi ce vreau să spun?

15.Imaginează-ți cum este când, într-o mulțime, există doar câțiva care văd, iar restul sunt orbi! Dacă primii ar începe să descrie minunăția luminii şi fascinantele ei jocuri de culori, orbii ar sări asupra lor şi le-ar porunci să tacă, certându-i şi amenințându-i pentru minciunile lor obraznice şi răuvoitoare, care de fapt sunt purul adevăr! Spune-mi sau gândeşte-te tu cum trebuie să se simtă în această situație un asemenea văzător, care are totodată şi cele mai bune mijloace pentru a-i ajuta pe cei orbi să vadă - aceştia netrebuind să facă altceva decât să-i primească ghidarea?! Ce ai putea face tu cu rațiunea ta pură, într-un asemenea caz?!"

Capitolul.47 - Roadele întunericului şi roadele luminii spirituale

1.Roclus a spus: „Ar fi o situație cu adevărat disperată mai ales pentru un vindecător! Ar fi de o mie de ori mai bine să nu exişti, decât să fii văzător printre cei orbi, care mai sunt şi plini de neîncredere, de îngâmfare şi de orgoliu! Ai dreptate, tinere înțelept, aşa este în lume şi nu altfel. De aceea eu cred că este mai bine ca orbii să fie lăsați în pace şi să se evite pe cât posibil orice întâlnire cu ei. Dacă ei nu vor să primească un conducător văzător, vor ajunge, încet dar sigur, la marginea unei prăpăstii care-i va înghiți negreşit. Sfârşitul lor va fi trist dar sigur şi nimeni nu-i va putea feri de el!"

2.Rafael a spus: „Acum ai judecat corect. La fel procedează şi Domnul cu oamenii, în conformitate cu marea Sa rânduiala! Atunci când o comunitate de oameni sau un popor întreg se transformă deliberat într-un vrăjmaş al adevărului şi al luminii din ceruri, Domnul îngăduie ca el să intre în deplina noapte a vieții. În acest întuneric, oamenii vor face o mulțime de lucruri lipsite de înțelepciune, dezvăluind astfel prin faptele lor, tuturor celor care văd chiar şi numai foarte puțin, propria lor orbire răuvoitoare şi minciunile care decurg din voința, din dorințele şi din faptele lor. Un astfel de popor incurabil va ajunge în cele din urmă la marginea unei prăpăstii, care-i va înghiți fără pic de milă. Cei văzători se vor înmulți atunci şi vor începe să binecuvânteze pământul cu lumina lor, atât din punct de vedere spiritual, cât şi fizic.

3.Domnul nu va lăsa acel popor să ajungă la marginea prăpastiei atâta timp cât oamenii săi mai au chiar şi cea mai mică scânteie de lumină adevărată în ei, deoarece chiar această scânteie conține avertismentul asupra pieirii lor.

4.Dar un popor care este plin de ură împotriva luminii adevărului şi care, împreună cu preoții lui, îi urăşte şi începe să-i prigonească pe cei văzători, aşa cum din păcate este cazul iudeilor, va avea parte de distrugere, căci Domnul Şi-a pierdut răbdarea cu el.

5.În astfel de cazuri, Domnul însuşi coboară din ceruri, judecându-i pe cei răzvrătiți şi plini de răutate, aşa cum face acum pe acest pământ, în această frumoasă țară a iudeilor, care au fost odinioară poporul lui Dumnezeu!

6.Domnul îi va strânge în jurul Său pe cei văzători, care sunt puţini la număr, şi le va dărui adevărata lumină din ceruri. Ceea ce este întunecat nu va mai putea exista lângă această lumină şi va fi alungat până la marginea inevitabilei prăpăstii. Atunci, nu va servi la nimic să faci false miracole în faţa celor care văd limpede şi vor conta doar miracolele autentice izvorâte din puterea pe care Dumnezeu a pus-o în inimile tuturor celor care văd adevărul.

7.La fel cum credinţa falsă şi oarbă, care este superstiţia, se manifestă prin tot felul de minciuni şi înşelătorii şi prin absenţa iubirii, tot astfel, credinţa adevărată şi vie se manifestă fără nici o oprelişte prin justeţea deplină a tuturor lucrărilor ei şi prin iubirea crescândă pentru aproapele şi pentru Dumnezeu. Iar această justeţe şi această iubire, pe care Dumnezeu le-a sădit în inimile tuturor celor care văd adevărul, îşi au izvorul în puterea şi în măreţia Sa.

8.La ce-i folosesc omului vrăjitoria şi cunoaşterea secretă, dacă în cele din urmă şi vrăbiile vor striga după el: «Eşti un şarlatan rău şi egoist şi îţi faci aşa-zisele tale miracole doar în faţa celor orbi! Pe adevăraţii copii ai lui Dumnezeu, care văd, nu-i poţi înşela niciodată, deoarece ei pot face lucruri mult mai mărețe prin puterea divină din inimile lor, ce este spiritul eternei iubiri. Ei recunosc foarte bine adevărata faţă a lucrării tale jalnice şi intenţia ta răuvoitoare. Strânge-ţi deci toate uneltele cu care vrei să ne amăgeşti şi devino un om văzător, în adevărata putere a lui Dumnezeu, altfel noi, vrăbiile, te vom prăda de tot ce ai!» Spune, poţi să te superi pe vrăbii din cauza aceasta? Pentru un şarlatan nimic nu este mai neplăcut decât ca adevărul să iasă la lumină; dar, în cele din urmă, va trebui să îl recunoască şi el!

9.Priveşte această minune autentică ce îşi are obârşia în adevărata putere a lui Dumnezeu! Eşti esenian şi, pe lângă aceasta, şi un mare magician al acestui ordin. Tu învii morţii, faci luna să coboare sub nasul celor orbi spiritual, faci pomii, iarba, apa, stâncile şi zidurile să vorbească. Ce vei spune când oamenii de toate rasele şi categoriile vor începe, la fel ca vrăbiile mele, să strige, explicând cum aduceţi voi la viaţă «morţii» şi cum faceţi pomii, iarba, apa, stâncile şi zidurile să vorbească. Ce ai face dacă ţi-ar aduce atunci un mort şi ţi-ar cere să-l readuci la viaţă? Ce le-ai răspunde atunci cu raţiunea şi cu mintea ta ascuţită?”

1.Roclus a spus: „Voi accepta totul fără nici o replică, întrucât adevărul rămâne adevăr, fie că el este sau nu în favoarea mea! Am înțeles ceea ce vrei să-mi spui, că şi ordinul nostru este ceva rău şi îşi va găsi sfârşitul atunci când inimile oamenilor vor fi pătrunse de lumina divină, cea curată, din ceruri. Prietene, acesta este un adevăr pe care nu-l pot contrazice, căci dacă toți oamenii sau cel puțin o mare parte dintre ei ar fi inițiați de către Dumnezeu în toate secretele noastre, atunci lucrarea noastră cu siguranță şi-ar găsi sfârşitul. Dar cel puțin nu ni se va putea reproşa că am făcut toate acestea cu vreo urmă de egoism sau de răutate, deoarece nu am urmărit decât binele oamenilor în toate sferele vieții, în aceste vremuri foarte tulburi, iar cetatea noastră nu este nimic altceva decât un lăcaş al relațiilor de iubire şi de prietenie.

2.Bineînțeles că s-ar putea spune că fiecare înşelătorie este o cale greşită! Dar eu voi contrazice categoric chiar şi un zeu, spunând: da, o înşelătorie este cu siguranță o cale greşită, dacă este legată într-o măsură mai mică sau mai mare de vreo intenție rea sau de vreun motiv egoist! Însă dacă eu văd că omul nu poate fi vindecat altfel decât printr-o minciună şi mă folosesc de acest mijloc, mânat de iubirea mea sinceră pentru fratele care suferă, ajutându-l cu adevărat, atunci chiar şi cea mai mare înşelătorie nu mai este rea, ci devine o cale bună şi dreaptă, împotriva căreia nici măcar un zeu nu ar putea să obiecteze ceva. Vreau să-ți dau un exemplu, din experiența mea de viață eseniană, care să confirme ceea ce am spus. Vei fi nevoit să-mi dai dreptate, chiar de ai fi de zece ori zeu.

3.Odată a venit la mine un bărbat, care mi-a spus plângând că soția lui cea minunată, tânără şi supusă are o boală ce nu poate fi vindecată decât printr-un singur leac, prescris după anumite calcule matematice pe care eu le cunosc. Orice alt remediu ar fi omorât-o, ceea ce ar fi făcut din el cel mai nefericit om din lume. Femeia avea însă o mare repulsie față de acel leac, preferând să moară de zece ori decât să-l ia. Orice i s-ar fi spus, nu ar fi putut-o convinge. Bărbatul era tot mai disperat. Însă eu, fiind întotdeauna pregătit în astfel de situații, i-am spus cu fermitate lui, în prezența femeii: «Oh, stai liniştit, mai ştiu încă o sută ele astfel de leacuri, şi cu un efect mult mai sigur asupra acestei boli!» Astfel mințisem, căci ştiam bine că nu exista un alt remediu pentru ea. Această minciună regească a fost deci o primă înşelătorie, făcută spre binele bolnavei.

4.A doua înşelătorie, care a fost şi mai necesară, a constat în faptul că i-am dat leacului cunoscut un alt nume, amestecându-l cu ceva nesemnificativ şi fără efect, schimbându-i astfel forma, culoarea şi puțin chiar gustul, cerând şi o sumă importantă de bani pentru el. Trei funți de aur au schimbat imediat datele problemei. Femeia a luat leacul cu bucurie şi s-a vindecat în câteva ore. Era veselă, vioaie şi pe deplin sănătoasă! Abia m-am putut abține să nu râd de această înşelătorie, de care nici până-n ziua de astăzi nu au aflat nimic nici femeia şi nici bărbatul!

5.Acum te întreb eu pe tine: această înşelătorie a fost rea sau bună? Pentru că tu taci şi nu ai nimic să-mi reproşezi, îți mai dau un exemplu, pentru a-ți dovedi şi mai clar că am dreptate.

6.Acum un an, fiica de treisprezece ani a unei familii respectabile şi foarte bogate a murit de lepră. Am aflat întâmplător de aceasta şi am mers degrabă la ei acasă. Tatăl şi mama erau de neconsolat pentru această pierdere. Eu m-am uitat la fata cea moartă care era întinsă acolo şi mi-am dat seama că seamănă foarte bine cu o fată din comunitatea noastră; m-am gândit atunci astfel: «I-aş putea ajuta pe aceşti părinţi îndureraţi!»

7.L-am chemat imediat pe tatăl ei la mine şi i-am spus: «Nu mai fi trist! Eu sunt un esenian adevărat şi îţi spun că pot învia prin anumite mijloace secrete această fată adormită! Adu-o la noi împreună cu toate lucrurile ei şi descrie-mi exact comportamentul, simpatiile şi antipatiile ei şi puţin din tot ceea ce o înconjura, şi în cel mult două luni o voi aduce înapoi pe fiica ta, care acum este moartă!»

8.E de la sine înţeles că părinţii ei n-au mai stat mult pe gânduri şi că nici nu le trecea prin cap că aş putea face vreo înşelătorie. Toate lucrurile fetei, de la naştere până la moartea ei, au fost aduse în cetate. Deoarece veneam destul de des în acea casă datorită slujbei mele, o cunoşteam foarte bine pe cea care murise, iar cealaltă fată pe care o aveam în îngrijire - despre care ţi-am spus - avea la rândul ei o mare capacitate de a se adapta şi de a învăţa şi semăna leit cu cea moartă, aşa încât mi-a fost foarte simplu să fac schimbarea între ele. În câteva luni nici măcar părinţii nu aveau să-şi dea seama că fetiţa crescută de noi era cea pe care o primeau în schimbul fiicei moarte.

9.Eu însumi am dus-o la casa părinţilor. Când m-au văzut aceştia de departe, mi-au venit în întâmpinare alergând şi ridicându-şi braţele de bucurie, iar fata cea nouă a făcut acelaşi lucru, după cum o învăţasem. Trebuia să fi fost martorul acelei infinite bucurii a părinţilor; ai fi plâns împreună cu mine de emoţie!

10.Trei oameni au devenit foarte fericiţi prin această chibzuită dar totuşi imensă înşelăciune; cei doi părinţi şi-au redobândit fiica pierdută, iar sărmana fată a găsit o casă, un tată şi o mamă, aşa cum îşi dorise din totdeauna în inima ei. Ce am avut eu de câştigat din aceasta? Îţi spun - pe atât de adevărat pe cât mă vezi acum în faţa ta - că nu am câştigat nimic altceva decât convingerea că am făcut trei oameni foarte fericiţi!

11.Acum te întreb din nou pe tine: crezi că această înşelăciune a fost rea sau a fost bună? Eu însumi consider orice înşelătorie a fi rea, dacă este făcută din egoism şi din dorinţa de câştig propriu, în dauna oamenilor nevinovaţi. Dar eu recurg la o înşelăciune doar dacă sunt pe deplin convins că pot vindeca astfel un om foarte nefericit. Atunci minciuna devine ceva deosebit de bun şi nu poate fi numită altfel nici chiar de către un zeu înţelept, ba mai mult, consider că vor trebui aduse mulţumiri spiritului uman creativ din cadrul ordinului nostru, care a găsit tot felul de mijloace spre a-i însănătoşi şi ferici pe cei suferinzi!

12.Nu s-a folosit şi Dumnezeul vostru de o minciună - conform Scripturii - împotriva bătrânului tată orb Isaac, pentru a-i da poporului un conducător mai bun decât ar fi fost întâiul său născut, Esau? Eu sunt de acord cu tine când spui că orice înşelătorie rea, care a ajuns la apogeu, se autodistruge, dar o minciună prin care se realizează ceva bun pentru omenire nu are aceeaşi soartă, decât dacă intervine un trădător răutăcios! Acel prieten al adevărului care trădează înşelăciunea noastră bine intenţionată este de o mie de ori mai rău decât cel mai mare amăgitor al poporului din ordinul nostru! Contrazice-mă, dacă poţi! Sunt pregătit să te înfrunt în această privinţă.”

1.Rafael a spus: „Dragă prietene, trebuie să-ți mărturisesc că îmi este destul de greu să discut cu tine. Tu pleci de la premisa că intenția şi scopul scuză mijloacele, dar mie îmi este cu neputință săți spun altceva decât că, în ciuda bunăvoinței şi a agerimii minții tale, te afli pe un drum greşit şi, din tot ceea ce ți-am vorbit până acum, nu ai înțeles aproape nimic!

2.Tu vezi doar avantajele lumeşti şi fericirea pământească a oamenilor, pentru că nu ai încă habar de cele spirituale.

3.Poți face fericit un om din această lume prin tot felul de iluzii, dar aceasta nu înseamnă că le-ai făcut un bine sufletului şi spiritului său, ba dimpotrivă, le-ai făcut chiar un rău.

4.Mi-ai dat câteva exemple din viața ta şi pe unele dintre acestea nu le pot contesta, căci tratarea bolnavei nu a fost în fond o înşelătorie, ci o faptă plină de înțelepciune.

5.În fața lui Dumnezeu, înşelăciune înseamnă orice manipulare sau incitare mascată care le provoacă oamenilor un rău fizic sau moral. Dacă tu îți tăinuieşti cuvintele sau acțiunile pentru a-i fi de ajutor astfel din punct de vedere moral şi fizic fratelui tău - care are multe slăbiciuni şi care altfel ar fi foarte greu de adus pe drumul cel bun sau chiar nu ar mai putea fi îndreptat - acesta este un lucru bun, iar felul în care ai procedat este unul binevenit, plin de înțelepciunea vieții şi nu constituie o înşelătorie.

6.Dacă fapta, vorbele tale şi felul în care ademenești omul au la bază o intenție cu adevărat nobilă, atunci dai dovadă de înțelepciune şi vei primi negreşit răsplata din ceruri, în această categorie se încadrează primul exemplu pe care mi l-ai dat. Prin înțelepciunea ta nu ai vrut să obții nimic altceva decât ceea ce ai considerat a fi foarte bun şi folositor pentru femeia cea bolnavă.

7.Al doilea exemplu pe care mi l-ai dat este însă de o cu totul altă natură decât primul, în ciuda faptului că pare a avea acelaşi caracter binevoitor. Prin minciună ați lăsat să se înțeleagă, pentru aceste vremuri şi pentru cele viitoare, că cetatea voastră ar deține o putere miraculoasă, ceea ce, datorită orbirii oamenilor, vă permite să aveți acces la toate bogățiile de pe acest pământ şi să dobândiți în scurt timp nişte averi fabuloase.

8.Ce rost are bogăția pământească? Ce aduce ea? Ea îi face pe oameni orgolioşi şi tiranici şi le împietreşte inimile, iar din acest orgoliu puturos iau naştere disprețul, ura şi prigoana împotriva celorlalți oameni.

9.Adineauri, în discuția cu Cyrenius, te-ai arătat plin de dispreț față de preoțime. Ai povestit în ce mod inuman se poartă preoții cu oamenii, considerându-se a fi reprezentanții zeilor, în realitate nefiind altceva decât nişte leneşi care îi chinuiesc pe cei sărmani prin cazne spirituale şi trupeşti, pentru ca aceştia să muncească şi să-şi dea viața pentru ei! Ai descris aceste grozăvii şi ai scos la lumina zilei caracterul lor scandalos.

10.Dar eu îți spun deschis că oricare dintre tagmele preoţeşti care există acum pe acest pământ este, în esență, mult mai curată decât cetatea voastră. Căci fundamentul lor este adevărul divin, curat, din ceruri, dar acesta a fost atât de răstălmăcit de oameni încât aproape că nu mai vezi nimic altceva din el decât minciuni şi tot felul de înşelătorii, însă ce ar putea să aducă bun instituția voastră, care încă de la început nu a fost ridicată pe nimic altceva decât pe minciună şi înşelătorie?!

11.Crezi că urmaşii voştri vă vor mai respecta normele, care acum sunt atât de stricte? În mai puțin de cincizeci de ani totul va avea o altă înfăţişare! Minciunile şi feluritele vrăjitorii se vor înmulți şi se vor rafina. Veți încerca «să înviați» persoane în vârstă - şi veți reuşi aceasta mai mult sau mai puțin.

12.Veți da pedepsele cele mai aspre pentru trădarea secretelor voastre, chiar veți declara pasibilă de pedeapsă simpla întrebare asupra felului în care sunt făcute minunile voastre! Veți spune: «Tu, omule, nu ai voie să întrebi nimic. Tu doar trebuie să ai o credință deplină în noi! Dacă îți lipseşte credința, vino, şi noi te vom ajuta, în schimbul unei ofrande! Restul nu trebuie să te preocupe!»

13.Spiritele dornice de cunoaştere se vor îndârji atunci să facă tot felul de cercetări ca să vă dezlege tainele. Aceasta vă va umple de o furie ascunsă şi veți jura pe ce aveți mai sfânt să vă răzbunați, iar unde va fi cu putință, o veți şi face."

Capitolul.50 - Pericolele pe care le generează miracolele iluzorii ale ordinului esenian

1.(Rafael): „Ai vorbit mult despre penitențele indienilor! Însă peste cincizeci de ani chiar voi veți introduce penitențe, de zece ori mai grele decât acestea. O dată ce veți reuşi să determinați poporul să fie dependent de voi în credința lui - ceea ce este uşor de înfăptuit prin falsele voastre miracole - veți putea face apoi orice veți dori şi poporul nu se va împotrivi. În prostia lui, el vă va considera a fi slujitorii zeilor aici, pe pământ, care au tot felul de puteri supranaturale divine şi tainice şi cărora nu li se poate opune nici o voință pământească şi nici o putere umană.

2.Cu siguranță că prin astfel de «miracole» veți reuşi să țineți poporul în frâiele voastre. O dată ce aceasta se va petrece, veți putea spune apoi oricărui amărât: «Tu, sărman păcătos, cât de multe rele ai gândit, ai dorit sau ai făcut! Noi vedem gândurile şi dorințele rele din inima ta, care acum doar încolțesc şi care vor ieşi la iveală abia peste câțiva ani. Acestea îți vor aduce fără îndoială blestemul şi furia zeilor! Noi te avertizăm: trebuie să renunți pe viitor la orice gând rău şi, pentru a-i îndupleca pe zei, să aşterni mai întâi la picioarele noastre o ofrandă foarte bogată, iar apoi, timp de trei ani, să te biciuieşti zilnic până la sânge, cu o funie, pe spatele gol! Şi dacă nu vei face această penitență exact aşa cum ți-am spus noi va fi vai şi amar de tine pe veci!»

3.Sărmanului om, care în realitate n-a lăsat niciodată vreun gând rău şi, cu atât mai puţin, reaua-voinţă să încolţească în el, nici nu-i va trece prin cap să vă contrazică, ci va crede că este un mare păcătos care merită osânda şi care trebuie să se supună de bunăvoie la tot ceea ce-i cereţi voi, ca atotputernici şi atotcunoscători slujitori ai zeilor. Te întreb acum, ce-ţi spune mintea ta cea ascuţită?! Mai este bun şi drept scopul vostru final? Scuză el cumva mijloacele folosite?!"

4.Roclus a răspuns: „Dar noi nu am avut niciodată o astfel de intenţie. Am urmărit mereu doar binele sărmanei omeniri suferinde. Nu-mi dau seama de ce mijlocul folosit de mine în falsa înviere a fetei moarte poate fi rău! Nici nu-mi pot imagina că, în ciuda eforturilor noastre bine intenţionate de acum, în viitor va fi aşa cum ai spus tu! Trebuie să vrei să faci ceva rău ca să obţii ceva rău! Din câte ştiu eu, la noi este exact opusul! De unde ar putea să vină acest mare rău în cetatea noastră?"

5.Rafael a spus: „Prietene, ia cele mai bune boabe de grâu şi aruncă-le pe ogor. Când vor încolţi, vei vedea că, pe lângă firele de grâu, au răsărit şi o mulţime de buruieni! Însă, cu atât mai mult, dacă tu şi tovarăşii tăi nu sădiţi nimic altceva decât seminţe de buruiană, de unde aţi vrea voi să recoltaţi grâu?

6.Dintotdeauna şi la toate popoarele lumii, Dumnezeu a propovăduit oamenilor adevărul cel mai curat prin gura profeţilor, prin care lucrează Duhul Sfânt. Uită-te acum, după câteva mii de ani pământeşti, la aceste adevăruri! Ce a mai rămas din ele? În mare parte sunt buruiană, legi omeneşti, minciuni şi tot felul de înşelătorii cât munţii de mari! Voi nu v-aţi construit instituţia voastră pe nimic altceva decât pe minciuni şi credeţi că veţi putea trezi cu ajutorul lor adevărul în inimile oamenilor? Unde va ajunge această lume?!

7.Care va fi urmarea acţiunii tale de a săpa o groapă mare şi adâncă în mijlocul drumului, chiar dacă nu ai nici cea mai mică dorinţă ca să cadă cineva în ea?! Dacă cineva merge noaptea pe acest drum, cade cu siguranţă în acea groapă şi îşi frânge gâtul, întocmai ca şi în cazul când cel care a făcut groapa chiar ar fi avut intenţia ca oamenii să cadă în ea şi să-şi găsească acolo sfârşitul!

8.La fel este şi atunci când vine un bolnav la tine, şi tu, nerecunoscându-i boala, îi dai un alt leac, care este otravă pentru starea în care se află el! El va muri. Oare mijlocul folosit poate fi numit bun, chiar dacă tu, ca medic, ai fost totuşi bine intenţionat?!

9.Sau iată un alt exemplu: din cauza faptului că pe un drum este mai tot timpul noroi, câţiva oameni încep să sape undeva la marginea drumului un şanţ adânc, în care să se scurgă apa, fără să facă şi un podeţ peste el; ei sunt bine intenţionaţi, dar, în mărginirea lor, nu se gândesc că acest şanţ poate deveni primejdios pentru cei care trec pe acolo pe timp de noapte.

10.În ciuda intenţiei bune, drenarea apei a fost realizată printr-un mijloc nepotrivit, fapt care nu a fost luat în seamă de cei ce au săpat şanţul. Dacă ei ar fi pus pe drum pietre şi lemne sau ar fi construit cel puţin un podeţ bun şi rezistent, atunci atât mijlocul, cât şi intenţia ar fi fost bune. Dar mijlocul ales nu a fost bun şi nu poate fi scuzat de intenţia lor, oricât de bună, pentru că ei au gândit: „Ei bine, în timpul zilei şanţul poate fi văzut suficient de bine de orice trecător, iar acesta se va putea feri de el. Iar noaptea, oricum nu va trece nimeni!"

11.Tot la fel este şi cu falsele miracole făcute pentru binele omenirii. Acestea sunt mijloace rele din rădăcină, pentru că voi, atunci când le-ați săvârşit, nu ați luat în considerație faptul că ele aduc dezavantaje indescriptibile pentru oameni. La ce-ți foloseşte falsa înviere a fiicei prietenului tău, dacă el va afla de la cineva în care are deplină încredere că fiica lui a fost îngropată şi că a primit în locul ei un copil străin pentru a-l îngriji? Crezi că prietenul tău va fi încântat de o astfel de înşelătorie? Îți poți imagina ce umbră devastatoare ar arunca asupra instituției voastre o astfel de trădare sau cum ar zdruncina ea credința şi încrederea oamenilor în voi?!

12.Gândeşte-te la ambele urmări ale acestei trădări şi te las pe tine să judeci dacă mijloacele rele pot fi scuzate de o intenție bună, dar oarbă, şi de un scop doar aparent bun, în raport cu judecata divină a înțelepciunii celei adevărate şi drepte a lui Dumnezeu şi a spiritelor Sale pline de lumină!

13.Oare nu este aceasta o încercare de a slăbi adevărata putere a spiritelor lui Dumnezeu, putere cu care adeseori sunt înzestrați chiar şi oamenii de pe acest pământ? Nu cumva în fața acestei adevărate puteri te încearcă invidia, o imensă gelozie şi frica de a nu-ți scădea câştigul sau de a nu pierde totul?! Ce simte oare un esenian când vede un adevărat miracol făcut ziua în amiaza mare, în fața tuturor oamenilor?! Recunoscând adevărul celor văzute, el va gândi în sinea lui: «Eu nu voi fi niciodată în stare să fac aşa ceva! Cum aş putea compara miracolele esenienilor cu acesta!?»“

Capitolul. 51 - Adevărații şi falşii făcători de minuni

1.Roclus a spus: „Noi, gânditorii, observăm marea diferență, dar omul de rând se mulțumeşte cu puțin! Dacă un făcător de minuni nu ne sfidează în fața poporului, prin intermediul puterii sale interioare, şi nu le dezvăluie oamenilor magia noastră, cred că noi, magicienii naturii, putem trăi în pace alături de acest magician autentic, la fel cum nici el nu va avea probleme cu noi, atâta timp cât nu l-ar roade cumva gelozia!”

2.Rafael a zis: „Aşadar, în rest nu te deranjează?! Crezi oare că adevăratului făcător de minuni, care are în sine puterea lui Dumnezeu, îi pasă de onorurile lumeşti şi de bogăția pământească?! Oare nu există pentru om o menire cu mult mai măreață decât cea pământească, decât îngrijirea trupului sau decât faima lui în fața acestei lumi materiale? Ascultă şi urmăreşte să înțelegi prin simțire!

3.Fiecare om are un suflet care dăinuie şi după moartea trupului, iar în acesta sălăşluieşte spiritul, care este etern. Pentru ca un suflet să se unească pe deplin cu Spiritul primordial al lui Dumnezeu - care este Iubirea - trebuie mai întâi să urmărească din toate puterile să se desprindă de materie şi de cerințele de orice fel ale acesteia, în primul rând, toate acțiunile lui trebuie să se ghideze numai după ceea ce este pur spiritual şi, în al doilea rând, el trebuie să se îngrijească mereu numai de ceea ce este necesar pentru a

deveni una cu spiritul purei iubiri a lui Dumnezeu, care sălăşluieşte în el, căci Ființa fundamentală a lui Dumnezeu este cea mai pură Iubire.

4.Cum poate un om să-şi dea seama că sufletul lui a devenit una cu adevăratul Spirit al lui Dumnezeu din el? Este simplu! Când nu vei mai simți orgoliu, ambiții lipsite de sens, sete de glorie, invidie, avariție, egoism şi dorință de strălucire şi vei nutri în schimb o iubire vie şi crescândă pentru semeni şi pentru Dumnezeu, când vei simți o bucurie sinceră cuprinzându-ți inima după ce ți-ai împărțit toată averea celor sărmani sau foarte nevoiaşi şi, dimpotrivă, o suferință mare dacă nu vei putea ajuta un om sărac, când Dumnezeu va fi totul pentru tine, iar întregul pământ, cu toate bogățiile lui, nu va fi nimic, atunci cu adevărat sufletul tău se va fi unit pe deplin cu Spiritul lui Dumnezeu din el, va fi dobândit desăvârşita viață eternă, va fi devenit înțelept şi astfel va putea manifesta puteri miraculoase acolo unde va fi nevoie!

5.Pentru a le arăta oamenilor că Spiritul Divin se află în fiecare dintre ei, Dumnezeu a dat într-o măsură mai mare, unor suflete pioase care sunt una cu El, puterea de a face miracole; ele sunt astfel o pildă de netăgăduit, pentru cei slabi şi lipsiți de credință, despre felul în care omul trebuie să trăiască şi să-şi împlinească menirea pe care i-a dat-o Dumnezeu.

6.Un adevărat binefăcător nu face miracole pentru ca lumea cea proastă şi oarbă să-l privească admirativ sau pentru un câştig ce are valoare doar în ochii oamenilor materialişti, ci pentru a le arăta celorlalți oameni adevărata cale a vieții, pentru a le da curaj şi încredere în lupta cu tentațiile lumeşti, cu pasiunile lor rele, pentru a le dezvălui adevărata esență a vieții, valoarea şi țelul ei şi pentru a-i conduce, pe drumul cel mai scurt, către ceea ce Dumnezeu a destinat fiecăruia - viața eternă şi suprema fericire.

7.Întreabă-te tu acum în sinea ta şi întreabă-i şi pe toți ai tăi dacă ați avut această intenție când ați făcut miracolele voastre mincinoase! Voi sunteți într-adevăr nişte oameni învățați, care ați colindat lumea, şi, în adâncul sufletului vostru, nu sunteți răi; dar, în goana voastră după averile acestei lumi, ați întors spatele vieții voastre lăuntrice, spirituale. Fericirea lumească este totul pentru voi! Pentru a o trăi într-un mod cât mai deplin trebuie mai întâi să vă atrageți respectul celorlalți prin mijloacele cele mai potrivite şi mai eficiente. Cu sabia în mână nu reuşeşti întotdeauna să câştigi renumele unui zeu, dar cu miracole vei reuşi, pentru că oamenii, prin natura lor, preferă miracolele în locul războaielor.

8.Credința voastră nu este decât aceasta: «Noi, oameni care am călătorit prin întreaga lume, am ajuns la concluzia că nu există şi nici nu poate exista o altă viață dincolo de aceasta pământească. Dar, întrucât suntem nevoiți să trăim în lume, cel puțin să căutăm să trăim cât mai bine cu putință. Cel mai bine este să inventăm ceva prin care să devenim de neînlocuit şi prin care să tragem cele mai mari foloase, fără prea multă muncă. Poporul va face atunci orice muncă grea în locul nostru, iar noi o vom duce foarte bine; oamenii vor crede că slujesc un zeu atunci când ne vor sluji pe noi! Prin miracolele pe care le vom face, vom convinge poporul că suntem trimişii atotputernici ai zeilor pe pământ şi astfel vom trăi zeieşte. Numai să nu apară vreun trădător! Dacă ne vom putea menține măcar cincizeci de ani fără nici o trădare, împărații împreună cu popoarele lor se vor târî prin praf, plini de umilință, în fața noastră.

9.Nu trebuie să ne zgârcim a plăti oricât de mult pentru a aranja lucrurile astfel încât să avem eficienţa cea mai mare. Apoi trebuie să ne arătăm mereu în faţa mulţimilor ca fiind plini de iubire şi de compasiune şi binecuvântaţi de zei, şi atunci ele ne vor purta pe braţe! Vechii întemeietori de religii au fost înţelepţi, căci şi-au format popoarele aşa cum le-a fost lor cel mai bine; dar noi, esenienii, care avem cea mai vastă experienţă, vrem să fondăm o religie la care să adere în cele din urmă toate popoarele lumii, împreună cu conducătorii lor! Ştim cum stau lucrurile aproape pretutindeni în lume şi vom afla chiar mai multe în viitor. Vom adapta mereu învăţătura noastră la mersul vremii, îmbogăţind-o cu tot ce ne poate fi de folos, astfel încât ea să devină invincibilă în faţa duşmanilor!»

10.Dacă cei care cu adevărat fac minuni animaţi fiind de Spiritul lui Dumnezeu vi s-ar alătura, atunci cetatea voastră ar deveni într-adevăr de neînvins şi voi aţi avea foarte repede la picioare toate comorile lumeşti ale acestui pământ. Dar adevăraţii făcători de minuni sunt, au fost şi vor rămâne întotdeauna cei mai mari duşmani ai înşelăciunii şi ai minciunii. Ei nu vi se vor alătura niciodată, ci vă vor demasca pretutindeni, arătându-le popoarelor toate aranjamentele instituţiei voastre, pe care voi o lăudaţi atât de mult! Speranţele voastre abia înflorite vor începe curând să se ofilească şi nu vor mai avea nici o valoare în faţa nimănui. Şi atunci tot la fel vei spune, că această cetate a miracolelor mincinoase poate cădea la învoială cu adevăraţii făcători de minuni dumnezeieşti? Vezi, eu singur aş putea să slăbesc puterile cetăţii voastre printr-un singur miracol, astfel încât nici un om să nu mai caute ajutor şi sfat la voi! Mă crezi sau nu?"

Capitolul.52 - Îndoielile lui Roclus legate de puterea lui Rafael

1.Roclus a spus: „Într-adevăr, după convingerea cu care vorbeşti, s-ar părea că ai puterea de a face aceasta. Însă experienţa mea de viaţă mi-a arătat că oamenii buni la vorbă sunt slabi în ceea ce priveşte fapta. Îţi mărturisesc cu sinceritate că nu prea mă tem de această putere de a acţiona pe care o afişezi cu mare pompă! Multe lucruri par a fi cu putinţă, chiar dacă de fapt nu este aşa!

2.Du-te la cei doi părinţi şi spune-le că fata înviată din morţi nu este adevărata lor fiică, ci o altă persoană, care le-a fost dată din cauza marii asemănări cu cea dintâi, şi vezi dacă vei fi crezut! Ţi se va arăta uşa şi nu vei fi crezut nici dacă vei veni cu o fată care să-i semene şi mai mult celei moarte. Oricum, nu vei reuşi să o învii pe adevărata fiică, în primul rând pentru că nu ştii unde este înmormântată şi, în al doilea rând, pentru că trupul ei a cam fost de mult timp mâncat de viermi.

3.După părerea mea, abia acesta ar putea fi un mijloc - de altfel, singurul - prin care să-i uimeşti pe acei părinţi, cel puţin pentru o vreme. În cazul cel mai fericit, şi aceasta doar dacă părinţii ar fi nişte oameni buni, ei ar adopta-o pe fata înviată, dar numai pentru marea ei asemănare, şi nicidecum pentru că ar crede că ea este adevărata lor fiică. Dar să lăsăm vorbăria fără rost şi să trecem la altceva!

4.Tu faci parte din acest grup? Care este scopul venirii voastre aici? Marele Guvernator acordă cumva - aşa cum face adesea - audienţe publice poporului, ascultă rugăminţi şi tot felul de plângeri din partea oamenilor sau a reprezentanţilor lor, ori ţine vreun fel de judecată sau vreun sfat de război? Văd aici oameni din toate colţurile lumii, care mie îmi sunt bine cunoscute. Sunt şi mulţi negri, atât de negri cum nu am mai văzut până acum. Nu lipsesc nici persanii, armenii, grecii, romanii şi egiptenii!

5.Din modestie şi dintr-o mare veneraţie pe care o am faţă de bătrânul şi înţeleptul Cyrenius, nu aş fi adresat această întrebare, dar pentru că noi doi vorbim deja de vreo două ceasuri, mi-am făcut curaj şi te-am întrebat! Vorbeşte-mi, dacă vrei, despre aceasta, şi spune-mi şi câteva cuvinte despre felul în care a apărut această casă, grădina, portul şi corăbiile! Nu am uitat ce mi-ai spus până acum, dar cred că lucrurile stau cu totul altfel în ceea ce priveşte puterea curată a Spiritului lui Dumnezeu din om! Această putere poate să-i arate omului mijloacele cele mai potrivite pentru a face astfel de lucrări, dar totuşi nu se poate face niciodată aşa ceva din nimic! Spune-mi, dragă prietene tânăr şi înţelept, ce ştii despre aceasta?!”

6.Rafael a spus: „Mai ai puţină răbdare, căci nu am terminat încă discuţia începută. Oricum, nu am voie să-ţi spun înainte de vreme de ce s-au adunat atâţia oameni aici! Mai târziu vei afla mai multe, însă acum să rămânem la vechea problemă: dacă eu am sau nu puterea să dau un ghiont zdravăn, devastator cetăţii voastre, fără ajutorul unei alte fete care să-i semene celei moarte! Tu te îndoieşti de aceasta. Ce vei spune dacă eu totuşi ţi-o voi dovedi într-o clipită, de ţi se va face părul măciucă?”

Capitolul.53 - Roclus justifică înfiinţarea ordinului esenian

1.Roclus a spus destul de consternat: „Prietene, nu văd nici un motiv care m-ar putea face să mă tem! Întotdeauna am respectat legea. Ce anume ar putea atunci să-mi facă părul măciucă? Dacă cetatea noastră nu este o oroare, în care oamenilor să le fie ascuns pentru totdeauna Dumnezeu - a cărui existenţă eu nu o mai pot pune la îndoială după câte lucruri am auzit de la tine - atunci nu văd de ce acest zeu atoatecunoscător, atoatevăzător, înţelept şi atotputernic ar vrea să nimicească o astfel de instituţie! Noi şi strămoşii noştri nu am întâmpinat nici un obstacol la ridicarea acestei cetăţi; iar înalţii demnitari cărora le-am expus întregul plan au aprobat cu promptitudine întemeierea instituţiei, pe care au considerat-o în unanimitate a fi foarte folositoare statului. Ei ne-au promis să respecte pentru totdeauna secretul nostru şi să ne apere în caz de nevoie chiar cu armele, Nici poporul nu s-a opus, căci această instituţie a fost creată pentru binele oamenilor. Nu a existat deci nici o împotrivire, fie ea divină, statală sau cetăţenească. Prin urmare, această instituţie nu a fost creată împotriva voinţei cuiva, iar noi, membrii ei, putem să privim în ochi pe oricine, chiar zeu de-ar fi, fără să avem mustrări de conştiinţă. Nu găsesc deci nimic prin care ai putea să-mi faci părul măciucă!

2.După cum spui, ai o putere deosebită şi eu încep să cred că tu eşti cel care a făcut acest miracol. Probabil că poţi să învii morţii la voinţă, ceea ce se zvoneşte pe la noi că ar fi făcut, în văzul lumii, un anume nazarinean. Nu pun aceasta la îndoială, căci oamenii pot fi, în lăuntrul lor, spirite mai mari sau mai mici. Se prea poate ca un om să descopere prin propriile sale înzestrări sau pur şi simplu întâmplător ceva la care milioane de oameni dinaintea lui şi alte milioane care trăiesc în aceeaşi vreme cu el şi vor mai trăi şi după el să nu se fi gândit nici măcar o dată. Şi atunci jumătate din omenire rămâne uluită de ceea ce face el. Noi nu cerem nici un fel de răsplată pentru binele făcut, dar căutăm astfel de oameni şi ne dăm toată silinţa să-i câştigăm de partea noastră, pentru a face din descoperirile lor izolate un bun al tuturor!

3.Noi, esenienii, nu vom prigoni niciodată un om deosebit şi nu-i vom pune beţe-n roate, ci îl vom ajuta şi vom căuta să-l câştigăm de partea noastră, aşa cum am şi reuşit de multe ori. Omului respectiv nu-i va merge deloc rău la noi, întrucât suntem uniţi de parcă am fi o singură fiinţă! Vezi, acesta este felul în care noi gândim. Aşa şi acţionăm, fără să aşteptăm vreo răsplată, nici aici şi nici în lumea de dincolo! După ce ne sfătuim îndelung, facem ceea ce credem că este mai bine pentru omul respectiv! De care judecător ar trebui să ne mai temem atunci?

4.Să Fii tu oare, în ultimă instanţă, acel nazarinean făcător de miracole? Dacă da, atunci e chiar mai bine, căci îl vom cunoaşte astfel şi noi pe cel despre care am aflat atâtea lucruri într-adevăr nemaipomenite! Pari totuşi cam tânăr pentru a fi acela; despre el mi s-a spus că are vreo treizeci de ani! Dar nu-i nimic, căci şi tu ai o minte trează şi probabil că ai călătorit prin multe locuri, de unde ai putut afla lucruri extraordinare. De ce n-ar fi posibil ca tu să fi ajuns la o asemenea măiestrie de care eu nici măcar să nu am habar?! Oh, chiar nu sunt deloc invidios pe tine! La fel cum nici nu pun la îndoială faptul că, pe lângă miracolele noastre aparente, pot exista şi unele adevărate; căci trebuie să fi existat miracolele adevărate înaintea celor false, altfel oamenii nu le-ar fi putut inventa cu atâta uşurinţă pe acestea din urmă. Într-un singur punct te contrazic, în afirmaţia ta că am fi vrut să facem vreun rău.

5.Bineînţeles că nu am ştiut că prin astfel de miracole false se poate distruge sfera morală a sufletului, ceea ce ar reprezenta un mare rău pentru om. Dar noi am fost cu toţii atei şi nu le-am putut arăta oamenilor vreo altă fericire în această viaţă decât pe cea pământească, pentru că nu am crezut într-o viaţă după moartea trupului, cel puţin nu într-una conştientă! Ţi-am expus deja per longum et latum ('pe larg') de ce nu am mai crezut în existenta unei fiinţe divine şi de ce am devenit atei convinşi, şi de aceea stau acum drept şi cinstit în faţa ta, chiar de ai fi şi însuşi Dumnezeu.

6.Nu cred că există vreo stricăciune în lăuntrul meu. Din acest motiv, eu am curajul să stau acum în faţa ta! Nu mă tem de moarte, deşi nu sunt un adept al durerilor şi al suferinţelor. Cum ai putea să-i faci părul măciucă unui bărbat care poate spune despre el însuşi: Si totus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae! ('Chiar dacă întreaga lume s-ar prăbuşi, cel neînfricat va susţine ruinele')? Hai să rămânem prieteni şi să ne ajutăm în cele bune şi adevărate, pe care oricum trebuie să le urmeze orice om. Atunci nu va fi nevoie să ne facem unul altuia părul măciucă! În rest, poţi să faci ce vrei, că lumea tot nu va deveni mai bună decât este şi decât a fost dintotdeauna!

7.Totuşi, aş vrea acum să plec de aici, împreună cu tovarăşii mei! Am văzut câțiva farisei şi, iartă-mă prietene, nu-mi place să fiu în preajma acestora, deoarece ei se opun ex diametro ('de-a curmezişul') oricărui progres. Las în seama ta toate explicațiile ulterioare! Acum ştiu pe unde mă aflu şi către ce trebuie să mă îndrept pentru a ajunge la viața divină eternă. Nu am nevoie de nimic altceva deocamdată şi nu mai vreau nici alte explicații despre miracolul apariției acestei gospodării, deşi le-aş fi ascultat cu plăcere! Cum de sunt atâția farisei aici, chiar şi mai-marele lor din Cezareea lui Filip?! Mai bine ne facem pe loc nevăzuți!"

8.Rafael a spus: „Oh, în ceea ce-i priveşte pe aceştia, puteți rămâne liniştiți, căci ei de mult nu mai sunt farisei! Toți cei care se află în tovărăşia noastră sunt curați, mai puțin unul, care este tolerat pentru că aşa o cere Scriptura. Nu trebuie deci să te mai temi de aceşti farisei! Spuneai că ai auzit ceva despre făcătorul de minuni din Nazaret? Povesteşte-mi şi mie, şi promit că nu voi mai întreprinde nimic care să-ți facă părul măciucă! Vrei?" 9. Roclus a răspuns: „De ce nu? De fapt, nu ştiu prea multe, dar ceea ce ştiu pare a fi adevărat şi merită să-i dăm crezare. Aşteaptă numai puțin, să-mi trag sufletul!"

Capitolul.54 - Experiențele lui Roclus şi opiniile sale cu privire la nazarinean

1.După o scurtă pauză, Roclus i-a spus lui Rafael: „Tinere prieten înțelept, acum m-am adunat şi-ți pot povesti ceea ce am aflat la rândul meu de la nişte neguțători din Nazaret şi Capernaum. Le-am dat crezare, căci aceştia sunt oameni pe care te poți baza. Mai mult de atât nu ştiu nici eu. Ascultă!

2.În orăşelul Nazaret - cel din susul Iordanului, şi nu ținutul cu acelaşi nume din regiunea muntoasă - trăia un dulgher ce avea cu cea de-a doua soție a sa un fiu, pe care l-a numit Iisus. Până la treizeci de ani, acesta a fost la rândul său dulgher; era un bărbat cumsecade, liniştit, gânditor, interiorizat şi vorbea foarte puțin. Nu se certa niciodată şi nu a fost văzut niciodată adorându-i nici pe fermecătoarea Venus şi nici pe Bachus.

3.Trăsătura dominantă a caracterului său era permanenta şi umila cumpătare. Dincolo de aceasta, era milostiv cu cei sărmani şi cerea pentru lucrările sale de tâmplărie - care erau desăvârşite o răsplată foarte mică, pe care le-o dădea apoi părinților săi. Din ziua în care a împlinit treizeci de ani, el şi-a pus deoparte uneltele şi de atunci nu a mai atins toporul şi ferăstrăul.

4.Frații şi mama sa - căci tatăl său nu mai era atunci în viață -, toți fiind oameni deosebit de cinstiți, l-au întrebat care este motivul pentru care a renunțat la muncă, iar el se spune că le-a dat următorul răspuns enigmatic: «A sosit ceasul şi de acum înainte trebuie să împlinesc voia Tatălui din ceruri, pentru care am venit în această lume!»

5.El a părăsit apoi casa părintească şi s-a retras într-un mic pustiu aflat în apropierea locului de unde iese Iordanul din marea pe malul căreia ne aflăm şi noi acum, şi-a luat ucenici şi a început săi învețe despre iubirea de Dumnezeu şi de semeni, atrăgându-le însă atenția asupra felului de a fi al fariseilor - ceea ce a făcut ca acest bărbat să crească mult în ochii mei, chiar dacă nu am avut norocul de a-l întâlni. Cel care este împotriva fariseilor este întotdeauna prietenul nostru şi are toată susținerea din partea noastră.

6.Se spune că acest om mai manifestă şi o uluitoare putere magică a voinței, aflată în strânsă legătură cu înțelepciunea remarcabilă de care el dă dovadă. El face miracole la care nici un muritor nu a visat până acum. Se spune, de exemplu, că învie morții, pur şi simplu prin cuvânt şi voință, fără ajutorul vreunui leac pământesc. Oricât de incredibil sună o afirmație ca aceasta, este totuşi întru totul adevărată! Pe scurt, pot să-ți spun că merge dintr-un ținut în altul şi îi învață pe oameni, într-un mod uşor de priceput, să se cunoască pe ei înşişi şi să-L recunoască pe Dumnezeu. La fiecare pas face miracolele cele mai neauzite!

7.Ucenicii lui, care sunt deja mulți la număr şi care îl însoțesc pretutindeni, îl consideră a fi un zeu, căci nici un zeu adevărat nu ar fi în stare să facă mai multe decât face el. Să lăsăm însă aceste lucruri; căci un zeu, aşa cum ni-l imaginăm noi, având tot felul de forme, nu este nimic altceva decât rodul minții omeneşti, care are puterea de a născoci; aşadar, aceste născociri nu reprezintă nimic, aşa cum nici zeul cel imaginar nu este nimic!

8.Însă dacă aşa stau lucrurile cu acest făcător de minuni din Nazaret - fapt pe care nu-l pun deloc la îndoială - nu văd de ce el nu ar putea sau nu ar trebui să fie considerat un zeu! Părerea mea este că acest om, care cu siguranță este mai bine înzestrat de la natură decât oricare alt om de pe pământ, a găsit, prin ardoarea sa lăuntrică, focarul de iubire al vieții sale, pe care apoi l-a cultivat, hrănit, fortificat şi transformat cu o grijă extremă.

9.Prin această viață adevărată care îl pătrunde pe deplin, el se pune în legătură cu întreaga putere a Vieții, iar voința sa stăpâneşte tot ceea ce există. Acționând astfel, el unifică în lăuntrul său toate frâiele vieții tuturor ființelor, putând astfel acționa după cum doreşte asupra lor.

10.Mai înainte, când mai eram încă un ateu convins, îmi spuneam că un om poate deveni un adevărat zeu şi poate ajunge la viața veşnică numai dacă descoperă principiul vieții, aşa cum probabil au reuşit mulți oameni în vechime şi cum vor mai reuşi şi alții în viitor. Astfel mi-am explicat eu existența acestui bărbat din Nazaret, care nu este doar o poveste! La el m-am gândit când am făcut această afirmație. Tare aş vrea să-l pot întâlni! Aş deveni eu însumi ucenicul lui, dacă este aşa cum am aflat de la tovarăşii mei. Ba chiar aş vedea în el, fără nici o ezitare, un adevărat zeu, pe care l-aş iubi din toate puterile şi m-aş închina lui, chiar de-ar fi să-mi oferi o mie de «Iehova» iudei şi o sută de mii de zei egipteni în locul său!

11.Îți spun: toți Dumnezeii şi zeii, egipteni, greci sau romani, şi toți Athma şi Lama indieni sunt nimic în comparație cu acest unic nazarinean, care este adevăratul făcător de minuni şi de care noi, esenienii, nu ne temem absolut deloc. Unii dintre noi au devenit deja ucenicii lui şi ne-au trimis mai multe epistole în care ne-au scris despre acest om, despre învățătura pe care o propovăduieşte şi despre tot ce face! Da, dacă acel bărbat

ar fi întâmplător aici, nici nu te-aş mai întreba cum a apărut această casă în mod miraculos. Atunci ți-aş spune: «Vezi, aceasta este o adevărată lucrare dumnezeiască!»

12.Unui zeu îi este cu putință să creeze o întreagă lume, deoarece el deține frâiele vieții, prin care stăpâneşte pe deplin tot ceea ce există. Este de ajuns să vrea ceva cu tărie, şi acel lucru se va contura conform imaginii desăvârşite şi deosebit de clare pe care el a creat-o. Marele înțelept Arhimede, care era un bun cunoscător al unor astfel de puteri, spunea: «Dați-mi un punct de sprijin şi voi muta lumea din loc!» Este o afirmație îndrăzneață, dar valabilă. Însă ca să mute lumea din loc, ar fi avut destul de mult de lucru numai cu scripeții săi!

13.Dar nazarineanul nu are nevoie de nici un scripete material, ci doar de voința sa, pentru ca să ne vedem, atât pe noi, cât şi întreaga lume, descompuşi în atomi, bineînțeles, dacă putem concepe că am mai exista după această disoluție!

14.Nazarineanul a găsit scripetele potrivit şi nu mai are nevoie de nici un punct fix în afara pământului, ci doar de voința sa, iar întreaga natură va înceta să mai existe! Vezi, acest nazarinean face parte, într-un anumit fel, şi din instituția noastră, adică din instituția adevăratei şi dezinteresatei iubiri față de aproapele. Nu avem de ce să ne temem de vreun alt făcător de minuni mai puternic decât acesta, căci suntem convinşi că aşa ceva nu există.

15.Sau nu cumva tu ai vrea să te măsori cu el, tu, care voiai să-mi faci părul măciucă? Vezi, dragă tinere neprețuit, fii întotdeauna cumpătat! Probabil că poți face foarte multe lucruri, dar mai ai mult până să poți face totul! Însă nazarineanul poate face absolut orice! Ar fi greu s-o scoți la capăt cu el! Eu cred că mă voi întâlni undeva, cândva cu nazarineanul şi-i voi vorbi despre tine. Ai grijă ce faci dacă vei fi vreodată în fața lui! Sau poate chiar îl cunoşti deja pe făcătorul de minuni din Nazaret?"

16.Rafael a spus: „Cum să nu-L cunosc?! Îl slujesc doar de foarte mult timp!"

Capitolul.55 - Roclus îi cere lui Rafael un miracol

1.Roclus a spus râzând: „O, lăudărosule! Dacă am admite că nu ai spus până acum nici un neadevăr, acum tocmai ai spus unul! Micul ştrengar îmi cere mai întâi să-i vorbesc pe larg despre nazarinean, şi apoi îmi spune că el deja se află în slujba lui de foarte mult timp. Nu-i rău, nu-i rău! Adineauri nu ştia mai nimic despre el şi acum îl mai şi slujeşte! Ei bine, acum te provoc să-mi dovedeşti aceasta, altfel îți voi face eu măciucă buclele tale blonde! Ai înțeles ce-am spus?! Dovedeşte-mi!"

2.Rafael a spus: „Da, prietene, şi să ştii că nu mă sperii cu provocarea ta. Voi face orice-mi ceri, cu condiția să-mi ceri ceva rezonabil; căci nu aş putea să fac ceva prostesc. Spune-mi deci cum să-ți dovedesc şi-ți voi îndeplini dorința!"

3.Roclus l-a privit pe Rafael tăios, drept în ochi, şi i-a spus: „Bine, dragul meu prieten; voi lua în mâini un bolovan ce cântăreşte vreo cinci funţi. Este dintr-un granit închis la culoare, care nu seamănă cu niciunul din metalele cunoscute de mine. Fă din el aur, dar în aceeaşi cantitate!”

4.Rafael a zis: „Omule, dacă fac aur din el, va deveni de două ori mai greu! Greutatea nu poate să rămână aceeaşi dacă nu modific forma şi mărimea! Ce vrei deci să schimb?”

5.Roclus: „Păstrează-i forma; greutatea poate să se modifice, ca să fie minunea mai avantajoasă!”

6.Rafael: „Dar ține bine bolovanul ca să nu-ți cadă din mâini atunci când va deveni de două ori mai greu. Vei simți creşterea bruscă a greutății, ca şi cum un bolovan de vreo zece funți ți-ar cădea direct în mâini! Vezi că poți să te prăbuşeşti o dată cu bolovanul de aur!”

7.Roclus: „Nu cred să mă pască un asemenea ghinion!”

8.Roclus a spus aceasta punând la îndoială reuşita tentativei. Dar în aceeaşi clipă Rafael a transformat bolovanul în aur, iar Roclus s-a pomenit trântit cu putere la pământ; s-a lovit atât de tare, încât cu greu s-a ridicat de jos.

9.Revenind în picioare, Roclus a început să-l dojenească pe Rafael pentru îndrăzneala lui: „Ascultă, tinere miraculos şi neastâmpărat, nici măcar pentru zece astfel de bolovani nu merită să iei o asemenea trântă! Trebuia să mă avertizezi: «Acum fac transformarea!» Ah, nici dacă aş fi căzut din vârful unui copac nu m-ar fi durut capul şi brațele atât de tare! Ah, capul meu! O, tinere neastâmpărat, ia-mi acum această durere de cap, ca o dovadă în plus!”

10.Rafael a suflat înspre Roclus şi din acel moment Roclus nu a mai simțit nici o durere. Rafael i-a spus: „Uită-te acum cu atenție la bolovanul cel nou, ca să vezi dacă este într-adevăr din aur!”

11.Roclus a făcut aşa cum i-a spus Rafael şi i-a chemat imediat şi pe cei unsprezece tovarăşi ai săi, spunându-le: „Veniți să vedeți şi să judecați voi înşivă!”

Capitolul.56 - Presupunerile esenienilor despre Rafael

1.Cu toții au venit şi au spus: „Prietene, acesta este aur curat. Bolovanul trebuie să fie foarte valoros! El a fost făcut de acest tânăr deosebit de frumos doar prin voința sa! Aşa ceva nu poate să facă nici un magician! Este deci un adevărat miracol, care poate fi făcut doar de un zeu. Până acum am considerat că nu este posibil aşa ceva, dar aceste fapte demonstrează în mod evident contrariul. Tânărul este un zeu, nici mai mult, nici mai puțin! Trebuie să ne închinăm lui, să-i aducem cât mai multe jertfe, pentru ca el să nu se supere pe noi şi să ne părăsească!”

2.Roclus a spus: „El spune despre sine că este un ucenic şi un slujitor al acestui nazarinean care devine din ce în ce mai renumit. Aceasta înseamnă că el nu poate fi un zeu, dar dovedeşte clar dumnezeirea nazarineanului! Ați văzut doar ce tare m-am lovit când am căzut şi cu ce durere de cap m-am ales! Ați văzut şi cum tânărul a suflat asupra mea şi a îndepărtat toată durerea. Conform spuselor sale, el este doar un ucenic şi un slujitor al nazarineanului; merită tot respectul, dar nu avem de ce să ne închinăm lui şi nici de ce să-i aducem jertfe! Haideți să-l căutăm singuri pe nazarinean. Dacă îl vom găsi pe el, vom avea totul!”

3.Tovarăşii lui au spus: „Să fie oare acest tânăr însuşi nazarineanul?”

4.Roclus a spus: „Nu, nu, nu este el! În primul rând, nu are vârsta nazarineanului; nu poate să aibă treizeci de ani, nu-i aşa?! Cred că băiatul nu are mai mult de şaisprezece! În al doilea rând, nu poate fi nazarineanul pentru că el însuşi a afirmat altceva! Acest tânăr îndrăzneț este într-adevăr cam neastâmpărat, dar nu vom găsi la el nici urmă de minciună. Îl cunosc suficient de bine ca să-mi dau seama de aceasta! El este foarte sincer, dar este şi puțin răutăcios. Putem trece cu vederea aceasta, dacă ținem cont de vârsta sa şi de faptul că este atât de frumos cum nu am mai văzut un altul până acum! Ai putea crede că este o fetiță deghizată în băiat, dar frumusețea lui feminină devine masculină prin marea lui seriozitate. Pe de altă parte, este şi mult prea înțelept pentru o fetiță, căci adesea fetele frumoase sunt şi cam prostuțe şi, oricum ar fi, nu vor avea niciodată înțelepciunea unui bărbat. În el sălăşluieşte o înțelepciune foarte curioasă, cu care nu se poate pune nici unul dintre noi. Toate acestea dovedesc faptul că nu el este nazarineanul, dar este cu siguranță un slujitor al său, care ne va putea conduce la acesta!”

5.Roclus s-a întors apoi spre Rafael şi i-a spus: „Ascultă, tu, slujitor iubit, dar puțin cam neastâmpărat al nazarineanului! Cred că noi doi am terminat ce aveam de discutat. Eu şi tovarăşii mei venim acum la tine doar ca să ne indici cum îl putem găsi pe renumitul nazarinean pentru a vorbi cu el!”

6.Rafael a spus: „Da. Acum am voie să vă spun mai multe. Pot să vă spun chiar că nazarineanul se află aici! Ai putea să-l găseşti tu însuți, printre sutele de oaspeți, cu ajutorul agerimii minții tale! Vezi, dacă nu ai fi avut o minte atât de ageră, ți L-aş fi arătat chiar eu, dar istețimea ta mă împiedică! Hai, caută bine şi Îl vei găsi cu siguranță!” 7. Roclus a spus: „Râzi de mine, dar nu face nimic; mintea mea nu e chiar aşa demnă de dispreț! Iar ceea ce nu va putea găsi ea, va găsi inima, căci nici ea nu este printre ultimele din această lume. Nu-ți face griji pentru mine, tânărul şi înțeleptul meu prieten, nu va trece mult şi voi găsi ceea ce caut!”

1.Rafael i-a mai spus lui Roclus să păstreze prețiosul bolovan de aur, pentru că i l-a făcut cadou.

2.Roclus i-a ripostat cam supărat: „Prietene, atunci când caut binele suprem al omenirii nu mă mai interesează acest primejdios gunoi lumesc! M-ai înțeles, tinere prieten, care ai cam început să-ți iei nasul la purtare?! Pot să te asigur că nu mă voi atinge de această grămadă de gunoi nici măcar cu un singur deget. Pentru propria ta plăcere, poți să-l transformi înapoi în ceea ce era mai înainte!

3.Crezi oare că tânjesc după aur doar pentru că sunt grec şi esenian? Oh, te înşeli amarnic! În primul rând, averea mea pământească este de o sută de ori mai mare decât acest gunoi lumesc de culoare galbenă; mă pot deci lipsi de el. În al doilea rând, nu am fost preocupat niciodată, în inima mea, de bogății. Dacă aş fi urmărit averile pământeşti, cred că nu aş fi ajuns la această agerime a minții care, deşi încă nu poate pricepe realitățile cele mai înalte, se află totuşi pe calea cea bună, având deci o valoare de o mie de ori mai mare decât o sută de mii de astfel de bolovani de aur.

4.Ştiu foarte bine că, pentru cercetarea tainelor supreme ale vieții, omului nu-i este de ajuns intelectul, oricât de pur şi de ager ar fi acesta. Pe de altă parte însă, dacă această lumină sufletească îi lipseşte, omul va ajunge cu atât mai greu la adevărurile înalte şi profunde ale vieții! O rațiune bine dezvoltată reprezintă, după părerea mea, parcurgerea unei bune bucăți de drum spre atingerea plenitudinii adevărului divin, etern şi nepieritor. Din acest punct de vedere, intelectul are o valoare foarte mare şi nu este bine deloc să iei în râs agerimea minții mele!

5.În oraşul cel pustiit de foc pribegesc mulți oameni, de ascuțimea minții cărora nu te-ai putea plânge. De ce nu vin aceste oi şi aceşti miei aici, pentru a căuta adevărurile mai profunde ale vieții? Toți au privit spre acest loc şi sunt convins că au zărit casa cea miraculoasă. Aceste lucruri însă le sunt indiferente!

6.Dar atunci, ce anume ar putea trezi interesul unui om care nici măcar nu este capabil să gândească? Îți spun: nimic, în afara stomacului său ce urlă cu disperare după îmbucătura care să-l sature! Pune-i în față acestui om, care este asemenea unui animal de povară, un rând de bucate şi apoi fă şi miracolele cele mai spectaculoase. Aceste ființe lipsite de conştiință vor fi atât de preocupate să mănânce, încât nu vor remarca nimic din miracolele tale! O dată ce şi-au umplut burțile, vor deveni trândavi şi somnoroşi şi nu le vor mai vedea nici atât! Aşa ceva poate remarca doar o rațiune matură, care începe să gândească şi să facă tot felul de comparații. Ea nu-şi găseşte liniştea până când nu ajunge la o explicație cât de cât satisfăcătoare!

7.Şi atunci, dacă lucrurile stau aşa şi nu altfel, de ce faci tot felul de remarci tăioase la adresa inteligenței şi a rațiunii mele? Vezi, în ciuda puterii tale de a făptui miracole, aici greşeşti!

8.Dacă vreau într-adevăr să recunosc un zeu, trebuie să gândesc mai întâi şi apoi să simt! Ce anume ar putea să-mi trezească în inimă un simțământ superior şi spiritual dacă aş fi tâmp ca un bou? Tu mi-ai spus să-l caut şi să-l găsesc pe divinul nazarinean doar cu agerimea minții mele. Voi face aceasta, pentru a-ți demonstra că o rațiune matură şi dreaptă este şi ea bună la ceva! Pe scurt, îți mulțumesc mult şi pot să-ți spun că îmi eşti

foarte drag pentru că datorită ție voi cunoaşte un zeu adevărat, ceea ce pentru mine este o comoară de preț care nu poate fi măsurată sau egalată nici cu munți întregi de aur! Ceea ce totuşi nu-mi place la tine este faptul că faci remarci critice în legătură cu rațiunea şi inteligența mea!

9.Sunt convins că şi cel mai înțelept zeu va confirma că rațiunea îi este necesară omului pentru cunoaşterea propriei sale naturi şi pentru recunoaşterea lui Dumnezeu - care decurge din aceasta -, la fel cum ochii îi sunt necesari pentru a putea vedea! Ştiu foarte bine că, oricât de trează ar fi mintea unui om, există nenumărate aspecte ale înțelepciunii divine supreme, ale acțiunilor acesteia, ale celor ce sunt şi se petrec, pe care ea nu le va pricepe; dar fără o anumită agerime a minții, care poate analiza şi poate face diferența dintre un lucru sau altul, omul nu va putea pricepe niciodată nimic!

10.Se spune că singura lumină călăuzitoare a oamenilor este credința! Dar ce este credința lipsită de inteligență? Este acea «înțelepciune» a copilaşilor, conform căreia ei întind mâna după lună crezând că este o bucată de turtă dulce! Există şi oameni maturi pe acest pământ, ce cred că luna este o pâine care pluteşte prin aer şi care este mâncată periodic de către păsările paradisului, după care ea începe din nou să crească! Oh, prietene, spune-mi cu ce ți-ar putea fi de folos ție sau unui zeu o astfel de credință? Nu ar fi mai bine şi mai demn pentru spiritul omului şi pentru Spiritul lui Dumnezeu din om să gândeşti şi să descoperi din timp că luna trebuie să fie altceva decât o pâine din care să se hrănească păsările paradisului?

11.Principiul meu este acesta: trebuie să verifici totul şi să păstrezi din toate ceea ce este mai bun şi ceea ce se apropie cel mai mult de adevăr, atâta timp cât, aprofundând lucrurile, nu găseşti o altă lumină mai bună şi mai puternică. În noaptea întunecată, chiar şi un licurici este mai bun decât lipsa totală a luminii; la fel este şi cu mica scânteie a sufletului, numită rațiune sau intelect. Ea este mult mai bună decât o superstiție întunecată ca noaptea!

12.Să presupunem că, întrucât îmi lipseşte rațiunea şi experiența necesară, trebuie să cred în întregime un adevăr ce-mi este arătat, fără ca eu să fiu convins de acesta. Prin ce este această credință diferită de superstiția cea mai oarbă? La ce-mi foloseşte adevărul în care cred, dacă nu-1 înțeleg şi nu mă pot convinge că este adevăr? La ce ar fi bun aurul dacă mintea omului nu ar putea să facă diferența dintre el şi un alt metal obişnuit, lipsit de valoare? Dacă omul crede în ceva anume, el trebuie să creadă acel lucru cu propria lui rațiune, altfel nu va face nici o diferență între minciună şi adevăr!

13.Dacă ar veni cineva la mine şi mi-ar spune: «Departe, dincolo de munți, există un oraş care este construit din cele mai valoroase pietre prețioase şi care este locuit de uriaşi», iar eu aş fi suficient de orb şi de prost, l-aş crede pe cuvânt şi aş găsi chiar argumente ale existenței unui asemenea oraş. Însă dacă după aceea ar veni altcineva la mine şi mi-ar spune: «Dincolo de acei munți nu există nici un oraş, cu atât mai puțin unul în care să trăiască uriaşi», ce voi face eu, ca om întunecat, prost şi lipsit de inteligență? Voi rămâne la convingerea mea, întemeiată pe spusele primului om, cu toate că aceasta este o mare prostie. Plin de dispreț, aş îndepărta de la mine adevărul celui de-al doilea! Poate aşa ceva să-i fie totuna unui zeu foarte înțelept?

14.Dacă nazarineanul este un zeu preaînțelept - ceea ce nu mai pun acum la îndoială, deoarece am recunoscut aceasta cu rațiunea mea - atunci ar fi o prostie din partea lui să-i învețe pe oameni să facă diferența dintre minciună şi lumina adevărului fără ca ei să se folosească de agerimea minții!

15.Vezi bine că nu te prea descurci cu mine, chiar de ai face şi o mie de miracole! Aşa că, nu mai lua în derâdere inteligenţa mea! Las-o aşa cum este şi arată-mi numai pe unde se află divinul nazarinean, ca să mă plec în faţa sa şi să mă închin lui!”

Capitolul.58 - Influenţa iubirii asupra minţii

1.Rafael a spus: „Dar, prietene, tu mă acuzi pe nedrept. Cum ai putea crede despre mine că sunt un duşman al raţiunii şi al inteligenţei umane?! Atunci când ţi-am spus să-L găseşti pe nazarinean cu ajutorul agerimii minţii tale, am vrut doar să-ţi atrag atenţia asupra faptului că doar raţiunea şi inteligenţa, oricât de luminoase ar fi ele, nu sunt deloc suficiente. În primul rând, sufletul adică iubirea - este cel ce trebuie să-L caute şi să-L recunoască pe Acela care constituie cea mai înaltă şi cea mai pură iubire! Bineînţeles că raţiunea nu trebuie să lipsească, dar întâi trebuie să fie iubirea! Fără ea, raţiunea singură nu va putea face nimic!

2.Cel mai important lucru este ce-ţi spune inima ta despre nazarinean şi nu faptul că Tu Îl consideri a fi un zeu, mai ales acum, când eşti în starea aceasta de entuziasm cu privire la magicieni!

3.Dacă ai fi avut îndeajuns de multă căldură în inima ta, L-ai fi recunoscut deja pe nazarinean şi nu ai mai fi avut nevoie să mă întrebi pe mine; căci iubirea găseşte repede şi cu uşurinţă iubirea. Până acum a predominat la tine raţiunea cea rece, chiar dacă foarte trează. De aceea mă tot întrebi despre Cel care este atât de aproape de tine! Crezi cumva că, prin aceasta, vreau să apăr superstiţia cea oarbă pe care de altfel voi, esenienii, o cultivaţi atât de mult? Te înşeli enorm în ceea ce mă priveşte!

4.Când afirm că simpla raţiune lumească nu este suficientă, vreau să spun că, pe lângă această raţiune, chiar dacă ea provine din sferele cele mai elevate, trebuie să aduci şi simţirea pur spirituală, pentru a putea recunoaşte ceea ce este suprem. Cum poţi tu, ca om cu judecata limpede, să mă învinuieşti că aş fi un duşman al raţiunii, care chipurile consideră că ar trebui să fii de-a dreptul bou sau măgar ca să poţi recunoaşte adevărul, când eu am urmărit doar să te fac să înţelegi ceea ce am spus adineauri? Nu îţi dai seama că raţiunea ta limitată, lumească a ţintit şi de data aceasta mult prea departe?!

5.Vezi, oamenii au născocit legile şi apoi au început să le aplice. Printre acestea, există şi unele foarte aspre, cum sunt, de exemplu, majoritatea legilor penale.

6.Să presupunem că un om a încălcat o anumită lege, în mare parte, din cauza necunoaşterii ei. El este prins şi adus în faţa judecătorului, care cunoaşte toate legile. Dacă acesta judecă doar după raţiunea lumească, atunci acuzatul va fi condamnat la moarte conform Codex poenitentiarum ('Codului penal'), fără nici o milă.

7.Dar dacă judecătorul - pe lângă raţiunea sa lumească şi cunoaşterea legilor - mai are şi o inimă simţitoare, plină de căldura iubirii, el îi va spune astfel raţiunii celei reci, lumeşti: această lege, care a fost dată poate mai mult dintr-o dorinţă tiranică şi dominatoare şi care este lipsită de omenie, nu poate fi aplicată pe deplin în situaţia de

faţă! În cazul acesta trebuie să ţinem seama de faptul că omul respectiv nu cunoştea legea, ceea ce poate fi dovedit cu uşurinţă!

8.Dacă de exemplu cineva, stând sus pe un acoperiş şi văzând un alt om jos, pe pământ, sare pe el plin de răutate cu intenţia de a-l răni sau chiar de a-l omorî, atunci un astfel de om trebuie pedepsit cu cea mai mare asprime pentru reaua sa voinţă. Dar dacă cineva cade din imprudenţă de pe acoperiş şi-l răneşte mortal pe cel care tocmai trecea pe lângă casă, el este nevinovat pentru această nenorocire, iar judecătorul trebuie să ţină cont de circumstanţele în care acel om a provocat răul!

9.Dacă un străin - care nu cunoaşte nici scrierea, nici graiul şi nici regulile acestei ţări încalcă o lege imediat ce a intrat pe teritoriul nostru, atunci trebuie să-i vorbim despre aceste reguli cu ajutorul unui tălmaci. Abia dacă el mai încalcă o dată legile pe care de-acum le cunoaşte, poate fi pedepsit pentru aceasta. Este greşit să spui că necunoaşterea legilor în vigoare ale unei ţări nu scuză pe nimeni. Cum ar putea cineva să respecte o lege pe care nu o cunoaşte?!

10.Gândeşte-te şi judecă tu însuţi, care dintre cei doi judecători a procedat corect: primul, care a acţionat conform literei legii şi raţiunii sale reci, sau cel de-al doilea, care, purtând în inima sa compasiunea pe deplin întemeiată faţă de păcătos, a scos la iveală lipsurile şi prostia legii?"

11.Roclus a răspuns: „Bineînţeles că cel de-al doilea!"

12.Rafael: „Bine! Ce anume a sporit priceperea şi agerimea intelectuală a celui de-al doilea?"

13.Roclus: „Bineînţeles că iubirea din inima sa, care a trezit compasiunea pentru cel păcătos! El nu a vrut să-l osândească, fapt pentru care a cercetat cu mai multă atenţie situaţia şi şi-a dat seama că făptaşul nu este totuşi vinovat."

14.Rafael: „Ai răspuns foarte bine! Ce altă concluzie ar putea trage orice om din toate acestea, decât faptul că o minte deja foarte puternic trezită prin diverse cunoştinţe şi experienţe legate de toate lucrurile, situaţiile şi tendinţele capătă o adevărată perspicacitate doar atunci când este încălzită de iubirea din inimă şi când este mereu iluminată de flacăra tot mai strălucitoare a dragostei? Mai crezi şi acum că sunt un duşman al raţiunii pentru că ţi-am arătat că trebuie să-ţi sporeşti agerimea minţii cu adevărata iubire pentru Acela pe care abia acum îl cauţi cu adevărat?!"

Capitolul.59 - Rafael dezvăluie cele mai profunde gânduri ale lui Roclus despre Domnul

1.(Rafael): „Este adevărat că ai aflat câteva lucruri despre renumitul nazarinean, care ți s-au părut incredibile, şi că ți-ar fi plăcut să te întâlneşti cu El, pe cât posibil fără prea mult efort. Dar nu poți spune că ai urmărit aceasta cu toată ființa ta, căci de fapt tu ai gândit: „Voi trimite câțiva frați să-l caute. Aceştia ne vor povesti ce face nazarineanul şi ce-i învață pe oameni!" Însă frații pe care i-ați trimis nu s-au mai întors la voi, ci au devenit ucenicii Lui. Ei nu v-au trimis nici o veste despre El, ceea ce v-a tulburat puțin şi v-a făcut să doriți din ce în ce mai mult să-L cunoaşteți şi voi, la rândul vostru.

2.Însă această simplă curiozitate nu înseamnă nici pe departe iubire! Recunoaşte tu însuți dacă iubirea pe care o simți pentru nazarinean nu este asemănătoare aceleia pe care o simte un luptător învins față de învingător, care se supune acestuia doar pentru că este conştient de slăbiciunea sa şi pentru că nu mai doreşte să continue lupta! În taină, te temi foarte mult de acest nazarinean; tu te prefaci că abia aştepți să-L întâlneşti, dar eu văd în sufletul tău o adiere cu totul diferită. Ştii cum grăieşte această adiere, transpusă în cuvinte? Ascultă, îți voi tălmăci eu!

3.Ea spune astfel: «O, nazarineanule, chiar acum ți-ai găsit să apari?! În cetatea noastră totul mergea strună! Dar acest nazarinean poate să facă miracole, în comparație cu care lucrările noastre sunt precum praful, iar prin prezența lui ele devin cu atât mai lipsite de valoare şi mai îndoielnice. Ne stă ca un ghimpe în coastă şi nu mai ştim cum să scăpăm de el. Dar, oricât de neplăcută ar fi pentru noi această situație, să ne păstrăm totuşi zâmbetul pe față. Să facem tot posibilul ca individul să nu ne devină duşman, căci atunci s-a terminat cu cetatea noastră. Dar ce să facem oare? De învins, nu îl putem învinge. Cel mai bine ar fi să mergem cu prietenie în întâmpinarea lui, să nu facem nici cea mai mică remarcă nepotrivită la adresa lui, să-l tratăm cu cea mai mare atenție, arătându-ne a fi binevoitori şi plini de iubire față de el. Atunci el nu va ridica sabia împotriva noastră şi ne va lăsa în pace, pentru că este un om bun!"

4.Vezi, prietene, aşa ceva ascunde adierea ta lăuntrică, şi încă multe altele. Sunt convins că nu mă vei putea contrazice şi nici nu vei putea spune că afirmația mea de adineauri este o minciună, căci îți voi pune imediat în față documente semnate de tine, al căror conținut suspect ar face întradevăr mare vâlvă aici. Acesta ar fi modul prin care ți-aş putea face părul măciucă! Ei, ce ai de spus, am avut dreptate când ți-am spus că nu-L vei putea găsi pe nazarinean doar cu rațiunea ta ascuțită?"

5.Încremenit, Roclus i-a răspuns: „Dar, prietene drag, dacă-mi poți citi şi cele mai ascunse gânduri, nu mai am nimic de discutat cu tine. Trebuie într-adevăr să mă închin în fața ta, tinere, şi să te rog să mă ierți pentru toate acuzațiile pe care ți le-am adus!"

6.Rafael a spus: «Vezi, aceasta mai trebuia să iasă la iveală din tine. Abia acum eşti pregătit pentru a fi prezentat nazarineanului. Urmează-mă!»

7.Stânjenit, Roclus a mai spus: „Dar, prietene, este un... o... cum să spun, o onoare deosebită, chiar nedemnă de un om, de a fi prezentat ființei celei mai puternice şi mai mărețe de pe pământ! Da, chiar aşa şi este! Dacă o astfel de ființă divină mai are, pe lângă alte puteri miraculoase nemaiauzite, şi capacitatea de a pătrunde până în profunzimile lăuntrice ale unui om ca mine, putând povesti întregii lumi ce a făcut el, atunci apropierea

de o astfel de ființă divină nu este deloc plăcută! Aş prefera mai degrabă să fug de aici, decât să mai rămân chiar şi numai pentru o singură clipă! În afară de aceasta, a şi început să se însereze şi mai avem multe lucruri de făcut. Te rog să mă ierți că refuz propunerea ta neprețuită. Cred că este mai bine să nu-l cunoaştem pe acest cel mai renumit dintre cei renumiți. Bineînțeles, dacă tu consideri de bun augur această întâlnire, este de la sine înțeles că nu ne vom împotrivi, pentru că tu eşti marele nostru binefăcător spiritual. Dar, sincer să fiu, nu-mi face deloc plăcere să fiu pus față-n față cu o putere şi cu o înțelepciune atât de mare, pentru că mă voi simți un nimic, chiar un nimic înmiit, față de atotputernicia sa. Un astfel de sentiment al nulității doare şi face inima să sufere. De aceea, nu mai țin acum neapărat să-l cunosc pe nazarinean."

8.Rafael a spus: „Veți pierde viața veşnică a sufletelor voastre dacă nu Îl veți cunoaşte! Adineauri ai spus foarte bine chiar tu că ai totul dacă îl ai doar pe nazarinean! Acum ai ocazia să-L cunoşti, dar numai până dimineață, deoarece El îşi va continua călătoria în zori. Încotro, nimeni în afara Lui nu ştie! Nu mai aveți timp de pierdut dacă vreți să trăiți etern!"

9.Roclus: „Bine, atunci condu-ne la el! Judecând după datele pe care le deținem, de omorât, cred că nune va omorî!" 10. Rafael: „Nu vă va clinti nici un fir de păr din cap, ci vă va da viața veşnică! Urmați-mă, precum v-am spus!"

Capitolul.60 - Despre natura iubirii

1.Abia acum s-a hotărât Roclus să-l urmeze pe Rafael până la Mine şi i-a trebuit mult curaj ca să facă cei treizeci de paşi care ne despărțeau. Eu Mă aflam încă la masa lui Cyrenius, cu care tocmai discutasem despre unele măsuri guvernamentale, iar Rafael l-a condus pe Roclus în direcția noastră. După vreo douăzeci de paşi, Roclus a spus: „Dar acum mă conduci din nou la guvernator. Am vorbit mai înainte cu el! Doar n-o fi Cyrenius, pe care-l cunosc atât de bine, nazarineanul pe carel caut?!"

2.Rafael a zis: „E adevărat, nu este el. Nazarineanul este cel care stă lângă Cyrenius! Acum, că ştii care este, poți să mergi şi singur la El!"

3.Roclus a spus: „Ar fi simplu - încă zece paşi şi aş fi acolo, lângă el! Dar ce să-i spun, cum să mă adresez lui?"

4.Rafael: „Cum e posibil să mai şovăi, cu toate cunoştințele şi experiența ta?! Nu înțeleg! Du-te şi spune-I: «Doamne şi Învățătorule, aici, în fața Ta, se află un om înfometat şi însetat. Hrăneşte-i sufletul!», şi imediat vei primi răspunsul potrivit!"

5.Înfricoşat, Roclus Mi s-a adresat aşa cum fusese învățat, iar Eu m-am întors spre el cu o privire serioasă, dar totodată prietenoasă, şi i-am spus: „Prietene, din Tir şi Sidon până în Cezareea lui Filip şi de acolo până aici drumul este mult mai scurt decât de aici până în India îndepărtată, unde a fost construit zidul cel mare peste cel mai înalt lanț muntos al Indiei! Ai căutat acolo deplinul adevăr şi nu l-ai găsit, deoarece, chiar de i-ai fi

găsit, tot nu l-ai fi recunoscut! Iar de l-ai fi recunoscut, atunci el cu siguranță nu te-ar fi atras, căci dacă adevărul nu este întru totul contopit cu iubirea, el se aseamănă cu lumina soarelui de la miazănoapte, care luminează pământul, dar nu are destulă căldură şi deci nu-l poate însufleți, totul rămânând acolo încremenit ca de moarte!

6.Şi un judecător caută adevărul, urmând legea. Iar pentru ca să-l determine pe făptaş să recunoască, mai aduce şi nişte martori care să depună mărturie sub jurământ. În cele din urmă, adevărul iese la iveală. Dar spre binele cui şi în al cui folos? Este tot un adevăr fără iubire, adică o lumină fără căldură, care îşi are sfârşitul în moarte! Vezi, şi tu ai căutat un astfel de adevăr - şi, în mare parte, l-ai şi găsit -, dar nu pentru trezirea sufletului tău, ci întru moartea spiritului, adică a iubirii, care se află în inima fiecărui om.

7.Întrucât spiritul tău a fost aproape strivit şi ucis de greutatea adevărului rigid, material, în mod necesar ai pierdut şi orice credință în existența dumnezeirii, căci, în esență, Dumnezeu este iubire pură şi nu poate fi simțit şi înțeles altfel decât prin iubire!

8.Ai bănuit pe undeva că iubirea este fundamentul tuturor ființelor şi lucrurilor, dar nu ai ştiut niciodată ce este ea cu adevărat. Nici nu aveai de unde să ştii aceasta, pentru că sentimentele şi simțurile sufletului tău nu au fost niciodată animate de iubire!

9.Cunoaşterea ta despre natura iubirii se aseamănă cu aceea pe care o ai despre stele. Ele luminează, dar lumina lor nu produce căldură şi este cu neputință să-ți dai seama, altfel decât prin intermediul minții, dacă lumina pe care o vezi provine sau nu dintr-un foc.

10.În cazul soarelui, simțindu-i căldura, imediat te gândeşti că el trebuie să fie un foc nespus de puternic, din moment ce, aflându-se la o distanță atât de mare de pământ, poate totuşi să-l încălzească.

11.Despre lună însă vei spune exact contrariul, pentru că nu ai simțit niciodată vreun pic de căldură provenind de la ea. Iar despre celelalte stele nu faci nici un fel de afirmație, pentru că, în afara unei lumini slabe pe care o vezi pe cer nu ai simțit nici o altă influență din partea lor.

12.Întrucât simțurile tale ți-au dezvăluit atât de puține lucruri despre micuțele stele lucitoare, nici nu ți-ai dorit să afli în vreun fel mai multe despre ele - dacă lumina lor este sau nu tot un foc, dacă au sau nu un corp sau dacă nu cumva sunt doar nişte puncte luminoase, lipsite de căldură şi de greutate.

13.Pentru a-ți putea face o imagine foarte clară despre un anumit lucru, trebuie întâi de toate să începi să te gândeşti mai profund la el. Dar pentru a te putea gândi cu zel la el, trebuie să consideri că merită să o faci. Valoarea pe care i-o dai unui lucru depinde întotdeauna de iubirea pe care o simți pentru el.”

1.(Domnul): „Iubirea este totodată o consecință a trezirii vieții interioare, după ce s-a lucrat din plin asupra ei.

2.Viața interioară este iubire, deci un foc cu întreaga sa căldură. Dacă acest foc este hrănit prin influența unui lucru care conține la rândul lui mult foc - ca atunci când întețești flacăra din sobă aruncând în ea lemne uscate - el începe să ardă mai viu şi se aprinde cu tot mai multă ardoare şi intensitate datorită acelui lucru. Flăcările devin din ce în ce mai mari, iar strălucirea lor tot mai vie, şi astfel în suflet se va face lumină în legătură cu acel subiect, despre care mai înainte nu ştiai nimic. Însă iubirea pentru acel subiect devine tot mai mare şi nu încetează până când nu ajunge să cunoască pe deplin ce este şi ce conține el. Iar această cunoaştere are loc numai dacă iubirea pentru respectivul subiect creşte mereu şi devine tot mai intensă.

3.Dar dacă viața nu este stimulată şi însuflețită de acel lucru, chiar dacă el ar merita toată atenția, ea rămâne rece şi nu ia în seamă lucrul respectiv, la fel cum nici flacăra nu ajunge la surcelele prea îndepărtate.

4.Fiecare om trebuie să fie însuflețit şi stimulat de ceva anume, pentru ca prin acel ceva el să fie cuprins de gândurile care conțin căldura vieții. Prin adevărul cel rece, care este precum lumina stelelor îndepărtate, viața interioară nu va putea fi trezită, deoarece căldura ei nu va creşte, ci va scădea.

5.Până acum ai căutat doar cu mintea ta cea rece ca gheața şi ți-ai folosit pentru aceasta doar rațiunea, care întotdeauna consideră a fi adevărat numai ceea ce poate fi perceput prin simțuri.

6.Astfel, L-ai căutat pe Dumnezeu tot măsurând şi chibzuind, ai încercat să găseşti litera A, dar nu ai găsit nici măcar liniile din care se compune această literă. Ai căutat plante pe zăpezile şi gheţurile din Nord, însă nu ai găsit nimic, în ciuda faptului că strălucirea zăpezii aproape că te-a orbit.

7.Când spun «zăpadă» şi «gheață», mă refer la mintea şi la rațiunea care judecă la rece; ele nu sunt capabile de o viziune spirituală pentru că, reprezentând o materie grosieră, nu pot fi însuflețite de ceva pur spiritual.

8.Ai remarcat totuşi anumite fenomene, de exemplu, ai întâlnit aceleaşi forme în natura pe care o consideri a fi creatoare. Te-ai gândit la o consolidare permanentă a unei forțe vitale conştiente de sine şi prevăzute cu o inteligență crescândă, forță vitală care - fiind atotpătrunzătoare şi atotcunoscătoare - creează din nou şi din nou forme identice prin propriile sale energii brute. Consideri întregul pământ, luna, soarele şi chiar şi stelele a fi un fel de templu în care sălăşluiesc tot felul de magicieni invizibili. India ți-a adus unele dovezi în această privință, iar tu ai devenit după aceea unul dintre principalii organizatori şi decoratori ai camerei magice din Esseea.

9.Pentru că ai făcut totul cu mintea ta cea rece şi nu i-ai permis niciodată sufletului să se trezească, nu ai găsit esența vieții - oricât de mult te-ai apropiat de ea cu rațiunea - şi atunci te-ai scufundat din nou în materia cea rece şi moartă, căutându-ți refugiul în ea, şi ai încercat să convingi şi alți oameni că îşi pot găsi fericirea acolo.

10.Lucrările tale au fost încununate de succes de la o vreme încoace, căci tu ai fost şi eşti un conducător destul de iscusit al acestei instituţii care nu face decât să scufunde omenirea neştiutoare în întunecata superstiţie, şi acea parte mai bună a ei, care gândeşte, în marele hăţiş al materialismului. Ai distrus unele temple păgâne, dar nu ai pus nimic bun în locul lor. Moartea a devenit oaspetele pe care l-ai primit, chiar cu plăcere, în lăuntrul tău; căci neantul îţi părea a fi infinit superior tuturor dimensiunilor vieţii.

11.De ce s-a petrecut astfel? Pentru că nu ai lăsat niciodată iubirea să încolţească în sufletul tău! Nu ai aprins focul vieţii tale lăuntrice nici cât o mică flăcăruie! Atâta timp cât nu ai făcut nimic pentru ca inima ta să vibreze măcar superficial, cum ai fi putut să clinteşti resorturile interioare şi profunde ale vieţii spirituale din ea?! Dacă ai fi aprins în inima ta flacăra adevăratei vieţi, atunci ea ţiar fi cuprins inima şi ţi-ar fi luminat conştiinţa, făcându-te să te recunoşti cu claritate pe tine însuţi şi, în consecinţă, să-L recunoşti şi pe Dumnezeu!”

Capitolul 62 - Despre iubirea care luminează cunoaşterea

1.(Domnul): „Acum înţelegi de ce omul nu va putea niciodată să cuprindă şi să înţeleagă ceea ce este pur spiritual doar cu mintea şi cu raţiunea sa, oricât de clare şi de ascuţite ar fi acestea? El nu va putea înţelege viaţa, fundamentul şi scopul ei final, căci raţiunea şi mintea îşi au sălaşul în creier şi în sângele care menţine creierul într-o anumită tensiune şi îi conferă acestuia capacitatea de a prelua impresii şi imagini ale lumii materiale exterioare, de a le compara cu acelea cunoscute anterior şi de a-şi forma în cele din urmă o multitudine de concluzii.

2.Însă toate acestea sunt aspecte şi reprezentări ale materiei, din care mintea nu va fi niciodată capabilă să descopere ceva spiritual. Pentru că viaţa este ceva pur spiritual, ea nu poate fi înţeleasă decât în şi prin ea însăşi.

3.Astfel, este necesar să existe în om şi altfel de simţuri, prin care el să perceapă în lăuntrul său caracterul spiritual al vieţii, să-l recunoască şi să-l poată înţelege treptat în toată profunzimea şi în toate relaţiile lui.

4.Care sunt aceste simţuri interioare? Ascultă-Mă bine: nu există decât un singur simţ, care se numeşte iubire şi care sălăşluieşte în inimă. Mai ales acest simţ trebuie întărit, dezvoltat şi purificat, şi tot ceea ce omul face, vrea, gândeşte şi judecă trebuie să fie luminat şi examinat în lumina caldă şi vie, ce izvorăşte din focul iubirii curate, pentru ca toate spiritele vieţii să se trezească în dimineaţa vieţii care trebuie să ia naştere în inima omului.

5.Şi când toate spiritele vieţii se vor trezi în gândurile, faptele şi lucrările unui om, ele vor deveni tot mai active, iar omul umplut de această lumină spirituală va deveni curând conştient de aceasta pentru că, încă de la primele lor mişcări, ele vor începe să se manifeste sub diverse forme. Iar aceste forme nu sunt lipsite de sens sau întâmplătoare, ci

corespund, fiecare în parte, unui anumit fel de activitate spirituală vizibilă, izvorâtă din ordinea divină.

6.Omul nu poate vedea aşa ceva cu raţiunea şi cu mintea lui trufaşă, ci numai cu ochii plini de viaţă ai spiritului său, care este iubirea.

7.Poţi să consideri aceasta o lege de nestrămutat şi să spui: nici o raţiune exterioară lumească nu va putea pătrunde şi nu va putea vedea ce este cu adevărat în lăuntrul omului. Singur spiritul din om poate face aceasta. Tot aşa, nimeni nu-L poate recunoaşte pe Dumnezeu în afara spiritului divin pe deplin revelat din inima omului, care, asemenea lui Dumnezeu însuşi, este iubirea cea mai pură şi eterna sărbătoare din inima omului.

8.Tu nu ai îngrijit niciodată această parte din inima ta, care este cea mai preţioasă, şi nu ai avut habar de valoarea ei. De aceea, nu este de mirare că ai devenit ateu şi că în căutarea ta nu ai dat de urma Divinităţii eterne, atotcreatoare, atotpătrunzătoare şi atotmenţinătoare!

9.Chiar şi acum, când ştii, nu va fi chiar atât de uşor să recunoşti adevărata esenţă a Divinităţii şi să pătrunzi acţiunile ei în profunzime, deoarece sufletul tău, cu toate părţile sale componente, este prea atrofiat. Va trebui să aprinzi un foc al iubirii deosebit de puternic în inima ta, să te retragi din instituţia voastră eseniană şi să fii umil în toate aspectele vieţii. Va trebui să devii un cu totul alt om, unul nou, căci toate teoriile şi concepţiile tale de până acum despre viaţă sunt complet greşite, din acest unic punct de vedere al adevărului interior; în caz contrar, să ştii că ele nu te vor lăsa să ajungi nici măcar până în «tinda» vieţii divine din interiorul tău!

10.Oricum, nu este încă totul pierdut. Da, ai putea avea realizări mărețe, dar va trebui să devii un om nou prin propria ta voinţă liberă. Trebuie de asemenea ca, din propria ta convingere interioară, să-ţi foloseşti toate puterile pentru ca acţiunile iresponsabile ale instituţiei voastre să ia sfârşit. Altfel, îţi va fi cu neputinţă să ajungi vreodată la adevărata viaţă a spiritului tău lăuntric. Această viaţă este adevărul suprem, în care trebuie să intri pe de-a-ntregul, căci el nu poate şi nu va putea niciodată să crească şi să înflorească dacă este hrănit printr-o lucrare bazată pe minciuni şi pe cele mai mari înşelătorii.

11.Fiecare pas al tău în gândire, în voinţă, în vorbire şi în faptă trebuie să fie însoţit de adevărul cel mai profund, dacă vrei ca şi în lăuntrul tău să strălucească adevărul cel mai luminos. Dacă nu va fi aşa până în cele mai mici detalii, ţine minte, viaţa ta lăuntrică va fi o mare minciună!

12.Acum ştii cam cum stau lucrurile cu mintea şi cu raţiunea ta cea ascuţită! Doar tu hotărăşti ce vei alege să capeţi - viaţa cea veşnică sau eterna moarte! Eu sunt Cel ce sunt! Eu îţi pot da viaţa cea veşnică, dar te pot lăsa să alegi şi eterna moarte!

13.Ceea ce ţi-am spus acum va rămâne aşa şi nu voi schimba nimic! Pământul acesta şi acest cer pe care le vezi vor dispărea cândva şi îşi vor pierde forma, structura şi individualitatea, dar aceste cuvinte ale Mele nu vor dispărea nicicând! Fă deci cum vrei! Mai sunt aici doar pentru scurt timp!”

1.Împreună cu cei unsprezece tovarăşi ai săi, Roclus a reflectat la vorbele Mele, dar nu ştia ce răspuns să-Mi dea.

2.Apoi el le-a spus acestora: „M-am gândit dinainte - chiar de când mi-a spus băiatul să merg la nazarinean - că aşa va fi, că va dori distrugerea cetății noastre, care a fost ridicată pentru binele poporului. Se pare că nazarineanul făcător de minuni este stânjenit de ea cel mai tare! Însă nu va reuşi să ne intimideze atât de uşor cu frazele sale teozofice!

3.Pare a fi mult adevăr în cuvintele sale, dar totuşi nu va reuşi să nimicească chiar aşa de uşor cetatea noastră atât de bine rânduită! Dar nu vreau să vă impun nimic în această privință; puteți face ce vreți, căci sunteți nişte oameni la fel de pricepuți ca mine!"

4.Un altul, care venise între timp din Cezareea lui Filip, a spus: „Prietene Roclus, am ascultat de la bun început, cu mare atenție, ce s-a vorbit aici şi trebuie să-ți mărturisesc că nu ai deloc dreptate! Înnebunesc când văd orbirea ta spirituală! Tu pari să vorbeşti deschis, dar gândeşti în sinea ta cu totul altfel! În fața tânărului îl divinizezi pe renumitul nazarinean, dar în sinea ta încă îl consideri un magician al vechii şcoli secrete din Egipt! Însă acum noi ştim cam cum stau lucrurile cu magicienii şi cu profețiile binecunoscutelor lor oracole!

5.Ia gândeşte-te bine dacă ştii vreo vrăjitorie prin care să transformi într-o clipă un bolovan mare de granit în aur pur! Singur acest miracol nimiceşte toate aşa-zisele noastre minuni, care nu au la bază nimic altceva decât înşelătorie! Uită-te acum la această măreață şi nouă casă, la grădina şi la zidurile ei împrejmuitoare, la portul cu corăbiile sale, îndreaptă-ți privirea spre minunații pomi plini cu fructe, spre vița încărcată cu struguri! Cu patru ceasuri în urmă, acea bucată de pământ era pustie. Chiar eu am trecut pe acolo când m-am dus spre mare. Uită-te acum la acel pământ odinioară pustiu! Ce belşug, ce binecuvântare!

6.Poate vreun om să facă aşa ceva prin vreo magie cunoscută nouă? Îți spun: aici se termină tot ceea ce ştim noi; toată cunoaşterea noastră este minciună şi păcăleală şi nu are nici o valoare! Dacă vrem să răzbim lângă un astfel de om divin trebuie să facem ceea ce cu multă prietenie ne-a sfătuit el să facem!

7.Eu nu fac parte din consiliul vostru secret şi nu am venit aici decât de vreo două ceasuri. Dar, din ceea ce am văzut până acum, vă pot spune că suntem pierduți, cu tot cu «nobila» noastră instituție a minciunii şi iluziei! Ar fi cea mai mare prostie să-l înfruntăm, în asemenea condiții, pe zeul din Nazaret!

8.Dincolo de aceasta, am văzut cu toții cât se poate de bine că toți conducătorii şi mai-marii Romei sunt prietenii lui apropiați! Este de ajuns ca el să spună: «Distrugeți această cetate!» şi noi vom fi terminați pentru vecie! Ce va fi cu noi apoi?! Eu sunt de părere să acceptăm şi să urmăm ceea ce ne-a sfătuit cu toată bunăvoința zeul din Nazaret!

9.Vreau să-ți spun drept în față, fără nici o reținere, că este foarte greşită presupunerea ta cum că acest om, care, în mod evident, este mai mult decât un zeu, te-ar fi tratat astfel doar pentru faptul că cetatea noastră este o oprelişte în calea sa! Este hilar! El, să fie stânjenit de jalnica noastră cetate?!

10.Îți spun ție şi vouă, tuturor: pe cât de mult suntem noi în stare să tulburăm luna din mersul ei, suflând şi strigând din toate puterile înspre ea, la fel de mult stă cetatea noastră în calea acestui om atotputernic! El nici nu trebuie să sufle spre noi, este de ajuns doar să vrea, ca toate lucrurile noastre clădirile, zidurile, catacombele, împreună cu uneltele pe care le folosim când facem aşa-zisele miracole - să se spulbere! Ce va fi apoi cu noi? De aceea, cred că a sosit vremea să vă schimbați părerea!

11.Du-te la el şi spune-i cu sinceritate că tu şi noi toți vrem din tot sufletul să facem ceea ce ne-a sfătuit el! Este cu neputință să pierdem ceva dacă procedăm astfel şi dacă rânduim cetatea noastră aşa cum vrea el. Atunci, el va deveni Domnul şi învățătorul cetății noastre, iar noi vom fi ucenicii săi supuşi. Sunteți de acord cu mine?"

12.Cei mai mulți au spus: „Întru totul, numai să ne accepte ca ucenici ai lui!"

13.Bunul orator, care se numea Ruban, a spus: „Chipul său foarte prietenos îmi spune că ne va accepta! Tu ce crezi, Roclus? Iar vrei să mai spui vreo prostie?"

Capitolul.64 - Ruban le vorbeşte tovarăşilor săi în numele Domnului

1.Roclus a spus: „Nu, nu, ai dreptate, sunt de aceeaşi părere! Dar dacă el va vrea să dea în vileag poporului minciunile noastre, pentru ca noi să fim nevoiți apoi să plătim despăgubiri pentru toate înşelătoriile?! Acela dintre voi care e dispus să intre într-un astfel de joc n-are decât! Eu n-am nici un chef să fiu sfâşiat de mulțime! Vedeți, este o chestiune destul de delicată!

2.Întâi vreau să aflu mai multe despre ceea ce va cere el de la noi! Voi merge acum încă o dată la el. Voi vedea ce ne cere în schimb; căci nici nu poate fi vorba să acceptăm o atât de mare înjosire a noastră în fața poporului!"

3.Ruban a spus: „Cu siguranță nu ne va cere aşa ceva, căci el ştie mai bine decât noi că astfel nu va rezulta nimic bun. Nimic nu se realizează în natură prin mijloace brutale, ci lucrurile decurg unele din altele. Nu trebuie să gândim că şi el va face la fel ca noi atunci când am acționat cu brutalitate, folosind mijloacele noastre înşelătoare! Du-te şi fă aşa cum te-am sfătuit."

4.Roclus a spus: „Da, aşa voi face, dar aceasta pentru că vreau eu şi nu pentru că vreți voi, ceilalți, sau pentru că tu, Ruban, m-ai sfătuit să fac aşa!"

5.Ruban: „Nu contează din ce motiv faci un lucru, din moment ce faci ceea ce trebuie! Vezi tu, în calitate de conducător al nostru, răspunzător cu problemele externe ale cetății, vorbeşti şi acționezi tot în vechiul tău mod orgolios. Atunci când cineva îți dă un sfat bun, tu îi răspunzi: «Oh, mi-am dat seama de mult de aceasta, m-am gândit deja îndelung şi voi face aşa pentru că vreau eu!» Nu ştiu dacă divinul nazarinean va fi mult timp de acord cu aceasta, căci el pare a fi cel mai mare duşman al orgoliului! Te rog să

mă crezi, căci îți vorbesc cu sinceritate; nu m-am fălit niciodată cu rațiunea sau cu nemaipomenita mea inteligență, dar îmi dau repede seama ce gândeşte şi ce simte cineva.

6.Şi de aceea pot să înțeleg uşor ce fel de om este divinul nazarinean. El pare a prefera umilința, mai mult decât orice, fără de care nici nu poate fi vorba de iubire şi cu atât mai puțin de vreun adevăr deplin. Noi ne aflăm însă în situația în care fiecare privire, fiecare pas, fiecare cuvânt sau faptă a noastră este o minciună sfruntată şi o mare înşelătorie față de aproapele nostru. Lucrurile stau astfel pentru că urmăm întru totul regulile ordinului nostru, deviza noastră fiind aceea că întreaga lume trebuie mințită şi înşelată întrucât ea însăşi vrea să fie mințită şi înşelată.

7.Însă aceasta nu este şi deviza nazarineanului. Deviza lui este cu siguranță următoarea: «Adevărul deplin şi pur şi recunoaşterea sa cu orice preț, chiar şi cu prețul distrugerii lumii!» Adunați gândurile, căci te afli în fața unui judecător a cărui putere de pătrundere ajunge până la cel mai ascuns gând al tău! Trezeşte-te, altfel vei face o mare greşeală!"

8.Roclus a spus: „Bine, frate Ruban, dacă tot te descurci atât de bine, du-te tu în locul meu la nazarinean şi hotărăşte cu el ceea ce crezi de cuviință. Ceea ce vei hotărî tu va trebui să fie bun şi pentru noi, căci nu vom putea înota împotriva curentului unui fluviu atât de mare! Du-te, fă aceasta şi îți voi fi chiar recunoscător!"

9.Ruban i-a zis: „De ce nu? Dacă sunteți de acord cu toții, aş putea face aceasta, chiar cu mare plăcere! Şi astfel voi înceta să mai fiu un înşelător al poporului!"

10.Cei unsprezece au spus: „Da, suntem de acord, şi ceea ce vei hotărî cu nazarineanul va fi bine şi pentru noi. Roclus al nostru este un conducător foarte iscusit în ceea ce priveşte problemele externe, minciunile şi înşelătoriile cetății; este şi un bun politician, dar sfera adevărului luminos nu a fost niciodată punctul lui tare. De aceea, este mai bine să mergi tu în locul lui, să vorbeşti cu divinul nazarinean!"

Capitolul.65 - Cuvintele lui Ruban către Domnul

1.Ruban a venit repede la Mine şi Mi-a spus: „Doamne şi Învățătorule plin de adevărata putere a lui Dumnezeu, pentru că nici Roclus şi nici vreun altul dintre cei unsprezece tovarăşi ai lui nu îndrăznesc să vină la Tine, din motive care cu siguranță Îți sunt bine cunoscute, ei m-au delegat pe mine să vorbesc cu Tine, Cel atotputernic, despre cetatea noastră nedemnă de laudă. Va fi aşa cum vei dori Tu, iar noi vrem acum să-ți oferim întreaga noastră cetate şi să devenim cu toții ucenicii Tăi! Rosteşte cuvântul milostiv al sfintei Tale voințe, şi noi îl vom urma! Dacă vrei ca cetatea noastră să dispară de pe fața pământului, spune-ne, căci noi am căzut de acord asupra faptului că aşa se va face dacă Tu vei cere aceasta!"

2.Eu am răspuns: „Tu eşti un suflet sincer, de aceea şi casa ta a fost cruţată de flăcări! Dar vezi, dacă Eu aş vrea, aş putea să fac să dispară cetatea voastră la fel cum va dispărea stânca aceea din mare, de care s-au sfărâmat adesea corăbiile pe timp de furtună! O vezi?”

3.Ruban: „Da, Doamne, o văd şi din păcate ştiu foarte bine că aşa este. Era să mor şi eu odată, sfărâmat de ea!”

4.Eu am continuat: „De acum înainte ea va dispărea şi nu va mai constitui un pericol pentru nici un corăbier!”

5.Stânca, având mai mult de o sută de stânjeni înălţime şi cam tot atât în grosime, a dispărut chiar în acea clipă, astfel încât nu a mai rămas nici urmă din ea, nici măcar în adâncurile mării; nici nu s-a tulburat apa în clipa în care ea a dispărut. Doar că, imediat după aceasta, în locul în care fusese ea, s-a înălţat un val uriaş provocat de căderea apei în gol; dar şi acesta s-a liniştit ca prin farmec, rămânând apoi doar oglinda netulburată a apei.

6.Ruban s-a speriat foarte tare când a văzut aceasta şi a spus cu voce tremurândă: „Este ceea ce i-am spus şi lui Roclus! Aici se termină orice magie. Locul ei este luat de adevărul curat! O, Doamne, ceea ce ai făcut Tu cu acea stâncă duşmănoasă ai putea face la fel de uşor cu întregul pământ şi, cu atât mai mult, cu cetatea noastră cea rea! De aceea, nu-mi rămâne altceva de spus decât: Doamne şi Învăţătorule, facă-se voia Ta! Căci Tu nu eşti un simplu om. Spiritul lui Dumnezeu se manifestă din plin în Tine! Fii milostiv cu noi, sărmanii păcătoşi! Tu singur sălăşluieşti în tot şi poţi face totul! Nimic nu-Ţi este cu neputinţă!”

Capitolul.66 - Sfatul şi Cuvântul Domnului către esenieni

1.(Ruban): „Atunci ce să facem noi cu cetatea noastră plină de minciuni gogonate?”

2.Eu am spus: „Să o umpleţi cu iubire şi adevăr, să credeţi în numele Meu şi să-Mi urmaţi învăţătura! Dacă veţi face aceasta din toată inima, veţi putea deveni utili oamenilor nu prin minciuni gogonate, ci prin adevărul curat şi prin iubirea autentică. Dar trebuie să renunţaţi la toate uneltele magiei iluzorii. Excepţie vor face doar maşinăriile care se dovedesc a fi folositoare, cum ar fi cele care produc lumină sau altele de acest fel, pe care le puteţi utiliza în continuare în mod corect, conform naturii lor, cu condiţia să învăţaţi poporul ce reprezintă ele, cum sunt construite şi cum acţionează. Atunci veţi face într-adevăr mult bine!

3.Să nu luaţi însă niciodată în seamă judecata lumii; lumea este şi rămâne rea, căci ea lucrează prin minciună, orgoliu şi iluzie!

4.Eu vă spun vouă că veți putea muta şi munții din loc, în numele Meu; veți putea face lucruri chiar mai mărețe decât cele pe care le fac Eu. Dar să nu apară niciodată în mintea voastră gândul că ați făcut ceva prin puterea voastră personală, căci ea nu există în această lume! Doar prin puterea Spiritului lui Dumnezeu veți fi capabili să înfăptuiți lucruri care să le fie de folos oamenilor!

5.Un suflet cu adevărat dăruit lui Dumnezeu va primi toată puterea, atâta timp cât nu va mai urmări propriul său folos. Dar dacă un om va dori să primească un anumit rang sau răsplată pentru sine, atunci puterea Spiritului lui Dumnezeu îl va părăsi chiar în acea clipă!

6.Pe acest pământ să nu vă feriți de nimic mai mult decât de bogăția lumii şi de cei care o iubesc mai presus de orice. Nu există om mai rău pe fața pământului decât acela care se lăcomeşte şi tânjeşte după comorile pământeşti, căci acela blestemă prin faptele sale iubirea inimii, care vine de la Dumnezeu.

7.Dacă vin asemenea oameni la voi, dați-i afară din casele voastre, arătându-le astfel că niciodată nu trebuie aruncat Cuvântul şi puterea Cuvântului lui Dumnezeu în fața porcilor celor necioplīți, ca hrană! Dar să nu-i blestemați din această pricină şi nici să nu-i afurisiți, căci toată mânia şi pedeapsa trebuie să vină de la Duhul lui Dumnezeu! Deja este o pedeapsă destul de aspră pentru ei să-i alungați din casele voastre şi să nu le îngăduiți să vă fie prieteni!

8.Dacă vin la voi astfel de oameni, ca să vă spună necazul lor, să nu-i ascultați; căci un ajutor nu le va face inima mai bună, dimpotrivă: vor fi apoi şi mai preocupați să-şi umple sacii cu aur. Iar de voi vor râde şi vă vor batjocori. Despre ajutorul vostru vor spune că a fost o fanfaronadă şi vor striga în gura mare că sunteți nişte palavragii şi nişte impostori! Dar acestea nu trebuie să se petreacă, iar puterea lui Dumnezeu din voi trebuie să-i ajute, prin cuvinte şi fapte, doar pe cei care s-au arătat demni de El prin umilința inimii lor!

9.Mergeți acum să vorbiți cu tânărul acela pentru a afla tot ce trebuie să ştiți şi să faceți pe viitor, în numele Meu. El vă va da o carte în care veți găsi tot ce vă este necesar! Acum să vină Roclus la Mine; căci mai am câte ceva de discutat cu el! Du-te şi spune-i care este Voia Mea!"

10.Roclus a făcut o figură foarte acră când a aflat de la Ruban care era dorința Mea. Totuşi, a venit la Mine şi s-a închinat adânc.

11.Eu l-am privit cu prietenie şi l-am întrebat: „Ei, prietene cu minte ascuțită, ce părere ai despre Mine? Ce găseşte mintea ta cea ageră la Mine şi ce simte inima ta dincolo de aceasta? Pe când Mă căutai, i-ai mărturisit tânărului că sunt un zeu adevărat, că Mă iubeşti chiar fără să Mă cunoşti şi că simți din ce în ce mai intens dorința să îngenunchezi în fața Mea şi să Mi te închini ca unui zeu adevărat!

12.Acum Mă cunoşti şi nu ai nici un dubiu că Eu sunt renumitul nazarinean - aşa cum M-ai numit chiar tu. Dar încă nu ai îngenuncheat în fața Mea - ceea ce nici nu-ți voi cere să faci - şi nici inima ta nu prea pare a fi cuprinsă de iubire pentru Mine. Mare prieten al adevărului, de ce i-ai spus tânărului un neadevăr?"

Capitolul.67 - Roclus caută să-şi justifice neadevărurile în fața Domnului

1.Roclus a spus: „O tu, cel mai măreț dintre oameni! Întrucât eu nu puteam să cred în vreun zeu, am recurs la o «poveste» bine cunoscută şi acceptată până acum de către toți oamenii de bun simț; această «poveste», care, de altfel, nu este deloc o fabulă, ci deține un rol esențial în istoria lumii, se numeşte «politică» sau «rațiune de stat». Ea presupune să nu-i spui omului pe care nu-l cunoşti foarte bine ceea ce gândeşti cu adevărat. Aceasta nu înseamnă că trebuie să ai vreo intenție rea față de cineva, dar întotdeauna este cel mai bine ca, pentru început, adevărul deplin să rămână ascuns, căci experiența a dovedit că a spune oamenilor adevărul gol-goluț a făcut întotdeauna mai mult rău decât bine.

2.Trebuie mai întâi să cunoşti omul prin tot felul de căi ocolite - ceea ce nu este deloc uşor şi abia apoi să-i spui adevărul; altfel nu ai cum să ştii dacă el îl poate primi! Căci nimeni nu agreează adevărul cel plin de lumină, mai ales când e vorba de propria sa persoană. Mult mai plăcut îi este întunericul care-l înconjoară. Acesta este şi motivul pentru care, în discuția cu tânărul, am ascuns puțin adevărul în care credeam. Dincolo de acestea, este bine cunoscut în întreaga lume că de obicei copiii sunt conduşi la adevăr prin tot felul de neadevăruri. Acesta este un şiretlic plin de înțelepciune al părinților, căci dacă ei le-ar spune dintr-o dată celor mici adevărul, nu ar reuşi să facă din ei oameni buni şi cuviincioşi.

3.Este adevărat că m-am arătat față de tânăr altfel decât sunt, dar nu i-am făcut şi nici nu i-aş fi putut face vreun rău astfel, pentru că nu am intenționat aşa ceva. De aceea, cred că nu am greşit. Dacă am păcătuit, atunci înseamnă că păcătuiesc şi acei părinți atunci când le spun cu seriozitate şi cu convingere copiilor lor că departe-departe, pe nişte munți înalți, copiii se nasc şi cresc în copaci asemenea plantelor. Ei le mai spun că acolo există oameni care îi culeg din copaci ca pe nişte fructe şi îi vând în lumea întreagă. Adesea, unii dintre aceşti copii ajung în pâraiele şi în râurile ce izvorăsc din munții cei înalți şi plutesc pe apă, până când sunt prinşi de cineva.

4.Aceasta este o minciună gogonată. Nici nu-ți poți imagina o prostie mai mare, dar părinții au intențiile cele mai bune şi vor doar să-i păzească pe micuții lor, prin astfel de poveşti, de tot felul de gânduri imorale. Ei vor să le mențină trupurile şi sufletele sănătoase, pentru ca aceşti micuți să ajungă cu bine la maturitate. Nu cred că este ceva greşit în aceasta! Tot astfel, sunt de părere că o minciună care nu este spusă cu intenție rea, ci dimpotrivă, cu una bună, este mai degrabă o virtute decât un păcat!

5.Cetatea noastră este într-adevăr plină de minciuni şi de păcăleli, dar în nici un caz acestea nu au fost făcute până acum cu vreo intenție rea sau egoistă - în măsura în care noi putem să ne dăm seama de aceasta. Nu cunoaştem însă ce va fi în viitor, căci ne lipseşte spiritul profetic, şi nici nu putem garanta că urmaşii noştri vor fi oameni la fel de buni şi de cinstiți ca noi.

6.La fel se poate spune şi despre aproape toți fondatorii de religii, că au urmărit binele poporului lor şi că intențiile lor au fost sincere şi cinstite; dar urmaşii lor, mai ales cei fără vocație, care s-au autointitulat preoți şi reprezentanți ai zeilor pe acest pământ, au început să explice greşit principiile acelor religii, pe care nici ei nu le-au înțeles corect; şi,

neurmărind decât propria lor bunăstare materială, ei au adăugat principii noi, pe care le-au declarat a fi «voia sau cuvântul zeilor», şi astfel oamenii au ajuns să fie chinuiţi în moduri îngrozitoare de către aceştia. Avem foarte multe exemple care demonstrează cele spuse de mine!

7.Este de ajuns să ne îndreptăm atenția asupra poveştilor - care mie îmi sunt atât de bine cunoscute - din Templul Ierusalimului şi din templele Romei! Vom găsi mai mult decât suficiente exemple care să ne arate unde a ajuns învăţătura lui Moise şi înțelepciunea Egiptului! Nu vreau să fac profeții sumbre, dar îndrăznesc să spun acelaşi lucru şi despre tine: că învăţătura ta curată şi divină despre care ne-a vorbit acel tânăr şi toate lucrurile minunate despre care am auzit vor avea o cu totul altă înfăţişare peste câteva sute de ani!

8.Fără îndoială că primii oameni care vor răspândi această învăţătură divină vor fi dintre ucenicii tăi. Dar ei nu vor putea ajunge pretutindeni şi vor avea la rândul lor ucenici, pe care îi Vor face învăţători şi, mai apoi, conducători spirituali. Astfel se vor pune bazele unei preoţimi şi, totodată, ale unei superstiţii. Sunt absolut convins că va fi aşa!

9.De ce ar fi altfel în cazul cetăţii noastre, dacă pretutindeni se petrece aşa? Peste tot conduc oamenii. Dacă la conducere ar fi un zeu, ar fi bine. Însă dacă zeul i-ar supune pe oameni la testul necesar al libertăţii, cu siguranţă că aceştia ar face din nou un viţel de aur, aşa cum au făcut vechii evrei în pustiu, când Moise a urcat pe Muntele Sinai pentru a primi poruncile de la Dumnezeu!"

Capitolul.68 - Preoţimea - obstacolul cel mai mare în propovăduirea învăţăturii Domnului

1.(Roclus): „Cred că tu, cel mai desăvârşit profet, de care ascultă toate spiritele divine şi care ai toată puterea, aşa cum nu mai are nici un om de pe acest pământ, întrevezi toate aceste urmări! Dar ce putem face noi? Aceasta este situaţia, aşa a fost întotdeauna şi aşa va rămâne. De schimbat, nu vom putea schimba nimic!

2.Atâta timp cât oamenilor le este lăsată în grijă propria lor făptură de carne şi le este dată libera voinţă, ei vor rămâne, la modul esenţial, ceea ce sunt şi vor crea tot felul de instituţii conform climatului din ţara lor. Şi situaţia se înrăutăţeşte pe măsură ce te îndepărtezi de acest loc! M-am convins de aceasta în numeroasele mele călătorii. Cu cât mă îndepărtam mai mult de acest loc despre care de-acum înainte ştiu că este unicul focar de lumină spirituală - cu atât îi găseam pe oameni mai orbi şi mai proşti, chiar dacă eram încă ateu, şi cred că mi-ar fi fost chiar mult mai limpede acest lucru dacă aş fi ştiut tot ceea ce am aflat acum.

3.Este cu siguranță foarte adevărat că nu există beznă care să nu poată fi alungată într-o clipă cu o lumină pe măsură. Cel puțin în natură aşa este. Însă problema este dacă şi lumina spirituală poate îndepărta, la fel de repede, noaptea spiritului?! Dintr-un anumit punct de vedere se poate spune că «da», căci bezna spiritului meu nu era deloc neînsemnată, iar tânărul a alungat-o prin câteva cuvinte luminoase. Dar să avem în vedere şi faptul că nici eu nu sunt chiar unul dintre ultimii oameni în ceea ce priveşte cunoştințele mele ştiințifice şi că am şi o experiență de viață considerabilă.

4.Să ne imaginăm însă un popor care este cufundat în superstiția cea mai absurdă şi mai întunecată cu putință! Nici cuvintele cele mai luminoase şi nici semnele cele mai evidente nu l-ar putea lumina! Un astfel de popor ar deveni chiar mai întunecat şi mai mânios în preajma luminii, dovedindu-se a fi un mare duşman al ei. Şi astfel s-ar afunda într-o beznă şi mai adâncă.

5.Nu trebuie să căutăm mult pentru a găsi exemple. Să ne îndreptăm ochii spre Templul din Ierusalim şi să privim cu atenție la preoțimea care slujeşte în el. Vom fi uluiți de adâncimea beznei spirituale pe care o vom întâlni la ei. Încearcă să vii la ei cu ceva pur spiritual, aşa cum a venit tânărul mai devreme la mine, şi vei fi sortit pieirii!

6.Câte nu au uneltit aceşti slujitori ai nopții celei mai întunecate împotriva cetății noastre! Dacă nu am fi avut protectori atât de puternici, cu siguranță că ne-ar fi făcut mult rău şi poate că acum cetatea noastră nici nu ar mai fi existat! Dacă ar apărea acum un Moise sau un Aaron şi ar începe să propovăduiască adevărul, aşa cum ei au făcut-o pe vremea lor, i-ar prinde şi i-ar ucide cu pietre sau le-ar da să bea apa blestemată. Şi le-ar da-o chiar pe cea otrăvită - căci trebuie să-ți spun că există două feluri de «apă blestemată»: cea autentică, ce aduce inevitabil moartea, şi cea contrafăcută, care nu provoacă nici un rău, pentru că nu conține otravă.

7.Dacă, dintr-un motiv secret, vor binele unuia care a păcătuit față de ei sau față de Templu, îi vor da să bea o «apă blestemată» contrafăcută, care nu face nici un rău, tăinuind bineînțeles motivul bunăvoinței lor. Dar este foarte posibil ca unul care li s-a împotrivit prea fățiş să-şi potolească setea pentru totdeauna cu adevărata apă blestemată. Oamenii cât de cât mai răsăriți ştiu că fariseii din Ierusalim, precum şi cei din alte aşezări, fac aşa ceva. Şi nimeni nu se mai miră de aceasta! Eu vin atunci cu întrebarea: cum ar putea lumina adevărului să lumineze o astfel de noapte a fariseilor?

8.Aşa cum stau lucrurile cu fariseii, la fel este cu preoțimea de pretutindeni. Dacă oamenii primesc o lumină adevărată, pentru că înțeleg binele pe care aceasta îl aduce, preoțimea va încerca să i se opună cu toate mijloacele şi din toate puterile ei şi nu o va accepta pentru că, în starea ei de orgoliu şi în dorința sa de dominare, este prea proastă şi prea oarbă ca să vadă binefacerea pe care o aduce lumina adevărului.

9.Chiar dacă o lumină spirituală va fi îngăduită de Dumnezeu şi de conducătorii popoarelor, ea nu va avea aproape nici un efect asupra oamenilor, pentru că preoții cei egoişti şi însetați de putere îşi vor da întotdeauna silința să le arate că lumina cea înaltă este îndoielnică şi îşi vor slăvi propriul lor gunoi vechi ca pe aurul cel pur, silindu-i totodată pe supuşii lor să facă la fel.

10.Eu cred că mai întâi ar trebui înlăturat tot ceea ce seamănă chiar şi numai parțial cu preoțimea. Aceste vechi «grajduri ale lui Augias» ar trebui curățate, pentru ca soarele spiritual să poată răsări mai apoi peste toate popoarele. Altfel, orice sământă bună se va usca înainte să prindă rădăcini puternice în solul vieții.

11.Recunosc în tine, învățătorule Suprem, deplina putere a lui Dumnezeu, fără de care ți-ar fi cu neputință să făptuiești lucruri asemenea unui zeu - căci doar într-un zeu se reunesc toate nenumăratele puteri extraordinare şi tot în el îşi au punctul lor originar de sprijin, prin care pot acționa. Te prețuiesc şi te iubesc nespus pentru că am găsit aceasta în tine! Cred că poți vedea cu ochii spiritului tău, mai bine decât acel tânăr, că acesta este adevărul, atât în inima, cât şi în mintea mea.

12.Îți spun fără nici o şovăială că truda şi marele tău sacrificiu sunt zadarnice şi vor aduce oamenilor puține binecuvântări, atâta timp cât vor mai exista preoți pe acest pământ! Ar trebui să transformi prin atotputernicia ta toți oamenii şi toți preoții de pe întregul pământ, aşa cum ai făcut cu stânca aceea din mare. Atunci ar putea fi într-adevăr bine pe pământ! Dar acum, este păcat de munca şi de sacrificiul tău! Dacă ai mai fi tâmplar şi ai lucra cu toporul şi ferăstrăul, sunt convins că preoții te-ar lăsa în pace; dar aşa, te vor urî neîncetat, în ciuda neîndoielnicei tale naturi divine, şi te vor prigoni cu o furie arzătoare! Totodată, vor urmări să nimicească şi minunata ta semănătură, cu toate mijloacele pe care le au.

13.Nimeni nu cunoaşte mai bine decât mine preoțimea. Eu am luptat foarte mult împotriva preoților celor mari, pentru a apăra cetatea noastră! M-am bătut cu ei şi i-am învins. Ei nu ne mai pot face acum nici un rău cu mânia lor, căci zidurile cetății noastre sunt mai puternice decât cele ale Templului. Toți bolnavii îşi caută acum vindecarea la noi, pentru că noi putem însănătoşi omenirea cu leacuri adevărate, în timp ce templierii încearcă să vindece prin versete lipsite de valoare, prin semne mistice şi prin tot felul de relicve, Dumnezeu ştie de unde aduse, care nicidecum nu ar putea să-i facă pe bolnavi să se simtă mai bine.

14.Aceasta este mărturia pe care ți-o aduc, o Doamne şi Învățătorule. Tu vei face cum vei voi. Numai să nu distrugi cetatea noastră înaintea Templului din Ierusalim! Aceasta este rugămintea mea stăruitoare către tine. Dar cel mai mult ne-ar plăcea tuturor ca tu să devii conducătorul nostru!”

Capitolul.69 - Adevărata cale a vieții

1.Eu am spus: „Aveți Cuvântul şi învățătura Mea. Dacă le veți urma, atunci voi fi învățătorul şi călăuzitorul vostru!

2.Dar nu este nevoie de Mine între zidurile cetății voastre, ci numai de Cuvântul şi de numele Meu - şi nu scrise şi seci sau pronunțate de o gură indiferentă, ci rostite prin fapte, cu credință şi cu iubire de Dumnezeu şi de semeni. Atunci Eu voi fi printre voi, iar ceea ce veți dori în numele Meu - dacă este bun - se va împlini; şi veți putea face lucruri chiar mai mari decât fac Eu.

3.Ceea ce făptuiesc Eu în fața voastră trebuie să fie pentru voi o mărturie a ceea ce sunt, pentru că voi, oamenii, trebuie să înțelegeți că Eu sunt unul şi acelaşi din veşnicie, sunt Cel care provine din Tatăl şi Cel despre care au profețit toți înțelepții şi patriarhii.

4.Voi, la rândul vostru, veți depune mărturie pentru Mine în fața a tot felul de creaturi, oarbe sau surde, şi de aceea veți avea nevoie să faceți lucruri mai mari decât am nevoie să fac Eu pentru voi, care aveți văzul bun şi auzul ascuțit!

5.Însă miracolele mincinoase trebuie să dispară din cetatea voastră, căci orice minciună vine de la Satana şi nu poate să ducă la ceva bun! Atâta timp cât într-o cetate a vindecării se folosesc înşelătorii, numele Meu nu va putea face miracole!

6.Dar dacă vreți să lucrați în numele Meu, trebuie să Mă aveți pe deplin în voi, prin iubirea şi credința voastră vie.

7.Dacă veți fi astfel, veți putea spune acelui munte: «Ridică-te şi aruncă-te în mare!» şi se va face voia voastră! Dar țineți minte: fără Mine nu veți putea face nimic!

8.Eu voi fi cu voi întotdeauna, atâta timp cât veți urma Cuvântul şi iubirea Mea şi veți avea o credință vie în Mine, fără a lăsa minciuna să pătrundă în sufletul vostru! Spune-Mi dacă ai înțeles ce ți-am spus!"

9.Roclus a răspuns: „Nu în totalitate. Am auzit câte ceva despre Satana! Vorbeşti despre acel spirit malefic care, după învățătura iudaică, este făptuitorul nevăzut a tot ceea ce-i rău şi distructiv pe acest pământ? Am crezut că aceasta este o alegorie a iudeilor şi mare îmi este uimirea să aud acest nume şi din gura ta!

10.Într-adevăr, te consider cel mai înțelept dintre oameni şi cred acum cu tărie că există un Dumnezeu foarte înțelept şi atotputernic, care a creat tot cuprinsul spațiului nesfârşit, şi că tu eşti purtătorul cel mai însemnat al acestui Spirit al Său. Mă mir însă foarte tare că ne aminteşti de vechile poveşti ale iudeilor despre Satana şi probabil că urmează să ne vorbeşti şi despre diavolii de tot felul, iar mai apoi, chiar despre iadul iudaic. Există într-adevăr Satana, diavolii sau iadul? Vorbeşte-ne despre ele!"

Capitolul.70 - Despre natura Satanei şi a materiei

1.Eu am spus: „Toate lucrurile pe care acum nu le înțelegi le vei găsi explicate în cartea pe care v-a dat-o tânărul prin Ruban. Dincolo de aceasta, însăşi existența dualităților: spirit şi materie, viață şi moarte, iubire şi ură, adevăr şi minciună ar trebui să-ți dea de înțeles că ele au o cauzalitate distinctă, altfel nu ar putea să apară într-o dimensiune perceptibilă!

2.Dacă răul nu ar fi avut un teren pe care să se dezvolte, cum ar mai fi apărut el în mintea oamenilor? Având în vedere puterea ta de gândire atât de încercată, cred că înțelegi că tot ceea ce se opune adevărului, binelui sau iubirii - adică minciuna, răul, ura sau celelalte - nu poate fi pus pe seama celei mai înalte şi mai bune Ființe Divine!

3.Sau poţi să-ți imaginezi că Dumnezeu, fiind El însuşi Adevărul cel mai înalt şi mai profund, poate sădi gânduri mincinoase în inima omului, pentru ca el să păcătuiască împotriva rânduielii Sale Divine şi să devină un bicisnic în vorbele şi în acțiunile sale? O, aceasta ar fi prea mult! Dumnezeu l-a creat pe om din punct de vedere spiritual după chipul şi asemănarea Sa, deci curat, adevărat şi bun.

4.Dar, pentru că omului spiritual i s-a dat să parcurgă şi drumul cărnii, el a trebuit să împrumute această carne din materia pământului, după rânduiala Spiritului Suprem al lui Dumnezeu; iar în carne spiritul omului îşi găseşte o contrapondere menită să-l pună la încercare, numită ispită!

5.Aceasta nu sălăşluieşte numai în carnea omului, ci în întreaga materie; şi cum materia nu este ceea ce îți pare ție a fi, ea reprezintă, pentru omul supus încercărilor, o minciună şi o înşelătorie, adică ceva care există, pe de o parte, şi pe de altă parte nu există. Există, pentru că materia cea ademenitoare a fost creată pentru carnea omului; dar în acelaşi timp nu există, pentru că materia nu este ceea ce pare a fi.

6.Ascultă cu atenție şi înțelege aşa cum trebuie! Acest spirit înşelător, care poartă numele de «Satana» sau de «conducătorul tuturor diavolilor» şi care nu constituie decât minciună până în străfundurile sale, este spiritul întregii lumi materiale, iar «diavolii» sunt spiritele rele provenind din acest mare spirit malefic*.

7.Cel ce iubeşte materia până la identificarea cu ea şi acționează ca atare păcătuieşte împotriva rânduielii lui Dumnezeu, căci omului i-a fost dat să se confrunte doar temporar cu materia şi, folosindu-şi liber voința, să se lupte cu ea şi astfel să se întărească, pentru a deveni apoi nemuritor. Iar consecința acestui păcat este moartea sau distrugerea tuturor lucrurilor de care sufletul omului s-a ataşat, căci întreaga materie nu este nimic din ceea ce pare a fi, aşa cum ți-am arătat mai înainte.

8.Dacă adori lumea şi meandrele ei şi aspiri să strângi averi cât mai mari, te asemeni unui nebun care, dacă i se arată o mireasă împodobită, nu resimte nici o dorință față de ea şi o refuză, dar se aruncă entuziasmat, asemenea unui orb fanatic, asupra umbrei acesteia, ca să o mângâie! Dar atunci când mireasa îl va părăsi pe nebun, va pleca şi umbra cu ea! Ce-i va mai rămâne atunci nebunului de făcut? În mod clar, nimic!

9.Cât de mult va plânge el după lucrul pe care l-a pierdut şi de care fusese atât de îndrăgostit! Dar atunci i se va spune: «Nebunule orb, de ce nu ai primit deplinul adevăr în locul umbrei lui, care este limpede că nu are nici o valoare?!» Şi ce altceva este umbra decât lipsa luminii? Căci umbra apare doar atunci când lumina întâlneşte un corp tare şi dens, dincolo de care nu poate trece.

10.Ceea ce este umbra ta pentru tine, atunci când stai sau mergi în lumină, aceea este şi materia împreună cu bogățiile ei, în comparație eu spiritul! Ea este o iluzie necesară şi reprezintă prin ea însăşi o minciună, nefiind ceea ce le pare simțurilor trupeşti a fi.

11.În fața ochilor spiritului ea este ceva trecător, o umbră a adevărului interior profund, în timp ce sufletul orbit de iubirea pentru lume o percepe ca pe o realitate.”

(* - Vezi mai pe larg „Cine este Dumnezeu, cine este Lucifer, ce este omul”, n.r.)

Capitolul.71 - Soarta din lumea de apoi a sufletului care a ajuns să aibă predominanțe materiale

1.(Domnul): „În acest caz, la ce i-ar putea folosi sufletului să câştige toate comorile materiale ale pământului, dacă el va ajunge să se cufunde în carne datorită unei lăcomii abjecte, animalice, făcând astfel să apară mult rău în sfera sa de viață? Credeți oare că el nu se va rupe de realitatea adevăratei vieți?! Credeți oare că atunci el va putea găsi în lumea de dincolo ceva pe care să se sprijine dacă el s-a scufundat în neantul materiei?!

2.Fără îndoială că aceluia care deja are trezită o anumită stare în universul său lăuntric i se poate oferi întotdeauna din afară (din MACROCOSMOS) ceva în plus şi astfel el va avea din ce în ce mai mult! Dar cu totul altfel stau lucrurile cu acela care, datorită faptului că nu are trezită în el o anumită stare, nu poate să primească nimic din afara sa, pentru că el nu are nimic în universul său lăuntric! Un asemenea om nu este nimic pentru că el nu are nimic! Cum i s-ar mai putea oferi ceva aceluia care, lăsându-se pradă minciunii, a devenit nimic?!

3.Ori crezi că vei putea pune în realitate apă într-un vas care nu există decât ca idee, în imaginația noastră, şi nicăieri altundeva sau care, admițând că există, are atât de multe găuri încât nici nu i le poți număra? Crezi că un asemenea vas care este întocmai ca o sită va putea să țină chiar toată acea apă?

4.Trebuie să ştii că dacă materia ar fi o realitate trainică, veşnică şi neschimbătoare - ceea ce însă este imposibil în cazul ei - ea ar reprezenta un adevăr, şi atunci, cei care ar cuceri-o şi şi-ar însuşi-o ar deține astfel un adevăr, iar sufletul care ar intra în materie ar deveni atunci şi el o realitate la fel de autentică şi de durabilă.

5.Atunci când materia trupului nu este transmutată în energie, ea devine astfel o osândă pentru cele spirituale - căci în realitate materia nu are voie să se mențină (aşa cum este) decât până în etapa în care elementul spiritual primordial se focalizează şi se interiorizează aşa cum trebuie în el însuşi, pentru a se recunoaşte. Apoi, dobândind tot mai multă forță, pe care el o primeşte din plin în urma transmutării materiei în energie uriaşă, el dizolvă şi transmută în energie toată materia din jurul lui şi, în final, o transformă în corespondentul ei spiritual. Atunci când ființa umană regresează şi se complace într-o stare inferioară, larvară, sufletul ei devine astfel într-un mod preponderent lumesc şi material, şi el va trebui să aibă o soartă care într-un anume fel este asemănătoare cu aceea a materiei.

6.Aşa cum materia inertă, care nu este transformată şi transmutată în energie, stagnează şi până la urmă regresează şi se descompune, ceva asemănător se petrece şi cu sufletul. Sufletul care ajunge într-o astfel de stare, în final se descompune, în cea mai mare parte, în atomi primordiali de substanță psihoeterică. După degradarea şi descompunerea inevitabilă a cărnii, se poate spune că nu mai rămâne nimic altceva dintr-un astfel de suflet decât o formă inferioară şi rudimentară, care, analogic vorbind, este asemănătoare scheletului animalelor; adesea acea formă este aproape lipsită de viață şi de lumină divină, astfel că ea nu mai are nici cea mai mică asemănare cu o ființă umană.

7.Un astfel de suflet care a regresat se află atunci într-o stare pe care străbunii care erau înzestraţi cu clarviziune spirituală au numit-o sheoula (adică 'sete infernală de viaţă banală' sau 'iad'). Denumirea pe care aceştia i-au dat-o acestei stări este corectă şi ea conţine mult adevăr.

8.În lumina acestei revelaţii, se poate spune că, în realitate, întregul pământ şi tot ce poţi percepe numai cu simţurile tale materiale (limitându-te doar la aceasta) reprezintă fără îndoială o adevărată sheoula. Aceasta este cumplita moarte a sufletului, care este un duh ce trebuie să se transforme şi să evolueze pentru ca să devină spirit. Acel suflet care a încetat să fie ceea ce a fost la începuturi menit să fie va fi după aceea mort atunci când va înceta să mai fie ceea ce a fost menit să fie.

9.Dacă, din diverse motive, sufletul şi-a pierdut aproape în totalitate legătura sa tainică şi esenţială cu ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU, care ţine totodată de adevărata natură profundă a fiinţei umane, după descompunerea trupului un asemenea suflet va fi aproape mort şi nu va mai rămâne din el decât ceva asemănător scheletului unui animal, într-un astfel de caz, va trebui să treacă din nou foarte mult timp până când un astfel de suflet rătăcit, care s-a cufundat cu o mare aviditate doar în materie, să redevină o fiinţă asemănătoare omului. Atunci şi mai mult timp va trebui fără îndoială să treacă pentru ca un astfel de suflet să devină cu adevărat capabil să-şi împlinească menirea pentru care a fost creat!

10.Acum tu te gândeşti că Dumnezeu care este atotputernic ar trebui să poată face aşa ceva într-o clipă. Chiar şi Eu îţi spun că lui Dumnezeu totul îi este cu putinţă. O clipă ar fi mai mult decât suficientă, dacă Dumnezeu ar vrea să umple întregul spaţiu vizibil cu o mulţime de păpuşi şi fiinţe automate!

11.Dar atunci toate aceste creaturi nu ar mai avea o voinţă proprie care este liberă şi ele nici nu ar avea o viaţă individuală durabilă. Ele s-ar mişca într-o astfel de situaţie numai conform Voinţei lui Dumnezeu, care ar curge prin fiinţa lor. Văzul lor ar fi numai văzul lui Dumnezeu, iar gândurile lor ar fi doar gândurile lui Dumnezeu. Astfel de creaturi ar fi asemenea membrelor trupului tău, care nu se pot mişca şi nu pot face nimic fără dorinţa şi voinţa ta.

12.Nu este oare cu totul altfel în cazul copiilor tăi, care totuşi au luat naştere din carnea şi din sângele tău? Aceştia nu mai aşteaptă acum voinţa ta. Ei au fiecare o viaţă independentă, o voinţă şi o cunoaştere proprie. Ei îţi vor da ascultare şi vor accepta învăţătura şi poruncile tale, dar nu după voinţa ta, ci întotdeauna după propria lor voinţă, fără de care tu ai putea să-i înveţi la fel de puţine lucruri câte poţi învăţa o imagine cioplită sau o piatră!

13.De aceea Dumnezeu creează doar fiinţe cu voinţă şi cuget liber, care sunt libere să ia singure hotărâri şi care pot să lucreze de bunăvoie la propria lor desăvârşire, rămânând astfel veşnic nişte fiinţe libere şi autonome spre a-şi putea împlini menirea!

14.De aceea, putem spune că Dumnezeu creează doar sămânţa, înzestrând-o cu toate capacităţile vitale necesare care sunt învelite într-o teacă. Formarea ei liberă, precum şi propria sa dezvoltare ulterioară sunt lăsate în seama seminţei. Ea trebuie ulterior să înceapă să-şi atragă singură viaţa care izvorăşte din Dumnezeu şi să o transforme în propria ei viaţă independentă.

15.Iar aşa ceva nu se face atât de repede pe cât crezi tu, pentru că viaţa embrionară nu poate fi atât de puternică şi de activă precum este viaţa cea desăvârşită care există în Dumnezeu din eternitate!

16.Toate sufletele, fără excepţie, oricât de decăzute ar fi ele, au întotdeauna aceeaşi unică menire, dar cu toate acestea ele nu pot fi obligate în vreun fel să atingă deplina fericire a vieţii, nici aici şi nici în lumea de dincolo. Un suflet se poate ajuta doar singur, prin toate mijloacele pe care le cunoaşte şi pe care le are la îndemână. Aceasta este rânduiala cea veşnică pe care a hotărât-o Dumnezeu.

17.Sper că prin aceste revelaţii ţi-am explicat suficient de mult şi de clar cine sunt şi ce sunt de fapt Satana, iadul* şi aşa-zisa moarte eternă. Cred că nu mai ai nici o întrebare care să fi rămas fără răspuns. Dacă mai ai totuşi vreo nelămurire, întreabă-mă acum, căci soarele se apropie de asfinţit şi va trebui să luăm cina!” (* - Vezi şi „O revelaţie Divină despre iad”, n.r.)

Capitolul.72 - Explicarea cuvântului sheoula ('iad') . Despre clarviziune

l.Roclus a spus: „Doamne şi Învăţătorule, am văzut acum că înţelepciunea şi puterea ta de pătrundere a tuturor lucrurilor sunt incomensurabile. Mă văd nevoit să recunosc că ar fi cu neputinţă să ştii şi să înţelegi toate acestea dacă ai fi un simplu om. Este limpede că ai participat la Creaţie prin spiritul tău. Acum îmi sunt foarte clare multe lucruri la care mai înainte nici nu mă puteam gândi! Dar pentru că ai fost atât de bun şi mi-ai explicat fenomene atât de nemaipomenite, te rog acum să-rni vorbeşti mai mult despre sheoula şi despre moartea veşnică. Despre acestea nu am înţeles în totalitate ceea ce mi-ai spus. Adică am înţeles mult, dar nu suficient ca să pot afirma că sunt pe teren propriu în acest domeniu. Aş minţi dacă aş spune aceasta! Te rog, dezvăluie-mi mai multe!”

2.Eu am spus: „Atunci, ascultă! She', numit şi shei sau shea, înseamnă 'este însetat'; oul sau voul înseamnă 'omul lăsat în seama lui' sau, am putea spune 'omul prost'; a înseamnă 'substanţa înţelepciunii interioare şi a conştiinţei', deci: 'omul prost este însetat de înţelepciune'.

3.Forma vechilor piramide egiptene, care sunt o reconstrucţie la scară mare a piramidelor creierului, demonstrează faptul că litera A are această semnificaţie. Piramidele erau menite să fie pentru oameni adevărate şcoli ale înţelepciunii, aşa cum o arată atât numele - pira mi dai, care înseamnă: 'dă-mi înţelepciune!' -, cât şi structura lor interioară. Această structură a fost în aşa fel gândită încât omul să fie aici total izolat de lumea exterioară şi să înceapă astfel să privească în interiorul său, descoperind acolo lumina cea mai profundă a vieţii. Din această cauză, lungile culuare din interiorul unei astfel de piramide erau permanent cufundate în întuneric. Nu exista nici un pic de lumină până când omul nu începea să lumineze totul cu strălucirea vieţii sale interioare.

4.Îți sună cam straniu ceea ce-ți spun acum, dar lucrurile sunt chiar aşa! Dacă omului i se deschide această viziune interioară a sufletului, nu va mai exista pentru el noapte sau întuneric pe acest pământ. Acest fapt este dovedit foarte clar de oamenii hipersenzitivi aflați într-o stare de extaz. Aceştia văd, având ochii închişi, mult mai multe decât ar putea să vadă o mie de oameni cu ochii cei mai buni, mai sănătoşi şi mai pătrunzători. Aceşti oameni văd prin materia opacă şi tare, văd prin pământ şi nici chiar stelele nu mai sunt pentru ei atât de departe încât să nu le poată pătrunde cu privirea lor interioară.

5.În piramide se învățau şi se exersau anumite tehnici care îi ajutau pe oameni să ajungă, oricât de des doreau, la acea stare de fericire paradiziacă.

6.Pentru că piramidele slujeau acestui scop, ele au primit şi numele foarte semnificativ she' oul a. De aici vine termenul prescurtat sheol al evreului, schole al grecului, schola al romanului şi scheholal persanului şi indianului [cu siguranță, şi schule al germanului - nota mea, Jacob Lorber].

7.Dar pentru că vechii înțelepți ştiau prea bine în ce stare jalnică se vor afla în lumea de dincolo, după moartea trupului, sufletele foarte legate de materie - cele care iubesc lumea şi care mai ales se iubesc pe ele însele mai presus de orice -, ei au denumit această stare regretabilă cu acelaşi termen, she' oul a ('iad'), iadul fiind cu adevărat singura şcoală care te învață, prin suferință, tot ceea ce nu ai putut învăța prin alte mijloace!

8.Este clar de ce o asemenea stare a fost numită «moarte», având la polul ei opus viața unui adevărat înțelept, trăită după rânduiala lui Dumnezeu. Şi la fel de clar este şi de ce acest aspect al rânduielii divine - care se menține etern şi în mod necesar întocmai precum se menține ceea ce numim «lume» şi «materie» - a fost numit «moarte veşnică»!

9.Atâta timp cât un suflet rămâne - aici sau în lumea de dincolo - într-o astfel de stare, el se află ca într-o moarte veşnică, de care îi va fi foarte greu să scape! Unele suflete ar avea de lucru ere întregi până să obțină vreun rezultat! Spune-mi dacă ai înțeles acum!"

10.Roclus a răspuns: „Da, Doamne şi Învățător a tot ceea ce există, acum am înțeles, şi încă foarte bine! Mai am doar o mică întrebare. Cum poate să intre un om într-o astfel de stare de extaz atoatevăzător? Dacă aş mai şti şi aceasta, chiar şi numai căile pentru a ajunge acolo, aş face tot posibilul ca să intru eu însumi din când în când într-o astfel de stare binecuvântată! Doamne şi Învățător al tuturor lucrurilor, te rog, mai dă-mi câteva indicii!"

11.Eu am spus: „Şcolile Egiptului au dispărut. Ele nu mai există în această formă de foarte mult timp. Încă de pe vremea lui Moise lucrurile au început să nu mai meargă bine. De atunci s-a trecut la o formă de învățare exterioară. Platon şi Socrate au fost cam printre ultimii care mai ştiau câte ceva despre şcoala interioară a vieții.

12.Tocmai de aceea m-am întrupat Eu însumi în această lume, pentru a vă da vouă, oamenilor, o regulă de viață mai bună, prin care fiecare să poată atinge înțelepciunea vieții. Ea sună astfel: «Iubeşte-L pe Dumnezeu din toate puterile tale, mai presus de orice, şi pe aproapele tău ca pe tine însuți!» Cel care va urma această regulă şi o va pune în faptă va fi asemenea Mie şi va ajunge astfel la toată înțelepciunea, puterea şi măreția!

13.Căci în cel care este plin de iubire pentru Dumnezeu, în acela este prezent şi Dumnezeu cu iubirea Sa fără margini, împreună cu lumina Sa cea mai înaltă. Sufletul şi spiritul aceluia se desfată atunci în toată lumina înțelepciunii divine. El vede atunci şi recunoaşte lumina lui Dumnezeu în tot ceea ce-l înconjoară, întrucât eterna atotputernicie a lui Dumnezeu constă tocmai în iubirea Sa infinită şi nelimitată, sufletul trebuie atunci doar să vrea cu voința iubirii din Spiritul lui Dumnezeu, şi ceea ce el va vrea astfel va deveni o lege sfântă, care va trebui să se împlinească! Acesta este adevărul cel mai evident care poate să existe vreodată pe lume.

14.Dar nu este de ajuns doar să ştii şi să crezi cu putere aceasta. Este necesar să şi pui în faptă această învățătură, în toate împrejurările vieții, oricât de grele ar fi ele. Trebuie să o urmezi mereu, căci numai prin muncă neîncetată şi prin sârguință ucenicul poate ajunge un maestru!”

Capitolul.73 - Cum să-L iubeşti pe Dumnezeu mai presus de orice. Despre adevărata lucrare plăcută lui Dumnezeu

1.Roclus a spus: „Doamne şi Învățătorule, cum aş putea să ating această stare în care să-L iubesc pe Dumnezeu, invizibilul Spirit etern, din toate puterile mele şi mai presus de orice? Mi se pare că inima unui om este prea mică şi prea neputincioasă ca să iubească Spiritul cel etern şi infinit al lui Dumnezeu, despre care nu poți să-ți faci nici o idee.

2.Este mai uşor cu iubirea pentru semeni, dar iubirea infinită pentru Dumnezeu este, pentru noi, oamenii, destul de greu de atins! Cum poate un om să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de orice?”

3.Eu am spus: „Nimic nu este rnai uşor în întreaga lume! Este de ajuns să contempli lucrările lui Dumnezeu, bunătatea şi înțelepciunea Sa, să urmezi cu străşnicie poruncile Sale şi să-i iubeşti pe semenii tăi cei sărmani la fel ca pe tine însuți, în felul acesta îl iubeşti pe Dumnezeu mai presus de orice!

4.Dacă nu poți să-ți faci o idee clară despre Dumnezeu, priveşte-Mă pe Mine şi vei avea în fața ta acea formă - pe care ți-o vei putea aminti etern - sub care să ți-L poți imagina pe Dumnezeul şi Creatorul tău! Căci Dumnezeu este tot un om, dar unul desăvârşit din eternitate! Dacă Mă vezi pe Mine, vezi totul! M-ai înțeles acum?”

5.Roclus a răspuns: „Doamne şi Învățătorule a totceea ce există, acum am totul şi vreau să fiu slujitorul Tău! Îngăduie-mi, Te rog, să plec în pace! Căci nu merit să rămân mai mult în preajma Ta.”

6.Eu am spus: „Cine a căpătat pacea interioară va pleca întotdeauna în pace, indiferent unde s-ar duce! Acum, că ai dobândit pacea interioară, dacă vei pleca, vei fi în pace. Dar poți să mai rămâi totuşi o vreme aici cu tovarăşii tăi, dacă vrei să mai afli câte ceva, ca învățătură pentru voi toți!

7.Mai este foarte puțin până la apusul soarelui care, după ce a luminat netulburat pământul întreaga zi, se apropie acum de crestele munților, în câteva clipe nu-l vom mai vedea, şi vom putea spune cu toții că am petrecut ziua cu folos. Am muncit mult şi am făcut în câteva ore mai mult decât ar fi făcut alții, cu mâinile, în ani de zile. Cine munceşte trebuie să şi mănânce, ca să-şi întărească trupul! Şi voi ați muncit, şi de aceea veți mânca alături de noi! Puteți rămâne aici să cinați împreună cu noi!"

8.Roclus: „Doamne şi Învățătorule, ce am făcut eu, împreună cu tovarăşii mei, care să se poată numi muncă? Am vorbit, ne-am împărtăşit păreri şi experiențe. Cam atât, şi aceasta, stând liniştiți. Doar nu numeşti aceasta muncă!?"

9.Eu am spus:,Atunci când omul lucrează cu adevărat şi plin de dăruire pentru mântuirea sufletului său, el munceşte foarte mult, căci fapta îndreptată spre binele şi mântuirea propriului suflet exclude orice activitate egoistă, egoismul şi amorul propriu fiind incompatibile cu iubirea pentru Dumnezeu şi pentru semeni.

10.Cel care se îngrijeşte de trupul său, acela caută comorile acestei lumi scormonind prin materie şi îşi îngroapă sufletul, osândindu-l şi ucigându-l. Dacă un om a trudit toată ziua pe câmp, cu plugul şi cu sapa, astfel încât până seara să fie lac de sudoare, el a fost un leneş şi o slugă trândavă față de ceea ce numesc Eu muncă pe ogorul împărăției lui Dumnezeu.

11.Cine nu munceşte1 conform rânduielii divine pentru a atinge adevăratul scop pe care Dumnezeu l-a hotărât pentru el, acela nu lucrează nici pentru binele aproapelui său, şi nici nu consideră că merită să-L caute pe Dumnezeu şi să-L cunoască mai bine. Iar cel care nu îşi dă silința să-L găsească şi să-L recunoască pe Dumnezeu, acela cu atât mai puțin se va ocupa de ceea ce este bine pentru semenii săi, iar dacă totuşi va face ceva pentru aproapele său, va fi doar pentru ca acesta să-i dea mai mult în schimb.

12.Tu L-ai căutat acum pe Dumnezeu şi în acelaşi timp te-ai căutat pe tine însuți; L-ai găsit pe Dumnezeu şi te-ai regăsit şi pe tine. Vezi, ai realizat o acțiune, înțeleaptă, iar Eu îți spun că în aceste câteva ceasuri ai învățat mai multe decât în întreaga ta viață! De aceea, poți rămâne aici să te odihneşti şi să cinezi cu noi!"

Capitolul.74 - Întrebări despre boli şi despre vindecarea lor

1.Roclus a spus: „Doamne şi Învățătorule, fiecare cuvânt care iese din gura Ta valorează mai mult decât aurul pur şi fiecare nou adevăr rostit de Tine îl întrece parcă pe cel de dinainte! Nici unul dintre cuvintele Tale pline de lumină şi de viață nu a căzut pe un pământ sterp. Simt acum că din ele vor creşte multe fructe binecuvântate pentru a umple hambarele adevăratei vieți. Dar pentru că reverşi acum această grație asupra mea şi pot vorbi atât de mult cu Tine, vreau să Te rog să ne mai explici ceva. Spune-ne: să ne vindecăm bolnavii cu ajutorul leacurilor noastre naturale sau numai prin încredere

deplină în numele Tău? Mi-a venit acum gândul că poate nu este întotdeauna voia Ta divină să vindecăm orice bolnav. Printre ei se pot afla şi unii care, prin iubirea şi înțelepciunea Ta divină, au primit o boală trupească sau chiar una sufletească, pentru ca astfel să-şi poată îndrepta sufletul.

2.Este bine cunoscut faptul că adesea oamenii cei mai sănătoşi trupeşte nu sunt şi cei mai virtuoşi. Da, sănătatea trupească face omul adesea neastâmpărat, dornic de plăcerile lumii şi de lux, pe când cei bolnavi, mai ales aceia care suferă de o boală fără leac, sunt adesea răbdători, blânzi şi dăruiți Voinței lui Dumnezeu. Rareori îi auzi plângându-se, sunt plini de umilință şi inima lor nu cunoaşte invidia. Oare nu s-ar schimba caracterul bun al sufletului lor dacă ar fi vindecați dintr-o dată?

3.Mai trebuie să ținem cont şi de un alt aspect: cu siguranță că fiecărui om îi este dat să moară o dată - dacă nu ar fi aşa, atunci toți oamenii de la Adam încoace ar trebui încă să trăiască în trup. Dacă-i însănătoşim pe toți bolnavii, tineri şi bătrâni, pe cei care zac la pat şi pe cei care vin pe picioarele lor să ne roage, şi dacă ne vindecăm şi pe noi înşine, atunci moartea va deveni într-adevăr ceva rar în această lume, mai ales dacă între timp, grație învățăturii Tale, şi războaiele se vor rări tot mai mult!

4.Însă dacă nu vom vindeca pe cineva care caută ajutor la noi, atunci vom fi considerați răi şi nemiloşi; şi dacă o dată nu vei îngădui ca un om, care a fost vindecat de mai multe ori la noi, să fie vindecat, de exemplu, şi a zecea oară, aceasta în ciuda eforturilor şi a bunăvoinței noastre, atunci fie puterea numelui Tău, fie propria noastră încredere în ea va fi suspectată de imperfecțiune, iar credința poporului se va spulbera! Căci nici măcar pentru a avea o existență superioară în lumea de dincolo oamenii aflați în viața aceasta nu vor renunța la a-şi îngriji trupurile în caz de boală.

5.Până şi bătrânul de o sută de ani va lua un leac pentru a trăi mai mult, chiar dacă va şti bine că părăsirea corpului său decrepit îi va aduce cel mai mare bine. Experiența milenară ne arată că dorința omului de a trăi sănătos cât mai mult timp, chiar şi în condițiile neplăcute ale acestei lumi mizerabile, este de nestins. Ce să mai spun de situația în care oamenii ar şti că orice rău al trupurilor lor poate fi vindecat doar prin puterea numelui Tău şi că până şi morții pot fi rechemați la viață în anumite cazuri excepționale? Cred că ar trebui să facem față multor cereri din partea poporului!

6.După părerea mea, ar fi binevenită o învățătură mai cuprinzătoare în acest domeniu, atât pentru noi, cât şi pentru ceilalți! Sau poate că Tu ai anulat moartea trupească pentru toți aceia care trăiesc în totalitate conform rânduielii Tale, iar de acum înainte oamenii vor avea corpuri perfect sănătoase, moartea trupească rămânând doar pentru cei păcătoşi, care încă mai încalcă învățătura şi legile Tale?

7.Doamne şi Învățătorule a tot ceea ce este! Vezi, razele aurii ale soarelui care a apus mai luminează încă puternic cerul, iar secera lunii şi luceafărul îşi dau silința să înlocuiască lumina zilei. Este atât de nemaipomenită această privelişte a lucrării Tale luminoase, Doamne! Dar cu mult mai uluitoare este simțirea luminii interioare, care, prin gura Ta, luminează ungherele cele mai întunecate ale ființelor noastre! Pentru că mai avem timp, explică-mi Te rog, înaintea cinei, ceea ce eu nu înțeleg!”

1.Eu i-am spus: „Prietene, cauţi acum să înţelegi ceva ce nu e nevoie să cunoşti, nici tu şi nici altcineva, căci această rânduială îl priveşte doar pe Tatăl cel veşnic din ceruri şi nici măcar Eu nu am dreptul să fac - şi ca atare nici nu voi face - vreo excepție în ceea ce priveşte carnea!

2.Ceea ce a fost atras de carne va trebui la sfârşit să o părăsească, indiferent dacă aceasta îi va produce sau nu suferință, iar după această separare, orice durere şi suferință din această lume încetează să mai existe. Aerul pe care îl inspiră sufletul omului în cealaltă lume este cu totul altfel decât aerul acestei lumi materiale. Acolo unde nu mai există moarte, nu există nici durere propriuzisă, pentru că durerea cărnii este doar o urmare a desprinderii parțiale a sufletului de carne.

3.Aceasta nu arată însă că sufletul, în starea lui cea mai pură, este lipsit de trăire şi de simțire, căci fără acestea, în mod evident, el ar fi mort; dar în lumea ce corespunde naturii sale, el nu va găsi nimic care să-l grăbească, să-l apese, să-l chinuiască sau să-l îngrădească şi care să-i producă astfel o senzație dureroasă. Tocmai de aceea, el nici nu va simți durerea.

4.Sau crezi cumva că un om perfect sănătos, doar pentru că a avut norocul să nu fi fost niciodată bolnav sau pentru că nu a primit niciodată o palmă de la cineva, este şi insensibil la durere? Lui doar i-a lipsit cauza care să-i producă durerea!

5.Cauza principală pentru apariția durerii - pe care o resimte întotdeauna numai sufletul şi niciodată carnea - constă în presiunea pe care carnea, devenită trândavă şi prea grea, o exercită asupra unei părți a vieții sufletului.

6.Astfel, orice boală poate fi vindecată vremelnic dacă ştii să uşurezi această presiune a cărnii; dar, în privința vârstei, nu există nici o scăpare, chiar dacă omul a trăit în bună rânduială şi până la bătrânețe nu a simțit decât foarte puțin din ceea ce înseamnă durerea. Carnea unui astfel de om va rămâne până în ultimul său ceas supusă şi mlădioasă, iar sufletul lui se va putea desprinde uşor şi lin, conform adevăratei rânduieli naturale a lucrurilor. Într-adevăr, se poate ca, până în acel moment, el să nu îşi fi dorit niciodată să se despartă de carne, chiar dacă va fi atins o vârstă destul de înaintată pe pământ; dar când va ajunge la el chemarea din Ceruri, dătătoare de fericire, pe care o va auzi cu claritate spunându-i: «Ieşi din carcera ta şi vino în viața cea liberă, eternă şi adevărată!», atunci el nu va pierde nici o clipă şi îşi va părăsi putreda casă pământească, păşind în câmpul de lumină al vieții adevărate, eterne.

7.Ei bine, nu veți putea opri acest lucru nici cu sucul ierburilor şi nici cu puterea numelui Meu, pentru că aceasta este Voința Tatălui Ceresc. Veți putea face miracole prin puterea numelui Meu doar dacă aceasta va fi şi Voința Mea, care se va dezvălui inimilor voastre, însă niciodată împotriva Voinței Mele. De aceea, trebuie să faceți ca voința voastră să fie cu prioritate şi pe deplin una cu Voința Mea, care este adevărata Voință a lui Dumnezeu. Atunci va fi cu neputință să vreți ceva care vine de la Mine, fiind deci conform cu rânduială Mea eternă, şi să nu vă reuşească.

8.Nici nu poate fi vorba ca, prin puterea de vindecare ce v-a fost dată, să faceți pe cineva, în şi prin numele Meu, să nu mai moară niciodată. Să nu şovăiți a vindeca pe cineva atunci când Spiritul Meu din inima voastră va grăi: «Acesta să fie ajutat!»; dar dacă Spiritul Meu va spune: «Acesta să fie lăsat în suferința cărnii sale, pentru ca sufletul lui să se sature de robia plăcerilor cărnii!», atunci lăsați-l pe acela şi nu-i vindecați boala trupului, căci el trebuie să îndure astfel pentru mântuirea sufletului său!

9.Acum poți să-ți dai singur seama cât de zadarnică a fost grija ta! Urmează rânduiala Mea cea dreaptă şi toate se vor limpezi! Dacă mai ai vreo nelămurire, vorbeşte acum, înainte de a veni gazda noastră cu mâncarea!"

Capitolul 76 - Libertatea voinței omeneşti

1.Roclus a spus: „Dar, Doamne şi Învățătorule, dacă noi nu vom putea face şi alte miracole în afara celor pe care le vrei Tu şi care sunt conforme cu rânduiala Ta eternă primordială, atunci voința noastră nu va mai avea nici o valoare, şi fără astfel de miracole, care sunt atât de necesare din când în când, ca dovezi de netăgăduit ale puterii şi forței numelui Tău, va începe să fie destul de trist pe pământ!

2.Fără îndoială că miracolele realizate de voința Ta se petrec zi de zi, fără a ține seama dacă noi vrem sau nu, iar voința noastră este, prin comparație cu a Ta, asemenea unei nuci goale. Soarele, luna şi stelele răsar şi apun în afara voinței noastre; tot astfel înverzeşte şi rodeşte pământul; la fel trec şi norii, şi vântul se joacă cu valurile mării; tot astfel se succed iarna sau vara, iar timpul trece şi nu se mai întoarce niciodată! Nu are nici o importanță dacă noi vrem sau nu să se petreacă astfel! Dar cum rămâne atunci cu miracolele speciale, care sunt şi ele adeseori atât de necesare?"

3.Eu am spus: „Dragul Meu Roclus, cu tine, în continuare, îi este omului destul de greu să se înțeleagă, pentru că în lăuntrul tău mai eşti încă stăpânit de prea multe idei lumeşti!

4.Vezi tu, acela care pune mâinile pe plug dar priveşte înapoi nu este încă pregătit pentru împărăția Tatălui! Crezi oare că Dumnezeu este uniform şi monoton în gândirea şi Voința Sa luminoasă, precum este de pildă gheața cea rigidă a Nordului?

5.Oh, omule, întâi descoperă-L plenar pe Dumnezeu şi Voința Sa atotputernică, şi apoi îți vei da singur seama dacă o ființă umană, a cărei inimă este plină de Spiritul Său, va avea sau nu o voință proprie şi dacă ea va putea sau nu să facă altceva decât să rămână tăcută şi răbdătoare, în eterna Voință a lui Dumnezeu, lăsând să treacă zilele una după alta şi privind cu fericire şi încântare cum cresc şi înfloresc diferitele ierburi şi cum se ofilesc ele apoi!

6.Dacă Dumnezeu ar fi vrut să facă doar atât cu omul, nu i-ar fi dat niciodată o voință proprie, ci, în ciuda formei sale umane, l-ar fi făcut asemenea polipilor de mare sau asemenea ciupercilor, care cresc din pământ şi îşi absorb hrana prin rădăcini. Astfel de «oameni» ar putea să se minuneze zi şi noapte cum răsar şi apun, cel puțin în aparență,

stelele, urmând Voința lui Dumnezeu, şi cât de frumoasă este iarba care creşte primprejur! În această situație, ei nici nu ar mai avea nevoie să se mişte şi să-şi schimbe locul, dacă oricum nu ar avea o voință proprie; căci, trăind ca nişte statui, ei ar putea cu atât mai uşor să accepte şi să se supună Voinței lui Dumnezeu, spre deosebire de un om care, oricât ar fi de docil sau de, dăruit lui Dumnezeu, totuşi are voință proprie!

7.Căci unui om, care are voință proprie şi se poate mişca liber, poate oricând să-i treacă prin minte să facă nişte paşi pe pământul înverzit, curmând astfel ireversibil viața ierbii crescute conform rânduielii eterne a lui Dumnezeu şi omorând înainte de vreme câteva căpuşe! Ai început să realizezi măcar acum puțin din neghiobia îngrijorării tale?

8.Acum gândeşte-te la omul cel liber, care nu numai că zdrobeşte între dinții săi tot felul de fructe delicioase, pline cu semințe, pe care le înghite apoi fără milă pentru a-şi hrăni trupul, dar şi ucide tot felul de animale, pentru a se ospăta după aceea din carnea lor friptă. Apoi caută plaiuri întinse, pe care timp de mai multe mii de ani nu a crescut decât iarba cea mai frumoasă şi cele mai minunate plante vindecătoare, tufişuri şi pomi, în rânduiala cea mai încântătoare şi mai nestingherită a lui Dumnezeu. Acolo el îşi construieşte case şi oraşe moarte. Da, prietene, crezi că e drept să fie aşa, după rânduiala divină pe care ți-ai imaginat-o tu?

9.Sau când îți tai unghiile, barba ori părul, care au crescut prea lungi, nu acționezi cumva împotriva rânduielii lui Dumnezeu, a cărui Voință este ca unghiile, barba şi părul să crească încontinuu şi nu vrea ca ele să rămână atât de scurte cât ai dori tu?

10.Dacă Dumnezeu nu ar fi dorit ca ființele cu gândirea şi voința liberă să acționeze împotriva stereotipiei Voinței Sale creatoare - permițând să aibă loc astfel de intervenții distructive, mai mari sau mai mici, în neschimbata şi mereu aceeaşi rânduiala existentă -, ar mai fi creat El oare cu atâta înțelepciune ființe care, prin natura existenței lor, să fie nevoite să facă tot felul de modificări în această rânduiala primordială, ce este lucrarea aceluiaşi Dumnezeu atotputernic şi preaînțelept?!

11.Dacă Dumnezeu, Domnul şi Creatorul tuturor lucrurilor însuflețite şi neînsuflețite, îngăduie ca ființele vii, înzestrate cu gândire, prin propria lor voință liber exprimată, să distrugă pădurile, tăind copacii şi construindu-şi colibe şi case din lemnul lor şi chiar arzând cea mai mare parte din el, să calce iarba cea frumoasă, s-o rupă şi s-o dea ca hrană vacilor, boilor, măgarilor şi caprelor şi, de asemenea, mai îngăduie multe şi nenumărate alte modificări de tot felul în rânduiala Sa, atunci este şi mai puțin probabil că Voința Sa atotputernică se va opune minusculei voințe libere a omului atunci când va fi vorba ca aceasta să fie înălțată până la măreția unei Voințe Divine!

12.Nu ai văzut cum tânărul, care în esență este tot o creație a lui Dumnezeu, a transformat piatra în aur, împotriva aşa-zisei stereotipii a Voinței primordiale divine? L-a tras cineva la răspundere pentru că a intervenit atât de mult în rânduiala originară a lui Dumnezeu? Dimpotrivă, numai unită cu cea divină, voința tânărului a putut să facă aşa ceva!

13.Dacă îl iubeşti pe Dumnezeu mai presus de orice şi îi respecți poruncile, atunci te vei uni tot mai mult cu Voința şi cunoaşterea Sa. Vei deveni din ce în ce mai înțelept şi mai puternic, iar cunoaşterea şi voința ta vor creşte. Lumina ta interioară, care provine din Dumnezeu, va deveni atoatevăzătoare. Cu ajutorul ei vei putea nu numai să simți, ci chiar să vezi la lucru puterile active ale vieții, pe care, prin unirea voinței tale cu Voința liberă a lui Dumnezeu, le vei putea determina să acționeze într-un fel sau în altul. Simplul fapt că vei recunoaşte şi vei înțelege profund şi în detaliu nenumăratele puteri care provin

din Dumnezeu te va face capabil să le foloseşti cu drepturi depline, să le determini şi să le combini pentru atingerea unui scop înţelept, în conformitate cu Voinţa Divină, care a devenit acum şi a ta. Acestea vor deveni imediat active, ca şi cum însuşi Dumnezeu ar fi hotărât aceasta, nemijlocit.

14.Căci toate puterile care izvorăsc din El şi pătrund întreaga nemărginire sunt asemenea nenumăratelor braţe ale unuia şi aceluiaşi Dumnezeu atotputernic şi este cu neputinţă ca ele să fie şi să devină active în alt mod decât fiind însufleţite de Voinţa Divină, deoarece ele nu sunt în esenţă nimic altceva decât emanaţii ale acesteia.

15.Dacă omul îşi uneşte mica sa libertate de voinţă cu cea infinită, divină, este cu neputinţă ca el să rămână un simplu spectator mut al Voinţei Divine, ci va deveni liber, asemenea Creatorului său, şi va fi capabil să realizeze foarte multe, folosindu-se de liberul arbitru pe care i l-a dăruit Dumnezeu!”

Capitolul.77 - Despre zelul cel bun şi zelul exagerat

1.Roclus a spus: „Da, Doamne şi Învăţătorule a tot ce există, prin ceea ce ne-ai spus, lucrurile se văd acum scăldate într-o altă lumină. Multe dintre tainele de nepătruns cu care mă confruntam mai înainte sunt acum întru totul dezlegate! Da, încep să pricep ce este cu adevărat omul, ce caută el în această lume, ce are de învăţat şi ce trebuie în cele din urmă să înfăptuiască, conform rânduielii Tale! Da, acum îmi este foarte uşor să urmez poruncile Tale şi să îndeplinesc întru totul voinţa Ta; căci, datorită graţiei Tale nesfârşite, încep să întrezăresc unde trebuie să ajungem! Dacă eu văd un oraş în faţa mea, în depărtare, şi merg în linie dreaptă direct spre el, cu siguranţă că odată tot voi ajunge acolo!

2.Acum nu mai pot face nimic altceva decât să îţi mulţumesc din tot sufletul pentru silinţa pe care Ţi-ai dat-o cu mine şi să Te asigur că sunt şi voi rămâne ucenicul Tău cel mai sârguincios. Îţi promit că voi face tot posibilul pentru a curăţa cetatea noastră de toate minciunile şi vechile zguri materiale. Drept urmare, nu vom mai face nimic care să nu corespundă învăţăturii Tale, o Doamne şi Învăţătorule!

3.De acum, simt în mine, ca urmare a încrederii de neclintit în Tine, o putere nemaiîncercată, capabilă să mute din calea mea toţi munţii şi chiar să ridice morţii din morminte! Aşa se va petrece dacă viaţa mea va decurge în continuare în deplină conformitate cu Voinţa Ta. O, ce putere va dobândi cetatea noastră când toţi membrii ei vor fi uniţi în gândire şi în voinţă prin taina Spiritului Tău!

4.Să nu mai amânăm nimic! Să pornim acum, să trecem la fapte, pentru a împlini această nouă lucrare a, lui Dumnezeu! Cel care se lasă pe tânjală face un mare păcat faţă de mântuirea întregii omeniri de pe acest pământ!”

5.Eu am spus: „Zelul tău este îndreptățit, iar tu cu siguranță vei şi reuşi să realizezi ceea ce ți-ai propus; dar ardoarea ta de acum se aseamănă foarte mult cu un foc de paie care se aprinde rapid şi arde cu o flacără atât de mare, încât s-ar putea crede că va mistui în câteva clipe întregul pământ! Însă tot la fel de rapid flacăra se şi stinge, şi abia dacă mai rămân câteva dâre de fum din mistuitorul foc provocat de mormanul de paie!

6.Ardoarea adevărată creşte precum lumina şi căldura soarelui ce răsare. Dacă soarele ar avea la răsărit văpaia amiezii africane, atunci ar pârjoli toate plantele şi animalele. Cei care muncesc pe câmp au uneori experiența aşa-numitelor «sclipiri ale soarelui».

7.Într-o asemenea situație, cerul se acoperă cu nori grei şi întunecați de ploaie, după care începe imediat furtuna, răcind uşor pământul şi roadele lui. Este posibil însă ca norii să se risipească repede, datorită vântului, iar soarele să atingă dintr-o dată cu lumina şi căldura sa foarte puternică plantele, copacii şi animalele. Urmările vor fi atunci cu mult mai cumplite decât dacă ar fi căzut grindină timp de o oră! Aşa ceva poartă numele de «sclipire a soarelui». Ți-am dat acest exemplu pentru a-ți arăta în mod practic cum zelul timpuriu poate mai degrabă să distrugă decât să facă bine.

8.De aceea, este mai bine nu să defrişezi dintr-o lovitură toți copacii bătrâni şi putrezi, ci să lucrezi cu un zel adevărat, aproape pe nesimțite, puțin câte puțin! Atunci vei răspândi cu adevărat o mare binecuvântare în cetatea ta! Dar aceasta nu se poate face dintr-o dată, prietene! Trebuie mai întâi să vă sfătuiți şi abia apoi să aduceți dovezile clare ale noilor lucrări miraculoase făcute în numele Meu! Abia atunci când voi toți, nu doar tu singur, veți fi pătrunşi de această nouă lumină, veți putea înlocui cu succes tot ceea ce este învechit.

9.Omul cel isteț lasă buruiana să crească o dată cu grâul, până la seceriş. Abia atunci el alege grâul cel bun de buruiană, iar buruiana va fi lăsată să se usuce şi va fi arsă pe câmp pentru a îngraşă ogorul. Vezi, aceasta numesc Eu a proceda cu înțelepciune şi în lumina adevărului!

10.Crede-Mă, aş putea termina cu întregul Ierusalim şi cu fariseii săi la fel de repede cum am terminat cu acea stâncă din mare; dar acest zel nu Mi-ar aduce roade bune! În acest caz, toți oamenii care ar afla ce ravagii pot face prin atotputernicia Mea divină ar deveni ucenicii Mei, dar aceasta pentru că s-ar condamna singuri, şi nu datorită propriei lor convingeri interioare. Nimeni nu ar mai îndrăzni nici să se clintească de frică. Fiecare ar face în mod automat tot ceea ce i-aş cere Eu!

11.Ar fi oare aceasta o modalitate potrivită de formare a voinței individuale - bunul cel mai de preț al fiecărui suflet uman -, pentru ca ea să ajungă astfel să fie una cu Voința Divină, care este pe deplin liberă şi în care este ascunsă suprema beatitudine a vieții?!”

1.(Domnul): „Faptul că fericirea supremă a vieții constă în a avea un liber arbitru nelimitat şi în facultatea de a-l exercita constant şi cu succes în realitatea concretă îl dovedesc din plin, în această lume, toți oamenii egoişti şi avizi de putere.

2.Sunt mulți care şi-ar da cu plăcere averea pentru a stăpâni. Există oare cineva care să urască tronul, sceptrul şi coroana atunci când ar putea fi ale lui?!

3.De ce oare au aceste trei lucruri o valoare atât de mare în fața oamenilor? Răspunsul se află chiar în natura lucrurilor. Pentru că acela care stă pe tron şi poartă coroana şi sceptrul îşi poate impune voința în fața mulțimilor!

4.Apoi, oricare dintre ceilalți va fi foarte fericit să primească o funcție din partea celui de pe tron, putând fi astfel şi el la rândul lui un mic stăpân şi hrănindu-şi în acest mod voința însetată de libertate, chiar dacă tot ceea ce face el va fi în numele domnitorului. Într-adevăr, el îşi înăbuşă cu putere voința sa proprie, acceptând în schimb ca ea să fie una cu voința domnitorului, chiar dacă nu este întotdeauna de acord cu aceasta. El va face toate acestea pentru a putea domni şi el puțin şi pentru a-şi pune măcar un pic în valoare propria lui voință. Căci, în cazul demnitarilor cu un rang mai înalt în stat apare adeseori posibilitatea de a face uz de propria lor voință liberă, ceea ce reprezintă pentru ei suprema fericire pe acest pământ.

5.Însă această fericire nu este nimic în comparație cu fericirea care decurge din contopirea voinței umane, întotdeauna foarte limitată, cu Voința lui Dumnezeu, infinită şi eternă!

6.Dar cred că îți poți da seama că, înainte să se petreacă aceasta, voința omenească trebuie să se dezvolte în modul cel mai riguros, parcurgând toate etapele necesare. Altfel ar fi foarte primejdios să i se dea omului o voință total liberă şi atotputernică!

7.Pentru ca voința omului să se poată contopi cu cea divină, trebuie ca el să meargă pe calea luminii de bunăvoie, plin de iubire şi de abnegație, până când îşi va atinge adevăratul țel prin propriile sale puteri.

8.Iar pentru aceasta nu-l ajută nici constrângerea exterioară şi nici cea interioară, căci ambele sunt un blestem pentru spirit, prin care voința omului nu va deveni niciodată liberă.

9.Mai întâi, oamenii trebuie conduşi printr-o învățătură înțeleaptă către cunoaşterea propriului sine şi cea a unicului Dumnezeu adevărat. Aceasta se poate face numai cu multă bunăvoință, răbdare şi blândețe. Caracterele îndărătnice şi nesupuse, care sunt stăpânite de rea-voință şi care se bucură de răul altuia, vor fi îndreptate printr-o pedeapsă lumească şi în nici un caz printr-o acțiune miraculoasă.

10.Nu trebuie niciodată pierdut din vedere faptul că acela care urmează să fie pedepsit este tot un om, care are nevoie să fie învățat cum să-şi folosească în bine libera lui voință, şi că este posibil ca trupul lui să fie posedat de un demon perfid şi răzbunător care face din el un adevărat monstru, deşi altfel el ar fi fost un om inofensiv!

11.Trebuie să-ți înfrânezi orice zel exagerat, chiar dacă este vorba de o intenție bună, până când zelul tău va atinge acea maturitate, plină de umilință, care va face totul cu o perseverență irezistibilă, cu tact, iubire, calm şi inteligență, folosindu-se de mijloacele pe care le are la dispoziție şi ținând mereu seama de puterea de înțelegere a celui pe care îl ajuți şi de situația în care el se află.

12.Cred că îți dai seama că cetatea voastră, aşa cum este ea acum, nu poate să-Mi fie pe plac! Dar chiar dacă ea s-ar baza pe principii de o sută de ori mai rele decât cele de acum, ar fi la fel de prostească o distrug printr-un zel exagerat, pe cât de prostesc ar fi să distrug într-o clipă Ierusalimul sau Roma cea păgână.

13.Să urmăreşti de acum înainte să îndepărtezi tot ceea ce este minciună în cetatea voastră treptat, ca şi cum lucrurile ar decurge de la sine. Astfel cetatea, precum şi poporul care crede în ea, se vor îndrepta, urmând adevărul deplin! Dacă tu şi tovarăşii tăi de aici veți vrea să întoarceți dintr-o dată totul cu susul în jos, ceilalți tovarăşi ai voştri v-ar considera nebuni de legat şi ar urmări să vă dea la o parte prin toate mijloacele. Astfel vi s-ar lua posibilitatea de a înlătura răul de acolo şi de a aduce adevărul în locul lui."

Capitolul.79 - Prezicerile Domnului despre Cina cea de Taina şi despre propria Sa crucificare

1.(Domnul): „Exemplul cel mai grăitor îl reprezint Eu însumi! Acum Mă cunoşti atât pe Mine, cât şi învățătura Mea şi începi să-ți dai seama că din ea izvorăşte viața cea adevărată, îmi cunoşti şi puterea şi ştii că aş putea transforma cu uşurință întregul pământ în neant, aşa cum am făcut mai înainte cu stânca aceea din mare! Dar atunci ar trebui să îmi adresez Mie următoarea întrebare: „Dacă vrei ca în locul acestui pământ plin cu copiii Tăi dragi - cărora Tu le-ai dat o natură şi un fel de a fi proprii - să nu mai fie nimic, atunci de ce i-ai mai creat?!" Pământul şi oamenii există. Ceea ce trebuie făcut acum este să menținem totul cu multă iubire şi răbdare, conducând lumea conform înțelepciunii divine, pentru ca nici măcar un fir de praf din tot ceea ce poartă şi conține acest pământ să nu se irosească!

2.Da, Eu îți spun: oamenii cei mai răi de pe acest pământ şi care-Mi sunt cei mai neplăcuți sunt neîndoielnic fariseii şi cărturarii din Ierusalim. Cu toate acestea, înainte de a-i judeca şi de a-i crucifica, îi voi lăsa pe ei să facă aceasta cu Mine!"

3.Roclus a sărit imediat şi a spus: „Nu, nu, Doamne şi Învățătorule! Aceasta ar însemna ca răbdarea noastră să fie mult prea încercată! Împărăția lui Dumnezeu nu trebuie să se năruie - nici pe acest pământ, şi, cu atât mai puțin, în lumea de dincolo - din cauza câtorva nemernici din Ierusalim. Mai bine să distrugem acest neam de năpârci, iar Tu să rămâi!"

4.Eu am spus: „Vorbeşti pe măsura înțelegerii tale de acum! Dar peste vreo trei ani, spiritul tău te va învăța altfel. Să lăsăm deci lucrurile aşa cum sunt şi să ne pregătim pentru cină! Lângă masa noastră se va mai aduce o alta, astfel încât şi voi - care acum, împreună cu Ruban, sunteți treisprezece la număr - să aveți loc suficient. Această cină va semăna foarte mult cu ultima Mea cină de pe acest pământ!"

5.Roclus a spus: „Doamne şi Învățătorule, ai devenit dintr-o dată atât de misterios! De ce oare?"

6.Eu am spus: „Dragii mei prieteni, aş mai putea să vă spun multe, dar încă nu sunteți pregătiți şi nu ați putea suporta adevărul! Însă atunci când, după acea ultimă cină, Duhul Sfânt va intra în inimile voastre, el vă va conduce în toată plenitudinea adevărului celui viu. Abia atunci veți înțelege ce am spus acum. Dar iată că Marcu a adus blidele cu mâncare. Aşadar, să ne aşezăm la mese! A voastră este deja pregătită."

7.La auzul acestor cuvinte ale Mele, Roclus a făcut o plecăciune adâncă în fața Mea, a mers apoi la prietenii şi tovarăşii lui şi le-a spus: „Nici nu poate fi vorba să plecăm acum. Trebuie să mâncăm mai întâi, şi aceasta chiar acolo, la masa cea mare! Aceasta este voia Domnului şi învățătorului nostru. Nu trebuie să-L refuzăm! Haideți, veniți repede cu mine şi aşezați-vă acolo, la masa la care se află deja domnii cei mari!" 8. Ruban a spus: „Dar oare nu vom face o impresie cam proastă? Noi nu suntem nimic pe lângă Domnul domnilor acestui pământ!" 9. Roclus a spus: „Fie cum o fi! Dacă Domnul şi învățătorul a tot ce există vrea să fie astfel, atunci noi nu avem nimic altceva de făcut decât să îndeplinim ceea ce ne cere, şi aceasta, cu inimile pline de bucurie! Să mergem, ca să nu ne aştepte! Dincolo de toate, mi-e şi foarte foame şi mă bucur din toată inima de această masă îmbelşugată! Pe masă văd, printre bucate, şi ulcioare şi căni pline cu vin. Tânărul cel minunat pare a avea o grijă deosebită pentru masa noastră. Să mergem repede acolo!"

Capitolul 80 - Rafael, marele mâncăcios

l.După ce Roclus a terminat de vorbit, s-au ridicat cu toții şi s-au apropiat de masa pe care leo arătasem. Ei au făcut o triplă plecăciune în fața conducătorilor romani şi imediat Rafael i-a spus fiecăruia unde să se aşeze, în cele din urmă, s-a aşezat chiar şi el la aceeaşi masă, fiind al paisprezecelea. Roclus a descoperit printre bucate felul de mâncare preferat de el dintotdeauna - era vorba de miel fript cu o garnitură de portocale amare din cele mai bune şi mai coapte - şi nu mai contenea să se minuneze cum de cei care pregătiseră mâncarea în bucătărie au putut să-i ghicească gusturile. Dar, uitându-se în jur, a înțeles că acelaşi lucru se petrecea şi cu ceilalți tovarăşi ai lui. Întocmai ca şi Roclus, fiecare din cei treisprezece oaspeți primise mâncarea sa preferată. Rafael avea în fața lui un castron cu opt peşti mari, bine preparați. După bunul său obicei, în scurt timp i-a terminat pe toți. Iar cei treisprezece au observat aceasta imediat.

2.Roclus nu s-a putut abține și l-a întrebat prietenește, dar foarte mirat, cum de a putut mânca opt pești destul de mari atât de repede și cum de nu îi este rău de la atâta mâncare.

3.Rafael i-a răspuns zâmbind: „Oh, adu-mi încă de zece ori pe atât și voi mânca totul imediat, cu cea mai mare ușurință. Dar este adevărat că aceștia pe care i-am mâncat mi-au fost de ajuns și m-am săturat!"

4.Roclus a spus: „Cred că stomacul tău a fost îndopat astfel încă din copilărie, altfel nu-mi explic! Dacă vrei, poți să mă ajuți și pe mine să mănânc mielul, oricum mie îmi ajunge doar a opta parte din el!"

5.Rafael i-a răspuns: „Cu cea mai mare plăcere! Voi mânca eu celelalte șapte părți!"

6.Roclus și-a oprit doar o pulpă și i-a dat restul lui Rafael, care a terminat imediat atât carnea, cât și oasele.

7.Aceasta s-a dovedit a fi cam prea mult pentru Roclus, care i-a spus cu uimire: „Nu, tinere minunat și preaînțelept, tu chiar că nu semeni deloc cu ceilalți oameni obișnuiți! La început m-am abținut să comentez faptul că ai mâncat atâta carne, dar acum, că ai mâncat și oasele, te rog să-mi explici cum ai făcut, pentru că aceasta întrece orice măsură!"

8.Rafael a spus: „Bine, dă-mi o piatră și vei mai vedea încă un miracol!"

9.Roclus a ridicat imediat o piatră mare de la pământ și i-a dat-o lui Rafael.

10.Acesta i-a spus: „Privește, voi mânca și această piatră, ca pe o bucată de pâine proaspătă!"

11.Rafael a luat apoi piatra, a dus-o la gură și, în momentul în care piatra i-a atins buzele, a încetat să mai existe!

12.Când au văzut aceasta, cei treisprezece tovarăși s-au îngrozit, iar Roclus a spus: „Nu, tinere prieten, tu nu ești un bun comesean, căci în cele din urmă ne-ai putea mânca și pe noi! Îngăduie-mi să fac această mică remarcă, prin care nu vreau să spun nimic altceva, decât că, dacă vrei să ne mănânci, fă-o repede, ca să nu trebuiască să ne așteptăm moartea la nesfârșit, cu spaima în suflet! Nu, n-am vrut să spun nimic despre cei opt pești din Marea Galileii, nici despre cele șapte bucăți mari din mielul meu, cu oasele lui cu tot, deși sunt și acestea o mare grozăvie; dar faptul că ai mâncat o piatră cu o greutate de vreo zece funți este, pe bună dreptate, înspăimântător! Unde vrei să ajungi cu această poveste? Este adevărat că aceasta nu ne privește deloc. Dar chiar dacă, în numele tuturor zeilor, ai fi capabil să înghiți toți munții pământului, noi nu mai dorim să fim martorii nesfârșitei tale pofte de lup! Înțelegi, dragă tinere mâncăcios?"

Capitolul 81 - Persoana şi natura arhanghelului Rafael, în comparaţie cu acelea ale omului care trăieşte aici pe pământ

1.Rafael a spus: „Prietene, tu vorbeşti astfel pentru că ochii tăi sunt încă închişi. Dacă ai vedea cu adevărat care este realitatea, toate acestea ţi s-ar părea cât se poate de fireşti, la fel de fireşti precum a fost faptul că tu ţi-ai potolit foamea doar cu o bucată din miel!

2.Precum poţi să vezi, şi eu sunt acum un om, întocmai ca şi tine; nu-mi lipseşte nici o parte a trupului şi nici un simţ, dar, cu toate acestea, trupul meu este alcătuit cu totul altfel decât al tău. Al tău mai este încă muritor, pe când al meu nu! Tu nu poţi încă să-ţi părăseşti trupul la voinţă, ca suflet sau ca spirit, reuşind să-l dizolvi fulgerător şi să transformi fiecare atom care îl alcătuieşte în corespondentul său tainic, energetic şi pur spiritual. Eu însă pot să fac aceasta foarte bine şi oricând. De fapt, eu sunt doar spirit, în ciuda acestei aparente iluzorii pe care o am; pe când tu eşti aproape numai carne şi va trebui să lucrezi mult şi sistematic asupra propriei tale fiinţe până vei ajunge să începi să te simţi un suflet matur şi liber în trupul tău.

3.În cazul tău, dacă ai mâncat, este nevoie să treacă un timp până când hrana înghiţită să devină energie, sânge şi carne în trupul tău, iar tu nici nu ai habar cum se produce în tine această modificare. Tu nu cunoşti structura organică a trupului tău până în cele mai mici detalii, pe când eu cunosc orice atom al trupului meu sau al trupului tău, atât de bine încât pot spune că pentru mine nu există nimic mai clar şi mai limpede pe acest pământ! Căci eu trebuie să-mi formez şi să-mi menţin singur acest trup al meu, alcătuind prin puterea voinţei mele fiecare atom, fiecare nerv şi chiar fiecare fibră sau parte a lui. Pe când tu nu ai ştiut niciodată din ce îţi este format trupul şi nici cine l-a creat sau cine îl menţine în viaţă.

4.Trupul tău este unul procreat, născut şi crescut independent de voinţa ta conştientă şi de cunoaşterea ta; trupul meu este creat prin propria mea cunoaştere şi voinţă divin inspirată! Conştiinţa existenţei tale este asemenea unui somn, iar cunoaşterea, percepţia şi voinţa ta sunt, analogic vorbind, întocmai ca nişte vise în somnul existenţei tale; eu însă mă aflu în existenţa divină cea mai luminoasă şi care este pe deplin trează a unei desăvârşite zile şi a vieţii eterne. Eu ştiu foarte bine tot ceea ce vorbesc şi fac, cunoscând fără încetare substratul adevărat şi profund al cuvintelor şi al acţiunilor mele, dar tu nu şti nici măcar cum şi de ce apar în tine tot felul de gânduri! Tot astfel, eu ştiu de ce îmi este necesar şi trebuie să mănânc - atâta timp cât sunt printre muritori - mult mai multă mâncare decât voi toţi la un loc. Nu am cum să-ţi explic de ce la mine este astfel, pentru că nu ai putea să înţelegi. Însă cândva, în viitor, va veni o vreme când vei putea pricepe singur destul de bine tot ceea ce spun acum.

5.Este cam prostesc din partea ta să te gândeşti că, în cele din urmă, eu chiar v-aş putea mânca şi pe voi, asemenea unei hiene sau a unui lup! Am crezut că transformarea spirituală şi înţelepciunea mea, pe care în mod intenţionat am lăsat să le simţiţi, v-au arătat cu totul altceva! Eu pot mânca nu doar o piatră, aşa cum v-am arătat, ci şi munţi întregi şi chiar corpuri cereşti! Dacă nu aş avea înţelepciune, aş putea acţiona fiind mânat de vreo pasiune oarbă. Atunci într-adevăr nu aţi mai fi în siguranţă lângă mine! Dar eterna înţelepciune primordială a lui Dumnezeu, din care este acum formată de fapt

întreaga mea ființă, îmi porunceşte să acționez în permanență pentru menținerea tuturor lucrurilor şi ființelor care au fost create de atotputernicia Lui şi din care, având în vedere unitatea perfectă a întregii Creații, niciodată nu trebuie şi nu poate să se piardă nici un atom, pentru că Voința lui Dumnezeu şi ochiul Său atotvăzător de lumină pătrund în întregul spațiu şi acționează neîncetat atât asupra celor mici, cât şi asupra celor mari. De aceea, teama ta față de pofta mea de mâncare este de-a dreptul prostească! Roclus, ai înțeles măcar puțin din tot ceea ce am spus?"

6.Roclus: „N-aş putea să spun că am înțeles chiar tot; însă am priceput că nu avem de ce să ne temem de tine şi aceasta înseamnă foarte mult pentru noi! Dar mă întreb plin de curiozitate, oare unde merge toată această mâncare după ce o înghiți? Oare ai şi tu, asemenea struțului, un stomac care, din câte am înțeles, digeră şi pietrele cele mai tari? Se spune că şi metalele cele mai dure sunt pentru el o mâncare delicioasă! Oricum ar fi, eşti şi rămâi pentru mine o ființă miraculoasă!

7.Iudeii vorbesc despre anumiți mesageri primordiali ai cerurilor (îngeri), iar noi, grecii şi romånii, despre aşa-numitele spirite bune şi despre semizei. Poate eşti vreun astfel de înger ocultat sau măcar un spirit bun ori un semizeu?! Pe de altă parte, eşti şi mult prea delicat pentru a fi un pământean. Nici măcar cea mai castă şi mai pură vestală nu se poate compara cu tine în ceea ce priveşte finețea şi frumusețea uluitoare a trupului. Te-am remarcat mai demult şi nu m-am înşelat atunci când te-am numit în gândurile mele un fel de «fantomă magică»! Am avut tot timpul senzația că eşti tainica reflexie luminoasă a unei ființe divine preaînalte, care ți-a oferit o formă şi o consistență, precum şi înțelepciunea şi puterea necesare, numai pentru un anumit timp. În momentul în care menirea ta în această formă se va sfârşi, tu vei dispărea. Aşa mi-am imaginat, am simțit şi am gândit eu că stau lucrurile!"

8.Rafael a spus: „Te-ai apropiat mult de adevăr, dar nu şi în ceea ce priveşte dispariția mea completă! Căci aici există un obstacol serios: vezi tu, în vremuri atât de îndepărtate încât tu nici nu le poți concepe, înainte ca lumea să înceapă să vibreze şi să strălucească în spațiul infinit, eu eram deja un slujitor complet desăvârşit al preaînaltului Spirit al lui Dumnezeu! Şi sunt în continuare desăvârşit şi voi rămâne astfel veşnic, chiar dacă poate mă voi transforma puțin, în conformitate cu Voința Aceluia spre care aspiră şi vor aspira mereu toate spiritele desăvârşite. Aşadar, voi rămâne ceea ce sunt, dar într-o formă tot mai desăvârşită, fapt pentru care am şi venit în această şcoală pregătitoare a vieții materiale, prin grația Domnului. Chiar şi aşa, rămân ceea ce sunt şi cum sunt! Ai înțeles acum ceva mai bine?"

9.Roclus a spus cu uimire: „Aha, este exact aşa cum m-am gândit eu! Tu eşti deci - cum s-ar spune - un spirit întrupat adinterim ('provizoriu') şi în aparență, un spirit din ceruri care a venit temporar aici pentru a-L sluji pe Domnul Beatitudinii şi pentru a îndeplini Voința Sa?! Da, da, acum îmi dau seama că este într-adevăr o mare diferență între noi. Cred că nici nu mai are rost să vorbesc cu tine!"

10.Rafael a întrebat repede: „De ce?"

11.Roclus, luând o expresie cât se poate de serioasă, a spus: „Presupun că infinita ta înțelepciune cunoaşte esența lucrurilor mult mai bine decât mine, chiar şi fără umila mea explicație. Dar pentru că voi, care sunteți nişte ființe spirituale misterioase, ne cereți întotdeauna o explicație, nouă, sărmanilor muritori, sunt nevoit să vorbesc, chiar dacă sunt sigur că tu cunoşti cu anticipație fiecare cuvânt înainte de al rosti eu! Ascultă deci:

12.În viziunea mea, există pe acest pământ anumite stări şi situații care nu suportă nici un fel de comparație între ele. Astfel, un muşuroi de furnici este mai nimic pe lângă înaltul munte Ararat şi la fel este şi un grajd, față de palatul împăratului Romei sau casa unei musculițe față de o piramida egipteană, un țânțar față de un armăsar şi un strop de apă față de ocean! Cu atât mai mare este diferența dintre noi şi tine! Chiar şi un licurici care sclipeşte pe timpul nopții pare mai grozav față de soare decât sunt eu față de tine! Ce reprezintă oare cuvintele mele pentru tine? Să-ți vorbesc eu ție este probabil la fel de stupid cum ar fi să treieri nişte paie goale, căci tot ceea ce eu îți spun acum sunt sigur că tu ai ştiut deja, cuvânt cu cuvânt, de o eternitate! Acum să ştii că eu nu vorbesc pentru tine, ci pentru mine şi pentru tovarăşii mei, ca să afle şi ei cum gândesc eu acum! Cine se aseamănă se adună: omul de rând se adună cu oamenii de rând, iar cel măreț se adună cu cei măreți.

13.Balanța ne dă aici măsura care este potrivită. Chiar şi un fir de praf are greutate, căci altfel el nu ar cădea, în timp, la pământ. Dar n-ar începe oare şi un bou să râdă dacă cineva ar pune în balanță un fir de praf, iar pe celălalt taler ar aşeza zece mii de funți, pentru a vedea cu cât este mai uşor firul de praf în comparație cu greutatea cea mare?! De aceea, eu gândesc că tu nu eşti potrivit în tovărăşia noastră, la fel cum nici noi nu suntem deloc potriviți pentru tine.

14.Conform Scripturii iudeilor, tu eşti unul dintre cei mai mari şi mai misterioşi care există în ceruri, iar noi suntem abia în faşă pe acest pământ şi va trebui să mai treacă îngrozitor de mult timp până când vom creşte mari! De aceea, te rugăm acum să pleci de la noi, pentru că în preajma ta noi toți ne simțim mici, insignifianți şi fără nici o valoare! Eu sunt sigur că tu nu ai nimic de câştigat dacă rămâi cu noi şi nici noi nu avem nimic de câştigat, dacă avem în vedere tot ceea ce eşti şi ceea ce poți tu să faci!”

Capitolul 82 - Miracolele lui Rafael

1.Rafael a spus: „Nu este voia mea să fiu acum printre voi, ci a Domnului. Noi, ca şi voi şi ca toate ființele create, indiferent de nivelul lor, trebuie să Îi respectăm Voința. Singura diferență este aceea că noi ascultăm de Voința Domnului nu precum orbii, ci precum cei văzători.

2.Deosebirea dintre noi constă în faptul că voința mea, care este de asemenea liberă, este întru totul unită cu aceea a Domnului, pe când voi abia începeți să vă dați seama că există Dumnezeu. De aceea, încă nici nu poate fi vorba de recunoaşterea Voinței Sale; căci pe aceasta o veți cunoaşte mai bine abia când veți citi textul pe care l-am scris chiar eu mai demult, la cererea Domnului, şi vi lam dat vouă.

3.Când veți recunoaşte prin el Voința Domnului, când o veți primi în inimile voastre şi veți acționa numai în conformitate cu ea, abia atunci nu va mai fi nici o diferență între voi şi mine. Ba dimpotrivă, veți putea face lucruri chiar mai mărețe decât mine, pentru că voi ați mai fost pe calea cărnii şi sunteți şi acum, în timp ce eu va trebui să o parcurg în întregime, dacă voi vrea ca, în loc de slujitor al Domnului, să fiu copilul Său. Eu aş alege să fiu ca voi, dar depinde doar de Voința Domnului, cum şi când se va petrece aceasta!

4.Însă, deşi îmi doresc foarte mult acest lucru, nu îl cer, deoarece sunt cât se poate de fericit aşa cum sunt şi nu pot decât să-I cânt cântece de slavă Celui care a devenit om în trup pentru a-i ajuta pe toți oamenii pământului şi pe toți locuitorii cerurilor să devină copiii Săi, dacă ei vor aceasta şi Îl roagă astfel în inimile lor! Căci şi în ceruri bat nenumărate inimi pline de iubirea cea mai arzătoare pentru Dumnezeu şi rugăciunile lor îşi găsesc mereu împlinirea.

5.Ține bine minte: cu cât ai primit, în inima ta, mai multă Voință Divină pură care să-ți ghideze viața, cu atât mai mărețe vor fi roadele faptelor tale!

6.Simpla cunoaştere, recunoaştere şi slăvire a Voinței Divine revelate nu-ți vor folosi la nimic, căci ele nu sunt decât lauda deşartă a nemaipomenitelor miracole pe care le ai în fața ochilor. Tu recunoşti ceea ce este bun, frumos şi elevat într-o operă de artă şi ştii foarte bine că aceste calități îşi au sursa în cunoaşterea şi voința artistului. Presupunând că ai avea talentul şi priceperea necesară, dar nu ai avea nici pe departe voința lui, spune-mi, ai putea să realizezi ceva doar pe baza cunoaşterii? Sau dacă voința ta ar fi asemănătoare cu cea a artistului, dar nu ai avea priceperea şi îndemânarea lui, dobândite prin efort şi hărnicie, crezi că ai putea să realizezi ceva?

7.Eu îți spun: sunt necesare atât cunoaşterea adevărată şi voința fermă care provine de la Dumnezeu, cât şi o mare iscusință în folosirea acestora! Atunci vei putea spune oricărui munte: «Ridică-te şi aruncă-te în marea cea mai adâncă!» şi va fi aşa cum ai vrut tu!

8.Doar recunoscând Voința Divină dar acționând în continuare după propria-ți voință, oricât de fermă ar fi ea, nu vei realiza nimic sau aproape nimic! Deprinderea de a urma Voința lui Dumnezeu în propria inimă se dobândeşte doar prin puterea iubirii pure față de Dumnezeu şi față de semeni; căci singură această iubire dă naştere în suflet credinței vii şi încrederii de nezdruncinat, fără de care nici cel mai mare învățat nu poate să facă nimic sau aproape nimic.”

Capitolul.83 - Desăvârşirea vieţii şi puterea miraculoasa apar prin iubirea pentru Dumnezeu şi pentru aproape. Profeţii adevăraţi şi falşii profeţi

1.(Rafael): „Să-ţi dau un exemplu. Să spunem că ai vrea să-i redai unui orb lumina ochilor prin puterea Voinţei Divine din tine, dar te îndoieşti puţin de reuşită. Atunci ai greşit deja; orbul nu-şi va redobândi vederea. Dar dacă vei face astfel încât iubirea ta pentru Dumnezeu să crească foarte mult, acest foc suprem al iubirii şi al vieţii nu numai că va da viaţă sufletului tău, ci va putea pătrunde cu o putere irezistibilă dincolo de forma trupului tău şi va lucra concentrat acolo unde voinţa ta, unită cu cea divină, va urmări cu înţelepciune ceva anume. Astfel, cel orb cu trupul sau cu inima va fi învăluit de Voinţa lui Dumnezeu, care este acum şi a ta, şi va intra în focarul atotputernicei iubiri a lui Dumnezeu, de care sufletul tău este prea plin; atunci el va fi vindecat pe loc, căci în cea mai mare lumină a iubirii şi a vieţii, în acest foc suprem din - Dumnezeu, moartea nu-şi mai poate găsi locul, nici măcar moartea unui ochi - care bineînţeles că fără lumină este ca şi mort, aşa cum este trupul fără respiraţie sau fără Duh. Tot la fel, este cu putinţă şi învierea unui mort, pentru că, dacă Voinţa Divină care umple inima ta nu se opune acelei învieri, este de ajuns să aduci mortul sub influenţa focarului iubirii tale pentru Domnul Dumnezeu, şi el va trăi din nou!

2.Voi, oamenii, trebuie să vă străduiţi din greu pentru a realiza aceasta, căci inima voastră trebuie să fie atât de dăruită Celui Preaînalt, încât să fie capabilă să se aprindă într-o clipită de cea mai mare şi mai copleşitoare iubire pentru El. Dacă cineva este în stare de un asemenea lucru, atunci el este desăvârşit ca om şi va putea face şi desface, prin Dumnezeu, tot ceea ce va vrea! Dacă, astfel pregătit, vei dori să creezi o lume, ea va trebui să se manifeste conform voinţei tale divine şi conform puterii iubirii divine, a cărei plenitudine va transforma inima ta într-un foc al vieţii şi te va aşeza întro mare lumină a vieţii, ce va străluci până departe. Astfel, această recunoaştere înţeleaptă a propriei tale naturi divine va da forţă şi putere voinţei tale, iar acea lume va lua naştere din lumina iubirii tale, care va curge, asemenea unui fluviu, în forma dorită şi gândită anterior de către tine. Astfel, în câteva clipe vei avea în faţa ta o întreagă lume, care va putea chiar dăinui, dacă tu vei fi stăpânit pe deplin de voinţa şi de iubirea divină.

3.Bineînţeles că nu vei putea ajunge niciodată să fii plenar stăpânit de Voinţa Divină dacă mai întâi nu L-ai primit pe deplin pe Dumnezeu în inima ta, prin iubire pură şi adevărată. Dacă sufletul tău nu este preaplin de Dumnezeu, nu vei putea avea niciodată o voinţă atotputernică.

4.Nu este chiar atât de uşor, pe cât ţi-ai putea imagina, să-L iubeşti pe Dumnezeu din toate puterile tale şi mai presus de orice! Pentru aceasta, este necesară o viaţă curată şi desăvârşită, conform legilor lui Moise. Acolo unde această viaţă a fost compromisă de tot felul de păcate, toate puterile care o animă sunt slăbite, ajungând uneori chiar să fie pe deplin distruse.

5.Şi este cu neputinţă ca un astfel de om, schilodit pe viaţă, să-L iubească pe Dumnezeu din toate puterile sale, mai presus de orice, pentru că el este mai mult de două treimi mort. Un astfel de om trebuie să-şi refacă puterile vieţii, iar pentru aceasta are nevoie adeseori de mai mulţi ani de aspiraţie foarte intensă şi de renunţarea definitivă la toate vechile sale pasiuni şi obişnuinţe rele. Astfel, el va ajunge să cunoască treptat iubirea cea mai înaltă pentru Dumnezeu. Însă acest lucru nu poate fi obţinut prea uşor de către omul care este ataşat de lume!

6.Dacă unui om sănătos îi va fi foarte greu să urce un munte înalt, trebuind pentru aceasta să depună un imens efort, atunci cu cât mai greu trebuie să-i fie unui bolnav de gută, care abia îşi târăşte cârjele şi pe loc drept!? Însă dacă gutosul vrea cu tot dinadinsul să urce muntele cel înalt, el trebuie să caute mai întâi un ghid foarte sănătos şi puternic, care să-i poată da o mână de ajutor. Gutosul va reuşi atunci să urce muntele cel înalt, iar aceasta îi va aduce mult folos.

7.El va năduşi într-adevăr foarte mult. Cu cât va ajunge mai sus, cu atât mai mult va năduşi, dar îşi va elibera astfel trupul de gută, înviindu-i părţile moarte, şi va ajunge pe deplin sănătos în vârful muntelui - bineînţeles, după un drum greu, de mai multe zile. Dar cât curaj ar trebui să aibă un gutos pentru a se aventura, de pildă, pe piscul cel mai înalt al Araratului?! Totuşi, chiar şi acest drum ar fi cu mult mai uşor pentru el decât este, pentru omul prea ataşat de lume, urcarea muntelui spiritual al umilinţei desăvârşite şi al deplinei abnegaţii!

8.Tu eşti foarte uimit acum şi îţi spui în sinea ta: «Ei, ei, acestea fiind perspectivele, cred că doar foarte puţini oameni de pe acest pământ vor reuşi să ajungă pe piscul adevăratei desăvârşiri a vieţii.» Da, da, nu greşeşti prea mult gândind astfel; dar în vremurile noastre există ghizi care cunosc foarte bine cărările vieţii şi, cu ajutorul lor, nu este o muncă peste măsură de grea ca o fiinţă cu spiritul «gutos» să urce pe piscul cel mai înalt al «Araratului vieţii spirituale», fiind ajutat şi îndrumat cu înţelepciune.

9.În aceste vremuri, orice om cu bunăvoinţă poate cu uşurinţă să acţioneze pentru a atinge desăvârşirea vieţii, căci a fost şi este Voia Domnului nu numai să trimită din ceruri ghizi spirituali puternici pe acest pământ, spre a pregăti, îndruma şi ghida fiinţele umane, dar chiar El însuşi s-a întrupat şi a venit ca să vă vindece pe voi, oamenii «gutoşi», să vă arate Voinţa Sa pur divină şi să vă înveţe să-L iubiţi pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe semenii voştri, ca pe voi înşivă.

10.De acum încolo nimeni nu mai trebuie să pună la îndoială faptul că Voinţa pură a lui Dumnezeu poate fi cunoscută, nici faptul că Dumnezeu trebuie iubit mai presus de orice şi nici puterea inimii de a se ridica pe culmile acestei iubiri, în aceste vremuri, căile sunt arătate foarte limpede. Celui care vrea să le străbată i-ar fi imposibil să se rătăcească, însă în anii şi secolele care vor urma va deveni din ce în ce mai greu să te apropii de Voinţa cea mai pură a Domnului şi aceasta pentru că, pe lângă profeţii adevăraţi, vor apărea şi mulţi profeţi mincinoşi, care vor face miracole şi-i vor învăţa pe oameni, uneori cu forţa, lucruri neadevărate despre Dumnezeu şi despre pura Lui Voinţă. Atunci îşi va face loc o mare disperare printre oamenii acestei lumi şi nici unul dintre ei nu va putea să le fie un ghid de încredere celorlalţi, pentru că unul le va spune: «Vedeţi, aici este adevărul!», iar un altul îi va îndruma: «Priviţi, acolo este adevărul!», însă toţi cei care vor striga astfel nu se vor afla în adevăr, ci vor fi afundaţi în minciună!

11.Cu toate acestea, din când în când, Domnul va trimite în continuare slujitori ai Săi, care să le arate celor binevoitori Voința Sa pură, așa cum v-o arătăm noi acum vouă. Ferice de cei care o vor urma; căci ei vor căpăta astfel ceea ce voi cu mare ușurință puteți avea acum! Dar, cât privește miracolele, acestea vor fi tot mai rare, deoarece Spiritul Domnului îi va învăța pe ai Lui să fie precauți cu ele, pentru a nu asmuți astfel asupra lor înșiși o întreagă armată de falși profeți și pentru a nu trebui apoi să se lupte cu sabia în mână împotriva iadului.

12.Domnul va trezi adevărații profeți ai vieții în mare taină, iar aceștia vor fi în lume asemenea apelor foarte liniștite, nefăcând nici un zgomot, nici un foșnet. În cei care vor face zgomot nu va fi nici adevărul și nici cuvântul Spiritului.

13.Adevărații profeți treziți de către Dumnezeu vor putea face miracole în taină, dar oamenii de rând nu le vor vedea. Le vor putea vedea, din când în când, doar cei care îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu, pentru a fi întăriți astfel în credința lor.

14.Miracolele care se petrec acum sunt pentru iudeii și păgânii împietriți, pentru ca în final să nu poată spune nimeni că la revelarea acestei noi învățături divine nu au fost semne din ceruri care să o confirme. În acele vremuri îndepărtate, oamenii vor întreba cu precădere care este adevărul deplin și nu care sunt semnele care-l fac credibil; căci adevărul rămâne adevăr, chiar și fără miracole, după cum spun și înțelepții, că albul nu va putea fi vopsit niciodată în negru.

15.Din toate câte ți-am spus acum, sper că ai înțeles că, deși mănânc atât de mult, nu sunt o ființă de temut și că între noi nu este o diferență chiar atât de mare cum crezi tu, căci noi doi, dintr-un anumit punct de vedere, ne aflăm cam pe același nivel de evoluție, ba chiar aș putea spune că tu, ca om întrupat, ești cu o treaptă considerabilă înaintea mea! Spune-mi dacă mai par față de tine ca elefantul față de țânțar! Tot mai vrei să plec sau pot să rămân printre voi, ca al paisprezecelea mesean și ca învățător al vostru?”

Capitolul 84 - Ce înseamnă să fii copilul lui Dumnezeu pe acest pământ

1.Roclus, care începuse să-l îndrăgească foarte mult pe Rafael, a spus: „O, rămâi, rămâi! Acum poți mânca o lume întreagă în fața noastră. Iubirea noastră pentru tine nu va scădea și nici teama nu va crește, căci acum știm cine și ce ești.

2.Dar hai să trecem la altceva! Sunt convins că tu știi ceea ce urmează să îți spun în continuare, dar tovarășii mei nu știu. Doar de dragul lor voi vorbi cu voce tare, pentru ca și ei să afle ce-mi doresc eu de la tine! Spune-mi dacă s-ar putea să vii în cetatea noastră, cel puțin până când vom deveni atât de înțelepți încât să putem făptui numai spre binele oamenilor!”

3.Rafael a spus: „Nu se poate, pentru că am alte îndatoriri față de Domnul și față de oameni! Dar e bine să știi că voi fi printre voi când veți avea nevoie. Dincolo de toate, aveți făgăduința Domnului de a putea lucra în numele Său, și singur acest nume este cu mult mai puternic decât miriade de ființe ca mine! Păstrați acest nume, care este «Iisus»

şi care înseamnă «puterea lui Dumnezeu», şi, dacă veţi duce o viaţă care să vă facă demni de acest nume, munţii vor trebui să se dea la o parte din calea voastră, iar furtunile şi uraganele să amuţească atunci când apăreţi! Căci acesta este numele cel mai adevărat al lui Dumnezeu, apărut din iubirea Lui veşnică, în faţa căruia se închină tot ceea ce există în ceruri, pe pământ şi sub pământ!

4.Şi aici nu mă refer la ceea ce se află sub solul material al acestei planete materiale, care - la fel ca orice altă planetă - este o sferă, pe care se află ţări, munţi, lacuri şi mări; nu mă refer nici la interiorul pământului, care este un mare «organism» ce lucrează fără odihnă pentru bunăstarea întregii planete. Când am spus «sub pământ» m-am referit la starea morală a tuturor fiinţelor umane dotate cu o raţiune instinctivă, aflate pe nenumărate alte corpuri cereşti, care, în comparaţie cu voi, oamenii acestui pământ, au o menire foarte limitată.

5.Dar şi aceste fiinţe fac parte din marele infinit şi reprezintă verigile unui lanţ evolutiv; însă voi, care aţi fost meniţi să fiţi adevăraţii copii ai lui Dumnezeu, sunteţi punctele fixe ale acestui lanţ, menite să susţină, împreună cu Dumnezeu şi cu noi, întreaga infinitate a Creaţiei divine. De aceea vam aşezat pe voi, cei de pe pământ sau de deasupra lui, imediat după noi, locuitorii primordiali ai cerurilor lui Dumnezeu!

6.Dacă înţelegeţi bine ceea ce vă spun, vă daţi seama că trebuie cu atât mai mult să slăviţi numele Celui Preaînalt din veşnicie. Căci Dumnezeu este Tatăl vostru, iar voi sunteţi copiii Lui. Dacă nu ar fi aşa, credeţi că ar mai fi venit El însuşi din ceruri aici, la voi, pentru a vă dezvălui planurile Sale divine, de o nesfârşită măreţie, pe care vi le-a hărăzit din veşnicie vouă, copiilor Lui?!

7.Să-L slăviţi mai presus de orice, pentru că El însuşi, Tatăl eternităţii, a venit la voi spre a face din voi ceea ce v-a fost menit din veşnicie!

8.Dacă este atât de sigur că El a venit la voi fără ca voi să-L fi chemat, doar pentru că sunteţi copiii Lui, oare nu va veni El de acum încolo cu atât mai repede şi mai sigur ori de câte ori, în deplina iubire a inimilor voastre, îl veţi chema şi-I veţi spune: «Doamne, Învăţătorule, iubit Tată ceresc, vino, avem nevoie de Tine!» Voi aţi primit deci făgăduiala din însăşi gura şi inima Tatălui. Eu nu mai am de ce să vă fac o altă făgăduiala. Aceasta care a fost făcută de Tatăl va rămâne veşnic adevărată, iar voi vă veţi putea lipsi de mine în cetatea voastră, căci acolo unde lucrează însuşi Domnul nu prea mai este nevoie de mesagerii Lui din ceruri.

9.De altfel, dacă din când în când veţi dori să mă aveţi printre voi ca prieten, trebuie doar să mă chemaţi, iar eu voi veni îndată, cu condiţia să rămâneţi în iubirea şi în rânduiala divină, însă dacă veţi părăsi rânduiala Tatălui pentru trecătoarele plăceri lumeşti, atunci nu voi veni la voi nici de-ar fi să mă chemaţi de o mie de ori. Chiar şi dacă ar fi să rostiţi numele cel atotputernic al Tatălui, Acesta nu vă va răspunde dacă nu veţi mai trăi după buna Lui rânduiala. Acum, dacă mai aveţi vreo nelămurire în inima voastră, întrebaţi-mă, şi eu vă voi răspunde!”

1.În momentul în care Rafael le spunea lui Roclus şi tovarăşilor săi aceste cuvinte, dinspre mare s-a ridicat un vânt puternic, care a început să-şi exercite forța mai ales asupra somptuoaselor corturi ale lui Uran, aflate pe țărm. În acelaşi timp, din văzduh s-au auzit țipetele mai multor cocori, care au început să zboare în mare derută, fără nici o țintă.

2.Noile corăbii din portul abia apărut au început să scârțâie puternic, căci vântul se întețea tot mai mult. Cyrenius Mi-a spus: „Doamne, furtuna devine din ce în ce mai puternică. Dacă mai continuă aşa, vom fi nevoiți să ne întrerupem masa! Agitația aceasta a cocorilor nu-i un semn bun! Se pare că ceva a speriat foarte tare păsările, altfel ele nu şi-ar fi părăsit culcuşul lor de noapte! Nu, nu, în curând vor deveni insuportabile! Vântul se întețeşte şi este tot mai rece! N-ar fi mai bine să ne adăpostim în casa cea nouă?”

3.Eu am spus: «Atâta timp cât sunt printre voi, nu trebuie să vă temeți nici de vânt sau de răcoarea lui şi nici de țipătul păsărilor! În văzduh, la fel ca şi în pământ şi în apă, există o mulțime de spirite «nedospite» ale naturii. Din când în când, acestea intră într-o activitate mai specială, care le face capabile să acceadă la o nouă sferă de existență, superioară.

4.Aceste momente, de trecere a spiritelor naturii de pe un nivel pe altul, sunt destul de furtunoase. Ele sunt la fel de necesare pentru menținerea vieții în natură pe cât de necesară este respirația pentru menținerea vieții tale trupeşti. Dacă mergi repede, spiritele cărnii şi ale sângelui tău se pun într-o mişcare tot mai mare, se unesc şi trec pe o treaptă mai înaltă de ființare. Dar în felul acesta, nivelurile inferioare care tocmai au fost abandonate rămân oarecum fără «muncitori» şi, dacă nu ar fi ocupate în momentul imediat următor de noi «lucrători», ți-ai pierde cunoştința; şi, dacă activitatea de pe treptele de jos ale vieții ar lâncezi prea mult, ai putea să-ți pierzi chiar şi viața.

5.Vezi tu, datorită luminii şi căldurii zilei, miriade de spirite ale naturii, desprinse din materia cea mai inertă, au trecut în lumea plantelor şi a animalelor, deci pe o treaptă superioară de ființare. Aceasta se petrece mai ales când este deosebit de cald, pentru că atunci spiritele naturii de rang inferior pot ieşi mai uşor din materia grosieră! Uneori se poate observa cu uşurință cum totul devine inert şi lipsit de viață, cum plantele se ofilesc şi chiar se usucă; cauza ascunsă a acestui fenomen este faptul că numărul spiritelor naturii care au trecut pe o treaptă superioară a vieții este mult mai mare decât al celor care le-au luat locul.

6.Lucrurile se petrec la fel ca în cazul unui fluviu, care nu este altceva decât o, acumulare de mici ape curgătoare provenind din mii de izvoare. Dacă ai putea închide cele cinci sute de mii de izvoare ale Eufratului, albia lui s-ar goli şi ar seca în scurt timp. În acest univers, lucrurile se leagă permanent unele de altele într-un continuu proces de creație, de menținere şi de disoluție. Şi doar în sufletul şi spiritul omului desăvârşit îşi împlinesc menirea finală toate spiritele vitale ale naturii, dar carnea este şi va rămâne încă mult timp materie şi, în momentul în care sufletul şi spiritul omului o părăsesc, ea se descompune, dând naştere la tot felul de forme primare de viață, care la rândul lor îşi vor continua procesul evolutiv, până când îşi vor împlini şi ele menirea finală.

7.Dacă vei medita puțin asupra acestor lucruri şi te vei lăsa pătruns de ele, nu te vor mai mira nici vântul puternic şi nici țipetele cocorilor, care, având o inteligență superioară față de celelalte
păsări, sunt primii care simt că prea puține spirite vitale urcă spre ei din straturile cele mai joase ale naturii.

8.Din cauza arşiței zilei de azi, multe spirite ale vieții s-au înălțat şi au lăsat astfel un mare gol pe nivelurile mai joase, chiar în acest ținut. În schimb, astăzi, ieri şi alaltăieri, la răsărit şi la miazănoapte, foarte multe spirite ale naturii s-au eliberat din materia cea mai densă. Negăsindu-şi un loc în zona în care au apărut şi de unde au fost eliberate, ele caută instinctiv să ocupe cât mai repede zonele în care este nevoie de ele. Păsările călătoare, în special cocorii, simt aceste fenomene foarte uşor. Dintre toate viețuitoarele, ele percep primele atât excesul, cât şi lipsa acestor spirite inferioare ale naturii. Atunci devin neliniştite, îşi iau zborul şi caută prin văzduh un surplus de asemenea spirite de care au nevoie - pe care le asimilează inspirând cu putere -, şi comunică prin țipete atunci când găsesc ceea ce le lipsea.

9.Iar acest vânt - care acum bate chiar dinspre nord-est - este saturat cu aceste spirite primare vitale, care lipseau aici şi pe care vracii le numesc aerul vieții (oxigen). Răcoarea lui nu numai că nu este dăunătoare nimănui, dar ea ne împrospătează, ne întăreşte mădularele obosite şi ne înviorează. Acest vânt va dura cam un ceas, apoi se va opri; după aceea voi vă veți simți mult mai înviorați şi mai voioşi şi veți aprecia cu mult mai mult vinul şi pâinea.”

Capitolul.86 - Despre proprietățile diamantului (thumim) şi ale rubinului (urim)

1.Mulțumit de explicația pe care i-am dat-o, Cyrenius M-a mai întrebat doar despre negri, pe care nu-i mai văzuse de ceva vreme.

2.Eu am spus: „Au plecat în urmă cu mai mult de un ceas şi au cu ei tot ce le trebuie. Acum se află deja la o depărtare de cel puțin trei leghe de aici! Eu am vrut să fie astfel, din pricina esenienilor, pentru că aceştia, fiind din fire foarte dornici de miracole, ar fi chemat imediat câțiva dintre aceşti negri în cetatea lor, iar binele pe care vreau să-l fac acolo ar fi avut mult de suferit.

3.Cyrenius a spus: „Ah, îmi pare într-adevăr rău că a plecat Oubratouvishar, pentru că era un adevărat exemplu de înțelepciune umană naturală! Aş fi vrut să fiu de față când Oubratouvîshar va ajunge în Memfis, va merge la Justus Platonicus şi-i va povesti ce a văzut aici!”

4.Eu am spus: „Justus va afla cuvânt cu cuvânt tot ceea ce s-a petrecut şi s-a discutat aici, cât timp negrii au fost cu noi! Căci în primul rând aceştia au o memorie foarte bună, iar în al doilea rând ceea ce este şi cel mai important lucru -, nu cunosc minciuna şi nu au gânduri ascunse. Fii liniştit, ei nu-i vor tăinui nimic conducătorului din

Memfis. De altfel, ai şi o amintire frumoasă şi preţioasă de la ei, şi anume, un diamant mare, care în această lume are o valoare inestimabilă.

5.Pentru că am amintit de această piatră, trebuie să-ţi mai spun câte ceva despre proprietăţile ei deosebite, ce se datorează suprafeţei sale netede şi lucioase, pe care se află, într-o continuă mişcare, o mulţime de spirite aparte ale naturii. Ele se adună pe toate aceste părţi netede, producând prin activitatea lor continuă şi constantă un fel de luminozitate deosebită, ceea ce-i dă pietrei respective, în ochii oamenilor, o valoare excepţională.

6.O valoare apropiată o are şi urim-ul (rubinul), care este tot un fel de diamant, doar că diamantul este un mănunchi format din miriade de spirite ale înţelepciunii, care sunt destul de greu de despărţit, din această cauză el fiind şi foarte dur, în timp ce rubinul este un mănunchi de spirite ale iubirii. Acesta este şi motivul pentru care rubinul este roşu şi mai puţin dur, iar atunci când suprafeţele lui sunt foarte netede, se strâng în jurul lor o mulţime de spirite ale iubirii, ceea ce îi dă acestei pietre o luminozitate aparte, asemenea jarului, care poate fi văzută adesea pe timpul nopţii, chiar cu ochiul fizic.

7.Dacă îţi agăţi la piept cele două pietre despre care ţi-am vorbit, o mulţime de spirite ale iubirii şi ale înţelepciunii vor intra în intimă legătură cu sfera vieţii sufletului tău. Aceste spirite, stimulate de emanaţiile vitale ale sufletului tău, vor deveni active şi vor face ca lumina din sufletul tău să crească. Inteligenţa specifică a spiritelor celor două pietre va produce în sufletul tău, prin această lumină, o duplicare a înţelepciunii şi iubirii lor, întocmai ca în cazul unei oglinzi; astfel, în sufletul tău va putea pătrunde, în acele momente, o cunoaştere mai înaltă şi mai profundă, iar el va începe să vadă cu mult mai clar decât în starea obişnuită, pământească.

8.Din acest motiv i-a poruncit şi Dumnezeu Marelui Preot Aaron, prin fratele său Moise, să poarte thumim-ul şi urim-ul la pieptul său, în timpul slujbei. Căci în felul acesta el putea chiar să prezică viitorul.

9.Dar, adevăr vă spun că de acum înainte iubirea autentică pentru Dumnezeu şi înţelepciunea pe care ea o poartă în sine însăşi va putea face acelaşi lucru ca şi pietrele amintite, chiar într-o măsură mult mai mare. Ţi-am vorbit despre proprietăţile deosebite ale celor două pietre preţioase, ca să cunoşti şi aceste lucruri.”

Capitolul.87 - Despre podoabele din aur şi din pietre preţioase ale domnitorilor

1.(Domnul): „Asemenea proprietăţi şi efecte ar putea fi obţinute şi de la alte tipuri de pietre, dacă suprafeţele lor ar putea fi şlefuite astfel încât să devină foarte netede. Dar pentru că este foarte greu ca suprafeţele altor pietre să fie netezite perfect, din cauza durităţii lor mult mai reduse, nu pot fi folosite pentru aceasta decât thumim-ul şi urim-ul. Vechii egipteni cunoşteau foarte bine aceste lucruri şi foloseau cele două pietre preţioase pentru prezicerea viitorului. De aceea, bătrânii înţelepţi şi faraonii le purtau atât la piept, cât şi pe cap, încrustate în coroane de aur.

2.Cine purta în acele vremuri o astfel de piatră prețioasă era respectat de popor ca fiind un patriarh înțelept. Podoabele domneşti erau folosite atunci conform unei tradiții străvechi. Însă în vremurile noastre, ele nu reprezintă nimic altceva decât o modalitate de afişare a bogățiilor pământeşti, un semn al orgoliului, al iubirii de lux, al egoismului şi al odioasei dorințe de stăpânire. Într-adevăr, împărații şi regii, domnii şi conducătorii armatelor sunt împodobiți şi în zilele noastre cu aceste semne ale înțelepciunii, dar adevărata lor semnificație străveche s-a pierdut cu desăvârşire. Astfel, lucrul care odinioară la străbuni fusese considerat o mare virtute, acum a devenit un viciu.

3.Tot la fel, în vremurile de mult apuse, domnia cerea o stare de mare virtute, în primul rând pentru că nu existau foarte mulți oameni înțelepți şi cu o vastă experiență într-o țară, iar în al doilea rând, pentru că acela căruia i se încredința conducerea întregului popor trebuia să fie un învățător drept şi un bun sfetnic al mulțimilor!

4.Nimeni nu se grăbea să capete o astfel de slujbă. Oamenii, ştiind că au mare nevoie de un conducător înțelept, îi construiau acestuia o locuință nespus de frumoasă, împodobindu-i camerele cu tot felul de pietre prețioase, cu aur şi cu perle. Ei îi asigurau domnului lor tot ceea ce acesta avea nevoie şi fiecare cuvânt al lui era lege pentru popor. Aici îşi are obârşia faima actualilor conducători, dar cu o mare diferență.

5.Pe atunci aceştia nu aveau nevoie de arme; cuvântul lor era totul. Ceea ce spunea şi dorea conducătorul devenea faptă, iar oamenii erau uniți şi trăiau în bună înțelegere. Dacă cineva găsea o comoară sau un obiect deosebit de prețios, îl aducea domnitorului. Străbunii aveau înțeleptul obicei să judece astfel: «Ceea ce poate să ajute sporirea înțelepciunii conducătorului trebuie să-i fie dat lui; căci înțelepciunea acestuia înseamnă liniştea şi fericirea poporului!»

6.Acum totul s-a dus de râpă. Locul străvechii virtuți a fost luat de un mare păcat. Unde sunt patriarhii? O Babel, tu, târfă a lumii, ai otrăvit întregul pământ! De aceea am venit Eu, pentru a elibera oamenii de păcatul originar, pentru a blestema toate comorile pământeşti şi pentru a binecuvânta inimile pline de bunăvoință.

7.De acum înainte Cuvântul Meu va fi cea mai valoroasă nestemată pentru oameni, învățătura Mea, aur adevărat şi pur; inima omului - plină cu iubirea cea curată pentru Dumnezeu şi cu aceea pentru semeni, care izvorăşte din prima - va fi un palat, templu adevărat şi viu, iar cine va avea inima cea mai plină de iubire va fi un adevărat rege în împărăția Mea!

8.De aceea, trebuie să ştiți că nici un metal zăngănitor şi nici un diamant şlefuit nu vă va sluji drept coroană a vieții mai mult decât Cuvântul Meu şi decât fapta care urmează învățătura Mea! De acum înainte, materia nu va mai trebui să aibă vreo valoare pentru inimile voastre, ci doar Cuvântul Meu şi fapta care i se supune de bunăvoie!

9.Totuşi, împărații şi regii pot să poarte în continuare vechile podoabe; dar dacă vor să fie înțelepți şi puternici, ei trebuie nu să le dea prea mare importanță, ci să urmeze Cuvântul Meu! Cei care nu vor face aceasta se vor înconjura de mulți duşmani! Cine doreşte să acorde valoare pietrelor prețioase şi aurului, acela să prețuiască doar însuşirile lor deosebite, care sunt reale, şi nu valoarea lor închipuită, care este o minciună!

10.Dacă un împărat îşi va placa întreaga sa casă cu aur curat, lucios şi neted, pentru ca - sub influența spiritelor pure ale naturii care se strâng în număr foarte mare pe suprafața acestuia, ce străluceşte şi luminează, - să intre într-o stare de clarviziune profetică şi astfel să afle ceva ce altfel nu ar putea afla şi care i-ar fi de mare folos pentru

a lua hotărâri înțelepte privitoare la poporul său, el va acționa atunci corect, căci aurul pur are un asemenea efect, dar să știți că aceasta este singura lui valoare adevărată.

11.O astfel de construcție trebuie să aibă atunci la bază o cunoaștere inteligentă și nu doar zvonuri, căci omul a primit de la Dumnezeu rațiunea, pentru ca mai întâi să verifice totul spre a recunoaște adevărul și apoi să păstreze ceea ce este bun, atât în folosul lui, cât și în folosul celorlalți. Cine urmează mereu acest drum respectă rânduiala Mea și nu va merge pe căi greșite.

12.Dar dacă cineva, când face o astfel de construcție, acționează doar după ureche și după credința oarbă, care se mai numește și superstiție, atunci el, chiar dacă va simți unele efecte, nu va ști de unde provin ele, ce amploare au și care sunt limitele lor; un astfel de om, chiar dacă este foarte receptiv la acest gen de efecte subtile, va putea confunda cu ușurință tot felul de fantezii și de închipuiri proprii, materiale, prostești, cu influența spiritelor, va deveni un profet mincinos și va provoca mult rău, mai ales dacă este un împărat puternic care poate să facă orice poftește. Căci atunci, este posibil să apară cele mai grave rătăciri."

Capitolul 88 - Credința și minte

1.(Domnul): „De aceea, nici un discipol al învățăturii Mele să nu accepte în mod ușuratic ceva, fără a verifica mai înainte. Abia după ce va înțelege totul până în cel mai mic Detaliu și se va convinge, trebuie să accepte pe deplin binele și adevărul și să acționeze cu multă înțelepciune conform celor înțelese. Cu siguranță că atunci faptele lui vor avea parte de binecuvântarea divină.

2.Eu sunt Domnul și Învățătorul vostru din eternitate, iar voi acum ați înțeles aceasta pe deplin. V-aș putea spune multe lucruri, v-aș putea spune ce e drept sau ce nu e drept, ce e alb sau ce e negru, iar voi M-ați crede pentru că sunteți convinși de ceea ce sunt Eu. Însă ar fi oare potrivită o astfel de credință bazată pe autoritate!? Și oare cine din acest univers ar putea spune despre Mine că am cerut cuiva așa ceva?! Da, Eu cer credință, dar nu una oarbă sau moartă, ci una pe deplin liberă! Eu vă învăț adevăruri la care lumea nici nu s-a gândit vreodată până acum, dar nu întreb: «Crezi ceea ce-ți spun?», ci: «Ai înțeles bine ceea ce am spus?» Iar dacă tu vei spune: «Doamne, aceasta sau aceasta n-am înțeles!», atunci voi urmări să te lămuresc prin toate mijloacele pe care le am, până când vei înțelege în profunzime, și abia apoi voi înainta încă un pas.

3.Aș putea da fiecăruia de la bun început o explicație suficient de cuprinzătoare, astfel încât să vă fac cunoscută integral noua Mea învățătură, dar știu exact cât puteți asimila deodată și de aceea vă ofer de fiecare dată numai atât cât sunteți în stare să înțelegeți. Apoi las timp seminței să încolțească și să prindă rădăcini și nu aduc nimic nou până când acel lucru nu a fost înțeles în profunzime. Astfel, vă las suficient timp pentru a verifica și pentru a pune în fapte ceea ce v-am spus și v-am arătat!

4.Eu vă spun vouă: «Verificați totul şi păstrați ceea ce este bun şi deci adevărat!» Dacă Eu însumi vă îndemn astfel, cu atât mai mult va trebui să-i îndemnați pe semenii voştri voi, care încă nu puteți pătrunde în gândurile oamenilor aşa cum pot Eu!

5.Să nu cereți nimănui o credință oarbă, ci arătați-i fiecăruia profunzimea lucrurilor! Dacă nu va putea pătrunde până acolo cu rațiunea sa, nu trebuie să vă sfiiți să-l conduceți voi, încet-încet, cu toată iubirea şi răbdarea, până când el va putea să priceapă învățătura voastră, în esența ei; căci nimeni nu trebuie să devină ucenicul vostru, în numele Meu, dacă are mintea întunecată! Eu vă dau viața şi lumina cea mai limpede şi nu e cazul ca voi să deveniți apostoli ai întunericului şi ai morții!

6.Cel care caută găseşte; celui ce se roagă şi întreabă, aceluia i se va da răspunsul potrivit, iar celui care bate la poarta ferecată, aceluia i se va deschide larg!

7.Nu există nimic mai nepotrivit decât să răspunzi pe jumătate la o întrebare care ți-a fost pusă; este chiar mai bine să nu dai nici un răspuns! Şi nimic nu este mai puțin practic decât să explici pe jumătate acolo unde este necesară o înțelegere exactă, de care depinde ceva foarte important.

8.De aceea, cel care vrea să fie învățător trebuie să cunoască până în sâmburele ei cel mai tainic învățătura pe care vrea să o dea fratelui său, altfel un orb va conduce un alt orb, iar dacă vor ajunge la o groapă, vor cădea amândoi în ea, atât învățătorul, cât şi învățăcelul.”

Capitolul.89 - Pericolele folosirii necorespunzătoare a aurului

1.(Domnul): „Cunoscând acum adevărata valoare a aurului şi a pietrelor prețioase, tu să le şi foloseşti întocmai cum ți-am spus. Doar aşa vei respecta, asemenea patriarhilor din vechime, rânduiala stabilită de Dumnezeu Tatăl din eternitate!

2.Aceştia cunoşteau aurul şi îl foloseau cu înțelepciune. Cei care au început să-l folosească pentru valoarea lui închipuită au avut mari necazuri. Pentru că din valoarea închipuită a aurului, a perlelor şi a pietrelor prețioase au apărut hoții şi tâlharii la drumul mare şi tot din acelaşi motiv, un rege a devenit duşmanul vecinului său, deîndată ce a aflat că era posibil ca respectivul să fi adunat o cantitate mai mare din acest metal galben.

3.Prostia oamenilor se află la originea acestor persecuții reciproce! Din ea apar aproape toate viciile posibile: invidia, zgârcenia, avariția, mândria, orgoliul, dorința de dominare, îmbuibarea, desfrâul, destrăbălarea de toate felurile şi, în cele din urmă, omorul şi toate actele de cruzime pe care oamenii le comit unii asupra altora. Cine este atunci de vină? În cea mai mare parte, neluarea în considerare a adevăratei valori a aurului, a perlelor şi a diferitelor pietre prețioase! Oamenii au început să se deosebească unii de alții după mărimea averii lor în aur! Cel mai puternic strângea mai mult, iar cel slab rămânea fără nimic. Cel care avea mult aur căpăta în scurt timp şi mulți prieteni interesați, iar săracul era considerat un hoț şi era privit cu neîncredere şi dispreț! Nu-i de mirare că, fiind astfel arătat cu degetul, el chiar devenea până la urmă un hoț!

4.Nu vreau să mai continui această povestire pentru că tu, Cyrenius, îți poți-da seama şi singur cum au decurs lucrurile! Doresc să mai adaug doar atât: dacă vreți ca numărul duşmanilor voştri să scadă şi să nu mai aveți hoți şi ucigaşi, dați aurului şi pietrelor prețioase numai valoarea pe care o au prin însuşirile lor, căci prin această înțelepciune a voastră mulți vor deveni ei înşişi înțelepți şi vor recunoaşte rânduiala lui Dumnezeu în toate lucrurile! În felul acesta ei vor deveni nişte ființe generoase şi iubitoare, de care nu va mai trebui să vă temeți.

5.Dar dacă voi sau urmaşii voştri veți continua să dați aurului, argintului şi pietrelor prețioase o valoare închipuită, atunci veți avea în continuare duşmani, la fel ca acum. Eu îți spun ție: când lucrurilor li se acordă valoarea lor adevărată, totul este bine pe pământ, iar binecuvântarea divină se revarsă peste trupul, sufletul şi spiritul oamenilor; pentru cel curat totul este curat, iar pentru cel care a devenit el însuşi o lumină nu mai poate exista noapte. Dar printr-o folosință prostească şi deci greşită sau, cu alte cuvinte, contrară ordinii divine, chiar şi ceea ce este bun devine rău, iar în locul binecuvântării şi fericirii veți primi blesteme şi necazuri!

6.Cunoaşteți deja faptul că apa are multe însuşiri folositoare şi că de ea depinde viața oamenilor, a animalelor şi a plantelor în această lume. Dar dacă omul ar vrea să-şi construiască o casă pe fundul mării, pentru a locui în ea laolaltă cu peştii, şi-ar afla în curând moartea trupului în astfel de condiții. La fel ca apa, şi focul este foarte folositor vieții. Dar cine se aruncă în foc crezând că va căpăta astfel mai multă vitalitate, acela îşi va pierde pe dată şi ultima scânteie de viață fizică din el, fiind transformat în cenuşă!

7.La fel este cu toate lucrurile! Da, chiar şi plantele cele mai otrăvitoare sau animalele cele mai veninoase sunt o mare binecuvântare pentru acest pământ; pentru că ele absorb substanțele nocive, rele din aer. Ele sunt astfel alcătuite încât otrava, care constă de fapt din spiritele nedospite ale vieții, nu le poate face nici un rău.”

Capitolul 90 - Principala menire a omului este aceea de a deveni întru totul asemenea lui Dumnezeu

1.(Domnul): „Lăsați deci aceste creaturi netulburate, ca ele să-şi împlinească menirea pământească pentru care au fost concepute. Iar voi urmăriți mai ales să deveniți oameni desăvârşiți! Da, deveniți atât de desăvârşiți pe cât este Tatăl vostru de desăvârşit, şi atunci toată otrava plantelor şi animalelor nu vă va mai putea face nici un rău!

2.Urmați-vă menirea şi deveniți ceea ce au fost străbunii voştri, de care ascultau toate creaturile pământului. Deveniți domnii Creației Tatălui vostru, respectând rânduiala Sa şi urmând învățătura Mea - iar în această privință, negrii v-au dat un exemplu - şi atunci nu va mai fi duşmănie nici în mijlocul vostru, al oamenilor, şi nici între voi şi

creaturile inferioare vouă! Dar dacă nu vă veți păstra în această rânduiala, va trebui să vă mulțumiți în continuare cu vechiul blestem şi cu discordia care este acum pretutindeni.

3.În vremea aceasta, împărăția Mea va avea mulți duşmani pe pământ, şi cei care nu o vor lua cu asalt nu o vor dobândi. Mai târziu va fi mai uşor, dar fără o anumită luptă, cel puțin cu el însuşi, omul nu va putea ajunge niciodată în împărăția Mea. Dacă viața pe acest pământ este o luptă, cu atât mai mult este viața adevărată, spirituală, din lumea de dincolo, mai ales dacă ea începe să se manifeste şi în această lume. Dar această luptă va fi cu mult mai uşoară pentru toți cei care îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu! Căci fiecare om trebuie să ştie că jugul Meu este unul blând, iar povara Mea este uşoară!

4.Acum, pentru că atât tu, cât şi ceilalți ați înțeles foarte bine ceea ce v-am explicat, vă mai spun că aveți toate cele necesare pentru a putea răspândi Cuvântul şi Voința Mea. Astfel s-a împlinit profeția lui Isaia!

5.Cine va recunoaşte această învățătură şi o va urma, acela va atinge desăvârşirea vieții şi nu va cunoaşte niciodată moartea, căci cine s-a trezit către viața veşnică a spiritului fiind încă în trup, acela nu va vedea în decăderea cărnii nimic altceva decât o preafericită eliberare, fiind perfect conştient de desăvârşirea existenței sale, iar vastitatea cunoaşterii sale nu va avea margini.

6.Însă cu totul altfel va fi clipa despărțirii pentru cei nedesăvârşiți! Aceia vor fi nevoiți să suporte în carnea lor dureri foarte mari, care vor creşte continuu până în aşa-zisul «moment al despărțirii». În afară de aceste dureri inevitabile ale cărnii, ei vor simți în sufletul lor frică, nelinişte şi, în cele din urmă, chiar un fel de disperare. Acestea din urmă vor chinui sufletul mai mult decât durerile arzătoare ale cărnii. Şi când sufletul se va fi despărțit de carnea sa, va fi adesea necesar să aştepte ani buni (după timpul pământesc) până să-şi recapete o conştiință cât de cât umană, iar pentru a se spiritualiza pe deplin va trebui să treacă eoni de ani tereştri.

7.De aceea vă spun: veți realiza ceva cu adevărat măreț dacă veți munci şi veți avea atâta răbdare cu frații voştri câtă am avut Eu însumi acum cu voi.

8.Ferice de voi şi de frații voştri dacă după munca voastră veți putea spune: «Frate, am încheiat lucrul asupra ta; acționează de acum încolo aşa cum te-am învățat şi desăvârşeşte-te pe tine însuți după rânduiala lui Dumnezeu, Domnul întregii existențe şi al vieții veşnice!»“

Capitolul.91 - Toate lucrurile au timpul lor

1.(Domnul): „Vă spun că pentru mântuirea sufletelor voastre şi Eu am adăugat o zi întreagă la timpul care fusese hotărât pentru voi. Am făcut aceasta din marea Mea iubire pentru voi.

2.Țineți minte acest lucru şi faceți şi voi la fel dacă un frate vă va spune: «Mesager iluminat al Domnului, mai rămâi la mine; căci inima mea găseşte în prezența ta o mare mângâiere şi putere, care mă fac fericit!» Atunci mai rămâneți şi voi, chiar dacă

veți depăşi cu mult timpul hotărât de spiritul vostru pentru aceasta! Adevăr vă spun vouă: o astfel de lucrare a iubirii pentru semeni, făcută de bunăvoie, este foarte mult prețuită de către Tatăl Ceresc!

3.Aş vrea totuşi să înțelegeți că aşa ceva i se poate face unui prieten o dată sau cel mult de două-trei ori. Dacă şi după aceasta vă va ruga să mai rămâneți, mângâiați-l cu asigurarea că vă veți reîntoarce curând şi dați-i şi un imbold ca el să treacă la urmarea învățăturii Mele, care v-a fost dată acum. Apoi binecuvântați-l în numele Meu şi continuați-vă drumul urmând chemarea spiritului Meu, pe care o veți auzi din ce în ce mai limpede şi care vă va conduce şi vă va ghida neobosit până la atingerea desăvârşirii!"

4.Cyrenius a spus: „Doamne, cum rămâne acum? Noaptea trecută spuneai că la sfârşitul acestei zile vei pleca de aici! Să credem că nu se mai poate modifica nimic? N-ar fi cu putință ca Tu, o Doamne, să ne mai dăruieşti încă o zi?"

5.Eu am spus: „Înțeleptul Solomon spunea odinioară: «Toate la timpul lor!» La fel am şi Eu timpul Meu bine împărțit şi nu voi putea veni în întâmpinarea cererii tale de acum. Vezi tu, în marea țară a iudeilor sunt multe ținuturi, oraşe şi sate locuite de oameni! Cei mai mulți dintre ei n-au aflat încă de Mine şi sunt şi ei, ca şi voi, copilaşii Mei, şi aşteaptă venirea Tatălui din ceruri. Se vor bucura nespus de mult atunci când îl vor recunoaşte, aşa cum L-ați recunoscut şi voi. Dar nici cererea ta, bunul Meu prieten, nu va fi în totalitate refuzată! Pentru că Mă îndrăgiți atât de mult, voi rămâne cu voi toată noaptea şi încă trei ceasuri după răsăritul soarelui, căci şi inima Mea se simte foarte bine printre voi; dar mai mult de cele trei ceasuri nu pot rămâne! După cum spuneam: în această lume, fiecare lucru îşi are timpul şi rânduiala sa!"

6.Cyrenius a spus: „Dar Tu eşti şi un Domn al timpului şi poți chiar să-l opreşti sau să-l distrugi!"

7.Eu am spus: „Ai vorbit drept! Dar trebuie să înțelegi că tocmai pentru că sunt un Domn al timpului şi pentru că Eu am stabilit şi împărțit timpul şi, într-un anumit fel, Eu însumi sunt timpul întrucât el nu este nimic altceva decât rânduiala Mea proprie şi neschimbată - îmi este aproape cu neputință să acționez împotriva lui. Dacă Eu aş acționa împotriva ordinii Mele, n-ai mai vedea aproape nimic din creaturile Mele, care au nevoie de rânduiala Mea neschimbată pentru a exista.

8.Dacă ar dispărea condiția, chiar şi numai pentru o singură clipă, în acelaşi moment ar dispărea tot ceea ce este condiționat! Sau, mai bine, imaginează-ți o cetate cu ziduri puternice construită pe o stâncă uriaşă! Ai putea spune că o astfel de cetate a fost durată pentru eternitate, însă dacă Eu aş îngădui ca stânca de la temelia cetății să devină moale ca untul, crezi că ar mai exista cetatea?! Sau să presupunem că ai cârmui o corabie bună şi rezistentă, pe mare. Ți-ar mai folosi la ceva vântul, fie el şi cel mai bun, dacă aş face ca apa să se evapore în totalitate?! Cred că nu te îndoieşti de faptul că aş putea face aceasta foarte uşor! Acum ți-am arătat că, atunci când dispare condiția, dispare şi ceea ce este condiționat.

9.Eu rânduiesc pretutindeni timpul şi sunt eterna judecată din el, dar cum în sfera sacră a iubirii nu mai există timp, Eu pot să-i mai ofer ceva iubirii şi doar ei. Rămâne aşa cum am spus! Să ne aducă Marcu acum mai mult vin ca să putem suporta mai uşor răcoarea nopții, căci vom rămâne afară şi în această noapte!"

Capitolul.92 - Fariseii sunt scandalizați de veselia de la masa Domnului

1.Marcu a auzit de departe că am cerut mai mult vin şi a mers repede în pivniță, aducând, ca un adevărat hangiu, cu ajutorul celor doi fii ai săi, mai multe ulcioare pline cu vinul cel mai bun. Apoi ne-au umplut paharele până la buză. Toți au băut pentru înflorirea noii învățături din ceruri şi nu mai conteneau să laude vinul.

2.Se-nțelege că şi Roclus cu tovarăşii săi, care stăteau la masa noastră, mai bine zis la cea lipită de a noastră, au primit acelaşi vin, ca de altfel şi ceilalți oaspeți. Cu toții am băut cu spor, mâncând şi din pâinea cea bună pe care Marcu o adusese.

3.Cei de la masa fariseilor, fiind foarte aproape de noi, au văzut că şi Eu beam vin şi mâncăm pâine. La masa aceea se aflau cincizeci de farisei, împreună cu purtătorul de cuvânt, Floran, şi cu conducătorul lor, Stahar, din Cezareea lui Filip.

4.Stahar i-a spus lui Floran, destul de tare: „Ia priveşte într-acolo! Uită-te la acest om, care se vrea a fi un profet călăuzit de Spiritul lui Dumnezeu, ce mare băutor şi mâncău e! Se pare că este şi un mare admirator al femeilor, căci fata aceea grațioasă stă lipită de el ca urechile de cap! Dacă ne amintim de regulile noastre mozaice, despre ce anume impurifică omul... Oare dacă este într-adevăr pătruns de Spiritul Celui Atotputernic, se poate să-l contrazică prin faptă pe Moise, care la rândul lui a fost pătruns de acelaşi Spirit Atotputernic!? Hm, aceasta-mi dă de gândit!

5.Învățătura şi faptele Sale dovedesc foarte limpede că are înzestrări divine pe care nici un om nu le-a mai avut până acum, iar cei care vor trăi respectând învățătura Sa nu vor fi pierduți în fața lui Dumnezeu; dar e greu de crezut că un om care bea şi mănâncă aşa ca el va intra vreodată în paradis după Judecata de Apoi, cea prorocită de Daniel. Căci stă scris că: «Desfrânații şi bețivii nu vor intra în împărăția lui Dumnezeu!» Tu ce crezi, mult prețuitul meu Floran?"

6.Floran a spus, ridicând din umeri: „Şi mie mi se pare cam stranie această beție! Întreaga situație începe să miroasă a lucrare mascată a diavolului! Nu prea par a fi lucruri pur divine! Hm, ia te uită, îşi mai umple un pahar! Ah, este mai mult decât straniu! Şi acum, mai ia şi un colț de pâine, după băutură! Aha, să vedem ce învățătură le va da ucenicilor săi după ce se îmbată bine!"

7.Stahar a răspuns: „Găsesc foarte potrivite remarcile tale, mai ales cea despre lucrarea diavolului, întreaga scenă îmi pare şi mie cam stranie! Ne-am lăsat cu toții ademeniți să fim ucenicii săi, dar părerea mea este că, date fiind condițiile, a venit momentul să renunțăm la această «onoare», căci totul îmi pare acum a fi lucrarea iluzorie şi orbitoare a Satanei! Daniel spune foarte clar că la un moment dat va veni un mare duşman al lui Dumnezeu printre oameni şi va face minuni care ar putea atrage în capcană chiar şi îngerii aleşi ai lui Dumnezeu, dacă El ar îngădui aceasta! Dacă până la urmă acesta este duşmanul lui Dumnezeu, despre care a vorbit Daniel!? Prieteni, dacă e aşa, ar trebui să plecăm îndată de aici, altfel poate vine Satana în următorul ceas şi ne ia cu totul!"

8.Astfel vorbeau cei cincizeci de farisei încă din clipa în care am băut primul pahar cu vin. Însă Roclus şi tovarăşii săi, care oricum nu-i puteau suporta pe farisei, au sesizat acest lucru.

Capitolul 93 - Cuvintele cele dure ale lui Roclus la adresa fariseilor

1.Roclus, care se convinsese întru totul de natura Mea divină, nu a mai putut tolera această vorbărie răutăcioasa şi a spus cu voce tare: „Într-o tovărăşie atât de rară pe pământ, unde Dumnezeu, îngerii şi noi, creaturile Sale înzestrate cu conştiinţă, suntem la un loc ca fraţii, porcii nu au ce căuta! Fără îndoială că şi porcii sunt creaturile lui Dumnezeu, doar că locul lor nu este printre oameni! Ce vorbărie absurdă şi prostească! Grohăielile porcilor înfometaţi ascund cu siguranţă mai multă înţelepciune decât asemenea discursuri! Pe scurt, pot spune că fariseul este şi rămâne tot ce poate fi mai prost, mai scârbos, mai răutăcios şi mai însetat de putere, mai ales conducătorii lor sau aceşti lamentabili cărturari!

2.Asemenea neoameni consideră că diavolii există peste tot! Ei sunt în stare să creadă, şi îi învaţă şi pe ceilalţi, că diavolii, ca nişte câini iscoditori, se află mereu la vânătoare de suflete omeneşti şi că orice om care nu poartă la el o amuletă sfinţită în Templu, pe care trebuie să o schimbe de cel puţin două ori pe an, este în slujba diavolului şi deci este pierdut. Dar aceşti farisei nu îşi dau seama că tocmai ei sunt diavolii acestei lumi! De aceea, nici n-ar trebui să se mire dacă începe să le miroasă a diavol în jurul lor, căci ar fi culmea ca un diavol împieliţat să nu-şi poată simţi, măcar din când în când, propria sa duhoare!

3.Tu, tinere (Rafael), mai înainte ai făcut să dispară o piatră. Nu ai putea face la fel şi cu aceşti cincizeci de porci râioşi?! Auzi numai ce tâmpenii îndrăznesc să spună! Unicul creator al vinului şi al pâinii păcătuieşte acum pentru că El însuşi bea vin şi pentru că cel mai nevinovat îngeraş de fetiţă se află lângă El! Ah, să-mi fie iertat, dar aşa ceva nu pot accepta atâta timp cât sunt aici, acum că L-am recunoscut pe Domnul! Aceştia trebuie să plece de aici! Au auzit şi au văzut atâtea lucruri şi acum spun cu voce tare: «Se poate ca toate acestea să fie lucrarea orbitoare a Satanei!» Prietene din ceruri, eu sunt un pământean, dar nu pot tolera nici chiar cu preţul vieţii mele ca astfel de porci să-L mânjească pe Preasfântul celor sfinte cu balele lor murdare şi împuţite! Să dispară de aici!”

4.Abia acum cei cincizeci au devenit atenţi la răbufnirea lui Roclus, iar Stahar, conducătorul, s-a ridicat şi l-a întrebat cu asprime: „Prietene Roclus, te referi cumva la noi?”

5.Roclus i-a răspuns: „La cine altcineva? Doar voi sunteţi urmaşii cei întunecaţi ai Satanei şi de aceea nu puteţi suporta lumina! Cum de îndrăzniţi să-L mânjiţi astfel cu balele voastre scârboase pe Domnul şi învăţătorul veşniciei, care v-a dat atâtea dovezi nemaipomenite, prin faptă şi cuvânt?! Nu vă temeţi că până şi pământul se va răzbuna pe voi?! Cine poate fi Acela care să-i poruncească stâncii din mare: «Retrage-te şi dispari!», iar stânca să se facă nevăzută în aceeaşi clipă?! Ar putea oare un diavol - aşa cum îl concepeţi voi - să propovăduiască umilinţa şi iubirea supremă pentru Dumnezeu şi pentru semeni?! O, voi, vite monstruoase, cât de îngrozitor de pustiită şi de tulbure trebuie să vă fie mintea dacă nu ştiţi că un diavol - în caz că există vreunul, după cum credeţi voi este o fiinţă total neputincioasă, prin comparaţie cu Dumnezeu, şi cu atât este mai demnă de milă, cu cât se află mai departe de rânduiala cea divină!

6.Conform celor mai înțelepte şi mai adevărate cuvinte ale Domnului, toată puterea şi măreția nu înseamnă decât iubire pentru Dumnezeu. Atunci ce putere şi măreție ar putea avea Belzebutul vostru stăpânit de ura cea mai amară împotriva lui Dumnezeu? Dacă noi, oamenii, suntem nişte ființe slabe şi neputincioase pentru că ne lipseşte adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu, şi prin aceasta, şi adevărata iubire pentru El, cu cât mai slabi şi mai neputincioşi trebuie să fie diavolii care, chipurile, îl cunosc bine pe Dumnezeu, dar îl urăsc mai mult decât ne putem noi imagina! Ca să accepți că este cu putință ca o ființă, care Îl recunoaşte întru totul pe Dumnezeu, să-L urască totuşi şi ca să poți digera aşa ceva, ai într-adevăr nevoie de un stomac de porc, precum cel al fariseilor! Un astfel de stomac nu mistuie carnea de porc pentru simplul fapt că un porc nu-l mănâncă pe celălalt!

7.Eu îl iubesc pe Domnul Dumnezeu mai mult decât orice altceva pe lume; abia am cunoscut doar puțin din ceea ce este El cu adevărat şi simt cum iubirea mea pentru Cel Atotputernic devine tot mai plină de forță, la fel ca şi cunoaşterea mea. Simt foarte limpede cum în mine creşte şi puterea voinței. Aşa cum stau acum aici, mă simt în stare să mă lupt cu o mie de mii de legiuni de diavolifarisei! Toți la un loc nu-mi vor putea clinti nici măcar un fir de păr, iar aceştia spun acum că tocmai cel mai sfânt dintre toți sfinții lui Dumnezeu îşi face lucrările cu ajutorul diavolilor!? O voi, ticăloşi infernali, vă voi alunga eu diavolii voştri atotputernici! De mult aşteptam să-i pot pune la punct pe aceşti deşucheați!”

Capitolul.94 - Rafael îi explică lui Roclus conceptele de Satana şi diavol

1.Rafael a spus: „Dragul meu prieten Roclus, stăpâneşte-te! Este adevărat că aceştia au fost nişte farisei foarte nesăbuiți, dar acum au devenit ucenicii noştri şi îşi vor da seama că s-au înşelat! Iar în ceea ce-i priveşte pe diavoli, tu cunoşti prea puține lucruri despre influența acestora asupra oamenilor pentru a avea dreptate în ceea ce spui. După ce vei şti mai multe, vei putea vorbi despre ei!

2.Vezi tu, ceea ce poartă numele de Satana sau de diavol reprezintă lumea, cu toată strălucirea ei seducătoare. Bineînțeles, toată materia din care este formată lumea este lucrarea lui Dumnezeu, iar divinitatea este tainic prezentă în ea; dar tot în ea există şi minciuna, iluzia şi ispitele, din care iau naştere invidia, zgârcenia, ura, orgoliul şi toate viciile fără de număr şi fără de măsură care izvorăsc din acestea,

3.Vezi, privit din punct de vedere spiritual, Satana este tocmai această falsitate, minciună şi iluzie a materiei; şi toate viciile care izvorăsc în mod necesar din ea reprezintă, de fapt, diavolii. Un suflet care este stăpânit de oricare dintre nenumăratele vicii este un fel de diavol şi o întruchipare a unui rău. Într-un astfel de suflet există o tendință nestinsă de a face încontinuu răul care îi este specific.

4.Dar, pentru că fiecare suflet continuă să existe chiar şi după moartea trupului, este mai mult ca sigur că un astfel de suflet ieşit din trup se va amesteca în viața de zi cu zi a oamenilor şi va urmări să trezească răul din ei, în acea sferă a vieții din care el preferă să se hrănească. Astfel, vor fi vizați de el doar acei oameni care au o atracție destul de mare pentru viciul respectiv, pe care ei îl capătă, de obicei, în urma unei educații greşite.

5.Astfel de suflete ieşite din trup, adesea chiar iau în stăpânire trupurile unor oameni şi pot chinui sufletele slabe. Domnul Dumnezeu îngăduie aceasta tocmai pentru a îndepărta din acel om un astfel de viciu, căci abia atunci în sufletul cel chinuit se trezeşte adevăratul dezgust împotriva slăbiciunii vicioase a trupului lui, iar omul respectiv va face tot ce va putea pentru a deveni puternic acolo unde odinioară era slab, primind la momentul potrivit şi ajutorul Grației Divine.

6.Vezi, din punct de vedere rațional, aceasta ar trebui să înțeleagă iudeul prin termenii de Satana şi diavol, dar pentru că el nu înțelege astfel, îi consideră pe Satana şi pe diavoli ca reprezentând o voință perversă personificată, a cărei plăcere supremă este aceea de a devia oamenii de pe cărările drepte ale lui Dumnezeu şi de a-i duce în ispită.

7.Aceste suflete răutăcioase (diavolii) nu-şi propun să fie duşmanii lui Dumnezeu, în primul rând pentru că nu-L cunosc nici pe departe şi, în al doilea rând, pentru că ele însele sunt prea oarbe şi prea proaste ca să-şi propună să facă ceva. Căci ele nu aspiră la nimic, în afara universului lor foarte strâmt, şi acționează numai şi numai din egoism, Ele urmăresc să obțină doar acel lucru care le înrobeşte sufletul şi sunt foarte suspicioase unele față de altele. De aceea, în cazul lor nu poate fi vorba de o forță comună şi, în această privință, ai perfectă dreptate spunând că puterea lor este neînsemnată.

8.Dar ea este nulă doar pentru cei care s-au contopit cu iubirea şi cu Voința Domnului; în cazul celor care încă şovăie, fiind ba de-o parte, ba de cealaltă, partea spirituală şi cea materială atârnând în balanță cam la fel, această forță demoniacă suplimentară îşi va face simțită prezența din ce în ce mai mult, pentru că la fiecare viciu al lor se va alătura un demon cuprins de acelaşi viciu şi, împreună, vor atârna mult mai greu în talerul material al acestei «balanțe morale», iar sufletului îi va fi cu atât mai dificil să iasă din sfera materială şi să se îndrepte către cele spirituale.

9.Dacă sufletul zăboveşte prea mult în cele materiale, în timp, tot mai mulți demoni cu aceleaşi tendințe se vor agăța de talerul material al balanței vieții sale, iar diferența dintre talere va deveni tot mai vizibilă, aspectele materiale căpătând din ce în ce mai multă greutate în detrimentul celor spirituale. Acum vei înțelege de ce diavolii iudeilor sau demonii grecilor pot face până la urmă foarte mult rău unui suflet care se află încă în perioada de formare, chiar dacă nu-şi propun neapărat aceasta!”

1.Roclus a spus: „Cum se poate ca o ființă inteligentă să dăuneze cuiva fără să vrea?! Un demon ar trebui să aibă cel puțin atâta demnitate şi conştiință încât să ştie ce vrea; şi, din moment ce ştie ce vrea, el se face vinovat de rea-voință! De altfel, nici nu cred că este un lucru normal ca demonilor să le fie îngăduit să se strecoare pe ascuns în sărmanul suflet omenesc. Dar dacă aşa ceva este îngăduit, din anumite rațiuni divine preaînțelepte, atunci sărmanul suflet nu poate fi învinuit dacă va fi stricat de diavoli.

2.Iar dacă diavolii nu au inteligență - deci, cu atât mai puțin, voință liberă -, atunci n-au cum să-i facă vreun rău sufletului, şi chiar dacă i-ar face, vina nu este nici a sufletului care a fost stricat şi nici a diavolilor lipsiți de inteligență şi de voință. Ea ar fi doar a aceluia care a îngăduit să se petreacă aşa ceva! Aşa cred eu şi nu mă sfiesc s-o spun deschis!

3.Însă dacă diavolii au o inteligență foarte ascuțită, aşa cum se spune şi se poate şi presupune, pentru că descoperă imediat care este punctul slab al sufletului în sfera materială, înseamnă că au şi voința de a-i face rău. Sufletul rămâne în acest caz nevinovat, vina fiind doar a diavolilor şi a celui care a îngăduit aceasta!

4.Dă-mi arme, arată-mi duşmanul şi voi şti să mă apăr, astfel încât el să nu se apropie cu uşurință de trupul meu! Dar dacă nu-l cunosc pe duşmanul care îmi poate face foarte mult rău, după ce m-a atras pe nesimțite spre viciile cele mai îngrozitoare, şi mai trebuie să port şi vina acestui fapt, precum şi urmările sale extrem de rele, ah, atunci, mulțumesc mult pentru o astfel de viață!

5.Este ca şi cum ai arunca un sărman slăbănog gol între nişte lupi, hiene, lei, tigri şi pantere înfometate. După ce va fi sfâşiat şi mâncat de fiare, tot el va purta vina pentru ceea ce s-a petrecut şi va fi osândit de către judecător pentru că, fiind slab şi fără apărare, s-a lăsat târât în sălbăticie de nişte zbiri înarmați şi puternici, fiind apoi sfâşiat şi mâncat de sălbăticiuni!

6.Cum i se pare înțelepciunii tale cereşti o astfel de justiție?! Prietene, dacă lucrurile stau aşa cu diavolii sau demonii şi sărmanul suflet omenesc poartă singur toată vina şi toate consecințele acțiunilor diavolilor - lipsiți sau nu de inteligentă şi de voință -, atunci nu există nici un Dumnezeu înțelept, drept şi iubitor, ci poate numai o ființă atotputernică prin vrăjitorie, dar oarbă, deci un fel de Fatum ['Destin' n.t], care este asemenea romanilor de rang înalt, ce se bucură când văd tot felul de hăituieli de animale şi de lupte cu tauri, şi care consideră că omul ce se străduieşte din răsputeri să ajungă la înțelepciune săvârşeşte o greşeală!

7.Eu îți spun: dacă vorbele tale sunt adevărate, atunci înseamnă că şi fariseii cam au dreptate! Eu însă L-am auzit pe Domnul spunând lucruri pline de înțelepciune şi de aceea cred că tu greşeşti, iar eu voi rămâne acum aici datorită iubirii mele pentru Domnul, spre a-i putea scoate din joc pe aceşti diavoli de farisei!”

1.Rafael a spus, zâmbind cu blândeţe: „Vezi, prietene, tu chiar că ai băut trei pahare de vin mai mult decât trebuia. De aceea eşti mai neîngăduitor decât de obicei! Din punctul tău de vedere, ai perfectă dreptate, mai ales când spui că demonii, oricât de mulţi ar fi ei, nu au nici o putere asupraomului care este cuprins pe deplin de iubirea pentru Dumnezeu; pentru că, în cazul lor, nu poate fi vorba de o putere comună, deoarece fiecare dintre ei este stăpânit de amor propriu şi nici unul nu va vrea să-şi susţină vecinul de teamă ca acesta să nu-l trădeze şi să nu profite de pe urma lui, ceea ce ar fi un motiv de mare regret pentru el.

2.Când merg oarecum împreună să-şi caute victime, nici unul nu-i spune celuilalt intenţiile sale ascunse, iar dacă se întâlnesc ca din întâmplare la locul «crimei», adesea se iscă un cumplit război între ei. Căci cel care se aruncă primul asupra unei fiinţe îl va duşmăni pe cel care şi-a ales şi el aceeaşi victimă şi, prin urmare, va căuta să-l alunge. Un al treilea va folosi această ocazie, bucurându-se cu răutate de ea, şi va fura victima. Apoi un al patrulea va reuşi să se impună, iar dacă aceştia doi vor începe să se certe, va veni un al cincilea, care din nou va fura victima. Dacă atunci apare un al şaselea, se porneşte un nou război, apoi iese învingător un al şaptelea, până când apare un al optulea, Toţi se vor lupta intre ei şi nici unul nu va vrea să-i cedeze celuilalt locul sau victima.

3.După cum îţi poţi da seama, nici un diavol nu-l ajută pe celălalt, dar, mânaţi fiind de un egoism extrem, ei se adună în acelaşi loc, şi astfel cresc în greutate talerul material al victimei. Este ca şi cum ai pune pe talerele unei balanţe greutăţi egale. Nimic nu se petrece. Ele se aflā în echilibru. Dar este suficient să pui un strop infim de miere pe una dintre greutăţi şi parfumul său dulce va atrage imediat mii de albine, care se vor aşeza pe ea, şi acest taler va atârna astfel mult mai greu decât celălalt.

4.Poţi tu oare să-L învinuieşti din această cauză pe Dumnezeu, că a dovedit lipsă de înţelepciune dându-i albinei capacitatea de a simţi parfumul şi atracţia pentru miere şi dându-i mierii dulceaţa şi aroma?! Sau este oare Domnul neînţelept pentru că şi-a înzestrat creaturile nu numai cu simţ practic, ci şi cu frumuseţe, pe fiecare în felul său?! A fost oare ceva prostesc din partea Lui să-i dea fecioarei o formă deosebit de frumoasă şi de atrăgătoare, astfel încât ea să aibă pe lumea aceasta cea mai mare valoare chiar şi în faţa simţurilor celui mai aspru bărbat, iar el să-şi părăsească tatăl şi mama, rămânând cu mult drag alături de soţia lui iubită şi delicată?!

5.Aşa cum singur poţi recunoaşte că în lumea fizică o fiinţă o atrage dintr-un anumit punct de vedere pe o alta, cu atât mai mult se petrece acest lucru în lumea spiritelor. Cum ar mai exista pământul dacă nu ar fi aşa? Cum ar mai exista o lună, un soare şi nenumăratele corpuri cereşti din infinitul spaţiu al Creaţiei?! Un atom are simpatie pentru vecinul său şi ei doi se vor atrage. Ceea ce fac ei doi vor face apoi nenumăraţi alţi atomi. Ei atrag tot ceea ce este asemenea lor, iar în final se formează prin această atracţie o lume, după cum Domnul le-a arătat noaptea trecută ucenicilor Săi şi cum vei găsi scris cu detalii şi în cartea cea mare pe care v-am dat-o.

6.Dacă lucrurile stau aşa, oare este prostesc din partea Domnului că a dat fiecărui suflet libertatea de voință şi de cunoaştere, cu toate roadele pe care acestea le aduc?! Sau ai putea lăuda înțelepciunea lui Dumnezeu în cazul în care un om, vrând de exemplu să ajungă în Ierusalim, ar începe să meargă într-acolo, dar nu ar ajunge - deşi are voința şi cunoştințele necesare -, pentru simplul fapt că Dumnezeu nu ar vrea ca oamenii să culeagă roadele voinței şi cunoaşterii lor?! Astfel, respectivul om nu ar ajunge în Ierusalim, unde are lucruri importante de făcut, ci în Damasc, unde nu are nici o treabă. Spune-mi dacă aceasta ți se pare a fi ceva înțelept?! Sau ți s-ar părea deplasat ca, dacă ai umbla ziua în amiaza mare uns tot cu miere, albinele, viespile şi tot felul de muşte să te acopere şi să te mănânce?!

7.Dacă sufletul tău emană în sfera exterioară a vieții mirosul păcătos al vreunui viciu, sufletele care sunt libere de trup şi care preferă acest miros îl vor simți imediat şi vor veni degrabă ca să se bucure de el; ele se vor strânge în număr mare în jurul tău, pentru că vor găsi în sfera vieții tale hrana dorită de ele. Şi să ştii că aceasta nu este o prostie din partea Creatorului, pentru că El nu face nimic altceva decât să respecte libertatea fiecărui suflet. Şi, la urma urmei, orice suflet are întotdeauna la îndemână suficiente mijloace pentru a scăpa de musafirii nepoftiți, oricând şi oricât de repede doreşte!

8.Dacă nu vrei să fii deranjat de insecte când eşti afară, în aer liber, spală-te de mierea cu care ți-ai uns corpul în mod prostesc! Şi atunci vei fi lăsat în pace. Iar dacă nu vrei să existe în sfera vieții tale nici un demon care să-ți chinuiască şi să-ți slăbească sufletul, alege drept călăuză a vieții tale rânduiala Domnului, pe care acum o cunoşti, şi eu îți garantez că nici un demon nu se va apropia de tine!

9.Crede-mă, dacă tu nu vei atrage sau ademeni demonii prin vreo răutate, cu siguranță că nici ei nu te vor ademeni sau atrage şi nu te vor duce în ispită. Dar dacă ei vor veni din ce în ce mai mulți la tine, atunci trebuie să înțelegi că tu eşti de vină că i-ai atras, iar sufletul tău se va învârtoşa în acel viciu, fără ca demonii să urmărească aceasta.”

Capitolul.97 - Liberul arbitru al omului. Ajutorul Grației Divine

1.(Rafael): „Îți spun: fiecare om devine rău şi se ridică împotriva rânduielii divine mai întâi prin el însuşi! El ajunge la aceasta adeseori datorită unei educații foarte greşite şi se lasă apoi cuprins de tot felul de vicii, care îl împing să păcătuiască. Prin acestea el se deschide față de multe influențe rele din exterior, dar viața lui sufletească poate să se strice şi să rămână aşa numai dacă el doreşte aceasta.

2.Domnul nu i-ar sta cu nimic în cale dacă el ar dori să se îndrepte; căci este de ajuns ca omul care se află la ananghie să-şi formuleze cea mai slabă dorință de a se transforma şi imediat i se va da ajutor, însă dacă el se păstrează în răutatea sa, fiind mulțumit cu ea, şi nu are nici cea mai mică dorință de îndreptare, bineînțeles că nu se poate interveni cu nimic în voința lui.

3.Totuşi, din când în când, în «aparatul senzitiv» al inimii sale - care poartă numele de «conştiinţă» - se strecoară câte ceva din avertismentele noastre straşnice. Dacă omul le urmează măcar în parte, atunci nu mai poate fi vorba ca el să fie pierdut şi distrus. Un ajutor tainic îi va veni necontenit de sus, transmiţând permanent sufletului său înţelegerea şi puterea de a se desprinde tot mai mult din marea confuzie în care se află. Nu-i va trebui decât puţină bunăvoinţă şi el va progresa foarte rapid, cel puţin până în punctul în care, fiind deja apt pentru a primi o revelaţie superioară, va fi lăsat în mâinile lui Dumnezeu, al cărui Spirit îl va conduce în adevărata lumină a Vieţii.

4.Dar atunci când omul nu se întoarce din marea sa orbire şi din beţia simţurilor sale lumeşti, în ciuda acestor avertismente blânde care vin de la noi şi care pot fi cu uşurinţă simţite în inimă, ci se poartă de parcă ar fi domnul întregii lumi, ei, atunci nu va fi nimeni altul vinovat de starea jalnică a propriului său suflet, decât el însuşi!

5.Crede-mă şi ţine bine minte ce îţi spun acum! În întreaga lume a naturii şi a spiritelor nu există diavoli originari, ci numai diavoli ce provin din oameni care au trăit cândva pe pământ, înglodaţi în rele şi în vicii, fiind astfel, încă de pe atunci, nişte adevăraţi diavoli împieliţaţi, şi care nu numai că îi ademenesc pe ceilalţi oameni spre tot felul de vicii şi mârşăvii, dar îi şi constrâng cu toate mijloacele pe care le au la îndemână. Astfel, osânda pe care şi-o pregătesc singuri va fi cu atât mai mare, şi ei se vor putea elibera de ea doar cu mare greutate. Acum poţi gândi ce vrei, dar tot nu-L vei putea învinui pe Domnul vreun pic.

6.Mai degrabă te-ai putea gândi că totul este îngăduit în virtutea rânduielii divine primordiale, pentru a vindeca un suflet stricat, căci Domnul nu a creat nici un suflet pentru pierzanie, ci doar pentru desăvârşire. Să ţii minte şi faptul că în întregul spaţiu incomensurabil al Creaţiei, nici un suflet nu a atins şi nu va atinge desăvârşirea printr-o graţie neaşteptată şi necondiţionată, ci numai prin propria sa voinţă! Domnul îi lasă omului tot felul de mijloace ajutătoare; dar acesta trebuie să le recunoască şi să le utilizeze de bunăvoie şi cu multă hotărâre!

7.Dacă un om spune dintr-o pornire proprie şi din toată inima sa: «Doamne, sunt prea slab ca să mă ajut cu mijloacele pe care mi le-ai dat; ajută-mă Tu cu mâna Ta!» atunci el a cerut ajutorul suprem din propria sa voinţă, recunoscându-şi şi înţelegându-şi propria slăbiciune! În acest caz, Domnul poate acţiona cu toată forţa necesară pentru a ajuta sufletul cel necăjit.

8.Voinţa omului trebuie să fie însă plină de o hotărâre de nezdruncinat, la fel ca şi cunoaşterea şi încrederea sa, căci altfel sufletul va rămâne la stadiul în care trebuie să se ajute singur, doar cu mijloacele pe care le are la îndemână, pentru că orice influenţă străină în propria sa voinţă are drept urmare necesară un fel de «dizolvare» a acesteia. Căci, conform poruncii eterne a Domnului, este necesar ca sufletul să se dezvolte şi să se desăvârşească prin propriul său efort, cu ajutorul mijloacelor care îi sunt puse la dispoziţie, exact la fel cum fiecare om de pe pământ trebuie să caute, să recunoască şi să consume hrana cea trupească, dacă vrea să continue să trăiască.

9.Nici un zeu sau înger nu coboară pe pământ să spună: «Vedeți, aceasta, aceasta şi aceasta să mâncați dacă vă este foame!», ci atunci când omului i se face foame, el şi-o potoleşte mâncând din fructele care îi sunt pe plac. Dacă îi e sete, merge degrabă la un izvor, iar dacă îi e frig, îşi împleteşte imediat un veşmânt din ierburile cele mai moi - care să nu-i irite sau să-i zgârie pielea -, protejându-şi astfel trupul de frig. Dacă vrea să fie ferit de ploaie şi de animalele sălbatice, îşi face o colibă, căci are la îndemână tot felul de mijloace. Ori încotro se îndreaptă, găseşte o mulțime de daruri pe care le recunoaşte şi le poate folosi cu uşurință, după puterile care i-au fost date."

Capitolul 98 - Autodeterminarea sufletului

1.(Rafael): „Dacă Domnul îl lasă pe om să aibă singur grijă de necesitățile exterioare ale vieții sale, pentru ca astfel sufletul să-şi poată exercita cunoaşterea de sine şi puterea de a acționa, cu atât mai mult îi este necesară sufletului această libertate!

2.Chiar şi sufletele animalelor au în mod inerent o pulsiune a lor specifică (instinct), conform căreia ele acționează, fiecare în felul său. Ar fi o prostie să crezi că aceste creaturi, fără grai şi aparent lipsite de conştiință, acționează asemenea unor maşinării ghidate de o putere exterioară. Dacă ar fi aşa, nici cel mai bun animal domestic nu ar putea fi folosit pentru vreo muncă, oricât de uşoară, şi nu ar putea răspunde chemării omului.

3.Dar, pentru că fiecare animal are un fel de suflet, care posedă o putere a vieții proprie, prin care îşi pune în mişcare trupul, el poate fi învățat prin diferite metode să facă anumite lucruri. O ființă care este animată doar dinspre exterior nu are nici memorie, nici vreun fel de judecată. Viața ei este una mecanică, iar aspirația sa este atât de limitată încât nici nu poate fi vorba de îmbunătățirea sau de înnobilarea ei prin vreun fel de învățătură. Aceasta trebuie să se petreacă tot în mod mecanic, venind dinspre exterior.

4.N-ai decât să-i spui unui pom şi timp de o mie de ani că trebuie să stea într-un anumit fel şi să facă roade mai bune! Totul va fi în zadar! Dar dacă tai crengile unui pom sălbatic utilizând cuțitul şi ferăstrăul, apoi îi despici puțin trunchiul şi îi pui în crăpătură crenguțe proaspete, de soi bun, altoindu-l, pomul tău va fi înnobilat într-un mod pur mecanic şi, în timp, va face roade mai bune!

5.Însă pe un animal îl poți îndruma prin cuvinte şi prin anumite gesturi ale mâinilor, iar el te va sluji la nevoie şi va urma întru totul porunca ta. Aceasta este o dovadă de netăgăduit a faptului că şi animalele au un fel de libertate a voinței, fără de care nu te-ar putea asculta sau sluji şi care lipseşte în cazul unei pietre sau al unui pom.

6.Dacă până şi animalele au un fel de suflet al lor, care este înzestrat cu o oarecare cunoaştere, libertate a voinței şi capacitate de autodeterminare, cu atât mai mult omul trebuie să manifeste aceste calități! Aici nu poate fi vorba de influențe care vin din exterior, nici bune şi, cu atât mai puțin, rele.

7.Sufletul are oricum tot ce-i trebuie pentru a putea progresa. O dată ce, prin forța voinței proprii şi prin iubirea liberă față de Dumnezeu, el îşi consolidează o viață interioară mai elevată, va înțelege curând ceea ce încă îi lipseşte, şi astfel, recunoscând cu uşurință mijloacele şi căile care îi sunt necesare şi recurgând la ele din propria sa voință, îşi va însuşi şi se va îmbogăți mereu cu comorile unei vieți spirituale din ce în ce mai elevate şi mai desăvârşite.

8.Ceea ce sufletul dobândeşte pe această cale, singura care conduce spre rânduiala lui Dumnezeu, este şi rămâne de-a pururi al lui, întru totul. Nici timpul şi nici veşnicia nu i-l vor mai putea lua vreodată. Dar ceea ce sufletul a dobândit în afara voinței şi a cunoaşterii sale proprii - ca de exemplu trupul fizic, organic, şi, împreună cu el, anumite avantaje exterioare, lumeşti - nu poate rămâne al lui, ci îi va fi luat la fel cum i-a fost dat.

9.Dacă toate sunt rânduite astfel, după cum o arată viața de zi cu zi a oamenilor, atunci nu poate fi vorba nicidecum de o putere dată demonilor, prin care ei să atragă şi să influențeze cu forța sufletele, căci totul depinde de voința, de cunoaşterea şi, în cele din urmă, de puterea de a iubi cu adevărat a acestora din urmă. Exact aşa cum îți este voința, cunoaşterea şi iubirea, tot aşa îți va fi întreaga viață, şi nu altfel!

10.Dacă voieşti, cunoşti şi iubeşti ceea ce este drept, după rânduiala lui Dumnezeu, vei ajunge întotdeauna, pe această cale, la adevăr; însă dacă voieşti, cunoşti şi iubeşti împotriva acestei rânduieli - singura în care se află adevărul şi esența -, atunci te asemeni unui om care vrea să strângă recolta de pe un ogor pe care nu a semănat niciodată nimic şi care, în cele din urmă, va trebui să-şi dea seama că el singur poartă vina faptului că nu are ce să strângă. Spune-mi, ai înțeles ce ți-am explicat?”

Capitolul 99 - Floran îi mustră pe farisei pentru critica lor lipsită de iubire față de Domnul

1.Roclus a spus: „Sigur că da. Mi-ai explicat atât de bine totul, încât pot spune că niciodată nu am înțeles ceva mai bine! Însă mă înfurie tot mai mult aceşti oameni care, văzând că Domnul mai bea câte un pahar de vin şi discută prieteneşte cu Cyrenius şi cu Cornelius, redevin vechii farisei obişnuiți! Oare nu vezi şi nu auzi cum orice ar face sau ar spune Domnul este privit de aceştia ca fiind o mare oroare!? Au văzut toate minunile săvârşite de El, mănâncă la masa Lui, dar Îl slăvesc cu limbă de şarpe! Ce spui despre toate acestea?”

2.Rafael a spus: „Lasă aceste lucruri. Crede-mă, Domnului nu-i scapă nimic din ceea ce se petrece! La momentul potrivit, El însuşi îi va pune la punct aşa cum se cuvine, iar o mustrare din partea Domnului este întotdeauna foarte amară pentru cel care şi-o atrage asupra sa. Vezi tu, Cyrenius, Cornelius, Iulius şi Faustus au observat şi ei ceea ce ai remarcat tu, şi chiar şi eu am sesizat încă de mult timp! Dar Voința Domnului m-a îndemnat în taină să am răbdare, de aceea mă port de parcă nu aş fi auzit nimic din ceea

ce vorbesc cei cincizeci de farisei. În curând va sosi clipa în care vor fi înfruntaţi! Stai liniştit, nu mai durează mult!”

3.Roclus a devenit tăcut, aşteptând ceea ce avea să vină. Dar cei cincizeci de farisei nu s-au simţit tulburaţi în nici un fel şi şi-au continuat sfatul.

4.Floran, vorbitorul lor principal, nu era însă de acord cu părerile groteşti ale conducătorului Stahar şi a spus: „Pentru mine, faptul că învăţătorul mănâncă sau bea nu constituie o dovadă împotriva caracterului Său divin! Purtarea Sa mi se pare cât se poate de firească, iar noi ar trebui să încetăm de a ne mai îndoi în credinţa noastră când vedem una sau alta la El.

5.Dacă El este Mesia Iehova Savaot, cel care a fost cântat de David, atunci tot ce va face El va fi bine. Cum am putea noi, sărmani oameni muritori neputincioşi, să-I impunem Lui reguli de comportament, când îi datorăm chiar viaţa noastră şi când - ştim cu toţii aceasta - El singur a făcut cerul şi pământul, ierburile, animalele şi oamenii, aranjând totul într-o rânduială exemplară! Tu, Stahar, şi voi, toţi ceilalţi, vă aflaţi pe o cale mizerabilă şi chiar foarte periculoasă!

6.Ce ne pasă nouă că El bea acum ceva mai mult vin sau că mănâncă mai multă pâine?! Doar El le-a creat pe amândouă! Îţi spun sincer că aceasta nu mă pune deloc pe gânduri, ci dimpotrivă, mă bucur că şi El, Preaînaltul şi înţeleptul, se poartă la fel ca noi, oamenii obişnuiţi!

7.Trebuie să vă spun că este o mare prostie din partea voastră să vă purtaţi astfel aici, în prezenţa mai-marilor lumii, de parcă mântuirea lor ar depinde de voi! Cine sau ce sunteţi voi? Nimic altceva decât nişte sărmani viermi ai pământului, în comparaţie cu măreţia acestui om, care porunceşte elementelor, iar acestea se supun voinţei Sale!

8.Vinul v-a înfierbântat şi v-a înceţoşat minţile, iar argumentele cu care veniţi nu dovedesc decât uriaşa voastră prostie, despre care pot spune că în cazul vostru are rădăcini adânci. Ce urmăriţi prin aceasta? Puteţi să-mi dovediţi prin învăţătura lui Moise că nu este îngăduit să bei din când în când ceva mai mult vin? Puteţi să spuneţi că Noe a păcătuit când a băut mai mult suc de struguri? Într-adevăr, fiul care a râs de tatăl său a păcătuit şi a meritat să fie blestemat, dar cel care a acoperit goliciunea tatălui său a fost binecuvântat!

9.De aceea, vă spun vouă: ceea ce face Domnul este întotdeauna şi pentru eternitate bine făcut! Chiar dacă ar bea acum câteva burdufuri pline cu vin, tot nu ar trebui să ne pese; şi chiar dacă ar fi înconjurat de o mie de fecioare, oricare ar fi obârşia şi renumele lor, nici aceasta nu ar trebui să ne preocupe absolut deloc, căci El este creatorul atât al lor, cât şi al nostru, deopotrivă! De ce să ne facem griji dacă El Se apropie de propria Sa lucrare, oricare ar fi aceasta, şi vindecă astfel ceva rău sau nesănătos la ea?! Pentru numele lui Dumnezeu, fiţi mai umili şi mai chibzuiţi în judecăţile şi părerile voastre!”

Capitolul.100 - Stăpânirea romană constituie o binecuvântare pentru poporul iudeu

1.Stahar a spus: „Din câte îmi dau eu seama, tu crezi cu fermitate în caracterul său divin!”

2. Floran a răspuns: „De ce nu aş crede?! A făcut Dumnezeu pe vremea lui Moise astfel de minuni?! Acum însă, când acest om, înzestrat cu suprema înțelepciune, face minuni nemaiauzite, pe care doar Atotputerea divină le-ar putea înfăptui, ce m-ar putea împiedica să înțeleg că El este plin de adevăratul Spirit al lui Dumnezeu şi să îl consider drept unicul Dumnezeu adevărat?! Convingerea, supunerea şi credința mea, având la bază această înțelegere, sunt mai de neclintit decât vechile piramide ale Egiptului!

3.Nu numai că eu cred acum, ci sunt convins până în măduva oaselor că este aşa şi nu altfel, şi nimic nu mă mai poate clinti din această convingere vie a mea, cu atât mai puțin tu, Stahar, care eşti schimbător ca vremea!

4.În această privință, pot spune cu conştiința împăcată, la fel ca eroii romani: Si totus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae! ('Chiar dacă întreaga lume s-ar prăbuşi, cel neînfricat va susține ruinele!') Căci eu ştiu ce văd şi ce cred, şi nu sunt o trestie bătută de vânt, în mijlocul unei mlaştini. Am devenit asemenea unei stânci de marmură din mijlocul mării, de care se sfarmă vijeliile şi valurile cele mai mari!”

5.Stahar a spus: „Nu te poate clinti nici chiar justiția Templului din Ierusalim, care este însăşi justiția lui Dumnezeu?”

6.Floran a răspuns: „Cine-L are ca scut pe acest Domn şi pe stăpânii Romei nu mai trebuie să se teamă de aşa-zisa voastră justiție divină, pe care nu Dumnezeu a instaurat-o. Pot chiar să-ți mărturisesc că nu simt nici un pic de frică în fața amenințărilor Ierusalimului, iar blestemele Marelui Preot îmi intră pe-o ureche şi-mi ies pe cealaltă! Căci eu cred că acela care umblă în lumina zilei nu are de ce să se teamă de întunericul nopții. Aşa că nici mie nu mi-e frică de Templul din Ierusalim!

7.Învățătura acestui om, care luminează ca soarele, este pentru spirit - în comparație cu regulile Templului, pe care le cunosc atât de bine - precum ziua față de noaptea cea mai adâncă, Templul fiind sălaşul acestei nopți. Da, cei care încă mai aparțin nopții va trebui să se teamă de multe, inclusiv de moartea sufletelor lor. Pe mine însă mă aşteaptă cel mult moartea trupului, care de fapt nu este o moarte!

8.Nimeni nu-mi poate lua viața cea eternă a sufletului; căci o văd şi o simt pulsând în mine. Simt totodată şi darurile ei nemaipomenite. Şi, dacă nu am nici un pic de teamă pentru moartea trupului meu, cum aş putea să mă tem de presupusa justiție divină care se manifestă prin Templu, invocată de voi?! De aceea, îți repet ceea ce cred din tot sufletul: cine umblă în lumina zilei nu are de ce să se teamă de întunericul nopții!”

9.Stahar a spus, întunecându-se la față: „Dar cum de poți numi noapte acest loc în care îi sunt propovăduite poporului Scriptura şi adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu?!”

10.Floran a răspuns: „Scriptura - pe care noi doi, cărturari fiind, o pricepem tot atât de mult cât o pricepe unul care nu a auzit-o niciodată cuprinde aşa-numitele cuvinte ale lui Dumnezeu, care de fapt au fost scrise de unii oameni pentru a-şi satisface interesele lor meschine. Aşa că nu-mi mai pomeni nici un cuvânt despre ea! Ce miracole am făcut noi prin aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, despre care se spune că sunt

atotputernice? Ce altceva am realizat în afara faptului că ne-am umplut sacii cu bani de pe urma celor care ni s-au supus, de bunăvoie sau cu forța, şi că am urmărit prin toate mijloacele să întunecăm orice scânteie de lumină?

11.Nu este oare o ruşine strigătoare la cer faptul că noi, cel mai vechi popor al lui Dumnezeu, am ajuns să ni se impună înțeleptele legi şi norme de stat ale păgânilor? Şi dacă aceştia nu ar fi instituit aici o justiție mai umană şi mai bună, poporul nostru s-ar fi aflat într-o răzmeriță atât de cumplită, cum nu întâlneşti nici la animalele cele mai feroce.

12.Ce justiție aveam noi înainte de venirea romanilor? Nici una, ci doar capriciul orb al unora care au reuşit, într-un fel sau altul, să pună mâna pe putere!

13.De exemplu, un asemenea conducător bogat poruncea într-o zi ceva, şi a doua zi, dându-şi seama că a dat o lege neprofitabilă pentru el şi regretându-şi hotărârea, se mânia şi îi pedepsea întâi pe sfetnicii săi, apoi pe toți cei ce respectaseră legea din ziua precedentă, pe motiv că aceştia ar fi putut să vină la el şi să-i atragă atenția că legea pe care a dat-o era mai mult în favoarea lor decât în a lui! Şi chiar să presupunem că s-ar fi găsit totuşi cineva care să-i spună: «Ascultă, tu, mare poruncitor înțelept, legea pe care ai dat-o nu poate fi respectată! Iar dacă va fi respectată, vei fi distrus, împreună cu toți supuşii tăi; căci te-ai lăsat sfătuit de un sfetnic trădător şi răuvoitor, care cu siguranță că a fost cumpărat de vreun vecin invidios de-al tău!» Ce s-ar fi petrecut atunci? Cel care l-a atenționat pe stăpân asupra erorii ar fi fost judecat şi pedepsit pentru obrăznicie. Sfetnicul cel rău ar fi fost şi el pedepsit, iar cei care au respectat legea cea rea ar fi fost de asemenea traşi la răspundere, chiar înainte de a apărea o nouă lege. Ce părere aveți despre o astfel de dreptate?

14.Marea Țară a Iudeii avea o mulțime de astfel de mici domnitori, înaintea venirii romanilor, şi fiecare dintre aceştia era un adevărat tiran pentru bietul popor condus de el. Ei îşi hăituiau supuşii zi de zi, după bunul lor plac, şi nu dădeau nimănui socoteală pentru aceasta. Iar romanii, deşi păgâni, au fost nişte adevărați mesageri cereşti atunci când au venit, nimicind sute de astfel de mici tirani lipsiți de conştiință! Ei au dat apoi legi drepte şi durabile, prin care fiecare om să poată fi stăpânul propriului său avut. Acum fiecare om îşi poate plăti dările, care nu sunt apăsătoare, poate face negoț şi poate călători nestingherit, după bunul său plac, bineînțeles, respectând legile.

15.Noi ştim că Templul nu a fost şi nu este prietenul romanilor. Motivul acestui fapt este binecunoscut, căci învingătorii romani au cerut tribut şi Templului, pe când înainte Templul era plătit de micii tirani, pentru ca preoții lui să mențină poporul în întuneric şi să-l învețe supunerea totală față de stăpânire.

16.Oh, cine a văzut vreodată un iudeu care să propovăduiască supunerea față de stăpânirea romană?! Poporului i se spune că romanii reprezintă joarda din mâna Domnului, care trebuie suportată. Dar despre sutele de tirani îngrozitori care chinuiau poporul mai rău decât diavolii nu se spunea că sunt o joardă, ci o ceată de îngeri ai Domnului, având menirea de a-i încerca pe bieții oameni. Cine li se opunea era declarat imediat a fi duşmanul lui Iehova şi era osândit.

17.Oh, acestea au fost vremurile bune ale Templului, de care sperăm că sărmana omenire a fost scăpată pentru totdeauna. Justiția Templului încă mai reprezintă o rămăşiță mică dar suficient de rea a acelor vremuri - care însă, slavă Domnului, nu-mi mai produce nici o teamă, căci acum aparțin Domnului şi Romei, ceea ce este suficient pentru a nu mă mai sinchisi niciodată de amenințările Templului! Eşti mulțumit cu explicația mea?”

1.Stahar s-a întunecat de-a binelea la faţă şi nu a mai scos nici un cuvânt, căci vorbele lui Floran îl făcuseră oarecum să-şi schimbe părerea.

2.Roclus, care ascultase întreaga discuţie cu multă atenţie, s-a ridicat, a mers direct la Floran, l-a bătut pe umăr şi i-a spus: „Bravo! Eşti omul meu! Te primesc în cetatea noastră, care se află sub protecţia lui Dumnezeu şi a Romei. Ceea ce ai spus acum ţi-a fost inspirat de Domnul. Parcă ai vorbit din inima mea! Ah, astfel de cuvinte mă ung pe suflet, căci eu doresc doar binele oamenilor! Totuşi, nu pricep cum de Stahar, care nu mi se pare a fi un imbecil, mai poate accepta ca îndoiala să încolţească în inima lui, după ce a văzut atâtea fapte nemaipomenite şi după ce a auzit atâtea lucruri înţelepte?!

3.Pentru mine, care mă aflu aici doar de câteva ore, ceea ce am văzut şi am auzit este chiar prea mult, pe când lui Stahar, deşi a văzut şi a auzit cu mult mai mult, i-a putut trece prin cap să-L învinovăţească pe Domnul de o mulţime de lucrări diavoleşti! Şi eu am băut vin şi recunosc că m-am înfierbântat puţin de la el; dar convingerea la care am ajuns o dată nu mi-o mai schimb, chiar de aş continua să beau până mi s-ar înmuia picioarele. Cred că străvechea maximă a romanilor: În vino veri tas! ('În vin se află adevărul!') i se potriveşte foarte bine bătrânului Stahar cu părul cărunt; căci vinul îl înfierbântă pe om, dă la o parte vălul întunecos al diplomaţiei şi îi dezleagă limba, făcându-l să vorbească uneori împotriva voinţei sale. Cu astfel de ocazii s-au aflat adesea lucruri pe care altfel oamenii - în mod premeditat, egoist şi meschin - le-ar fi dus cu ei în mormânt.

4.În ciuda fariseismului său cel tare ca diamantul, cu siguranţă că înainte Stahar a fost prins la colţ. Văzând că a pierdut bătălia, el a cedat în cele din urmă, pentru că nu avea nici o cale de scăpare, dar în adâncul fiinţei sale a rămas în continuare acelaşi vechi fariseu convins. Însă a făcut marea greşeală să bea cam prea mult vin, ceea ce l-a făcut pe bătrânul fariseu închistat să iasă din ascunzătoarea lui şi să vorbească. După ce efectul vinului va trece, îşi va da seama cu regret ce frumos s-a dat de gol.

5.Nu degeaba se spune despre adoratorii lui Bachus că ei puteau cunoaşte viitorul, iar oamenii credeau în ei. Şi în cazul respectiv, vinul îşi făcea efectul său miraculos. Se spune că însuşi marele rege al iudeilor, David, a scris şi a cântat mulţi dintre psalmii săi după ce băuse vin.

6.Dacă această băutură are un efect atât de special, putem presupune că bătrânul conducător deşi mai înainte se dăduse drept mare credincios - şi-a arătat, spre bucuria noastră, adevărata faţă de fariseu habotnic. El face parte dintr-o categorie de oameni de care se tem până şi fiarele sălbatice ale pădurilor; prin urmare, imaginează-ţi ce destin au sărmanii păcătoşi care se află sub jugul lor! Am dreptate sau nu?”

7.Floran a spus: „Da, iubitul meu prieten, dintr-un anumit punct de vedere, ai dreptate, dar mai trebuie să ţinem seama şi de altceva! Vezi tu, dacă vrei să îndrepţi un pom tânăr care a crescut strâmb, truda ta va fi repede încununată de succes, dar dacă vei vrea să faci acelaşi lucru cu un pom bătrân, care s-a rigidizat deja, va trebui să munceşti din greu şi să ai multă, multă răbdare! În fiecare zi va trebui să-l apeşi încetişor, puţin câte puţin, până când pomul se va îndrepta. Dacă vei vrea să-l îndrepţi dintr-o dată cu forţa, pomul se va rupe. Astfel îl vei omorî, iar acest rezultat nu va fi o reuşită

binecuvântată. Dar, făcând aşa cum te-am învățat, vei respecta şi iubirea, şi înțelepciunea Domnului.

8.Stahar s-a cam mâniat, datorită zelului său de iudeu bătrân. Sunt atâtea lucruri pe care superstiția sa le consideră încă a fi păcat, dar care, conform purei rațiuni, nu sunt aşa, nici în ochii oamenilor şi, cu atât mai puțin, în fața lui Dumnezeu! Printre acestea se află consumul exagerat de vin şi discuția cu o fecioară, care, după părerea lui, nu are destulă minte pentru a putea vorbi cu un bărbat! Când este treaz, trece uşor peste astfel de mărunțişuri, dar acum a băut câteva pahare în plus, iar spiritele vinului au găsit în pântecele lui resturile bătrâne şi rigidizate ale fariseismului său orb, leau reînviat şi le-au făcut să se răscoale. Nu cred că merită să discutăm atât despre această situație!

9.Totuşi, i-am expus bătrânului suficient de limpede părerea mea, iar el cugetă acum, atât cât poate, la cele spuse de mine. Cu siguranță că mâine va fi un cu totul alt om. Dacă nu ar fi aşa cum țiam spus, Domnul însuşi ar fi intervenit deja, dar, ştiind bine care este situația, El lasă impresia că o ignoră. Dacă El şi marii capi ai Romei nu iau în seamă această situație, putem fi şi noi siguri că în spatele ei nu se ascunde altceva decât ceea ce ți-am spus adineauri. Dincolo de aceasta, trebuie să-ți mulțumesc din toată inima pentru oferta prietenoasă pe care mi-ai făcut-o şi te asigur că îi voi da curs negreşit.

10.Ce poate fi mai minunat pe acest pământ, pentru un om cinstit, decât să trăiască şi să lucreze într-o veritabilă atmosferă prietenească, în care să domnească iubirea şi adevărul, în care valoarea umană a fiecăruia să fie considerată de toți una sacră, de sorginte divină, iar sufletele tuturor, unite, să-L recunoască pe Domnul, să-L iubească, să-L slăvească şi să rostească într-un singur glas: «Domnul singur este totul, iar noi suntem frați. Nici unul dintre noi nu se gândeşte nici pe departe că este mai bun sau mai deştept decât aproapele său. Chiar dacă există unele diferențe în această prietenie, fie ca ele să reprezinte numai aspirația fiecăruia de a deveni un prieten şi mai bun al celuilalt, pentru ca, printr-o astfel de unire a forțelor noastre, să le fim de folos tuturor oamenilor, întru afirmarea deplinului adevăr!»

11.Da, prietene Roclus, aceasta este menirea adevărată şi divină a omului pe acest pământ: de a-i ajuta pe toți cei nevoiaşi şi suferinzi cu trupul şi cu sufletul, acolo unde mai pot fi ajutați! Aceasta este iubirea despre care vorbea Domnul. Cine o urmează cu credință, acela nu va pleca cu mâinile goale! Eşti de acord cu mine?"

Capitolul 102 - Roclus îi descrie pe farisei

1.Roclus a spus: „Desigur. La fel simt şi eu şi la fel sunt orientate şi inima, gândurile, voința şi intențiile mele. Aşa a fost până acum şi cu atât mai mult va fi aşa de acum înainte. Pentru că acum L-am recunoscut pe Domnul şi întreaga Sa ființă în inima mea şi L-am primit în voința mea pentru totdeauna! Acum nu mai vreau să vorbesc despre bătrânul Stahar şi să-l judec. Omului care merge în lumină îi este uşor să vorbească despre noapte. Într-adevăr, există şi în timpul zilei umbre, dar la umbra

oricărui copac este totuşi mult mai multă lumină decât în noaptea cea mai luminoasă. La fel cum este în natură, aşa este şi în spirit! Cel în inima şi în sufletul căruia se ivesc zorii se mai mânie uneori din cauza nopții aproapelui său, dar gândurile sale cele mai negre sunt totuşi ca o lumină în comparație cu întunericul celor mai «luminoase» gânduri ale unui fariseu autentic.

2.Vezi tu, o străveche zicală a noastră, a grecilor, spune despre omul care rosteşte sau face o mare gogomănie că «este mai prost decât un fariseu iudeu». Aceasta nu înseamnă că toți sau majoritatea fariseilor sunt proşti, dar totuşi mulți dintre ei sunt. Şi dacă ar fi doar atât, n-aş zice nimic, dar se ştie că majoritatea fariseilor sunt oameni răi şi răzbunători. Acesta este un adevăr care a fost dovedit de un lung şir de experiențe triste. Din această cauză eu am devenit un duşman declarat al acestor oameni imposibili, cu care nu poți nici să discuți, nici să faci negoț!

3.Ah, cu samaritenii poți vorbi şi poți face şi negoț, cu toate că şi ei trăiesc după învățătura lui Moise! Nici cu saducheii nu e chiar atât de greu, dar cu «adevărații iudei», cum singuri îşi spun fariseii, nu poți face nimic! Aceştia îi prețuiesc doar pe cei care se lasă permanent convinşi şi păcăliți de ei. Dă-le tot ce ai fariseilor şi mori apoi de foame în fața porților lor; astfel vei fi un adevărat «copil al lui Dumnezeu» şi ei te vor numi sfânt! Vai de cel care gândeşte! El nu va fi bine privit de către aceşti farisei invidioşi, decât dacă le va face o mare ofrandă şi se va lăsa apoi dus de nas şi folosit de ei în scopurile cele mai meschine!

4.Ce ar putea gândi căutătorul de lumină şi adevăr când vede aşa ceva? Ce va spune el despre cei ce poartă cu mândrie numele de «fariseu»? Nimic altceva decât ceea ce am auzit odată la doi farisei îmbuibați, care discutau fără să ştie că îi aud! Pentru a-i deosebi între ei, îl voi numi pe unul A, iar pe celălalt B.

5.Cu o voce hârâită, A i-a spus lui B: «Auzi tu, povestea asta idioată despre Moise - care de fapt nici nu a existat - nu e deloc rea! Nu cred că e vreo urmă de adevăr în ea, iar Iehova este o simplă metaforă. Tot ce stă scris în această Scriptură a noastră este lucrarea oamenilor, la fel cum aceştia sunt lucrarea naturii, care mai întâi creează, iar apoi distruge!

6.Dumnezeu şi zeii sunt numai oamenii care au suficientă voință şi putere pentru a se ridica la acest rang. Doar începutul e greu pentru aceasta. O dată ce lucrurile s-au aşezat bine în decursul timpului, totul devine o joacă. Cu câteva aparente miracole poți convinge o lume întreagă. Este de ajuns să construieşti repede temple înalte precum munții, să le împodobeşti la exterior, dar mai ales în interior, cu tot felul de fleacuri mistice şi să înveți omenirea cea oarbă despre un Dumnezeu atotputernic, care se află undeva şi ai cărui slujitori şi reprezentanți nu pot fi decât fariseii, adică noi, bineînțeles!

7.Pentru a fi cât mai mult prețuit de oameni trebuie să le dai tot felul de legi, greu sau chiar imposibil de urmat, şi să le spui că acestea vin de la Dumnezeu. Pedepsele pentru încălcarea acestora trebuie să fie aspre, iar tu trebuie să le aplici fără milă! Astfel se învață şi se răspândeşte în rândurile poporului supunerea, teama şi slăbiciunea. O dată ce ai reuşit să faci aceasta, poți fi un adevărat Dumnezeu.

8.Totuşi, trebuie să ai grijă ca poporul să nu cumva să fie mai iluminat decât trebuie, adică decât i-ar fi necesar unui om ca să poată vorbi cu tine şi să-ți înțeleagă cuvintele. E de ajuns ca el să ştie chiar şi un pic mai mult decât atât, şi vor apărea foarte mulți, cu tot felul de întrebări! Dacă oamenii pun întrebări, aceasta arată că au început deja să gândească, iar preoții nu se împacă deloc cu poporul care gândeşte şi are valori morale!

9.Oamenii nu trebuie să aibă mai multă minte decât un bou dresat sau un măgar supus. Tot ce depăşeşte aceste limite dăunează preoțimii! Poporul nu trebuie să aibă absolut deloc habar de cunoaşterea noastră, căci, dacă află ceva, s-a zis cu noi!

10.De aceea, în aceste vremuri în care există tot felul de oameni ce vor să aducă lumina în rândul poporului, trebuie să fim foarte atenți şi să-i înlăturăm cât mai repede! Cu toate că rândunica nu aduce propriu-zis vara, sosirea ei este totuşi un semn că vara va veni. De aceea, predicatorii luminii sunt periculoşi pentru noi şi trebuie să fie nimiciți imediat!»

11.Astfel a vorbit A, iar B, un bărbat mic de statură şi cu obrajii bucălați, i-a dat întru totul dreptate. Ridicând din umeri, el a spus: «Ne este destul de greu acum din cauza isteților de romani, care i-au stricat neaşteptat de mult pe iudeii noştri! Pe deasupra, Satana însuşi ni i-a mai adus pe cap şi pe esenieni, care sunt cu mult mai incomozi acum, de când au intrat sub protecția Romei! Dacă nu începem să ademenim poporul prin diverse linguşeli şi înşelăciuni, s-a sfârşit cu noi!

12.Trebuie să ne înarmăm cu tot felul de miracole, pentru că ele conving şi un om deştept; dar acestea trebuie să fie bine alese şi foarte noi, altfel blestemații de magicieni vor veni din toate ținuturile în Ierusalim şi ne vor da în vileag, făcându-ne de ruşine. Este necesar să facem aceasta, mai ales acum, când esenienii au început şi ei să săvârşească miracole sub ochii noştri. Mai mult decât atât, în Galileea a apărut un nou făcător de minuni, nemaipomenit, care a pornit la luptă împotriva noastră şi vrea să ne distrugă cu orice chip! Trebuie nimicit şi acesta, la fel ca acel botezător de pe Iordan, care ne-a adus destule necazuri! Astfel de predicatori trebuie ucişi fără milă, că de nu, vor da în vileag înşelătoriile noastre vechi şi nu vom mai avea deloc zile bune. Ce părere ai?»

13.A i-a răspuns: «Sunt de acord cu tine, dar pentru aceasta trebuie ca şi conducătorii Templului, care au devenit atât de zgârciți şi de nepăsători, să sacrifice o parte din comorile lor incomensurabile! Însă ei gândesc astfel: 'Noi avem bogățiile noastre; indiferent cum le-ar merge celorlalți, noi o vom duce bine oriunde cu aceste averi! Cât timp vaca dă lapte, o vom mulge; iar dacă nu mai dă, o vom tăia chiar cu mâinile noastre şi ne vom face apoi din carnea ei o friptură gustoasă!' Lucrurile au mers prea departe şi acum va fi greu să convingem oamenii să ne creadă doar pe noi.

14.Dacă am avea romanii de partea noastră, ar fi mai uşor; dar bine că, măcar într-o oarecare măsură, îl avem de partea noastră pe acest Irod! Cu Pilat nu ai ce discuta, pentru că el are acea mândrie romană şi nu îngăduie nici măcar iudeilor de rang înalt să ajungă în fața lui, decât în cazuri juridice cu adevărat grave.»

15.Astfel au vorbit cei doi, în timp ce eu mergeam în urma lor. Cred că sunt vreo trei săptămâni de atunci. Eram în ținutul Betleemului, unde venisem cu ceva treburi. Această discuție mia întărit şi mai mult ateismul, căci am înțeles atunci că nici măcar cei care par să aibă cea mai mare credință în Dumnezeu nu cred vreun pic într-o Ființă Divină Supremă. În acel moment mi s-a confirmat părerea, care începuse deja să mi se contureze mai demult, că toate religiile nu sunt nimic altceva decât nişte minciuni jalnice şi nişte invenții malefice.”

Capitolul.103 - Roclus se înfurie din cauza orbirii spirituale a lui Stahar

1.(Roclus): „Abia aici am învățat să-L cunosc în sfârşit pe Dumnezeu sub forma unui om desăvârşit, deosebit de bun şi înțelept. Acesta cu adevărat este Dumnezeu şi nu există nici un altul în afara Lui. Pentru că numai în El găsesc reunite toate acele calități pe care, conform purei rațiuni, trebuie să le aibă un Dumnezeu şi fără de care El ar fi de neconceput. Iată ce cred şi simt eu cu tot sufletul, ca păgân ce sunt şi ca fost ateu, dar acest iudeu bătrân, acest slujitor sever al lui Dumnezeu nu poate să recunoască aceasta! De ce nu poate? Pentru că nu a căutat niciodată Adevărul şi, cu atât mai puțin, pe Dumnezeu cel adevărat!

2.Am călătorit mult, străbătând aproape jumătate din ținuturile acestui pământ, pentru a găsi Adevărul şi pe Dumnezeul cei adevărat. Dar toate sacrificiile mele au fost zadarnice! Am renunțat apoi la orice căutare şi m-am dedicat înțelepciunii acestei lumi, găsind în scrierile lui Socrate, Platon şi Aristotel o mulțumire pentru spiritul meu eroic şi multă lumină interioară; astfel, am început să cred că doar prin iubire şi prin înțelepciune omul îşi poate forma o viață spirituală, care nu este atât de uşor de nimicit precum viața cărnii celei putrede.

3. Aceeaşi învățătură am aflat-o acum de la Domnul vieții şi, în plus, ea este pătrunsă până în profunzime de cea mai clară lumină! În urma căutării mele îndelungate, Domnul însuşi mi-a venit în întâmpinare şi mi-a dat aici, foarte aproape de locul meu natal, ceea ce eu, cu mari eforturi şi sacrificii, am căutat atât de mult timp în întreaga lume, fără vreun folos.

4.Dacă eu am găsit şi am recunoscut aici, atât de repede, Adevărul etern şi viu, de ce nu reuşeşte acelaşi lucru şi bătrânul iudeu, slujitor al lui Dumnezeu? Pentru că nu a căutat niciodată Adevărul, nici măcar pentru el, cu atât mai puțin pentru ceilalți! M-am convins că e aşa cum spun, atât judecând după discuția celor doi farisei, pe care am relatat-o, cât şi cunoscând mii de alți farisei!

5.Fiind mânat doar de intenţii egoiste şi avare, el a fost permanent un duşman al adevărului şi al oricărui strop de lumină răspândit în rândul poporului. Venind aici, s-a pomenit deodată într-un ocean de adevăruri superioare şi cât se poate de profunde. Nu avea cum să se revolte pe faţă împotriva lor; dar mintea sa, trezită acum din amorţire cu ajutorul vinului, ne-a arătat cât se poate de clar că în sinea lui încă mai este un fariseu îndârjit!

6.Sunt de acord că el este un copac bătrân care a crescut strâmb şi că poate fi îndreptat mai greu decât unul tânăr; dar, chiar dacă am face acest lucru cu multă grijă şi răbdare, s-ar putea să fie în zadar! Totuşi, dragul meu prieten Floran, nu vreau să pun la îndoială faptul că, în cele din urmă, ar putea fi îndreptat şi acest trunchi bătrân şi strâmb! Însă el va trebui să se ţină departe de vin, altfel truda pentru îndreptarea sa nu va aduce roade!"

Capitolul.104 - Mărturia Iui Stahar şi experienţa sa de viaţă

1.Stahar s-a ridicat şi i-a spus, cam posac, lui Roclus: „În ceea ce priveşte fariseismul din zilele noastre, judecata ta nu este greşită; însă în privinţa mea, te înşeli foarte mult! Căci, în taină, am căutat şi eu Adevărul vieţii, la fel de mult ca tine, şi l-am găsit, cu prisosinţă, pentru prima dată, tot aici; iar acest Adevăr mi-a făcut atât de mult bine şi mi-a adus atâta bucurie, pe care le resimt în taină, cum poate nimeni nu a mai cunoscut! El a fost şi este pentru mine o nestemată deosebit de preţioasă, pe care nu aş da-o nici în schimbul unei lumi întregi!

2.Am fost şi sunt în continuare foarte fericit într-o astfel de lumină a vieţii; dar a trecut un norişor peste sufletul meu, când am văzut că Domnul bea pahar după pahar. De ce? Aţi aflat deja, iar Floran a suflat asupra norişorului celui negru şi l-a alungat, făcându-mi astfel un mare bine, pentru care îşi va primi răsplata; dar tu, prietene Roclus, m-ai judecat fără nici un pic de consideraţie şi chiar puţin greşit!

3.Îţi voi dovedi că nici acum şi nici mai demult nu am fost întru totul de partea fariseilor, aşa cum ai spus tu de câteva ori mai înainte. Vreau să-ţi demonstrez aceasta, iertând din toată inima judecata ta greşită în ceea ce mă priveşte şi făcându-ţi propunerea prietenoasă de a ne primi, pe mine şi pe Floran, în cetatea voastră!

4.Să ştii că am condus de mai multe ori sfatul din Ierusalim în favoarea cetăţii voastre şi sunt multe motive pentru care ar trebui să-mi fiţi recunoscători! După cum spune un străvechi proverb, că: «Mulţi câini înseamnă moartea iepurelui!», cetatea voastră ar fi fost nimicită până acum dacă noi am fi folosit toate mijloacele pe care le aveam la îndemână pentru aceasta. Eu am reuşit în cele din urmă să fac în aşa fel încât ea să fie tolerată în preajma noastră. Căci le-am explicat templierilor că cetatea eseniană este pentru noi mai mult avantajoasă decât dăunătoare, prin faptul că, văzând miracolele voastre, cei care şi-au pierdut de mult timp credinţa în Templu îşi vor îndrepta din nou privirile către vechile sale turnuri; va fi aşa, pentru că ei cunosc prea bine Scriptura şi

tradiția iudaică, iar miracolele esenienilor le vor aminti ce lucruri nemaipomenite s-au petrecut în Templul de la Ierusalim sau prin mijlocirea acestuia.

5.Tot eu am fost cel care a sfătuit Templul să nu pornească la luptă împotriva miracolelor cetății voastre, pentru că astfel le-ar fi pus sub semnul întrebării pe ale noastre. Vezi tu, sfatul meu a fost urmat de către farisei şi sunt convins că nu ai putea spune că Templul a întreprins vreo acțiune cu adevărat semnificativă împotriva voastră! Dacă eu, fiind un adevărat iudeu, m-am purtat astfel față de voi, poți fi sigur că, intrând în cetatea voastră, nu voi lucra împotriva voastră, cu atât mai mult cu cât noi toți care ne aflăm aici am descoperit marele Adevăr al vieții şi pe unicul Domn şi învățător din veşnicie! Dacă propunerea mea îți este pe plac, te rog să-mi spui, iar eu, împreună cu toate comorile mele - care nu sunt deloc neînsemnate -, voi fi, în numele Domnului, al vostru!”

6.Profund mişcat, Roclus i-a întins mâna lui Stahar şi i-a spus: „Fii de o mie de ori bine venit, frate Stahar! Vei conduce cetatea eseniană împreună cu mine!”

7.Stahar a spus: „Da, voi face negreşit ceea ce îmi stă în putință, dar, după cum singur îți vei da seama, puterile nu mă vor mai ține prea mult, căci la şaptezeci de ani nu mai poți răsturna lumea! Sunt destul de voinic şi uneori mă simt tânăr şi în putere, mai ales când e frumos şi cald afară; dar această putere tinerească la un moşneag se aseamănă cu o frumoasă zi de sfârşit de toamnă. Câteva ceasuri este plăcut şi senin, dar apoi se porneşte brusc un vânt înfiorător de rece, şi farmecul acelei zile se spulberă imediat!

8.La fel este şi cu mine. Astăzi mă simt puternic precum un leu tânăr, iar mâine pot să fiu slăbit de parcă tot sângele mi-ar fi fost supt până la ultimul strop! Să nu aştepți deci foarte multe de la mine.

9.Însă vasta mea experiență, împreună cu bogățiile mele pământeşti, vor fi ale tale! Vei putea să le foloseşti mult timp de acum înainte, căci ai abia cincizeci de ani, ceea ce înseamnă că eşti tânăr în comparație cu mine. Poți fi sigur că am trecut prin multe şi poate că ceea ce eu cunosc va fi pentru tine o comoară mai prețioasă decât aurul, nestematele şi nenumăratele perle pe care ți le dăruiesc!

10.La început am fost şi eu un căutător neobosit al adevărului. Am cutreierat la rândul meu multe țări şi ținuturi necunoscute, vrând să aflu adevărul şi pe oamenii care au ajuns la el. Trebuie săți mărturisesc că toată această căutare a mea nu a fost tocmai în zadar. Adesea simțeam în mine foarte multă lumină. Dar aşa cum le merge de obicei oamenilor acestei lumi, aşa mi-a mers şi mie. Astăzi te simți luminat, dar mâine îți apar tot felul de griji pământeşti prosteşti, care îți întunecă întru totul sufletul, făcându-te să nu te mai poți reculege.

11.Lumea năvăleşte asupra sufletului nostru în mod nemilos şi fără să țină seama de nimic. Nu rareori, ea distruge orice urmă a luminii superioare. Dacă îți contempli inima în urma unor astfel de furtuni lumeşti, care pot fi de toate felurile, ea va arăta precum marele deşert Sahara al Africii. Orice trăire interioară elevată este atunci ca şi moartă, iar dacă încerci cumva să o evoci şi să o reînvii, este ca şi cum ai vrea să cultivi ogoare, grădini şi pajişti într-o stepă aridă!

12.Desigur că nu este imposibil să faci dintr-o stepă nisipoasă un pământ mănos; dar pentru aceasta e nevoie de multă muncă şi răbdare! Mai întâi trebuie săpate puțuri bune, apoi adus pământ roditor de departe şi acoperit tot nisipul cu el; după aceea, cu apa din puțuri, pământul trebuie udat temeinic, pe toată suprafața. Astfel, stepa nisipoasă se

va transforma curând într-un rai. Dar cine are atâta timp şi voinţă, ca să nu mai vorbim de mijloacele necesare pentru a îndeplini o asemenea sarcină?

13.Prietene, la fel este şi cu omul, care, trecând prin diferitele furtuni ale vieţii, devine o adevărată stepă nisipoasă! Ar putea deveni şi o fiinţă de lumină, dar de unde să aibă el forţa, răbdarea şi mijloacele necesare, mai ales atunci când se află singur în furtuna vieţii?! Da, în cazul de faţă, care se dovedeşte a fi unul de excepţie, este foarte simplu să preschimbi o stepă nisipoasă într-un rai înfloritor! Această transformare se datorează lui Dumnezeu cel atotputernic, care poate să prefacă apa în vin şi piatra într-o gustoasă bucată de pâine!

14.Eu, timp de cincizeci de ani, am lucrat asupra mea cu multă sârguinţă, şi totuşi nu pot spune că am obţinut mare lucru, în ultima vreme, nu am mai lucrat deloc şi nici nu mai voiam să aud despre aşa ceva, dar tocmai acum, în starea mea de lenevie, Domnul mi-a dat mai mult decât aş fi sperat să găsesc vreodată! Din vechea stepă nisipoasă a vieţii mele a crescut acum o grădină îmbelşugată, dar eu nu am făcut nimic pentru aceasta. Domnul a făcut totul singur! Aşa cum se prezintă lucrurile cu mine şi cu cei patruzeci şi nouă de tovarăşi ai mei, la fel este şi cu mulţi alţii, printre care te numeri şi tu!

15.M-am convins de multe ori că sunt slabe şanse să găseşti ceva atunci când cauţi cu mult zel, iar căutând fără zel, şansele sunt şi mai mici. Dacă un om, care a pierdut un lucru pe drum, se întoarce şi îl caută cu multă atenţie, va găsi multe alte lucruri, mai puţin ceea ce căuta. Iar acel lucru îl va găsi poate un străin care, aparent din întâmplare, va merge pe acelaşi drum. De ce a găsit lucrul respectiv cineva care nu l-a căutat şi nu posesorul său, care l-a căutat cu mare stăruinţă?! Aproape că au dreptate păgânii când numesc astfel de situaţii «ironia sorţii»“.

Capitolul.105 - Căile ascunse ale Providenţei. Motivele pentru care Stahar s-a îndoit cu privire la Domnul

1.(Stahar): „De pildă, un bărbat tânăr îşi caută o mireasă. Bate la o poartă, apoi la alta şi nu primeşte altceva decât respingeri. Se supără şi spune: «M-am săturat! De acum înainte voi rămâne singur şi mă voi gospodări cum voi putea mai bine!» Fiind hotărât să nu-şi mai caute nevastă, lucrurile iau o altă întorsătură! Acum vin la el foarte multe femei ce doresc ca el să aibă grijă de ele, câte zece pentru fiecare deget! Dar de ce acum, şi nu mai înainte, când îşi căuta nevastă?

2.Un al treilea merge la pescuit, în vreme de restrişte, pentru că vrea să prindă peşte spre a-l vinde, îşi dă toată silinţa; cu multă dibăcie, foloseşte toate trucurile pe care le cunoaşte în materie de pescuit, petrece toată noaptea în larg, dar năvodul său rămâne gol. Supărat, dimineaţa, când deja renunţase la pescuit, îşi mai aruncă o dată în glumă

năvodul, cu convingerea că nu va prinde nici un peste. Însă imediat năvodul începe să se mişte, umplându-se cu peşti mari şi frumoşi, de diferite specii! Dar de ce acum, aşa, dintr-o dată, în timp ce toată noaptea nu a prins nimic?

3.Tot astfel, oamenii au suferit timp de mai multe milenii sub jugul greului întuneric al superstițiilor. Mii şi mii de oameni au tot căutat lumina cea adevărată a vieții. Însă ce au găsit? Exact acelaşi lucru pe care l-am găsit şi noi până nu de mult, adică nimic! Ce ne-ar fi rămas în cele din urmă, atât mie, cât şi ție, şi altor mii de căutători? Nimic, decât să ne fi mulțumit cu ceea ce am avut şi cu ceea ce ne-am însuşit din experiențele de tot felul prin care am trecut! Şi acum, la apusul zilelor noastre pământeşti, când nu mai căutam nimic, iată, porțile Luminii primordiale a lui Dumnezeu s-au deschis ca prin farmec şi noi ne scăldăm în fluvii de lumină! Dar de ce acum, şi nu mai demult? Vezi, aşa este în viață! În mod limpede, aceasta este Voința Domnului! De ce este aşa şi nu altfel, singur numai Domnul o ştie!

4. Acolo, la masa Domnului, se află primii Săi ucenici. Cine sunt ei? Eu îi cunosc pe toți! Sunt pescari, iar dintre ei, doar câțiva ştiu că citească şi să scrie. În rest, sunt doar oameni cinstiți şi harnici! Cu siguranță că nici unul dintre ei nu a căutat ca noi Adevărul suprem şi profund al vieții, dar vezi, ei au primit Lumina înaintea noastră, a celor care am căutat-o toată viața! Crede-mă, numele noastre vor dispărea precum lumina unei stele căzătoare sau cea a unui fulger; dar lumina şi numele lor vor străluci până la sfârşitul tuturor vremurilor şi al veşniciei! De cine e mai bine? De unul care a trăit cinstit o viață întreagă sau de unul care şi-a închinat existența studiului adevărurilor profunde ale vieții?

5.Rânduiala Domnului este şi rămâne pentru ființa muritoare o enigmă de nedezlegat. Şi ce altceva poate să facă omul neputincios, decât să ia lucrurile aşa cum sunt? Căci noi nu putem determina sau schimba nimic! Ori crezi cumva că am găsit nemaipomenita şi imensa lumină a vieții datorită unor lucruri pe care le-am făcut acum sau mai demult? Am căutat mult în întuneric, cu tot felul de făclii, pentru a ne face măcar o idee asupra adevăratului Dumnezeu şi pentru a putea afirma cu convingere că există un Dumnezeu care conduce totul, dar degeaba!

6.Ceea ce căutam se cufunda tot mai mult în adâncurile întunecoase ale necunoscutului, iar noi ne regăseam tot fără un Dumnezeu pe acest pământ, considerând aceasta ca fiind deplinul adevăr. Tu ai devenit esenian şi, prin aceasta, un magician in optima forma ('în toată regula'), pe când eu am rămas din punct de vedere exterior un fariseu convins. Având această funcție, am făcut miracole obişnuite, dovezi de aparentă pietate, în fața oamenilor celor orbi. Astfel, o bună bucată de vreme, amândoi am trăit o viață obişnuită.

7.Amândoi am parcurs adesea acest drum, până la casa bătrânului pescar Marcu. Oare ne-am închipuit noi, câtuşi de puțin, că aici va răsări cândva pentru noi cea mai mare lumină a vieții, că Îl vom cunoaşte aici pe unicul Dumnezeu adevărat, despre care, până acum, în ciuda căutărilor noastre, nu ne-am putut face nici măcar o idee? Ne-am gândit noi oare, nu numai că vom afla câte ceva despre El, dar şi că - incredibile dictu! ('de neimaginat!') - îl vom cunoaşte personal, într-un mod care nu lasă loc nici unei îndoieli? Vezi, aşa este cu toate lucrările lui Dumnezeu! Când nu mai cauți nimic, adesea găseşti de o mie de ori mai mult decât atunci când căutai!

8.Mai înainte tu m-ai criticat, în timp ce eu făceam anumite afirmații care puneau la îndoială divinitatea de netăgăduit a Domnului. În taină, mi-a plăcut zelul tău, iar dacă pretinsa mea îndoială ar fi fost reală, crede-mă, te-aş fi contrazis! Dar eu, în taină, am fost încântat, căci gândeam în sinea mea: «Dacă ai şti de ce am invocat aceste îndoieli, ai fi fericit în inima ta!» M-am mirat doar că ai trecut cu vederea seninătatea şi liniştea Domnului şi că nu ai pătruns în profunzime cuvintele pe care ți le-a adresat Rafael. De aceea, îți spun acum încă o dată că vasta mea experiență are o valoare foarte mare! Prietene, cine a văzut țărmul Albionului (Anglia), acela ştie câte ceva!

9.Alege-ți douăzeci de prieteni încercați şi experimentați şi poți fi sigur că printre ei se află un trădător, care, cu prima ocazie, se va purta ca un mişel! Eu conduc patruzeci şi nouă de oameni, îți imaginezi cumva că nu se află printre ei vreunul cu două fețe?! Dar sapienti pauca ('înțeleptului îi trebuie puțin'), sper că mă înțelegi; căci nu e nevoie să vorbim prea mult despre aceasta! De aceea am şi venit până aici, pentru a putea schimba câteva cuvinte cu tine, departe de masa fariseilor. Floran este asemenea unei stânci pe care poți construi case, dar în afara lui mai sunt alți patruzeci şi opt, despre care este foarte necesar să ştii în ce ape se scaldă, înainte de a începe cu ei o lucrare complet nouă!

10.Tu erai un ateu convins. Eu, la fel! Dar mulți dintre cei patruzeci şi nouă au dat dovadă adeseori de o prostie imensă. Ei au crezut în înşelătoriile atât de evidente ale Templului. Aceştia nu pot fi decât nişte fanatici superstițioşi şi proşti! Crede-mă, asemenea ființe sunt mai periculoase pentru noi, oamenii adevărați, decât o întreagă turmă de lei! De aceea, aici este nevoie de înțelepciune. Dar vezi, aparenta mea revoltă împotriva Domnului a avut un efect bun! Majoritatea miau spus că nu am dreptate, fiind de partea înțeleptului Floran; dar au mai existat printre ei câțiva, care au fost mai degrabă de partea mea decât de cea a lui Floran. Însă chiar şi aceştia au spus că am mers totuşi cam prea departe cu presupunerile mele! Acum, dragul meu Roclus, judecă tu cum se cuvine, în primul rând dacă am acționat corect şi, în al doilea rând, dacă sunt demn de prietenia ta, aşa cum este Floran!”

Capitolul.106 - Îngerii nu cunosc toate gândurile Domnului

1.Roclus a spus: „Mult prețuitul meu Stahar, nici nu era nevoie de atâtea cuvinte, căci am priceput cum stau lucrurile şi sunt de părere că noi doi, slujind aceluiaşi țel, vom avea fără îndoială succese binecuvântate. Domnul nu ne va părăsi şi nu ne va lipsi de ajutorul Său. Prin milostivirea Lui, vom păşi într-o nouă viață, mult mai frumoasă - dacă nu într-una complet nouă, aici, pe pământ, atunci, cu siguranță, într-una strălucitoare şi îndumnezeită în lumea de dincolo. Să mergem acum la locurile noastre! Vântul a început să se domolească, iar cerul a rămas înțesat de stele. Dacă nu mă înşel, Domnul pare că intenționează să ne mai învețe ceva. Să fim deci ochi şi urechi!”

2.Stahar, care observase şi el aceasta, a spus: „Da, da, ai dreptate, ceva se petrece. Din câte îmi dau eu seama, nici cei din imediata Sa apropiere nu ştiu ce va face! Cyrenius Îl întreabă în taină pe Domnul ce are de gând, dar se pare că de data aceasta El nu vrea să-i răspundă! Da, da, dragul meu Cyrenius, un Dumnezeu este totuşi ceva mai mult decât un Cezar al Romei!”

3.Roclus a spus: „Din câte-mi dau eu seama, tu ai totuşi ceva împotriva romanilor! Însă nu face nimic, căci, într-o oarecare măsură, ei chiar cred că sunt stăpânii lumii! Dar să mergem acum la locurile noastre!”

4.Amândoi s-au întors la mesele lor. După ce Stahar s-a aşezat, mai mulţi l-au întrebat ce discutase cu grecul. Însă Stahar nu a vrut să dea curs curiozităţii lor femeieşti, alegând tăcerea drept răspuns.

5.Rafael i s-a adresat lui Roclus: „Ei, îţi este mai bine acum?”

6.Roclus a răspuns: „Fără îndoială; căci acum ştiu cu adevărat care este situaţia cu bătrânul Stahar şi mă bucur nespus să îmi regăsesc propria mea părere confirmată şi de el - aceea că aproape nici un preot, indiferent de învăţătura pe care o propovăduieşte, nu crede lăuntric în ceea ce-i învaţă pe ceilalţi cu de-a sila, fiind chiar în stare să-i treacă prin foc şi prin sabie, pentru a-i obliga să creadă respectiva învăţătură! Căci şi Stahar a fost, asemenea mie, un ateu convins, iar aici a devenit, la fel ca mine, un adevărat credincios. Dar să lăsăm aceasta acum! Tu, prietene din ceruri, observi că Domnul intenţionează să facă ori să spună ceva?!”

7.Rafael a răspuns: „Fără îndoială, căci Domnul nu se odihneşte niciodată şi vrea să facă multe lucruri! De ce ar avea acum mai puţine de făcut decât în rest?!”

8.Roclus: „Prietene ceresc, aceasta o ştiu şi eu la fel de bine ca tine; mă întrebam dacă nu cumva acum vrea să facă ceva mai deosebit!”

9.Rafael: „Vei vedea. Domnul nu ne spune nici nouă întotdeauna ce vrea să facă, deşi noi suntem personificarea Voinţei Sale primordiale. Fiind emanaţia Vieţii, Voinţei şi Fiinţei Sale divine, noi ne aflăm cel mai aproape de El şi, de fapt, nu reprezentăm nimic altceva decât expresia Voinţei şi Puterii Divine, însă noi existăm şi acţionăm nu în interiorul, ci în afara persoanei lui Dumnezeu. Noi suntem faţă de Dumnezeu cam aşa cum este, faţă de Soare, lumina pe care el o răspândeşte şi care însufleţeşte, formează, produce, face să crească şi desăvârşeşte tot ce atinge.

10.Dacă ţii o oglindă în faţa soarelui, vei vedea în ea reflectarea sa exactă, precum şi a razelor de lumină pe care el le emană. Aceste reflexii te vor încălzi la fel de mult ca şi razele soarelui. Dacă vei capta razele respective într-o oglindă alexandrină, numită şi oglindă concavă, atunci razele reflectate vor avea o lumină şi o căldură mult mai mare decât cele care au venit de la soare. Iată cum suntem noi, arhanghelii, în spirit; dar orice om care a atins desăvârşirea spirituală va putea face la fel, chiar într-o măsură mult mai mare.

11.Cu toate acestea, aşa cum nici o oglindă, nici măcar una alexandrină, nu poate să capteze tot ceea ce există şi se petrece în interiorul soarelui, la fel nici eu nu pot să percep ceea ce gândeşte şi hotărăşte Domnul în sinea Lui. La momentul potrivit, Voinţa Sa va începe să lumineze spre exterior, iar atunci eu şi toţi cei ca mine o vom primi în noi imediat şi în totalitate şi o vom transmite în întreaga infinitate. De aceea ni se mai spune şi «mesageri», pentru că suntem transmiţătorii şi făptuitorii Voinţei Divine. Vezi tu, prietene Roclus, chiar acum Domnul hotărăşte ceva în sinea Lui. Dar nu ştiu ce anume,

pentru că El mai păstrează în Sine însuşi această hotărâre şi încă nu-i permite să se reverse spre exterior!

12.Oh, în Domnul există infinit de multe lucruri pe care nu le cunoaştem şi nici nu le vom putea cunoaşte doar cu ajutorul minţii noastre iscoditoare! Dar când El va vrea, vom cunoaşte acel adevăr în forul nostru lăuntric şi vom începe imediat să făptuim în conformitate cu el. Fii şi tu atent! Va avea loc ceva deosebit; dar ce anume, vom afla îndată!"

13.Roclus a înţeles cuvintele lui Rafael şi a rămas uimit de cunoştinţele acestuia despre oglinda alexandrină, pe care o văzuse şi o folosise şi el în timpul călătoriilor sale în Egipt. El chiar procurase o astfel de oglindă pentru cetatea lor.

Capitolul.107 - O prezicere a Domnului despre viitor: migraţia popoarelor

1.Spre miezul nopţii înstelate, s-a lăsat o mare linişte. Toţi erau ochi şi urechi, căci aşteptau o faptă sau o învăţătură nouă din partea Mea. Eu i-am lăsat o vreme în această stare de încordare, foarte binefăcătoare pentru sufletele lor.

2.După vreo jumătate de ceas, m-am ridicat şi am spus cu voce tare: „Copiii mei, prieteni şi fraţi! Văd că aşteptaţi cu toţii, cu mare atenţie, să rostesc sau să fac ceva. Adevărat vă spun însă vouă că, de această dată, nu mai am nimic de rostit sau de făcut printre voi; căci, în cele şapte zile în care am fost aici, v-am învăţat aproape tot ce era necesar să aflaţi pentru a primi pe deplin împărăţia Mea în inimile voastre. Dar aşteptarea voastră mă obligă să vă mai spun şi să mai fac ceva, cu toate că şi trupul Meu din carne este puţin obosit. Dar ce nu face iubirea pentru iubire?! Aşadar, ascultaţi cu atenţie şi deschideţi-vă larg ochii!

3.Mâine ne vom despărţi pentru o vreme mai îndelungată, căci Eu nu voi mai reveni în acest ţinut decât poate peste un an. Totuşi, pentru că am obţinut aici o mare victorie - şi din acest motiv am construit acest monument durabil sub forma casei de tămăduire şi a portului, care nu vor putea fi distruse în întregime decât atunci când va dispărea credinţa în Mine şi, o dată cu ea, şi iubirea -, voi mai făptui ceva pentru voi. Dar, mai târziu, când credinţa şi iubirea nu vor mai fi printre oameni, cete de barbari vor veni în această ţară şi vor distruge toate monumentele care există aici şi care au fost construite începând din vremea lui Moise şi până la Mine.

4.Acest lucru ar putea fi foarte uşor prevenit, dar totuşi nu va fi. Atunci când Ierusalimul va cădea, acest loc de tămăduire, precum şi portul vor mai exista încă. Timpul nu le va distruge până atunci. Totuşi, ele nu vor dăinui mai mult de cinci sute de ani. Vă spun vouă, începutul va fi făcut cu Ierusalimul, dar oamenii nu vor ţine seama de acest avertisment dat cetăţii, ci vor cădea în perfidie, răutate, mândrie, minciună, egoism, dorinţă de stăpânire şi desfrâu. Atunci se va trezi un popor din Răsăritul îndepărtat care, asemenea lăcustelor egiptene, va invada şi va distruge totul: oameni, vite, oraşe, ogoare, sate şi case izolate. Această seminţie va supune popoarele lumii din lung şi din lat, din

Asia şi Africa până în Europa, până când va veni o altă judecată, mai mare şi mai aspră, asupra celor lipsiţi de credinţă!

5.Doar cei care îmi vor rămâne pe deplin dăruiţi Mie în credinţă şi iubire vor fi cruţaţi de această judecată; căci Eu însumi îmi voi pune sabia la cingătoare pentru ei şi voi merge înaintea lor la luptă. De sabia Mea va trebui să se ferească toţi duşmanii! Ea se va numi Emanuel ('Domnul Dumnezeu este cu noi'), iar tăişul ei va fi adevărul. Greutatea ei cea mare va fi iubirea lui Dumnezeu, a Tatălui, pentru copiii Săi cei credincioşi. Cine vrea să lupte, să lupte cu tăişul adevărului divin şi cu greutatea iubirii din inima Tatălui celui veşnic! Înzestrat cu o astfel de armă, el va învinge orice duşman al numelui Meu, adică orice duşman al vieţii şi al adevărului!”

Capitolul.108 - Epoca tehnicii

1.(Domnul): „Va veni apoi pe Pământ o vreme în care oamenii vor atinge o mare iscusinţă în toate domeniile. Ei vor construi tot felul de maşinării, care vor putea face toate muncile umane. Astfel, mulţi sărmani nu vor mai avea de lucru şi vor flămânzi. Mizeria va creşte neînchipuit de mult. Dar şi atunci, timp de două sute de ani, voi trezi oameni care vor predica Adevărul în numele Meu. Ferice de cei care îl vor urma, cu toate că numărul lor va fi mic!

2.Dacă numărul celor curaţi la suflet şi buni se va micşora foarte mult, la fel ca în vremurile lui Noe, Pământului i se va mai trimite o mare judecată, în care nu vor fi cruţaţi nici oamenii, nici animalele şi nici plantele. Armele de foc aducătoare de moarte nu le vor mai fi atunci de nici un folos oamenilor celor orgolioşi, nici cetăţile sau drumurile lor de fier pe care vor merge cu iuţeala unei săgeţi, căci duşmanul va veni din văzduh şi-i va nimici pe toţi cei care au făcut numai rău. Aceea va fi o adevărată vreme a transformărilor.

3.Ceea ce le-am făcut Eu de curând neguţătorilor de păsări şi schimbătorilor de bani în Templul din Ierusalim voi face atunci în întreaga lume, distrugând toate tarabele acestora prin duşmanul pe care-l voi trimite pe pământ din înălţimile nevăzute ale cerului. El va brăzda văzduhul asemenea unui fulger, vuind şi trosnind năprasnic. Adevăr vă spun, în zadar vor lupta împotriva lui toate armatele pământului. Dar marele duşman invincibil nu le va face nici un rău puţinilor Mei prieteni. Ei vor fi cruţaţi pentru a întemeia o comunitate cu totul nouă, unde să se formeze oameni în spiritul învăţăturilor divine!

4.Ascultaţi cu atenţie! Să nu cumva să credeţi că Dumnezeu Tatăl vrea acest lucru şi că deja totul este hotărât! Departe de voi acest gând! Dar va fi la fel ca înaintea vremurilor lui Noe: oamenii vor folosi tot mai mult în rău multiplele lor cunoştinţe despre lume şi iscusinţa dobândită şi îşi vor atrage de bunăvoie asupra lor tot felul de judecăţi, din profunzimile Creaţiei divine, în cele din urmă, vor aţâţa întregul pământ împotriva lor

înşişi. Atunci voi spune şi Eu, împreună cu voi, cinstiţii Mei romani: Volenti non fit injuria! ('Ceea ce de bunăvoie ai acceptat nu constituie o nedreptate').

5.Da, oamenii pot să aibă totul, dar cu măsură. Este bine ca ei să aibă tot ce le trebuie pentru viaţa pământească şi să-şi cruţe mâinile de muncile grele, ca să le rămână mai mult timp să lucreze spre înnobilarea inimilor şi sufletelor lor, şi întreaga lor viaţă va fi atunci plină de bucurie, în numele lui Dumnezeu Tatăl. Printre ei nu trebuie să fie nici unul suferind sau trist, în afara păcătosului care se înverşunează împotriva rânduielii dumnezeieşti!

6.Dar dacă, o dată cu iscusinţa, va creşte şi egoismul, zgârcenia şi dorinţa lor de stăpânire asupra celorlalţi, adâncindu-se astfel şi întunericul sufletelor lor, urmările rele nu vor întârzia să apară! La fel este şi dacă faci un pas după altul: va veni imediat şi rezultatul, adică parcurgerea unei anumite distanţe, însă cine şovăie să păşească să nu se supere că şi un melc îl poate depăşi. Căderea de la mare înălţime produce în mod neîndoielnic moartea trupului. Dar dacă cineva, cunoscând urmarea, sare totuşi într-o prăpastie, ce înseamnă acest lucru?

7.Vedeţi, este vorba despre o răutate oarbă, iar urmarea sa nefericită nu apare din Voinţa lui Dumnezeu, ci din legea nestrămutată a rânduielii Sale eterne, care este aceeaşi mereu şi oriunde şi care nu poate fi desfiinţată! Sau credeţi voi că Dumnezeu ar trebui să îi ia focului căldura sa mistuitoare pentru ca nebunul care se aruncă în flăcări să nu păţească nimic?! Ori vreţi să îi ia apei însuşirea care permite scufundarea, pentru ca omul neatent ori cel care se aruncă de bunăvoie în apă sau este aruncat cu forţa de către un altul să nu păţească totuşi nimic?!”

Capitolul.109 - Oamenii îşi atrag singuri judecata

1.(Domnul): „Priviţi dealurile împădurite şi tufişurile! Acestea atrag în măsura potrivită spiritele naturii care le sunt necesare (electricitatea, fluidul magnetic)! Duceţi-vă şi tăiaţi toţi copacii şi veţi simţi curând urmările amare ale acestui fapt! Mulţimi de spirite elementare ale naturii se vor dezlănţui şi vor începe să bântuie tot mai mult suprafaţa pământului. Pentru că nu îşi vor găsi locul şi rostul, ele vor începe să se agite şi, prin neliniştea, foamea şi setea lor (instinctul lor de asimilare), vor produce furtuni devastatoare, nimicind ţinuturi întregi, astfel încât timp de sute şi, adesea, chiar mii de ani nu va mai creşte acolo nimic, în afara unor muşchi răzleţi - aşa cum de altfel se poate vedea şi în zilele noastre în câteva locuri pe Pământ, unde, pe distanţe de câteva zile de mers, nu întâlneşti nici un fel de vegetaţie decât cum găseşti, de pildă, pe pietrele calcaroase de pe malul Mării Moarte din Iudeea de Jos, acolo unde se varsă Iordanul.

2.Este oare aceasta Voinţa Mea? O, nu! Căci fiinţele umane trebuie să vrea şi să acţioneze în mod liber, pentru a putea deveni oameni şi în spirit, iar în această situaţie, Eu însumi nu mai intervin deloc - chiar dacă ei ar comite cele mai mari nebunii -, ci îi las să obţină negreşit ceea ce urmăresc cu atâta ardoare, de parcă întreaga fericire a vieţilor lor

ar depinde de aceasta. Pentru Mine este totuna dacă urmările sunt bune sau rele! Ceea ce semeni, aceea culegi! Chiar dacă Eu ştiu prea bine care vor fi urmările, nu pot şi nu îmi este permis să intervin cu atotputernicia Mea. Dacă aş face aceasta, omul ar înceta să mai fie om. El ar deveni atunci o maşinărie vie şi nu ar mai avea nici o valoare, în eternitate, nici pentru el şi nici pentru Mine. Căci el s-ar asemăna cu un scrib care nu este capabil să scrie de unul singur nici un cuvânt, de fiecare dată când ar trebui să scrie ceva, fiind nevoie de încă cineva, care să fie un bun cunoscător al scrisului şi care să-i conducă mâna de la A la Z. În felul acesta, dacă el va scrie o scrisoare, nu o va înțelege. Şi chiar dacă va scrie o sută de mii de scrisori, el va fi scrib la fel de puțin pe cât este condeiul cu care a scris. Tot aşa, şi un pământean ar fi la fel de puțin om adevărat, dacă libertatea lui de voință şi de acțiune i-ar fi ştirbită.

3.Voința poate fi ghidată prin tot felul de învățături şi de legi; dar nici o învățătură şi nici o lege nu trebuie să reprezinte o oprelişte în exercitarea propriei voințe. Dacă un om acceptă o învățătură sau o lege drept fir călăuzitor al acțiunilor sale, atunci o va urma fără să îşi impună aceasta. Dacă nu vrea, nici o putere din lume sau din ceruri nu poate şi nici nu-i este permis să îl oblige! Căci este aşa cum am mai spus: dacă nu are libertate de voință, omul nu mai este om, ci doar o maşinărie animată - asemenea maşini vor fi inventate cu timpul şi vor putea să execute munci pe care o ființă umană abia dacă poate să le facă. Totuşi, aceste maşinării nu pot fi oameni, nici după formă şi, cu atât mai puțin, după conținut; căci ele nu au o voință liberă şi nu vor putea face niciodată ceva în mod independent. Ele vor face doar ceea ce a sădit voința omului în ele, şi niciodată altceva.

4.Însă omul poate face, prin propria sa voință, tot ceea ce doreşte. Nimeni nu-i stă în cale. Astfel, el poate să facă ce vrea cu pământul care-i poartă trupul şi-l hrăneşte, dar apoi trebuie să-şi dea seama, în principiu judecând după consecințe, dacă voința lui a fost bună sau rea.

5.Din acest motiv, fiecărui om îi este dată rațiunea, precum şi înțelegerea ce rezultă din ea. El poate deveni înțelept prin învățătură, prin legi exterioare şi prin tot felul de experiențe. Astfel, el va putea hotărî singur ce este bine, adevărat şi drept şi va putea apoi să acționeze fără nici o constrângere, pentru că a ales de bunăvoie binele, adevărul şi dreptatea, pe care le-a recunoscut.

6.Zi de zi putem vedea sute de exemple de oameni care, din diferite interese, calcă în picioare binele, adevărul şi dreptatea, deşi le-au recunoscut, şi se arată în faptă a fi exact contrariul a ceea ce au simțit. Din aceasta ne putem da seama că libertatea voinței umane nu poate fi atinsă şi nici îngrădită. Este posibil ca în timp oamenii să descopere tot felul de lucruri mărețe şi să înceapă chiar să influențeze natura terestră, iar ea va trebui să se supună. Însă urmările acestui fapt nu vor fi deloc plăcute. Ele vor părea a fi o pedeapsă binemeritată, pentru folosirea greşită a voinței, când de fapt ele nu sunt dorite de Dumnezeu, ci provocate de voința oamenilor.

7.Dacă oamenii mai vor un Potop, atunci nu trebuie decât să sape mai adânc pământul şi astfel să deschidă zăgazurile apelor subterane! Dacă vor să vadă întregul pământ în flăcări, trebuie doar să distrugă toate pădurile, iar spiritele naturii (electricitatea) se vor înmulţi atât de mult încât pământul se va înveşmânta neîntârziat într-o vâlvătaie de foc! Credeţi cumva că în această situaţie Dumnezeu este Cel care doreşte să pedepsească pământul prin foc?! De aceea, învăţaţi-i pe oameni să fie înţelepţi, căci altfel îşi vor atrage tot felul de judecăţi nemiloase asupra lor! Eu ştiu că acestea vor veni. Însă nu pot şi nu am voie să fac ceva împotriva lor prin atotputernicia Mea, ci numai prin învăţătură, înţelegeţi?"

Capitolul.110 - Pedeapsa care se va abate asupra Pământului. Copiii lui Dumnezeu vor fi ocrotiţi

1.Cyrenius a spus: „Da, am înţeles; dar această înţelegere nu cred că îi poate linişti pe oamenii acestui pământ! La ce foloseşte cea mai bună învăţătură dacă oamenii se pot îndepărta cu timpul de ea şi pot ajunge să distrugă întregul pământ?! Da, dacă noi, care suntem martorii Tăi, am trăi cel puţin o mie de ani, iar ucenicii noştri, cel puţin la fel de mult ca noi, atunci s-ar putea păstra curată învăţătura Ta; dar dacă Tu însuţi, după cum ne-ai lăsat să înţelegem, vei părăsi cu trupul acest Pământ, pe de o parte, şi dacă, pe de altă parte, semnele vor fi tot mai rare, atunci chiar că nu mai ştiu cine va fi responsabil de faptul că pământul va fi distrus, în cele din urmă, din cauza prostiei oamenilor! Ce folos că va mai putea fi menţinut aşa, cu eforturi, încă vreo câteva mii de ani, dacă în cele din urmă va fi totuşi distrus?!"

2.Eu am spus: „Prietene, chiar dacă tu nu vei mai trăi mult timp în acest trup material, grosier - aşa cum trăieşti, gândeşti şi vorbeşti acum -, vei trăi etern ca spirit, fiind mult mai conştient de tine însuţi şi mai puternic, şi vei fi martorul a tot ceea ce se va petrece şi a tot ce, din necesitate, va trebui la rândul Meu să accept. Dar atunci, sigur vei fi de acord cu toate şi vei contribui şi tu într-o anumită măsură la pedepsirea oamenilor, împreună cu alte milioane de spirite, îmi vei cere în mod repetat să dau Pământului o nouă orânduire şi o altă formă! Dar Eu, în compasiunea Mea infinită şi în iubirea Mea nemărginită faţă de oameni, vă voi spune de fiecare dată să mai aveţi răbdare şi să fiţi plini de iubire.

3.Atunci când vor începe să se dezlănţuie pedepsele pentru acest Pământ, te vei bucura mult, în împărăţia Mea, şi vei spune: «În sfârşit, Domnul îşi îndreaptă biciul asupra marilor nedreptăţi ale oamenilor acestui Pământ materialist!» Gândeşte-te numai la faptul că niciodată nu am lăsat Pământul lipsit de anumite fiinţe umane, care să fie inspirate şi pătrunse de Duhul Meu Sfânt, nici măcar pe păgânii cufundaţi în cele mai întunecate tenebre! Nici nu treceau cincizeci de ani şi apăreau alte asemenea fiinţe, care să le arate celorlalţi calea cea dreaptă! Acum am venit Eu însumi, ca om, pe această

planetă Pământ, care are o mare menire. După Mine, vor mai veni până la sfârşitul pământului astfel de oameni, trimişi pentru copiii lumii, şi ei îi vor aduce pe mulţi la lumina cea adevărată.

4.Nu se va pierde absolut nimic din această învăţătură pe care v-am dat-o acum vouă, şi totuşi, pentru cea mai mare parte a lumii, aceasta nu va conta prea mult; căci atâta timp cât există şi trebuie să existe materie, lumea va fi într-o continuă luptă cu elementul pur spiritual, însă nu trebuie să vă îngrijoraţi; căci întotdeauna vor fi mulţi chemaţi, dar puţini aleşi!

5.Cei care îi vor urma pe cei aleşi, vor avea întotdeauna un loc sigur pe acest pământ; dar cei prea surzi şi prea orbi în inimile lor vor fi înlăturaţi din vreme-n vreme, ca neghina din grâul cel curat.

6.Apoi Pământul va continua să existe, aşa cum s-au petrecut lucrurile şi după Noe. El îi va purta pe copiii mei cei mai luminaţi. Doar gunoiul care a crescut peste măsură de mult va fi înlăturat şi va trece într-un alt loc, de curăţare şi purificare, căci marea Mea împărăţie nu duce şi nici nu va duce vreodată lipsă de asemenea lăcaşuri. Dar asemenea fiinţe nu vor deveni niciodată copiii Mei, căci pentru aceasta trebuie să Mă recunoască şi să Mă iubească mai presus de orice.

7.Şi nu vindecătorul miraculos din Nazaret vă vorbeşte acum, ci Acela care locuieşte în Mine din eternitate, Tatăl plin de iubire şi de îndurare, unicul Dumnezeu, care spune: «Eu sunt alfa şi omega, începutul şi sfârşitul, ţelul ultim al întregii infinităţi şi nu există alt Dumnezeu în afara Mea!»“

Capitolul 111 - Sfârşitul vieţii pământeşti

1.(Domnul): „De aceea, vă spun vouă: cine Mă caută, Mă găseşte, Mă recunoaşte şi apoi Mă iubeşte mai presus de orice şi din toate puterile sale şi, de asemenea, cine îl iubeşte pe aproapele său ca pe sine însuşi, cu toată răbdarea, atât aici, cât şi în lumea de dincolo, acela este fiul sau fiica Mea! Cine nu Mă caută, nu Mă găseşte, nu Mă recunoaşte şi astfel nu Mă iubeşte, acela este lipsit de dragoste şi faţă de semenii săi şi nu va deveni niciodată copilul Meu! Căci copiii Mei trebuie să fie la fel de desăvârşiţi precum sunt Eu, Tatăl lor cel adevărat!

2.În ceea ce-i priveşte pe copiii acestei lumi, care se vor purifica în viitor, ei vor rămâne, în spirit, locuitorii acelor corpuri cereşti pe care au fost purificaţi şi în acele grupări de spirite cu care vor avea afinităţi. Dar ei nu vor putea ieşi de acolo pentru a intra în casa eternului Tată din centrul celor mai înalte ceruri, precum copiii Mei, care vor conduce veşnic întreaga infinitate împreună cu Mine.

3.După această ultimă mare judecată pe care am prezis-o, Pământul va purta în continuare tot oameni, dar aceştia vor fi cu mult mai buni decât cei de acum şi vor păstra mereu aprins în sufletele lor Cuvântul Meu cel viu.

4.Cândva, peste un număr de ani, de neconceput pentru voi, după ce Pământul îşi va fi eliberat toți «prizonierii», el însuşi se va transforma într-un pământ spiritual, în marea de lumină a Soarelui. Căci învelişul de materie inferioară, care, la fel ca o teacă, a purtat până atunci spiritele şi sufletele celor vii, va deveni întocmai ca o piatră ponce, care, deşi nu mai este un element viu propriu-zis, rămâne totuşi o materie organică, grosieră şi lipsită de unitate, ce adăposteşte în ea spirite de rangul cel mai de jos.

5.Ce se va petrece cu substratul, când întreaga viață inteligentă se va fi eliberat din el? Fiind în totalitate mort, ar trebui oare să rătăcească în spațiul infinit asemenea unei imense pietre ponce calcinate, fără nici un țel? El trebuie să aibă un rost, pentru că nimic nu poate fi pe deplin mort şi fără nici o menire în împărăția şi în Casa Mea cea eternă! Atunci când vorbim despre menire, trebuie să se înțeleagă negreşit că este vorba despre una spirituală, eternă, iar în lumea materială nu poate exista o menire veşnică.

6.Orice materie, fiind limitată din punct de vedere spațial şi temporal, poate avea doar o menire vremelnică. Dacă această materie, servind unui anumit scop, s-a dovedit a fi un vas bun şi folositor, într-un anume interval de timp, dar a devenit apoi putredă şi găunoasă, nemaiputând fi folosită pentru scopul său inițial, ce ai mai putea face cu ea?

7.Uitați-vă la găleata de la fântână! Ce se va petrece cu ea peste ani de zile, după ce foarte mult timp a fost folosită pentru scos apă? Roasă de carii şi ciuruită, va mai putea fi ea utilizată în acelaşi scop? Nu! Ea va fi luată de acolo şi arsă. Astfel, ea se va preface în fum, aer şi ceva cenuşă, care, la rândul ei, se va descompune, cu timpul, sub influența umidității din atmosferă, într-un fel de substanță gazoasă ce va servi drept fundament pentru o adevărată existență spirituală. Chiar dacă nu va mai fi nicicând aceeaşi găleată de apă, din ea poate fi pregătită o teacă foarte fină şi subtilă, care să servească drept purtător al apei celei vii, provenind din Mine.”

Capitolul.112 - Transformarea lumilor materiale în lumi spirituale. Diferența dintre copiii lui Dumnezeu şi creaturile lui Dumnezeu.

1.(Domnul): „Ceea ce se petrece cu vechea găleată se va petrece la un moment dat şi cu Pământul, precum şi cu toate celelalte corpuri cereşti, ba chiar şi cu Soarele central primordial. Toți sorii vor deveni nişte corpuri cereşti în întregime spirituale, care vor fi necesare pentru a purta spiritele mântuite.

2.Astfel de corpuri cereşti sunt şi vor fi locuite nu numai la exterior, ci şi în interior, existând acolo nenumărate temple vii, care, analogic vorbind, sunt asemănătoare în ceea ce priveşte alcătuirea lor cu vechile forme organice, materiale.

3.Acolo, oamenii care vor trăi cândva ca spirite desăvârşite vor cunoaşte în sfârşit pe deplin alcătuirea interioară a lumilor tainice, subterane, ce se află pe fiecare dintre planetele care i-au purtat odinioară şi atunci ei nu vor conteni a se minuna de organizarea extraordinar de complexă a acestora, de la cele mai mici componente ale lor, până la cele mai mari.

4.Trebuie să ştiţi că multe dintre corpurile cereşti din acest sistem solar, care nu au lumină proprie, aşa cum este şi acest Pământ, luna lui, precum şi planetele numite Venus, Mercur, Marte Jupiter, Saturn, şi multe altele care sunt asemenea lor, precum şi numeroasele comete - care vor deveni în viitor planete ce vor purta (în tărâmurile lor astrale) fiinţe umane, aceasta realizându-se fie prin unirea lor cu o planetă deja locuită de fiinţe umane, fie pentru că astfel de corpuri cereşti vor atinge acea stare de maturitate necesară unei planete - se vor dizolva în viitor în Soare peste un anumit număr de ani pământeşti, care este de neconceput pentru voi.

5.Soarele şi stelele care sunt asemenea lui îşi vor găsi şi ele disoluţia în sorii centrali speciali - aceştia din urmă putând ajunge la nişte vârste remarcabile, un eon (decilioane de decilioane) de ani pământeşti fiind pentru ei cât este un an pentru acest pământ - care, la rândul lor, îşi vor găsi disoluţia în sorii centrali ai ţinuturilor solare, care, calculând în cifre arabe, sunt, sub toate aspectele, de milioane de milioane de ori mai mari decât sorii care le aparţin. Aceşti sori centrali ai ţinuturilor solare sunt subordonaţi la rândul lor în acelaşi raport sorilor centrali universali, în care şi ei îşi vor găsi disoluţia, iar sorii centrali universali se subordonează cu toţii unicului Soare central primordial şi, la sfârşit, toţi aceştia se vor descompune şi se vor uni cu el. Trebuie să ştiţi că mărimea acestui Soare central este cu adevărat incomensurabilă pentru voi.

6.Unde îşi va găsi acest Soare central primordial disoluţia finală? În focul Voinţei Tatălui Ceresc (DUMNEZEU), iar după această disoluţie finală toate corpurile cereşti vor renaşte în spirit, împreună cu rânduiala şi rostul lor iniţial, şi vor continua să existe astfel etern, în spirit, în toată strălucirea, grandoarea şi splendoarea lor.

7.Bineînţeles că nu trebuie să vă imaginaţi venirea vremurilor acestora ca fiind mâine sau poimâine. Dacă aţi considera un an pământesc pentru fiecare fir de nisip de pe acest pământ, atunci toţi aceşti ani adunaţi la un loc abia ar ajunge pentru a reprezenta durata existentei materiale a Pământului. Astfel, durata de viaţă a unui soare nici nu poate fi concepută de voi şi cu atât mai puţin aceea a unui soare central, a sorilor centrali ai ţinuturilor solare şi, infinit mai puţin, cea a sorilor centrali universali şi a Soarelui central primordial - şi toate acestea cu atât mai mult cu cât, între timp, sorii vor da naştere în continuare la noi planete, sorii centrali la noi sori planetari, iar Soarele central primordial, la un număr foarte mare de sori, de toate felurile.

8.În pofida duratei de viaţă - incomensurabile pentru voi - a corpurilor mari cereşti, vremea lor se va sfârşi totuşi, şi cu aceasta va fi parcursă şi încheiată o perioadă a Creaţiei, după care, într-o altă dimensiune care poate părea infinit de îndepărtată a spaţiului, va începe o nouă Creaţie, la care şi voi, având transformarea spirituală desăvârşită, veţi putea contribui, dar numai dacă veţi ajunge cu adevărat să fiţi copiii lui Dumnezeu Tatăl! Într-un mod oarecum, asemănător va fi şi cu alte nenumărate Creaţii care vor mai urma!

9.Să ştiţi că acela care nu va deveni copilul lui Dumnezeu şi nu se va angrena pe calea care a fost hotărâtă, va rămâne pe pământul său spiritual ca o creatură parţial desăvârşită, raţională şi oarecum fericită. El va trăi, va făptui, se va transforma şi va putea

vizita chiar şi alte lumi spirituale învecinate. Da, trebuie să ştiţi că el va putea să cutreiere tot universul său! Însă nu va putea ieşi din acest univers şi nici nu va arde vreodată de aspiraţia vie de a se depăşi şi de a atinge ceva mai înalt (din punct de vedere spiritual).

10.Dar copiii lui Dumnezeu vor fi permanent cu El şi vor gândi, simţi, voi şi făptui multe la unison cu El, acţionând cu toţii întocmai ca o singură inimă! În aceasta va consta imensa diferenţă dintre adevăraţii copii ai lui Dumnezeu şi creaturile obişnuite, fericite, care sunt dotate cu raţiune şi înţelegere. Urmăriţi tocmai de aceea, înainte de toate, să deveniţi copiii Tatălui Ceresc (DUMNEZEU)!"

Capitolul 113 - Oamenii lumilor stelare şi filiaţia lui Dumnezeu

1.(Domnul): „Eu vă spun vouă că în spaţiu, care pentru voi este incomensurabil, există nenumărate sfere corticate1! În fiecare sferă corticată - ce ocupă un spaţiu pe care voi nici nu vi-l puteţi imagina, pentru că ea este purtătoarea a eoni de eoni de sori şi ţinuturi solare - trăiesc nenumărate creaturi umane, fie aflate încă în trup, fie deja într-o formă pur spirituală, care au o raţiune foarte luminoasă şi o înţelegere atât de pătrunzătoare, încât vă depăşesc cu mult.

2.Acestea presimt ca într-un fel de vis că există undeva copii ai Eternului Spirit Suprem şi destul de des nutresc în taină dorinţa arzătoare de a deveni şi ele, cu orice preţ, copiii Săi; dar de obicei aceasta nu este cu putinţă. Pentru că totul trebuie să rămână şi să se menţină în rânduiala divină, la fel cum la om genunchii nu pot fi transformaţi în ochi şi nici degetele de ia picioare nu pot deveni urechi. Toate părţile trupului trebuie să rămână ceea ce sunt; oricât de mult ar vrea mâinile să vadă, nu le va folosi la nimic, căci ele vor rămâne, sănătoase şi fericite, mereu aceleaşi mâini nevăzătoare, primind totuşi suficientă lumină prin ochii cei nobili ai capului.

3.Astfel, nici Pământul nu trebuie să devină soare pentru a-şi lumina ţinuturile întunecate; căci el primeşte suficientă lumină de la Soare. Din alimentele pe care le asimilează un om trebuie să se hrănească toate părţile trupului său, deci atât ochii, cât şi inima. Dar numai elementele mai pure ale acestora şi mai înrudite cu lumina devin hrana ochilor, iar cele mai înrudite cu iubirea şi cu sufletul sunt asimilate de substanţa vitală a inimii. Componentele mai grosiere devin hrană specifică pentru celelalte părţi ale corpului. Ochii, de pildă, ar suferi foarte mult dacă ar primi ca hrană partea destinată oaselor.

4.La fel, şi în marea ordine universală a Creaţiei ar fi foarte rău dacă Dumnezeu ar îngădui făpturilor umane din alte lumi să aibă aceeaşi devenire ca propriii Săi copii dragi. Da, uneori este cu putinţă şi aşa ceva, dar pentru aceasta sunt necesare mari purificări şi pregătiri laborioase! La această graţie ajung mai uşor sufletele de pe soarele nostru sau îngerii primordiali, a căror îndatorire este să cârmuiască mai multe sfere corticate şi să le menţină în rânduiala cea mai bună. Oricât de măreţe sunt aceste sfere, ele totuşi I se supun lui Dumnezeu Tatăl, pline de umilinţă.

1 Hulsenglobus (germ.) Înseamnă, literal, 'glob învelit într-o teacă' sau 'păstaie'. Domnul Iisus foloseşte termeni cât mai comprehensibili pentru auditoriu, dar din motive de claritate noi am preferat sintagma 'sferă corticată' [n. t]. 5. Şi de pe sorii centrali ai acestui sistem de care aparține şi soarele nostru pot fi trimise suflete pe acest pământ, pentru a deveni copiii Săi. La fel, este posibil să vină suflete şi de pe sorii centrali ai îndepărtatelor ținuturi solare şi de pe soarele central al acestui univers solar. Dar aici pot veni numai suflete din domeniul aceluiaşi univers solar din care face parte şi acest pământ. Sufletele care provin de pe Soarele central primordial nu pot veni aici, deoarece fiecare suflet de acolo - care este în mod necesar imens - conține incredibil de multă substanță, care nu poate fi cuprinsă de micul trup al unui om pământesc. 6. Însă deşi pe acel soare uriaş al lumilor există în unele zone oameni atât de imenşi încât au capul de cel puțin o mie de ori mai mare decât întregul Pământ, cel mai slab dintre adevărații copii ai lui Dumnezeu de pe acest pământ este, prin Spiritul Divin Suprem infinit, mai puternic în sufletul său decât miriade de astfel de uriaşi de pe Soarele central primordial. 7. De aceea, gândiți-vă adânc la ceea ce înseamnă să fii copilul Dumnezeului Suprem şi la încercările grele prin care trebuie să treceți şi păstrați-vă neştirbită libertatea voinței, pentru ca sufletul vostru să devină una cu Eternul Spirit Suprem - acesta fiind singurul mod prin care voi puteți să deveniți întru totul copiii Săi!”

Capitolul 114 - Marele Om ol Creației Universale şi Pământul

1.(Domnul): „Poate veți dori, pe bună dreptate, să Mă întrebați cum se face că tocmai acest mic Pământ, împreună cu oamenii care trăiesc pe el, au ajuns la această grație, având în vedere că în infinitul spațiu al Creației există o mulțime incomensurabilă de lumi de lumină, mari şi minunate, care ar fi mult mai potrivite să adăpostească, să hrănească şi să ofere toate cele care sunt necesare copiilor lui Dumnezeu. Dacă ar fi să judecăm în felul acesta, am putea spune că oamenii cei imenşi care trăiesc pe Soarele central primordial ar fi mai potriviți şi chiar mai impozanți în postura de copii ai lui Dumnezeu decât viermii prăfuiți ai acestui mic pământ! Judecând lucrurile doar după anumite aspecte exterioare, nu ar fi mare lucru de spus împotriva acestei afirmații; dar, luând în considerație modul tainic în care este organizată viața, trebuie să ştiți că aceasta ar fi un fel de imposibilitate.

2.Organismul fiecărui om are, aproape de centrul inimii sale fizice, aşa-numitul «nerv al vieții», care este un fel de bulb tainic foarte mic, prin intermediul căruia întregul organism este însuflețit. Acest «nerv» al inimii este astfel structurat încât, în primul rând, extrage eterul cel misterios al vieții din sânge şi din aerul care este inspirat, hrănindu-se şi rămânând viu şi activ şi, în al doilea rând, el transmite această ocultă vitalitate întregului organism, însuflețind astfel în mod corespunzător întregul trup.

3.Dacă Eu ți-aş tăia o mână sau un picior, tu ai continua să trăieşti. Poți vedea aceasta la numeroşii veterani de război care şi-au pierdut în luptă mâinile, picioarele, urechile şi nasurile şi care, chiar dacă sunt mutilați, continuă să trăiască, însă trebuie să ştiți că cea mai mică leziune ce este adusă inimii, în zona unde se află acest «nerv» principal al vieții, provoacă moartea instantanee a trupului.

4.Întocmai aşa cum acest tainic focar există în trupul omului şi în acela al animalelor cu sânge cald, la fel există el şi în vastul spațiu al Creației (undeva în MACROCOSMOS). Nenumăratele tărâmuri (lumi) paralele reprezintă în totalitatea lor un om uriaş, care este trupul lui DUMNEZEU TATĂL, ceea ce pentru mintea voastră este un lucru de neînțeles*. Acest tainic tărâm paralel în care ne aflăm acum reprezintă în realitate inima omului cosmic (MACROCOSMOSUL), iar acest Pământ este chiar minusculul «nerv enigmatic al vieții»; care nu se află chiar în centrul inimii, ci puțin spre partea ei stângă.

5.În centrul inimii există o rețea foarte mare de nervi, dar nu aici se află sediul principal al vieții. Acest centru este doar un complex laborator pentru preluarea şi acumularea substanțelor hrănitoare din sânge şi din aer. De aici, «nervul» cel principal al vieții le preia, fecundându-le şi binecuvântându-le prin energia divină ce vine de la DUMNEZEU, spre a le transforma în final într-o esență care este capabilă să susțină viața. Acest proces misterios face să apară acea conviețuire temporară a sufletului cu trupul. În absența acestui aşa-zis nerv, sufletul nu ar putea avea nici o legătură cu trupul.

6.Acest «nerv tainic al vieții», aflat în partea stângă a inimii, este ca o papilă foarte mică, greu de observat. El este oarecum asemănător papilelor tactile care se află pe buricele degetelor mici de la picioare. Aceste papile care sunt destinate pipăitului şi care sunt acoperite de epidermă sunt transmițătorii principali ai senzațiilor tactile ale piciorului. Dar - gândiți-vă - cine este suficient de atent la ele? Cine dintre savanții acestei lumi ştie că acesta este rolul lor?!

7.Cel care are ghinionul să-şi piardă degetul mic de la picior, aceluia îi va fi foarte greu, cu mult mai greu - am putea spune - decât dacă şi-ar pierde degetul mare. Poate că unii dintre voi o să vă întrebați astfel: «De ce oare a pus Dumnezeu puterea Sa cea mai mare în creaturile Sale cele mai mici?»

8.Dar atunci vă întreb şi Eu şi totodată afirm: «De ce la voi, oamenii, piatra de temelie a unei case este cu mult mai mică decât întreaga casă, a cărei stabilitate depinde totuşi de modul cum a fost aşezată această piatră? De ce există oare în manifestare o mulțime de minciuni, în vreme ce în împărăția adevărului există un singur adevăr ultim, care este de nestrămutat? De ce stejarul este un copac atât de mare, dar cu toate acestea germenul din fructul lui, în care sunt deja incluşi potențial nenumărați stejari imenşi, este atât de mic, întocmai precum cel mai mic fir de nisip?»

9.Dragii Mei copii şi prieteni, dacă aţi cunoaşte tot ceea ce există în marea Creaţie a lui Dumnezeu, aţi găsi destule lucruri şi fiinţe al căror scop şi natură să vi se pară cam stranii acum. Dacă aş urmări să vă atrag atenţia asupra unor astfel de curiozităţi uluitoare, mulţi dintre voi aţi ridica braţele la cer fiind plini de atâta mirare şi aţi spune: «Nu, Doamne, aşa ceva nu poate fi cu putinţă; căci toate acestea se opun prea mult bunului simţ elementar!» Pe scurt, sunt sigur că acum nu aţi putea înţelege. Iar pentru a vă enumera doar o infimă parte dintre ele, ar fi nevoie de mai multe mii de ani decât firele de nisip din mare!

10.După ce Eu Mă voi întoarce Acasă şi voi veţi primi Duhul Meu Sfânt, acesta vă va conduce singur spre toate adevărurile ascunse, iar atunci nu veţi mai avea nevoie să întrebaţi: «Doamne, de ce-i aşa sau de ce e altfel?» Vălul care acum vă acoperă ochii va fi înlăturat şi atunci veţi putea privi totul în lumina cea mai strălucitoare. Atunci veţi vedea tot ceea ce acum, pe întuneric, abia dacă bănuiţi. Deocamdată, mulţumiţi-vă cu ceea ce aţi aflat acum! Aceasta este doar o mică sămânţă ce a fost sădită în inimile voastre, ale cărei roade se vor coace în timp şi le veţi putea culege atunci când va răsări soarele Spiritului Meu în voi.

11.Aţi reuşit să înţelegeţi măcar câte ceva din tot ceea ce v-am spus acum? Deschideţi-vă din plin inimile şi spuneţi-Mi; căci, din acest moment, Eu voi mai rămâne printre voi doar timp de şapte ceasuri! Spuneţi-Mi acum dacă mai este cineva în întuneric, şi Eu îl voi călăuzi spre lumină sau, pe cei care sunt pregătiţi, îi voi duce chiar în deplina lumină atotputernică a vieţii spiritului!” (* - Vezi mai pe larg „De la Iad la Rai Vol.3” revelată prin Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul.115 - Natura şi conţinutul unei sfere corticate

1.Într-un târziu, Matael a spus: „Doamne, lucrurile pe care ni le spui Tu sunt pentru noi precum satele sciţilor, despre care este imposibil să-ţi faci o idee pentru că de fapt ele nu există1! Ai vorbit într-adevăr frumos despre Creaţia Ta infinită, dar noi nu prea putem înţelege ceea ce ne-ai spus, căci nici măcar nu ştim cât de mare este pământul nostru sau ce formă are el.

2.Cu ajutorul imaginaţiei mele foarte bogate, am înţeles câte ceva, dar această înţelegere este asemănătoare intuiţiei a ceva măreţ, pe care o ai în timpul unui vis trecător. Totuşi, mulţi tovarăşi deai mei consideră cele spuse de Tine a fi doar vorbe goale, fără conţinut, din care nici un om sănătos nu ar putea să priceapă ceva. Căci pentru a înţelege măcar într-o oarecare măsură astfel de lucruri, ar trebui să fim foarte buni cunoscători ai străvechii astronomii a egiptenilor şi să stăpânim la perfecţie sistemul lor de calcul! Dar, pentru că nouă ne lipsesc aproape cu desăvârşire aceste cunoştinţe, nu prea putem înţelege explicaţiile Tale.

3.Este adevărat că într-o altă ocazie Tu ne-ai îngăduit şi ne-ai ajutat să aruncăm o privire în vastul spaţiu al Creaţiei Tale; dar mie cel puţin mi-au mai rămas multe întrebări. Acum ai vorbit mai mult despre partea materială a Creaţiei Tale, dar acest lucru nouă nu ne foloseşte prea mult. Căci, ţinând cont că ne lipsesc elementele de bază, e limpede şi lesne de presupus faptul că ne este imposibil să pricepem tot.

4.Pentru a înţelege toate acestea puţin mai bine, ar trebui să avem măcar câteva noţiuni despre sfera de care ai vorbit, despre diferitele feluri de sori şi despre sorii centrali care strălucesc în ea. Dacă am şti aceste lucruri, am putea să ne imaginăm mai uşor celelalte nenumărate sfere corticate şi sisteme ale sorilor centrali, ale ţinuturilor solare şi ale sorilor universali. Dar este deosebit de greu şi cu această sferă corticată, ce să mai spunem de celelalte, care au o cu totul altă rânduială şi menire.

5.Aşadar, cum este cu sorii planetari şi care este taina sorilor centrali speciali, a sorilor centrali ai ţinuturilor solare, a sorilor centrali universali şi, în cele din urmă, a Soarelui central primordial, taine de care nici renumitul Ptolemeu şi nici Iulius Cezar, care era şi el astronom, nu au avut habar?"

6.Eu am spus: „Dragul Meu Matael, văd că te-ai cam supărat, în primul rând, pe Mine, din cauza faptului că v-am arătat acum lucruri pe care nu le înţelegeţi decât într-o mică măsură sau deloc şi, în al doilea rând, pe tine, pentru că, deşi eşti un om instruit, ai multă experienţă şi nişte concepţii remarcabile, totuşi nu prea reuşeşti să înţelegi ceea ce am spus. Dar tu greşeşti, pentru că omul nu devine înţelept numai prin ceea ce aude şi înţelege imediat, ci mai ales prin ceea ce aude şi nu înţelege!

7.O dată ce ai priceput un lucru, tu nu îl vei mai cerceta căci, din moment ce ai dobândit ceea ce doreai, nu mai ai de ce să cauţi cu trudă, ci te vei odihni, bucurându-te în tihnă de ceea ce ai căpătat. Dar vei căuta neîncetat, cu multă sârguinţă, ceea ce nu ai, până când vei ajunge să dobândeşti măcar o mică parte din aceasta, mai ales din ceea ce îţi pare a fi foarte valoros.

8.Vezi, dacă Eu aş vrea să fac din voi nişte oameni cu o gândire adormită, mi-ar fi uşor să desenez o sferă în aer, în faţa ochilor voştri, şi aţi înţelege întregul sistem al sferei despre care am vorbit, la fel de uşor pe cât de uşor pricepeţi că doi stateri şi cu încă doi fac patru! Dar Eu vreau ca voi să aveţi o gândire trează. De aceea, în explicaţia Mea, v-am arătat ceva care să vă trezească şi să vă alunge somnul pentru totdeauna.

9.Din acelaşi motiv, v-am spus mai înainte ceva ce nu aţi putut înţelege în totalitate. Nu vam spus toate acestea aşteptând să înţelegeţi, ci pentru ca voi să vă gândiţi la aceste lucruri de câte ori veţi avea ocazia, mai ales în nopţile înstelate.

10.Dar, pentru a vă uşura puţin înţelegerea, am să fac nişte comparaţii cu lucruri de pe acest pământ. Priviţi organizarea voastră militară; ea este similară structurii unei sfere cu sorii ei centrali şi cu Soarele central primordial! Un conducător al unei grupe de zece până la treizeci de soldaţi are un conducător mai mare, iar în subordinea acestuia din urmă se află zece astfel de conducători de prim rang. Primul conducător se aseamănă unui soare planetar, iar soldaţii din subordinea lui pot fi comparaţi cu planetele, care se rotesc în jurul soarelui. Al doilea conducător, mai mare, care are în subordinea lui zece conducători mai mici, poate fi comparat cu un soare central special al sistemului, în jurul căruia se rotesc o mulţime de sori planetari, împreună cu numeroasele lor planete, la diferite distanţe. Acest mare soare central şi sorii planetari care se rotesc în jurul lui formează un ţinut solar. Trebuie să ţineţi minte ce vă spun, pentru a putea înţelege mai bine cele ce urmează.

11.Să trecem acum la un conducător de rangul trei! Acesta are în subordinea sa vreo zece conducători de rangul doi. Poruncile acestui al treilea conducător, pe care-l vom numi «căpitan», sunt date conducătorilor cohortelor, iar aceştia le transmit mai micilor conducători de plutoane şi abia aceştia din urmă le transmit fiecărui soldat în parte. Puțin mai înainte am vorbit despre un ținut solar, şi este de la sine înțeles că în spațiul Creației există mai multe ținuturi solare, care trebuie să aibă un conducător comun, mult mai mare.

12.În continuare, să numim «companie» mulțimea de soldați aflați în subordinea unui căpitan. Acum să ne imaginăm zece, douăzeci de companii, care formează o legiune, aflată sub conducerea unui colonel! O legiune are o forță militară considerabilă şi reprezintă o parte importantă a unei armate întregi. Legiunea o putem compara cu un univers solar. Dar, la fel cum mai multe legiuni se află sub conducerea unui general, şi universurile solare se află în subordinea unui soare central şi mai mare şi mai puternic, pe care, pentru a-l putea deosebi de ceilalți sori, îl vom numi «soare central universal».

13.Însă mai multe armate se pot afla sub conducerea unui singur monarh. La fel sunt şi nenumăratele universuri solare, aflate în subordinea Soarelui central primordial, care trebuie să aibă o mărime colosală pentru a putea atrage şi face să se rotească, pe traiectorii incomensurabile pentru voi, nenumăratele universuri solare, precum şi ținuturile solare aflate în subordinea sorilor centrali universali, cu toți sorii centrali şi sorii planetelor, împreună cu planetele şi cu lunile lor. O astfel de monarhie solară o voi numi, pe bună dreptate, o «sferă corticată».

14.Am numit-o «sferă», din cauza formei ei perfect rotunde, şi «corticată», pentru că toate corpurile cereşti din ea sunt asemenea unor teci care cuprind o viață spirituală şi, în sfârşit, pentru că această (sfera) purtătoare este o teacă universală, deoarece eoni de eoni de sori sunt cuprinşi integral în ea, într-o rânduială perfectă. Spune-mi, Matael, dacă m-ai înțeles mai bine acum!”

Capitolul.116 - Neajunsurile cunoaşterii umane. Consolarea în iubirea divină

1.Matael a spus: „Îți mulțumesc, Doamne, pentru această explicație suplimentară; căci am înțeles ceva mai multe, cu ajutorul ei, despre ceea ce este o sferă corticată. Acum sunt mulțumit. Nici nu îmi mai doresc să ştiu despre nenumărații vecini asemănători din vastul spațiu al Creației, căci eu sunt de părere că unui spirit uman îi ajunge pentru veşnicie să cunoască o singură sferă corticată.

2.Dacă ne referim doar la minusculul nostru pământ: cât de mult ar trebui să călătorească un om pentru a cunoaşte fiecare punct de pe suprafața sa terestră sau de pe cea acvatică?! Nu cred că ar fi suficiente cinci-şase mii de ani, pentru a putea spune: «Pe acest pământ nu mai există acum nici un loc pe care să nu fi pus piciorul!» Iar dacă luăm în calcul timpul necesar unei cercetări laborioase precum şi orele de odihnă absolut

indispensabile - pentru a studia măreţele şi miraculoasele Tale lucrări, aceste nemaipomenit de frumoase şi fascinante ţinuturi şi privelişti, în care ai rămâne cu mare plăcere ani la rând, da, atunci ar fi necesare şi mai multe sute de mii de ani, numai pentru acest pământ!

3.Însă de cât de mulţi ani ar fi nevoie pentru a putea pătrunde şi în nenumăratele lăcaşuri interioare ale pământului?! Oh, un milion de ani nu ar fi de ajuns, mai ales dacă am putea pătrunde în marile ateliere ale naturii şi ale spiritelor ei şi am putea vedea cum iau fiinţă nenumăratele lor lucrări, cum se dezvoltă ele şi cum se transformă apoi în alte lucruri şi forme!

4.Da, dacă aş pune şi aceasta la socoteală, aş avea nevoie, ca om limitat în spaţiu şi timp, numai pentru această planetă, după numărătoarea arabă, de mai multe mii de milioane de ani pământeşti, spre a putea spune apoi cu conştiinţa împăcată: «Cunosc acest pământ în detaliu. Fiecare organism al lui îmi este bine cunoscut!»

5.După Pământ, ar urma Luna. Pentru a o cunoaşte pe deplin, ar mai fi necesare alte câteva sute de mii de ani pământeşti. Apoi ar urma celelalte planete, cu mult mai mari, pentru studiul cărora ar trebui să luăm în considerare o infinitate de milenii, întrucât, fiind mult diferite de Pământul nostru, minunăţiile pe care le-aş întâlni acolo ar fi cu atât mai uluitoare.

6.Abia apoi ar veni rândul marelui Soare, cu nenumăratele lui câmpii de lumină magnifice, fascinante şi extraordinare! Cred că şi dacă aş rămâne o eternitate acolo tot aş mai descoperi câte ceva nou de văzut şi de explorat. Dacă mai presupunem şi că oamenii de acolo sunt foarte frumoşi, înţelepţi şi prietenoşi, atunci nici nu mai poate fi vorba de a pleca vreodată! Întregul mare sistem arab de calcul nu ar avea suficiente numere pentru a exprima perioada de timp pe care omul ar trebui să o petreacă acolo spre a cerceta şi studia marele Soare până la capăt!

7.Ei, atunci am termina abia cu un mic soare planetar! Dar mai rămân eoni de eoni de sori, printre care şi imenşii sori centrali. Să ne oprim aici! Pentru a cunoaşte doar această sferă corticată, ar fi necesare mai multe eternităţi! Cine s-ar mai putea încumeta să cerceteze o a doua sferă corticată?! Mie-mi ajunge una singură. E chiar mult prea mult, aşa încât celelalte nenumărate sfere le las spre studiu spiritelor mai înalte! Numai gândindu-mă la aceasta, şi ameţesc!

8.O, Doamne, iubirea Ta este mângâierea mea cea mai mare, iar eu mă simt foarte bine în ea; dar imensitatea puterii şi înţelepciunii Tale mă soarbe, cum soarbe gura unei balene micul viermişor, care dispare astfel dintr-o dată! În măreţia Ta, Doamne, eşti cea mai înfricoşătoare mare de flăcări; dar în iubirea Ta, Te asemeni mierii celei dense! De aceea, rămân în iubirea Ta; imensitatea puterii şi înţelepciunii Tale este, cel puţin pentru mine, de parcă nici nu ar fi. Pentru că eu nu pot şi nici nu voi putea vreodată să o cuprind, pe când iubirea Ta o pot cuprinde şi ea desfată inima mea extaziată, făcându-mi viaţa plăcută.

9.Bineînţeles că înţeleg multe lucruri mari; dar, în afară de mine, câţi oare le-ar mai putea pricepe?! Întrucât îmi dau seama că aceste lucruri măreţe pe care ni le-ai explicat acum, Doamne, trebuie să fie de nepătruns şi de neînţeles pentru mii şi mii de oameni, nici nu prea mă pot bucura foarte mult că pricep câte ceva din ele şi îmi dau seama că eu, la rândul meu, nu voi reuşi să le fac înţelese cuiva, minţile oamenilor fiind în general prea puţin dezvoltate!

10.Îmi dau seama că nu este imposibil să convingi o mare mulțime de oameni să creadă că ești un zeu care a creat și care menține totul, astfel încât ei să Te iubească, să se teamă de Tine și să Ți se închine; dar mi se pare o imposibilitate să devii cunoscut minților lor limitate.

11.Căci acolo unde vrei să construiești ceva, trebuie să ai o temelie solidă; pe nisipuri mișcătoare sau în mlaștină nu poți construi o cetate trainică. Drept urmare, vreau să rămân, atât eu, cât și poporul meu, de partea iubirii; iar ceea ce această iubire îmi va da și îmi va dezvălui va face parte pentru totdeauna din înțelepciunea mea! Nu-i așa că am dreptate?”

Capitolul 117 - Cunoașterea divinității lui Iisus, ca o condiție preliminară a adevăratei iubiri de Dumnezeu

1.Eu am răspuns: „Fără îndoială, pentru că acela care se află în iubirea Mea există în toate lucrurile ce își au izvorul în Mine! Dar numai prin iubirea Mea, nu Mă vei recunoaște cu adevărat drept ceea ce sunt! Vezi tu, poți să-ți iubești foarte mult soția și, viceversa, ea să te iubească pe tine; dar astfel nici tu nu vei fi un Dumnezeu pentru ea și nici ea pentru tine!

2.Dacă tu Mă iubești doar ca pe un om, fie el chiar foarte pur, bun și înțelegător, iar Eu te iubesc la fel, vom putea fi împreună eoni de ani, fără ca tu să Mă recunoști și astfel să Mă saluți ca pe Dumnezeu, la fel cum nici Eu nu voi face aceasta cu tine, care nu ești Dumnezeu, ci numai o creatură a Sa.

3.Însă dacă vrei să Mă recunoști drept ceea ce sunt cu adevărat, acum când stau în fața ta, trebuie să Mă arăt ție în acest mod, prin cuvânt și prin faptă. Dacă într-adevăr vei recunoaște din acestea, precum și din puterea și înțelepciunea Mea, că sunt în mod limpede mai mult decât un simplu om bun și înțelegător, abia atunci inima ta va cădea în praf în fața Mea și, într-o astfel de dreaptă umilință, va începe într-adevăr să ardă de iubire pentru Mine. Abia atunci vei găsi temeiul cel adevărat de a Mă iubi mai presus de orice, pe Mine, Dumnezeul și Creatorul tău. Ceea ce am spus acum referitor la tine este valabil pentru oricare alt om.

4.Cine nu Mă recunoaște ca fiind Dumnezeu, nici nu Mă poate iubi ca pe Dumnezeu, adică mai presus de orice! M-ai fi putut recunoaște ca Dumnezeu dacă ai fi văzut la Mine numai vorbe și fapte omenești? Cu siguranță, nu! Iubirea ta pentru Mine ar fi devenit oare atât de puternică dacă nu ai fi recunoscut în Mine ceva divin? Dacă te-aș fi învăluit numai cu iubire și cu admirație, așa cum face un mire cu mireasa lui, nu ai fi putut afla că Spiritul Suprem al lui Dumnezeu sălășluiește și lucrează în Mine, prin sfat, cuvânt și faptă. Înțelepciunea și puterea Mea ți-au spus aceasta și de aceea nu este chiar

drept să numeşti măreția înțelepciunii şi puterii Mele o mare de foc înfricoşătoare şi să fii de părere că oamenii nu ar trebui să aibă niciodată de-a face cu acestea. Dimpotrivă!

5.Oamenii trebuie să caute cu precădere şi plini de ardoare împărăția Mea în tot ce există, şi este necesar, ca viitori copii ai Mei, să învețe să se recunoască din ce în ce mai bine în orice loc sau împrejurare din marea Casă a Tatălui lor. Astfel, ei vor creşte plini de umilință în adevărata iubire şi vor găsi din ce în ce mai multă bucurie şi iubire în Tatăl, precum şi Tatăl va găsi în ei.

6.Dacă oamenii vor acționa astfel şi vor trăi o viață adevărată în şi prin înțelepciunea, iubirea şi puterea Mea, atunci ei vor deveni pe deplin ceea ce trebuie să fie. Doar aşa ei vor fi adevărații Mei copii desăvârşiți, asemenea Mie, şi nu vor mai considera înțelepciunea, puterea şi măreția Mea divină a fi o înfricoşătoare mare de foc. Cred că acum ai înțeles!

7.Totuşi, vă mai spun tuturor să nu învățați popoarele despre toate cele pe care vi le-am arătat acum. Învățați-i mai întâi să-L recunoască pe Dumnezeu, să creadă cu putere în El şi să-L iubească mai presus de orice! Toate celelalte le vor fi dezvăluite de Duhul Sfânt atunci când va sosi vremea."

Capitolul 118 - Sfaturi de aur pentru răspândirea Evangheliei

1.(Domnul): „Omenirea se află acum în noaptea cea mai întunecată şi doarme somnul morții; întreaga ei cunoaştere este o închipuire vanitoasă şi nici unul nu ştie să-l îndrume pe celălalt. Există o mulțime de învățători şi de conducători de toate felurile. Dar ce folos pot aduce ei, căci sunt la fel de orbi precum cei pe care-i conduc?! Dacă ajung la o groapă, cad în ea atât conducătorii, cât şi cei conduşi, şi nici unii, nici alții nu vor găsi calea de ieşire din această groapă care aduce pieirea.

2.Dar să nu credeți că oamenii nu s-ar încredința unui conducător drept! Ce şi-ar putea dori mai mult un orb decât să aibă un ghid văzător, mai ales dacă acesta ar fi unul drept şi bun, care să îi poată spune: «Prietene, acum eşti încă orb; dar dacă mă vei urma cu credință şi devotament, vei deveni în scurt timp văzător!» Iar dacă orbul îl va urma pe acel conducător şi, la scurt timp după aceea, va începe să zărească lumina zilei, imaginează-ți cât de mult îi va creşte inima de bucurie!

3.O, Eu îți spun că nu este chiar atât de greu precum crezi să devii conducătorul cel bun al unui orb care are mare nevoie de lumină! Este greu doar atunci când orbul pe care trebuie să-l conduci se lasă însuflețit de convingerea înşelătoare, produsă de o luminiță rătăcitoare, cum că el însuşi ar fi văzător. Astfel de orbi sunt fariseii şi cărturarii noştri. Nici preoții păgânilor de tot soiul nu fac excepție. Ce este atunci de făcut? O să vă dau un mic exemplu, pentru a înțelege mai bine!

4.Un comandant a pornit la luptă cu armata lui împotriva unui rege vecin, care era un adevărat despot. Acesta construise în împărăția lui multe fortărețe şi cetăți puternice, avea mulți luptători şi tot felul de arme. Atunci când comandantul de oşti s-a apropiat cu armata sa de granițele ținutului vrăjmaş, căpeteniile din subordinea lui i-au spus: «Mare Comandant, nu vom reuşi să facem nimic sau aproape nimic, căci duşmanul se apără foarte bine. Este înarmat până-n dinți şi, cu toată puterea marii noastre armate, nu-i vom putea veni de hac. Vom pieri până la ultimul în această țară! Credem că ar fi mai bine să renunțăm la această luptă şi să aşteptăm un moment mai prielnic!»

5.Marele comandant de oşti a răspuns atunci: «în privința lui, nicicând nu va fi un timp mai prielnic, căci numeroasele avertismente pe care i le-am dat au trecut pe lângă urechile sale surde şi au fost respinse întotdeauna de inima sa. Acum trebuie să-i arătăm cu ajutorul armelor că nu este singur pe acest pământ şi nici unicul stăpân al tuturor comorilor lumii. El a construit o mulțime de fortărețe şi de cetăți în țara sa, care sunt pline cu arme; dar ele nu ne interesează! Vom înainta în ținuturile în care nu sunt fortărețe şi cetăți, vom atrage cu uşurință masele de partea noastră, pentru că ele sunt foarte nemulțumite de acest despot, le vom instrui şi le vom da legi înțelepte, şi atunci va vedea el la ce-i mai folosesc toate fortărețele şi cetățile. Dacă ne atacă, îi vom nimici până la ultimul războinic, căci şi noi suntem înarmați din creştet până-n tălpi şi ştim să mânuim bine sabia, lancea şi sulița. Îl vom distruge prin superioritatea noastră numerică zdrobitoare, prin curaj şi prin marea noastră îndemânare în a folosi armele!»

6.Auzind căpeteniile un plan de atac atât de înțelept, s-au convins că aşa era cel mai bine, primind totodată şi curajul necesar pentru luptă şi siguranța că vor reuşi. Ei au pătruns fără nici o lovitură de sabie în țara duşmanului, prin locurile unde nu erau fortărețe şi cetăți. Poporul le-a ieşit în întâmpinare cu steaguri albe şi i-a primit ca pe nişte adevărați salvatori.

7.Văzând războinicii tiranului că mulțimile se strâng în număr tot mai mare în jurul oştirii străine, au ținut sfat ca să hotărască ce era de făcut. Tiranul le-a poruncit să facă tot ce le stă în putință pentru a alunga duşmanul din țară; dar conducătorii oştirilor sale i-au spus: «Este prea târziu! La ce ne mai folosesc cetățile noastre?! Având poporul de partea lui, duşmanul are o mare putere. A ne lupta împotriva lor ar fi ca şi cum ar lupta un singur om împotriva a o mie. Am fost cuceriți, iar fortărețele şi cetățile noastre nu ne mai sunt de nici un folos, deoarece fortăreața cea mai trainică este poporul, iar ea se află acum în mâinile duşmanului. Nu ne mai rămâne nimic altceva de făcut decât să ne predăm!» Bineînțeles că tiranului nu i-a convenit să audă aceste cuvinte, dar ce mai putea face?! În cele din urmă, a trebuit totuşi să accepte ceea ce l-au sfătuit conducătorii oştirilor sale.

8.Vedeți, la fel procedează şi înțeleptul care răspândeşte învățătura Mea! Lăsați templele şi casele preoților în pace; lucrați numai asupra poporului! O dată ce el va ajunge să fie de partea voastră, şi aceasta se va petrece fără prea mare efort, templele păgâne îşi vor pierde de la sine toată valoarea şi se vor prăbuşi, iar slujitorii lor vor fi nevoiți să vă urmeze. Ei vor accepta noua învățătură şi vor începe să lucreze pentru răspândirea ei.

9.Iar tu, Matael, cred că ți-ai dat seama acum că răspândirea învățăturii Mele nu este un lucru prea greu, dacă se face cu înțelepciune, însă dacă se acționează cu stângăcie, efectul va fi pe măsură! M-ați înțeles acum cu toții?”

1.Matael a spus: „Da, Domnul meu şi Dumnezeul meu, acum am înțeles totul, chiar foarte bine. Am priceput că, înainte de a-L putea iubi pe Dumnezeu, trebuie să crezi în El! Însă credința nu trebuie să fie oarbă, ci una lucidă. Omul trebuie să priceapă cine este Dumnezeu şi ce reprezintă El. Trebuie să ai o idee foarte clară despre înțelepciunea, puterea, măreția şi statornicia Sa, pentru a putea manifesta apoi o iubire deplină pentru El.

2.Aceasta nu este o muncă uşoară pentru omul care este atât de acaparat de tot felul de iluzii amăgitoare; dar dacă deții tu însuți o lumină adevărată, poți să le-o dai apoi şi celor care au mare nevoie de ea. Una este să primeşti o învățătură de la cineva care a înțeles-o până în profunzimea ei şi cu totul altceva, să o primeşti de la unul care se consideră a fi un cunoscător şi care a auzit într-adevăr multe despre acea învățătură, dar, în definitiv, ca învățător, pricepe la fel de puțin ca şi ucenicii săi.

3.Învățătorul a cărui cunoaştere este profundă se va face înțeles cu uşurință, prin tot felul de descrieri şi pilde potrivite, în schimb, învățătorul cel neştiutor, pentru a părea foarte înțelept, îşi va da toată silința să învăluie totul în fraze oculte şi mistice, aşa încât, după această învățătură, ucenicul va fi de zece ori mai confuz decât fusese înainte.

4.Eu îmi imaginez astfel situația: adevăratul învățător este față de ucenicul său asemenea unei călăuze care vine cu un felinar mare dar închis la călătorul ce a ales să străbată desertul pe timpul nopții, pentru a nu fi răpus de arşița zilei. Călătorul îşi va întreba imediat călăuza venită cu felinarul închis: «Cum vom găsi noi drumul prin deşert fără un felinar? Cămilele şi măgarii se vor opri din mers pe o beznă ca aceasta şi nu vom mai putea înainta deloc!»

5.Călăuza cea înțeleaptă va spune: «Nu-ți face griji! Vezi, în acest felinar închis se află deja o lumină, care, atunci când voi deschide uşițele, se va răspândi şi va lumina întregul deşert asemenea soarelui ce răsare! Nici unul dintre animalele noastre de povară nu se va opri din mers!»

6.Plin de încredere, călătorul va porni atunci la drum. La începutul călătoriei, călăuza nu va deschide decât o foarte mică uşiță a felinarului său miraculos şi imediat din el se va răspândi atâta lumină încât ei să poată ocoli toate pietrele. Călătorul va spune: «Da, cu o astfel de lumină călătoria este mult mai uşoară şi nici desertul nu mai este atât de înfricoşător!»

7.Dar cât de tare se va minuna călătorul atunci când călăuza va deschide toate uşițele felinarului său celui puternic şi când o adevărată lumină, asemănătoare cu aceea a soarelui, va inunda întregul deşert, luminând totul ca ziua, astfel încât chiar şi animalele de pradă care stăteau la pândă să o ia la goană, în timp ce minunatele păsări ale cerului se vor trezi, iar cântecele lor voioase vor începe să răsune de parcă atunci ar fi răsărit soarele! Iată cum trebuie să fie lumina adevăratului ghid spiritual!

8.Dar să vedem acum ce se petrece în cazul în care călăuza cea nepricepută vine cu un simplu felinar de noapte în mână şi îi spune călătorului: «Haide să mergem prin deşert!» Acesta îl va întreba: «Ne va fi suficientă această lumină a ta în bezna nopții?» Iar călăuza îi va răspunde cu patos mistic: «Prietene, felinarul meu pare a răspândi o lumină slabă, dar ea este una magică, suficientă pentru a te descurca foarte bine într-o noapte şi mai întunecată!»

9.Călătoria începe. La fiecare pas, cămilele ezită şi nu vor să meargă mai departe; căci o astfel de lumină nu face decât să le orbească, iar ele nu mai văd deloc. Aşa încât, se aşează şi nu mai vor să înainteze nici un pas.

10.Călătorul spune atunci: «Dar am ştiut dinainte că nu vom putea înainta prin deşert cu o astfel de lumină! Ce să facem acum? Am străbătut deja o bucată de drum şi suntem într-o situație destul de tristă!» Călăuza, încurcată la rândul ei, îi spune din nou cu un ton grav: «Cămilele sunt obosite şi, în plus, au simțit de la mare depărtare că există animale sălbatice în zonă, aşa că, spre norocul nostru, nu vor să meargă mai departe!» Cel condus spune: «Dar ce se va petrece dacă se vor apropia fiarele sălbatice şi ne vor face o vizită nedorită?» Călăuza, şi mai speriată, îl asigură pe călătorul îngrozit: «Oh, noaptea însăşi ne protejează; căci nu s-a mai pomenit niciodată ca un călător să fie atacat de animale sălbatice într-o astfel de noapte!» Din fericire, nu vine nici un animal, căci ele stau mai ales la intrarea în deşert. Ghidul şi călătorul rămân astfel să aştepte dimineața, consolându-se reciproc cât pot de bine.

11.La fel cred că se petrece şi atunci când un învățător neştiutor vrea să aducă zorii spirituali. În deşert, ca şi în bezna acestei ere pământeşti, unde nici învățătorul şi nici ucenicul nu văd nimic, învățătorul care vrea să pară înțelept îl consolează pe ucenicul său, spunându-i că toate lucrurile misterioase îi vor fi revelate în lumea de dincolo. Dar învățătorul cel neştiutor se teme pentru moartea trupului său mai mult decât ucenicul cel lipsit de experiență; căci măcar ucenicul mai are o credință oarbă, în timp ce învățătorul cel neghiob nu mai are demult nici măcar aşa ceva.”

Capitolul 120 - Despre ce va deveni învățătura Domnului şi cum va fi menținută puritatea ei

1.(Matael): „Cred acum cu multă convingere că nu ne va fi foarte greu să răspândim această învățătură divină a Ta, cu atât mai mult nouă, conducătorilor şi domnilor pământeşti. Dar am o altă întrebare, pe care o consider a fi foarte importantă, şi anume, cum se va menține neprihănită această învățătură pentru oameni şi cum va fi posibil ca ei să nu o întineze în timp cu tot felul de adăugiri sau omisiuni?! Căci suntem mulți aici care am primit această învățătură, nu numai pentru noi, ci şi pentru numeroşii noştri frați şi surori, şi vom căuta să o răspândim cu mult zel! Poate chiar şi noi vom transmite în moduri diferite unele părți din această evanghelie adevărată şi curată.

2.Căci într-un fel va trebui să vorbim cu iudeul, în alt fel cu grecul şi cu romanul, în alt fel cu persanul, indianul şi egipteanul şi cu totul altfel cu scitul, pentru că fiecare are idei şi concepții diferite. Vor apărea tot felul de amestecături şi de nuanțe. Atunci când, peste câteva sute de ani, popoarele vor compara învățăturile pe care le vor fi primit de la noi, care cu siguranță că vor fi fost scrise de oameni diferiți, vor arăta oare acestea la fel?! Nu cumva vor spune iudeii: «Noi suntem singurii care avem învățătura cea pură şi adevărată!»?! Iar grecii vor răspunde: «Nu-i adevărat, doar noi avem adevărata învățătură, aşa cum a ieşit ea din gura Domnului!» Iar romanii şi armenii nu vor spune oare şi ei acelaşi lucru?! Sper că totuşi, în ansamblu, diferențele nu vor fi foarte mari, dar în detaliu, având în vedere deplinul liber arbitru al oamenilor, cred că vor apărea, pe alocuri, destule lipsuri şi erori!

3.Considerând că inevitabil se va petrece aşa, cred că ar trebui să fim atenți şi să luăm măsurile necesare pentru ca din această învățătură minunată să nu iasă în cele din urmă un haos care să nu-i mai fie nimănui de folos. Tu ce crezi, Doamne?"

4.Eu am spus: „Dragul meu prieten, cu toate că îngrijorarea ta vine dintr-o inimă cinstită, trebuie să-ți spun totuşi că este puțin cam prematură! Într-adevăr, cu siguranță că această învățătură nu va rămâne atât de curată în vremurile viitoare la toate popoarele, aşa cum ați primit-o voi acum din gura Mea. De aceasta putem fi siguri.

5.În curând vor apărea şi o mulțime de evanghelii scrise şi, deşi fiecare dintre ele va afirma că deține adevărul curat, totuşi nici una nu va fi identică cu cealaltă. Ba chiar va fi mult mai rău: Prințul Minciunii, care este împotriva Mea, va acționa şi el şi va face semne mari, chiar dacă acestea vor fi false! Pe ogorul pe care am semănat sământa cea mai curată, el va arunca semințele rele ale buruienilor, pentru a sufoca grâul cel bun.

6.Dar toate acestea nu vor aduce nici un fel de prejudicii învățăturii Mele celei adevărate şi pure, căci voi veți răspândi şi comenta în continuare Cuvântul Meu, pe care vi l-am spus aici, fără a folosi neapărat, cu exactitate, vorbele Mele, ceea ce nici nu va mai fi necesar. Cu toate acestea, Spiritul viu al învățăturii Mele se va păstra.

7.Cel care va crede în Mine şi va fi botezat în numele Meu cu apă şi cu Duhul Sfânt va primi şi Spiritul Meu şi va obține lumina adevărului curat, atât în cele trecătoare, cât şi în cele veşnice. În el se va regăsi şi această învățătură, în toată neprihănirea ei. Iar cine nu va ajunge să primească această grație, acela nu va pătrunde şi nu va înțelege niciodată lumina cea curată a adevărului etern al învățăturii Mele, şi atunci va fi totuna cu ce fel de hrană îşi va îndopa «stomacul» său spiritual.

8.Crede-Mă, chiar dacă cineva ar deține tot ceea ce I-am spus Eu, exact aşa, literă cu literă, dar nu ar avea spiritul de a pătrunde Cuvântul Meu în profunzime, acolo unde domneşte lumina, puterea şi adevărul, învățătura Mea i-ar fi la fel de nefolositoare pe cât de nefolositoare le sunt fariseilor lungile lor rugăciuni!

9.Dar dacă cineva are în el spiritul cuvintelor Mele, atunci nu mai are nevoie de literă. Cine are spiritul, acela are şi învățătura cea curată. Eu voi rămâne în spiritul puținilor Mei copii adevărați până la sfârşitul vremurilor acestui pământ. Şi, în felul acesta, prietene Matael, voi avea grijă ca învățătura Mea să rămână mereu neprihănită!"

1.(Domnul): „Ceea ce este necesar ca oamenii să ştie şi să creadă va fi scris, la porunca Mea, de doi scribi ai Mei [Matei şi Ioan - nota lui J. Lorber]. Cine va primi învăţătura Mea şi va făptui conform ei va fi pregătit să primească Spiritul Meu. Iar o dată ce-l va avea, lui nu-i va mai trebui nimic altceva.

2. Însă dacă se va mulţumi doar cu ceea ce a primit şi aflat de la Mine, dar va fi trândav şi nu îşi va da silinţa să pună în fapte învăţătura Mea, atunci va avea litera aşa cum au scris-o cei doi scribi ai Mei sau cum a scris - pentru tine şi pentru alţii - şi Rafael, dar nu va ajunge niciodată la spiritul care sălăşluieşte şi se odihneşte adânc în lăuntrul literei.

3.Nimănui nu-i va fi de vreun folos dacă doar rosteşte: «Doamne, Doamne!»; căci astfel de ucenici nu Mă cunosc şi nici Eu nu îi recunosc pe ei.

4.Vă spun vouă ceea ce este din veşnicie adevărat şi vine de la Dumnezeu: cine nu va făptui deplin după învăţătura Mea, ci se va mulţumi doar să o asculte şi din când în când să o admire şi să o laude, acela nu va primi Spiritul Meu, iar întreaga Mea învăţătură nu îi va folosi decât puţin sau chiar deloc! Căci după ce-şi va fi lepădat trupul, rămânând gol, ca suflet, el nu va şti despre Mine şi despre învăţătura Mea mai mult decât unul care nu a auzit niciodată nici un cuvânt din ea - şi este cât se poate de firesc să fie aşa.

5.Iată o pildă: cineva a auzit vorbindu-se multe despre marele oraş împărătesc Roma, ştie şi drumul şi are şi mijloacele şi ocazia să călătorească până acolo, pentru a vedea şi cunoaşte foarte bine această frumoasă cetate, fiind chiar încurajat adesea de către prietenii săi, care au fost deja la Roma, să facă aceasta! Doar că el niciodată nu-şi face timp pentru aceasta, fiindcă este prea leneş şi prea se teme de neplăcerile care ar putea să apară în timpul unei asemenea călătorii şi, în cele din urmă, îşi spune: «Ei, la ce bun să mai fac această călătorie la Roma? Prietenii mei mi-au descris acest mare oraş atât de amănunţit, încât eu pot acum să mi-l imaginez la fel de bine, de parcă aş fi fost deja de mai multe ori acolo!»

6.Omul nostru este foarte sigur de acest lucru. Dar dacă îi vom arăta un desen cât mai fidel al oraşului Roma, fără a-i spune ce este şi ce reprezintă, acest om, care spune că Roma îi este cunoscută, se va uita la acel desen precum viţelul la poarta nouă! Chiar dacă l-am lăsa ani la rând să ghicească, tot nu va putea spune cu certitudine că acel desen fidel reprezintă Roma!

7.Ba mai mult: dacă totuşi acest om va ajunge cumva în oraşul respectiv, dar cineva îi va spune că nu se află în Roma, ci într-un alt oraş, el va sfârşi prin a crede ceea ce i se spune şi astfel nu va reuşi să vadă pădurea din cauza copacilor!

8.Vedeţi deci, că nu este de ajuns ca omul să cunoască ceva, indiferent în ce domeniu, doar din descrierile pe care le aude sau le citeşte. Toate aceste cunoştinţe rămân literă moartă dacă nu sunt puse în legătură cu viaţa sufletului prin simţire şi prin faptă.

9.Dacă acel om care a aflat diverse lucruri interesante despre Roma porneşte la drum şi ajunge acolo, putând vedea totul cu propriii lui ochi, adevărul deplin se va impregna adânc în sufletul său, iar el nu-şi va mai face tot felul de imagini false despre acest oraş, căci acum va şti cum arată el cu adevărat.

10.Însă dacă nu ar fi văzut niciodată Roma, imaginea sa despre acest oraş s-ar fi schimbat cu fiecare nouă poveste referitoare la aspectul şi la organizarea lui. Nu ar fi făcut decât să înlocuiască o imagine plăsmuită cu o altă imagine plăsmuită, atâta timp cât nu ar fi văzut direct oraşul, ca să-şi facă o impresie cât de cât apropiată de realitate.

11.După cum spuneam, o dată ce el însuşi a văzut oraşul, pot apoi să vină la el sute de oameni, făcându-i tot felul de descrieri noi şi stranii ale aspectului Romei, căci el va râde de ei - şi poate uneori se va şi mânia din cauza neruşinării acelor mincinoşi şi lăudăroşi - şi îi va izgoni; pentru că el ştie acum cu adevărat cum arată Roma şi nu-l mai poate păcăli nici un fel de reprezentare născocită.

12.De ce este aşa? Pentru că prin propria lui strădanie şi muncă şi-a impregnat deplinul adevăr nu numai în creier, ci şi în sufletul său cel viu! Astfel el a preluat în sufletul său adevăratul spirit al acelui lucru; imaginea reală trăieşte acum în el şi nu mai poate fi distrusă, pentru că este vie.

13.Exact aşa cum această pildă a arătat clar diferenţa, din toate punctele de vedere, dintre imaginea iluzorie şi deplinul adevăr, simpla descriere a Romei rămânând cu mult în urma cunoaşterii sale directe - pentru că prima este rodul imaginaţiei, iar ea poate fi uşor înlăturată de reprezentarea cea adevărată, care prinde viaţă în suflet -, la fel este şi cu învăţătura Mea.”

Capitolul.122 - Importanţa punerii în faptă a învăţăturii Domnului

1.(Domnul): „Dacă veţi nota cuvânt cu cuvânt, prin semne care să dăinuie în timp, ca nu cumva să se piardă vreo literă, şi dacă veţi propovădui şi citi popoarelor Cuvântul Meu, iar ele vor spune toate: «Ah, iată, este o învăţătură nemaipomenită, demnă de gura lui Dumnezeul», dar totuşi nimeni nu se va osteni să o aplice întru totul conform principiilor şi cerinţelor ei - atunci va mai folosi oare cuiva această învăţătură a Mea, păstrată atât de curată? Vă răspund tot Eu: nu-i va folosi nimănui! Sau un leac, îi poate fi el de vreun folos celui bolnav, dacă el nu îl ia deloc ori nu-l utilizează conform prescripţiilor medicului celui experimentat?!

2.Însă cineva care, aflând chiar şi puţine lucruri despre învăţătura Mea, va începe totuşi imediat să o respecte întocmai, va avea un folos mai mare decât un altul care, deşi este cu adevărat capabil să vorbească plin de adânc respect despre Mine şi învăţătura Mea, nu se poate hotărî să o pună în faptă. Căci primul, prin fapta sa, pusă la unison cu principiile divine pe care le-a aflat, va da Viaţă în sufletul său puţinului pe care tocmai l-a descoperit, iar din această micuţă sământă va strânge o recoltă mare, care nu va mai putea fi distrusă de nici o putere a răului; în timp ce al doilea, care doar laudă şi păstrează învăţătura Mea, rămânând însă mereu flămând din punct de vedere spiritual, va scormoni prin toate celelalte învăţături, dar va muri totuşi de foame spirituală. Oare sufletul său Mă

va recunoaşte în lumea de dincolo, dacă aici nu şi-a însuşit, prin faptă, adevăratul spirit al cuvintelor Mele?

3.Să presupunem că un om nu ştie mai multe despre învăţătura Mea, decât faptul că trebuie să-L iubească pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele său ca pe sine însuşi, şi în acest caz el gândeşte: «Iată o învăţătură bună! Trebuie să existe o Fiinţă Divină Supremă care - judecând după tot ceea ce a creat - este plină de bunătate şi cât se poate de înţeleaptă. Această Fiinţă nespus de bună, înţeleaptă şi atotputernică trebuie stimată, preţuită şi iubită mai mult decât oricare altă fiinţă din lume. Semenul meu este un om la fel ca mine, iar Creatorul l-a înzestrat cu aceleaşi drepturi în această lume ca şi pe mine. De aceea, el nu trebuie dispreţuit, ci raţiunea mă obligă să îl preţuiesc aşa cum mă preţuiesc pe mine. Căci dacă îl dispreţuiesc pe el, atunci mă dispreţuiesc şi pe mine, eu fiind tot un om ca şi el, şi nimic mai mult. Recunosc că acesta este un principiu de viaţă superior şi de aceea vreau să-l urmez cu stricteţe!»

4.Acest om urmează învăţătura Mea şi urmăreşte să-i înveţe şi pe cei din jurul său, pe de o parte prin propriul său exemplu şi, pe de altă parte, prin judecata sa foarte simplă şi firească. Astfel, familia lui va oferi veritabile modele de oameni cinstiţi şi dăruiţi lui Dumnezeu. Care sunt roadele imediate ale unui asemenea mod lăudabil de a acţiona? Oamenii vor trăi în pace. Nici unul nu va urmări să se ridice deasupra celuilalt. Cel care a înţeles învăţătura îşi va da cu multă iubire toată silinţa să-l ajute şi pe celălalt să priceapă şi îi va deschide ochii asupra tuturor miracolelor din Creaţie cunoscute lui, bucurându-se că l-a întărit pe cel slab.

5.Pentru că toate acestea sunt puse în faptă, ele vor fi preluate şi de viaţa sufletului, care va deveni atunci, în mod evident, mai activ şi mai viu."

Capitolul 123 - Înţelepciunea este o urmare a faptelor realizate din iubire

1.(Domnul): „Cu cât mai activ devine sufletul, cu atât mai multă lumină se va face în el; căci elementul de bază al vieţii sufletului este focul. Cu cât mai mult va lucra acest element, cu atât mai multă lumină se va răspândi în interiorul sufletului şi în afara lui. Dacă sufletul devine din ce în ce mai impregnat de focul vieţii, el va începe să lumineze tot mai mult şi, prin intermediul acestei lumini crescânde, el va pătrunde tot mai adânc tainele profunde ale vieţii.

2.Această înţelegere profundă îi dă sufletului un nou avânt pentru a-L iubi şi slăvi din ce în ce mai mult pe Dumnezeu, iar această iubire este deja o primă scânteie a spiritului divin din el. Ea va creşte tot mai mult, iar în scurt timp sufletul va deveni una cu Spiritul lui Dumnezeu, care îl va conduce în tot adevărul şi în toată înţelepciunea.

3.Şi dacă un om dobândeşte în acest fel înțelepciunea, după cum v-am mai spus şi arătat de atâtea ori în ultimele zile, credeți că mai contează atât de mult pentru el să primească toate cuvintele Mele, exact aşa cum le-am rostit, literă cu literă? O, nu! Lui nu i-au ajuns la urechi decât cele două legi ale iubirii, iar respectarea lor întocmai şi cu conştiinciozitate i-a adus toate celelalte comori!

4.Unii dintre voi, în pofida faptului că v-am explicat totul foarte limpede, se întreabă: «Dar cum de este oare cu putință ca numai respectarea celor două porunci să înalțe sufletul pe astfel de culmi ale adevărului?» Iar Eu vă zic vouă: este cu putință, deoarece sufletul a fost pregătit de la bun început pentru aceasta!

5.Cum ajunge strugurele să se coacă şi să fie atât de dulce şi de plin de spirit*? Lumina şi căldura soarelui fac aceasta. Prin intermediul lor, spiritele naturii din viță devin tot mai active, interacționând şi amestecându-se într-un anumit mod unele cu altele, ajungând astfel să fie la rândul lor mai înfocate şi mai luminoase. Astfel creşte şi inteligența lor. Cu cât mai luminoasă devine inteligența lor, cu atât mai mult se recunosc între ele ca fiind înrudite şi încep să se adune, să se ordoneze şi să se unească. Când acest lucru s-a petrecut integral, strugurele este copt şi poate fi mâncat.

6.Dacă vei stoarce strugurii şi vei pune sucul lor într-un vas, spiritele mustului - care sunt spirite ale naturii, bine ordonate - nu vor mai suporta ca un corp străin, care conține spirite ale naturii de o cu totul altă proveniență, să perturbe buna lor rânduială deja existentă. Imediat ce în must se află un element străin aparținând unei alte rânduieli, el începe să fermenteze şi să fiarbă, până ce intrusul este izgonit sau se supune în totalitate ordinii sale. O dată ce se petrece aceasta, se trezeşte spiritul luminii şi al căldurii interioare specific tuturor spiritelor bine ordonate din sucul de struguri purificat, iar mustul, care fusese foarte impur, devine acum un vin curat.

7.Toate acestea sunt o consecință a influenței soarelui, respectiv, a luminii şi a căldurii sale. La fel este şi în cazul oamenilor şi al sufletului lor! Dacă prin respectarea legilor divine omul ajunge să aibă un suflet tot mai activ, atunci lumina şi căldura divină se vor extinde în toate sferele vieții lui. El va deveni astfel tot mai conştient de el însuşi, precum şi de puterea divină care se va revărsa tot mai mult în el şi care va face să se nască în el o viață tot mai spirituală.

8.Dacă el recunoaşte această putere, Îl recunoaşte şi pe Dumnezeu, care este izvorul ei, şi atunci îl va iubi tot mai mult. Iubindu-L, el va alunga singur tot ceea ce este străin ordinii divine din viața lui, iar aceasta va deveni tot mai curată şi mai desăvârşită. Astfel, el se va uni tot mai mult cu Spiritul lui Dumnezeu din lăuntrul său. Se înțelege de la sine că puterea unui astfel de suflet, care este pătruns de Spiritul lui Dumnezeu, va creşte, el devenind în felul acesta un adevărat copil al Celui Preaînalt.

9.Atunci când un astfel de suflet îşi părăseşte trupul şi ajunge în vasta lume de dincolo - fiind în mod necesar pe deplin conştient - imediat Îl va recunoaşte, cu siguranță, pe Dumnezeu, pentru că încă de aici, de pe pământ, s-a unit plenar cu El şi a devenit perfect conştient, deoarece conştiința clară a Spiritului lui Dumnezeu a devenit, într-un anumit fel, chiar conştiința luminoasă a acestui suflet cu care s-a unit.” (* - Vezi mai pe larg „Secretele Vieții”, n.r.)

1.(Domnul): „Dacă este aşa - şi în veci nu va putea fi altfel -, atunci vedeți cât de neîntemeiată este grija voastră pentru păstrarea purității Cuvântului Meu, pe care l-ați auzit! Ființei umane îi este de ajuns doar foarte puțin din el - cât cel mai mic fir de nisip, însă dacă-l va sădi în ogorul inimii sale şi îl va îngriji, atunci va creşte din el un arbore, în crengile căruia se vor adăposti păsările cerului.

2.Fariseii nu dețin oare cărțile lui Moise şi ale profeților, aşa cum au fost ele scrise? Nici o liniuță nu lipseşte din ele! Dar la ce le foloseşte?! Căci, cu toate acestea, ei sunt asemenea unor lupi în piei de oaie, porniți să nimicească blândele oițe de pe păşunile liniştite!

3.Eu vă spun vouă: tot ceea ce este exterior - chiar dacă pare a fi fără de prihană - ucide; numai spiritul are viață şi însuflețeşte tot ceea ce pătrunde. De aceea, să rezumați învățătura Mea la ceea ce le este necesar, în general, oamenilor. Cine o va pune în fapte, acela va trezi - pe măsura acțiunilor sale - Spiritul lui Dumnezeu în lăuntrul său, iar Acesta îi va anima sufletul cu lumina şi cu focul deplinului adevăr; astfel sufletul va fi condus în deplinul adevăr şi în înțelepciunea lui Dumnezeu şi va trăi cu claritate, atât înăuntrul, cât şi în afara sa, ceea ce Eu v-am spus acum şi chiar infinit mai mult.

4.Gândiți-vă acum că aş vrea să vă dezvălui în detaliu întreaga Mea Creație şi să o descriu, de la cele mai mari lucrări până la cele mai mici, şi că aş chema mii de îngeri ai Mei şi le-aş porunci să scrie tot, în modul în care ei o pot face, mai precis, cu viteza fulgerului! În primul rând, am avea nevoie de atâta piele albă pentru scris, încât ea nu ar încăpea nici pe departe într-o întreagă sferă a Creației; în al doilea rând, aceste nenumărate piei ar trebui să fie scrise nespus de mărunt, aşa încât vă întreb, când ați termina de citit aceste scrieri?! Sper acum că începeți să vă dați seama de prostia voastră!

5.Duceți-vă la Memfis, la Teba, la Karnak sau la Alexandria! Acolo veți găsi biblioteci; dar vă spun că nici un om nu este în stare să citească toate scrierile lor, nici în cinci sute de ani! Ar fi necesară vârsta lui Matusalem, pentru a parcurge o singură dată toate scrierile! Şi cu ce s-ar alege cel care ar putea face acest efort uriaş? Căci, cu fiecare zi care ar trece, cu fiecare ceas, ba chiar cu fiecare minut, el ar uita câte ceva din cele citite cu atâta zel. În final, el pur şi simplu va uita tot şi nu va obține absolut nici un folos pentru viața sa, rămânând aproape la fel de prost ca mai înainte.

6.Vă puteți da seama acum că Eu vreau să vă arăt, cu această învățătură a Mea, o cu totul altă cale, prin care cine va dori cu adevărat va putea pătrunde în cel mai scurt timp toată înțelepciunea cerurilor?!

7.Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața. Eu voi veni întotdeauna în spiritul aceluia care M-a luat în sufletul său, iubindu-Mă cu adevărat, şi care crede în Mine nu numai după cuvintele auzite, ci pe deplin, prin faptă, şi Mă voi revela lui, luminându-l precum soarele luminează la răsărit câmpiile pământului şi le scoate din întuneric.

8.Cu o singură privire lăuntrică, spirituală, el va putea cunoaşte mai mult decât dacă ar fi citit de zece ori o sută de mii de ani - presupunând că i-ar fi dat unui om să trăiască atât de mult.

9.Voi înşivă aţi auzit şi aţi văzut câte ceva în zilele pe care le-am petrecut învăţându-vă şi lucrând printre voi, şi sufletele voastre au fost astfel mult trezite, iar în inimile voastre au intrat iubirea, credinţa şi încrederea deplină, Dar dacă vă veţi mulţumi cu atât, veţi obţine puţine foloase pentru sufletele voastre, iar cunoaşterea şi simţirea voastră vor rămâne la ceea ce aveţi acum.

10.De acum încolo va trebui să acţionaţi voi înşivă conform învăţăturii Mele, iar sufletele voastre vor deveni mai vii şi mai pline de lumină; abia atunci Spiritul Meu îşi va face sălaş în sufletele voastre şi vă va conduce în toată înţelepciunea Sa.

11.În aceasta constă noua şcoală a vieţii adevărate, a cunoaşterii lui Dumnezeu şi a cunoaşterii de sine. De aceea, învăţătura Mea este o Evanghelie (etimologic, 'veste bună'.) adevărată, întrucât ea îi învaţă pe oameni să meargă pe calea cea dreaptă şi adevărată pentru dobândirea vieţii eterne şi a unicei şi adevăratei iubiri şi înţelepciuni, care vin de la Dumnezeu.

12.Această învăţătură poate fi exprimată în puţine cuvinte, iar dacă ar fi scrisă într-o carte, atunci ea ar putea fi parcursă în câteva ceasuri de orice cititor. Dar simpla ei lectură nu-i va oferi decât nişte informaţii exterioare despre învăţătura Mea, ceea ce, desigur, este o condiţie prealabilă.

13.Acest act se aseamănă cu primul pas care este necesar atunci când vrei să faci o călătorie. Dacă aş vrea să merg de aici la Damasc dar nu aş face primul pas, e de la sine înţeles că nu l-aş putea face nici pe al doilea şi, cu atât mai puţin, pe următorii, care ar trebui să mă ducă acolo, însă chiar dacă aş face primul pas, apoi pe al doilea, pe al treilea şi pe al patrulea, tot nu mi-ar fi de folos dacă apoi m-aş opri pentru că aş crede că este prea obositor să merg la Damasc.

14.Acum v-am arătat ce aveţi de făcut pentru a dobândi Viaţa Veşnică şi toată dreptatea ei. Urmaţi ceea ce v-am spus, şi făgăduinţa pe care v-am făcut-o se va îndeplini, căci, din tot ce v-am arătat până acum, lucrul cel mai măreţ şi de care trebuie să ţineţi cel mai mult seama este ceea ce vam spus şi v-am dezvăluit în aceste momente.

15.V-am arătat şi v-am revelat multe miracole ale creaţiilor Mele şi aţi învăţat astfel multe de la Mine, însă deocamdată voi nu ştiţi decât ceea ce aţi văzut şi auzit. Dincolo de aceasta, nu ştiţi nimic, însă prin aceste ultime dezvăluiri v-am arătat, până-n cele mai mici amănunte, ce trebuie să faceţi voi sau oricine altcineva pentru a ajunge să aveţi o viziune nelimitată asupra Infinitei Creaţii a lui Dumnezeu, viziune care nu va mai dispărea, ci va dura etern.”

1.(Domnul): „Urmaţi cu sârguinţă această învăţătură; daţi-vă silinţa şi verificaţi dacă nu a mai rămas ceva neînţeles, pentru ca în cele din urmă să nu trebuiască să spuneţi: «Ia te uită, timp de zece-douăzeci de ani am făcut tot ceea ce era prescris în această nouă învăţătură şi totuşi am rămas exact în acelaşi loc; nu simt încă nimic în mine care să semene cu vreo iluminare deosebită, iar de aşa-numita Viaţă Eternă nici nu poate fi vorba! Oare ce-mi lipseşte?»

2.De aceea, Eu vă spun: verificaţi cu atenţie dacă nu se mai furişează în inima voastră vreun gând străin, legat de obţinerea vreunei bogăţii a acestei lumi, dacă nu cumva inima şi, o dată cu ea, şi sufletul vostru n-au rămas prizoniere ale unui orgoliu exacerbat, ale unei anumite meschinării şi ale unei prea mari dorinţe de agonisire - sora mai mică a zgârceniei -, ale dorinţei de faimă, ale unei tendinţe de a judeca, ale dorinţei de a avea mereu dreptate, ale încăpăţânării, ale desfrânării etc, etc. Cât timp va fi aşa, nu veţi ajunge la îndeplinirea acestei făgăduieli.

3.Priviţi mustul şi apoi vinul curat dintr-un butoi sau dintr-un burduf! Atâta timp cât în must se mai află componente grosiere, străine, el va fermenta şi nu va ajunge la o stare de puritate. O dată ce acestea au fost înlăturate, el se linişteşte tot mai mult în acel butoi, se limpezeşte şi se transformă într-un vin curat.

4.Unii nu vor fi foarte departe de a dobândi pe deplin împărăţia lui Dumnezeu în sufletul lor, şi totuşi nu o vor dobândi, pentru că se cercetează prea puţin pe sine şi nu observă aspectele lumeşti sau impurităţile ce se mai alipesc de sufletul lor. Dacă ei se vor privi cu atenţie, atunci se prea poate să descopere, de exemplu, că sunt încă prea sensibili sau că se simt jigniţi din orice nimic.

5.Cineva poate să întrebe atunci: «Înseamnă că omul nu trebuie să mai aibă nici un strop de onoare?» Eu îi răspund aceluia: ba bine că nu, prietene, omul poate să aibă onoare, dar trebuie să fie una de felul cel mai nobil! Dacă un amărât te-a jignit, nu te supăra pe el, ci du-te şi spune-i: «Prietene, pe mine nu mă poţi jigni; căci eu te iubesc pe tine şi îi iubesc pe toţi oamenii! Îi binecuvântez pe cei care mă blestemă, iar celor care-mi fac rău le fac bine din toate puterile mele! Dar nu este bine ca un om să îl jignească pe celălalt; de aceea, renunţă la aceasta, pentru propria ta mântuire! Căci în dorinţa ta crescândă de a jigni, ai putea da peste cineva care să se ofenseze şi să-ţi facă mari neplăceri. Iar atunci, îţi vei da seama că tu eşti singurul vinovat pentru toate aceste probleme!»

6.Dacă vei putea vorbi fără nici un pic de supărare în inimă cu cineva care te-a jignit, atunci înseamnă că simţământul curat al onoarei divine şi-a găsit loc în inima ta. Dacă totuşi mai simţi o cât de mică supărare în tine şi eşti neprietenos cu acel om, aceasta este dovada faptului că un mic orgoliu încă mai există bine ascuns în inima ta, care singur este de ajuns pentru a stânjeni contopirea sufletului tău cu Spiritul Meu de lumină.

7.Sau să ne imaginăm că un acelaşi sărac insistă acum să-i daţi de pomană mai mult decât îi dădeaţi de obicei. Voi aveţi suficient şi i-aţi putea da săracului de o mie de ori mai mult decât i-aţi dat până acum; dar îi arătaţi uşa, ca să fiţi siguri că nu va mai îndrăzni să vină la voi, pentru că vă supără neruşinarea lui şi vă temeţi de faptul că el ar putea să vă ceară de pomană de câte ori vă vede!

8.Pentru un om al acestei lumi ar putea părea firesc să procedeze aşa; dar cine se poartă astfel cu sărmanul om nu este încă îndeajuns de pregătit pentru împărăția Mea, în care Eu las soarele să răsară şi să strălucească în fiecare zi, atât asupra celor buni, cât şi asupra celor răi, pentru folosul tuturor creaturilor.

9.Aceeaşi rază care aureolează palatele aurite ale regilor şi care purifică şi îndulceşte sucurile nobile ale strugurilor luminează şi băltoacele şi cloacele şi nu este deranjată de orăcăitul broaştelor şi de cântatul greierilor. O astfel de reticență are ca fundal o meschinărie care încă mai există, iar meschinăria şi economia exagerată nu sunt prea departe de zgârcenie şi tulbură «mustul» vieții sufletului; iar atâta timp cât aceasta se mai produce încă, sufletul nu va deveni un «vin» pur şi spiritual.

10.Cel care găseşte în milostenie o mare bucurie şi nu consideră că i-a dat de pomană unui om sărman de prea multe ori, acela este cu adevărat pregătit pentru a intra în împărăția Mea, dacă nu cumva mai ascunde vreo altă mică pată în sufletul său.

11.De aceea, Eu vă spun să vă analizați cu atenție până în cele mai mici detalii, pentru ca ființa voastră lăuntrică să fie luminoasă şi vie, liberă de toate zațurile lumeşti.”

Capitolul 126 - Iubirea față de semeni potențează şi agoniseala

1.(Domnul): „Unii dintre voi vor zice în sinea lor: «Da, ar fi bun un astfel de examen de conştiință; dar cum să facem să avem mereu măsura corectă a unei simțiri şi conştiințe neprihănite? Omul primeşte încă din faşă anumite obiceiuri larg răspândite, pe care le consideră drepte şi întemeiate. Dacă nu le-ar respecta, ar crede chiar că păcătuieşte.»

2.De exemplu, la oameni agoniseala este o purtare lăudabilă şi de dorit. În popor se spune: «Cine agoniseşte în vremea tinereții şi a maturității nu va duce lipsă de nimic la bătrânețe; iar cine nu munceşte şi nu agoniseşte nu trebuie nici să mănânce!»

3.Dragii Mei prieteni, aceste principii, care sunt demne de laudă, îmi sunt binecunoscute. Ele pot şi trebuie să existe pretutindeni, acolo unde oamenii trăiesc în comunități, dar întotdeauna, în sensul cel mai nobil pentru viață, însă, pentru ca aceste principii să existe în comunitățile umane doar în acest mod, ele trebuie întotdeauna să fie însoțite de un element reglator durabil şi de încredere. Care ar putea fi acest element reglator? Nimic altceva decât iubirea adevărată şi curată pentru semeni, al cărei principiu suprem constă în a-i dori şi a-i face aproapelui, din toată inima, ceea ce-ți doreşti ție şi ceea ce vrei să-ți facă şi ceilalți la rândul lor.

4.Cine urmează acest principiu va vedea repede că îi va îndemna totodată şi pe ceilalți oameni la o anumită hărnicie şi la o nobilă şi adevărată agoniseală; căci nu este pe placul Meu ca un om să fie leneş alături de Mine, în timp ce Eu muncesc; astfel nici Eu nu voi fi leneş lângă el!

5.Dacă fiecare ar face aceasta din iubire adevărată şi sinceră pentru semeni, curând nu ar mai exista decât foarte puţini oameni care să poată fi numiţi «Săraci». În afara celor ologi, infirmi, orbi, surzi şi leproşi, care trebuie să fie îngrijiţi cu bucurie în inimă, ar mai rămâne puţini care să constituie o povară pentru obşte.

6.Apoi, în fiecare comunitate vor fi câte unul sau mai mulţi învăţători, care nu vor avea timp să-şi câştige prin munca braţelor lor cele necesare pentru trai. De ei trebuie să aibă grijă ceilalţi, astfel încât să nu fie nevoie ca învăţătorul să facă muncile câmpului în timpul destinat învăţării voastre şi a copiilor voştri! Şi aceasta este o modalitate deosebită de manifestare a iubirii pentru semeni, care stă la loc de cinste. Căci pe cel care vă hrăneşte cu adevăratele comori spirituale ale vieţii nu trebuie să-l lăsaţi să ducă lipsuri în sfera sa trupească.

7.Iar cine a primit această graţie de la Mine şi este chemat, în numele Meu, să fie un învăţător al oamenilor, acela să îşi aducă aminte că a primit acest dar de la Mine fără nici o plată şi de aceea să nu ceară să fie plătit pentru că răspândeşte ceea ce Eu i-am dat! Un adevărat învăţător va da mai departe ceea ce a primit fără plată de la Mine şi nu va pretinde, la rândul lui, vreo răsplată. Dar ceilalţi trebuie să primească de bunăvoie şi din iubire adevărată pentru Mine învăţătura de la cel pe care Eu l-am trimis la ei şi să nu-l lase să ducă lipsă de ceva; întrucât, ceea ce îi fac ei unui trimis deal Meu, este de la sine înţeles că Mi-au făcut chiar Mie!

8.Oamenii să lucreze cu multă bucurie, pentru ca inima învăţătorului să nu se întristeze din cauza asprimii inimilor lor şi el să vadă cu încântare cum cuvântul Meu ieşit din gura sa începe să dea roadele cele nobile ale adevăratei vieţi interioare.

9.Vedeţi acum că iubirea adevărată, pură şi - să-i spunem - raţională pentru semeni este, în această viaţă pământească, măsura cea mai adecvată a curăţeniei sufletului. Folosiţi-o deci cu întâietate, în lumina Spiritului Meu, şi veţi culege curând roadele binecuvântate, destinate cămărilor vieţii eterne! Ei bine, Matael, ce crezi despre această modalitate de a păstra pură învăţătura pe care vam dat-o? Acum crezi sau nu că ea se va păstra astfel curată pentru toţi oamenii, până la sfârşitul timpurilor?”

10.Copleşit de adevărul cuvintelor Mele, Matael a spus: „Doamne, lasă-mi doar un mic răgaz şi Îţi voi mulţumi şi prin cuvinte pentru această neaşteptată iluminare şi risipire a îndoielilor mele! Inima mea este încă prea copleşită. Lasă un mic răgaz sufletului meu, o Doamne, Tu, cel veşnic înţelept!”

Capitolul 127 - Iubirea ca adevărata laudă adusă lui Dumnezeu. Parabola despre seceriş şi despre cedri

1.După o vreme, când Matael al nostru s-a mai adunat, a vrut să-Mi aducă un nemaipomenit elogiu ditirambic.

2.Eu însă i-am spus: „Prietene, ceea ce vrei să spui acum cu voce tare ştiu deja de mult timp, de la alfa la omega. Aşa că poţi să nu mai spui nimic! Nu sunt adeptul unor astfel de elogii pompoase şi cel mai plăcut elogiu pe care Mi-l poţi oferi este să Mă iubeşti cu adevărat, din adâncul inimii tale!

3.Când vei fi printre ai tăi, vei putea să Mă preaslăveşti cu mult entuziasm, iar Eu te voi răsplăti cu tot felul de daruri pentru inimă, suflet şi spirit; dar pentru Mine această preaslăvire nu este necesară, dacă şi ceilalţi Mă recunosc la fel ca tine.

4.Crede-Mă, ceva mai măreţ, mai sublim şi mai demn de Dumnezeu decât Psalmii lui David şi decât Cântarea Cântărilor a lui Solomon nu s-a mai scris sau cântat de la Noe încoace pe acest pământ. Dar, prin aceasta, David şi Solomon nu au devenit mai însemnaţi pentru Mine! Solomon a sfârşit chiar prin a se îndepărta de graţia Mea, din propria lui vină, iar David a devenit bărbatul plăcut inimii lui Dumnezeu nu prin Psalmii săi, ci numai prin faptul că a recunoscut Voinţa Mea şi a urmato de bunăvoie. Tocmai pentru că a făcut aceasta, Psalmii lui au căpătat o valoare în faţa Mea! Acum poţi să îţi dai seama ce are cu adevărat valoare pentru Mine. Urmează întocmai Voinţa Mea, care este una cu Voinţa lui Dumnezeu Tatăl, şi astfel Mă vei slăvi cel mai frumos, bucurându-Mă cu adevărat, ceea ce va fi şi în folosul sufletului tău!

5.Dar acum trebuie să vorbesc cu Roclus; căci văd că mai are ceva pe inimă şi vrea o explicaţie, iar Eu am să i-o dau. Roclus, vino mai aproape, căci am să-ţi mai spun ceva!"

6.Cum a auzit cuvintele Mele, Roclus a venit degrabă la Mine şi a spus: „Doamne şi învăţătorule, aici, în faţa Ta, se află ultimul şi cel mai neînsemnat slujitor al Tău! Porunceşte, o Doamne, şi voi face tot ce-mi vei cere! Căci am ascultat vorbele Tale călăuzitoare, le-am verificat în focul iubirii din inima mea şi mi-am dat seama că tot ceea ce ne-ai învăţat şi ne-ai arătat este întru totul adevărat. Cunoaşterea şi recunoaşterea trebuie să fie primele, dar imediat după aceea urmează punerea lor în faptă; căci fără aceasta, ele nu au nici o valoare! Sunt atât de încredinţat de acest lucru, încât toţi înţelepţii pământului la un loc nu mi-ar putea clinti această convingere. Porunceşte-mi deci, Doamne, şi mă voi apuca imediat de treabă!"

7.„Da, da - am spus Eu - avem într-adevăr o mare lucrare în faţa noastră şi deocamdată sunt puţini cei pregătiţi să lucreze! Grâul este copt, recolta ar putea fi mare, dar există prea puţini secerători şi spicuitori. De aceea, a sosit momentul să ne apucăm de treabă, pentru ca grâul să fie dus în hambarele Mele înainte ca furtunile să înceapă şi să distrugă nobila recoltă, iar păsările cerului să vină şi să-şi potolească foamea cu ea.

8.În Liban mai există încă acei cedri sub ale căror crengi se ruga odinioară Samuel. Aceşti copaci erau pe atunci tineri, plini de putere şi stufoşi, iar furtunile cele năprasnice îşi revărsau zadarnic furia asupra lor. Dar fibrele vieţii lor sunt putrede acum, căci bătrâneţea este neputincioasă! Bătrânii cedri ai Libanului înfruntă furtunile doar cu o parte din crengi, căci le-au mai rămas doar câteva mai sănătoase; mai mult de două treimi

din crengile lor au căzut deja, iar din treimea rămasă, nici măcar jumătate nu sunt sănătoase, ele nefiind acum decât un adăpost bun pentru maimuțe şi o slabă apărare împotriva furtunilor, atât de specifice Libanului. Semănătura este acum foarte coaptă, numai bună pentru a fi strânsă. Apoi, ca un pădurar priceput, vei putea sădi noi puieți de cedru în Liban; dar oare ce trebuie făcut pentru a încheia lucrarea chiar înainte de a veni furtunile cele năprasnice? Mă înțelegi, prietene?"

9.Roclus a făcut ochii mari şi a spus: „Doamne, am înțeles, pentru că ai vorbit în cea mai pură limbă greacă, dar nu am pătruns adevăratul sens al vorbelor Tale! Unde ai Tu, Doamne, pe acest pământ, un ogor cu grâu care să fie acum copt, numai bun pentru a fi secerat? Spune-mi unde, şi mâine vor merge acolo o mie de cosaşi şi spicuitori, iar furtunile care vor veni nu au decât să se dezlănțuie apoi peste mirişte!

10.Şi apoi, ce ne priveşte pe noi Libanul, care mai are puțini cedri? Cei de acolo vor avea ei grijă să planteze noi puieți pentru a-l împăduri, iar numeroasele maimuțe n-au decât să sară cât poftesc pe crengile cele groase şi încă viguroase ale cedrilor care-i adăposteau odinioară la umbra lor pe Samuel, pe David şi pe Solomon! Cred că ar fi mult mai bine să ne dedicăm adevăratei cultivări a oamenilor şi să lăsăm Libanul în pace. În ceea ce priveşte ogorul pe care îl ai - sau poate doar l-ai luat în arendă - pe aici pe undeva, în ținutul Nazaretului, de el mă voi ocupa chiar acum, iar mâine seară nu vei mai găsi pe câmp nici un spic, care să poată fi distrus de furtunile viitoare! Aşadar, porunceşte, Doamne, iar în câteva ceasuri voi chema la muncă vreo şase mii de brațe."

Capitolul.128 - Semnificația spirituala a celor doua pilde

1.Eu am spus: „Vezi tu, prietene, păsările îşi au cuiburile lor, iar vulpile îşi au vizuinile lor; dar Eu, Fiul Omului, nu am pe acest pământ nici măcar o piatră pe care să-Mi odihnesc capul şi care, după legile lumeşti, să fie a Mea, ce să mai vorbim atunci de un ogor cu grâu care - fiind al Meu - să trebuiască să fie secerat!

2.«Ogorul» la care mă refer Eu este această lume; «grâul» cel copt care se află pe el sunt oamenii, iar «secerătorii» sunt cei pe care îi numesc ucenicii Mei. Aceştia trebuie să iasă neîntârziat în lume şi să răspândească învățătura Mea. Ei trebuie să-i aducă pe drumul cel bun pe cei ce rătăcesc pe alte cărări şi să-i conducă la dumnezeiescul adăpost.

3.Oamenii vor fi «copți» atunci când li se va trezi aspirația pentru un scop divin cât mai înalt. Toți caută liniştea ce este încununată de fericire, dar pe nişte căi rătăcite, şi, în ciuda căutării lor, ei nu obțin în final decât moartea trupului; iar dincolo de această cumplită dezamăgire, în lumea de dincolo nu va exista pentru ei decât noaptea cea întunecată a ignoranței.

4.Atâta timp cât omul nu simte în el o astfel de aspirație frenetică, ci viețuieşte cel mai adesea asemenea unui animal, fără să fie interesat de aspectele mai profunde, spirituale ale vieții, hrănindu-se ca un polip ce se află pe fundul mării, el nu este încă suficient de «copt» pentru o revelație divină înaltă. Dar există numeroşi oameni, chiar şi

printre păgâni (cam o treime din locuitorii Pământului), care, deşi sunt adesea înrobiţi de tot felul de pasiuni, caută totuşi cu fervoare o fericire la care nu pot decât să viseze; dacă vor fi orientaţi cum trebuie, la momentul potrivit, aceştia vor fi apoi «copţi» pentru o viziune divină superioară, pentru adevăr, deci ei vor putea fi pregătiţi pentru a intra în împărăţia Mea. Ei vor fi «grâul cel copt» şi pentru ei va fi nevoie de mulţi secerători - învăţători destoinici din şcoala Mea -, care va trebui să fie înzestraţi cu o mare iubire, cu răbdare, cu blândeţe, cu înţelepciune şi cu o mare putere interioară.

5.Vezi tu, acum, din aceştia sunt încă foarte puţini. În afara voastră şi a negrilor care au fost aici, luând suficient de multă lumină divină pentru seminţia lor, şi care vor face o treabă bună în ţara lor, nu mai există alţii! Dar voi, cei puţini, care sunteţi acum aici, să nu staţi în aşteptare cu braţele încrucişate, ci să munciţi plini de râvnă şi aproape fără odihnă, pentru ca numărul secerătorilor bine pregătiţi şi puternici să crească pe marele ogor al vieţii, unde se află semănătura Mea! Aceasta am vrut de fapt să-ţi spun atunci când am vorbit despre ogorul Meu, despre grâul cel copt şi despre numărul prea mic de secerători.

6.În ceea ce priveşte vechiul «Liban» cu «cedrii» lui, el reprezintă Scriptura lui Moise ce a fost valabilă până în vremurile noastre. Ea încă mai există, dar priveliştile ei sunt bătrâne şi putrede, întocmai aşa cum au ajuns şi splendizii cedri de odinioară, din care a fost construit în mare parte interiorul Templului de la Ierusalim şi, cu mult înainte de aceasta, miraculosul chivot al legii.

7.«Cedrii» mai reprezintă şi cuvintele şi legile divine ce au fost revelate în Scriptură. Odinioară, atunci când cedrii din Liban erau tineri şi puternici, ei aduceau mult folos oamenilor, iar un proroc precum Samuel putea într-adevăr să se roage sub crengile lor. Dar în dorinţa lor lumească de înavuţire, oamenii au despădurit Libanul aproape de tot, iar acum, în locul bătrânilor cedri, care au fost sănătoşi cândva, au crescut tot felul de tufişuri sălbatice, şi chiar şi aceştia care au mai rămas, cu crengile lor putrezite, constituie în prezent un adăpost mai mult pentru maimuţe decât pentru oameni. Dar să nu uităm că maimuţele nu recunosc valoarea cedrilor şi de aceea nici nu-i pot aprecia şi folosi pe aceştia într-un mod corespunzător (spiritual).

8.La fel stau acum lucrurile şi cu vechea Scriptură şi cu profeţii. Cartea cea veche este şi acum ţinută pe un altar, la loc de cinste. Oamenii i se închină orbeşte întocmai ca unei zeităţi, dar cel mai adesea ei nu se preocupă de conţinutul ei şi, cu atât mai puţin, de punerea în faptă (în practică) a învăţăturii pe care o conţine. Un astfel de om (adică un fariseu) seamănă întru totul cu o maimuţă neastâmpărată care sare vioaie de pe o creangă pe alta, punându-l pe fugă pe cel ce vrea să o alunge de acolo - căci maimuţa este doar o maimuţă şi ea foloseşte preţiosul copac în cu totul alt scop decât acela pe care îl are el într-un mod tainic de la natură.

9.Prin urmare, Scriptura nu este acum pentru oameni nimic mai mult decât un cedru putred în care se zbenguie maimuţele; cât despre Liban, acesta este împânzit de un mărăciniş care este adesea otrăvitor. Regulile lumeşti, din ce în ce mai rele, care au înlocuit legile lui Dumnezeu, se aseamănă cu acest ciudat mărăciniş. Ele mai seamănă şi cu mormintele cele frumos văruite ale profeţilor - care adăpostesc ceea ce este deja mort, putred şi urât mirositor -, în timp ce Cuvântul cel veşnic viu al profeţilor, care este scris în cărţi, zace nevăzut chiar acolo unde el ar trebui să fie cel mai bine cunoscut. Oamenii venerează cu naivitate Cartea Profeţilor ca pe o relicvă sfântă, iar dacă vreun profan o atinge, îi sunt frecate mâinile cu sare până la sângerare. Însă nici vorbă ca să se pună în

faptă conținutul ei sau să se țină seama de cuvintele pline de adevăr ale profeților! Ce este atunci această Sfântă Scriptură? Nimic altceva decât un Liban ce este acoperit cu mărăciniş, un adăpost părăginit al maimuțelor şi al oamenilor care nu cred în Dumnezeu!

10.Se prea poate ca şi învățătura vie pe care v-o dau acum să aibă, cu timpul, aceeaşi soartă, ea ajungând în final să fie adorată întocmai ca un idol şi să fie privită ca o relicvă sfântă, fără ca oamenii să țină seama de sensul ei interior şi de spiritul ei. Atunci ei s-ar putea să urmeze orbeşte doar legile omeneşti, întrebându-se: «De ce altceva am avea nevoie?!»

11.Dar tot atunci va veni şi acea adâncă mâhnire, ce a fost prezisă de profetul Daniel când se afla în lăcaşul cel sfânt: «Va veni în acele vremuri din viitor o adâncă mâhnire printre oameni, cum na mai fost alta de la începuturile lumii!» Cred că acum ai înțeles mai bine cele două exemple pe care ti le-am dat!"

Capitolul.129 - Despre maturitatea spirituală a celor care sunt secerătorii Domnului

1.Roclus a spus: „Da, Doamne, am înțeles totul; dar această înțelegere îmi aduce şi durere în suflet! În ceea ce priveşte numărul mic de secerători, Doamne, sunt totuşi o mulțime de Rafaeli care se pot întrupa şi pot veni la oameni, ca să-i aducă pe calea cea bună, la fel cum Rafael al nostru m-a întors pe mine de la ateismul meu. În câteva ceasuri, tot pământul ar fi altul! Şi eu sunt om, iar acest mod de învățare nu mi-a dăunat absolut deloc; cu atât mai puțin le va dăuna celorlalți oameni."

2.Eu am spus: „Foarte bine, prietene! Într-o anumită măsură, aceasta se va petrece foarte des de acum înainte, dar numai în cazul oamenilor a căror cunoaştere, experiență, bun simț şi rațiune vor fi la fel de bine dezvoltate ca ale tale. Doar că astfel de oameni sunt rari pe acest pământ Cei mai puri şi mai buni de pe întregul pământ se află acum aici, deoarece Eu am vrut ca ei să vină chiar de la mare depărtare şi să se strângă aici, în jurul Meu.

3.Eu însumi am prevăzut şi aranjat, cu mult timp înainte, diferitele conjuncturi pentru ca ei să ajungă acum aici, spre a fi învățați chiar de Mine şi de îngerii Mei. La fel ca tine, şi ei au primit învățătura linca recta ('direct') din ceruri; dar acum sunt deja cu toții laolaltă!

4.Însă pentru toți ceilalți, acest mod de a expune învățătura, care este cel mai înalt şi totodată cel mai restrictiv sau «constrângător» pentru mintea omului, nu ar fi potrivit, ba mai mult le-ar dăuna decât le-ar folosi, căci atunci credința în această învățătură le-ar fi impusă în mod necesar de miracolele petrecute, ceea ce ar face ca libera lor recunoaştere şi liberul lor arbitru să ia sfârşit pe deplin sau cel puțin pentru o bună bucată de vreme. La voi nu este cazul, pentru că aveți o cunoaştere bine fundamentată şi o experiență vastă în multe domenii.

5.Spune-Mi dacă vreun miracol te-a derutat în vreun fel!? Tu însuți ai pornit de la convingerea că în întreaga lume nu poate exista un miracol supranatural; dar ai înțeles că există oameni care au anumite însuşiri aparte şi care au mai învățat câte ceva şi de la puterile secrete ale naturii, iar apoi fac tot felul de lucruri neobişnuite, uluindu-i pe cei naivi, pentru că aceştia din urmă nu au nici cea mai mică idee despre cum se poate face un miracol cu ajutorul puterilor naturii.

6.Pentru un om ca tine, nici un miracol nu este înlănțuitor, deoarece el va începe imediat să se preocupe în taină de respectivul miracol şi se va întreba: Cur, quomodo, quando, quibus auxiliis? ('De ce, în ce mod, când, prin ce mijloace ajutătoare?'), aşa cum faci şi tu. Pe tine nu te-a mirat atât de mult apariția într-o clipită a casei, a grădinii, a portului şi a celor cinci corăbii, pentru că ai cunoscut în India un magician care făcea să apară ținuturi întregi printr-un simplu gest - şi atunci, de ce să nu fi existat şi aici cineva care să facă să apară, printr-un simplu gest, o grădină, o casă, un port şi nişte corăbii?!

7.Rafael a venit la tine pentru a te învăța ceva mai bun; totuşi, tu nu ai fost mulțumit pe de-antregul şi ai început imediat să cercetezi, trebuind să ți se dezvăluie fundamentul spiritual şi să ți se arate cum este cu putință o astfel de faptă pe calea purei voințe. Acest lucru vi s-a revelat până-n profunzime, ție şi celorlalți care sunt aici prezenți, ceea ce te-a mulțumit cu siguranță foarte mult; căci altfel nu ai fi spus aproape după fiecare explicație: «Am înțeles foarte bine!» Când rosteai aceste vorbe, tu chiar spuneai adevărul, căci de altfel eşti omul care nu se arată deloc satisfăcut până când nu lămureşte lucrurile! Aşa cum au decurs lucrurile cu tine, au decurs şi cu ceilalți de aici. Nici ei nu sau mulțumit doar să privească suprafața apei, ci au vrut să ştie ce se ascunde în adâncurile ei!

8.Şi este o atitudine corectă, căci numai astfel de oameni, care au o minte foarte trează şi ascuțită, pot să înțeleagă o revelație atât de profundă despre viață şi să-şi păstreze totuşi libertatea cunoaşterii şi a voinței. Doar astfel de oameni pot fi folositori ca adevărați secerători pe marele Meu ogor. Numără-i chiar tu acum şi îți vei da seama cât de puțini sunt ei pe fața acestui pământ!

9.Când spun că recolta este mare şi coaptă, dar că sunt puțini secerători, cred că înțelegi ce vreau să spun. Vouă nu v-am ascuns nimic, ci v-am dezvăluit mari taine ale Creației lui Dumnezeu, atât cât puteți să pricepeți cu noțiunile pe care le aveți acum. V-am lăsat să înțelegeți foarte clar tot ceea ce vă va revela mai apoi Spiritul Meu când se va afla în voi.

10.După cum spuneam, v-am făcut aceste dezvăluiri doar vouă, nimănui altcuiva de pe acest pământ, pentru că ceilalți nu pot înțelege aşa ceva. Ei nu vor fi în stare să înțeleagă aceste lucruri încă mult timp de acum încolo, pentru că, fie sunt stăpâniți de tot felul de superstiții, fie sunt prea adânciți în interese meschine şi în dorințe lumeşti murdare şi egoiste, de câştig. Din acest motiv, toate aceste manifestări pur spirituale nu reprezintă pentru ei o necesitate vitală, ci mai degrabă un obstacol care ar putea să-i împiedice să acționeze după bunul lor plac.

11.La astfel de oameni vrei să trimiți un înger ca Rafael?! Eu îți spun că nici unii, nici alții nu apreciază deloc manifestările ieşite din comun, ba, mai mult decât atât, s-ar putea ca acestea mai mult să le dăuneze decât să le folosească!

12.Cei naivi şi superstiţioşi ar crede prea repede totul, ar face icoane cu Mine, cu Rafael, în cele din urmă chiar şi cu voi, ca prieteni ai Mei, ar construi temple, ne-ar adora şi ni s-ar închina apoi, considerându-ne idolii lor. Oamenii impuri ai acestei lumi ne-ar considera escroci şi ar spune despre noi că suntem nişte leneşi care se tem de muncă. Chiar dacă am folosi puterea şi forţa divină, ei tot nu ne-ar asculta, ci ne-ar considera cei mai periculoşi duşmani ai lor, urmărind cu orice preţ să ne ucidă şi, în cele din urmă, chiar aşa se va şi petrece cu Mine.

13.Din cele ce ţi-am spus acum, îţi poţi da seama uşor câţi secerători destoinici sunt pe acest mare şi iubit pământ! Ce altceva ne rămâne atunci de făcut decât să punem mâna şi să muncim cu hărnicie cât de mult ne îngăduie lumina zilei; căci, o dată ce noaptea s-a lăsat, nu se mai poate munci cu spor. Noi ne-am adunat cu toţii aici şi vom începe Marea Lucrare astăzi, imediat după răsăritul soarelui.”

Capitolul.130 - Îndrumările Domnului cu privire la răspândirea Evangheliei

1.(Domnul): „Noi nu putem să spunem dinainte: «Iată cum se vor petrece lucrurile», căci, pentru a cunoaşte rezultatul Marii Lucrări, nici Eu însumi nu am voie să arunc vreo privire în viitorul îndepărtat, pentru ca între Mine şi oamenii creaţi de Mine să nu se interpună nimic din ceea ce ar putea influenţa liberul lor arbitru.

2.Noi nu avem nimic altceva de făcut decât să le vestim oamenilor sosirea împărăţiei lui Dumnezeu, a Iubirii pure şi a Adevărului şi, la nevoie, ne putem ajuta de un mic miracol; însă acesta trebuie să fie întotdeauna o binefacere şi nu o pedeapsă sau o răzbunare plină de mânie şi în nici un caz nu va fi făcut atunci când trebuie să îndurăm anumite necazuri din partea celor orbi şi totodată nerecunoscători. Aceia dintre voi care ar proceda aşa, ar face rău şi nicidecum bine, iar Eu aş fi atunci nevoit să le retrag toată graţia Mea şi să-i privesc în cele din urmă cu ochi mânioşi.

3.Această învăţătură a Mea trebuie dată oamenilor şi popoarelor din întreaga lume fără nici o constrângere exterioară şi, cu atât mai puţin, una interioară. Miracolele trebuie făcute numai dacă oamenii nutresc în inimile lor o credinţă vie, nezdruncinată de îndoieli superficiale, şi dacă ei au o vastă experienţă şi cunoştinţe temeinice în diferite domenii.

4.În faţa celor creduli şi superstiţioşi nu trebuie făcute miracole, căci ele le-ar putea răpi acestora şi cea mai mică scânteie a liberului lor arbitru, care oricum este slab! Această învăţătură din ceruri nu ar fi atunci pentru ei cu nimic mai folositoare decât vechile lor superstiţii; căci ei ar începe să le confere cuvintelor din ceruri un caracter supranatural, magic şi zeiesc, s-ar lăsa influenţaţi de ele şi ar fi absolut pasivi în toate lucrurile, fără a urmări să acţioneze conform învăţăturii sau să devină mai buni şi mai evlavioşi.

5.Da, în cele din urmă ei ar deveni la fel de leneşi ca majoritatea iudeilor bogaţi din zilele noastre, care de trândavi ce sunt nici nu se mai roagă lui Dumnezeu, ci îi plătesc pe farisei şi pe alţi oameni ca să se roage pentru ei, pe motiv că nu au timp de aşa ceva şi de altfel le-ar fi şi prea incomod ca să murmure rugăciuni atât de lungi.

6.Când învăţătura Mea va fi ajuns într-o stare atât de deplorabilă, cu siguranţă că nu va fi departe o Mare Judecată, care să readucă totul la adevărul iniţial; aşa a fost şi în vremea lui Noe.

7.Învăţaţi-i deci pe oameni adevărul curat şi lăsaţi la o parte tot ceea ce i-ar putea împinge într-o oarbă superstiţie; altminteri, veţi greşi mult! Căci dacă un om îşi pierde liberul arbitru şi ajunge într-o stare de nepăsare cuvioasă, el încetează să mai fie om; el este atunci chiar mai puţin decât un animal, asemănându-se unei tufe sălbatice care se mulţumeşte să vegeteze, sub influenţa luminii şi a căldurii solare, nerodind şi nefolosind la nimic.

8.În cazul unor astfel de oameni, şi iubirea se răceşte, iar semenul lor cel sărman devine pentru ei în cele din urmă asemenea unei musculiţe sâcâitoare care le tulbură trândavul lor somn lumesc. Cât despre iubirea de Dumnezeu, ei cred că o pot cumpăra cu tot felul de jertfe şi rugăciuni. Spune-mi atunci, cum îşi va găsi împărăţia lui Dumnezeu locul în inimile acestor oameni?! Eu nu vreau să spun că această stare în care se află acum fariseii şi iudeii se va instala în mod necesar, peste un timp, la toţi cei ce vor îmbrăţişa învăţătura Mea; dar ea ar putea apărea într-un viitor mai îndepărtat dacă voi, cei care veţi răspândi învăţătura Mea, nu veţi fi ageri şi harnici.

9.Căci Eu nu fac din voi mesageri înlănţuiţi, ci purtători liberi ai Cuvântului Domnului, pe care să îl răspândiţi pe pământ. Veţi primi necontenit poveţe de la Mine referitor la ceea ce trebuie spus sau făcut în diferite situaţii, dar nu veţi fi niciodată obligaţi să faceţi într-un fel sau în altul, pentru că, înainte de toate, voi sunteţi copiii Mei mult iubiţi, iar astăzi sunteţi chiar primii dintre ei!

10.Conform înţelepciunii Mele, Eu nu vă voi impune vouă sau altcuiva Voinţa Mea, ci v-o voi indica prin cuvinte şi poveţe; apoi, va trebui ca voi înşivă, prin voinţă şi prin faptă, să faceţi ca Voia Mea să devină voia voastră, manifestând abnegaţie în diferitele domenii ale vieţii din această lume.

11.Căci voi cunoaşteţi acum faptul că lumea cu diversitatea ei materială există din cauza spiritului, iar nu spiritul din cauza materiei. De aceea, ar fi o mare prostie din partea voastră dacă v-aţi decide să alegeţi materia, având în vedere că mai bine de jumătate din fiinţa voastră a trecut deja în spirit. Dar Eu nu vă voi obliga să alegeţi spiritul; căci fiecare om trebuie să aleagă, pe deplin liber, ceea ce crede el de cuviinţă, tocmai pentru faptul că viaţa sa veşnică depinde de această alegere.

12.Doar cunoaşterea şi credinţa nestrămutată, singure, nu ajută pe nimeni, ci numai punerea lor în faptă! De aceea, să le vorbiţi oamenilor despre însemnătatea punerii în fapte a învăţăturii Mele, căci fără aceasta, ei îmi vor urma învăţătura la fel de puţin pe cât de puţin ar putea ajunge la Damasc un om, dacă el nu face nici un pas, deşi cunoaşte drumul şi este sigur că acesta îl va duce direct acolo, sau dacă, propunându-şi să facă această călătorie, o amână pentru tot felul de lucruri mărunte, astfel încât nu reuşeşte niciodată să pornească la drum.”

Capitolul.131 - Acțiunea conformă învățăturii şi prezicerile Domnului. Despre ceremonii

1.(Domnul): „Trebuie să vegheați mai ales asupra viitorilor voştri ucenici, pentru ca ei să nu devină doar ascultătorii şi credincioşii vanitoşi ai noii învățături, ci oameni destoinici şi harnici; căci această învățătură va deveni adevăr absolut în inima unui om atunci când el va începe să simtă în lăuntrul său împlinirea prezicerilor ei şi când îşi va putea spune în sinea lui: «Da, învățătura vine întradevăr de la Dumnezeu, pentru că, urmând-o, s-au adeverit, rând pe rând, toate prezicerile sale!»

2.O dată ce un om ajunge aici, învățătura Mea va deveni, prin el, un exemplu viu şi pentru mulți alții, care încă se mai îndoiesc şi care încă nu i-au cules roadele. Văzând exemplul lui, ei vor fi încurajați să lucreze cu mai mult sârg.

3.De aceea, atunci când veți răspândi învățătura Mea, va trebui să fiți abili şi plini de istețime precum şerpii şi vulpile, şi totodată blânzi precum porumbeii, al căror gângurit aparent certăreț nu este decât o expresie voalată a dragostei, motiv pentru care, în vechime, porumbeii erau considerați un simbol al iubirii.

4.Aşadar, contează cum începeți, căci aşa veți şi continua. Dacă veți face o mică greşeală la început, în câteva secole ea se va transforma într-un munte de păcate împotriva rânduielii celei drepte.

5.De aceea, este important să nu vă lăsați păcăliți de vreunul dintre vechile obiceiuri, care ar putea să vi se pară respectabil! Nici sabatul, nici luna nouă, nici Scriptura sau Templul, nici mormintele profeților sau locurile în care Eu am fost împreună cu voi, nici simpla magie a numelui Meu, nici templele, nici casele patriarhilor, nici anumite ore ale zilei şi nici orice alt aspect material nu trebuie să vă deturneze de la adevărul pe care l-ați aflat aici!

6.Căci toate acestea au fost până acum doar o reprezentare analogică, menită să prefigureze adevărul cel mai curat şi mai limpede care se află acum în fața voastră, în lumina cea mai strălucitoare. Ele nu au fost decât o mare scriptură, ale cărei litere erau scrise pe tot pământul, o mare scrisoare a Tatălui din Ceruri către copiii Lui de pe acest pământ, pe care acum o puteți descifra cu uşurință, căci pecețile i-au fost desfăcute în fața voastră. Dar de acum înainte, ea nu mai are nici valoare şi nici vreo importanță hotărâtoare pentru viață.

7.Acum numai iubirea pentru Dumnezeu şi pentru semeni este totul, dar nu numai în vorbă, ci şi în faptă. Iar pentru aceasta, nu mai sunt necesare nici sabatul, nici luna nouă, nici Templul sau vreun moment anume, nici veşmintele speciale, nici rugăciunile lungi şi lipsite de sens sau jertfele fără rost, ci singură iubirea, după cum v-am dezvăluit deja de atât de multe ori.

8.Ca mesageri ai învățăturii Mele, să nu dați niciodată dovadă de slăbiciune, nici măcar în alegerea bucatelor, chiar dacă va trebui să vă luptați cu legile vechi; căci ceea ce intră cu măsură în gura omului şi are un anumit rost nu-l impurifică niciodată. Ceea ce impurifică omul este ceea ce iese din inima lui pe gură şi le dăunează semenilor! În felul acesta, adevărata binecuvântare şi mântuire a învățăturii Mele va fi durabilă pentru oameni şi va rămâne la fel de pură şi peste o mie şi încă o mie de ani, aşa cum v-am dat-o Eu vouă şi cum şi voi o dați în prezent mai departe!

9.Dar dacă veți lega vreo ceremonie veche de învățătura Mea şi veți începe să țineți anumite zile memoriale sau să respectați alte reguli ale Templului, oricât de neînsemnate, acestea vor căpăta cu timpul o tot mai mare amploare şi, în câteva sute de ani, binecunoscutele «grajduri ale lui Augias» vor fi din nou la locurile lor, trebuind să fie purificate în final, printr-o nouă Mare Judecată."

Capitolul.132 - Eliberarea de sub jugul serviciului ceremonial şi de sub cel al legii

1.(Domnul): „Eu vă ofer o nouă învățătură divină şi o morală de viață, care este la fel de departe de conformismul steril al oricărui ritual, pe cât este de departe un pol al universului de celălalt pol. Nu vă mai sunt necesare nici sabatul, nici Templul, nici casele de rugăciune, nici veşmintele speciale, nici acoperământul cu două coarne pentru cap, nici chivotul, nici cădelnița, nici apa binecuvântată şi, cu atât mai puțin, preotul! În această nouă învățătură, omul şi numai omul este totul şi el nu are nevoie de nimic altceva decât de DUMNEZEU şi de el însuşi.

2.În învățăturile străvechi, omul îşi îndrepta atenția doar prea puțin spre cele spirituale, fiind foarte mult orientat către materie; tocmai de aceea, era necesar ca aspectele spirituale să fie reprezentate prin tot felul de forme corespunzătoare, de vase şi de acțiuni ceremoniale.

3.Această nouă învățătură a Mea arată cum omul se poate unifica pe deplin cu DUMNEZEU în sine şi cu sine, fuzionând într-un singur punct, întocmai aşa cum şi Eu însumi sunt acum total unit cu TATĂL CERESC cel etern şi infinit. Luați aminte căci Eu Mă aflu în fața voastră pentru a vă spune că, de acum înainte, împărăția TATĂLUI CERESC şi dreptatea Sa nu mai trebuie să fie căutate doar în Templul din Ierusalim sau la Garizim şi că nu doar acolo trebuie să vă închinați lui Dumnezeu, ci mai ales în inima voastră!

4.Inima cea neprihănită a omului va trebui să fie templul cel viu al unicului şi adevăratului Dumnezeu. La rândul ei, iubirea ce este mărturisită şi prin fapte va putea fi o minunată ceremonie religioasă adevărată. Unica rugăciune supremă şi adevărată va fi şi va rămâne iubirea pentru Dumnezeu!

5.Dar, întrucât iubirea adevărată pentru Dumnezeu nici nu poate fi gândită fără iubirea care este simțită pentru semeni şi care este mărturisită prin fapte, la fel cum iubirea pentru oameni nu poate exista fără adevărata iubire pentru Dumnezeu, ne dăm cu uşurință seama că cele două feluri de iubire sunt în esență una singură, care este de fapt una şi aceeaşi rugăciune adevărată către Dumnezeu. Cine va realiza cu adevărat aceasta în ființa sa şi va unifica astfel totul în inima sa, împreună cu toate legile şi cu toate profețiile, nu va mai duce niciodată lipsă de nimic.

6.Eu pun astfel capăt legilor vechi, chiar şi legii lui Moise, dar nu vreau să spun prin aceasta că ea nu mai trebuie să fie respectată - departe de Mine aceasta; prin noua lege pe care v-o revelez, Eu anulez acum doar ceea ce era o constrângere exterioară care, dacă nu era urmată întocmai, atrăgea după sine pedepse pământeşti. Căci aşa cum a fost în trecut, legea era pentru fiecare om întocmai ca un judecător care-l urmărea permanent, iar judecata sa era una de lungă durată, de la care nimeni nu se putea sustrage. Tocmai pentru că omul este împovărat de lege, el este supus unei permanente judecăți; iar omul care se afla în această stare era mort din punct de vedere spiritual, ceea ce - indirect - reprezenta un SUI GENERIS blestem pentru libertatea vieții divine interioare.

7.Însă atunci când legea divină vine din lăuntrul ființei sale, iar libertatea sa este astfel subordonată de bunăvoie liberului său arbitru, abia atunci iau sfârşit pentru om orice formă de judecată, toate blestemele şi chiar moartea. Tocmai de aceea am venit Eu în această lume, pentru a aduce tuturor oamenilor eliberarea de jugul legii, al judecății, al blestemului şi al morții. Tocmai de aceea îndepărtez acum de la voi tot ceea ce este exterior - redându-vă în felul acesta cu adevărat pe voi vouă înşivă - şi, prin aceasta, vă ajut şi totodată vă fac să deveniți adevărații copii ai lui Dumnezeu şi domni asupra tuturor legilor şi judecăților.

8.Dacă atât voi, cât şi ucenicii voştri veți rămâne statornici în această regulă - prin înțelegerea ei deplină -, nici o judecată nu se va mai putea abate asupra voastră, pentru că prin înțelegerea şi aplicarea în practică a acestui principiu pe care vi l-am revelat veți fi în felul acesta mai presus de lege. Dar dacă nu veți înțelege ceea ce v-am revelat şi veți mai accepta vreo lege exterioară veche sau veți accepta să mai depindeți de vreo formalitate exterioară, vă veți supune - voi înşivă din nou judecății, iar moartea va pătrunde din nou în voi tot atât de mult pe cât de mult vă veți supune voi înşivă vechilor legi formale!”

Capitolul.133 - Copiii lui Dumnezeu şi legile politice ale statului

1.Roclus a spus: „Dar, Doamne, cum rămâne atunci cu respectarea legilor politice ale statului? Trebuie să ne supunem lor, oricât de mult am fi devenit propriii noştri stăpâni? Sau putem face la fel ca şi cu legile marelui profet Moise?”

2.Eu am spus: „Prietene, cum am putea numi «legi» regulile unui stat? Singură Voința manifestată a lui Dumnezeu este lege. Regulile tale statale sunt doar manifestarea voinței, foarte schimbătoare, a unui om şi nu au de-a face cu nimic altceva decât cu condițiile de viață exterioare, materiale. Dacă ele sunt bune, le vei aproba şi le vei accepta de bunăvoie. Atunci vei fi deja un stăpân al acelor reguli statale şi nu vei mai putea fi judecat din cauza lor. Însă dacă aceste reguli sunt rele, poți să te descotoroseşti de ele şi să te duci acolo unde sunt legi mai înțelepte sau să-l atenționezi cu blândețe pe cel care le-a stabilit asupra lipsurilor lor, dându-i un sfat mai bun. Dacă va accepta sfatul, atunci poți rămâne. Însă dacă, din orgoliu, nu-l va accepta, atunci mergi mai departe! Căci pământul este mare şi are destule țări, popoare, împărății, regi şi împărați.

3.O dată ce veți deveni neprihăniți în lăuntrul vostru, totul va fi neprihănit pentru voi; căci pentru cel pur, toate lucrurile sunt pure, fiindcă el vede substratul lor; cu alte cuvinte, celui care vede, totul îi este clar în timpul zilei. Nici chiar noaptea nu este total lipsită de lumină pentru cel clarvăzător, în timp ce pentru cel orb totul este întunecat şi, în cazul lui, ziua nu se deosebeşte cu nimic de noapte.

4.Cel care trăieşte în deplină ordine în lăuntrul său, atât din punct de vedere fizic, cât şi psihic, mental şi spiritual, acela stăpâneşte orice dezordine care poate apărea într-un fel sau altul în lume. Fiind un adevărat stăpân al dezordinii şi având în vedere că aceasta nu va mai intra în el niciodată, el poate trăi bine sub orice orânduire politică sau formă de organizare, căci ştie foarte bine încotro trebuie să-şi îndrepte paşii.

5.Eu însumi, aflându-mă acum pe acest pământ, Mă supun - în privința personalității Mele exterioare - ordinii prescrise de împăratul roman şi nu Mă revolt împotriva ei nici măcar în aparență! Pierd oare astfel ceva din ordinea interioară a ființei Mele divine? Nicidecum! Sunt ceea ce sunt, neschimbat, iar sfatul Meu este bine primit de către cei care poartă puterea împăratului în mâinile lor. Astfel, Eu sunt Domnul şi învățătorul lor şi nimeni nu Mă întreabă: «Doamne, de ce faci aceasta sau aceasta?»

6.Credeți-Mă, cine a devenit propriul său stăpân poate deveni cu uşurință şi stăpânul unui popor întreg şi nimeni nu-i va spune: «Prietene, cum de poți face cutare sau cutare lucru?!» Căci oamenii înşişi îl vor face conducătorul lor, mergând în grupuri mari la el, însoțindu-l peste tot şi cerându-i sfatul. Există vreo diferență între un sfetnic înțelept şi un legiuitor înțelept? Cel care dă legile este domn asupra tuturor celor care îi primesc legile! Sau oare Uran, Matael, bunul Meu prieten Cyrenius, Cornelius, Faustus şi Iulius nu sunt mari domnitori? Şi, cu toate acestea, ei au primit legi de la Mine şi Mă numesc Domnul lor! De ce fac aceasta? Pentru că au cunoscut în preajma Mea adevărul şi puterea, mai mult ca oriunde altundeva! Ceea ce spun şi fac acum, acestea şi altele mult mai mărețe le veți face şi voi în scurt timp şi va trebui să culegeți aceleaşi roade pe tot acest pământ iubit.

7.Bineînțeles că pentru aceasta este necesar să aveți un curaj de neclintit, care să vă facă să nu vă temeți de moartea trupului. De altfel, fiind susținut de dragostea şi aspirația față de Dumnezeu Tatăl, cum s-ar putea teme un astfel de om, care poartă în el cea mai mare lumină a vieții eterne şi este un domn desăvârşit al vieții din el însuşi?! El ştie foarte bine, în primul rând, că aceia care i-ar putea omorî trupul nu pot să îi dăuneze absolut deloc sufletului şi spiritului vieții sale eterne şi, în al doilea rând, că eliberarea de trupul cel greu este un câştig nespus de mare pentru suflet şi înseamnă mai mult decât toate comorile lumii adunate laolaltă!

8.Cine realizează aceasta în el însuşi, în profunzimea vieții sale, nu va simți teamă pentru moartea trupului! Dacă ar mai simți-o, atunci s-ar asemăna cu un nebun care ar începe să plângă pentru că a fost eliberat din cămaşa de forță şi îmbrăcat cu veşmintele luminii şi libertății supreme a vieții eterne, în care nu mai există nici o constrângere! Aşa ceva este de neconceput! De aceea, nici voi nu veți duce lipsă, la momentul potrivit, de curajul necesar.

9.Urmăriți deci, înainte de toate, să deveniți stăpâni deplini asupra voastră înşivă; atunci veți deveni totodată stăpânii tuturor legilor şi judecăților şi veți fi departe de orice blestem al vreunei nesăbuite legi lumeşti!

10.Ceea ce vreți voi să deveniți, urmăriți cu sârguință să-i ajutați şi pe toți ceilalți să devină; astfel ei vor cunoaşte, prin voi, ordinea interioară a vieții. Atunci ei vor fi adevărații voştri prieteni şi frați şi nu vor mai da alte legi, pentru că vor înțelege, asemenea vouă, că legea interioară a vieții nu poate fi egalată de nici o altă lege şi le anulează pe toate celelalte!"

Capitolul 134 - Principii de baza în educația copiilor

1.Roclus a spus: „Doamne, acesta este aurul cel mai pur, iar autenticitatea sa este absolut evidentă! Această învățătură trebuie să rămână etern curată, asemenea diamantului, şi aşa va şi rămâne în cetatea noastră. Atât eu cât şi tovarăşii mei ne vom da silința să o păstrăm, astfel!

2.Mai am totuşi o mică nelămurire. Dacă şi în această privință voi afla ce am de făcut, atunci la mine totul va reintra într-o rânduială perfectă! Întrebarea este legată de educarea copiilor conform învățăturii Tale! Oare şi în cazul lor va trebui să evit orice reprezentare simbolică a lucrurilor pe care vreau să le explic?"

3.Eu am spus: „Cu siguranță, pentru că reprezentările simbolice niciunde nu se impregnează mai bine decât în sufletul copiilor şi, mai târziu, ele sunt foarte greu de înlăturat!

4.Învățați-i mai întâi să citească, să scrie şi să socotească în mod mecanic; apoi explicați-le cum este alcătuit Pământul, arătându-le adevărata cauză a fiecărui lucru, pe măsura priceperii şi în limitele puterii lor de înțelegere! Îmbogățiți-i cu cât mai multe cunoştințe folositoare şi faceți împreună cu ei tot felul de mici experiențe. Treziți-le iubirea pentru tot ce este bun şi adevărat!

5.Credeți-Mă, copiii vor înțelege mult mai uşor dacă le veți oferi binele şi adevărul într-un mod direct, decât dacă le veți cere să extragă ei înşişi vreun adevăr ascuns din nişte păcăleli alambicate şi fără rost, fapt care i-ar obosi şi i-ar determina în cele din urmă să renunțe! Atunci când Duhul Meu vă va conduce în deplinul adevăr, veți vedea şi veți şti cu cea mai mare claritate ce trebuie să faceți! Dacă mai are cineva vreo întrebare, să o spună acum, căci Marcu a început deja să pregătească micul dejun, iar Eu voi pleca în curând!"

6.Roclus a spus: „Doamne şi Învățătorule veşnic! Nu mai există nimic de întrebat referitor la aceasta. Totul s-a limpezit prin faptul că acum cunosc drumul. Bineînțeles că aş mai putea întreba despre nenumărate alte lucruri necunoscute, dar ştiu din prezicerea Ta că toate se vor lămuri la momentul potrivit şi de aceea cred că orice întrebări suplimentare nu-şi mai au rostul!

7.Lucrul cel mai important este faptul că drumul pe care trebuie să-l parcurgem pentru a ajunge la mult dorita stăpânire de sine ne-a devenit cunoscut. Dacă avem această cunoaştere, avem fără îndoială totul. Dacă nu o avem pe aceasta, cunoaşterea parţială nu ne va folosi decât puţin sau chiar deloc. Nu ştiu ce altceva Te-aş mai putea întreba! Dar aceasta nu înseamnă că nici ceilalţi nu mai trebuie să întrebe nimic!

8.Îţi mulţumesc, Doamne, pentru această imensă lumină pe care ai revărsat-o asupra mea. Ţie îţi dăruiesc, de acum înainte, toată iubirea mea! Dacă îmi îngădui, m-aş întoarce acum la tovarăşii mei, pentru a mă sfătui cu ei despre cum să reînnoim cetatea noastră în numele Tău, căci trebuie scos din rădăcină tot răul care este acum acolo şi trebuie adus în loc Cuvântul Tău!”

9.Şi Roclus a vrut să plece, dar Eu i-am spus: „Mai rămâi, căci mai trebuie să stabilesc ceva cu tine!”

Capitolul.135 - Confuzia din cetatea eseniană

1.Roclus a spus: „O, Doamne, cred că nu există nimeni care să rămână cu mai mult drag lângă Tine decât mine! Orice ar fi, tot ce vine de la Tine este suprema bucurie şi fericire pentru inima Mea! Ard de dorinţa de a afla mai multe de la Tine, poate chiar despre înnoirea cetăţii noastre!”

2.Eu am spus: „Da, prietene, ai intuit corect! Ar mai fi câteva lucruri care ţi-ar putea trezi temeri în munca ta şi asupra cărora aţi putea avea opinii diferite în sfatul vostru, fiindu-vă greu să cădeţi de acord. De aceea, ar fi bine să îţi dau Eu însumi câteva indicii!

3.Înainte de toate, vreau să te asigur că slujitorul Meu Rafael va veni uneori la tine şi te va ajuta cu sfatul şi cu fapta. În ceea ce priveşte restul timpului, are indicaţii foarte precise şi ştie exact unde trebuie să rămână şi pentru ce perioadă de timp. Această asigurare a Mea, pe care ţi-am făcut-o acum, este valabilă numai pentru cazurile excepţionale, ce ar putea apărea în cetatea voastră în perioada de reorganizare.

4.Îţi voi spune acum, în câteva cuvinte, ceea ce trebuie să faci. Voi aveţi în continuare acel stabiliment care se ocupă cu «învierea» morţilor. Ştiu că în momentul de faţă voi căutaţi o sută şapte copii cu vârsta între trei şi paisprezece ani, dintre care, mai mult de jumătate, fetiţe. Dar sunteţi foarte derutaţi, pentru că aveţi doar douăzeci care să semene cu copiii pentru care s-a făcut cererea. De aceea, aţi trimis soli în toate ţinuturile lumii, cu imaginile pictate ale copiilor cu pricina, ca să cumpere cu orice preţ unii care să le semene. Dar solii nu se descurcă deloc, căci acolo unde găsesc copii asemănători, nu li se vând pentru nimic în lume, iar copiii care nu seamănă cu cei din imagini nu le sunt de nici un folos. Ce spui despre aceasta?”

5.Roclus s-a scărpinat după ureche şi a spus: „Da, Doamne, dacă este aşa, înţeleg că cetatea noastră este în mare încurcătură! Bineînţeles că a fost o mare prostie - căreia de altfel eu m-am şi opus - de a accepta dintr-o dată atâţia copii decedaţi; dar primul responsabil pentru «învierea» copiilor m-a asigurat că totul va fi bine. La scurt timp însă, lucrurile au luat o altă întorsătură! Doar douăzeci de copii asemănători! Şi ceilalţi?! Putem să-i căutăm cu făclia cu care cinicul a căutat odată oamenii pe lumina zilei!

6.Responsabilul a trimis soli în toate părţile. Dar dacă lucrurile stau aşa, atunci cetatea noastră este pierdută; ne vom face de râs în faţa fariseilor celor invidioşi şi geloşi, pentru că, din câte ştiu eu, printre aceşti copii există fii şi fiice de-ale lor, cu ajutorul cărora aceştia şi-au propus să ne pătrundă toate tainele!

7.Într-adevăr, este o situaţie gravă şi ea ar putea să mă facă să mă răzgândesc în privinţa hotărârii mele ferme de a nu mai acţiona decât în numele Tău! Ce s-ar putea face? Mie mi se opreşte mintea în loc! Tu, o Doamne, ne-ai putea ajuta, dacă aceasta ar fi şi Voinţa Ta sfântă; şi ai putea să o faci, având în vedere că noi nu am avut nici o intenţie de a face rău în mod voit!

8.O, Doamne, preaiubit Dumnezeu şi învăţător, nu considera un păcat ignoranţa noastră, pentru care nu suntem răspunzători! Şi chiar dacă înţelepciunea Ta infinită ar găsi la noi greşeli pentru care suntem răspunzători, iubirea Ta fără margini are o imensă putere de a le şterge! Eu şi tovarăşii mei ne punem toate speranţele în Tine şi avem încredere că ne vei ajuta să ieşim din această mare încurcătură; de aceea, îţi promitem să păstrăm Cuvântul Tău sfânt - pentru care îţi mulţumim din inimă - la fel de curat precum l-am auzit de la Tine!”

9.Eu am spus: „De ce numeşti aceasta o mare încurcătură? Doar ţi-am promis că te ajut! Eu respect ceea ce făgăduiesc cuiva, la fel de sigur pe cât de sigur răsare soarele în fiecare zi şi luminează permanent una sau cealaltă emisferă pământească, indiferent dacă suprafaţa sa este senină sau acoperită de nori! Până când trebuie să se întoarcă vii în casele părinţilor lor cei o sută şapte copii?”

10.Roclus a spus: „Doamne, ce alt răspuns aş putea să-ţi dau decât: Ţie Îţi sunt binecunoscute toate lucrurile, o Doamne, inclusiv greşelile şi prostiile noastre!”

11.Eu am spus: „Da, mi-ai dat un răspuns foarte bun! Aţi făcut o mare prostie stabilind un răstimp mult prea scurt pentru învierile voastre născocite! Aţi fost încurajaţi să faceţi aceasta de unele încercări reuşite şi aţi tras concluzia că o perioadă scurtă pentru înviere este deosebit de indicată, nu numai pentru că este cea mai puţin costisitoare, dar şi pentru că astfel întregul scenariu pare mult mai miraculos!

12.Dacă aţi avea suficient de mulţi copii corespunzători, n-ar fi nici o problemă, dar pentru că acum vă lipseşte chiar elementul principal pentru înşelătoria voastră, este de la sine înţeles că sunteţi derutaţi. Bineînţeles că v-aş putea ajuta şi în această situaţie; dar aceasta ar însemna să vă ajut să înşelaţi, ceea ce nu se poate, oricât de dragi Mi-aţi fi! Trebuie acţionat cu totul altfel!”

Capitolul.136 - Domnul le interzice esenienilor să mai facă false învieri ale morților

1.(Domnul): „Priveşte la stânga lui Cyrenius - care tocmai a ațipit -, unde se află un băiat. Numele lui este Josoe! Trupul lui a zăcut timp de mai bine de un an în mormânt, iar carnea de pe oasele lui chiar putrezise. El se afla în apropierea Nazaretului, într-o criptă, iar Eu i-am redat viața. Acum nimeni nu-şi mai poate da seama că trupul lui a trecut prin mormânt şi a fost descompus!

2.Ceea ce am făcut cu el aş putea să fac şi cu cei o sută şapte copii, chiar acum! Dar procedând în felul acesta, nu v-aş fi de prea mare ajutor, căci copiii ar ajunge în casele părinților lor înainte de termenul stabilit, iar acest termen trebuie să fie respectat cu strictețe, pentru ca să nu mai fie nevoie apoi de o altă minciună. Însă atunci când se va împlini sorocul, va veni slujitorul Meu la voi şi-i va readuce pe aceşti copii la viața pământească, chiar în prezența părinților lor, pe care îi veți chema special în acest scop, pentru ca şi ei, în marea lor orbire, să primească un şoc puternic, care săi facă să recunoască faptul că împărăția lui Dumnezeu este aproape.

3.Ceea ce va trebui să spui cu acea ocazie voi pune chiar Eu în gura ta, indiferent unde M-aş afla trupeşte. Dar îți atrag acum atenția ca pe viitor să nu mai acceptați, nici tu şi nici altcineva din cetatea ta, copii morți spre a-i învia, pentru nimic în lume.

4.Căci dacă Eu las un copil să moară, am un motiv foarte clar şi important ca să fac aceasta, şi ar fi împotriva voinței şi ordinii Mele să readuc la viața pământească astfel de copii. Însă, în ceea ce-i priveşte pe aceşti o sută şapte copii, Eu am prevăzut învierea lor deja de mult timp, astfel că ea nu va fi împotriva voinței sau a ordinii Mele. Pe viitor însă, aceasta se va petrece foarte rar, numai atunci când tu sau vreunul dintre urmaşii tăi va fi desemnat direct de către Spiritul Meu să o facă.

5.Puteți vindeca bolnavii o dată, de două, de trei şi chiar de câte ori vreți, dar să nu mai încercați să înviați morți! Căci în felul acesta provocați în rândul sufletelor ce au fost eliberate de carne un dezastru mult mai mare decât cel pe care l-ar provoca cel mai îngrozitor criminal printre oamenii care încă mai trăiesc pe acest pământ.

6.În această lume, dacă cineva este ucis, se consideră că este o mare nenorocire! În lumea de dincolo, este o nenorocire de mii de ori mai mare ca un suflet liber să fie obligat să se întoarcă de acolo în trupul lui muritor, puturos şi greoi! De aceea, luați aminte că în realitate nu faceți nimănui un bine dacă îl chemați din nou în viața pământească.

7.Acolo, în lumea de dincolo, există suflete rele care pot fi numite de-a dreptul diavoli. Chiar îți pot spune că acestora le merge în lumea de dincolo de zece mii de ori mai rău decât îi merge unui cerşetor sărman şi foarte prigonit care trăieşte pe acest pământ, dar printre aceştia foarte mulți, care acum sunt cam zece mii de milioane, după numărătoarea arabă, nu există nici măcar unul care să vrea să mai parcurgă o dată calea cărnii. Dacă nici cei nefericiți din lumea de dincolo nu vor să se mai întoarcă niciodată pe acest pământ, cu mult mai puțin ar dori să o facă cei fericiți! Ştiind toate acestea, trebuie să renunțați la a mai învia morți! M-ai înțeles acum?”

8.Roclus a spus: „Da, Doamne, am înțeles foarte bine ceea ce ne-ai dezvăluit. Nici nu cred că voi putea să-Ți mulțumesc vreodată îndeajuns de mult pentru ajutorul imens pe care ni-l dai. De fapt, îți mărturisesc că noi nici nu am făcut învieri adevărate până acum. Învierile noastre nu erau nimic altceva decât nişte falsuri tăinuite pentru binele celor îndoliați, mai bine zis, pentru ceea ce consideram atunci, cu mintea noastră limitată, a fi bine! Câştigul nostru era foarte mic, pentru că întreținerea copiilor şi cumpărarea lor ne costa adesea îngrozitor de mult.

9.Oamenii din lumea de dincolo nu au avut deloc de suferit din cauza «învierilor» noastre, cel puțin aşa cred eu. Cred că minciuna noastră nu a făcut nici un rău lumii spiritelor, pentru că, în realitate, nimeni dintre noi nu a forțat vreodată sufletele celor morți să intre din nou în lumea cărnii!"

10.Eu am spus: „Aşa este, într-adevăr. Totuşi, este necesar să ştiți că acțiunea voastră a tulburat oarecum lumea spiritelor. Nu uitați că acel copil mort a devenit un locuitor al lumii spiritelor. Şi imaginați-vă ziua în care vor fi murit pentru această lume şi părinții lui şi, la fel, va muri şi falsul copil; în condiții favorabile, ei se întâlnesc de obicei destul de repede şi în lumea de dincolo.

11.Ce vor crede după aceea în cealaltă lume, despre modul vostru de a le «învia» odraslele, părinții care vor fi foarte surprinşi, atunci când se vor întâlni acolo atât cu copilul lor adevărat, cât şi cu cel fals, de care, în timpul vieții pământeşti, au fost atât de siguri că este al lor? Ia gândeşte-te acum puțin!

12.Căci acolo, în cealaltă lume, devine vizibil orice lucru, până-n cel mai mic detaliu, oricât de mult ar fi fost el tăinuit în această lume. Orice lucru pe care omul îl face aici în mare taină şi pe ascuns va fi dat acolo în vileag, în fața a milioane de ochi şi de urechi! Acum gândeşte-te, cum crezi că îți va fi, ca fals mântuitor, atunci când totul va fi descoperit?! Cum crezi că te vei simți şi ce vei face?

13.Dacă în această lume, în care oamenii au o capacitate de percepție limitată, ei demască nedreptățile, le judecă şi le pedepsesc - şi, totodată, ține cont de faptul că de cele mai multe ori lor le lipseşte veritabilul simț interior al adevărului! -, cu atât mai mult ei le vor recunoaşte în lumea de dincolo, unde adevărul, cu puterea sa de neînvins, este unicul stăpân al tuturor lucrurilor şi ființelor!

14.Vezi tu, se ştie că printre păsările mici există una care poartă numele de cuc. Instinctiv, ea îşi lasă ouăle pe unde apucă, în cuiburile altor păsări, necruțând nici măcar cuiburile vrăbiilor. Atunci când sărmanele păsări văd că, în loc de păsărele asemenea lor, din ouă ies cuci, unele dintre ele sunt derutate şi se îndepărtează de cuiburile lor, iar apoi, dacă aud strigătul vreunui cuc, zboară în stoluri după el, îl urmăresc şi îl hărțuiesc în toate modurile posibile.

15.Dacă până şi animalele sau păsările, care sunt lipsite de conştiință şi care au doar o inteligență instinctivă, se răzbună pe un impostor, cu atât mai mult vor face aceasta oamenii raționali şi cu mult mai mult vor proceda în acest fel spiritele din lumea de dincolo - care nu mai pot fi înşelate, pentru că ele recunosc cu mare uşurință adevărul!"

1.(Domnul): „Din toate acestea poți acum să înțelegi că până la urmă totul va fi - şi chiar trebuie să fie - dezvăluit în lumea de dincolo, pentru ca nenumăratele grupuri de spirite să poată exista. Întrebarea care apare este: cum se va simți oare în lumea de dincolo pământeanul care, pentru faptele sale fals miraculoase, şi-a câştigat deja o reputație nemaipomenită - ştiut fiind că până la urmă acolo se va putea vedea foarte bine că, de fapt, toate minunile săvârşite de el au fost în realitate doar o mare înşelătorie. Chiar dacă înşelătoria sa a fost bine intenționată, să nu uităm că el totuşi a luat mulți bani pe ea, căci i-a vândut-o scump cumpărătorului celui naiv şi orb, ca pe o marfă autentică!

2.Exact la fel a fost şi cu «învierile» voastre de până acum, mai ales cu acelea ale copiilor, «învierile» voastre lunare şi publice, din încăperile subterane de genul catacombelor, sunt o înşelătorie prea grosolană pentru a mai vorbi despre ele - căci era necesar să aveți nişte oameni plătiți care, o dată pe lună, trebuia să se prefacă a fi morți şi să stea întinşi şi nemişcați în sicrie aşteptând comanda voastră, sub privirile mai multor spectatori creduli. Apoi ei trebuiau să se ridice şi să se furişeze de acolo, pentru a nu putea fi întrebați de vreunul dintre numeroşii curioşi şi admiratori uluiți cum se simt sau care le este numele şi locul de baştină.

3.Această înşelătorie este mult prea ordinară pentru a merita să vorbim despre ea; dar am abordat-o totuşi, pentru că, prin aceasta, mulți s-au lăsat convinşi să vă încredințeze preaiubiții lor copii morți spre a-i reînvia şi pentru că ea ar putea să vă aducă şi în lumea de dincolo mari necazuri.

4.Dar, după cum spuneam, acum Eu voi lua pe umerii Mei şi voi îndrepta în felul acesta, de dragul vostru, tot ceea ce ați făcut până acum. Pe viitor însă, vă spun ferm că nimic din toate acestea nu trebuie să mai apară în cetatea voastră. Nu trebuie să mai rămână nici cea mai mică urmă, nici măcar o rămăşiță de înşelătorie, cu nici un preț, dacă vreți cu adevărat ca Eu să rămân în spirit cu voi şi în voi până la sfârşitul vremurilor acestui pământ.

5.Ştiind toate acestea, în cetatea voastră trebuie ca de acum înainte să domnească iubirea, bunăvoința, bunul simț şi adevărul desăvârşit, fără nici o minciună, şi atunci puteți fi siguri că ea va dăinui. Chiar dacă gruparea voastră va mai fi prigonită din când în când de către cei răi, ipocriți, defăimători, invidioşi şi întunecați, aceştia nu-i vor mai putea face nici un rău!

6.Totuşi, este bine să ştiți că şcoala voastră nu va mai dăinui mult în acest ținut - şi nici învățătura Mea -, căci această țară va fi până la urmă strivită de păgânii cei mai întunecați. Însă în viitor, undeva în Europa, toți cei care cred cu o tărie de nezdruncinat în numele Meu vor avea un mare sediu principal, iar voi veți răspândi noua Mea învățătură în întreaga lume, fiind prețuiți de unii conducători, iar de alții doar tolerați. Doar puțini vor fi aceia care, orbi fiind la adevărul propovăduit de voi, vă vor alunga dincolo de granițele împărăției lor. Iar cei care totuşi o vor face vor atrage asupra lor tot felul de nenorociri, de care nu vor scăpa prea uşor. Trebuie să mai ştiți că atunci acele împărății care vă vor prigoni nu vor fi deloc înfloritoare.

7.Acesta este darul divin cu care vă binecuvântez acum, pentru ca să rămâneţi întotdeauna nişte adevăraţi ziditori ce vor fi inspiraţi de Dumnezeu Tatăl şi pentru ca acea împărăţie în care până la urmă veţi fi întâmpinaţi cu iubire şi preţuire să aibă o temelie trainică. Eu nu vreau să fac din voi doar nişte vindecători de trupuri, ci nişte mari meşteri care, din nestematele sufletului lor trezit, să ridice cele mai trainice ziduri ale noului Ierusalim ceresc. Acest nou oraş va lua fiinţă în viitor undeva în Europa şi se va înălţa fără oprire, din ce în ce mai sus, devenind un loc ales care va influenţa tot Pământul.

8.Voi veţi fi în viitor zidarii şi constructorii pe deplin liberi ai cetăţii* Mele, iar Eu vreau ca ea să fie zidită din nestematele adevărurilor şi ale revelaţiilor divine celor mai rezistente. Veţi înţelege atunci cu uşurinţă, voi toţi, împreună cu tine, prietene Roclus, că pentru aceasta nu se pot folosi var, nisip şi cărămidă, adică minciuni şi înşelătorii, care nu durează veşnic. Doar adevărul cel adevărat, divin, curat şi fără de prihană reprezintă diamantul care poate să înfrunte eternitatea, fără să fie ştirbit în vreun fel.

9.Atunci, în viitor, mulţi dintre voi veţi fi de nenumărate ori ispitiţi să procedaţi altfel decât simţiţi; dar voi trebuie să nu vă lăsaţi ademeniţi. Totodată este necesar să vegheaţi şi să nu amăgiţi pe nimeni, căci, din tot ceea ce veţi fi şi veţi face, atunci (în viitor) trebuie să răzbată adevărul deplin; procedând în felul acesta, veţi avea parte mereu de graţia, puterea şi înţelepciunea Mea, care vă va inspira o dată cu ajutorul care vă va veni de la TATĂL CERESC (DUMNEZEU).

---

* Noul IERUSALIM este oraşul despre care IISUS face aici profeţii că va fi construit undeva în EUROPA. Este important să ne amintim că şi profeţiile deja faimoase ale indianului SUNDAR SINGH vorbesc despre faptul că NOUL IERUSALIM va fi construit în ROMÂNIA. În cazul celebrului clarvăzător şi profet PETRACHE LUPU, atunci când acestuia i-a apărut în câteva dăţi un misterios mesager din lumea de dincolo pe care PETRACHE LUPU l-a numit „MOŞUL”, acesta l-a anunţat (pe PETRACHE LUPU) că pe teritoriul ROMÂNIEI va apărea un foarte mare centru spiritual care va avea o influenţă planetară. Aceste două profeţii sunt surprinzător de asemănătoare, [n. t]

10.Ştiind toate acestea, luaţi aminte ca să nu promiteţi niciodată cuiva un lucru pe care să nul puteţi îndeplini sau pe care apoi, mai târziu, din anumite motive, să nu vreţi să-l mai faceţi căci, adevărat vă spun vouă: nimic nu este mai amarnic şi mai supărător pentru un om decât să nu-şi respecte o făgăduială solemnă pe care a făcut-o! Dacă unor oameni nu li s-ar fi promis sprijinul, atunci ei nu s-ar fi bazat pe acea promisiune şi ar fi făcut altceva, care să le asigure ajutorul sau câştigul. Însă pentru că ei s-au bazat pe acea făgăduială solemnă, care ulterior nu a fost respectată, ei pot deveni disperaţi, trişti şi dezamăgiţi, blestemându-i din cauza dezamăgirii provocate pe aceia care, prin promisiunea lor nerespectată, au adus această mare nenorocire asupra lor.

11.Luaţi aminte, căci de acum înainte, atât în prezent, cât şi în viitor trebuie să îndepliniţi tot ceea ce veţi făgădui în mod solemn cuiva, chiar cu preţul vieţii voastre pământeşti, altfel Eu nu voi putea rămâne în cetatea voastră. Chibzuiţi bine cine este ACELA care vă dă acum această poruncă! El este Domnul cel etern a tot ceea ce trăieşte şi moare; şi luaţi aminte, căci dacă Eu nu pedepsesc toate greşelile din această lume, pe aceasta (care constă în faptul că un om îi promite altuia solemn ceva, dar, după aceea,

dintr-un motiv meschin, mârşav sau egoist, nu îşi respectă promisiunea făcută), cu siguranță o voi pedepsi!

12.Dacă, spre exemplu, nu-i vei da leafa promisă aceluia care îți face un serviciu, comiți un păcat mai mare decât dacă furi de la cineva! În cazul în care el a fost leneş şi şi-a făcut munca prost, poți să-i atragi ferm atenția asupra acestui fapt şi chiar să-i spui că pe viitor, dacă nu-şi va face treaba cu hărnicie, nu va mai primi aceeaşi leafă; însă chiar pentru munca făcută cu trândăvie (de mântuială) trebuie să-ți respecți promisiunea făcută, pentru ca el să simtă că în tine este prezent şi activ spiritul dreptății şi al adevărului!

13.Tocmai din acest motiv Eu vă ajut acum să înviați cu adevărat cei o sută şapte copii morți, pentru ca să nu apăreți că sunteți nişte mincinoşi, nişte oameni lipsiți de cuvânt în fața celor cărora le-ați promis învierea odraslelor lor dragi; dar de acum înainte va trebui să vă abțineți! Căci tot ceea ce veți face de acum înainte împotriva acestui sfat al Meu, care este atât de uşor de urmat, va aduce întotdeauna roade foarte rele.

14.Vi se pare prea greu? Căci văd că eşti cam gânditori Spune-Mi deschis dacă ai ceva de obiectat! Acum, când încă suntem împreună, mai putem discuta, ceea ce pe viitor va fi mult mai greu, pentru că nu ne vom mai întâlni prea curând! Vorbeşte-Mi, dacă ceva nu-ți este clar, te ascult!”

Capitolul.138 - Încercarea lui Roclus de a justifica minciunile bine intenționate

1.Roclus a spus: „Tot ce ai spus acum, o Doamne, este adevărat, nu am nimic de obiectat! Dar faptul că eşti împotriva a tot ceea ce poartă chiar şi doar aparența unei înşelătorii - în ciuda faptului că astfel ar putea fi ajutat un om - mă pune pe gânduri, pentru că eu mă ghidez după principiul, confirmat de mii de experiențe, că pe mulți oameni nu îi poți ajuta altfel decât pe calea unei înşelătorii, ceea ce de fapt eu nici nu numesc înşelătorie, ci tact.

2.Judecând după experiențele acumulate de mine în această viață, îți spun sincer, Doamne, că adesea nu le poți veni în ajutor unor oameni decât printr-o mică înşelăciune bine intenționată! Este ştiut faptul că pe copii îi mințim întotdeauna la început, altfel nu mai poți face nimic cu ei; şi la ce lear folosi ca oamenii să le spună de-a dreptul adevărul cel mai curat?! Mai înainte ți-am arătat că nu am urmărit niciodată să păcălesc pe cineva în defavoarea, ci întotdeauna numai în favoarea sa! Am făcut acest lucru întrucât mi-am dat seama cu anticipație că persoana respectivă nu putea fi ajutată altfel. Doamne, dacă şi aceasta consideri a fi un păcat, atunci devine foarte greu să fii om!

3.De exemplu: eu, păgân fiind, merg într-o zi pe drum şi întâlnesc un iudeu nevăzător care, în fanatismul lui templier, are impresia că pretutindeni în jurul său mişună legiuni întregi de diavoli dintre cei mai răi. Conform credinței sale, dacă este atins de un păgân, devine impur pentru un an de zile şi, totodată, cel mai nefericit om, pentru că timp de un an el nu va mai putea primi numeroasele binecuvântări ale Templului. Dacă, întrebându-mă cine sunt, eu îi spun că sunt păgân, el va prefera să se chinuie în cel mai

cumplit mod cu putință decât să se lase condus de mine pe acea porțiune deosebit de dificilă a drumului de munte, însă dacă îi spun cu hotărâre că şi eu sunt iudeu, din Ierusalim, imediat el îmi va întinde mâna cu bucurie şi îmi va mulțumi că îl conduc pe acel drum. O dată ajuns cu sărmanul orb într-un loc unde, el simțind deja mireasma locurilor natale, nu-i va fi greu să-şi continue singur drumul şi nu se va mai putea rătăci, îi voi părăsi şi îmi voi continua drumul voios. Iudeului celui orb nu-i va spune nimeni că omul care l-a condus pe acel drum întortocheat era un păgân şi el nu va afla niciodată cine sunt eu cu adevărat.

4.Acum, să-mi spui Tu mie, care sunt un om rațional, cinstit şi bine intenționat, dacă această minciună nevinovată nu a fost mai înțeleaptă şi mai bună decât dacă i-aş fi spus sărmanului orb adevărul, anume, că sunt păgân! Chiar şi de o mie de ori Iți spun, atât Ție, cât şi oricui altcuiva, că numai un nebun cu creierul bolnav, din cercul cel mai întunecat al fariseilor, poate să considere păcat o astfel de minciună bine intenționată. Un om cât de cât rațional nu ar putea spune aşa ceva, iar un zeu, cu atât mai puțin! Atât de diferite nu pot fi concepțiile din această lume față de cele din lumea de dincolo, încât ceea ce rațiunea omenească recunoaşte a fi bun şi drept să fie considerat a fi exact opusul în lumea spirituală! Dacă pentru spiritul pur din lumea de dincolo este negru şi întunecat ceea ce sufletul bine intenționat de aici consideră a fi alb şi luminos, atunci, ori această lume, ori cea de dincolo este o casă de nebuni.

5.Doamne, Tu-mi cunoşti întreaga viață încă de pe când eram în scutece, şi cred că vei găsi în ea cu greu chiar şi o singură clipă în care eu să fi vrut să-i fac cuiva vreun rău cât de mic! Fie ca gura Ta divină să mă blesteme de o mie de ori dacă nu e aşa! Dacă - folosindu-mă de priceperea mea diplomatică şi încercând, conform cunoaşterii mele umane, să fac bine unor oameni foarte slabi de minte - am păcătuit, atunci trebuie să mărturisesc că îmi este foarte neplăcut să fiu om. În cazul acesta, Doamne, mai bine prefă-mă într-un măgar, iar eu îți voi fi profund recunoscător!

6.Părerea mea de om rațional este următoarea: fiecare om să facă, plin de bunăvoință şi având conştiința curată, ceea ce consideră el a fi cel mai buh lucru, să fie paşnic şi împăciuitor, realizând după puterile sale cât mai mult bine în folosul sărmanilor oameni suferinzi. Atunci, acțiunea lui este justificată şi în fața lui Dumnezeu, căci Dumnezeu nu va putea să ceară de la o ființă umană care este creatura şi opera Sa - mai mult decât poate aceasta să facă prin capacitățile sale limitate, pe care El însuşi le-a sădit în ea. Sau este oare cu putință ca un Dumnezeu preaînțelept să ceară de la lucrarea Sa mai mult decât a sădit în ea? Eu cred că este imposibil, pe cât de imposibil i-ar fi cuiva să umple cu apa dintr-o singură găleată alte zece găleți. De aceea. Te rog, o Doamne şi învățătorule, să ne dai mai multe lămuriri în această privință, căci, conform învățăturii Tale şi a celor spuse de Tine adineauri, după puterea mea de înțelegere, ar fi cu neputință de trăit pe acest pământ într-un mod cât de cât rațional!

7.Da, adevărul este sfânt şi trebuie să le aparțină oamenilor. Ființele umane trebuie să cunoască bine casa în care locuiesc şi în care vor locui etern, conform prezicerii Tale, precum şi ordinea şi dreptatea după care este ea rânduită. Dar adevărul gol-goluț, oricât ar fi el de pur, mi se pare, mie cel puțin, a fi ca un leac folositor, dar foarte amar, pe care un gâtlej ceva mai sensibil l-ar scuipa imediat după ce l-ar simți. Atunci ce se poate face? Leacul cel amar trebuie învelit în ceva dulce şi plăcut, iar bolnavul îl va înghiți cu uşurință, fără să i se facă rău, şi efectele vindecătoare vor începe să apară imediat! Eu cred că şi aceasta este o modalitate de a propovădui adevărul! Mai

ales la început, el trebuie oferit doar învăluit şi apoi descoperit gradat! Eu cred că atunci leacul nu va da deloc greş! Dar dacă adevărul va fi oferit gol-goluț, el va provoca mai mult rău!

8.Nu vreau acum să justific «miracolele» noastre - în această privință eu însumi am convingerea că am mers prea departe; dar precizez cu conştiința împăcată că nu am dăunat astfel nimănui, ci după buna noastră chibzuință, am adus un dublu folos. În primul rând, am şters astfel lacrimile preaîndureraților părinți, ceea ce, cu siguranță, nu este şi nu poate fi rău, iar în al doilea rând, am asigurat un trai mai bun, pentru tot restul vieții lor, unor copii provenind din familii deosebit de sărace, căci este ştiut că ei primesc în casele celor bogați o educație mai bună, conformă obiceiurilor nobile ale actualei rânduieli lumeşti, în timp ce altfel ar fi crescut într-o mare sărăcie, fiind privați de orice formă de educație, devenind asemenea animalelor, fenomen de care, într-adevăr, lumea nu duce lipsă absolut deloc în momentul de față. Nici un înger nu coboară din cerurile luminoase ca să se ocupe de astfel de oameni, deveniți pe jumătate animale, şi să-i educe. Iar dacă noi facem, după cunoaşterea noastră, ceva în mod evident mai bun, ajutându-i să devină oameni instruiți, atunci este posibil să păcătuim în ochii lui Dumnezeu şi să fim considerați de El nişte impostori şi amăgitori ai oamenilor!

9.Doamne şi Învățătorule, este uşor pentru Tine să ne dai lecții, Tu, a cărui Voință guvernează întreaga infinitate! Dar noi, oamenii slabi - nişte nimicuri în comparație cu Tine -, ne simțim împovărați şi doar rareori sau poate niciodată uşurați şi, pe deasupra, speranța noastră în ceea ce priveşte lumea de dincolo este acum şi compromisă.

10.Într-adevăr, Doamne şi Învățătorule, mai înainte cuvintele Tale m-au încurajat mult şi mau făcut să fiu plin de aşteptări aducătoare de fericire; însă acum sunt dărâmat şi nu ştiu ce să fac, pentru că Tu îmi ceri lucruri pe care nu le pot duce la bun sfârşit cu mintea pe care o am, iar împotriva ei nu pot acționa!”

11.Apoi Roclus a rămas tăcut.

Capitolul 139 - Despre rațiune şi înțelepciune

1.Cyrenius M-a întrebat atunci: „Ce-a fost aceasta, aşa, dintr-o dată? Roclus a fost până acum o adevărată piatră de temelie pentru oraşul sfânt care urmează să fie construit, iar acum, pare să se fi schimbat de tot, în ciuda faptului că i-ai promis tot ajutorul Tău!

2.Eu am spus: „El este aşa cum îl ştii şi aşa va şi rămâne, chiar dacă acum nu M-a înțeles foarte bine! Însă Eu am văzut ce mai era în el şi am făcut astfel încât să poată să exprime acel lucru. Situația va căpăta în curând o cu totul altă turnură, te vei convinge îndată!”

3.Şi, întorcându-mă cu prietenie spre Roclus, i-am spus: „Dar, iubitul Meu prieten, dacă tu înțelegi acest lucru pe de-a-ndoaselea aproape în totalitate, atunci nici un Dumnezeu nu te va putea ajuta, căci tu opui vechea ta înțelegere limitată unei înalte iluminări! Partea cea mai frumoasă este că tu susții cu cea mai mare convingere exact ceea ce vreau Eu de la tine! Cum aş putea acum să-ți interzic ceea ce ți-am recomandat ceva mai înainte, şi anume, să fii abil precum şerpii şi vulpile?!

4.Ieri v-am explicat suficient de mult cum trebuie să vă purtați cu copiii şi cum trebuie să-i educați; şi chiar dacă nu ai fost de față la ceea ce am vorbit atunci, scribul Meu a notat tot şi poți oricând să citeşti! În felul acesta, nu-ți va mai rămâne nimic greşit înțeles şi nu vei putea spune despre nici una dintre învățăturile oferite de Mine acum: «Vezi, acest lucru nu-l înțeleg!» sau: «Ceva nu se potriveşte acolo sau acolo!»

5.Dacă vreți şi puteți să vindecați un bolnav cu ajutorul vreunui remediu natural, dar acel bolnav are o mare repulsie față de acel remediu şi nu poate să-l înghită pentru nimic în lume, iar voi sunteți ferm convinşi că omul poate fi vindecat sigur şi repede numai şi numai prin acel leac, e de la sine înțeles că-i puteți da respectivului leac un alt nume şi chiar să-l amestecați cu altceva, pentru ca nu cumva bolnavul să-l recunoască şi astfel să-l respingă, făcându-şi în felul acesta un rău.

6.În ceea ce priveşte răspândirea acestei învățături divine a vieții, mai adaug ceva: fiți cu toții, în aparență, asemenea celor pe care-i învățați, pentru ca ei să dobândească încredere în voi şi pentru ca să-i câştigați întru împărăția Mea! Fiți iudei pentru iudei, păgâni pentru păgâni, râdeți cu cel ce râde şi plângeți cu cel ce plânge. Fiți slabi şi răbdători cu cel ce este slab şi arătați-i celui puternic că şi voi sunteți puternici, pentru ca această conştiință a puterii lui să nu-l facă să se umfle în pene, devenind astfel orgolios! Ei, prietene, cred că ceea ce ți-am spus acum îți va fi de ajuns pentru a înțelege ce vrea de la voi suprema înțelepciune a lui Dumnezeu, creatoarea rațiunii voastre celei pure!

7.Crede-Mă, înțelepciunea Mea nu este niciodată contrară celei mai sănătoase, mai treze şi mai lipsite de prejudecăți rațiuni umane! Căci ea este cea care trebuie să judece, în orice împrejurare, ceea ce este cel mai drept!

8.Un adevăr, oricât ar fi el de învăluit, este şi rămâne un adevăr în sine, pentru eternitate, şi se va manifesta ca atare în lumea de dincolo. Prietene, ai voie să învălui şi să ascunzi un adevăr cum vrei şi cum poți, în funcție de puterea de înțelegere a persoanei căreia i se propovăduieşte acesta. Copiii sunt hrăniți cu lapte, cu miere şi cu pâine fragedă, în timp ce un om matur trebuie să primească o hrană pe măsură. Dacă această hrană este Adevărul, totul este perfect; învelişul exterior nu contează decât puțin sau poate chiar deloc. Ar fi total lipsit de înțelepciune şi de rațiune din partea Mea ca presupunând că cineva ar avea nevoie de ajutorul Meu - Eu totuşi să nu-Mi îndrept privirea asupra lui, ştiind bine că el este un om cinstit, pentru simplul motiv că poartă veşminte persane! Nu este un păcat să ascunzi, în caz de nevoie, un adevăr; dar să îmbraci o minciună evidentă şi o înşelătorie clară în veşmântul adevărului este un păcat şi nu este îngăduit cu nici un chip!

9.Dacă priveşti mai bine «învierile» morților făcute de voi până acum, vei înțelege că ele erau, în ciuda bunăvoinței tale, o mare minciună bine tăinuită, pentru că, de fapt, nu era vorba de o înviere adevărată. La fel a fost şi cu o mulțime de alte lucruri pe care le-ați făcut în cetatea voastră. De la egipteni şi arabi ați învățat să calculați când poate apărea o eclipsă de soare sau de lună, însă față de oameni ați tăinuit această cunoaştere. în schimb le-ați spus: «Pentru că nu vreți să ascultați de noi, mai-marele nostru - adică tu! -

va porunci zeilor să întunece soarele sau luna într-o anumită zi!» Aceasta îi înspăimânta pe oameni şi îi determina să înceapă să vă implore şi să vă aducă ofrande extravagante, iar voi sfârşeaţi prin a-i consola, spunându-le că ameninţarea trebuia dusă la îndeplinire, dar că se va urmări ca ea să nu provoace nici un rău. Vezi tu, aceasta a fost o minciună sfruntată, îmbrăcată în veşmântul deplinului adevăr!”

Capitolul 140 - Diferenţa dintre un adevăr tăinuit şi o minciuna tăinuita. Falşii profeţi şi miracolele lor

1.(Domnul): „Imaginează-ţi acum o demascare imediată! De exemplu, ce crezi că ar face poporul cu voi, dacă Eu i-aş da un indiciu, o mică explicaţie, prin care el să înţeleagă, la fel de bine ca voi, ce este cu adevărat eclipsa de soare şi de lună? Cred că-ţi poţi imagina uşor ce s-ar petrece.

2.Dacă ai condus pe cineva pe calea cea dreaptă cu ajutorul unui adevăr tăinuit, învăluit, şi respectivul om înţelege după aceea că numai adevărul deplin, chiar tăinuit şi învăluit fiind, l-a adus pe calea adevăratei vieţi, acel om îţi va fi recunoscător! Tu, fiind un om cu o mare putere de înţelegere şi cu mintea limpede, cred că ştii să faci diferenţa dintre un adevăr tăinuit şi o minciună tăinuită.

3.Faptele sau vorbele despre care am spus că nu ar trebui să existe niciodată în cetatea voastră sunt minciunile deghizate, şi nicidecum un adevăr tăinuit din motive foarte înţelepte.

4.Chiar şi atunci când, în aparenţă, minciuna aduce roade bune, iar adevărul, unele rele - de fapt, ceea ce numesc oamenii, după mintea lor lumească, a fi rău -, este de preferat adevărul în locul minciunii; căci întotdeauna efectul final al minciunii va fi rău, pe când cel al adevărului va fi bun.

5.Privind din afară, diferenţa dintre o minciună tăinuită şi un adevăr tăinuit este greu de sesizat, astfel încât, minţii umane obişnuite, lipsite de experienţă, îi este greu sau chiar imposibil să deosebească o minune autentică de una falsă, întrucât, pe de o parte, o minune autentică nu poate fi verificată de mintea umană, iar pe de altă parte, magicienii şi falşii profeţi îi îngăduie poporului să le verifice miracolele la fel de mult pe cât de mult îi îngăduiţi şi voi. Tocmai de aceea, nu trebuie să permiteţi nici unei minciuni sau înşelătorii, oricât de mici, să pătrundă în cetatea voastră, pentru ca astfel să existe pe pământ un loc în care adevărul să domnească pe deplin şi în care oamenii să poată găsi piatra de încercare cu ajutorul căreia să deosebească lesne aurul cel autentic al Adevărului de un fals!

6.Dacă nu se va petrece astfel, la numai câţiva ani după Mine va rămâne o mare mulţime de falşi profeţi şi de falşi făcători de minuni care vor denatura în totalitate această învăţătură a Mea. Aceştia se vor folosi de numele Meu, dar învăţătura lor nu se va asemăna deloc cu a Mea, iar miracolele lor false, care ţie îţi sunt cunoscute, le vor aduce mulţi adepţi.

7.De aceea, vă atrag atenţia de pe acum! Nu-i ascultaţi pe cei care, mergând din loc în loc, vor striga: «Priviţi, aici este unsul lui Dumnezeu. Acesta este adevărul!» Adevăr vă spun tuturor: cei care vorbesc astfel, făcând chiar «minuni» în numele Meu, nu sunt nimic altceva decât falşi profeţi! Nu-i ascultaţi şi întoarceţi-le spatele! Chiar dacă vin la voi, alungaţi-i, iar dacă nu vor să plece, ameninţaţi-i în numele Meu, făcând în faţa lor un miracol adevărat. Însă în rest, să vă abţineţi pe cât posibil de la a face miracole, care corup ochiul şi urechea omului prost, înlănţuindu-l şi împietrindu-i totodată inima, făcând-o asemenea unui bolovan lipsit de simţire! Adevărul curat se are pe sine însuşi drept cea mai bună mărturie, el vorbeşte singur pentru propria sa apărare şi nu mai are nevoie de niciun alt ajutor.

8.Singura minune autentică trebuie să fie recunoaşterea faptului că doar adevărul este cel care te poate face pe deplin liber în gândire, în voinţă şi în acţiune şi te poate ajuta să vezi toate lucrurile şi legăturile dintre acestea aşa cum sunt ele în realitate şi nu aşa cum îşi imaginează creierul haotic al vreunui aşa-zis filozof însetat de faimă. Spune-Mi acum, Rochis, dacă lucrurile îţi sunt mai limpezi decât înainte!"

9.Roclus a spus: „Da, Doamne şi Învăţătorule, acum totul îmi este limpede, mai limpede decât orice altceva din viaţa mea! Întotdeauna am crezut şi am simţit cu claritate că Dumnezeu nu ar putea să facă ceva care să contrazică în mod flagrant pura judecată omenească. Iar acum, văd că fiecare cuvânt al Tău este întocmai precum lumina soarelui, fără de care nu se face zi pe pământ. Acum nu mai am nelămuriri. Fie ca vorbele Tale să dăinuiască până la sfârşitul tuturor vremurilor în cetatea noastră!"

10.Eu am spus: „Bine, du-te şi spune-le aceasta şi tovarăşilor tăi! Acum mai urmează ceva, apoi va răsări soarele, după care Eu voi pleca pentru o vreme de aici!"

Capitolul.141 - Umilinţa şi iubirea frăţească. Roclus şi tovarăşii săi sunt din nou în încurcătură

1.Roclus a făcut o plecăciune adâncă şi s-a grăbit apoi către tovarăşii săi, care între timp dezbătuseră tot felul de idei importante referitoare la cetatea lor, mai precis, ceea ce tocmai îl învăţasem Eu pe Roclus.

2.Roclus s-a mirat foarte tare auzind de la tovarăşii săi exact ideile pe care el personal ar fi vrut să le transmită lor, în urma învăţăturilor cu totul şi cu totul noi şi deosebit de însemnate pe care le primise de la Mine. În calitate de conducător al lor, ar fi vrut să se laude puţin faţă de ei, că el însuşi, împreună cu Mine, luase hotărâri nemaipomenite, pe care urma acum să le împărtăşească şi lor.

3.Dar tovarăşii lui i-au spus: „Nu te mai osteni să faci aceasta, căci ştim totul şi chiar avem ceva în plus faţă de tine, în ciuda faptului că tu ai vorbit cu însuşi Domnul! Priveşte! Avem aici o mulţime de foi scrise integral, în care poţi regăsi, cuvânt cu cuvânt, tot ceea ce ţi-a spus Domnul. Însă, din câte vedem, nu pari a fi prea încântat! Ce e cu tine?"

4.Roclus a spus: „Ah, nu are nici o legătură cu aceasta; dar dacă Domnul însuşi m-a trimis să discut cu voi, ca să luăm împreună anumite hotărâri în vederea reorganizării întregii noastre cetăţi, iar voi ştiţi deja despre ce este vorba, poate chiar mai bine decât mine, atunci rămân puţin pe gânduri, întrebându-mă ce o fi vrut El, Bunul, să obţină de la mine prin această păcăleală, fără îndoială, nevinovată!"

5.Rafael, care a apărut imediat printre ei, a spus: „Prietene, îţi voi explica imediat; ascultămă puţin! Vezi, aceştia sunt oamenii tăi cei mai apropiaţi din ceea ce se cheamă cetatea ta! Este adevărat că Domnul însuşi te-a abordat pe tine, conform titlului pe care îl ai din partea statului şi care ţi se cuvine datorită averilor tale. Însă El vrea ca toţi oamenii să se îmbrăţişeze precum fraţii şi să-L recunoască doar pe El ca Domn şi învăţător adevărat.

6.Pentru că tu eşti conducătorul cetăţii voastre, a fost foarte bine ca Domnul însuşi să-ţi indice chiar ţie modificările pe care trebuie să le faci pe viitor. Dar la fel de bine a fost şi că, în acelaşi timp, Domnul m-a lăsat pe mine să-i învăţ aceleaşi lucruri pe tovarăşii tăi, în primul rând pentru a te scuti pe tine de un efort fără rost, în al doilea rând pentru a împiedica să apară în tine acest sentiment de grandoare profetică, ce s-ar fi putut lesne transforma în orgoliu şi, în al treilea rând, pentru a face ca discuţia dintre tine şi tovarăşii tăi să fie cât mai uşoară şi mai eficientă.

7.Căci atunci când Domnul ţi-a spus: «Du-te şi spune-le aceasta şi tovarăşilor tăi!», nu ţi-a poruncit să-i înveţi ceea ce El ţi-a arătat, ci a vrut doar ca tu să le confirmi şi lor că ai înţeles pe deplin ce modificări trebuie făcute, prin urmare, în cetatea voastră. Nu se pune problema ca tu să-i înveţi pe tovarăşii tăi, în calitate de unic iniţiat în aceste lucruri! Aşadar, nu mai fi aşa de tulburat, căci tu ai fost cel care a înţeles greşit porunca Domnului! Înţelegi ce-ţi spun sau mai ai vreo îndoială?"

8.Roclus a spus: „Da, acum totul este în regulă şi nici nu mă mai preocupă acest subiect. Altceva mă frământă însă! Vom pune cu uşurinţă totul în cea mai bună rânduială, dar va fi mai greu să schimbăm credinţa poporului în ceea ce priveşte falsa noastră putere asupra eclipselor de soare şi de lună! Căci acestea se vor produce din nou şi din nou, iar noi nu vom mai putea şi nu vom mai avea voie să spunem nimănui: «Vezi, pentru că tu şi poporul tău nu aţi vrut să credeţi cu tărie în ceea ce vam poruncit, zeii vor întuneca luna sau soarele când vom spune noi!» Cum ne vom descurca? Toate celelalte sunt în regulă, doar aici nu găsesc nici o cale de scăpare! Ce părere aveţi voi în această privinţă? Ce crezi tu, prietene Rafael?"

9.Rafael a spus: „Sfătuiţi-vă mai întâi între voi; dacă nu veţi găsi nici o soluţie, atunci veţi primi sfatul meu!"

10.Unul dintre tovarăşi a spus: „Da, acesta este un punct foarte dificil! Nu cred că o vom scoate la capăt cu poporul! Oamenii s-au obişnuit de foarte mulţi ani cu aceasta, iar dacă, văzând o eclipsă de lună sau de soare, aleşii lor vor veni şi ne vor întreba cu seriozitate pentru ce motiv am cerut zeilor această întunecare şi de ce nu le-am spus şi lor ceva, atunci noi ce răspuns le vom da, ca să ne menţinem şi pe calea adevărului şi, în acelaşi timp, nici să nu ne stricăm prea mult imaginea?"

11.Un al treilea a spus: „Am putea scăpa din strâmtorare doar printr-o mică minciună. Fără ea, nu văd nici o salvare. Şi cred că acesta nu va fi singurul punct problematic. Mai sunt şi altele, la fel de dificile precum cel al eclipselor! Am cam încurcat-o! Din momentul în care vom începe să zdruncinăm vechea organizare, vor apărea şi problemele. Nenumărate piedici de netrecut ne vor încolţi precum lăcustele din Arabia şi nu vom mai şti ce să facem! Poate că ar fi mai bine să părăsim aceste meleaguri şi să ne stabilim undeva, departe de aici!"

12.Roclus a spus: „Da, dar ce să facem cu moştenirea noastră? Nu o putem abandona, dândule astfel posibilitatea duşmanilor noştri să ne afle secretele! Ne-ar costa foarte scump să urmăm acest sfat, mai ales pe mine! Totuşi, îl avem pe Domnul, care poate cu siguranță să ne elibereze de toate aceste întrebări inutile! Ne-au mai rămas multe probe de trecut; dar acum am impresia că acestea vor fi pentru noi o lecție foarte necesară, care ne va face să înțelegem ce trebuie să eliminăm din viața noastră şi cum să facem aceasta, pentru a avea acces la adevărata viață divină din noi înşine.

13.De aceea, vom rămâne aici! În ceea ce priveşte celelalte probleme, eu nu mă tem absolut deloc, căci pot spune oricui: de acum înainte, nu vom mai face niciodată învieri! De ce? Iată răspunsul: pentru că Dumnezeu nu mai vrea să facem aşa ceva, întrucât oamenii nu se arată a fi demni de această grație deosebită!

14.Cei care trăiesc conform Voinței lui Dumnezeu vor înțelege de ce El a hotărât ca un copil sau altul să moară şi se vor lăsa conduşi şi învățați de spiritul Său. În privința aceasta, nimeni nu ne va putea contrazice!"

Capitolul.142 - Roclus face propuneri reformatoare pentru cetatea eseniană

l.(Roclus): „În ceea ce priveşte celelalte mărunțişuri ştiințifice, ele pot rămâne aşa cum sunt; căci nu ne-am folosit până acum de ele decât pentru amuzamentul nevinovat al oaspeților. Putem să le şi distrugem, şi atunci nimeni nu va mai avea ce să ne reproşeze, înainte de toate, trebuie să dispară luna plină artificială; căci aceasta este o minciună prea grosolană şi nu mai constituie o iluzie nici măcar în ochii celor mai proşti oameni. Pomii, tufişurile, statuile, coloanele, izvoarele şi fântânile vorbitoare vor fi de asemenea nimicite şi înlocuite cu alte lucruri folositoare. Obiectele electrice pot să rămână, la fel şi oglinzile arzătoare; căci aceste lucruri fac parte din domeniul ştiinței şi, cu ajutorul lor, pot fi vindecate anumite boli. Tot în această categorie intră şi cunoştințele secrete de farmacologie, precum şi arta de a face sticla, de a o şlefui şi lustrui.

2.Pe scurt, să rămână doar ceea ce este autentic şi are o bază ştiințifică. Restul să dispară! De altfel, noi nu va trebui să dăm nimănui vreo explicație sau justificare, căci cetatea este proprietatea noastră şi, conform legilor Romei, în interiorul ei avem dreptul să facem ce vrem, după bunul nostru plac. Dacă vrem să facem ceva pentru popor, putem să facem, pentru că nu ne aflăm în slujba nimănui. Noi suntem propriii noştri stăpâni şi, în calitate de cetățeni supuşi Romei, beneficiem de protecția legilor, la fel ca toți romanii.

Dincolo de aceasta, avem atât de multe comori şi averi încât, chiar ducând un trai luxos, nu le-am isprăvi nici într-o mie de ani. Privind şi din punct de vedere lumesc, nu văd în fața cui ar trebui să ne ardă obrajii de ruşine! Față de Domnul, nu mai avem alte taine. El ar fi singurul în fața căruia ar trebui să ne ruşinăm. Dar cu El suntem acum în bună înțelegere. Iar dacă El este binevoitor cu noi acum, ştiind cu anticipație că vom împlini până la sfârşitul timpurilor Voința Sa, aşa cum am primit-o, este clar că va fi binevoitor cu noi nu numai aici, până la sfârşitul timpurilor, ci şi în lumea de dincolo, în eternitate.

3.Ia gândiți-vă cât de prostesc ar fi să cerți un orb pentru faptul că, mergând pe un drum necunoscut, s-a împiedicat de o piatră, a căzut la pământ şi s-a lovit. Ah, dacă ar fi văzător, i-am putea spune: «Prietene, pentru ce ai doi ochi în cap?» Dar nu poți face un astfel de reproş unui orb, care nu cunoaşte lumina zilei şi pentru care soarele nici nu răsare şi nici nu apune. La fel am fost şi noi, orbi din punct de vedere spiritual, şi nimeni nu ne-a luat de mână să ne conducă pe drumul cel bun! Cine ar putea să ne tragă la răspundere pentru faptul că, mergând pe un drum pe care nu-l puteam vedea, de multe ori ne-am împiedicat şi am căzut?! Ştiam noi oare ceea ce ştim acum? De la cine să fi aflat atâtea? Acum, o dată ce ştim, vom urma ceea ce am învățat, la fel cum şi odinioară am urmat ceea ce ştiam la vremea aceea.

4.Acum problema nu este dacă, în urma noii reforme a cetății noastre, noi, ca indivizi, ne vom umple de glorie sau nu. Important este doar ca lumea să nu ne bănuiască de înşelăciune, întrucât pe viitor vrem să lucrăm pe ogorul adevărului spre binele semenilor, iar pentru aceasta e nevoie ca oamenii care se vor lăsa învățați şi ghidați de noi să aibă o mare încredere şi o anumită stimă față de noi. Nu trebuie să renunțăm la acestea două pentru nimic în lume, dacă vrem ca eforturile noastre să dea roade.

5.Dacă vom acționa astfel, totul va decurge în cea mai bună rânduială şi cred că deja putem începe să înlăturăm tot ceea ce este de prisos în cetate, fără a da de bănuit. Singure eclipsele de lună şi de soare ne vor da de furcă la început, pentru că acestea vor continua să se producă! Vor veni o mulțime de oameni, de toate categoriile, şi ne vor spune: «De ce faceți să se abată asupra noastră astfel de orori?! Dacă am păcătuit față de voi şi față de zei, de ce nu ne spuneți, ca să facem penitență şi să vă aducem jertfe, vouă şi zeilor?!» Ce răspuns le vom da atunci?

6.Aici este marea problemă! Este foarte greu să rezolvăm aceasta doar prin adevărul pur şi divin, fără o minciună potrivită! Voia Domnului este însă ca nici o minciună să nu mai fie rostită de buzele noastre! Ce rămâne de făcut?! O, ce situație disperată! Boii mei se opresc aici, la poalele muntelui, şi refuză să mai care povara pe stânca abruptă!”

7.Unul dintre tovarăşii lui Roclus a spus: „Întreabă-L pe Domnul şi Învățătorul tuturor lucrurilor! El te va îndruma aşa cum trebuie! Cred că noi putem să ne batem capul ani la rând şi tot nu vom găsi o soluție înțeleaptă! Acum ne aflăm chiar lângă sursă şi avem posibilitatea să primim sfatul cel mai bun. Nu am fi oare nebuni dacă, în împrejurări atât de decisive, am refuza să-L întrebăm pe Creatorul tuturor lucrurilor ce trebuie să facem pentru binele împărăției lui Dumnezeu pe acest pământ, ca să nu fim nevoiți să îndurăm oprobiul omenirii celei oarbe?!”

8.Roclus a spus: „Ai într-adevăr dreptate. Trebuie să fac aceasta pentru buna propovăduire a divinei Sale învățături; dar mai înainte trebuie să ne gândim dacă nu este o mare prostie să facem apel la iubirea şi la înțelepciunea Sa divină pentru un asemenea lucru şi dacă avem dreptul să-I punem această întrebare, care nu ar face decât să scoată şi

mai bine în evidență fie marea noastră prostie, fie lipsa noastră de considerație față de divinitatea Sa de netăgăduit!"

9.Un altul a spus: „Da, da, gândeşti foarte bine, dar aceasta nu ne foloseşte la nimic! Când cineva a căzut într-o apă adâncă şi strigă disperat după ajutor, nu se mai gândeşte dacă a ajuns acolo din greşeală sau din propria sa prostie. Când gura lui începe să se umple cu apă, el nu se mai întreabă cum a ajuns acolo, ci strigă îngrozit după ajutor. Bineînțeles că este o cu totul altă problemă dacă el va putea fi şi ajutat. Acest lucru depinde doar de priceperea celor care au auzit strigătul disperat al bietului oul Aceasta este părerea mea!"

10.Roclus a spus: „Ai vorbit foarte bine! De aceea, voi merge şi îl voi întreba pe Învățătorul tuturor învățătorilor! Mă duc degrabă la El să-I spun necazul nostru!"

Capitolul 143 - Domnul îl sfătuieşte pe Roclus

1.Roclus a venit imediat la Mine şi Mi-a spus cu inima deschisă ce îi frământa pe el şi pe tovarăşii lui.

2.Eu i-am răspuns: „Ei, din câte văd, începi să îți dai seama ce mare derută creează, mai devreme sau mai târziu, o înşelăciune! De aceea vă spun: rostiți cu orice preț numai adevărul deplin; căci acesta rezistă cel mai mult şi nu generează confuzii!

3.Cei care îşi clădesc viața şi faima din minciună, aceia urăsc adevărul, se tem de el şi îl prigonesc cu foc şi sabie! Dar la ce le slujeşte acestor prigonitori ai adevărului furia lor oarbă?! Adevărul va ieşi curând la lumină, iar duşmanii lui vor fi dați în vileag, vor fi disprețuiți de toată lumea şi ocoliți precum gunoiul, şi doar cu greu se vor mai putea ridica! Situația voastră este destul de încurcată şi nu poate fi descâlcită atât de uşor, mai ales fără să scăpați de judecata oamenilor! Totuşi, ar exista o cale prin care să puteți rămâne cu fruntea sus.

4.Voi ați învățat poporul că zeii v-au dat puterea de a întuneca soarele şi luna. Spuneți acum poporului că zeii au încetat să mai existe şi să conducă şi, că unicul şi marele Dumnezeu adevărat, căruia chiar păgânii i-au construit un templu, cel închinat «Marelui Zeu Necunoscut», a venit acum în această lume, chiar trupeşte, şi v-a luat această putere, urmând să guverneze şi să ghideze El însuşi totul, nemaidorind să încredințeze nimănui conducerea corpurilor cereşti şi a astrelor!

5.Auzind aceasta, oamenii vor face ochii mari. Unii vor crede că e vina voastră pentru că nu v-ați îndeplinit atribuțiile. Alții vor fi de părere că ați făcut prea puține jertfe. Iar alții, ceva mai luminați la minte, vor spune: «Ei îi înapoiază cu plăcere Marelui Zeu Necunoscut această funcție, pe care şi-au arogat-o cu de la sine putere, doar pentru a ține în hățuri, cu mai multă uşurință, poporul cel orb, zeii care le-au acordat-o fiind de fapt conducătorii Romei! Cu siguranță că acum a apărut în taină cineva care i-a amenințat, astfel încât ei cedează cu uşurință slujba divină în brațele Marelui şi Unicului Dumnezeu adevărat, înapoindu-I ceva ce nu le-a fost niciodată încredințat şi deci nu a fost niciodată

al lor. Având în vedere că sunt atât de sinceri şi recunosc aceasta, ne putem aştepta şi la alte mărturisiri din partea lor, ceea ce ar fi bine, căci astfel vom putea dezlega noi şi noi taine. Vântul care i-a determinat să facă aceasta trebuie să fie, fără îndoială, unul bun!» Astfel vor gândi cei mai luminaţi, râzându-şi în barbă.

6.Fariseii se vor bucura şi ei pe ascuns şi-i vor spune poporului: «Vedeţi, Iehova însuşi trebuie să le fi făcut aceasta păgânilor celor nesuferiţi, printr-un profet puternic. Acela i-a obligat să se dea în vileag în faţa oamenilor!»

7.Dar voi să le spuneţi atunci: «Au spus şi fariseii o dată ceva adevărat! Acest mare profet nu este nimeni altul decât vestitul profet din Nazaret! Iisus este numele Lui şi a venit în această lume ca fiu al binecunoscutului dulgher Iosif, care însă a fost doar tatăl ce L-a hrănit. El a fost născut de Măria, fecioara despre care s-a tot auzit, din casa lui Ioachim şi a Anei, din Ierusalim! Este acelaşi om care de Paşte anul acesta a alungat cu biciul toţi cămătarii şi vânzătorii din Templu. Însă, în mod limpede, acest profet este cu mult mai mult decât un profet! Ioan, cel cunoscut ca Botezătorul din deşert, a adus mărturie pentru El. Şi acest fapt vă este binecunoscut vouă.»

8.Să le spuneţi că acest trimis al lui Dumnezeu v-a luat puterea asupra soarelui, lunii şi stelelor, pe care voi v-o însuşiserăţi, dar v-a încredinţat în schimb o misiune mult mai importantă şi mai măreaţă, aceea a adevărului. Această înaltă misiune constă în faptul că voi trebuie să le vestiţi popoarelor adevărul, spunându-le că împărăţia lui Dumnezeu este aproape şi că toţi cei care cred în numele lui Iisus vor căpăta viaţa cea adevărată şi veşnică!

9.Dacă veţi vorbi astfel, veţi închide gurile fariseilor, care cu siguranţă că sunt cei mai mari duşmani ai voştri de până acum. Ei vor avea apoi mare grijă să nu mai scape nici măcar un singur cuvinţel despre eclipsele de soare şi de lună, cu atât mai mult cu cât vor şti că sunteţi protejaţi de Roma!

10.Ţi-am arătat destul de clar ce trebuie făcut şi cred că eşti de acord cu mine că nu mai ai de ce să te temi! Acum, că ai primit sfatul Meu şi înţelegi cum stau lucrurile, mergi şi povesteşte-le şi prietenilor tăi! Sau mai e ceva care te apasă?"

11.Roclus a spus: „Nu, Doamne şi Învăţătorule veşnic, nu mă mai apasă nimic, iar inima mea este plină de bucurie! Căci acum, eu şi cetatea mea suntem la adăpost; cât despre purtătorii de veşminte negre, aceia se pot aştepta la momente grele!"

12.Eu am spus: „Foarte bine, dar acum du-te şi povesteşte-le prietenilor şi fraţilor tăi ceea ce ai aflat de la Mine, pentru ca şi ei să ia parte la bucuria ta! Totuşi, un lucru e sigur, că va trebui să munciţi din greu. Dar acolo unde nu există luptă, nu există nici victorie, iar unde nu există victorie, nu există nici bucuria care decurge din ea şi pe care toţi oamenii o slăvesc, considerând-o a fi supremă! Să aveţi curaj şi perseverenţă înainte de toate, iar victoria nu se va lăsa aşteptată! De aceasta te asigur Eu, chezaşul cel mai demn de încredere! Sau crezi cumva că acest lucru nu este de ajuns?"

13.Roclus a răspuns: „O Doamne, oare există vreun om căruia, cunoscându-Te la fel ca mine, acest lucru să nu-i fie de ajuns?! Nu vreau decât să-Ţi mulţumesc din inimă şi plec imediat la tovarăşii mei pentru a le duce această adevărată Evanghelie."

14.Roclus a făcut o plecăciune şi a pornit bucuros spre tovarăşii săi, care erau curioşi să audă răspunsul.

1.Aflând de la Roclus ceea ce am spus Eu, tovarăşii săi s-au bucurat foarte mult, iar cel care vorbise ultimul a zis: „Vezi, prietene, ce bine a fost că te-am îndemnat să mergi la însuşi Domnul pentru a-I cere sfatul?! Acum ştim ce trebuie să facem şi nu mai avem nevoie de nici o minciună, ci vom spune adevărul-adevărat, închizându-le gura tuturor celor care ne vor întreba ceva! Oh, ce sfat măreț şi sfânt! Da, da, cel pe care îl ajută Domnul este într-adevăr salvat, şi aceasta pentru totdeauna!"

2.Rafael, care era şi el prezent, a spus: „Da, ai perfectă dreptate! Prin acest sfat ați primit un mare ajutor. Dar dincolo de aceasta, trebuie să ştiţi că nu vor lipsi şovăielile şi încercările când veți începe să lucrați în cetatea voastră, şi luați bine aminte: în toate vremurile, veți avea mulți prieteni, dar duşmani, de o mie de ori mai mulți! Aceştia vă vor prigoni fără încetare, la fel cum oamenii cei răi şi orbi ai acestui pământ îl prigonesc pe Domnul Însuşi.

3.Căci pe El îl urăsc toţi magicienii şi toți preoții, indiferent de confesiunea lor, dar cel mai mult, templierii din Ierusalim, însă pentru că preoţimea a reprezentat întotdeauna pe acest pământ casta cea mai privilegiată şi mai trândavă, ea nu va fi niciodată nimicită în totalitate. Nu va trece prea mult timp şi fragmente din această nouă învăţătură divină vor fi preluate de tot felul de şarlatani şi haimanale, iar din ei va lua naştere o preoţime, față de care actualii reprezentanți ai Templului sunt o bagatelă.

4.Această preoţime va fi pentru voi un mare potrivnic. Însă ea nu vă va putea face nici un rău în mod efectiv şi nici nu vă va putea vătăma; dar vă va prigoni, urmărindu-vă pe toate cărările şi drumurile pe care veți merge, la fel cum şi fariseii îl urmăresc acum pe Domnul peste tot. Acest lucru va fi însă pentru voi un semn clar că sunteți întru totul ai Domnului şi că urmați neprihănirea Cuvântului Său în gând şi în faptă; tocmai de aceea, un astfel de semn va trebui să vă bucure de fiecare dată.

5.Dar voi nu vă veți teme niciodată de prigonitori, pentru că veți rămâne mereu în paza Domnului; în schimb, adversarii voştri se vor teme foarte tare de voi. Tocmai de aceea vă vor şi prigoni. Dar toată această trudă a lor le va folosi la fel de puțin pe cât de puțin le va folosi şi templierilor să-L prigonească din răsputeri pe Domnul, aşa cum veți vedea că se va petrece în curând. Domnul ți-a spus deja, Roclus, că va mai avea loc ceva însemnat înainte de micul dejun! Ce anume, ascultă!

6.Cei răi au aflat de la un fugar răuvoitor din Cezareea lui Filip că profetul din Nazaret se află aici şi îşi propovăduieşte învăţătura şi că însuşi guvernatorul general a venit aici pentru El. Astfel, în mare grabă, au pus la cale un plan, prin care să-L prindă pe Domnul şi să-i demonstreze lui Cyrenius că El este un răzvrătit care instigă poporul. Planul este de o asemenea viclenie satanică, încât te va ului cu siguranță.

7.Însă cu Cyrenius nu le va merge; totuşi, ceea ce se va petrece va crea o mare tulburare aici. Chiar şi voi veți intra puțin în joc, dar nu în dauna, ci în avantajul lucrărilor celor bune. De aceea, fiți atenți la tot ce se va petrece; încă un sfert de ceas, şi povestea va începe! Între timp, să rămânem liniştiţi; nici măcar Cyrenius nu bănuieşte nimic, pentru că aceasta este Voia Domnului! Dar tocmai prin aceasta povestea devine mai palpitantă! Să facem acum linişte!"

8.Toți, fără excepție, au tăcut, răsăritul soarelui contribuind din plin la aceasta. Fiecare aştepta, cu o oarecare nelinişte, să aibă loc ceva nemaipomenit.

Capitolul.145 - În fața lui Cyrenius, fariseii îl acuza pe Domnul de răzvrătire

1.Fiii lui Marcu au zărit o corabie apropiindu-se de mal, dar care nu acosta, ci plutea încolo şi încoace, ca şi cum căpitanul nu ştia dacă se află unde trebuie. Această ezitare avea o explicație simplă, deoarece țărmul mării îşi schimbase foarte mult înfățişarea într-un răstimp de nici o zi. Imensa stâncă din mare - principalul reper - nu mai exista. O altă stâncă uriaşă şi un enorm copac de pe mal fuseseră făcute să dispară de către negri; în plus față de aceste schimbări, mai apăruseră şi minunata casă, grădina şi frumosul port cu cele cinci corăbii noi, astfel încât cârmaciul nu-şi mai dădea seama unde se află şi naviga aproape de mal, neştiind unde să acosteze şi încercând să găsească un reper cunoscut.

2.Însă un vânt puternic de la răsărit a început să bată, împingând cu o imensă putere corabia spre mal, chiar în direcția noastră, în câteva clipe, fiii lui Marcu, având privirile agere, au putut observa că vasul transporta romani şi doi farisei. Ei au venit iute şi l-au anunțat pe Cyrenius despre aceasta. Cyrenius l-a chemat pe Iulius, poruncindu-i să nu piardă din ochi corabia, care se apropia tot mai mult de mal. Îndată ce a primit acest ordin, Iulius a strâns cincizeci de oameni înarmați şi s-a postat împreună cu ei pe mal, în aşteptarea corăbiei, care nu a întârziat să apară.

3.Cei de pe corabie, văzându-i pe romanii de pe mal, au ridicat imediat steagul alb, în semn că nu sunt duşmani şi că pot fi lăsați fără grijă să acosteze. Iulius, care recunoscuse doi farisei printre romani, a trimis imediat un sol la Mine şi la Cyrenius, ca să mă întrebe dacă noii veniți trebuiau lăsați să acosteze sau nu. Oamenii aceştia îi păreau suspecți. I se părea chiar că romanii de pe corabie nu erau decât nişte farisei deghizați sau oameni ai lui Irod.

4.Răspunsul lui Cyrenius a fost foarte scurt: „Indiferent cine ar fi, să acosteze!”

5.La acest ordin, cei de pe corabie au debarcat, iar Iulius le-a cerut actele de călătorie necesare, care erau în ordine, fiind-emise de Pilat din Ierusalim. După ce s-au legitimat, unul dintre romani l-a întrebat pe Iulius dacă Marele Guvernator General se afla în acest ținut. Iulius, care era deja furios, i-a răspuns cu un «Da!» tunător.

6.Un centurion, sosit şi el cu corabia, a venit în fața lui Iulius şi l-a întrebat: „Ce te îndreptăţeşte să ne răspunzi pe un astfel de ton?”

7.Iulius a răspuns şi mai grav decât înainte: „Dacă nu aş fi avut motive întemeiate să fac aceasta, ți-aş fi răspuns pe un alt ton! Dar fața ta tâmpă de asiatic îmi spune că nu eşti roman, ci cu totul altceva! Aşa că nu ar trebui să te mire chiar atât de mult răspunsul meu!”

8.Centurionul a întrebat: „Cum adică nu sunt roman?”

9.Iulius a spus: „Vom mai vorbi despre aceasta! Acum eşti sub autoritatea mea şi trebuie să te supui cu stricteţe poruncilor mele! Numele meu este Iulius şi sunt severul comandant al acestui ţinut, din partea Romei, şi rudă apropiată a Marelui Guvernator General, Cyrenius! A fost necesar săţi spun aceasta, având în vedere că nu eşti roman; căci, dacă ai fi fost, m-ai fi recunoscut de la depărtare!

10.Vezi, aşa obişnuim noi, romanii, să prindem Vulpile şirete! Cred că v-a derutat faptul că acest pământ este cultivat acum, altfel ne-aţi fi onorat cu vizita voastră neaşteptată încă de acum un ceas! Nu face nimic, căci, deşi nu aţi mai recunoscut ţinutul, aţi ajuns unde trebuia!

11.Precum vezi, ştiu totul! Da, în ţinutul lui Iulius nu se intră neanunţat atât de uşor pe cât crezi! Văd că sunteţi puţin cam stânjeniţi de faptul că înfăţişarea v-a trădat, dar poate că aceasta nu contează prea mult pentru nişte capete luminate ca ale voastre. Vom vedea îndată! Haideţi acum la Marele Guvernator General!”

12.Vizibil stânjenit, centurionul a spus: „Ce ştii tu despre noi?! Cine şi-ar permite să-ţi spună vreun neadevăr?”

13.Iulius a spus: „Gata cu vorba! Iată-l pe Marele Guvernator, aşa că luaţi-o înainte, voi, falşi romani, şi vom vedea acolo ce va urma!”

14.Centurionul, împreună cu vreo opt slujitori ai săi şi cu cei doi farisei de rang înalt, zdraveni şi bine hrăniţi, s-au îndreptat spre Cyrenius şi, după ce au ajuns în faţa lui, i-au înmânat o scrisoare semnată de Irod. În această scrisoare se relata, nici mai mult nici mai puţin, decât despre un mare complot împotriva tuturor romanilor, care s-ar fi pus la cale în întreaga Colesirie şi într-o mare parte a Galileii şi Samariei, la conducerea căruia, ca agitator principal, s-ar fi aflat rău-famatul profet, Iisus din Nazaret, care, aliat în taină cu esenienii, despre care se ştie că au multe modalităţi secrete de amăgire a poporului, face tot felul de miracole inexplicabile pentru oamenii de rând. Se mai spunea despre el că îşi ia o înfăţişare divin-profetică şi are chiar marea neobrăzare de a se numi, în faţa poporului, însuşi Fiul lui Dumnezeu.

15.«Numeroase mărturii veridice şi care concordă între ele, ale unor martori din diferite ţinuturi, fac referire la faptul că acest instigator blestemat, împreună cu grupul său compus din mai mulţi aşa-zişi ucenici, i-a atras inclusiv pe înalţii demnitari ai statului roman, pe care şi i-a făcut prieteni. Informaţia secretă mai afirmă că nelegiuitul a făcut aceasta ca să-i poată omori pe toţi conducătorii deodată, într-o anumită zi, urmând apoi ca el să se declare rege al tuturor iudeilor, Dar zeii au vrut ca aceste lucruri să-mi fie dezvăluite mie, care sunt un om cu experienţă, şi de aceea consider de datoria mea să îţi atrag atenţia asupra obligaţiilor tale şi sper că vei şti să porunceşti şi să iei măsurile cuvenite! Cu devotament, Irod, tetrarh acum în Ierusalim.»

16.Scrisoarea nu este citată aici în întregime, din cauza lungimii ei şi a nenumăratelor ocări pe care le conţinea. Totuşi, principalele idei pe care le cuprindea au fost enunţate.

1.După ce Cyrenius a citit cu mare atenţie şi seriozitate această scrisoare, şi-a îndreptat privirea plină de compasiune şi de prietenie înspre Mine şi a spus: „Doamne, cum de este cu putinţă ca Tu să fii bănuit într-un mod atât de abject?! Tu ce părere ai despre acest lucru? Căci ştii cu siguranţă ce conţine această scrisoare!"

2.Eu am spus: „Cheamă-i pe Rafael şi pe Roclus; căci nu se cade să vorbesc Eu cu aceşti trimişi ai împăratului Minciunii!"

3.Cyrenius i-a chemat îndată pe Rafael şi pe Roclus. Trimişii lui Irod păreau să-l cunoască foarte bine pe Roclus, căci la apariţia lui, şi-au întors imediat feţele în altă parte.

4.Sosind, Rafael i-a înmânat şi el un sul lui Cyrenius şi i-a spus: „Aici ai duplicatul pretinsei scrisori irodiene. Citeşte-l şi îţi vei da seama că eu - şi, prin mine, şi Roclus - am fost deja informaţi de mai mult timp despre această infamie a fariseilor! În continuarea semnăturii lui Irod - care nu a văzut niciodată această scrisoare şi care nici nu are habar de acest plan mizerabil - mai este o notă, care îţi va lămuri întreaga situaţie. De aceea, trebuie să o citeşti. După ce termini, dă-o şi acestor emisari să o citească! Restul va veni de la sine."

5.Cyrenius a citit repede textul, precum şi nota, de care nu mai contenea să se mire, pentru că ea conţinea lucrurile care tocmai îi veniseră şi lui în minte. După aceea, i-a înmânat sulul şi falsului centurion, spunându-i: „Citeşte şi tu aceasta, în faţa tovarăşilor tăi!"

6.Ezitând în mod vizibil, centurionul a început să citească, schimbându-se la faţă pe măsură ce citea. Când a ajuns la nota din final, s-a aprins la chip şi toţi emisarii au început să facă feţe-feţe, ceea ce nu a scăpat privirilor agere ale lui Cyrenius şi ale celorlalţi care mai erau prezenţi acolo. Când falsul centurion a terminat de citit întreaga scrisoare - cu voce tare, astfel încât şi tovarăşii lui să audă conţinutul ei -, a făcut o plecăciune, înapoindu-i sulul lui Cyrenius, fără să facă nici un comentariu. Atât el, cât şi tovarăşii lui erau evident consternaţi. Nu mai vedeau nici o cale de scăpare din această încurcătură.

7.După un scurt răstimp de tăcere deplină, Cyrenius l-a întrebat pe centurion: „Deci Irod mă sfătuieşte să fac tot posibilul să îi prind pe acest profet şi să-i tai capul, şi nu numai lui, ci şi ucenicilor săi?" 8. Însă nu a primit nici un răspuns la întrebarea sa. 9. Cyrenius s-a mâniat şi a spus: „Răspundeţi sau veţi plăti amarnic pentru această cutezanţă! De la cine vine scrisoarea, cine a conceput-o, cine a avut neobrăzarea să-mi servească o astfel de minciună gogonată şi ce intenţie mizerabilă se ascunde în spatele ei?"

10.La aceste întrebări ferme, trimişii aproape că şi-au pierdut cunoştinţa, căci ştiau că au dea face cu măreţul şi neînduratorul guvernator general roman. Cuprinşi de teroare şi de panică, ei au început să tremure şi să se bâlbâie, fiind incapabili să dea vreun răspuns.

11.Iulius a spus atunci: „Mare Stăpânitor, ce-ar fi dacă am decide pentru aceşti emisari pedeapsa stabilită prin lege pentru trădare, iar apoi i-am duce în temniţă la Sidon şi i-am lăsa acolo până când ar începe răzmeriţa despre care ne-au avertizat? În acea zi, am duce la îndeplinire până la capăt pedeapsa lor pentru trădare, prin crucificare sau prin

tăierea capului! Poţi să-ţi dai seama de la o poştă că aceşti aşa-zişi romani nu sunt altceva decât o gloată de farisei mizerabili, care pentru nişte bani grei, sunt în stare de orice mişelie!”

12.Cyrenius a răspuns: „Ai mare dreptate; dar, pentru că nu suntem singurii stăpâni aici şi pentru că mai are şi altcineva ceva de spus, să aşteptăm pe cât se poate în linişte!”

Capitolul 147 - Tratativele cu fariseii

1.Roclus a făcut un pas în faţă şi a spus: „Mare Conducător, îngăduie-mi să le murmur şi eu ceva la ureche acestor diavoli; căci în scrisoare este atacată puternic şi cetatea mea, iar eu, ca reprezentant al ei, nu pot îngădui una ca aceasta! Trebuie să-i întreb când şi cum a învăţat de la noi «rău-famatul şi nelegiuitul» profet din Nazaret - aşa cum îl numesc ei - şiretlicurile vrăjitoreşti prin care «amăgeşte şi ademeneşte» poporul! Pentru Dumnezeu, dacă aceştia nu-şi repară imediat ofensa adusă, mă reped asupra lor şi le sucesc gâturile, bineînţeles, dacă aceasta este şi Voia Domnului!”

2.Unul dintre cei doi farisei a păşit în faţă şi a spus: „Ce vină avem noi că această scrisoare este doar o născocire răutăcioasă?! Nu a fost scrisă şi, cu atât mai puţin, concepută de noi! Mai bine v-aţi îndrepta atenţia asupra celor care ne-au trimis aici; noi, ca simpli mesageri, nu datorăm nimănui nici o explicaţie! Aşteptăm doar un răspuns drept, pe care să-l ducem celor ce ne-au trimis. Cred că aceasta ar cam fi tot ce putem spune!”

3.Fiind inspirat de Rafael, Roclus a spus: „Bine! Dar ia să vedem, ce s-ar petrece cu voi dacă am dovedi următoarele: că voi sunteţi cei care aţi conceput această scrisoare calomnioasă şi că, în caz de reuşită, urma să primiţi o răsplată de o mie de funţi de aur ad personam ('de persoană') din aurul Templului?”

4.Fariseul a sărit ca ars: „Cum puteţi să ne acuzaţi de o astfel de mârşăvie? Scrisoarea a fost semnată de Irod!”

5.Roclus l-a chemat pe Zinca şi i-a spus: „Tu cunoşti mai bine decât oricine scrisul stăpânului tău. Spune-mi, este semnătura sa?”

6.După ce a privit cu atenţie scrisoarea, Zinca a spus: „Nici pe departe! Căci, de fapt, Irod nici nu ştie să scrie, iar de citit, ştie să citească doar un pic în greacă. Drept semnătură a numelui său foloseşte un fel de sigiliu, pe care-l aplică pe documente. Această semnătură este deci falsă! Pot să jur pentru aceasta!”

7.Roclus a spus atunci: „Ei, fariseule înţelept, urmaş al lui Moise şi al lui Aaron, cum te simţi acum? Cred că ai prefera să fii acasă, în faţa unei mese copioase, decât aici, sub astfel de auspicii aducătoare de «glorie»! Da, aşa este: dacă omul nu se mulţumeşte cu ceea ce-i dă Domnul Dumnezeu, trebuie să se supună capriciilor sorţii!

8.Da, da, «rău-famatul» profet din Nazaret nu prea are cum să vă fie pe plac, pentru că, prin sfintele Sale învăţături despre Adevăr, ameninţă să vă strice vouă socotelile! Aceasta este situaţia şi în veci nu va fi altfel, nici chiar în cazul în care El ar vrea să vă facă vreo favoare, lăsându-se de bună voie ucis de voi, cel puţin pro forma ('de formă'), căci în realitate El, care din eternitate reprezintă însăşi viaţa, nu poate fi ucis cu adevărat. Până acum am vorbit eu; acum este rândul tău! Ce ai de spus despre toate acestea?"

9.Fariseul a rămas înmărmurit şi nici unul dintre trimişi nu mai îndrăznea să scoată vreun sunet.

10.După câteva clipe, Cyrenius, care în prealabil primise un semn tainic de la Mine, le-a poruncit celor doi farisei să vină la el şi le-a spus: „Liniştiţi-vă acum! Furtuna a trecut; nu vă împiedicaţi de severitatea romană, care este atât de mare la început! Acum urmează a doua parte a discuţiilor, în care nu vreau să aflu de la voi poveşti cu semnături false, ci numai adevărul pur. Doar prin adevăr veţi putea scăpa de sub puterea mea necruţătoare, altfel soarta voastră va fi temniţa, crucea şi securea călăului; acest lucru este la fel de sigur pe cât de sigur este că eu sunt guvernatorul general al provinciilor asiatice romane.

11.Dacă veţi spune adevărul, indiferent care este el şi care au fost intenţiile voastre, puteţi să contaţi pe cuvântul meu de onoare că vă voi reda libertatea, lăsându-vă să plecaţi neatinşi. Alegeţi acum ce doriţi! Dacă vreţi să rămâneţi în această minciună, ştiţi deja din gura mea ce vă aşteaptă; căci aici, în Asia, eu sunt poruncitor în numele împăratului şi nu există nimic care sa mă îngrădească, iar douăzeci şi şase de mii de luptători sunt gata să răspundă poruncilor mele la orice ceas din zi şi din noapte. Dacă nu aţi ştiut aceasta până acum, acum aţi aflat cum stau lucrurile. Cine ar putea să-mi ceară socoteală dacă aş trece prin sabie toţi iudeii, doar dintr-un capriciu al meu?! Nu duc lipsă de putere! Nicăieri în întreaga Asie nu poate începe vreo conspiraţie fără ca eu să fiu înştiinţat despre ea, până în cel mai mic detaliu, în maxim opt până la paisprezece zile! Apoi, vai şi amar de cei răzvrătiţi!

12.Dacă ar fi existat, aşa cum spuneţi voi, un cât de mic complot, pregătit în secret, aş fi ştiut de el, iar numeroşii mei călăi ar fi fost deja foarte ocupaţi. Aşa că, înştiinţarea voastră, precum şi semnătura lui Irod sunt o mare minciună, cu ajutorul căreia aţi vrut să mă folosiţi - dacă eu aş fi fost orb -, pentru a vă atinge scopul. Doar că aşa ceva nu merge şi nici nu va merge vreodată cu mine. Sper că acum v-aţi convins de aceasta. Ce vă mai rămâne de făcut este să spuneţi adevărul, ca să înţeleg mai bine cum stau lucrurile cu voi! Dar ascultaţi cu mare atenţie: adevărul pe care mi-l spuneţi trebuie să fie la fel de clar pe cât de clar este soarele ce răsare acum de după munţii aceia de dincolo de mare. Atunci îmi voi respecta şi eu cuvântul! Vorbiţi acum!"

13.Chipurile celor doi farisei şi ale falşilor romani, care jumătate din ei erau farisei şi jumătate oameni ai lui Irod, aveau o înfăţişare disperată; căci nimic nu este mai neplăcut pentru un om decât să se acuze pe sine şi să-şi mărturisească deschis toate intenţiile necurate. La fel era şi în cazul acestor farisei. Dar ce le rămânea de făcut? Le erau bine cunoscute atât neîndurarea lui Cyrenius, cât şi dreapta sa judecată, deci nu aveau de ales, trebuia să mărturisească adevărul.

1.Unul dintre farisei a prins curaj şi a început să vorbească astfel: „Preaînalt şi necruţător Domn şi Guvernator al tuturor ţinuturilor din Asia şi al unei mari părţi din Africa! Pentru că nu ne rămâne de ales decât să mărturisim adevărul, sunt nevoit să recunosc, în numele tuturor tovarăşilor mei, că scrisoarea este o pură invenţie şi că Îl prigonim pe rău-famatul profet din Nazaret doar din invidie, considerându-l cel mai mare duşman al nostru. El face minuni care întrec cu mult tot ce a fost făcut până acum. Dincolo de aceasta, învăţătura lui este în contradicţie cu învăţătura şi legile Templului, pe care nu noi le-am inventat;

2.Cu aproximativ o mie de ani în urmă, pe muntele Sinai, Moise a primit aceste legi din mâna de foc a lui Dumnezeu, după care a mai primit o mulţime de alte reguli cu privire la organizarea statală. Dintre aceste legi, prima şi cea mai importantă este: «Să nu ai alţi dumnezei în afară de Mine, unicul Dumnezeu adevărat. Să nu-ţi faci chip cioplit şi nici un fel de asemănare a nici unui lucru... Să nu te închini lor, nici să le slujeşti, căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău.» Însă profetul din Nazaret afirmă că el, şi nimeni altcineva, este adevăratul fiu al lui Dumnezeu, ba mai mult, că este însuşi Dumnezeu. El foloseşte drept mărturie vorbele profeţilor, considerând că acestea se referă la propria sa persoană şi la propriile sale fapte.

3.Dacă se tolerează una ca aceasta şi nu va fi pedepsit, în câţiva ani se va termina cu Templul din Ierusalim, a cărui origine divină este dovedită! Ce vom face atunci noi, cei numiţi de Dumnezeu, cum vom mai sta în faţa poporului şi cum vom trăi pe viitor, căci porunca Domnului spune că nu avem voie să deţinem nici un ogor şi nici o vie? Pe de o parte, avem deja conflicte cu samaritenii, care s-au lepădat de noi, cu saducheii şi cu ceilalţi, care sunt pe jumătate păgâni, pe de altă parte, cu esenienii, la care în curând va adera jumătate din populaţie, iar acum, mai vine şi acest galilean! E prea mult pentru noi!

4.Cu tunete şi cu fulgere ne-a dat Iehova legi, pe muntele Sinai, prin Moise şi prin Aaron. Atunci a făcut cu noi un legământ pentru totdeauna şi ne-a îndatorat să-i rămânem credincioşi. El, Cel Atotputernic, ne-a făgăduit atunci cele mai mari daruri ale vieţii dacă rămânem credincioşi legământului şi legii, dar şi cele mai mari prigoane dacă rupem cu nesăbuinţă acest legământ. El ne-a dat însă şi dreptul de a ne prigoni duşmanii cu sabia, la fel cum au făcut Iosua în Ierihon şi, mai târziu, regele David, cu filistenii, când, la porunca lui Iehova, nu au fost cruţaţi nici copiii din pântecele mamelor.

5.Dar dacă Iehova, în pofida făgăduielilor Sale solemne, ar vrea să rupă vechiul legământ făcut cu noi - din cauza păcatelor noastre sau poate datorită indiferenţei şi toleranţei noastre faţă de propriii noştri adversari - şi ar vrea să ne părăsească acum de tot, ar face-o într-un mod la fel de măreţ (şi aceasta pentru El ar fi o nimica toată) ca atunci când a instituit legământul cu noi, acum o mie de ani, astfel încât toată lumea să ştie cum stau lucrurile cu adevărat! Dar aceasta nu s-a petrecut până acum! Atunci; cum îndrăzneşte un magician, chiar dacă el face tot felul de lucruri miraculoase, să vină cu o altă învăţătură, spunând că ea provine de la Dumnezeu?!

6.N-are decât să vindece cât de mulți bolnavi vrea şi, pentru distracția oamenilor, chiar să mute munții din loc sau să facă alte miracole; dar să nu critice Templul şi sfintele sale taine! Însă el face aceasta din ce în ce mai mult, subminând credința şi încrederea în Templu a poporului, în special pe cea a galileenilor, încât s-a ajuns în situația neplăcută ca aceştia să nu mai vrea să ne dea zeciuiala şi chiar să ne acuze că suntem nişte şarlatani perfizi. Dacă suntem aşa, să ne-o arate Iehova prin gura unui adevărat profet, nu printr-un vrăjitor galilean, care se dă drept unul dintre cei mai mari profeți, ba chiar drept Fiu al Celui Preaînalt; căci este scris că în Galileea, care este plină de păgâni, nu se va naşte niciodată un profet şi cu atât mai puțin va putea veni din ceruri un Fiu al lui Dumnezeu!

7.Dar dacă noi suntem obligați - în primul rând de către legea lui Dumnezeu şi, în al doilea rând, de împrejurări, evident, - să prigonim un astfel de om periculos ce reprezintă o serioasă amenințare pentru vechile taine divine, greşim oare că, având toate drepturile de la Dumnezeu să-l înlăturăm chiar cu mâinile noastre de pe fața acestui pământ, facem uz de un asemenea mijloc politic neplăcut spre a ne atinge scopul?! Eu cred că acum, după ce am recunoscut deschis aceasta, nu vei mai pune la îndoială deplinul adevăr al mărturiei noastre cinstite şi bine argumentate!”

Capitolul 149 - Mărturia lui Cyrenius cu privire la Domnul

1.Cyrenius a spus: „Nicidecum, căci tu, rostind adevărul - care de altfel nu iese cu uşurință din gura unui fariseu -, m-ai înseninat! Totuşi, mă simt dator să fac nişte remarci cu privire la profetul tău cel periculos sau, de ce nu, la Fiul lui Dumnezeu: în primul rând, se pare că El a fost foarte discreditat printre voi; în al doilea rând, îți mărturisesc deschis că Îl cunosc bine pe mărețul Domn şi te asigur că nu este deloc periculos, ci doar îşi dă toată silința să le fie de folos semenilor, chiar şi celor mai înverşunați duşmani ai Săi (care, se-nțelege, sunteți chiar voi), cu toate că îi sunt bine cunoscute toate marile lor fărădelegi, pe care nici un Moise sau Aaron nu şi le-ar fi imaginat.

2.Oh, El este iudeu, dar în sensul mozaic cel mai pur şi mai autentic! Însă ce sunteți voi, cu legile voastre omeneşti, în comparație cu Moise? El [Domnul, n.t.] se pronunță împotriva a tot ce nu este mozaic în voi, dar nu şi împotriva voastră! Din rândurile poporului au ajuns la mine o mulțime de plângeri strigătoare la cer despre înşelătoriile şi faptele voastre batjocoritoare, încât mi-am şi propus de câteva ori să vă pun la punct prin forța armată. Doar El m-a oprit să o fac! Dacă El ar fi fost duşmanul vostru, cu siguranță că – având prietenia mea totală - s-ar fi bucurat nespus să vă facă să dispăreți rapid de pe fata pământului prin intermediul meu; dar El se află exact la polul opus!

3.El regretă marea voastră orbire, pe care voi înşivă v-aţi cauzat-o, şi vrea doar să vă conducă înapoi spre adevăr şi spre unicul Dumnezeu adevărat, de care v-aţi lepădat - adâncindu-vă în nenumăratele plăceri lumeşti - şi să reînnoiască vechiul legământ cu voi. În nici un caz nu vrea să vă distrugă. Cum ar putea fi El duşmanul vostru, dacă aceasta este Voinţa Sa cea mai vie? Dacă aţi fi avut în mâinile voastre posibilităţile Sale, de câte ori nu l-aţi fi ucis până acum?! Oare face şi El la fel, deşi are la îndemână, zi şi noapte, mii de mijloace extraordinar de puternice?! Atât cât stă în puterea mea, L-am examinat cu mare atenţie şi stricteţe, iar El a făcut faţă acestui test într-un mod magistral.

4.În El L-am regăsit pe Cel pe care L-am salvat acum vreo treizeci de ani, în timpul îngrozitoarei prigoane puse la cale de bătrânul Irod; căci El este unul şi acelaşi cu Pruncul care a fost născut de tânăra soţie a dulgherului Iosif într-un staul din Betleem, în urmă cu treizeci de ani, atunci când fratele meu, Augustus, a făcut recensământul populaţiei în întinsul Imperiu Roman şi, astfel, şi în Ţara Iudeilor. Naşterea Sa a fost însoţită de tot felul de fenomene miraculoase; El a fost descoperit de magii de la Răsărit cu ajutorul unei stele mari cu coadă care i-a călăuzit, iar aceştia I s-au închinat, recunoscându-L drept viitor rege al iudeilor şi oferindu-I daruri. Tot atunci I s-au închinat, plini de uluire, şi ciobanii - cred că vă mai amintiţi bine de aceasta!

5.Dacă nimic din toate acestea nu v-a ajuns la urechi - cu toate că aveţi aproape şaizeci de ani -, fratele meu Cornelius, care conducea atunci recensământul roman în Betleem, este un martor viu; iar eu, simţind şi recunoscând cu uluire semnele divinităţii la pruncul de nici paisprezece zile, nu m-am mai îndoit nici o clipă că acesta este vădit mai mult decât un copil omenesc, fie el şi desăvârşit.

6.Mai apoi, la bătrâneţe, regăsind acest bărbat, în care sălăşluiesc un Spirit şi o putere divină miraculoase, şi aflând că este vorba despre copilul de care ţi-am spus, cred că nu-i de mirare că eu însumi am simţit un imbold aparte şi intens de a mă închina cu umilinţă şi cu iubire în faţa Lui.

7.Pe acest om îl prigoniţi voi cu atâta ură şi vreţi să-L distrugeţi?! Oh, voi, oameni proşti şi nesăbuiţi! Oare nu a prezis chiar Moise venirea Sa şi, după aceea, şi ceilalţi profeţi, mai mari şi mai mici, pe care, în prostia lor, taţii voştri i-au ucis cu pietre, la fel cum şi voi vreţi acum să-L ucideţi pe El?! Pe El, singurul care vrea şi poate să vă ajute, Îl prigoniţi acum cu atâta viclenie, îl trataţi ca pe un monstru, îl blestemaţi şi chiar vreţi să-L omorâţi?!

8.Nu aţi recunoscut ţinutul acesta pentru că temuta stâncă din mare nu mai există, iar golful cel arid a devenit un adevărat Eden, Cine a făcut aceasta? Eu şi toţi cei prezenţi aici suntem martori: nici un om nu a mişcat vreun deget pentru a face aceasta. El, care a fost şi este printre noi, a făcut acest miracol, doar prin Voinţa Sa!

9.Priviţi la băiatul acesta de lângă mine. Numele său este Josoe. Timp de aproape doi ani de zile a zăcut în mormânt. Doar oase şi putreziciune mai rămăseseră din el. Totuşi, acestui om, prigonit de voi cu atâta ură, I-a fost uşor să îl plăsmuiască din nou şi să-i redea viaţa printr-un simplu cuvânt, făcându-l aşa cum îl vedeţi acum!

10.Aici, la masă, se află cele două fiice ale mele, care au fost răpite de nişte negustori de sclavi. Fiind transportate pe o corabie, în timpul unei furtuni, au fost legate fedeleş şi aruncate în apă. Alaltăieri, când am fost cu toţii la pescuit, le-am găsit plutind pe mare, fără viaţă, şi le-am adus aici. După cum vedeţi, «duşmanul» vostru le-a redat viaţa doar cu un singur cuvânt!

11.Acum, vă întreb pe voi, dacă şi aceste minuni sunt o făcătură de magician sau ele sunt chiar mai mărețe decât cele pe care le-a făcut Moise în deşert!? Ceea ce vă spun este la fel de adevărat pe cât este de adevărat că mă numesc Cyrenius. Spusele mele pot fi confirmate de multe sute de martori. Şi voi, pe Acesta, care a făcut astfel de lucruri, îl priviți ca pe un monstru, îl prigoniți şi vreți chiar să-L ucideți?! Până unde au ajuns prostia şi orbirea voastră?!"

Capitolul.150 - Prostia şi orbirea fariseilor

1.Fariseul a spus: „Preaînalt şi necruțător Domn şi Stăpân! Noi suntem cărturari şi am studiat Scriptura. De aceea, cred că nu suntem chiar atât de proşti!"

2.Cyrenius a spus: „Însăşi această remarcă a voastră este la fel de prostească, pe cât de prostesc este şi modul în, care ați încercat să-L prindeți pe sfântul din Nazaret! Ar fi trebuit să vă gândiți, dacă ați fi avut cât de cât minte, că noi, romanii, ştim să facem diferența dintre un iudeu prost deghizat şi un adevărat roman şi că ne vom da seama imediat că ascundeți o mare ticăloşie! Tot la fel, puteați să presupuneți că eu cunosc semnătura lui Irod! De asemenea, ați fi putut să vă gândiți că îmi voi da imediat seama ce este cu voi şi care este scopul vostru şi că aceasta putea să vă coste viața trupului - care este cel mai scump lucru pentru voi. Vă spun vouă: cu adevărat, chiar şi un copil mai răsărit v-ar fi putut spune clar care va fi soarta acțiunilor voastre! Dar voi, cărturarii cei înțelepți - ah, te ia cu amețeli! - nu v-ați dat seama!

3.Ştiți din ce cauză? Vă spun eu: desfrânatul cel îmbuibat, care nu a simțit nicicând vreun gol în stomacul său, nu-şi poate imagina ce simte stomacul unui înfometat; surdului nici nu-i trece prin cap ce simte cel care aude armonia unei harpe bine acordate; la fel, nici orbul nu-şi poate imagina cum e să vezi şi crede că toți oamenii sunt orbi. Tot la fel, ba chiar mai rău, este cu acela care este orb din punct de vedere spiritual şi cu acela care este prost şi nu recunoaşte adevărul! Nu numai că îi consideră pe toți oamenii la fel de proşti ca el, dar crede că ceilalți sunt chiar mai proşti; căci el nu se consideră a fi prost, ci foarte înțelept. El nu concepe că B ar putea fi capabil să priceapă la fel de mult şi să fie la fel de înțelept ca A, adică el. Aşa se explică faptul că unii oameni proşti şi îngâmfați se pot comporta atât de stupid cum ați făcut voi acum.

4.Pentru că sunteți atât de proşti, este cu neputință să înțelegeți semnele nespus de mari ale acestor vremuri, la fel cum, în ciuda cunoştințelor voastre de care faceți atâta caz, habar n-aveți ce leau prezis iudeilor, pentru aceste vremuri, Moise şi ceilalți clarvăzători, despre Mesia şi despre împărăția Sa pe pământ. Vina o poartă prea marea voastră orbire spirituală; căci, în lumina spiritului, ar fi trebuit să pricepeți, pentru Dumnezeu, că nu veți putea reuşi nimic împotriva unei puteri cum este a noastră şi, cu atât mai mult, împotriva unui om plin de Spiritul atotputernic al lui Dumnezeu, care este de ajuns să vrea un pic, pentru ca întregul pământ să dispară din ființare într-o clipită!

5.Adevăr vă spun vouă: având cei o sută de mii de buni ostaşi ai mei, nu m-aş teme nici dacă în fața mea s-ar afla de cinci ori o sută de mii de oameni ca voi! Dar la ce mi-ar folosi de o mie de ori pe atâția ostaşi, împotriva voinței atotputernice a unui om ca El? Ar fi de ajuns un gând de-al Său şi ei ar dispărea! Iar pe Acesta voi vreți să-L prindeți şi să-L ucideți, cu răutatea şi viclenia voastră diabolică, fără măcar să aveți un motiv întemeiat? Spuneți-mi drept, dacă vă dați seama acum de marea voastră prostie!"

6.Fariseul a spus: „Mare Stăpân, dacă mi-ai îngădui să vorbesc deschis cu tine, ți-aş spune unele lucruri, care s-ar putea să-ți deschidă şi ție puțin ochii! Dar cu tine nu se poate vorbi aşa cum obişnuim să facem noi, înțelepții Templului. Totuşi, dacă mi-ai îngădui să-ți spun tot ce am pe suflet, fără să mă pedepseşti, cred că ai cam rămâne uluit!"

7.Cyrenius a spus, zâmbind reținut: „Da, îți îngădui să vorbeşti deschis; şi nu vei fi pedepsit pentru cuvintele tale!"

Capitolul 151 - Despre cum gândeşte un fariseu de la Templu. Miracolele lui Moise în interpretarea fariseilor

1.Fariseul a prins ceva curaj, s-a îndreptat şi a început să vorbească astfel: „Mare Stăpân, tu ştii multe, iar mintea ta străluceşte asemenea unui diamant curat în lumina soarelui; dar eu mai ştiu ceva, ce nu arăt şi nici nu am voie să arăt, căci aşa îmi cere datina! Însă atunci când este necesar, acest lucru trebuie să iasă la iveală! O dată ce un om de pe acest pământ aparține unei instituții şi, de dragul stomacului său, este obligat prin naştere, prin datină, prin lege şi de către împrejurările sale de viață să depună un jurământ de fidelitate sub stindardul acesteia, atunci el este deja ca şi mort din punct de vedere spiritual, în această lume. La început, încă nu în întregime, însă cu timpul, tot mai mult!

2.Căci atunci când omul este mereu nevoit să facă X din Y în fața lumii, fără deosebire, folosind toate mijloacele pământeşti, încetează orice proces de gândire! El va începe să se blesteme pentru fiecare gând luminos al său şi va spune: «Du-te de aici, lumină a cerurilor! Sunt osândit să fiu diavol, deci trebuie să fiu diavol! Într-adevăr, nu mai contează dacă sunt rău sau prost! Dacă trebuie să fiu X în loc de Y, atunci sunt astfel; nu pot să schimb absolut nimic!»

3.În decursul timpului, această fire diavolească devine a doua sa natură, iar omul se gândeşte: «Dacă tot te-ai născut tâmp şi ai fost crescut astfel, rămâi ceea ce eşti! Atâta timp cât stomacului tău îi este bine, totul este în ordine! Mănâncă, bea şi trăieşte-ți viața cât mai bine cu putință!» Apoi, când va sosi ziua cea din urmă, al doisprezecelea ceas, toate lanțurile vor cădea şi toate legile vor înceta definitiv să mai existe, pentru cel ce s-a reîntors în Neant!

4.Minciuna şi adevărul îşi dau cu bucurie mâna acolo unde zădărnicia deplină a oricărei existențe este la ea acasă. Cu asemenea perspective certe şi reale, este totuna cât de prosteşte decurge viața pe acest pământ. De vreme ce această existență efemeră este atât de amară şi de neplăcută, cât timp se află în viață, fiecare trebuie să urmărească să ducă un trai pământesc îndestulat; restul este o păcăleală sau o himeră. Cine consideră că viața este mai mult decât atât se amăgeşte.

5.Această părere a mea nu reflectă adevărata natură a lucrurilor, ci este doar o urmare a faptului că orice om care aparține vreunei caste lumeşti de nebuni trebuie să ajungă la această concluzie şi s-o accepte, pentru că el nu poate gândi, vorbi sau acționa altfel decât îi dictează legile stereotipe ale castei sale. Chiar dacă aş fi convins, o dată sau de o mie de ori, că lucrurile cu nazarineanul stau întocmai cum am auzit din gura ta, la ce mi-ar folosi? Atâta timp cât sunt un membru al castei căreia i-am jurat credință, nu-mi rămâne de ales decât să strig împreună cu ea: «Jos cu el, căci este un pericol pentru casta noastră şi o piedică în calea obținerii veniturilor de care avem nevoie!»

6.Bineînțeles că pot să gândesc în taină: «Aceasta este dorința castei tale şi sorții te-au făcut unealta ei! Aşa stând lucrurile, trebuie să asculți ordinele primite, căci nu ai nici mijloacele şi nici dreptul de a face altceva, indiferent care este părerea ta personală.» Dar, şi mai adânc în sinea mea, îmi voi spune: «Dacă acela pe care îl urmărim este înzestrat într-adevăr cu puteri mari, va termina foarte repede cu noi şi poate că noi, învinşi fiind, nu vom mai ajunge acasă niciodată; dar dacă nu este decât un palavragiu, aşa cum au mai fost mulți alții, atunci e bine să-l prindem şi să-l distrugem! Căci, în definitiv, ce urmăreşte el? Nimic altceva decât formarea unei noi caste, poate chiar mai rele decât a noastră!»

7.Oh, la început totul pare atât de divin! Haideți să aruncăm o privire asupra vieții lui Avraam şi a primilor săi urmaşi! Adesea Dumnezeu este reprezentat alături de ei, însoțindu-i pe calea dreptății - nota bene, noi nu eram de față! Dar ce au devenit copiii lui Avraam pe vremea lui Moise?! Moise însuşi trebuie să-i fi studiat cu mare atenție pe vechii înțelepți ai Egiptului! El cunoştea toate slăbiciunile curții egiptene - probabil chiar i se trezise setea de a deveni el însuşi conducătorul acestei împărății - şi a plănuit să-i înlăture din calea sa pe toți moştenitorii legitimi ai faraonului.

8.Primul plan a dat greş. El a fugit şi a ticluit un alt plan, acela de a-i ațâța prin agitatori pe cei din seminția sa - care decăzuseră, devenind asemenea animalelor - împotriva faraonului, care era preocupat de toate poftele pe care le implică o viață de huzur. Moise, când a aflat că poporul său era pregătit, a venit chiar el, având o mare putere vrăjitorească, şi a început să-i poruncească faraonului. Poporului, care mai avea ceva habar de profețiile din vechime ale bătrânilor patriarhi, i-a spus că este trimisul lui Iehova şi a făcut în fața lui tot felul de miracole extraordinare, astfel încât acesta l-a urmat, precum turmele de oi îl urmează pe berbecul cu talangă.

9.Moise cunoştea foarte bine marea, ştia că de două ori pe zi ea creşte şi apoi scade. Observase de mult un posibil punct de trecere. Lățimea golfului era de cel mult două leghe. Atunci când marea se retrăgea, în mijlocul golfului se elibera o cale pietruită pe o lățime de mai bine de o leghe. Locul rămânea timp de vreo trei ceasuri fără apă şi slujea călătorilor ca pod de trecere, dacă marea nu era agitată de vreo furtună. Cu pas grăbit, acest drum putea fi parcurs într-un ceas şi ducea direct în deşertul arab. Pe uscat însă, pentru a ajunge acolo, erau necesare patru, cinci, chiar şase zile, căci dincolo de acest recif, marea se întinde pe o distanță de mai multe leghe, fiind şi foarte adâncă.

10.Moise a calculat aceasta foarte bine, căci el avea, ca nimeni altul, cunoştinţe temeinice de la curtea faraonului. El şi-a condus oamenii peste recif, în pas grăbit, până în deşertul arab şi în ţinuturile muntoase, unde nu prea mai deţinea nimeni pământ, în afara socrilor săi. Din acest motiv, profetul nostru cunoştea foarte bine aceste ţinuturi şi toate nemaipomenitele lor taine, de care s-a şi folosit.

11.Dar să lăsăm acum această poveste şi să trecem din nou la izraeliţii care au trecut peste mare. Ei tocmai ajunseseră, parcă purtaţi de vânt, la capătul drumului «prin mare», când faraonul, fierbând deja de furie şi supărare, a poruncit armatei sale să pornească pe urmele lor. Dacă faraonul ar fi sosit mai devreme, bunul nostru Moise nu ar fi scăpat teafăr; dar decalajul de timp, precum şi numeroasele obstacole, i-au ţinut, pe el şi oastea sa, departe de fugari. Astfel, Moise a avut un avans considerabil şi a scăpat cu bine de duşmanii care îl urmăreau. Când faraonul a ajuns la jumătatea recifului, mergând pe urmele lui Moise, apa mării a început să crească repede, ca de obicei, şi e lesne de imaginat că a prins în valurile sale armata faraonului, înecând-o.”

Capitolul.152 - Noi explicaţii ale miracolelor din Vechiul Testament

1.Cyrenius l-a întrerupt aici pe povestitor, spunându-i: „Văd că nu eşti chiar atât de prost pe cât credeam la început; dar, pentru că pari a pricepe temeiul lucrurilor, vreau totuşi să aflu de la tine cum îţi explici cunoscutul fenomen din chivotul legii. Mă refer la coloana de fum din timpul zilei şi la cea de foc din timpul nopţii, care se înalţă din el. Cum s-a format ea pe cale naturală, fără nici un miracol?”

2.Fariseul a spus: „Mare Stăpân, a fost de ajuns să aruncăm o singură privire în vechile strategii de luptă şi am găsit secretul chivotului atât de îndelung divinizat! Lada propriu-zisă a fost construită după modelul egiptean şi era un instrument care producea multă electricitate. În spatele foarte complicatei lăzi erau care din bronz ce produceau fum. Acestea erau umplute cu tot felul de materiale fumigene şi care degajă un miros puternic, cum ar fi: pene, păr de la tot felul de animale şi chiar păr uman. Peste acestea, erau presărate alte substanţe ce produc fum, ca de pildă: pucioasă, răşină şi salpetru (sal nitri), iar apoi li se dădea foc. Rezulta un fum gros ce, în viteza carului, umplea tot drumul într-un timp scurt, împiedicându-l pe duşman să vadă poziţia şi strategiile armatei urmărite. Totodată, din cauza acestui fum, cămilele, caii şi elefanţii inamicului refuzau să mai înainteze, făcând cale întoarsă - situaţie deloc dorită de acesta. Imaginează-ţi că erau folosite mai multe astfel de care în spatele unei armate ce se retrăgea. Iată, Mare Stăpân, cum stăteau lucrurile cu miraculosul şi preasfântul chivot al lui Moise; şi, în această privinţă, pot să-ţi spun, Mare Stăpân, cu conştiinţa împăcată: sapienti pauca! ('celui inteligent îi este suficient un mic indiciu!').”

3.Cyrenius a spus: „Bine, să lăsăm aceasta! Dar cum îmi explici prăbuşirea zidurilor vechiului şi marelui oraş Ierihon? Chivotul era purtat împrejurul zidurilor oraşului şi însoțit de trâmbițe puternic răsunătoare - care se foloseau şi în templele egiptene -, iar la al treilea ocol, zidurile s-au prăbuşit de parcă ar fi fost din terci. Cum de a fost cu putință? Răsunetul unui milion de trâmbițe nu ar fi putut să facă aceasta vreodată! Explică-mi, cum s-a produs aceasta pe cale naturală!”

4.Fariseul a început să râdă şi a spus: „Ei, dar este atât de uşor de explicat! Se povesteşte despre vechii egipteni că, prin intermediul electricității folosite corect, ei zdrobeau sau incendiau corăbiile duşmanilor. Aici vedem cum chivotul înconjoară de mai multe ori zidurile Ierihonului, şi sunt convins că Iosua a ştiut de ce a făcut aceasta! Tot el trebuie să fi fost foarte priceput în mânuirea chivotului şi în ceea ce priveşte efectele sale! Din nou spun: sapienti pauca!”

5.Cyrenius a spus: „Da, pare plauzibil. Dar dacă acest chivot nu a fost decât o maşinărie care produce electricitate, înseamnă că şi acum ar trebui să fie la fel! De ce nu produce aceleaşi efecte şi în zilele noastre?”

6.Fariseul a spus: „Şi aceasta are o explicație logică! Dacă privim o casă, o corabie sau o haină, datând de vreo mie de ani, datorită vechimii, ele vor avea un cu totul alt aspect. Într-o mie de ani chiar şi pietrele se erodează, adesea considerabil de mult, ca să nu mai vorbim de o bucată de lemn sau de un metal neprețios, ca de pildă arama ori fierul; chiar şi în aur se văd destul de bine urmele a o mie de ani!

7.Noi mai avem vechiul chivot, dar el s-a deteriorat atât de mult în decursul timpului, încât, din amenajarea sa interioară, care producea efectul cunoscut, i-a mai rămas la fel de mult pe cât de mulți dinți sănătoşi mai are gura ştirbă a unui moşneag. În plus, atât Templul, cât şi chivotul au fost prădate de către babilonieni, iar noi nu mai ştim cum era chivotul în interior. Am construit unul care să aibă aceeaşi formă, dar el nu poate avea efectele celui vechi, pentru că îi lipseşte structura interioară. În vremurile noastre, cel puțin la noi, nu mai ştie nimeni să o refacă. Cred, Mare Stăpân, că m-am exprimat cât se poate de clar!”

8.Cyrenius a spus: „Da, dar dacă totul se bazează pe o minciună, cum de tu, care ai păreri atât de clare şi de sănătoase, mai poți rămâne membru al unei astfel de caste, pline de condiționări şi de înşelăciune?”

9.Fariseul a spus: „Tocmai aici este mâna diavolului! Pentru că am intrat în această castă pe vremea când eram orb! Dacă aş fi fost văzător, nu aş fi intrat niciodată! Dar omul, o dată ce se află în acest cerc şi vede că întreaga lume este asemenea unei case de nebuni, forțat de împrejurări, ca să-şi scape pielea şi prețiosul său stomac, devine la rândul lui un nebun! Din motive bine gândite, dezertarea din casta noastră este pedepsită, fără pic de milă, prin omorârea cu pietre! Cred că este clar şi acest răspuns al meu.”

1.Cyrenius a spus: „Din tot ceea ce mi-ai povestit şi explicat, reiese clar că tu, ca pios slujitor al lui Dumnezeu, nu ai crezut până acum niciodată în El. Eu mă întreb cum de puteți sluji cu atâta devoțiune o ființă care nici nu există pentru voi?”

2.Fariseul a spus: „Şi aceasta se explică prin prisma celor ce ți le-am spus mai înainte şi care sunt valabile în toate! Ce ar putea să facă de exemplu un copil, oricât de răsărit ar fi el, împotriva autorității şi forței fizice a părinților şi învățătorilor săi, care sunt adesea extrem de proşti? El trebuie să se supună! Să presupunem că voi, romanii, ne-ați supune cu puterea voastră de neînvins, şi că, în locul legilor voastre foarte înțelepte şi drepte, ne-ați impune, de exemplu, legi proaste, pe care noi să trebuiască să le respectăm cu strictețe. Noi, cei slabi, nu am putea face altceva decât să le urmăm, la fel cum le urmăm acum pe acestea bune! Când puterea exterioară se manifestă cu o forță irezistibilă, trebuie să te supui cerințelor ei. Vedeți, pe acest pământ, totul este doar o aparență, care nu are o existență reală.

3.Oamenii caută adevărul şi pe Dumnezeu. Dar unde este adevărul?! Unde şi cine este Dumnezeu?! Fiecare popor recunoaşte şi are un alt Dumnezeu, iar nişte oameni stabilesc nişte legi, pe care le dau poporului, ca pe un adevăr sfânt. Aceste legi reprezintă oare adevăruri şi pentru noi? Noi râdem de ele şi ne minunăm cum de un popor poate să creadă un astfel de amestec de tâmpenii fără nici o noimă! Însă dacă mergem la acel popor şi îl întrebăm ce părere are despre credința noastră, la fel de greu îi va fi şi lui să priceapă cum de noi putem să credem astfel de lucruri şi să le respectăm! Toate conțin ceva bun pentru menținerea rânduielii generale, dar nici pe departe vreun adevăr şi, cu atât mai puțin, unul divin!

4.Soarele pe care îl vedem acolo există cu adevărat şi este o divinitate care acționează atât în sine, cât şi pentru noi, cu toate că noi trebuie să ne mulțumim doar cu razele lui şi poate că de aceea lucrurile de pe acest Pământ sunt mai mult o aparență, o reflectare, o nălucire şi nicidecum nu au o existență adevărată. Oare nu sunt toate acestea un efect al razelor soarelui? Tot ceea ce există a răsărit prin lumina acestor raze ale soarelui şi ale miraculoasei sale călduri şi cât timp va exista totul, va trăi grație aceloraşi raze ale soarelui, care este cu adevărat atotputernic. Dar, numai o jumătate din pământ este luminată, în timp ce cealaltă jumătate se află în umbră.

5.Astfel, adevărata lumină a soarelui străluceşte maiestuos pe firmament, ca un adevăr desăvârşit. Pământul şi tot ce se află pe el este lucrarea luminii sau a razelor sale, deci, mai mult aparență decât realitate. În spatele acestei existențe aparente a întregului pământ şi a tuturor lucrurilor se află invariabil umbra, care este o iluzie deplină. Tocmai umbra este cea pe care o caută şi o iubesc majoritatea călătorilor, şi în marea umbră a pământului, pe care o numim «noapte», somnul este şi rămâne desfătarea cea mai mare, cea mai plăcută şi mai întăritoare după munca şi truda din timpul zilei!

6.De aceea, cred că, din punct de vedere moral, oamenii pot trăi la fel de puțin în cel mai curat adevăr, pe cât de puțin pot trăi trupeşte fără somn. Aşadar, somnul este pentru trup ceea ce este o minciună bine spusă pentru omul moral. Şi, în acest caz, bineînțeles că nu mai contează ce formă îmbracă minciuna! Ea este bună dacă îi aduce omului cu simț moral acea linişte plină de speranță, care să-l mulțumească şi să-l aline,

oferindu-i o certitudine vagă, atât de uşor de acceptat. Şi atunci, adevărul cel mai curat păleşte în fața minciunii.

7.De când trăiesc oameni pe pământ, aşa a fost, aşa este şi aşa va rămâne, până la un eventual sfârşit al tuturor timpurilor. Oamenii vor căuta mereu adevărul, dar vor mânca din strachina minciunii. Vor exista desigur şi înțelepți printre mulțimile de proşti. Aceştia le vor arăta oamenilor o lumină a adevărului. Dar, cu cât ei vor fi mai luminați, numai dintr-o singură parte, cu atât mai mare va fi umbra din spatele lor. Permanent, umbra va însoți lumina!

8.Aşa cum lumina produce întotdeauna şi umbra, la fel, şi adevărul cel mai pur produce minciuna desăvârşită; căci fără adevăr nu ar exista nici minciuna, iar fără minciună nu ar exista adevăr, şi fiecare adevăr conține în el cel puțin o minciună potențială, la fel cum lumina conține în mod potențial umbra. Fiecare om să se întrebe pe sine care dintre aceste două aspecte este mai bun pentru el. Să facă aceasta cu sinceritate şi fără să ascundă nimic! Un judecător drept îl judecă pe mincinos sau pe şarlatan conform legii şi trăieşte din aceasta. Dar cine oare m-ar putea face să înțeleg că legea reprezintă însuşi adevărul? Ea este doar o propoziție care aici este aşa, dar e cu totul diferită în alt loc! Unde este adevărul dacă o minciună o pedepseşte pe alta? Din nou spun: sapienti pauca!”

9.Lui Cyrenius îi era deja suficient ceea ce auzise şi l-a lăsat pe fariseu să meargă la ai lui. Apoi Mi-a spus: „Ah, nu! Ai auzit? Aşa ceva nu am mai pomenit niciodată! Roclus s-a priceput şi el să vorbească în modul său rațional, dar eu, lăuntric, l-am dominat în permanență, însă acest fariseu ma încolțit atât de tare încât nu mai ştiu cum să-l contrazic! Până acum am crezut că fariseii sunt mult mai proşti; dar acesta mi-a demonstrat că nu sunt deloc aşa! Ce să facem cu el?”

Capitolul.154 - Cyrenius vorbeşte despre miracolele Domnului

1.Eu am spus: „Cere-i acum să-ți explice miracolele Mele şi te vei convinge că le va explica cu la fel de mare uşurință, cum a făcut şi cu miracolele lui Moise! După aceea, îi vom arăta cât de mult se înşală. Cheamă-l înapoi şi fă cum ți-am spus!”

2.Cyrenius a urmat întocmai sfatul Meu. Grupul de farisei s-a întors, făcând plecăciuni în fața marelui guvernator general, iar purtătorul lor de cuvânt l-a întrebat pe acesta ce anume dorea de la ei.

3.Cyrenius a spus: „Nimic altceva decât să urmărim în continuare cele referitoare la divinitate, la credința oamenilor, la profeții şi la miracolele care le însoțesc adesea. Vreau să înțeleg şi eu, iar modul în care explici tu lucrurile este tot mai convingător!

4.Mai înainte, ai lămurit pe-nțeles povestea lui Moise şi a vechilor miracole şi cred că explicația ta este foarte bună. Bineînțeles că acestea trebuie să rămână între noi, de dragul poporului! Dar vezi, în ciuda explicației tale, mă apasă totuşi o mare grijă şi o responsabilitate la fel de mare! Miracolele pe care le-am văzut aici, cu propriii mei ochi,

au fost văzute şi de mulți alți oameni, care sunt veniți din toate colțurile lumii: păgâni şi iudei, esenieni, regele scit Uran cu alaiul său; nici persanii nu lipsesc; şi te asigur că toți sunt oameni de seamă şi plini de înțelepciune.

5.Priveşte aceste bazine minunate pentru tratarea bolilor şi somptuozitatea interioarelor lor! Priveşte şi grădina cu marele zid împrejmuitor! Priveşte minunatele fructe de toate felurile din grădină! Totul e doldora de bunăstare şi multe dintre roade sunt deja coapte. Mai uită-te şi la aceste minunate izvoare de apă! Îndreaptă-ți acum privirea spre mare! Priveşte portul şi zidurile sale de apărare, care încep de pe fundul mării, cele cinci corăbii şi lanțul de blocare! Uită-te acum la locul în care se afla odinioară stânca atât de primejdioasă pentru corăbii! Nu mai este nici urmă din ea, până în adâncuri!

6.Uită-te acolo, departe, peste mare, în ținutul Ghenizaretului! Nu era oare şi acolo, până acum vreo patru săptămâni, un munte foarte înalt, ai cărui versanți deosebit de abrupți ajungeau în mare şi a cărui creastă nu a fost niciodată atinsă de vreun muritor? Mii de ani s-au scurs peste el, dar numărul lor nu a lăsat nici o urmă în masa lui de granit. Nu cu mult timp în urmă a venit acest profet din Nazaret pe care voi îl prigoniți şi, printre alte minuni, a modelat acest munte, aşa încât panta lui să fie lină, făcându-l astfel uşor accesibil. Acum chiar şi copiii îl pot urca cu mare uşurință.

7.Cine nu a auzit de ținutul nesănătos, care provoacă febră, al Ghenizaretului? Toți oamenii sufereau din cauza acestei febre devoratoare a vieții, în special străinii; aceştia din urmă erau adesea nevoiți să rămână acolo ani de zile pentru ca, prin adaptarea la climă, să-şi recapete sănătatea şi să se poată întoarce acasă. Chiar soldații noştri, care sunt bine făcuți şi foarte sănătoşi, mureau acolo sau umpleau casele de vindecare. Profetul din Nazaret a mers acolo, a binecuvântat ținutul - acum el fiind unul dintre cele mai sănătoase din întreaga Galilee - şi toți bolnavii s-au vindecat instantaneu.

8.Vezi, acestea sunt realități care s-au petrecut sub ochii noştri - şi nu se poate spune despre noi că am fi nişte naivi pe care orice şarlatan venit din Egipt, din India sau din Persia îi poate păcăli. Dar aceste lucruri ne depăşesc şi pe noi. Este posibil ca toate cele petrecute cu Moise să fi avut o derulare naturală, căci, pe de-o parte, privind prin prisma explicațiilor tale, ele poartă amprenta destul de clară a naturaleței şi, pe de altă parte, nu avem în acest sens nici un fel de alte dovezi sau martori care să ne lămurească, în afara cărților despre care se spune că au fost scrise de el şi care sunt atât de greu de înțeles. La rândul lor, cronicarii greci nu ştiu decât foarte puțin sau chiar nimic despre aceasta.

9.Dar să lăsăm cele de mult trecute şi să ne ocupăm acum de prezentul cel atât de miraculos şi de strălucitor! Cum mi-ai explica tu aceste miracole? Adevărat îți spun, te voi răsplăti regeşte dacă vei putea să mă faci, în aceeaşi manieră, să ies din visul meu divin. Chiar îți promit tot sprijinul meu pentru urmărirea şi prinderea acestui profet pe care voi Îl blestemați!”

Capitolul 155 - Lecția dată fariseilor printr-un miracol ai vinului

1.Fariseul a spus: „Când a fost nazarineanul aici şi cât timp a rămas? A mai fost şi altă dată în acest ținut?”

2.Bătrânul Marcu, aflat în spatele lui Cyrenius, a luat cuvântul: „Acest om sfânt nu a mai fost niciodată până acum în ținutul nostru. A venit aici împreună cu câțiva ucenici de-ai Săi, acum vreo opt zile, şi nu a adus cu El nimic în afara Voinței Sale atotputernice, iar ucenicii L-au însoțit mereu, precum oile pe păstorul lor.

3.Primul miracol pe care l-a făcut a fost atunci când mi-a poruncit să umplu cu apă toate burdufurile de vin, ceea ce fiii mei au şi făcut imediat. Abia terminaseră de umplut burdufurile, că apa de mare din ele s-a şi transformat în vinul cel mai gustos! Aici mai am un pahar plin cu vinul cel miraculos! Gustă şi tu şi spune ce părere ai!”

4.Fariseul a luat paharul, a gustat vinul, apoi l-a băut aproape în întregime şi a spus: „Întradevăr, nu am băut niciodată un vin atât de bun! Ceea ce mi-ai spus tu, bătrâne războinic, să fie oare chiar adevărat?”

5.Marcu a răspuns: „Cine mă cunoaşte ştie că gura mea nu a fost niciodată murdărită de vreo minciună. Iar faptul că pui această întrebare arată că încă ai o credință slabă. Pentru a te convinge acum şi mai bine, te rog să vii cu mine pe malul mării cu acest burduf gol, să-l umpli tu însuți cu apă, iar eu îți garantez că profetul - care se află acum printre noi - va transforma pe dată apa în vin, doar prin voința Sa! Dacă îți trece prin minte cumva că burduful ar putea fi ales şi pregătit special pentru a da alt gust apei, ia mai bine un vas de-al tău, du-te la mare, umple-l cu apă, din ce loc vrei tu, iar apa din vas se va transforma cât ai clipi într-un vin la fel de gustos ca acela pe care l-ai băut mai înainte! Dacă mint acum, fie ca această casă nouă, împreună cu grădina şi cu toate celelalte proprietăți ale mele, să devină ale tale!”

6.Fariseul a scos din buzunarul largului său veşmânt o cupă de aur şi a spus: „Să vedem. Dacă apa de mare din această cupă se va transforma în vin, atunci fie ca această prețioasă cupă să devină a ta!”

7.Însoțit de tovarăşii săi, fariseul a mers degrabă pe malul mării, a umplut cupa cu apă, iar apa din ea s-a transformat îndată în vin.

8.După ce şi tovarăşii săi s-au convins de acest adevăr miraculos, au revenit imediat, uluiți, la bătrânul Marcu, iar fariseul a spus: „Poftim, ține cupa, ai câştigat! Recunosc, mi se opreşte mintea! Ce aş putea spune despre aceasta? Nu există nici o explicație logică şi naturală! Este foarte straniu: nu am simțit numai gustul, ci şi tăria vinului, încât aproape că ne-am amețit cu toții! Într-adevăr, în afară de voința nazarineanului, nimic altceva nu putea transforma apa în vin. Aceasta este o dovadă clară că şi celelalte minuni făcute de el au fost realizate în acelaşi mod!

9.Dacă observi mereu doar caracterul natural al manifestărilor de pe acest pământ şi nu ai văzut niciodată în întreaga ta viață un miracol - cu excepția celor făcute de magicienii persani şi a celor din Scriptură, care, cel mai adesea, sunt învăluite în misticism -, în cele din urmă pare a fi ceva incredibil atunci când într-adevăr trăieşti şi vezi în mod real un miracol.

10.Dar la ce ne foloseşte un miracol dacă nu pricepem care este esenţa sa? Da, Mare Stăpân, acest fenomen este neîndoielnic şi nu lasă loc nici unei explicaţii naturale! Căci este într-adevăr un miracol! Acesta se poate explica la fel de puţin, pentru puterea noastră de înţelegere, pe cât de puţin se poate explica apariţia lumii dintr-un nimic iniţial. Astfel întreaga Creaţie nu poate fi decât voinţa materializată a unei puteri primordiale divine şi a unei Fiinţe aflate la originea oricărei existenţe."

Capitolul 156 - Îndoiala fariseului cu privire la existenţa lui Dumnezeu

1.Cyrenius a spus din nou: „Foarte bine, pentru moment sunt mulţumit de voi şi e bine să rămânem aşa; dar se mai iveşte o întrebare: având în vedere că aceste lucrări sunt, evident, miracole autentice şi că Moise, precum şi mulţi alţi văzători şi profeţi, L-au descris cu mult timp înainte pe acest bărbat, care face acum în faţa ochilor noştri miracole nemaiauzite şi nemaivăzute, iar descrierile lor au fost atât de detaliate încât este cu neputinţă să presupunem că s-ar fi referit la altcineva, cel puţin mie mi se pare că şi lucrările anterioare, făcute de acei profeţi, trebuie să fi fost în mod necesar miraculoase! Nu pun la îndoială faptul că au mai făcut uz şi de aspecte logice şi naturale, dar în cea mai mare parte cred că erau miracole la fel ca acesta de acum, făcut numai prin atotputernica Voinţă a lui Dumnezeu, care s-a revelat oamenilor sub forma Spiritului Divin. Aceasta este părerea mea. Tu ce crezi?"

2.Fariseul a spus: „Da, dacă lucrurile stau aşa, nu cred că te mai pot contrazice. Un singur lucru e mai greu sau, mai bine zis, imposibil de priceput: de ce Dumnezeu, dacă există vreun Dumnezeu, lasă oamenii să decadă un timp atât de îndelungat şi abia apoi trimite câte un clarvăzător sau câte un profet, care mai redă puţin vederea omenirii, devenite pe de-a-ntregul oarbă, şi care, în cele din urmă, cade el însuşi victima pornirilor animalice dezlănţuite ale omenirii decăzute? Dumnezeu îi dă unui profet puteri miraculoase care nu dau greş şi de care nu mă mai pot îndoi acum; dar în cele din urmă acel profet este răpus de brutala putere a oamenilor. Aproape toţi profeţii de care am auzit şi-au pierdut viaţa pământească într-un mod violent. De ce nu-i protejează Spiritul cel atotputernic al lui Dumnezeu pe aceştia?

3.Nu vreau să-I fac acum un reproş Divinităţii şi să-I spun: «Nu a fost un lucru înţelept să laşi acest om plin de Spiritul lui Dumnezeu să-şi găsească sfârşitul sub forţa brutală, extrem de grosieră a oamenilor!»; dar învestitura sa cu aceste calităţi este astfel foarte mult depreciată, în ochii oamenilor egoişti. Căci este ciudat să vezi cum o fiinţă umană, care odinioară era în stare să mute munţii doar prin voinţa sa, este pusă în lanţuri de către oamenii cei haini, aruncată în temniţă, iar după câteva zile sau săptămâni, omorâtă într-un mod strigător la cer. Aceasta îi descurajează pe ucenicii şi pe admiratorii săi, determinându-i să se reîntoarcă la vechile lor superstiţii, care cel puţin le oferă o siguranţă pământească.

4.Cât timp a trecut de când acel om, numit Ioan, făcea mari minuni în deşert, lângă Iordan, ca dovadă a dăruirii sale către Divinitate?! Irod a poruncit să fie prins, închis şi decapitat în taină, acolo, în temniță. Avea deja o mulțime de ucenici şi mai multe mii de oameni se lăsaseră botezați de el, în semn de acceptare a învățăturii sale foarte pure; căci el străbătuse Iudeea şi aproape întreaga Galilee pe malul Iordanului. Dar atunci când numeroşii săi ucenici au aflat ce s-a petrecut cu învățătorul lor, s-au speriat şi aproape că erau în stare să ascundă faptul că fuseseră botezați de către Ioan, de teama că vor avea aceeaşi soartă tristă pe care a avut-o învățătorul lor. Mintea mea, care până acum s-a dovedit a nu fi una obtuză, vede în acest fapt destul de multă inconsecvență. Nu prea recunosc aici înțelepciune şi bunăvoință pentru binele omenirii.

5.Aşa ceva poate fi conceput doar sub stăpânirea invizibilă a Destinului celui orb din credința păgânilor, dar nu-şi are locul în împărăția unui Dumnezeu absolut înțelept, plin de bunătate, drept şi atotputernic! Acesta a fost adesea motivul pentru care eu însumi m-am îndepărtat de credința în Dumnezeu. Un adevărat profet ar trebui să aibă până la capăt capacitatea de a fi invincibil, astfel încât nici o forță sau putere de pe pământ să nu-i poată face vreun rău. Atunci, într-adevăr, aspectele reale, divine s-ar pune în valoare şi ar rămâne vizibile pentru toate timpurile. Dar, de cele mai multe ori, clarvăzătorii şi profeții au un sfârşit trist, ceea ce pune sub semnul întrebării caracterul lor divin şi tot ceea ce au sădit ei înşişi anterior. Astfel, lui Moise însuşi nu i-a fost permis să intre în Țara Făgăduită, iar Arhanghelul Mihail a trebuit să lupte cu Satana trei zile întregi ca să-i apere trupul şi, în cele din urmă, a fost nevoit să plece fără să fi câştigat lupta. Pentru ce? De ce trebuie ca principiul răului să-l învingă pe cel al binelui aproape întotdeauna?

6.Se spune pe bună dreptate că întreaga omenire este cufundată în rău şi este rea. Dar dacă vom căuta cauza, o vom găsi tocmai în ceea ce am spus adineauri! Noi, oamenii, putem face orice şi tot nu vom reuşi să devenim mai buni sau să-i facem pe ceilalți mai buni; căci puterile acestei lumi ne limitează întotdeauna, spunându-ne: «Numai până aici, nici un pas mai departe!» Nu avem voie nici să cercetăm, nici să reflectăm. Legea de fier ne forțează pe toți să avem una şi aceeaşi părere, iar cine îndrăzneşte să se clintească este pierdut pentru această lume; şi crezi oare că el este cumva câştigat pentru o alta? Nu avem nici o certitudine că ar fi aşa, cu atât mai mult cu cât nu avem habar ce va fi cu noi, oamenii, nici peste o sută de ani!

7.Doar adevărații clarvăzători şi profeți ar putea să facă ceva împotriva acestui rău. Oamenii ar vedea cu ochii lor puterea invincibilă a lui Dumnezeu, credința lor ar creşte şi ei ar deveni astfel mai buni. Din când în când, atunci când oamenii decad atât de mult încât devin asemenea animalelor, apare câte un profet, care îşi propovăduieşte o vreme învățăturile sale înțelepte şi le dovedeşte oamenilor prin puterile uluitoare, miraculoase pe care le posedă că este trimisul lui Dumnezeu; dar pentru cât timp?

8.Da, cei care tânjesc după Dumnezeu şi după adevăr încep să vină în număr mare spre el. Dar vechile oracole şi castele preoțeşti, pline de egoism şi de dorința de înavuțire, devin invidioase temându-se ca nu cumva lucrările lor necurate să fie date în vileag, iar ei să îşi piardă renumele şi averile - şi încep să-l prigonească. O vreme, nu fac nimic împotriva lui, pentru că el îi ține la distanță, cu puterea sa divină.

9.Dar peste câțiva ani, după ce redă vederea mai multor mii de oameni, această putere divină se retrage de la el, iar el devine victima răzbunării umane abjecte! Cei pe care i-a convertit devin temători, nu mai ştiu ce şi cum să facă. Frica, groaza şi îndoiala îi

cuprind atunci pe ucenicii săi, dacă numărul lor nu este foarte mare. Dacă sunt mulți, ei formează o oaste şi de obicei izbucneşte atunci un război religios îngrozitor, care nu ia sfârşit până când o tabără nu o nimiceşte pe cealaltă.

10.Acum vin eu cu următoarea întrebare: cum poate un om rațional şi care are o oarecare experiență de viață să privească cu sânge rece aşa ceva şi să mai şi dobândească o credință vie în Dumnezeu?! Oare nu este mai îndreptățit să înceapă să gândească astfel: «Peste tot este numai lucrarea oamenilor! Iar Dumnezeu rămâne etern departe şi niciodată aproape, aşa cum pretinde Scriptura!»? Am sau nu dreptate?"

11.Cyrenius a spus: „Pentru modul tău obişnuit de gândire, părerea ta nu este de neglijat dar numai în ceea ce priveşte raporturile sociale din această lume. Noi însă am primit o inițiere în legătură cu planurile pline de înțelepciune pe care Dumnezeu le are cu oamenii de pe acest pământ şi cunoaştem răspunsul la acest mare de ce divin! De aceea, nu-ți pot spune nimic altceva decât că părerea ta este una în totalitate greşită. Dar eu mai sper că în curând vei gândi altfel. Acum, te rog să te retragi împreună cu tovarăşii tăi şi să vii atunci când vei fi chemat! Mai întâi, priveşte la aceste miracole şi meditează asupra lor; cred că după aceea vei pricepe cât de neroadă a fost dorința ta de aL prigoni pe marele învățător din Nazaret!

12.Fariseii au făcut o plecăciune şi s-au retras spre a vizita noua casă a lui Marcu. Marcu însuşi i-a însoțit, la indicația Mea, în noua şi miraculoasa casă, în grădină şi apoi pe malul mării, pentru a le arăta şi a le explica totul.

Capitolul 157 - Pământul ca şcoală a copiilor lui Dumnezeu

1.Cyrenius Mi-a spus însă: „Doamne, am aflat de la Tine cauza a tot ce există şi se petrece în această lume şi cunosc de acum planurile Tale înțelepte cu privire la educarea oamenilor din toate timpurile şi ținuturile acestui pământ; totuşi, trebuie să admit cu sinceritate că, din punctul de vedere lumesc, ideile acestui fariseu sunt în principiu interesante. Într-adevăr, această lume nu este de la alfa la omega o lume a iubirii şi a adevărului, ci este una rea, plină de ură, de minciună, de falsitate şi de nedreptate! Şi totuşi, cu siguranță, ar fi putut să fie altfel! Dar ea este aşa şi nu va fi vreodată altfel, căci Pământul este osândit să rămână un sălaş al disperării, iar copiii săi, oamenii, trebuie să lâncezească pe suprafața lui! Totuşi, ar fi putut să fie altfel!"

2.Eu am spus: „Da, fără îndoială că ar fi putut să fie altfel, aşa cum este pe celelalte nenumărate corpuri cereşti; dar atunci acest Pământ nu ar mai fi fost ales pentru educarea oamenilor care sunt meniți să devină copiii Mei!

3.Crezi că oamenii ar mai recunoaşte iubirea cea mare, în toată plenitudinea sa, dacă ei ar fi creați de la început ca iubire pură?! Ce piatră de încercare ar putea să li se dea oamenilor pentru exersarea răbdării, umilinței şi blândeții, dacă ei din naştere ar fi învăluiți şi pătrunşi de toată iubirea?!

4.Dacă eu aş hotărî ca toţi oamenii să fie încă de la naştere întru totul desăvârşiţi, fără ca ei să trebuiască să mai facă ceva, atunci despre ce experienţă de viaţă şi despre ce fel de progres interior s-ar mai putea vorbi în cazul lor?!

5.Şi, în final, la ce fel de acţiuni ar putea fi folosite astfel de spirite? Eu îţi spun ţie: dacă oamenii s-ar naşte perfecţi din toate punctele de vedere, atunci copacii pădurilor şi stâncile munţilor ar dispune de o înmiit mai mare libertate de acţiune, care este absolut necesară unei vieţi independente!

6.Un om care ar fi pe deplin dezvoltat din punct de vedere fizic, în faţa căruia s-ar afla permanent o masă încărcată cu o sumedenie de mâncăruri şi de băuturi savuroase, astfel încât să nu simtă niciodată foamea sau setea, care ar avea şi o locuinţă superbă şi ar fi înzestrat cu capacităţi spirituale desăvârşite, astfel încât să poată vedea şi auzi, până în cele mai mici detalii, tot ce se află atât în preajma sa, cât şi la mare depărtare, având capacitatea de a savura şi înţelege tot ceea ce există, dacă un astfel de om nu ar fi obligat să se confrunte cu vreun neajuns, cu siguranţă că el nu şi-ar părăsi niciodată, nici măcar pentru o singură clipă, locul de odihnă!

7.Eu îţi spun ţie: nici chiar minunile Mele cele mai mari nu l-ar mişca pe un astfel de om, nici cât negru sub unghie, ci l-ar lăsa la fel de indiferent precum îl lasă eternele zăpezi care încă de pe vremea lui Adam îmbracă piscurile cele mai înalte ale munţilor, cu mantia lor imaculată! Sau crezi cumva că propria Mea desăvârşire, infinită şi eternă, îmi foloseşte Mie la ceva, ori îmi conferă vreo fericire? Adevăr îţi spun că nu!

8.Să-i văd crescând pe copilaşii Mei cei imperfecţi, care sunt realmente fără de număr, să-i văd învăţând şi desăvârşindu-se neîncetat şi acţionând astfel întotdeauna - iată ce-Mi conferă Mie cea mai mare fericire. Bucuria lor pentru perfecţionarea unei calităţi, căpătată după multă trudă, este şi bucuria Mea, mereu reînnoită! Iar infinita Mea desăvârşire abia atunci dobândeşte o valoare inestimabilă când copilaşii Mei aspiră tot mai mult la ea şi când Eu văd aievea cum aceasta prinde viaţă şi creşte nestingherită în ei. Înţelegi ce vreau să spun?!

9.Crezi că dacă nu ar fi aşa, aş mai fi creat vreodată vreo lume sau vreo fiinţă vie? Toate acestea au fost pentru Mine, dintotdeauna, o necesitate esenţială, fără de care Pământul nu ar fi fost niciodată creat şi populat cu tot felul de fiinţe.

10.Şi ceea ce este trebuie să rămână! Eu nu am venit să dau Pământului o pace şi o linişte moartă, ci sabia şi lupta, pentru atingerea unui nivel mai înalt al fiinţării. Căci doar în faţa urii, iubirea îşi dobândeşte adevărata putere vie de a făptui, de care moartea este nevoită să fugă. Necazurile care se abat asupra omenirii o fac să gândească; ea devine cu timpul răbdătoare, blândă şi supusă Voinţei Mele. Dacă nu ar exista minciuna şi urmările ei amare, ce valoare ar mai avea adevărul în sine?! Cine aprinde făclia în timpul zilei şi cine se sinchiseşte de lumina unei lămpi de ulei atunci când străluceşte soarele?!”

1.(Domnul): „Tot ceea ce a fost îngăduit să existe aici - suferințele şi încercările la care sunteți supuşi - reprezintă un imbold pentru a-i face pe oameni mai buni. Orice transformare presupune o acțiune, iar aceasta, la rândul ei, presupune un imbold, dar şi o pârghie ajutătoare pe măsură.

2.În consecință, tot ceea ce este considerat a fi împotriva legilor morale, rău sau nefast trebuie privit ca o pârghie ajutătoare - şi astfel, pentru cel pur, totul va fi bun şi pur. Însă, în mod necesar, pentru cel slab şi impur, nu va fi aşa, pentru că el mai are nevoie de multe astfel de pârghii care să-l determine să acționeze.

3.Pe vremea lui Moise, Aaron şi Iosua şi sub domnia primilor Judecători, când urmaşii lui Avraam se bucurau de o ghidare divină perceptibilă, de o înțelepciune fără margini, dar şi de o bunăstare materială foarte mare, ei au devenit mai leneşi decât nişte polipi şi decât nişte stridii de pe fundul mării. Prin gura profeților divin inspirați Eu adeseori i-am impulsionat şi chiar i-am provocat la acțiune şi la vigilență. Dar ei răspundeau mereu aşa: «Dacă facem ceva, am putea săvârşi un păcat, care ar strica apoi tot binele făcut de noi mai înainte; însă dacă nu facem nimic, nu putem păcătui şi astfel vom sta fără de prihană în fața Ta, Doamne!» Filozofând astfel, ei au devenit cu timpul din ce în ce mai leneşi. Urmarea a fost lipsurile tot mai mari şi slăbiciunea fizică, urmată de cea morală.

4.În această situație, ei s-au întors din nou la Mine şi Mi-au promis că vor acționa conform dreptei rânduieli. S-au pus pe treabă şi toate au fost bune o vreme; dar când s-a instalat din nou binecuvântata bunăstare, ca rod al faptelor lor, o indolență şi mai mare i-a cuprins. Având de toate, ei au vrut să strălucească, şi pentru aceasta au avut nevoie de un rege pământesc, care să reprezinte bogăția şi prosperitatea materială.

5.Acest rege li s-a dat şi a fost întronat. Dar acest fapt nu a rămas fără urmări pentru popor. Astfel, răul - pe care oamenii îl ceruseră şi l-au primit - nu a fost pentru ei nimic altceva decât o «pârghie» dureroasă care să-i forțeze să redevină activi.

6.Însă curând, regele şi poporul său au fost din nou cuprinşi de letargie, ceea ce a atras necesitatea apariției unor duşmani din exterior care să îi amenințe. Aceştia au fost filistenii barbari, care deveniseră puternici. Astfel a început războiul şi toate necazurile care vin o dată cu el, în țara poporului Meu, care în felul acesta, fiind forțat, şi-a recăpătat puterile.

7.În această situație de mare necaz şi năpastă, el a găsit din nou calea către Mine şi către Grația Mea, iar înțelepciunea şi bunăstarea sa au crescut inimaginabil de mult. Însă acestea au dus la o mare lâncezeală în acțiune, în vremea domniei lui Solomon, iar sub conducerea primilor săi urmaşi, regatul s-a ruinat de-a binelea. Aşadar, acest popor a trebuit adesea să fie încercat de tot felul de suferințe şi necazuri, pentru a se menține activ.

8.În momentul de față, el a decăzut din nou, ajungând mai rău decât dobitoacele, în special preoțimea şi cei care îi instruiesc pe oameni. Şi dacă Eu însumi am venit acum în trup, este pentru a semăna cea mai mare confuzie şi haos în tagma trântorilor acestui popor; şi motivul pentru care ei caută acum să Mă prindă şi să Mă ucidă este teama că

marea Mea activitate îi va face să-şi piardă pâinea lor de leneşi. Dar bineînţeles că ei se agită degeaba.

9.Germenul trândăviei totale s-a înrădăcinat deja prea adânc în ei. De aceea mai întâi trebuie să le fie luată această stare de trândăvie, fiind forţaţi să rătăcească în cele patru vânturi, pentru ca apoi să poată păşi în această nouă lege a vieţii şi acţiunii pe care Eu o institui acum şi în care nimeni nu va putea trăi stând cu braţele încrucişate.

10.Cine nu va face aceasta, va trebui să sufere de foame şi de sete şi să-şi poarte paşii sprijinit într-un toiag şi îmbrăcat în zdrenţe murdare, iar lumea să-i strige fără milă: «Cine nu munceşte nu mănâncă!», pentru că pâinea se câştigă muncind.

11.Oh, atunci fiecare se va strădui să fie cât mai activ cu putinţă! Dacă cineva totuşi va deveni trândav, el va fi pedepsit imediat în văzul lumii, ca învăţătură de minte pentru toţi ceilalţi.

12.Eu îţi spun ţie: orice popor, precum şi orice om care va deveni leneş şi indolent va fi îndelung pedepsit, îşi va pierde măreţia şi puterea, iar numele său va fi şters pentru totdeauna din cartea Vieţii! Aceasta îi va tulbura pe oameni atât de mult încât pur şi simplu îi va incita să acţioneze în toate domeniile, ceea ce este un lucru bun. Acum ai înţeles toate aceste aspecte?"

Capitolul.159 - Modalitatea corectă şi cea greşita de a acţiona în lume

1.Cyrenius a spus: „Desigur, Doamne şi Învăţătorule veşnic; dar mai am o întrebare, şi anume: dacă oamenii vor deveni într-adevăr atât de activi şi de muncitori în toate domeniile unei existenţe ca aceasta, ce implică multe nevoi, este uşor de prevăzut că ei se vor orienta preponderant spre materialismul pur lumesc, îndepărtându-se astfel de cele spirituale, de un mod de viaţă retras şi contemplativ, iar în acest caz se poate vorbi şi mai puţin de renaşterea în spirit!

2.Dar în acelaşi timp Tu însuţi ne-ai povăţuit să nu ne preocupăm de prosperitatea vieţii pământeşti, aşa cum fac păgânii, ci să căutăm, înainte de toate, împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Sa, pentru că toate celelalte vor veni de la sine.

3.Cum să înţelegem învăţătura Ta, luând în considerare această nouă povaţă, care ne îndeamnă să muncim pe rupte? Vezi, Doamne, eu nu prea reuşesc să împac aceste două idei şi cred că ar fi bine dacă m-ai ajuta să înţeleg acest lucru."

4.Eu am spus: „Mai avem cam un ceas şi jumătate şi îţi pot răspunde la această întrebare. Fii deci atent la ceea ce-ţi voi explica acum cu ajutorul unei pilde!

5.Doi oameni, A şi B, au mers la un meşter destoinic ca să înveţe un meşteşug deosebit de frumos şi de util! Cel pe care-l vom numi A, a făcut aceasta pentru a-şi putea câştiga pâinea mai uşor. El învăţa cu multă sârguinţă şi ţinea seama de tot ceea ce era necesar pentru a-şi însuşi respectiva artă. A fost nespus de fericit când a primit de la meşter o dovadă scrisă că a învăţat acea artă pe deplin şi că a devenit la rândul lui un meşter bun. Totuşi, multe secrete ale acelei arte lui i-au rămas necunoscute. Dar aceasta

nu-l preocupa deloc; căci avea dovada scrisă, care-i asigura un venit bun, fără multă trudă.

6.Motivația pe care o avea B pentru a deveni un bun meşteşugar era însă cu totul alta şi, în mod necesar, a avut un cu totul alt rezultat. B nu urmărea deloc să-şi câştige astfel pâinea şi nici nu se gândea la aceasta, ci numai la arta în sine. Aspirația lui cea mai mare era doar aceea de a dezlega toate tainele artei pe care începuse să o învețe.

7.Văzând că nu urmărea un trai uşor, ci dorea să dobândească deplina cunoaştere a acelei arte divine, meşterul a fost foarte încântat. El şi-a dat toată osteneala cu acest ucenic şi l-a învățat toate tainele meşteşugului său. Urmarea a fost că B, devenind un meşter desăvârşit, a realizat o operă de artă atât de uluitoare încât renumele său a ajuns până la urechile unui rege. Acesta, dorind să o vadă, l-a chemat la el. Artistul a răspuns chemării regelui, nu din dorința vreunui câştig, ci fiind convins că astfel îi va face acestuia o mare bucurie.

8.Când a văzut marea operă de artă şi s-a convins de utilitatea ei, regele a spus: «Ce pot să fac pentru tine, iscusitule meşter? Cere-mi orice răsplată şi o vei primi; iar pe lângă aceasta, vei rămâne de acum înainte un favorit al curții mele şi vei putea să lucrezi aici în voie!»

9.Profund mişcat de grația regelui, artistul a spus: «Mărite Domn şi înțelept Stăpân! Bucuria pe care ți-o aduce această operă este cea mai mare răsplată pentru mine! Căci eu am învățat această artă şi am urmărit din toate puterile să o cuprind în sufletul meu nu din dorința de a face avere şi nici măcar pentru pâinea cea de toate zilele, ci numai din iubire pură pentru ea. Tocmai de aceea, dacă ea este recunoscută şi apreciată şi de ochii unui rege înțelept, aceasta este pentru mine cea mai mare bucurie şi răsplată.»

10.Ce crezi tu că a făcut atunci regele, care era din ce în ce mai mulțumit? I-a spus meşterului: «Abia acum îmi dau seama că eşti cu adevărat un artist desăvârşit în arta ta! Căci dacă ai fi învățat acest meşteşug atât de minunat doar de dragul unui câştig sau pentru a-ți obține pâinea, nu ai fi reuşit niciodată să atingi o asemenea măiestrie. Fiindcă acela care învață ceva doar pentru a-şi asigura traiul nu se gândeşte decât la reuşită, se mulțumeşte repede cu puținul învățat într-un mod superficial şi calculează mereu cum să acopere cu o falsă imagine lipsurile din cunoaşterea sa, pentru ca oamenii să nu-şi dea seama de acestea şi să-l considere în continuare un mare maestru. Dar, în timp, aceasta îi va folosi prea puțin, căci va fi trădat de însăşi mediocritatea şi de neajunsurile lucrărilor sale.

11.Însă Tu, care ai învățat meşteşugul numai de dragul lui, nu ai avut decât o singură preocupare, şi anume, cum să-i pătrunzi cele mai mari şi mai adânci taine. Tu ai căutat adevărul desăvârşit al artei; tocmai de aceea ai devenit ceva atât de rar şi, pentru mine, atât de prețios, cum este un artist autentic. Şi pentru că nu te-ai preocupat până acum de pâine şi de câştig, toate acestea le vei găsi la mine din belşug şi pentru mult timp de acum încolo! Căci un rege ca mine are întotdeauna pus deoparte un loc ales pentru adevărații artişti, pentru învățați şi înțelepți.» Iată deci, Cyrenius, că neînțelegerea ta a fost lămurită într-o manieră concretă.”

1.(Domnul): „Aspirația în exclusivitate către împărăția lui Dumnezeu presupune cele mai mari eforturi. Şi, o dată ce un adevărat discipol a realizat aceasta pe deplin, se va găsi cu siguranță un rege care să-i ofere binemeritata răsplată; astfel, de fiecare dată când, într-un domeniu pozitiv al existenței umane, un om face fapte bune şi drepte doar de dragul binelui şi adevărului, căutând astfel să atingă o reală desăvârşire în ele, recunoaşterea justă şi răsplata vor veni singure către el.

2.Să luăm ca exemplu un om pentru care cel mai important lucru este, înainte de toate, să dobândească această renaştere spirituală despre care vorbeşte învățătura Mea şi care, adevăr vă spun, nu se lasă aşteptată pentru cel ce năzuieşte la ea din toate puterile şi cu o dreaptă iubire. Omul nostru ştie că iubirea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele este singura cale spre a dobândi acest dar divin. Astfel că el urmează cu strictețe toate poruncile Domnului, Îl iubeşte atât cât poate pe Dumnezeu în inima sa, face bine tuturor, după puterile sale, îi sprijină pe cei sărmani şi, de fiecare dată când aude vorbindu-se despre cineva care Îl cunoaşte cu adevărat pe Dumnezeu, îl vizitează, îi dăruieşte tot ce poate şi şi-l face prieten.

3.El face aceasta ani la rând, dar mult promisa renaştere în spirit, pe care şi-o doreşte şi o cere pe zi ce trece tot mai mult, nu apare. Din când în când, trăieşte momente mai luminoase, dar care sunt doar asemenea unor străfulgerări, a căror lumină nu durează. Atunci acest zelos aspirant la renaşterea spirituală îşi spune, în ignoranța lui: «Deja încep să cred că toată chestiunea aceasta despre renaşterea spirituală nu este decât o născocire! Douăzeci de ani la rând am făcut tot ceea ce mi-a cerut învățătura, şi totuşi mă aflu acum în acelaşi punct în care mă aflam şi atunci! Ceea ce am învățat cu adevărat este că nu există, nimic de dobândit; astfel, cred că cel mai înțelept lucru este să mă întorc la viața mea de om obişnuit şi să mă retrag din această amăgitoare afacere spirituală!»

4.Acum apare marea întrebare: de ce acest om, în ciuda tuturor eforturilor sale atât de sincere, nu a putut dobândi renaşterea spirituală? Tocmai pentru că el nu a făcut tot acest bine decât din dorința de a o obține!

5.Cine îl iubeşte pe Dumnezeu şi pe aproapele său dintr-un alt motiv decât de dragul lui Dumnezeu şi al aproapelui nu va ajunge la deplina renaştere spirituală, pentru că numai acest fel de iubire reprezintă legătura nemijlocită dintre Dumnezeu şi om.

6.Toate celelalte motive pun între om şi Dumnezeu un perete despărțitor care, oricât de subțire ar fi, nu lasă să treacă lumina spirituală şi îl împiedică pe om să se unească plenar cu Spiritul lui Dumnezeu. Iar atâta timp cât această unire nu are loc, nu se poate vorbi despre o renaştere totală.

7.Eu îți spun ție: doar atunci când orice urmă de egoism dispare din suflet, omul devine o ființă pe deplin liberă, care poate accede mai sus! Spune-mi acum dacă acest aspect este clar pentru tine!"

8.Cyrenius a spus: „Da, acum am înțeles foarte bine şi această învățătură! Între cele două moduri de a face unul şi acelaşi lucru este într-adevăr o diferență enormă! O dată ce cunoşti aceasta, este cu siguranță posibil să acționezi corect, chiar şi numai având o voință fermă, ceea ce nu-i va lipsi unui om care cunoaşte unica rațiune a lucrurilor şi care ştie ce cale trebuie să urmeze. Bineînțeles, tocmai acest lucru cere cel mai mult timp

şi efort; căci chiar atunci când crezi că ai priceput totul, se dovedeşte curând că îți scăpa ceva deosebit de important. Acum nădăjduiesc însă că nu am prea multe lipsuri! Dar dacă vreodată va fi cazul, sper ca iubirea Ta, o Doamne, să îmi ofere ceea ce-mi lipseşte, la momentul potrivit.

9.Însă din câte văd, se întorc fariseii noştri, iar conducătorul lor discută cu Marcu. Sunt foarte curios ce efect a avut asupra lor această privire de ansamblu asupra lucrării Tale miraculoase!"

Capitolul 161 - Părerea fariseilor despre lucrarea cea miraculoasa a Domnului

1.Eu am spus: „Cu siguranță că unul nemaipomenit, dar ei consideră că este cu neputință ca toate acestea să se fi născut dintr-o dată, prin simpla putere a Voinței Divine. Acum se întreabă între ei dacă nu cumva au fost folosite unele mijloace naturale bine tăinuite.

2.Şi iată ce-i spune conducătorul, în acest moment, lui Marcu, care începe deja să se enerveze: «Treaba este că noi nu am fost de față, iar toți cei de aici ne pot duce cu uşurință de nas, dacă s-au înțeles dinainte! Ştim foarte bine cum îşi realizează esenienii miracolele lor extraordinare, dar deja e prea târziu ca să mai putem împiedica acest abuz împotriva poporului celui credul şi superstițios. Dacă o mie de oameni se înțeleg dinainte între ei, pot să facă cele mai mari miracole şi să impresioneze alți de zece ori zece mii de oameni. În acest colț izolat şi uitat de lume voi puteați foarte bine să fi muncit la lucrarea aceasta timp de zece ani întregi, fără ca nimeni să vă fi observat! Iar când a fost gata, ați invitat nişte străini, spunându-le că atât această clădire, cât şi grădina, şi portul au fost ridicate într-o clipă de un anumit făcător de minuni. La auzul unei astfel de mărturii serioase, venind de la mii de oameni, de voie, de nevoie, străinul va începe să creadă miracolul. Cât despre noi, trebuie întâi să se petreacă un miracol chiar sub ochii noştri, ca să putem crede în acesta!»

3.Iată ce a spus vulpoiul acela de fariseu şiret! Ti-am adus la cunoştință aceasta pentru ca tu, imediat ce el va ajunge aici, să-i poți reproduce cuvintele pe care el i le-a adresat lui Marcu, atunci când se afla la cel puțin trei sute de paşi depărtare de noi. Aceasta îi va şoca pe el şi pe tovarăşii săi, deoarece acest miracol evident va fi ca o lovitură de sabie pentru convingerile lor. El va cere totuşi un nou miracol, dar nu va primi nimic, în afara faptului că vom da în vileag câteva dintre cele mai intime secrete ale lui, ceea ce-l va amărî foarte tare. Adună-te deci, căci Eu nu voi vorbi, ci te voi inspira şi te voi lăsa pe tine să-i vorbeşti! Pregăteşte-te, căci va ajunge îndată aici!"

4.Cyrenius a luat poziție, bucurându-se la gândul că-l va pune la punct pe fariseu.

5. Fariseii s-au îndreptat către Cyrenius, afişând un mare respect. Conducătorul lor, făcând o plecăciune adâncă, a spus: „Mare Poruncitor, am văzut tot şi nu mai contenim să ne minunăm; căci splendoarea se îmbină aici cu utilitatea într-un mod atât de fericit încât, privind toate acestea, pur şi simplu îți vine să spui că ele nu au fost făcute de

mâna omului, ci parcă au picat din cer! Din păcate, omenirea nu deține vreun exemplu care să ne arate că aşa ceva s-ar mai fi petrecut vreodată pe acest pământ. Dar, dincolo de aceasta, oamenii din zilele noastre au făcut progrese atât de mari în arta construcției, încât nu ar trebui subestimați, afirmând despre ei că o asemenea realizare le-ar depăşi capacitățile. O dată ce miraculoasa țară a Egiptului a devenit cunoscută până în Nubia datorită construcțiilor sale, nu ar fi de mirare ca şi grecii şi romanii, unindu-şi forțele, să fi putut crea aşa ceva. Căci rămâne în continuare aceeaşi întrebare, dacă toate câte le vedem aici au fost create întradevăr într-o clipă sau au fost construite în decursul timpului. Mai mulți oameni experimentați pot oricând să realizeze lucruri deosebite şi să spună apoi, având puterea de partea lor: «Uite cum a luat ființă acest lucru!» Iar oamenii neînsemnați, slabi şi docili trebuie să creadă aceasta, pentru că, dacă iar contrazice pe față, ar da de bucluc.

6.Să-i analizăm de pildă pe esenieni! Într-adevăr, nu prea a mai rămas ceva ce ei să nu fie în stare să facă. Însă ar fi de ajuns să spunem că lucrurile pe care le fac ei nu sunt miracole, ci sunt realizate pe căi naturale, şi reacția lor va fi una deloc îmbucurătoare! Bineînțeles, prin aceasta nu vreau să spun că şi în cazul de față situația este aceeaşi, cu toate că ea se aseamănă uimitor de mult cu miracolele esenienilor. Dar, oricum ar sta lucrurile, tu ne-ai sugerat să mergem să vedem această construcție ca pe un mare miracol, iar noi suntem datori să credem în el, pentru că lipsa credinței ar putea să ne coste incredibil de mult. Dacă tu, Mare Stăpân, ne-ai porunci să credem în Zeus şi în faptele sale divine, în exterior noi am manifesta imediat această credință. Dar dacă noi vom crede şi în lăuntrul ființei noastre, aceasta este o cu totul altă problemă. Iartă-mi, Stăpâne, aceste vorbe rostite cu sinceritate!"

Capitolul.162 - Cyrenius dezvăluie gândurile fariseului despre lucrările miraculoase ale Domnului

1.Cyrenius, vădit nemulțumit, a spus: „Dacă ai fi sincer, ai rosti aceleaşi cuvinte pe care leai rostit față de Marcu şi față de tovarăşii tăi acolo pe malul mării! Vezi, nu prea ai reuşit să-ți ascunzi întru totul gândurile intime față de mine şi unele lucruri au ieşit la lumină; căci în sinea ta tu gândeşti cu totul altfel, precum reiese şi din discuția pe care ai avut-o cu Marcu şi cu tovarăşii tăi.

2.Se-nțelege că n-o să-ți placă să auzi cum îți voi reproduce cuvintele şi mai ales gândurile tale ascunse. Dar, oricât de neplăcut ți-ar fi, trebuie totuşi să auzi din gura mea aceste lucruri! Ascultați deci, tu şi tovarăşii tăi, ceea ce voi spune!

3.Când ai admirat de pe malul mării corăbiile şi portul, iar bunul şi bătrânul Marcu te-a întrebat ce părere ai despre toate acestea, ai ridicat din umeri cu un aer de îndoială şi ai spus: «Despre aceasta ar fi multe de spus sau, dintr-un alt punct de vedere, prea puține. Ar fi multe de spus dacă, în ciuda tuturor protestelor şi mărturiilor solemne, am considera că nu este un miracol, ci o lucrare obişnuită, naturală. Dacă însă

presupunem că este vorba de un miracol, atunci nu rămâne într-adevăr decât foarte puţin sau chiar nimic de spus! Cred că orice om care gândeşte cât de cât îşi dă seama că, în ciuda tuturor asigurărilor, noi nu putem accepta că aceasta este o lucrare miraculoasă, întrucât nu am fost de faţă la săvârşirea ei şi nu am mai trecut prin acest ţinut de mai bine de zece ani. Câte nu va fi putut face, în acest colţ îndepărtat de lume, iscusinţa politică a romanilor! Prin intermediul spionilor, romanii au aflat că noi facem demersuri ca să demascam toate uneltirile care se săvârşesc împotriva noastră şi să identificăm persoanele care acţionează astfel în acest ţinut. Ştiind că noi suntem pe Marea Galileii, ei au trimis oameni care să ne atragă aici, unde se află una dintre principalele tabere ale romanilor.

4.E uşor de înţeles că aceasta ne-a tulburat foarte tare, având în vedere că romanii nu prea ştiu de glumă şi că nu te poţi aştepta la ceva bun de la ei. Căci noi de mai mult timp am observat că ei nu fac decât să ne tolereze, de ochii lumii, şi că, în taină, îi susţin pe esenieni, care bineînţeles că au o plăcere deosebită să ne discrediteze în toate modurile cu putinţă. Noi cunoaştem trucurile esenienilor, precum şi înşelătoriile lor prin aşa-zisele miracole; dar nu avem dreptul să facem nici o mişcare şi trebuie să acceptăm lucruri care sunt în total dezacord cu instituţia noastră religioasă, ca de exemplu recensământul, impozitul pe persoane, precum şi diverse alte dări şi taxe de drum. Şi, deşi în Codexul romanilor stă scris că toţi copiii lui Avraam sunt liberi în ţara lor, nu se ţine seama de aceasta şi, la bariere, copiii lui Avraam sunt trataţi exact ca şi străinii.

5.Chiar şi noi, preoţii, trebuie să plătim taxe - noi, care am fost scutiţi de orice dări şi plăţi de către Moise şi care, la rândul nostru, avem dreptul de a lua zeciuiala de la copiii lui Avraam, Isaac şi Iacov, pentru că nu ne este permis să deţinem propriile noastre pământuri! Însă esenienii - duşmanii noştri cei mai redutabili - pot să plece şi să vină în voie fără să fie nevoiţi să plătească tribut şi cu atât mai puţin vreo taxă de drum! Trebuie să fii de şapte ori orb ca să nu observi antipatia evidentă a romanilor faţă de noi! Luând în considerare faptul că, în general, conducătorii romani nu ne sunt nici pe departe prieteni şi deci nu avem nici o putere de a ne elibera de această povară deosebit de apăsătoare, în cele din urmă nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne târâm asemenea viermilor şi să căutăm să ne apărăm cum putem de duşmanii noştri, reducându-i la tăcere ori de câte ori este posibil.

6.Ştim foarte bine că dubiosul nazarinean, fiu de dulgher şi, în mod limpede, un bun discipol al şcolii secrete eseniene, reprezintă unul dintre principalii duşmani ai sfintei noastre instituţii, precum şi un important oponent al Templului, în parte prin puterea cuvântului său, dar mai ales prin miracolele sale deghizate, el a transformat în apostoli ai săi o mulţime de tovarăşi de-ai noştri care ne reprezentau în Galileea, ca să nu mai vorbim de oamenii din popor, despre care se spune că-l urmează în masă. În consecinţă, cred că nici un om cu bun-simţ nu s-ar mira văzându-ne că reacţionăm în sfârşit şi că ne străduim să punem capăt acestei situaţii care ne cauzează atâtea prejudicii.

7.Chiar şi nouă ni s-a întins această cursă aici, pentru a ne îndepărta de cauza Templului, prin forţă sau prin vicleşug, arătându-ni-se în acest scop un miracol chipurile spontan, pentru a cărui realizare însă s-a lucrat în taină câţiva ani buni. Dar, pentru că avem o oarecare experienţă de viaţă, îi va fi destul de greu cuiva să ne convingă! Este uşor să faci miracole în faţa unui popor orb, dar e foarte greu să reuşeşti acelaşi lucru în faţa unui fariseu cu privirea pătrunzătoare! Noi ne cunoaştem pe noi înşine şi cunoaştem şi lumea, şi ştim că oamenii găsesc întotdeauna tot felul de mijloace pe care să le folosească în avantajul lor. Iată de ce noi spunem acum: aceste bazine pentru tratament,

această grădină deosebit de luxoasă şi frumos aranjată şi acest port mare fac cinste domnitorilor Romei, ca arhitecţi non-plus-ultra ('de neîntrecut'), însă noi nu le vom considera a fi un miracol săvârşit într-o clipă!»“

Capitolul 163 - Credința materialista a conducătorului fariseilor

1.(Cyrenius): „Marcu a încercat atunci, prin tot felul de explicații clare, să te convingă să-ți schimbi părerea, tu însă i-ai zâmbit amabil şi, bătându-l pe umăr, i-ai spus: «Dar e în regulă, dragă prietene. Eu nu ţi-o iau în nume de rău pentru că vorbeşti astfel; căci, în primul rând, tu personal eşti un roman ales şi bun şi, în al doilea rând, pentru tine nu ar fi deloc indicat să vorbeşti şi să acționezi împotriva unei astfel de opinii! Aşa că, rămâi la ceea ce este avantajos pentru tine, iar noi la rândul nostru vom rămâne la cele care ne sunt nouă avantajoase. Vom renunța la acestea dacă ni se vor oferi alte foloase, mai mari şi mai de durată! Nu suntem chiar ahtiaţi după lucrarea noastră, care s-a cam discreditat. Aşa cum spuneam, dacă ni se vor oferi alte foloase durabile, putem întoarce spatele instituţiei noastre învechite - care s-a cam ruinat - la fel cum, se ştie, au făcut-o mulţi dintre tovarăşii noştri şi, ca mulţi alţii, dacă este necesar, ne, vom închina şi noi, ca unui zeu, dulgherului din Nazaret!

2.Dar pentru aceasta nu avem nevoie de miracole, ci de foloase reale, pământeşti, şi atunci suntem la dispoziţia lui, cu atât mai mult cu cât ştim, din vasta noastră experienţă de viaţă, ce trebuie să cuprindă, în fond, orice învăţătură religioasă. Miracolele sunt un vechi mijloc de a-i păcăli pe copiii cei neştiutori ai pământului. De ce le-am nesocoti în aceste vremuri, în care există încă o mulţime de orbi, din moment ce ele sunt făcute acum într-un mod mult mai rafinat decât în vechime şi, pe deasupra, cele mai înalte autorităţi participă la ele, bineînţeles, nu fără motive secrete?! Căci, pentru un suveran, o învăţătură religioasă supravegheată cu stricteţe valorează adesea mai mult decât zece mii de temniţe dintre cele mai solide şi decât douăzeci de mii de legiuni de luptători viteji.

3.O religie bine gândită îi poate mobiliza pe oamenii cei orbi spre acţiuni prin care statul, în frunte cu domnitorul său, poate deveni bogat şi puternic, în timp ce toate temniţele şi săbiile tăioase la un loc nu reuşesc decât să îi facă neputincioşi pe aceia care au de-a face cu ele. Astfel, atâta vreme cât un om care aparţine unei organizaţii publice trebuie să se convertească la o religie, din motive politice - fără să fie păcălit sau să se renege pe sine -, ajunge în cele din urmă să-i fie totuna dacă se închină lui Iehova, lui Zeus sau chiar dulgherului din Nazaret; căci cele mai bune legi sunt întotdeauna cele pe care suveranul le dă sub numele redutabil de «poruncile lui Dumnezeu»! În ceea ce-l priveşte pe suveran, acesta oricum poate să facă ce vrea şi, la nevoie, chiar să se situeze deasupra tuturor minunatelor legi ale zeilor.

4.Da, dacă îmi pot schimba religia cu una mai avantajoasă, o voi face imediat, la fel ca oricare altul dintre noi; însă dacă, dimpotrivă, trebuie să ne privăm de ceva ce încă deținem în poziția privilegiată în care ne aflăm acum, fără să primim nimic în schimb, atunci ne vom apăra cu toate mijloacele care ne stau la îndemână! Căci pentru noi, aceasta este o chestiune de viață şi de moarte!

5.Dacă instituția noastră nu îi mai este de folos conducerii statului, atunci să fim despăgubiți corespunzător şi nu vom mai avea nici o considerație față de această harababură din Templu şi nici nu ne va mai păsa ce va face împăratul cu el. Esenienii i-ar găsi o bună utilitate: cu noile lor miracole indiene l-ar putea face, cu uşurință, să aducă venituri de zece ori mai mari! Noi nu ne mai pricepem chiar atât de bine la aceasta şi, oricum, esenienii ne suspectează de tot felul de înşelătorii ruşinoase. Iar o dată ce o instituție teocratică este suspectată în mod repetat de o altă grupare în ceea ce priveşte misterele sale, e semn că putregaiul deja îi macină zidurile cândva rezistente şi că, încet dar sigur, el va sfârşi prin a le nimici.

6.O astfel de instituție este asemenea unui om care a devenit magician. Este de ajuns să vină un al doilea magician, invidios, care să şoptească la urechile unor oameni puțin mai vioi la minte: «Iată cum îşi face şarlatanul de colo lucrările sale...!» şi apoi să le şi demonstreze practic că bănuielile sale sunt fondate, şi atunci magicianului trădat nu-i va mâi rămâne altceva de făcut decât să dispară cât mai repede, înainte ca toată lumea să afle cum stau lucrurile! Dacă va avea un protector sus-pus îi va fi cu atât mai bine, căci fără acesta, în câteva zile va fi terminat, împreună cu toată magia sa, ori, în cazul cel mai fericit, va deveni un coate-goale. Să zicem că ar putea supraviețui, dar de ruină nu va scăpa nicicum!

7.Cel care a fost o dată discreditat nu se mai reabilitează niciodată. Căci un magician nu poate să-şi facă lucrările decât cu mijloace naturale, şi, în aceste condiții, ele vor apărea ca fiind atât de lipsite de valoare, încât nu vor mai încânta nici măcar un prost, darămite un om inteligent! Iar acela care nu cunoaşte şi nici nu poate cunoaşte cauza efectivă a aşa-ziselor miracole, le consideră adevărate, se minunează de ele şi le plăteşte; căci el nu-şi dă seama că acestea au fost realizate prin mijloace naturale. Însă dacă el va fi îndrumat de un cunoscător - şi va afla astfel că miracolul care l-a uluit şi pentru care a plătit atât de scump, crezând că este ceva nemaipomenit, a fost făcut totuşi pe căi naturale - atunci, în ochii săi, acest magician va înceta să mai fie un făcător de minuni şi va deveni un jalnic şarlatan. Se va putea el oare dezvinovăți în fața celui pe care l-a păcălit? Îți spun eu: niciodată! S-a terminat cu el pentru totdeauna!

8.Şi pentru că o instituție teozofică şi teocratică nu este în cele din urmă nimic altceva decât o vrăjitorie abil concepută, înconjurată de tot felul de ceremonii mistice, lipsite de sens, şi de o mulțime de sfaturi, învățături şi legi înțelepte, inevitabil ea va avea aceeaşi soartă ca orice magician care nu mai are căutare. Din ceea ce ți-am spus, vei înțelege cu uşurință, bătrânul meu prieten Marcu, că nu religia la care ader mă interesează, ci avantajele pe care ea mi le oferă. Dacă totuşi acestea nu transpar destul de clar, cum este cazul aici, cred că nimeni nu-mi va lua în nume de rău faptul că îmi apăr instituția cu toate mijloacele pe care le am şi cu toată inteligența mea, întrucât ea îmi oferă un trai bun. Şi cred că nu va fi greu să înțelegi că, având în vedere marea putere a romanilor, şi această apărare trebuie să rămână în nişte limite modeste. După ce ți-am spus toate acestea, sper că nu vei mai continua să mă convingi că este vorba aici despre un adevărat miracol!

9.Dacă în schimbul credinţei şi linguşirilor mele tu ai fi capabil să-mi oferi nişte avantaje considerabile, ah, atunci ai putea afirma liniştit: «Vezi, nazarineanul nu a creat numai această gospodărie, ci şi această mare cu toţi peştii din ea, doar prin voinţa sa! Chiar şi acest pământ a fost creat de el abia cu doi ani în urmă!», iar eu te-aş crede negreşit! Sper că ai înţeles ceea ce am vrut să spun.”

Capitolul 164 - Filozofia religioasă a fariseului

1.(Cyrenius): „Marcu ţi-a spus atunci: «Prietene, din această lungă cuvântare, înţeleg că inima ta este destul de împietrită şi că îţi va fi foarte greu să te laşi sfătuit şi ajutat! Căci dacă un om nu mai poate da crezare nici celor mai mari adevăruri şi consideră drept înşelătorie tot ceea ce există pe acest pământ, înseamnă că el nu mai are nici o lumină călăuzitoare pe calea vieţii sale! Spune-mi sau cugetă adânc: ce interes am avea noi să te luminăm? Avem bogăţii infinite; nu am dus niciodată lipsă de aur, de argint şi de pietre preţioase; hambarele noastre sunt ticsite cu grâne, iar pivniţele noastre sunt pline cu vinul cel mai nobil, din care aţi avut deja ocazia să gustaţi, dar de care se pare că aţi şi uitat! Noi nu avem deci nevoie să câştigăm nimic de la voi şi nu spunem nimic altceva decât purul adevăr, în calitate de martori! Oare de ce nu vreţi să ne credeţi?

2.Vedeţi, doar egoismul vostru detestabil vă ţine în loc, pe tine şi pe tovarăşii tăi. De dragul lui, vă lăsaţi folosiţi în scopurile cele mai mizerabile, după cum spuneai chiar tu: 'pentru un plus de confort şi de siguranţă în viaţă, suntem în stare să facem orice!' Adică şi să omorâţi şi să tâlhăriţi, aşai?! Ah, trebuie să-ţi spun că această originală mărturie de credinţă a ta nu i-ar sta rău, cu siguranţă, nici celui mai rău dintre diavoli! Şi aceştia sunt cei care învaţă şi îndrumă poporul! Cred că acum este limpede, pentru orice om care gândeşte cât de cât, de ce noi, romanii, care căutăm şi iubim adevărul, suntem tot mai mult împotriva instituţiei voastre. Cum vor deveni în scurt timp oamenii în urma educaţiei pe care le-o daţi voi?! Da, da, prietene, a sosit timpul să punem capăt lucrărilor voastre mizerabile, altfel întreaga Iudee va cădea curând în ghearele morţii!»

3.La aceste aspre cuvinte ale bătrânului şi cuviosului Marcu, nu ai mai spus o vreme absolut nimic, dar ai gândit în sinea ta: «Fir-ar să fie, acum m-am ars! Asta-i treaba cu adevărul cel mizerabil! Atâta timp cât minţi ca un vulpoi, ai succes în tot ceea ce faci; dar într-o minciună bine ticluită este de ajuns un singur cuvânt care să exprime adevărul şi te şi trezeşti cu hiena pe urinele tale! Ce să fac acum pentru a-l îmbuna pe acest roman? Îmi voi schimba culoarea precum cameleonul şi, chiar de-ar fi să-i chem pe toţi diavolii, tot voi reuşi să-i schimb convingerea acestui bătrân vulpoi roman, altfel aceste discuţii prosteşti ne-ar putea crea mari neajunsuri! Nu trebuie decât să mint cât mai mult, având însă o expresie cât se poate de cinstită pe chip, şi pun rămăşag că în curând el îi va trata cu cea mai mare amabilitate pe noii săi prieteni! Singura problemă este cum să intru din nou în vorbă cu el?! Nu cred că va fi greu, căci şi el pare să se gândească la cum să ne câştige de partea lui, căutând dovezi cât mai convingătoare!»

4.Vezi, acestea au fost gândurile care ți-au trecut prin minte când te aflai în port, mai precis, pe una dintre cele cinci corăbii noi! Curând ai prins curaj şi i-ai spus lui Mar cu: «Pari a fi supărat din pricina cuvintelor mele! Vezi, dacă aş fi fost şiret ca o vulpe şi aş fi vrut să fiu nesincer, nu aş fi vorbit deloc cu tine şi nici nu ți-aş fi arătat cum sunt cu adevărat şi ce gândesc în sinea mea! Căci noi, fariseii, ne pricepem foarte bine să ne dăm după cum bate vântul; dar, pentru că tu eşti plin de intenții bune, după cum ne-am dat noi seama, nu ar fi fost deloc cinstit din partea mea să mă fi purtat altfel, prefăcându-mă credincios şi cuvios! Crezi că ar fi fost greu pentru noi să ne prefacem a crede fiecare cuvințel pe care l-ai spus despre nazarinean? Atunci ai fi fost întru totul mulțumit şi ne-ai fi prezentat lui Cyrenius ca pe nişte oameni aduşi pe calea cea bună! Dar sinceritatea cere sinceritate; de aceea eu ți-am spus direct ce gândesc, iar ție nu ți-a rămas ascunsă nici o iotă din gândurile mele.

5.A crede astfel de lucruri, precum cele care s-au petrecut aici, fără să fi fost martorul lor, este ceva deosebit de greu pentru orice om ager la minte, mai ales când i se spune, ca în cazul de față, că aceste construcții nu au existat niciodată aici, fiind astfel nevoit să accepte ceva contrar a tot ceea ce a cunoscut el până acum. Căci nici un om de pe acest pământ nu a mai făcut vreodată ceva asemănător, deşi miracolele şi vrăjile care se practică de obicei nu ne sunt străine. Pretutindeni au existat doar ființe care au fost ceva mai agere la minte decât sutele de mii de semeni ai lor. Ele cunoşteau la un nivel mult mai profund puterile Naturii-Mamă, le utilizau în folosul lor şi erau slăvite de către ceilalți drept profeți sau semizei. Oamenii li se închinau. O astfel de ființă genială atrăgea imediat în jurul său o mulțime de ucenici dornici de cunoaştere, care îşi dădeau toată silința să calce pe urmele maestrului lor. În timpul vieții învățătorului, ei erau simpli ucenici, dar apoi, după ce acesta părăsea lumea, deveneau la rândul lor învățători şi, împreună cu propriii lor discipoli, continuau să-l slăvească pe maestru - şi aceasta cu atât mai mult cu cât învățăturile şi lucrările sale se dovedeau a fi benefice pentru oameni. Cu timpul, aceşti succesori făceau din maestrul lor inițial cel puțin un semizeu şi deveneau preoții lui.

6.Noi, iudeii, din astfel de învățători ne-am creat profeții; egiptenii, grecii şi romanii şi-au creat semizeii, atribuindu-le acestor ființe, de altfel foarte respectabile, tot felul de miracole, pentru a determina omenirea cea oarbă să vadă în ele nişte divinități şi pentru a obține jertfe de la ea. Lucrurile continuau aşa adesea secole de-a rândul, până într-o zi, când un geniu şi mai mare dădea în vileag acțiunile şi intențiile preoțimii, în fața poporului înşelat; astfel poporul ajungea negreşit la concluzia că a fost permanent mințit şi că preoții şi slujitorii zeilor erau cei mai ordinari hoți şi şarlatani, care nu mai cunoşteau nici ei adevăratele învățături ale maestrului lor, în starea lor pură şi nepervertită, sau care, din motive politice, ascundeau şi puținul adevăr pe care îl mai cunoşteau față de oamenii însetați de alinare şi de cunoaştere, oferindu-le gunoaie în loc de perle şi aur.

7.Dacă un astfel de nou învăţător deschide, fără prea mare efort, ochii poporului, care deja îi suspectează pe preoţi, aceştia din urmă sunt pierduţi şi nu îşi vor mai putea păstra poziţia decât pentru puţină vreme, şi aceasta numai prin tot felul de şiretlicuri politice; dar în sufletele oamenilor ei sunt deja morţi. Acelaşi pericol ne ameninţă şi pe noi. Mii de oameni ne întorc acum spatele. Cred că îţi dai seama că noi, cei asupra cărora s-a abătut furtuna, suntem acum preocupaţi de acest lucru şi că ne dăm toată silinţa să salvăm ce mai poate fi salvat. Astfel, nu se cade ca tocmai tu, un om atât de onest, să ne iei în nume de rău faptul că am schimbat cu tine câteva cuvinte fără nici un văl, în loc să te tragem pe sfoară!»"

Capitolul 165 - Răspunsul lui Marcu despre credinţa şi despre lipsa credinţei

1.(Cyrenius): „Marcu a spus apoi, în timp ce mergeaţi: «Nu poate fi vorba să v-o iau în nume de rău, dar nici nu mă poate bucura insinuarea voastră că mi-ar face plăcere să vă amăgesc cu poveşti despre fapte miraculoase doar pentru a vă stârni uimirea. Eu nu sunt nici mincinos şi nici şarlatan. Ba, mai mult decât vă aşteptaţi voi, sunt un bun prieten al adevărului adevărat. Cu ce m-aş alege eu dacă v-aş păcăli?! Am ştiut încă de la început că veţi crede cu mare greutate ceea ce v-am spus, în ciuda faptului că acesta este adevărul, căci cunosc anumite trăsături ale fariseilor, printre care şi marea lor necredinţă şi respingere faţă de toate aspectele spirituale.

2.Unde să găseşti credinţa în cazul unor oameni care sunt extrem de mult orientaţi spre cele materiale şi a căror viziune interioară a sufletului este de mult timp acoperită de ceaţa cea mai groasă a materialităţii?! Şi totuşi, credinţa este ochiul sufletului, prin care acesta preia imagini spirituale, a căror valoare şi scop încep să fie judecate apoi de către spirit, la fel cum şi ochiul carnal preia mai întâi imaginile lumii exterioare şi nu îşi poate face de la început o părere despre valoarea şi rostul celor văzute, căci aceasta se produce adesea mult mai târziu, prin revelarea spiritului divin din inima omului. Dar dacă cineva este orb ca noaptea, iar ochiul său a devenit materie densă şi întunecoasă, care nu mai percepe imagini din lumea exterioară, acela nu va mai aduce nimic spre apreciere sufletului său, nu va putea avea nici o părere despre valoarea şi rostul culorilor şi nu va şti nimic despre umbră şi lumină şi, cu atât mai puţin, despre formele lucrurilor.

3.Astfel, sufletul celui necredincios nu poate vedea nimic şi el singur este cel care şi-a provocat această orbire, prin multele sale păcate! Aceasta este şi starea fariseilor, iar ea durează de foarte mult timp. De aceea, ei nici nu sunt capabili să creadă în ceva, decât în ceea ce pot atinge cu mâna, la fel cum omul orb trupeşte nu-şi poate face decât prin pipăire o imagine despre forma lucrurilor, şi aceea destul de neclară.

4.Din cele spuse până acum, vă puteţi da seama că am ştiut cu anticipaţie că, în marea voastră orbire, nu veţi crede ceea ce aţi văzut şi auzit. Dar am sperat că poate orbii îi vor da mai multă crezare conducătorului lor văzător, chiar şi numai pentru faptul că ei au mare nevoie de o călăuză. Însă, cu toate că sunteţi complet orbi, voi vă consideraţi a fi

văzători, iar pe mine mă credeți, dacă nu orb, cel puțin rău intenționat, ceea ce e chiar mai grav. Iată ceea ce nu-mi place absolut deloc la voi şi aceasta arată că inimile voastre trebuie să fie foarte rele, iar voi sunteți nişte mari şarlatani, din moment ce nu mai puteți avea nici un pic de încredere, nici măcar în omul cel mai cinstit.

5.Sper că vă dați seama că este cu neputință să fii foarte bun cu astfel de oameni, căci ei folosesc întotdeauna greşit bunătatea celor care, fără să se gândească, le oferă mai mult decât merită. Mergeți acum din nou la Guvernatorul General şi vorbiți cu el despre ceea ce ați văzut şi ați auzit!»

6.Tu i-ai spus atunci lui Marcu: «O, prietene, nu va fi deloc bine pentru noi! El ne va pretinde o credință fermă; şi totuşi, este cu neputință să credem că tot ce am văzut acum este o lucrare realizată într-o singură clipă de simpla voință a nazarineanului. Dincolo de aceasta, am descoperit urme clare de daltă pe pietrele cioplite! Ar fi revoltător să fim forțați să credem aşa ceva!»

7.Marcu a răspuns: «Nimeni nu este forțat să facă ceva aici! Dar părerea mea este că veți crede de bunăvoie, şi aceasta printr-un alt semn! Am ajuns deja la domnii şi stăpânii noştri. Mergeți la Cyrenius, el va continua să discute cu voi!»“

Capitolul 166 - Aducerea fariseilor pe calea cea bună

1.(Cyrenius): „Ei, prietene, poți să negi că astfel ai vorbit cu bătrânul Marcu adineauri, că într-un fel ai gândit în sinea ta şi cu totul altceva ai spus?! Ce mai zici acum? Care este părerea ta?”

2.Fariseul a rămas încremenit în fața lui Cyrenius, neştiind ce să-i răspundă.

3.Marcu, aflându-se în spatele lui, i-a spus: „Ei, tu, mare adept al naturalismului, nu vrei sămi explici acum şi acest miracol într-un mod natural? Aş fi într-adevăr foarte curios să aflu de la tine de ce mijloace viclene s-au folosit romanii cei şireți pentru a pătrunde până la gândurile tale cele mai ascunse!”

4.După un scurt răstimp, fariseul a spus din nou: „Da, da, într-adevăr, nu e vorba de lucruri naturale! Nu mă refer la ceea ce i-am spus cu voce tare lui Marcu în port - căci n-ar fi chiar imposibil ca un om să aibă un auz atât de fin încât să poată auzi de la depărtare discuția noastră -, dar faptul că a auzit chiar şi ceea ce am gândit în taină, în lăuntrul meu, aceasta întrece limitele puterii de cunoaştere omeneşti, oricât de profundă ar fi ea! Este un miracol! Acolo unde este cu putință un miracol atât de măreț, apare şi posibilitatea altora, încep deja să cred cu seriozitate că această casă minunată a fost creată într-un mod miraculos! Nu am ce să spun mai mult de atât. Dacă aceasta s-a petrecut şi continuă să se petreacă prin puterea renumitului nazarinean, înseamnă că el este o ființă superioară, un adevărat zeu, căruia i se supun toate spiritele aerului, ale pământului, ale apei şi ale focului, şi că nici o putere omenească nu i se poate opune.

5.Noi, fariseii, suntem terminați şi în curând nu ne va mai rămâne nimic de făcut decât să ne întindem în morminte şi să crăpăm acolo, ca nişte animale! Ce să facem cu vechile noastre înşelătorii, acum, când aceste adevăruri ne înconjoară ca nişte munți şi vor începe să se adune morman peste noi? Vom fi hăituiți şi prigoniți precum sălbăticiunile pădurilor şi ne,vom găsi sfârşitul în mâlul nopții şi al tenebrelor noastre! Aşa a fost să fie, ca pe acest pământ iubit să se succeadă permanent nopțile şi zilele. Noi nu putem schimba nimic. La fel cum ziua este devorată de noapte, la rândul ei şi aceasta din urmă va fi devorată de zi; fie o noapte lungă urmează unei zile scurte şi reci, fie invers. După iarnă vine vară şi apoi, din nou iarnă; totul pe acest pământ este supus unei continue transformări şi alternanțe. Cine râde azi, mâine poate plânge şi ofta!

6.Aşa a fost şi aşa va fi mereu pe acest pământ. Dacă cineva posedă un lucru mai mult timp, oricât de minunat, de bun şi de grandios ar fi acesta, în cele din urmă va deveni nepăsător față de el. Abia după ce îl va pierde, omul îşi va da seama de valoarea acelui lucru şi va învăța să-l aprecieze cu adevărat.

7.Noi, oamenii, suntem proşti şi nu reuşim să înțelegem de ce lucrurile se petrec aşa. Tocmai din această cauză, nu suntem niciodată mulțumiți pe deplin de ceea ce avem, nici de cele bune, şi, cu atât mai puțin, de cele rele! Mormântul mi se pare a fi un adevărat lăcaş al fericirii; căci în el nu se mai produce nici o schimbare, iar cel care se află acolo nu mai simte nici un fel de necesitate sau de dorință; singura alinare - printre atâtea dezavantaje - pentru noi, viermii pământului, este că în curând vom deveni locuitorii cei împăcați ai mormintelor, pe lângă care oamenii vor trece, spunând: «Ei se odihnesc în pace!»

8.Din câte văd, simt şi cred eu, aici există o lumină mare, cum nu a mai fost alta până acum; dar nici noaptea care îi urmează şi care trebuie să fie la fel de mare nu se va lăsa mult aşteptată! Ferice de cei care se pot bucura de această lumină a zilei; şi, dimpotrivă, vai şi amar de cei ce vor fi surprinşi de noaptea care-i va urma! Strigătul lor după lumină va trezi spiritele nopții, şi atunci va fi vai de ei. Am spus ce am gândit, iar vouă, Slăviți Stăpâni, vă rămâne să mă judecați după cum doriți!"

9.Cyrenius a spus: „În vorbele tale nu am găsit nimic care să poată fi adus în fața scaunului de judecată şi este de înțeles că încă vorbeşti pentru casa ta; dar, deşi ai ajuns aici cu o oarecare greutate, ai căpătat în sfârşit o convingere mai bună şi ai încetat să mai fii duşmanul şi prigonitorul Aceluia pe care mai înainte L-ai fi nimicit cu plăcere. Nici nu am vrut mai mult de la tine şi de la tovarăşii tăi, iar acum, puteți pleca în pace! Dar dacă vreți mai mult, spuneți şi vi se va da!"

10.Fariseul: „Ce putem face acum? A trebuit să depunem un jurământ în fața Marelui Preot, că nu vom cunoaşte odihna şi nu ne vom întoarce acasă înainte să-l fi nimicit pentru totdeauna pe nazarinean. Iar acum, acest lucru a devenit cu neputință! În primul rând, voi, romanii cei puternici, sunteți - aşa cum am văzut cu toții - prietenii lui, iar împotriva voastră nu putem şi nu avem cum să întreprindem ceva; în al doilea rând, aşa cum se manifestă aici puterea sa, el însuşi este invincibil în toate privințele şi nici o forță a pământului nu-i va putea face vreun rău; iar în al treilea rând, noi înşine am devenit prietenii lui până în străfundul ființei noastre, fiind cuceriți de însuşirile sale inegalabile, supreme şi nemaiîntâlnite, astfel încât, în cazul nostru, nici pe departe nu mai poate fi vorba de a-l prigoni.

11.Ce să facem acum? Cel mai mult ne-am dori să devenim ucenicii săi, pentru a putea privi în toată splendoarea ei această zi, al cărei răsărit l-am văzut aici, şi pentru a-l putea urma! Dar nu cred că ne va fi îngăduit! Pe de altă parte, nici nu avem voie să ne întoarcem acasă fără să ne fi îndeplinit misiunea! Ce să facem? Pentru a ne asigura cât de cât burțile şi a ne păzi pielea, trebuie să rămânem cel puțin în aparență prigonitorii acestui om, pe care de fapt am prefera să-l purtăm pe brațe! Mare nevoie am avea de un sfat bun!"

12.Cyrenius a spus: „Dacă aceasta este cu adevărat dorința voastră - şi nu mă îndoiesc de acest lucru -, cred că în curând veți primi cel mai bun sfat. În mod clar, singurul care va hotărî dacă puteți deveni ucenicii Săi este El însuşi, nu eu. După câte mi-am dat seama din spusele voastre, sunteți ființe inteligente şi totodată aveți multă experiență. Eu am nevoie de astfel de oameni şi puteți rămâne în slujba mea, cu atât mai mult cu cât stăpâniți limba greacă şi pe cea romană. Iată, aveți aici o carte care conține învățătura Sa şi din care puteți afla cu toții care este Voința Lui! Apoi va veni o vreme în care Îl veți putea cunoaşte îndeaproape, însă atunci cu siguranță nu veți purta aceste veşminte de acum. Lui nu-i plac hainele fariseilor, pentru că sunt unse cu uleiul cel puturos şi rânced al înşelătoriei şi al minciunii. Acesta este sfatul meu. Spuneți-mi dacă vreți să-l urmați şi vă voi ajuta!"

13.Conducătorul fariseilor le-a spus tovarăşilor săi: „Ați auzit la fel de bine ca mine! Dacă sunteți mulțumiți cu această propunere deosebit de binevoitoare, spuneți, căci fiecare dintre voi este liber! În ceea ce mă priveşte, eu nu am nimic de obiectat."

14.„Nici noi", au spus ceilalți într-un glas, „dar, dacă nu cerem prea mult, am vrea ca mai întâi să îl cunoaştem şi noi pe mărețul nazarinean!"

15.Cyrenius a spus: „Acum nu; dar când veți şti mai multe despre învățătura Sa, atunci da! Acum vă va lua în primire servitorul meu personal; urmați-l şi el vă va conduce cât mai repede cu putință spre Sidon, unde veți primi alte veşminte şi o funcție pe măsura cunoştințelor pe care le aveți! Urmați-l deci!"

16.Unul dintre numeroşii servitori personali ai lui Cyrenius le-a ieşit imediat în întâmpinare şi, după ce a primit dispozițiile necesare, a plecat cu ei spre Sidon.

Capitolul 167 - Ultimul ceas petrecut de Domnul la Marcu

1.Îndată ce această problemă a fost rezolvată, Cyrenius M-a întrebat dacă a urmat întru totul Voința Mea.

2.Eu am spus: „Da, întru totul! Ei nu erau nici pe departe îndeajuns de pregătiți pentru a Mă vedea şi a-Mi vorbi! Rafael al Meu şi Josoe îți vor indica momentul când vor fi gata pentru aceasta.

3.Acum clipa plecării Mele de aici e tot mai aproape. Să nu Mă întrebați însă încotro voi merge! Fiecare să se întoarcă la munca sa şi să-şi rânduiască gospodăria pentru ca, atunci când voi reveni, să găsesc totul aşa cum se cuvine! Voi mai rămâne doar

un ceas printre voi, pentru a vă binecuvânta pe toţi; apoi va trebui să plec la ceilalţi numeroşi copii nevoiaşi ai acestei lumi, pentru a le aduce adevărata alinare şi adevăratul ajutor.

4.Nu căutaţi prezenţa Mea, ci urmăriţi să trăiţi în spiritul învăţăturii Mele, şi atunci nici Eu nu voi rămâne departe de voi! Cine vrea să mai afle ceva, să vină acum şi să Mă întrebe!"

5.Cyrenius a întrebat atunci: „Doamne, chiar nu are voie să Te însoţească nici unul dintre noi, măcar până într-una din localităţile învecinate?"

6.Eu am spus: „În afara celor doisprezece ucenici ai Mei nu are voie să vină nimeni, nici chiar Rafael care, până la înălţarea Mea, va rămâne, pe rând, la tine şi la mult iubita Mea Iara! Însă nu aveţi voie să-l daţi în vileag în faţa lumii; pentru că atunci l-aţi pierde imediat! Mai are cineva vreo dorinţă? Să vină şi să spună!"

7.Marcu a înaintat împreună cu nevasta şi copiii şi a spus: „O, Doamne, Te implor, binecuvântează-i, dacă Tu crezi că sunt demni de aceasta!"

8.Eu am spus: „Ei au primit de mult binecuvântarea Mea, ca de altfel şi tu! Dar, pentru că îţi doreşti atât de mult, în curând voi mai veni o dată la tine. De acum înainte vei avea foarte mulţi oaspeţi! Căci aceia care se vor îmbăia aici, la tine, se vor vindeca chiar şi de guta cea mai rea; iar cei care vor bea apă din izvorul din grădină vor scăpa de orice fel de febră. Leproşii să se îmbăieze afară, în faţa zidului de la grădină, acolo unde apa din bazine se varsă în mare, şi atunci vor scăpa de lepră.

9.Vor veni mulţi aici, căutând vindecarea trupurilor lor, şi o vor găsi. Dar numai cu copiii tăi nu vei reuşi să faci faţă, de aceea va trebui să-ţi iei mai multe ajutoare. Pentru început, vei găsi un sprijin la dragul Meu prieten Cyrenius. Mai apoi, vei avea din belşug suflete binevoitoare, căci toţi cei fără slujbă şi nevoiaşi vor şti să te găsească. Cui vine la tine căutând de lucru, dă-i să muncească după puterile sale, dar tuturor să le fie propovăduită Evanghelia Mea, pentru ca sclavii să devină oameni liberi.

10.Curând, când te voi vizita din nou, abia de vei găsi timp pentru a vorbi cu Mine; dar nu va fi nici o problemă. Căci a făptui după Cuvântul Meu este mai important decât toate vorbele şi toate predicile.

11.Căci cine doar ascultă Cuvântul Meu cel viu - această Evanghelie pe care v-am dat-o - şi nu îl urmează în faptă, aceluia nu-i va fi de nici un folos şi el va rămâne acelaşi păcălit al lumii, iar viaţa sa nu va deveni vreodată nici măcar o creangă înverzită, cu atât mai puţin un arbore al vieţii.

12.Cine are mult - cum ai tu acum - să dea mult; cine are puţin să dea puţin, pentru ca şi cel sărac-lipit să aibă ceva!

13.Dar dacă vezi vreun zgârcit printre slujitorii tăi sau printre oaspeţi, dă-l afară; căci zgârcitul este asemenea unei cangrene care molipseşte întreaga comunitate şi chiar şi oamenilor buni le otrăveşte inimile cu ură şi cu mânie! Care om nu se înfurie când vede un zgârcit?! El îl va dispreţui şi-l va certa! Dar asemenea sentimente nu fac inima să devină mai bună! De aceea, dă-i afară pe cei zgârciţi, alungă-i departe de tine şi nu-i mai lăsa să se întoarcă decât dacă şi-au învins această pornire rea!"

1.(Domnul): „Cele mai multe vicii ale oamenilor de pe acest pământ au izvorât din lăcomie. Zgârcenia este mama aproape a tuturor păcatelor imaginabile. Căci mai întâi omul se străduieşte să strângă avere, şi face aceasta prin orice mijloc rău şi ticălos - aici intră înşelăciunea, furtul şi tâlhăria. O dată ce ajunge bogat, el devine arogant şi orgolios, dornic de şi mai multă putere. El va începe să se izoleze şi să se împietrească, punându-şi slujitorii să-i alunge pe cei care, fără să fie chemați, se apropie de casa lui de zgârcit care a devenit puternic. Curând bogatul îşi va cumpăra întreaga țară, devenind adevăratul ei stăpân, storcând adesea tot ce poate de la supuşii săi şi purtându-se cu ei ca un veritabil tiran.

2.O dată ce zgârcitul a devenit nemaipomenit de bogat, el se dedică unei vieți de satisfacere a simțurilor, ademeneşte fete, se desfrânează şi comite tot felul de alte grozăvii fără de număr şi fără de măsură. Dar, fiind unul dintre fruntaşii țării sale, prin exemplul lui rău, el va duce apoi în ispită un întreg popor, căci oamenii vor spune: «Domnitorul trebuie să ştie mai bine decât noi; dacă el face aşa, putem să facem şi noi la fel!» Astfel, toți cei care trăiesc într-o astfel de țară încep să fure, să jefuiască, să omoare şi să se desfrâneze, într-un cuvânt, să trăiască fără nici un Dumnezeu!

3.Du-te în toate țările şi împărățiile de pe pământ, răsfoieşte-le cronicile şi vei vedea că domnitorii lor au fost la origine oameni foarte zgârciți, orgolioşi şi dornici de mari câştiguri, de obicei negustori, care, cu comorile agonisite, şi-au cumpărat treptat țări şi popoare; au instaurat apoi o stăpânire plină de violență, modificând de cele mai multe ori obiceiurile şi religiile, unele foarte bune, ale popoarelor asuprite, pe care le-au adus apoi într-un asemenea hal, încât nu se mai putea recunoaşte nici o urmă din puritatea lor originară.

4.De aceea, Marcu, ia seama ca în acest loc de vindecare, în care se vor strânge în curând foarte mulți oameni, să nu se strecoare vreun avar! Da, să interzici chiar şi economia exagerată; căci ea este de obicei un germen al zgârceniei!

5.Fiecare să aibă cele necesare pentru a trăi, dar nimeni în casa ta să nu dețină mai mult decât îi trebuie! Darurile pe care le vor primi slujitorii tăi de la oaspeți să le păstrezi tu şi să le înapoiezi lor cu dobândă, când vor fi bătrâni şi prea slabi pentru a mai sluji! Iar dacă mor, aceste economii să le fie date copiilor lor şi copiilor copiilor lor.

6.Acest sfat este valabil în primul rând pentru tine, şi apoi, şi pentru urmaşii tăi. Însă dacă printre slujitorii tăi va exista vreun risipitor, atenționează-l şi retrage-ți o vreme favorurile de la el, arătându-i că un om risipitor este un egoist care, cu timpul, în loc să le poată sări în ajutor fraților săi mai săraci cu cele adunate, va deveni o povară pentru ei.

7.Cine economiseşte numai pentru el şi, într-un sens mai larg, pentru rudele lui, acela nu acționează conform ordinii Mele; dar pe acela care adună pentru ca să aibă ceva în vremuri de restrişte şi pentru semenii cei săraci Eu îl laud şi îi binecuvântez economiile, iar el nu va duce niciodată lipsă de ceva.

8.Eu nu spun ca oamenii să nu strângă pentru copiii şi pentru casa lor, căci aceasta este prima îndatorire a părinților. Dar nu trebuie să fie uitați nici străinii care sunt săraci; căci Eu las soarele Meu să strălucească, în aceeaşi măsură, şi peste cei care nu sunt copiii Mei!

9.Cel care, în privința aceasta, acționează ca Mine, îmi va semăna şi într-o zi va fi şi el acolo unde Eu exist în eternitate. Dar cu omul care va fi zgârcit față de semenii săi, voi fi şi Eu zgârcit şi foarte econom. 10. Să urmezi fără încetare această învățătură în casa ta, şi atunci binecuvântarea Mea va rămâne neîncetat cu voi! Mai are cineva vreo dorință?"

Capitolul.169 - O făgăduială pentru cei ce caută ajutorul lui Dumnezeu. Domnul părăseşte casa lui Marcu

1.Ebahl, tatăl Iarei, a venit la Mine spunând: „Fără îndoială, nu Te-am mai putea întreba nimic, căci am aflat atâtea adevăruri şi am văzut atâtea miracole în cele şapte zile petrecute aici, încât chiar dacă le-am împărți la şapte mii de ani, fiecărui an i-ar reveni suficient de mult ca oamenii să aibă de ce să se minuneze şi la ce să mediteze. Am primit comorile spirituale cele mai de preț; totul depinde acum de noi, dacă vom şti să le transpunem cu adevărat în viață, căci altminteri ele vor rămâne lipsite de valoare pentru sufletele noastre. Singura întrebare care apare este aceasta: vom avea noi oare suficientă voință, fiind oameni atât de slabi? Ce vom face dacă, în timp, se vor abate asupra noastră tot felul de ispite, deoarece acestea nu-l cruță nici pe omul care are cele mai bune intenții?"

2.Eu am spus: „Eu voi fi ajutorul, puterea şi sprijinul tuturor celor care aspiră să ajungă la Mine! În vremuri de restrişte nu voi părăsi pe nimeni dintre cei care Mă iubesc şi merg, plini de credință şi de devotament, pe cărările Mele. Însă cel care s-a abătut de la căile Mele, lăsându-se atras de tot felul de tentații lumeşti, va trebui să priceapă că doar el este de vină pentru faptul că în vreme de restrişte ajutorul Meu se lasă aşteptat; iar cel decăzut nu va primi ajutorul Meu decât atunci când se va îndrepta, îşi va regreta greşelile şi se va întoarce plin de credință spre Mine!

3.Eu voi rămâne mereu aceiaşi păstor devotat şi voi merge pe urmele oilor care s-au pierdut; dar oaia trebuie în primul rând să behăie şi să vrea să fie găsită, şi aceasta de bunăvoie şi nesilită de nimeni.

4.Cine poartă în viață o povară prea mare pentru puterile sale, acela să vină în inima sa la Mine, iar Eu îl voi întări! Căci Eu le dau unora să poarte o sarcină mai mare tocmai pentru ca ei să-şi simtă slăbiciunea şi să vină apoi în inima lor la Mine, şi să Mă roage să le dau îndeajuns de multă putere ca să suporte mai uşor povara cea mare din viața lor. Iar Eu îi voi întări şi le voi da lumina cea dreaptă ca să poată merge pe cărările întunecate ale vieții acestei lumi. Însă cel care simte această povară prea mare, dar nu

vine la Mine în inima sa, trebuie să ştie că este doar vina lui dacă va fi copleşit de prea marea greutate a vieții pământeşti.

5.Acesta este răspunsul Meu la întrebarea ta, prietene Ebahl! Cine mai are vreo nelămurire, să vină să întrebe!”

6.Plin de umilință, a păşit către Mine Shabbi, conducătorul celor douăzeci de persani, care încă mai erau prezenți, şi a spus: „Îngăduie-mi, o Doamne, să spun şi eu un cuvânt!”

7.Eu am zis: „Vorbeşte Shabbi! Căci de aceea v-am spus tuturor: veniți şi întrebați!”

8.Shabbi: „Este foarte limpede, Doamne, că-l vei ajuta pe cel care-Ți va cere ajutorul; dar ce să facă oamenii care, fără vina lor, nu au cum să afle şi nu vor afla încă vreme foarte îndelungată nimic despre Tine. Oare cum vor suporta ei poverile de nedescris ale vieții şi cum vor putea trăi în bezna cea mare? Spre cine să se îndrepte ei, cine să le dea ajutor şi cine să-i întărească?”

9.Eu am spus: „Nu există nici un locşor de pe suprafața pământului pe care să nu fi ajuns lumina soarelui; tot la fel, nu există nici un om care să nu aibă cel puțin o presimțire referitoare la existența unei Ființe Divine atotputernice. Dacă va cere şi va spera, conform credinței sale, el va fi ajutat! Dar în ziua de azi există foarte mulți oameni care nu au nici un fel de credință. Ei se ajută singuri şi îşi uşurează cât de mult pot povara vieții pe spinarea celorlalți; aceia într-adevăr nu au nevoie de ajutorul nostru. Cine vrea să fie al Satanei, n-are decât să fie; căci dacă el a ales astfel, nu se poate considera că i se face o nedreptate! Dincolo de aceasta, aminteşte-ți ce am spus despre diversele moduri de viață ale oamenilor acestui pământ din toate timpurile şi vei înțelege mult mai bine!

10.Acum a trecut ora pe care o mai aveam de petrecut împreună cu voi. Puteți să mai rămâneți aici împreună, în numele Meu, dar Eu sunt nevoit să plec cu ucenicii Mei. Nimeni să nu Mă întrebe unde! Căci, în primul rând, nici Eu însumi, ca Fiu al Omului, nu ştiu; doar Tatăl din Mine ştie, iar El spune: «Ridică-te acum şi du-te! Pe drum îți voi arăta încotro!» Pacea şi iubirea Mea să fie cu voi!”

11.Apoi i-am spus lui Marcu: „Dezleagă corabia cea mare! Eu şi ucenicii Mei ne vom continua drumul cu ea. Iar voi ucenici ai Mei, ridicați-vă şi urmați-Mă! Nu avem nevoie de nici un corăbier; vasul se va întoarce singur în port, la momentul potrivit.”

12.Când am urcat pe corabie, toți cei de pe mal au izbucnit în plâns. Însă Eu le-am întărit inimile tulburate, apoi am ieşit imediat în larg şi curând am dispărut din fața privirilor lor. Ei au mai rămas împreună toată ziua şi toată noaptea următoare, vorbind despre Mine, despre învățăturile şi faptele Mele. Abia în dimineața următoare au plecat pe la casele lor, iar Cyrenius a luat măsurile necesare pentru ca numeroşii farisei care fuseseră aduşi pe calea cea bună să-şi înceapă noile lor munci. Mulți au vrut să vină după Mine; dar Rafael i-a oprit şi le-a spus că Mă voi întoarce curând în Kis şi Ghenizaret şi că voi reveni şi aici. Toți s-au liniştit atunci şi L-au slăvit pe Dumnezeu că a revărsat o asemenea gratie asupra lor. După câteva zile, au venit o mulțime de oaspeți din Tir şi Sidon pentru a vedea minunile de aici şi pentru a se bucura de efectele miraculoase ale izvoarelor tămăduitoare, iar Marcu a tocmit imediat mai mulți slujitori.

Capitolul.170 - Râvna cea oarba a lui Petru şi grija sa pentru Domnul
(Evanghelia după Matei 16/20-23)

(20).Atunci a poruncit ucenicilor Lui să nu spună nimănui că El este Hristosul.

(21).De atunci a început Iisus să arate ucenicilor Lui că El trebuie să meargă la Ierusalim şi să pătimească multe de la bătrâni şi de la arhierei şi de la cărturari şi să fie ucis, şi a treia zi să învieze.

(22).Şi Petru, luându-L la o parte, a început să-L dojenească, zicându-I: Fie-Ţi milă de Tine să nu Ţi se întâmple Ţie aceasta.

(23).Iar El, întorcându-se, a zis lui Petru: Mergi înapoia Mea, satano! Sminteală Îmi eşti; că nu cugeţi cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor.

1.Când am ajuns în larg, le-am spus ucenicilor: „Oriunde am merge, să nu Mă trădaţi şi să nu spuneţi nimănui că sunt Iisus Hristos!” (Matei 16/20)

2.Petru a venit la Mine şi M-a întrebat dacă nu cumva ştiu deja unde trebuie să ne ducă vasul; căci el, fiind la cârmă, ar dori mult să ştie încotro să îl îndrepte.

3.Eu însă i-am spus: „Lasă-l să meargă încotro vrea; Tatăl ştie unde trebuie să ajungem! Am plecat ca să continuăm să răspândim învăţătura, iar drumul nostru duce, lăsând Cezareea lui Filip în spatele nostru, către marele golf de jos, unde ne vom putea odihni puţin. Peste doi ani vom merge cu această corabie spre Ierusalim, dar atunci va fi vorba despre cu totul altceva, Acum vom ajunge întrun loc care este foarte aproape de oraşul pomenit de Mine mai înainte şi în care nici un om nu a auzit încă nimic despre noi, în ciuda faptului că ne-am aflat mai multe zile în apropierea acelui oraş. Nici măcar marele incendiu al Cezareei nu i-a făcut pe locuitorii acestui ţinut să-şi piardă calmul. Dar a trebuit să fie aşa, pentru ca astfel voi să primiţi o nouă învăţătură.”

4.Petru a spus: „Doamne, ce se va petrece în Ierusalim, în acest loc al marii depravări? Căci de acolo nu a venit niciodată ceva bun pentru oameni şi nici un om cinstit nu a aflat vreo alinare în acel loc, unde orgoliul şi prigoana sunt la ele acasă. O Doamne, dacă i-ai fi dat o lecţie şi Ierusalimului, aşa cum ai făcut cu acest mic oraş, care bineînţeles că-şi merita de mult pedeapsa! Cu vreo opt luni în urmă am fost în Ierusalim şi ne-am convins că nu se poate face nimic cu locuitorii lui, cu excepţia câtorva, dar cu câteva flori nu se face primăvară. Eu aş fi de părere să nu stârnim prea multă vâlvă în acest mândru oraş al terorii, în care nu cu mult timp în urmă a fost decapitat Ioan; mai bine să-l ocolim pentru totdeauna. Căci un astfel de oraş nu este demn în veci ca Tu să-i atingi pământul cu picioarele Tale sfinte. Dar aceasta este doar părerea mea; spune-mi, Tu ce crezi?”

5.Din acel moment am început să le vorbesc cu multă seriozitate ucenicilor Mei despre faptul că va trebui să merg în Ierusalim, conform Voinţei Tatălui Ceresc, şi să pătimesc multe din partea bătrânilor, arhiereilor şi cărturarilor, care Mă vor şi ucide, dar că în cea de-a treia zi voi învia din moarte (Matei 16/21), rămânând astfel pentru totdeauna un biruitor al morţii şi al tuturor duşmanilor Vieţii, aşa cum am mai spus deja, pe dealul lui Marcu.

6.Petru s-a speriat şi, luându-Mă deoparte, Mi-a spus pe un ton prevenitor şi aproape poruncitor: „Fie-Ți milă de Tine, să nu pățeşti Tu aceasta! Doamne, Tu ai datoria față de noi şi față de toți oamenii să Te cruți!” (Matei 16/22)

7.Dar Eu M-am întors imediat şi i-am spus pe un ton sever: „Mergi înapoia Mea, Satano! Tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine; căci gândurile tale nu sunt ale lui Dumnezeu, ci ale oamenilor.” (Matei 16/23)

8.Petru s-a speriat foarte tare, a căzut la picioarele Mele şi M-a implorat să-l iert, adăugând printre lacrimi: „Doamne, când eram cu toții pe mare, îndreptându-ne spre acest loc, în care tocmai ne aflăm acum, de mai multe zile, Tu mi-ai spus, datorită credinței mele: «Simon Iuda, tu eşti Petru ('piatră') şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea şi porțile iadului nu o vor birui. Îți voi da cheile împărăției Cerurilor şi orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat şi în ceruri, iar ceea ce vei lega pe pământ va fi legat şi în ceruri!» O Doamne, acestea sunt exact cuvintele Tale sfinte, pe care le-a rostit gura Ta cea sfântă, pentru mine, sărman păcătos. Totuşi, eu nu m-am lăudat niciodată cu aceasta, ci am rămas mereu printre cei mai umili dintre noi, iar pentru un simplu avertisment, într-adevăr, omenesc, dar izvorând din marea mea iubire pentru Tine, m-ai numit acum împăratul Iadului! Doamne, fii milostiv cu sărmanul pescar Petru, care odinioară, îşi arunca năvoadele în mare, iar apoi şi-a lăsat nevasta şi copiii pentru a Te urma!”

Capitolul 171 - Despre natura Satanei şi a materiei
(Evanghelia după Matei 16/24-28)

(24).Atunci Iisus a zis ucenicilor Săi: Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie.

(25).Că cine va voi să-şi scape sufletul îl va pierde; iar cine îşi va pierde sufletul pentru Mine îl va afla.

(26).Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câştiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?

(27).Căci Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; şi atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale.

(28).Adevărat grăiesc vouă: Sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea pe Fiul Omului, venind în împărăția Sa.

1.Eu M-am îndreptat cu bunăvoință spre Petru şi i-am spus: „Prin aceasta nu te-am înjosit nici un pic, ci, cu un răspuns dur, ți-am arătat ceea ce era omenesc în tine! Tot ceea ce este pământesc în om, provenind din carnea sa, cu numeroasele ei dorințe şi nevoi, este supus judecății, de aceea este iad şi Satană, reprezentând întruparea oricărei judecăți, a oricărei morți, nopți şi iluzii; căci orice viață aparentă a materiei este doar iluzorie, iar valoarea ei este, am putea spune, nulă.

2.Astfel, omul care se lasă mereu stăpânit de materie este însuşi Satana, care apără fericirea izvorâtă din materie şi din viața ei iluzorie.

3.Dacă un om aflat încă în carne vrea să se lepede de Satana, să-şi ia pe umerii săi crucea pe care Eu o port deja în spirit şi să Mă urmeze! (Matei 16/24) Căci Eu vă spun vouă: cine va voi să-şi păstreze viața (pământească), acela o va pierde (pe cea spirituală); dar cine-şi va pierde viața (pământească) pentru Mine, acela o va găsi (pe cea spirituală)! (Matei 16/25)

4.Căci la ce-i va folosi omului dacă va câştiga lumea întreagă cu toate comorile ei, dar îşi va pierde sufletul? Şi ce va putea da omul în schimb pentru a-şi dezlega din nou sufletul din mrejele materiei, ale judecății şi ale morții? (Matei 16/26)

5.Căci va veni o zi când Fiul Omului se va reîntoarce împreună cu îngerii Săi, a căror putere o cunoaşteți, întru slava Tatălui Său; şi atunci va ajuta şi va răsplăti pe fiecare după propriile sale fapte. Cine va fi găsit mort, va rămâne mort până în ziua cea mare în care chiar şi cei care au rămas în mormintele judecății se vor trezi, dar şi atunci fiecare va avea drept judecător propria sa conştiință şi ceea ce el a iubit şi a voit! (Matei 16/27)

6.Însă cei care trăiesc urmându-Mi cuvintele şi fac totul din imboldul adevăratei abnegații şi al iubirii libere, aceia nu vor vedea şi nu vor simți vreodată moartea. Adevăr vă grăiesc vouă, întru marea bucurie a Mea şi a voastră: sunt printre voi unii care nu vor simți gustul morții şi vor fi martorii a tot, până ce Fiul Omului va veni în împărăția Sa, aşa cum a fost spus, şi ei Îl vor vedea şi vor domni etern cu El! Dar pentru aceasta este necesară multă iubire de Dumnezeu şi de semeni." (Matei 16/28)

7.Adevărat, adevărat vă spun, dacă un tată sau o mamă au grijă doar ca odraslele lor să aibă numai ceea ce le este necesar în această lume din punct de vedere material, nesocotind importanța foarte mare a vieții lor sufleteşti şi neajutându-le să pătrundă mai adânc în ea, ei (părinții) sapă în felul acesta - atât pentru ei, cât şi pentru copiii lor - mormântul morții sufleteşti, fiindcă multe din toate cele care sunt ale lumii acesteia sunt ale Satanei. Atunci când părintele îşi ajută copiii să-şi trezească viața sufletească ce le permite să îşi reveleze ulterior spiritul divin care se află ascuns în fiecare om, el le trezeşte în felul acesta puterea binefăcătoare a judecății şi astfel face să apară în ei înțelepciunea necesară ce le permite să triumfe asupra morții sufleteşti, pe care cel mai adesea predominanța tiranică şi înăbuşitoare a materiei o inoculează încetul cu încetul în om!

8.Desigur, materia, atunci când este purificată, transformată şi apoi sublimată, foloseşte ființei ca o temelie solidă de înălțare către cele spirituale, divine. În cazul ființei umane care se foloseşte de ea cu înțelepciune, materia îi conferă, prin transformarea ei în energie, posibilități benefice uriaşe, căci în cazul celui înțelept ea (materia) este destinată învierii şi astfel ea trebuie să fie trezită din lunga sa adormire. Toate acestea se realizează printr-o judecată înțeleaptă, care la rândul ei face să se trezească gradat în om o putere sublimă, tainică ce este asemănătoare cu aceea a unui spirit curat din lumea de dincolo. Astfel, trebuie să vă dați seama că toate aceste transformări profunde şi realizări minunate ce sunt posibile cu ajutorul materiei depind doar de inteligența liberă care trebuie să fie foarte bine impregnată în ea. Dacă prin procesul de transmutație şi sublimare, această materie va lua în final o formă adecvată şi va deveni un tainic corp de energie, dar care este invizibil vederii obişnuite, ființa acelui om va începe în final să se asemene cu ființa acelor spirite care deja există în tărâmurile tainice din lumea de dincolo. Trebuie să ştiți

că, prin transmutarea şi sublimarea materiei trupului în sublime forme de energie care sunt identice cu energiile existente în lumea de dincolo, în ființa omului care reuşeşte această transformare se va revărsa în valuri o misterioasă şi paradiziacă lumină ce vine de la Dumnezeu. Dacă toate acestea nu se petrec întocmai cu materia, atunci când spiritul părăseşte această lume şi ajunge în lumea de dincolo, datorită legăturilor care încă îl înlănțuie de materie, el nu se poate întoarce la originea sa, iar materia trupului său - pe care a avut-o la dispoziție, fiind pentru el talantul ce i s-a oferit şi care prin înmulțire (multiplicare) ar fi trebuit să fie trezită şi spiritualizată pentru totdeauna - recade şi îl atrage şi pe acel spirit în vechea lui judecată. Atunci, în loc să-l ajute să se înalțe, materia devine pentru spirit întocmai ca o ghiulea ce îi este atârnată cu un lanț de picior, făcându-l să stagneze sau chiar să regreseze. Atunci când nu reuşeşte această transformare, spiritul rămâne astfel înlănțuit în viața de după moarte în anumite tărâmuri, unde va trebui să aştepte până în ziua în care, poate, un alt spirit deja trezit şi foarte evoluat spiritual din lumea de dincolo va răspunde chemărilor lui pline de fervoare şi va trezi în el aspirația necesară care, atunci când el va reveni pe pământ într-o altă viață, îi va fi foarte utilă pentru o nouă probă de viață.

9.Şi, întrucât toate au fost astfel rânduite de Dumnezeu Tatăl şi nu pot fi altfel, am coborât chiar Eu la voi - oamenii acestui pământ - şi vă arăt acum tot adevărul care vă este necesar cu privire la transformările materiei în cursul vieții şi la conjuncturile, bune sau rele, generate de aceste transformări, care vă stau la dispoziție şi care sunt în strânsă legătură cu alegerile voastre, bune sau rele. Iar tu, Petru al Meu, sper că ai înțeles acum de ce ți-am spus mai înainte: «Mergi înapoia Mea, Satano!» Să intrăm acum în golf!"

Capitolul 172 - Domnul şi ucenicii Săi ajung în satul de pescari de lângă Cezareea

1.La mai bine de două leghe în aval față de bazinele lui Marcu se afla marele golf, care mai era numit de pescari şi «Lacul alb», iar noi am cârmit într-acolo. Era locul cel mai puțin adânc al mării, motiv pentru care era destul de greu să pătrundă acolo o corabie mai mare. Trebuia să cunoşti foarte bine căile navigabile mai adânci, pentru a nu rămâne blocat într-un banc de nisip. Totuşi, corabia noastră a înaintat cu uşurință în golf, iar cei doisprezece apostoli au început să se minuneze, pentru că nimeni nu se afla la cârmă. Corabia era condusă de o putere invizibilă şi toți apostolii pricepuți la cârmuit îşi dădeau seama că era foarte bine ghidată.

2.Astfel, încă dinaintea amiezii noi eram deja sosiți în locul care constituia noua noastră destinație şi am poposit la un sărman pescar, care ne-a primit pe toți cu mult drag. Aşezarea nu avea un nume propriu-zis, ci se chema pur şi simplu «satul de pescari de lângă Cezareea». Imediat au venit o mulțime de pescari cu femeile lor şi ne-au întrebat ce căutăm acolo şi ce vrem să facem în acest sat foarte sărac.

3.Eu însă i-am liniştit spunându-le: „Veți afla curând! Dar mai înainte de toate, spuneți-Mi dacă noi, toți treisprezece, putem petrece în linişte câteva zile aici!"

4.Gazda noastră a spus: „Fără nici o problemă! Totuşi, trebuie să vă spun dinainte, dragi prieteni, că bunăvoință am, însă nu am mijloacele de a vă asigura nici măcar o hrană sărăcăcioasă; căci mai ales după incendiul Cezareei ne merge foarte rău! Micile noastre vânzări zilnice au încetat de tot, iar noi, sărmanii locuitori ai acestui sătuc, nu avem nici un alt venit. Am ajuns la sapă de lemn, nu avem ce mânca în afară de peşte, deci nici vouă nu vă putem oferi nimic altceva decât peşte, aşa cum îl gătim şi îl mâncăm noi înşine. Iar noi îl preparăm într-un mod foarte simplu. Fierbem peştii şi îi mâncăm apoi fără sare şi fără pâine sau condimente. Sincer vorbind, incendiul Cezareei ne-a făcut chiar mai săraci decât sunt acum cezareenii care şi-au pierdut casele. Suntem nişte cerşetori care nu au bani să-şi cumpere nici măcar sare! Ah, ne merge într-adevăr foarte rău; dar dacă vreți să răbdați de foame câteva zile împreună cu mine şi cu rudele mele, sunteți bineveniți!

5.Spuneți-mi acum, ce vă aduce în acest golf, în care este foarte greu de ajuns cu o corabie mare şi în care aproape niciodată nu vin străini? Cu siguranță, nu o furtună; căci nici măcar furtuna nu-şi poate croi drum până aici, golful fiind înconjurat din toate părțile de munți înalți. Sau sunteți cumva urmăriți şi vreți să vă ascundeți până ce trece pericolul? De altfel, îmi este totuna! Dacă pot să vă slujesc în vreun fel, îmi va face mare plăcere să o fac. Am fost cam îndrăzneț cu întrebările mele, dar vă rog, dragi prieteni, să mă iertați! Eu, prin natura mea, sunt foarte curios şi îmi face plăcere să aflu cine este cel pe care-l adăpostesc. Corabia voastră cea mare şi aproape nouă îmi arată cu prisosință că nu sunteți oameni săraci; ea trebuie să fi costat cu siguranță vreo sută de monede de argint. Pentru noi este ceva foarte rar şi surprinzător să se rătăcească vreun străin pe aici; şi de fiecare dată când s-a petrecut aşa ceva, am avut probleme cu vizitatorii acestui ținut retras şi sărăcăcios. De aceea, în calitate de conducător al acestui sat de cerşetori, vă rog să-mi spuneți neîntârziat şi mai ales sincer care este motivul pentru care ați venit aici!"

6.Eu am spus: „Bine, dacă te roade chiar atât de tare curiozitatea, află că suntem galileeni, ca şi tine, şi că nu am fost urmăriți de nimeni, ci am venit de bunăvoie aici, în primul rând pentru a vizita acest ținut aparte şi pentru a urca pe unul dintre aceşti munți înalți şi, în al doilea rând, pentru a vă ajuta în marea voastră sărăcie, care-Mi este binecunoscută! Spune-Mi, eşti mulțumit acum?!"

7.Omul a răspuns: „Întru totul; căci, dacă este adevărat că sunteți galileeni, înseamnă că spusele tale sunt demne de crezare; nu acelaşi lucru se poate spune despre greci şi despre romani, care aproape întotdeauna spun altceva decât gândesc, ceea ce la noi poartă numele de «minciună». Acum odihniți-vă puțin aici, la umbra singurului meu pom; între timp eu voi merge în colibă, să văd dacă reuşesc să încropesc o masă de prânz atât de considerabilă!"

1.Gazda a mers în colibă împreună cu soția şi copiii săi, care erau deja mari, dar s-a întors imediat, radiind de fericire şi de mulțumire, şi a spus cu bucurie în glas: „Care dintre voi a făcut aceasta, în taină? Cămara mea e atât de plină încât vom avea cu toții mâncare pe săturate timp de un an de zile! Da, acum puteți rămâne un an întreg aici şi tot nu vom termina proviziile! Unde ne-or fi fost ochii de nu am văzut cum ați umplut cămările cu atâtea bucate?! Da, acum nu mai trebuie să mâncăm peştele fiert nesărat, pentru că avem sare din belşug! Dar să trecem la treabă!"

2.Când locuitorii satului s-au împrăştiat pe la colibele lor ca să ia prânzul, i-am întrebat pe cei doisprezece: „Ce părere aveți despre oamenii de aici?"

3.Petru a spus: „Ce părere să avem?! Par a fi oameni foarte cinstiți; sunt săraci şi nu prea au cum să fie altfel. Meseria de pescar şi un sol stâncos nu au făcut pe nimeni vreodată bogat. Aceasta pot s-o afirm din propria mea experiență de mai mulți ani. La fel sunt şi aceşti pescari; din întregul țărm, probabil că acest golf este cel mai sărac. Colibele lor sunt construite pe stânci, şi de cele mai multe ori pe un astfel de sol nici măcar iarba nu creşte. De unde ar putea ei să se îmbogățească?

4.Deci nu au încotro - trebuie să rămână cinstiți; căci în acest ținut nu ai ce fura şi cu atât mai puțin pe cine tâlhări. De aceea, aceşti oameni sunt nevoiți să rămână cinstiți toată viața lor; căci vechiul proverb «ocazia-i face pe hoți» nu se poate aplica aici. Aceasta este părerea mea despre aceşti oameni; sunt sigur că nu există cărturari şi nici farisei printre ei."

5.Eu am spus: Judecata ta este corectă pentru cele lumeşti; dar în spatele stării pământeşti a unui om, există, după cum ştiți şi ați aflat, aspectele sufleteşti, şi, mai în profunzime, cele pur spirituale. Cum crezi că sunt aceşti oameni din acest punct de vedere?"

6.Petru a ridicat din umeri şi a zis: „Doamne, este destul de greu să-mi dau seama! Însă, având în vedere faptul că sunt oameni foarte cinstiți, cred că reprezintă un pământ fertil pentru semințele spirituale! Căci, aşa cum este mai uşor să faci un veşmânt potrivit pentru un trup bine clădit decât pentru unul schilod şi cocoşat, tot astfel, aceste suflete simple şi naturale sunt mai potrivite pentru a primi veşmântul spiritual decât sufletele uscate şi infirme ale fariseilor şi cărturarilor. Cred că dacă vom avea ocazia să le vorbim acestor oameni despre împărăția lui Dumnezeu pe pământ, ei vor înțelege repede. Bineînțeles, aceasta este doar părerea mea; chiar dacă nu am folosit cuvinte prea strălucite, cred totuşi că m-am apropiat de adevăr!"

7.Eu am spus: „Ai judecat corect; vom vedea puțin mai târziu, în amănunt, dacă ei sunt pregătiți pentru ceva mai înalt! Dar nu Eu voi fi aici învățătorul, ci voi, ca trimişi şi ucenici ai înțeleptului din Nazaret. Abia după ce v-au ascultat pe voi şi au primit Cuvântul despre sosirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, puteți să le arătați că Eu sunt Acela despre care ați vorbit.

8.Astfel vom face o lucrare măreață aici, în această aşezare care pare a fi una dintre cele mai neînsemnate! Totuşi, nu trebuie să considerați că această sarcină va fi prea uşoară, căci, deşi aceşti oameni par a fi foarte simpli, ei sunt în interiorul lor extrem de complecşi şi, în plus, se află şi într-o mare confuzie!

9.Ei se cred filozofi şi sunt afundaţi până peste cap în aşa-numitul stoicism, care este cel mai greu de combătut. Tocmai de aceea v-am adus aici - pentru a vă oferi ocazia să vă încercaţi puterile şi cu acest fel de oameni, având în vedere că la bătrânul Marcu aţi dobândit chiar foarte mult din cea mai profundă şi mai autentică înţelepciune.

10.Dar vă avertizez că va trebui să vă adunaţi toate forţele! Căci nu este nimic mai greu decât să-i dai o lege cuiva care nu se teme deloc în faţa celor mai mari suferinţe şi necazuri, nici chiar în faţa unei morţi dureroase a trupului, şi pentru care nici cele mai mari bucurii ale vieţii nu valorează nimic. Ei sunt tocmai acest gen de eroi, care nu pun preţ pe nimic, dar nici nu apreciază vreo altă virtute, decât pe aceea de a-şi reduce cât mai mult necesităţile, şi care trăiesc şi acţionează doar pentru că natura, care este totul pentru ei, i-a făcut să se nască.

11.Nu ne-am mai întâlnit cu acest gen de oameni; de aceea trebuie să fiţi foarte atenţi! Cuvinte puţine, dar nici unul lipsit de miez! Avantajul cu aceşti oameni este că, în ciuda stoicismului lor, sunt foarte curioşi şi nu apreciază un om decât după ştiinţa sa. Dar iată că deja gazda noastră se întoarce împreună cu familia sa şi ne aduce într-un coş peşte şi pâine. Vom lua prânzul aici, la umbra acestui pom."

12.Pescarul, soţia şi copiii lui au venit şi au aşezat coşul în faţa noastră.

13.El a spus atunci: „Prieteni necunoscuţi, aici este prânzul cerut! Nu avem mese, bănci, scaune, blide sau alte ustensile pentru mâncat şi, de altfel, ne descurcăm foarte bine şi fără acestea, căci necesităţile noastre sunt reduse. Totodată, şi resursele noastre au fost mereu atât de mici, încât nu am procurat niciodată astfel de lucruri nefolositoare. Nu mâncăm decât când ne este foarte foame, iar pentru aceasta ne sunt suficiente un coş şi propriile noastre mâini; restul merge de la sine! Sper să vă placă acest prânz simplu."

Capitolul.174 - Despre credinţa care face minuni

1.Eu i-am spus pescarului: „Aziona, ai un ulcior nou în coliba ta; umple-l cu apă şi adu-l aici!"

2.Auzind aceasta, Aziona a făcut ochii mari şi a spus uluit: „Numele meu puteai să-l fi aflat de undeva, dar cum de ai ştiut că am un ulcior nou în colibă, dealtfel cea mai mare avere a mea? Aceasta nu o ştiu nici măcar vecinii mei, iar tu, un străin, tu ştii aceasta? Ah, dă-mi voie, te rog, să cred că toate acestea încep deja să treacă în domeniul miraculosului! V-a spus oare în taină vreunul dintre copiii mei despre ulcior? Nu că ar avea ceva special, căci este din piatră, la fel ca nenumăratele ulcioare de la noi din ţară; dar ceea ce este nemaipomenit, este că tu ştii că în casa mea se află un astfel de ulcior!"

3.Eu am spus: „Nici aceasta nu ar fi chiar atât de nemaipomenit, pentru că se poate afla! Dar ceea ce este cu adevărat important, este să mergi şi să-Mi îndeplineşti dorinţa, căci sunt însetat!"

4.Aziona s-a dus repede şi a adus ulciorul plin cu apă proaspătă. Ulciorul, care era foarte mare, conținea cam un sfert de găleată de apă şi era necesar un efort pentru a-l ridica la gură. Când ulciorul plin s-a aflat pe piatra din fața noastră, am binecuvântat apa, iar ea a devenit vin.

5.Am băut şi le-am dat şi ucenicilor să bea, iar după aceea i-am întins ulciorul şi lui Aziona, spunându-i: „Bea şi tu, ca să simți ce gust are apa adusă de tine în ulciorul cel nou!"

6.Aziona a spus: „O fi rea sau o fi având iz de mucegai?! Dar am clătit de trei ori ulciorul, iar izvorul nostru are apa cea mai curată şi mai bună din tot satul! Totuşi, să gust, ca să văd dacă nu cumva o fi primit iz de la ulcior!" A gustat, apoi a băut de mai multe ori cu înghițituri mari şi, în final, a spus foarte uluit: „Ce vrăjitorie mai e şi asta?! Aici nu este apă, ci vinul cel mai bun pe care lam băut vreodată! Spune-Mi, cum ai făcut acest lucru? Să transformi apa în vin este ceva absolut extraordinar! N-aveți cum să fiți galileeni; sunteți ori egipteni, ori persani; căci printre iudei nu a existat niciodată un astfel de magician, capabil să transforme apa în cel mai bun vin. O, spuneți-mi, cum este cu putință aşa ceva şi sunt gata să fiu sclavul vostru timp de douăzeci de ani!"

7.Ioan, căruia îi făcusem semn să vorbească, a spus: „Prietene, pentru aceasta nu este nevoie de nimic altceva decât să vrei, cu o credință foarte fermă! Cine are o astfel de credință, care nu lasă loc nici unei îndoieli, poate să-i spună şi muntelui celui înalt de acolo: «Ridică-te şi aruncă-te în mare!» şi se va petrece întocmai, după credința şi vorbele lui! Aceasta este explicația cea adevărată şi profundă şi, în acelaşi timp, indicația pentru modul în care pot fi făcute astfel de lucrări! Îmi este cu neputință să-ți dau o altă explicație - pentru că nici nu există o alta."

8.Aziona a făcut ochii şi mai mari şi a spus: „Prietene, eu nici nu ştiu ce este credința, cum aş putea atunci să cred în ceva?! Ce numiți voi credință?"

9.Ioan a spus atunci: „Dacă avem în fața noastră un om sincer, ce ne spune diverse lucruri despre care nu am auzit nimic până acum, iar noi considerăm că afirmațiile sale sunt întru totul adevărate şi nu punem la îndoială nici unul dintre cuvintele sale, se cheamă că noi credem în ceea ce spune acest om; şi, pentru că ceea ce credem reprezintă cu siguranță deplinul adevăr, îl vom pune în fapte. Aceasta este credința cea miraculoasă în acțiune, căreia nu-i este imposibil nimic din ceea ce se află în domeniul adevărului pe care ea îl exprimă şi care trebuie întotdeauna să se realizeze. Ai înțeles acum ce este credința?"

10.Aziona a răspuns: „Da, am înțeles fără îndoială, dar cum să-mi dau seama dacă cel ce îmi prezintă o credință este într-adevăr un om demn de crezare? Nu ar fi indicat să cred aşa ceva doar pentru că el dă impresia că ar fi onest. Aceasta ar fi o dovadă de mare naivitate, ceea ce, după părerea mea, este chiar mult mai rău decât lipsa credinței! Cum îți poți da seama dacă omul acela spune deplinul adevăr, pentru ca apoi să-i dai crezare?"

11.Ioan a spus: „Orice om cu o oarecare bunăvoință are îndeajuns de multă minte şi putere de înțelegere pentru a verifica o astfel de ființă; căci numai un prost poate cumpăra blana ursului din pădure! Dar tu mă întrebi care sunt mijloacele de verificare şi în acelaşi timp le şi aplici în legătură cu mine! Pot afirma cu certitudine, în ceea ce te priveşte, că nu vei cumpăra niciodată blana ursului din pădure!"

12.Aziona: „Da, da, prietene, este foarte adevărat şi frumos ce spui, căci, într-adevăr, omul nu are nimic altceva cu care să verifice şi să analizeze lumea înconjurătoare, decât propria sa înțelegere; dar cum pot eu să îmi dau seama dacă ea este suficient de cuprinzătoare şi de ageră pentru a cerceta lumea înconjurătoare?”

13.Ioan: „Am ajuns acum în punctul cel mai delicat! Cine crede că are o minte pătrunzătoare rareori reuşeşte să facă ceva; dar cine recunoaşte că mintea sa mai are unele scăpări va exersa şi astfel va ajunge să judece cu o deosebită agerime tot ceea ce există şi se petrece în jurul său!

14.Inteligența cea ascuțită a unui om orgolios este asemenea vârfului unui munte de o înălțime amețitoare care, cu cât se înalță mai sus, cu atât mai des este înconjurat de ceață. Minusculul vârf al acului de cusut este, în privința dimensiunii şi a falei, neînsemnat; dar el pătrunde oriunde şi cu el poți coase atâtea rogojini încât să acoperi şi cele mai înalte vârfuri de munte. Însă cu piscurile înalte şi mândre nu va putea coase nimeni nici cel mai mic veşmânt!

15.Exemplul acesta este oarecum extrem, dar arată totuşi foarte bine raportul dintre o minte care se crede a fi cea mai strălucitoare şi mai înțeleaptă şi o minte umilă, care nu caută să iasă în evidență în fața marilor înțelepți şi filozofi ai acestei lumi. În timp ce inteligența cea ascuțită se avântă spre înălțimi, dar este înconjurată de o ceață deasă, cea umilă face tot ce poate ea mai bine şi devine cu fiecare acțiune a sa tot mai luminoasă, mai lucidă, mai rafinată şi, prin urmare, mai folositoare. Din câte mi se pare mie, mintea voastră se aseamănă foarte mult cu piscurile celor mai înalți munți, care sunt aproape mereu acoperiți de nori; de aceea, cred că îți este destul de greu să verifici cu exactitate sinceritatea acelora de la care trebuie să accepți un adevăr deplin şi incontestabil! Ce părere ai despre aceasta?”

Capitolul.175 - Concepția stoică despre viață a pescarului Aziona

1.Aziona: „Problema care se pune acum este dacă aceasta depinde în întregime de voința mea! Bineînțeles că nu acceptăm cu prea mare uşurință un lucru, atâta timp cât nu i-am remarcat în prealabil nişte efecte vizibile, în cazul de față nu lipsesc deloc efectele evidente; căci cămara mea este plină de bucate şi acum mai e şi vinul acesta făcut din apă curată! Acestea sunt, cum se spune, dovezi palpabile! Dar încă trebuie văzut dacă nu cumva aveți vreo poțiune secretă care, adăugată chiar şi într-o mică măsură apei, să o poată transforma în vin! Probabil că nu este cazul aici, dar trebuie să recunoşti că ar putea să-ți apară un astfel de gând în fața acestui miracol al vinului şi de aceea nu mai poate fi vorba aici de încrederea absolută despre care mi-ai vorbit şi nici de efectele acesteia! Îmi este deci foarte clar că noi, locuitorii acestui sat, nu vom fi în stare niciodată să dăm gustul vinului nici celei mai mici picături de apă!

2.Noi suntem cât se poate de sărmani - hrana noastră constă, în vremurile bune, numai din lapte de capră, peşte şi apă; căci altceva nu creşte şi nu trăieşte în acest ţinut muntos; şi suntem mulţumiţi de această stare a noastră, pură şi naturală, ceea ce nu ne-a împiedicat să acumulăm, în numeroasele ţinuturi pe unde am umblat, o bogată experienţă de viaţă. Noi am călătorit prin toată lumea, căci am fost cântăreţi şi magicieni, iar în Atena eu am deprins arta farmaceutică şi astfel am învăţat să prepar anumite poţiuni secrete prin care pot fi făcute în faţa profanilor tot felul de miracole.

3.În ciuda faptului că duc o viaţă foarte simplă, am numeroase cunoştinţe ştiinţifice, precum şi o bogată experienţă de viaţă! Cunosc atât iarba-vieţii a şarpelui boa, cât şi miraculoasa piatră a lui Bezoar. Cunosc Asia până departe, în India, cunosc Europa, am fost în Spania, în Ţara Galilor şi în Britania, cunosc aceste ţări, obiceiurile şi limbile lor. Apoi am revenit în Grecia, unde am întâlnit înţelepţi de la şcoala marelui Diogene, şi în final mi-am spus: «Oh, ce mare este nebunia omului! Pentru nişte bani nenorociţi el umblă prin ţări şi împărăţii străine. Dar marele înţelept Diogene şi-a găsit fericirea în butoiul său, pentru că a înţeles - şi a demonstrat aceasta mai bine decât oricine deplina deşertăciune a lumii şi a comorilor ei, precum şi lipsa de valoare a efemerei vieţi pământeşti!»

4.Am plecat din Atena împreună cu tovarăşii mei în urmă cu zece ani şi am părăsit tumultul lumii, retrăgându-ne în acest ţinut. Aici ne-am construit aceste colibe, în care locuim cât se poate de împăcaţi. Hrana ne-o asigurăm prin mica turmă de capre pe care am luat-o cu noi şi prin pescuit, iar dacă ne prisosesc câţiva peşti, îi vindem în Cezareea doar pentru a ne cumpăra în schimb sare.

5.Dar, întrucât în urmă cu câteva zile acest oraş a căzut pradă flăcărilor, negoţul nostru a luat sfârşit, iar noi am învăţat astfel, spre bucuria noastră, că se poate trăi şi fără sare, de vreme ce o putere invizibilă a Naturii ne-a condamnat la viaţă.

6.Căci atât eu, cât şi ceilalţi de aici considerăm că viaţa este o pedeapsă dată de Marea Natură micii naturi, pe care o reprezentăm noi, fiinţele vii, pentru că ne-am separat de ea. Fiinţa înzestrată cu gândire este obligată să simtă toate atracţiile lumii, pentru ca, în final, să se despartă de ele, într-un mod dureros, prin moartea cea implacabilă. Astfel, atitudinea cu adevărat înţeleaptă, de care noi toţi ne lăsăm pătrunşi, este aceasta: să înveţi din timp să dispreţuieşti total ceea ce nu are valoare şi să consideri că moartea este o conciliere cu Marea Natură, precum şi un mare noroc al oricărei fiinţe! Dacă omul îşi însuşeşte această certitudine, el atinge astfel cea mai mare şi, de altfel, singura fericire reală a vieţii. El va trăi atunci împăcat, nedorindu-şi decât moartea, această mare prietenă a oricărei fiinţe vii.

7.Noi ne bucurăm dacă putem să ajutăm pe cineva; dar totodată îi compătimim pe toţi cei care îşi dau silinţa să realizeze ceva în viaţă. De ce să te chinui şi să-ţi faci griji pentru ceva care mâine nu va mai exista? Celui care vrea să ne convingă că nu este aşa, îi arătăm mormintele, din care nu a înviat niciodată vreo fiinţa! Omul redevine ceea ce a fost, şi anume, pământul care hrăneşte preafericitele plante, care există fără a şti aceasta şi fără a se gândi la dispariţia lor. Oh, ce măreaţă şi sfântă este non-existenţa, în comparaţie cu o viaţă conştientă de ea însăşi!

8.Păreţi a fi dintre cei care urmăresc să dobândească aşa-numita fericire pământească. Noi, care suntem pe deplin fericiţi, putem doar să vă compătimim dacă vreţi să căutaţi adevărata fericire a vieţii altundeva decât acolo unde ea este durabilă. Rămâneţi aici şi construiţi-vă mici colibe ca ale noastre! Mulţumiţi-vă să trăiţi cât mai

modest această viață efemeră, lipsită de sens şi de valoare şi, încet-încet, vă veți da seama că ceea ce v-am spus acum este drept şi adevărat!

9.Iar tu, cel cu care am vorbit, vei înțelege că această cunoaştere a mea este cu mult mai valoroasă decât credința ta de neclintit! La ce-ți foloseşte o astfel de credință, chiar dacă ea poate muta munții din loc, dacă în cele din urmă tot va trebui să mori şi să treci în neantul cel fără de sfârşit? Noi toți nu suntem nimic altceva decât rezultatul jocului dintre Pământ, Lună şi Soare, din sânul Marii Naturi! Între acestea trei se stabilesc legi întâmplătoare, care dau naştere la o viață provizorie pe pământ. Creaturile oarbe, animate de această viață firavă, nu înțeleg aceasta; dar noi, care am trecut prin atâtea şi care am învățat din experiență, putem să le spunem tuturor cu conştiința împăcată ce este viața şi la ce trebuie să te aştepți de la ea!"

10.Apoi Aziona a tăcut.

Capitolul.176 - Ioan face dezvăluiri despre viața lui Aziona

1.Dar Ioan a spus: „Mă minunez de elocvența ta, iar concepțiile tale despre viață nu sunt chiar rele. Dar te înşeli amarnic afirmând că această viață nu are nici o valoare şi că este doar un joc al Marii Naturi! Nu ai auzit oare niciodată de Dumnezeu, care a creat din Sine însuşi cerul şi pământul, cu tot ce este pe el? De altfel, este uşor de observat că există o anumită rânduială în tot ceea ce ființează: priveşte fiecare parte din trupul unui animal şi, cu atât mai mult, din cel omenesc! Cât de mare este de pildă perfecțiunea ochiului sau cea a urechii!

2.Dacă te gândeşti ceva mai bine, ai putea oare să crezi că toate acestea nu sunt decât opera unor legi lipsite de orice viață adevărată?! Oh, în ciuda faptului că te pretinzi un mare înțelept, pot spune că eşti foarte sărac în această privință şi înțeleg de ce consideri viața pământească a fi atât de deplorabilă şi de lipsită de valoare! Împreună cu tovarăşii tăi ai cutreierat multe țări, adesea întâmpinând mari greutăți, ai văzut şi ai cunoscut multe, dar niciodată nu te-ai preocupat de partea cea mai bună a vieții!

3.La început ai căutat numai fericirea materială. Dar, precum se petrece adesea în lume, planurile tale au eşuat; căci nu ai fost un magician nemaipomenit şi nici nu aveai o inteligență exterioară atât de strălucită încât să-ți permită să tragi foloase de pe urma oamenilor. Şi nici arta ta, care, după cum spuneam, nu era extraordinară, nu ți-a adus, în ciuda numeroaselor tale călătorii, fericirea pământească mult visată. Îți voi spune acum şi motivul foarte simplu pentru care lucrurile sau petrecut aşa, ca să înțelegi că adevărata credință poate scoate la iveală şi cele mai ascunse aspecte din profunzimile unui om.

4.Tu ți-ai dat seama că, în toate artele şi ştiințele, erai un simplu novice şi nu ai îndrăznit să vii cu şiretlicurile tale ieftine în fața unor oameni instruiți, cu experiență şi bun simț, care de obicei locuiesc în marile oraşe, de unde tu ai fi dorit totuşi să strângi comori extraordinare! De aceea, ai fost nevoit sa cauți oameni atât de proşti, încât să se

lase păcăliţi cu uşurinţă. Uneori ai găsit şi astfel de oameni; dar, cum oamenii proşti sunt întotdeauna şi cei mai săraci, nu te-ai ales cu un câştig prea mare.

5.Apoi, când ai ajuns în Iliria şi afacerile tale au mers din ce în ce mai rău, te-ai înfuriat. În satul numit Ragizan un grec ţi-a făcut elogiul Atenei şi te-a convins că vei câştiga acolo munţi întregi de aur. Însă acest grec nu era decât un simplu proprietar de vase şi nu urmărea decât să-şi umple bărcile goale cu călători spre Grecia. Şi puţin îi păsa dacă tu vei câştiga sau nu ceva în Atena. Te-ai îmbarcat pe corabia grecului pentru Atena. Acolo ai ajuns cu bine, după o călătorie plictisitoare care a durat trei săptămâni, însă de la prima reprezentaţie pe care ai dat-o în această cetate a artelor, ai fost fluierat în semn de dezaprobare.

6.Aceasta te-a dezamăgit foarte tare atât pe tine, cât şi pe tovarăşii tăi; ai început apoi, folosind ceea ce ştiai, să te dai drept înţelept în faţa grecilor şi, curând, ai avut mulţi ascultători care chiar te plăteau pentru povestirile tale; căci nimeni altcineva nu ascultă cu mai multă plăcere relatări despre călătorii decât grecii, care sunt mari amatori de plimbări. După ce te-ai învârtit astfel o vreme printre greci, ai cunoscut un fel de înţelepţi, adepţi ai învăţăturii unui anume Diogene. Aceştia îţi plăceau pentru că, în ciuda sărăciei lor, erau senini şi plini de voie bună, Ţi se părea neobişnuit ca nişte oameni atât de săraci, purtând însă conversaţii înţelepte şi fiind foarte cumpătaţi la mâncare şi la băutură, să emane totodată atâta veselie şi mulţumire. Ai început să le pui întrebări despre motivele pentru care erau astfel, iar ei ţi-au explicat.

7.După ce tu şi ai tăi aţi fost iniţiaţi în această învăţătură a vieţii, aducătoare de împăcare, aţi hotărât să vă întoarceţi de unde aţi plecat, adică aici, să vă aşezaţi în apropierea oraşului Cezareea, într-o zonă a nimănui, şi să întemeiaţi o comunitate de oameni săraci, dar fericiţi. Şi trăiţi şi astăzi la fel ca acum zece ani, când aţi venit aici.

8.Iudei din naştere, voi aţi părăsit învăţătura părinţilor voştri, pe care nu aţi înţeles-o niciodată, pentru că v-aţi lovit de faptele rele ale fariseilor. Astfel, aţi adoptat învăţătura păgânilor, pe care aţi considerat-o mai înţeleaptă. Dar în acest mod aţi devenit total atei şi L-aţi înlocuit pe Dumnezeu cu Marea Natură atotputernică. Credeţi oare că aţi găsit astfel piatra filozofală?! Eu pot săţi spun cu conştiinţa împăcată că nu aţi făcut nimic altceva decât să vă îndepărtaţi tot mai mult de ea!

9.Dacă eşti un adevărat înţelept, spune-mi, te rog, ce am făcut eu din tinereţe până acum, ce am învăţat, ce am fost şi ce sunt acum! Eu ţi-am povestit, pe scurt şi cu precizie, ce s-a petrecut cu tine - cum s-ar zice - de la naştere şi până acum, iar dacă timpul ne-ar îngădui, ţi-aş putea povesti în detaliu întreaga ta viaţă! Judecă acum singur, care dintre noi doi este mai înţelept: eu, cu credinţa mea de nezdruncinat, sau tu, care eşti lipsit total de credinţă!”

1.Aziona l-a privit atunci cu uluire pe Ioan, care era foarte liniştit, şi a spus: „Ascultă, prietene! Te apreciam şi înainte destul de mult, dar ceea ce am auzit acum din gura ta înseamnă mai mult decât cămara mea ticsită şi cu mult mai mult decât vinul cel provenit din apă pură; căci ceea ce mi-ai spus este adevărat de la alfa la omega! Nu m-ai mai văzut, nu mi-ai vorbit niciodată până acum, dar cunoşti toată viața mea şi a tovarăşilor mei, de parcă ai fi trăit împreună cu noi! Aceasta este foarte mult şi încep să fiu din ce în ce mai uimit. Nu am dat prea mare importanță faptului că tovarăşul tău, cel care a vorbit primul cu mine, îmi cunoştea numele, pentru că numele meu este cunoscut în Cezareea, de unde presupun că veniți voi; dar toate evenimentele şi faptele din viața mea pe care le-ai descris nu le-am povestit nimănui până acum, deci nu aveai cum să le afli, ori tu cunoşti fiecare detaliu, chiar şi gândurile pe care le-am avut atunci, hotărârile pe care le-am luat, precum şi intențiile mele cele mai secrete, pe care nu le-am mărturisit nici unuia dintre tovarăşii mei! Prietene, aceasta nu se poate explica pe nici o cale naturală!

2.Se pare că au existat odinioară înțelepți în Egipt care puteau citi din liniile palmei şi ale frunții ce a făcut omul care venea la ei şi ce îl aştepta în viitor; au mai existat unii templieri care, în anumite stări de somn extatic, relatau fie ceea ce urma să se petreacă sau tocmai se petrecea, fie ceva ce a existat demult. Dar de câte simboluri nu erau înconjurate asemenea revelații ale oracolului! Erau necesari alți înțelepți care să le explice profanilor acele oracole greu de înțeles, iar ei făceau aceasta într-un asemenea mod încât, în urma explicațiilor pompoase şi costisitoare, cel care întrebase afla cu exactitate ori ceva ce nu era interesat să ştie, ori ceva ce ştia deja de mult timp. Însă tu nu ai avut nevoie de cineva care să intre într-un somn extatic, nici să-mi priveşti palmele şi nici de sforăitoare vorbe mistice, pentru a-mi spune totul fără ocolişuri! Da, o astfel de revelație îmi este pe plac! Întrebarea mea este cum de poate fi cu putință aşa ceva? În afara unei puteri divine atotvăzătoare şi atotcunoscătoare, aşa ceva este de neconceput! Oare aceasta să fie cu putință doar prin credință totală?”

3.Ioan a spus: „Da, prietene, numai că, bineînțeles, este important ce crezi! Cineva ar putea să-ți spună o minciună, pe care tu să o crezi cu fermitate, dar atunci credința ta de nezdruncinat nu ar mai avea un astfel de efect; căci nu poți construi o casă pe nisip, ci numai pe pământ solid.”

4.Aziona a spus: „Înțeleg, dar care este piatra de încercare cu ajutorul căreia eu să mă conving pe deplin că ceea ce-mi spune cineva este perfect adevărat?”

5.Ioan: „Despre aceasta am vorbit deja; dar, pentru a-ți da încă un indiciu, îți mai spun că Dumnezeu, Domnul cerului şi al acestui pământ, a sădit în inima fiecărui om aflat în căutarea adevărului o simțire aparte, ce recunoaşte şi înțelege adevărul mai uşor decât cea mai erudită minte.

6.În această simțire sălăşluieşte iubirea de adevăr, care, recunoscând adevărul ca atare, îl pătrunde cu căldura ei dătătoare de viață şi îl face astfel viu. Şi atunci când credința, care este un adevăr pătruns de iubire, devine vie, ea începe să se activeze, să se mişte, iar în cele din urmă să acționeze. Şi în această acțiune plină de certitudine stă reuşita deplină a ceea ce credem fără nici o urmă de îndoială, nu din creier, ci din inimă.

7.În creier sufletul dispune de simțul văzului, al auzului, al mirosului şi al gustului; dar din acestea nu izvorăşte viața, pentru că ele însele nu sunt decât produse ale vieții.

8.Credința, pentru a deveni activă, trebuie să fie una cu viața însăşi şi nu să aibă o existență separată, ca un simplu efect al acesteia, asemenea ochilor, urechilor, nasului şi cerului gurii, care nu au o legătură mai profundă cu viața, în afara folosirii lor exterioare. Dar atunci când credința ta întrun adevăr a devenit una cu viața ta, ea a eliminat deja, prin ea însăşi, orice îndoială; şi va fi de ajuns ca această credință vie să vrea ceva, pentru ca acel ceva să se şi împlinească."

Capitolul.178 - Calea spre adevărata credință

1.(Ioan): „Credința pură, autentică şi adevărată se aseamănă, în cazul unui om care abia începe să creadă, cu mustul care este turnat în burdufuri. Dacă este un must adevărat, el va începe curând să fermenteze. Prin acest proces, el elimină tot ceea ce nu este de aceeaşi natură cu vinul. Astfel, el va deveni un vin pur şi tare, care atunci când va fi băut va însufleți totul, pentru că, într-un anumit fel, el reprezintă viața. Însă dacă pui în burduf un alt lichid, el nu va fermenta sau va începe să intre într-un proces de descompunere urât mirositoare, care va ataca şi chiar va distruge burduful.

2.Asemenea burdufului este şi inima omului. Adevărul o face să devină tot mai vie şi mai puternică, pe când minciuna şi înşelătoria o omoară până la urmă cu totul, chiar dacă altminteri ea este purtătoarea vieții.

3.Dacă tu, în inima ta, crezi în Dumnezeu, atunci îl vei şi iubi, pentru că în inimă totul este pătruns de iubire. Iar dacă-L iubeşti pe Dumnezeu, puterea Lui supremă îți va inunda inima şi deci şi viața.

4.Iar puterea lui Dumnezeu nu este limitată de nimic, ci ea pătrunde întreaga infinitate. Dacă, atâta timp cât eşti astfel unit cu puterea dumnezeiască, are loc o tulburare în profunzimea ființei tale, puterea dumnezeiască din tine se trezeşte imediat şi ceea ce ea vrea, aceea se va petrece negreşit.

5.Privind din exterior, eu sunt un om asemenea ție; dar în inima mea eu nu mai exist doar pentru mine, ci, datorită marii mele iubiri pentru Dumnezeu, puterea Lui a ales să sălăşluiască în inima mea şi a devenit una cu iubirea mea. Cu ajutorul acestei puteri a lui Dumnezeu, am putut vedea şi percepe totul despre tine şi despre tovarăşii tăi, precum şi ceea ce s-a petrecut în călătoriile voastre. Aceasta este taina!

6.În primul rând, trebuie să-L cunoşti pe Dumnezeu, iar atunci vei primi pe deasupra şi o judecată sănătoasă. Dar nu trebuie să rămâi la nivelul rațiunii. O dată ce ai înțeles un lucru, trebuie săl faci să pătrundă cât mai curând şi în inima ta, adică în viața ta, şi astfel să-l însuflețeşti prin punerea în faptă, iar atunci vei fi pe calea cea bună! M-ai înțeles bine acum?"

7Aziona a spus: „Bineînțeles! Dar ce să fac dacă inima mea este deja plină cu tot felul de minciuni şi de greşeli? Cum să scap de acestea?”

8.Ioan a spus: „Primeşte adevărul, iar el va face totul chiar şi fără ajutorul tău! Când priveşti în bezna nopții, te întrebi, cu o oarecare teamă, cum va fi ea oare înlocuită de lumina zilei. Cine va alunga bezna? Eu îți spun să nu-ți faci griji! Lasă soarele zilei să vină, căci el va face să dispară de îndată chiar şi cele mai adânci tenebre! La fel cum acționează Dumnezeu în întreaga manifestare exterioară, tot astfel, prin soarele Grației Sale, lucrează El şi în inima omului, înțelegi?”

9.Aziona a spus: „Da, acum înțeleg. Dar îngăduie-mi să merg la câțiva dintre vecinii mei pentru a le spune şi lor ce am aflat aici!” 10. Apoi Aziona a făcut o plecăciune şi a pornit degrabă spre vecinii săi, chemându-i pe toți la un loc şi povestindu-le, în detaliu, tot ce aflase, văzuse şi auzise.

Capitolul 179 - Visul lui Hiram

1.Aceştia s-au minunat foarte tare de ceea ce au auzit, iar unul dintre ei a spus: „Ciudat! Nu prea iau eu în seamă visele, dar cel pe care l-am avut astă-noapte pare a se adeveri prin această întâlnire foarte stranie!”

2.Aziona l-a întrebat, în felul său precipitat: „Spune, povesteşte-ne repede ce ai visat! Să nu omiți nimic, căci poate fi de mare însemnătate!”

3.Vecinul a răspuns: „Ai puțină răbdare, prietene Aziona, căci trebuie să mă adun, să-mi amintesc visul, să-l recompun bucată cu bucată, pentru că nu pot să vin la voi cu o povestire dezlânată. Dar iată că mi-am amintit, aşa că, ascultă-mă cu răbdare.

4.Stăteam pe țărm, în golful nostru în care cu greu poate să intre o corabie mai mare. Şi am văzut la răsărit înălțându-se o strălucire foarte mare, care lumina mai puternic decât soarele amiezii. Am privit în sus şi-n jos, la dreapta şi la stânga, pentru a vedea de unde provenea ea, dar nu am văzut nimic în afara acelei lumini care semăna cu soarele!

5.Privind această strălucire cu o bucurie crescândă, am zărit curând o corabie mare, care tocmai intra în golf. Corabia era atât de luminoasă, încât mi-am dat seama că strălucirea de care ți-am vorbit nu putea veni decât de la ea. Apoi am zărit şi nişte oameni pe corabia de lumină, iar unul dintre ei strălucea mult mai puternic decât soarele amiezii. Şi ceilalți, cu excepția unuia singur, străluceau destul de tare, dar părea mai degrabă că-şi primesc lumina de la primul, aşa cum micii norişori albi sunt luminați de soare. Vasul se apropia rapid de satul nostru, iar lumina tot mai intensă m-a umplut de o mare teamă şi am fugit ca să mă ascund repede în colibă. Dar atunci m-am trezit şi mi-am dat seama că a fost doar un vis.

6.Cu toate că, la fel ca şi ceilalţi, nu dau importanţă viselor, totuşi acest vis deosebit, cu atât de multă lumină, m-a pus pe gânduri şi apoi de mai multe ori mi-am spus în sinea mea: «Nu, acesta nu este un vis obişnuit şi lipsit de semnificaţie! Cumva se va împlini!» Şi uite că acum s-a împlinit!

7.Să mergem deci acolo, căci ard de dorinţa de a vedea dacă există vreo asemănare între această corabie şi cea pe care am văzut-o în vis! Am putut vedea şi oamenii, ţin minte destul de bine chipurile lor. Ar fi cu adevărat uluitor dacă vasul şi oamenii din visul meu ar semăna cu vizitatorii noştri neobişnuiţi! Să mergem deci repede la ei, ca nu cumva să plece între timp!"

8.Cu toţii s-au ridicat şi au venit către noi.

9.Când au ajuns în faţa noastră, cel care avusese visul a strigat: „Da, da, frate Aziona, este exact aceeaşi corabie şi sunt aceiaşi oameni, totul este identic, mai puţin strălucirea luminoasă!"

10.Eu însumi l-am strigat pe nume, spunându-i: „Hiram, ce părere ai tu acum despre visul tău? Dar tu, Aziona?"

11.Hiram a spus: „Oh, dragi prieteni miraculoşi, nu ştiu să spun nimic altceva despre aceasta decât că, în ceea ce priveşte forma, visul meu s-a adeverit! Doar lumina nu este vizibilă acum. Însă poate că o vom vedea din nou atunci când ziua aceasta luminoasă se va înveşmânta în mantaua înstelată a nopţii!"

12.Aziona a spus: „Dar eu cred că nu mai este nevoie de o lumină exterioară, pentru că aceşti prieteni iubiţi debordează deja de lumina interioară a înţelepciunii lor! Şi cred, prietene Hiram, că ceea ce ai văzut în visul tău cu adevărat remarcabil nu era altceva decât lumina spirituală a acestor oameni! Dar cred că dragii noştri prieteni necunoscuţi ne vor lămuri mai bine!"

Capitolul.180 - Despre ceea ce vede sufletul în vis

1.Ioan a spus atunci: „Vezi, prietene Aziona, cum încep să se ivească zorile şi în sufletul tău? I-ai dat prietenului şi vecinului tău Hiram o explicaţie foarte corectă despre lumina din vis, căci este exact aşa cum ai spus! În timpul visului, sufletul vede doar aspectele spirituale, cu ochii lui spirituali, şi astfel Hiram a putut să ne vadă, cu anticipaţie, într-un mod spiritual."

2.Aziona a spus: „Dar Hiram nu a văzut numai lumina, ci şi forme materiale, exact aşa cum sunt ele aici! Cu ce ochi a văzut el aceste forme?"

3.Ioan a spus: „Când am ajuns la voi, acum vreo trei ceasuri, tu, împreună cu mai mulţi dintre vecinii tăi, eraţi aici; doar Hiram lipsea. Când a venit amiaza, toţi s-au grăbit la colibele lor, pentru a-şi lua sărăcăciosul prânz; singur tu ai rămas să ne ospătezi. Dacă şi Hiratn ar fi fost printre cei care ne-au întâmpinat aici, ai fi înţeles cum e posibil ca formele materiale să fie văzute şi percepute chiar cu ochii spirituali ai sufletului. Dar aşa,

aceste lucruri trebuie să-ți fie arătate treptat, după cum spune şi vechiul proverb, că nu poți doborî un copac bătrân dintr-o singură lovitură."

4.Aziona a întrebat: „Dar, iubitul şi înțeleptul meu prieten, cum adică aş fi putut să înțeleg aceasta mai bine, dacă ar fi fost şi Hiram prezent la sosirea voastră?"

5.Ioan a răspuns: „Oh, dar este evident! Hiram ne-ar fi recunoscut imediat ca fiind cei pe care i-a văzut în visul său cel luminos, iar discuția noastră ar fi luat o cu totul altă întorsătură şi am fi ajuns să abordăm mult mai repede acest subiect. Dar aceasta nu s-a produs decât acum şi de aceea şi tu vei ajunge doar mai târziu să pătrunzi aceste taine!"

6.Aziona a spus: „Da, într-adevăr este firesc, căci aşa se petrec întotdeauna lucrurile în lume! Cu cât mai târziu este începută o acțiune care necesită un anumit timp, cu atât mai târziu va fi ea terminată!"

7.Ioan: „Aici mai este vorba şi despre altceva, dar tu nu poți să înțelegi aceasta atât de repede; cu timpul se vor lămuri însă toate, numai că trebuie să ai mai multă răbdare! Căci doar cu răbdare se poate cuceri lumea, atât cea interioară, cât şi cea exterioară."

8.Aziona a spus: „Într-adevăr, răbdarea a fost dintotdeauna «latura» [strana, în Ib. ebraică n.t.] mea slabă; dar dacă trebuie, pot deveni şi răbdător!"

9.Ioan: „De fapt, ai vrut să spui că răbdarea nu este o «coardă» [în Ib. ebraică, tot strana n.t.] puternică la tine, ci una foarte slabă, care se rupe uşor, nu-i aşa, prietene Aziona?"

10.Aziona a spus: „Nu trebuie să vă aşteptați de la noi să avem prea mari cunoştințe lingvistice; căci noi vorbim limba cea veche, care adeseori diferă în privința sensului. Dar pentru că ai amintit de «coarde puternice» şi «coarde slabe», mă gândesc că veți fi şi voi nişte muzicieni sau cântăreți?!"

11.Ioan a spus, zâmbind: „Da, e posibil să nu te înşeli, căci, dintre toate popoarele lumii, la iudei muzica şi cântecul au fost dintotdeauna cel mai bine reprezentate. Cu toate acestea, nu suntem muzicieni sau cântăreți dintre cei pe care-i întâlneşti adesea la noi, în Galileea. Mai înainte nu m-am referit la coardele unui instrument muzical, ci la unele aspecte morale ale ființei umane; dincolo de aceasta, se poate spune totuşi că sun tem muzicieni şi cântăreți, dar într-un sens profund spiritual! Mă înțelegi?"

Notă: Pentru o mai bună înțelegere, trebuie menționat faptul că în limba ebraică veche termenii care denumeau corzile unui instrument muzical, pe de o par te, şi fațetele, trăsăturile de caracter ale unui om, pe de altă parte, erau pronunțați la fel; căci «coardă» se numea strana şi strauna, iar «fațetă, aspect» se numea tot strana, prescurtat stran sau stranu. Şi astfel se poate deduce cu uşurință de ce Aziona a crezut că suntem muzicieni şi cântăreți.

1.Aziona a spus atunci: „Nu, nu înțeleg absolut nimic! Cum ar trebui să înțeleg aceasta?"

2.Ioan a spus: „Ca iudeu, cred că ai auzit până acum de Psalmii lui David, de Cântarea Cântărilor a lui Solomon şi de Cântecele tânguitoare ale profetului Ieremia?"

3.Aziona: „O, sigur că da, deşi nu cunosc prea multe despre ele, iar de înțeles, le înțeleg şi mai puțin!"

4.Ioan: „Vezi, ele reprezintă muzica şi cântecul spiritual, pentru că oamenii care le-au compus au fost inspirați de Spiritul lui Dumnezeu! Îți este ceva mai clar acum?""

5.Aziona: „Da, parcă încep să înțeleg câte ceva, dar încă nu pot să mă laud că mi-e totul clar! Cum înțelegi tu, Hiram?"

6.Hiram a spus: „La fel ca tine! Aş putea zice că adie pe aici un vânt spiritual, dar dacă aceşti prieteni dragi şi miraculoşi ai noştri vor începe să intoneze Cântarea Cântărilor a lui Solomon, atunci eu voi pleca. Căci acest cântec m-ar putea face să o iau la sănătoasa prin munți, ca o capră neagră. Acest cântec este - ca să folosesc un termen farmaceutic cunoscut ție - o adevărată chintesență a prostiei omeneşti, în ciuda faptului că Solomon a fost probabil unul dintre cei mai înțelepți regi iudei.

7.Cât despre Psalmii lui David şi Cântecele lui Ieremia, nu vreau să spun nimic, căci ele conțin multe lucruri bune şi înțelepte, precum şi unele preziceri voalate, cam în felul specific Iliadei grecilor, despre Mesia al iudeilor, care va veni într-o zi. Dar acesta este doar un poem frumos, în spatele căruia nu se ascunde nici măcar ceva asemănător frumosului meu vis luminos care, iată, s-a îndeplinit acum şi aici! Sărmanii oameni muritori se consolează cum pot cu lucruri cât mai frumoase, dar care este realitatea acestora? Ea se lasă veşnic aşteptată, iar omul, cu toate speranțele sale minunate, îşi găseşte împlinirea ultimă doar jos, în pământul cel rece! Acesta este şi rămâne eternul adevăr, de neschimbat, iar toate celelalte se întorc în vechiul praf al neantului!

8.Este adevărat, Aziona mi-a spus lucruri demne de luat în seamă, în spatele cărora s-ar putea afla un adevăr tainic încă necunoscut nouă; dar de la Moise, Socrate şi Platon încoace, iubitul nostru pământ a purtat mulți oameni foarte înțelepți, care pot fi considerați zei. Cu siguranță că ei au existat şi au supus toate puterile Naturii! Doar că şi ei au îmbătrânit, devenind tot mai lipsiți de putere, iar la capătul zilelor lor s-a văzut că nu fuseseră nimic mai mult decât nişte oameni, şi ei s-au întors în acelaşi neant ca şi ceilalți muritori de rând care, asemenea nouă, nu au dorit niciodată să fie cineva. De aceea, eu cred că totul este deşertăciune în această lume impregnată de prezența morții!

9.Se vorbeşte destul de vag despre o împărăție a sufletelor din lumea de dincolo*, dar unde este această împărăție şi cine a văzut vreodată un suflet sau locuința sa de dincolo? Da, există o mulțime de legende şi de mituri! Dar dintre toți cei care suntem aici, în acest loc părăsit de lume, nici unul nu poate afirma cu certitudine că a văzut sau chiar numai că a simțit vreodată cu claritate un suflet! Este destul de greu pentru un om cu scaun la cap să creadă ceva ce nu poate fi recunoscut de către oricine, ci se arată doar preoților şi altora ca ei. Căci el îşi poate da seama cu uşurință cum au apărut toate aceste legende, poeme sau chiar învățături şi de cine au fost ele compuse! Ferice de cei cărora asemenea vorbe în vânt le pot oferi mângâiere şi linişte! Dar noi, dragi prieteni, am

înţeles perfect care este adevărul etern şi imuabil şi cea mai mare consolare şi linişte a noastră este certitudinea că ne vom reîntoarce curând în acest neant etern şi imuabil; căci este evident că în nefiinţă se află pacea supremă, dătătoare de fericire.

10.Faptul că ne aflăm aici, că trăim, gândim şi simţim este un joc tainic al Naturii. Vântul se joacă cu valurile mării, iar acestea şuieră, vâjâie şi mugesc, de parcă ar vrea să înghită întregul pământ, cu munţi cu tot; dar când vântul se potoleşte, toată puterea valurilor dispare. La fel este şi atunci când apar norii cei negri, de furtună. Ai crede că dintr-o clipă în alta pământul îşi va găsi sfârşitul, dar pe urmă furtuna se potoleşte şi se reinstalează liniştea de dinainte. Astfel pendulează marele joc al Naturii. Totul trece şi apoi revine; doar Marea Natură rămâne aceeaşi. Soarele, luna, stelele şi acest pământ sunt mereu aceleaşi, la fel şi jocul tuturor fenomenelor.

11.Vedeţi, prietenii mei dragi, orice aţi face sau aţi vrea să faceţi, oricâte lucruri înţelepte aţi vorbi, aţi scrie sau aţi învăţa, totul va decurge la fel! Singurul adevăr permanent este cel pe care tocmai vi l-am spus, în modul cel mai simplu şi dezinteresat. Căci omul învaţă aceasta din experienţa ele zi cu zi, care este străvechiul învăţător al tuturor creaturilor, fără nici o excepţie, ea fiind un bun ce aparţine oricărei creaturi, la fel cum cei doi ochi ai mei îmi aparţin mie, pe toată durata vieţii mele. Toţi ceilalţi înţelepţi şi profeţi şi-au primit înţelepciunea şi cunoştinţele de la înaintaşii lor, încercând să nu ţină seama de experienţa cea străveche; dar strădania lor a fost zadarnică! După ce s-au întors în neantul pământului, nu au rămas în urma lor decât nişte învăţături vane despre înţelepciune şi povestea faptelor lor măreţe. Numai nişte minţi slabe şi foarte ataşate de această viaţă lipsită de sens pot să creadă în astfel de elucubraţii, să fie încântate de ele şi chiar să simtă mângâiere la auzul lor.

12.Aceasta este concepţia mea despre existenţă. Dacă a voastră este mai bună, atunci vorbiţi, căci mi-ar face plăcere să aud în continuare ceva mai autentic decât spusele mele! Dar ştiu deja dinainte că nu veţi găsi nimic mai bun şi mai adevărat, pentru că aşa ceva nu există şi nu va exista."

13.Petru mi-a spus în taină: „Doamne, acest om vorbeşte ceva ebraică! (Expresie utilizată în vremea în care a trăit Iisus, cu sensul de «e priceput la vorbă».) Dacă nu aş fi avut atâtea experienţe extraordinare alături de Tine, el ar fi fost primul care m-ar fi lăsat fără grai!"

14.Eu am zis: „Oh, aşteptaţi puţin! Aceasta încă nu e tot. Vor urma multe altele, şi mai dificile! Tocmai de aceea v-am spus mai înainte că trebuie să vă adunaţi puterile pentru a-i face pe aceşti oameni să-şi schimbe convingerile şi să iubească viaţa. Ioan, continuă!"

15.Ioan a spus ceva mai încet: „Doamne, dar Te rog, pune Tu cuvintele în gura mea, căci mai înainte m-ai lăsat pentru câteva clipe să vorbesc singur şi pe dată eu nu am mai ştiut pe unde mă aflu! Este adevărat că nu am spus nimic rău, dar m-am simţit pierdut!"

16.Eu: „Fii liniştit, dragul meu Ioan! Ceea ce ai spus a fost foarte potrivit, căci totul trebuia să se petreacă, astfel. Continuă deci cu încredere şi ne vom bucura de o victorie frumoasă!"

17.Aceste cuvinte i-au dat curaj lui Ioan şi el a început să vorbească cu mai multă prezenţă de spirit şi îndrăzneală decât înainte. (* - Vezi şi „Împărăţia misterioasă a spiritelor" (sau Episcopul Martin) de Jakob Lorber, n.r.)

1.Ioan a început astfel: „Prietene Hiram, noaptea trecută ai avut un vis, pe care tu l-ai numit a fi unul de lumină şi în care ne-ai văzut sosind cu această corabie, iar ulterior ai şi confirmat că noi suntem cei pe care i-ai văzut în acel vis. Explică-mi acum, după înțelepciunea ta, care în felul său nu este deloc de disprețuit, cum de a fost cu putință! Căci, dacă am fi alcătuiți numai din carne şi nu am avea suflete care să poată trăi şi fără ea, atunci cum a fost cu putință să ne arătăm în vis ca suflete sufletului tău, care rămăsese treaz şi activ în timpul somnului tău trupesc, pe când trupurile noastre se aflau departe, în apropierea Cezareei?"

2.Hiram a spus: „Foarte bine! Dacă într-adevăr acelea erau sufletele voastre, fără trupuri, care au intrat înaintea voastră în acest golf, atunci vreau să ştiu dacă şi corabia voastră are suflet! Vezi, prietene, am ajuns din nou în acelaşi punct controversat de dinainte, când prietenul meu Aziona a cerut deja o explicație, iar tu i-ai spus să aibă răbdare. Sunt şi eu foarte curios să văd ce răspuns vei da la această întrebare delicată!"

3.Ioan a luat atunci ulciorul şi a spus: „Prietene, văd că eşti însetat! Bea mai întâi un pic şi după aceea vom continua discuția!"

4.Hiram a spus: „O fi vreo băutură indiană miraculoasă, care te amețeşte, făcându-te să accepți toate nebuniile oamenilor?"

5.Ioan: „Lângă tine este Aziona. Intreabă-1 pe el dacă aceasta este o băutură magică adusă din India!"

6.Aziona a spus imediat: „Bea şi îți va fi foarte bine!"

7.Hiram a spus: „Pe răspunderea ta, frate!" Apoi a luat ulciorul şi a băut câteva guri bune, căci era un om zdravăn şi puternic. După ce şi-a potolit setea, i-a spus cu uimire lui Aziona: „Ia te uită! Din ce izvor ai luat această apă nemaipomenită?"

8.Aziona a spus: „Ți-am povestit despre aceasta la coliba ta! Este apa din izvorul binecunoscut, care a fost transformată în vin de către aceşti prieteni miraculoşi!"

9.Hiram a spus: „Aş vrea să cunosc şi eu această artă, căci o astfel de băutură ar da puțină culoare, din când în când, vieții noastre trecătoare, într-adevăr, este cel mai bun vin pe care l-am băut vreodată. De dragul unui astfel de vin, ai putea trăi şi câteva mii de ani! Lasă-mă să mai iau câteva înghițituri!"

10.Aziona i-a dat ulciorul lui Hiram, iar acesta a mai luat câteva guri bune, apoi i-a mulțumit lui Ioan şi i-a spus: „Aceasta ți-a reuşit într-adevăr foarte bine, dar să vedem dacă eşti capabil să-mi lămureşti la fel de bine şi problema cu sufletul corabiei!"

11.Ioan a spus: „Iubit prieten, este chiar mult mai uşor! Dar înainte de toate trebuie să ştii că un suflet desăvârşit din punct de vedere spiritual se află într-o foarte strânsă legătură cu Spiritul lui Dumnezeu, fiind astfel, într-o anumită măsură, atotputernic, şi e uşor pentru el să creeze pe moment o astfel de corabie şi, la nevoie, să o facă vizibilă unui alt suflet, ca şi când acest produs al puterii sale creatoare ar exista în realitate. Vezi, aceasta s-a petrecut şi noaptea trecută. Astfel, ai putut să vezi cu sufletul un vas care ne purta pe noi, fără ca totuşi corabia noastră să aibă suflet. De altfel, ne-ai văzut şi îmbrăcați aşa cum suntem acum. Dar atunci ar fi trebuit să aibă şi hainele noastre suflet! Pe când acestea nu erau decât nişte creații, limitate în timp, ale sufletului aflat în strânsă legătură cu Spiritul lui Dumnezeu.

12.Deci tu ne-ai văzut în vis cu ochiul spiritual al sufletului tău, exact aşa cum suntem noi acum, iar noi ştiam că ne vei vedea şi am vrut să fie aşa pentru că eşti cel mai încăpăţânat în credinţa ta şi era necesar să se petreacă mai întâi ceva care să-ţi deschidă puţin ochii. Căci dacă nu am fi existat vreodată, nu ne-ai fi putut vedea în nici un vis, oricât de luminos! Dar pentru că suntem aici şi pentru că, în spirit, existăm în eternitate în Dumnezeu, a fost uşor pentru noi să-ţi trezim sufletul în corpul tău, în timpul acestor câteva momente de vis nocturn, pentru ca el să vadă cu anticipaţie, într-o mare lumină, ceea ce urma să vină. Poţi numi şi acest fapt un joc al Marii Naturi?”

13.Hiram a spus: „Iubit prieten, nu trebuie să mi-o iei în nume de rău dacă am obiceiul să vorbesc aşa cum gândesc! Mi-am dat seama încă de la primele tale cuvinte că eşti, în felul tău, un mare înţelept şi un maestru în oratorie. Având acest talent de a vorbi, este floare la ureche să ne faci să luăm ursul drept lup, aşa cum se spune pe la noi.

14.Eu ţi-am povestit cu sinceritate visul pe care l-am avut şi tu poţi acum cu uşurinţă să faci din el ce vrei. Nu e mare lucru ca mai apoi să realizezi pe baza lui o profeţie, căci un dialectician bun ştie să folosească în favoarea sa orice prilej şi să scoată orice idee din nimic, doar improvizând. Oamenii neştiutori, lipsiţi de inteligenţă şi de experienţă, s-ar lăsa imediat prinşi în mrejele unuia de felul tău; dar raţiunea cea rece şi liniştită, aflată dincolo de pasiuni şi de teamă, a unui om cu multă experienţă, pentru a fi pusă la încercare are nevoie de ceva mai mult decât de dialectica desăvârşită a unui om tânăr, care de altfel pare a fi foarte cinstit şi plin de talent.

15.Sincer vorbind, nu pot să resping ceea ce ai spus despre visul meu şi consider că merită efortul de a mă gândi la aceasta mai profund. Dar vasta mea experienţă şi cunoştinţele pe care le deţin mă obligă să te contrazic. Dacă îmi vei putea răspunde în mod satisfăcător, atunci vom cădea repede de acord!”

16.Ioan a spus: „Aşteaptă, prietene! Pentru a te convinge şi mai mult de forţa spirituală a sufletului care sălăşluieşte în trupul omenesc, voi privi în sufletul tău şi îţi voi spune cu exactitate ce anume ai vrut să aduci drept contraargument afirmaţiilor mele şi să-mi prezinţi ca pe o explicaţie imbatabilă, după părerea ta, a punctului tău de vedere! Pentru fiecare cuvânt neadevărat poţi să-mi dai câte o palmă!”

17.Hiram a spus: „Vorbeşte! Sunt foarte curios dar, totuşi, fără palma despre care mi-ai spus! Căci astfel de pedepse ne sunt străine, exceptând cazurile în care trebuie să ne apărăm! Spune-mi deci cu voie bună ceea ce ştii despre experienţele şi trăirile mele secrete!” .

1.Ioan a spus: „Ascultă-mă cu răbdare! Fiind şi tu mai mult sau mai puțin magician, la fel ca tovarăşii tăi, cu câțiva ani înainte de a te asocia în Grecia cu vraciul Aziona, ai făcut o călătorie în Egipt, împreună cu o vrăjitoare, pe nume Klia; Însă atunci ați câştigat foarte puțin, pentru că amândoi aveați doar cunoştințe superficiale de magie!

2.În Alexandria, chiar şi puştii de pe stradă vă imitau îndată vrăjitoriile, uneori făcându-le chiar mai bine şi cu mai mult succes decât voi! Întrucât nu ați câştigat prea mult, ați plecat la Cairo, Ajunşi acolo, ați vrut să dați o reprezentație. Dar vi s-a spus: «Arătați-ne ce ştiți să faceți!» şi, după ce ați prezentat câteva mostre din arta voastră, ați fost compătimiți şi vi s-a spus: «Dragilor, iată câțiva bani pentru drum, dar aşa ceva nu merge să prezentați prin oraşe; cu astfel de numere poate doar în localitățile mai mici să reuşiți să câştigați o bucată de pâine!»

3.Apoi ați plecat la Karnak; dar nici acolo nu ați făcut nimic, şi nici în Elefantina; aceasta însă nu v-a împiedicat să vă aventurați până la Memfis. Acolo a fost cel mai rău! Dacă nu i s-ar fi făcut milă de voi unui guvernator roman de provincie, ați fi trecut prin clipe grele. Dar, de dragul frumoasei Klia, binevoitorul guvernator roman v-a găzduit timp de trei luni, iar pe tine te-a ajutat să cunoşti o trupă de magicieni persani foarte pricepuți, ca să înveți câte ceva de la ei.

4.Însă aceşti magicieni nu au fost de acord să te învețe meşteşugul lor decât dacă, în afara taxei considerabile pe care urma să o plăteşti pentru învățătură, ai fi rămas sclavul lor timp de zece ani! Atunci ai gândit astfel: «Zece ani sclavul lor şi taxa de o sută de funți?! Dacă voi fi nouă ani sclavul lor, în al zecelea şi ultimul an mă pot omorî, fiind sclav, ca să nu trădez nimănui în Grecia secretele lor, iar cei o sută de funți se vor duce pe apa sâmbetei, cu tot cu mine! Cei o sută de funți vor fi mâncați de magicieni, iar eu, de crocodilii Nilului! Nu, n-o să-mi fac eu singur una ca asta!»

5.Aceasta a fost hotărârea cea bună şi fermă pe care ai luat-o atunci în sinea ta, în taină. Dar magicienilor le-ai spus: «O, preaînțelepții mei învățători, dacă m-ați lăsa să asist la cea mai mare parte a spectacolelor voastre extraordinare şi misterioase, poate că aş face cu voi o înțelegere chiar mai avantajoasă!» Magicienii te-au lăsat apoi să asişti la reprezentațiile lor, care aveau loc de două ori pe săptămână şi care includeau numerele cele mai speciale.

6.Având în vedere că timpul este atât de prețios, nu voi povesti despre alte numere, care nu au legătură cu problema noastră, ci doar despre cele care te-au derutat foarte tare. Iată în ce constau ele: odată, un arab puternic, la vreo treizeci de ani, a venit şi a anunțat solemn şi cu o voce gravă care impunea respect că îşi va pune mâinile goale asupra unei tinere fete şi că, doar prin puterea voinței lui, o va face capabilă să dezvăluie, la cerere, gândurile şi secretele cele mai ascunse ale oricui. El a mai spus că fata va putea indica cu exactitate vârsta oricărui om şi, la cerere, îi va prezice acestuia chiar destinul - fericit sau nefericit.

7.Acest anunț a fost pentru tine ca o lovitură de trăsnet. Fecioara a fost adusă şi întinsă pe un pat. Magicianul şi-a pus mâinile deasupra ei, iar ea a adormit imediat. A intrat apoi într-un fel de stare extatică şi a început să vorbească cu magicianul, care a spus: «Acum cine vrea să întrebe ceva, să se apropie, dar nu mai mult de trei persoane o dată. Iar dacă ea îi va face cuiva semn să plece, acela trebuie să se supună imediat, altfel ar putea să i se petreacă lucruri neplăcute! Dacă este cineva care nu are conştiința curată, să nu se apropie de fecioară, ci să-mi pună mie întrebările, prin intermediul unei terțe persoane, iar eu îi voi da răspunsul în taină! Această stare a fecioarei va dura un ceas şi jumătate!»

8.După această introducere, mai multe persoane s-au apropiat, punând întrebări dintre cele mai deosebite, şi fiecare a primit un răspuns miraculos. Ai întrebat şi tu care este vârsta ta şi ce soartă vei avea. Iar tot ce ți-a spus fecioara s-a îndeplinit până acum în cele mai mici detalii. Şi ceea ce încă nu se adeverise pare a se adeveri acum prin ceea ce va urma! Spune-mi dacă nu a fost aşa!"

9.Foarte tulburat, Hiram a spus: „Oh, de data aceasta este chiar prea mult, cu mult mai mult şi decât o mie de fecioare fermecate ca aceea. Căci despre aceasta nu i-am spus aproape nimic nici măcar prietenului meu Aziona, cu atât mai puțin altcuiva! Cum de ai aflat totul cu atâta exactitate? Nu, nu! Eşti un om foarte straniu şi încep să mă simt de-a dreptul stânjenit în prezența ta bizară!"

10.Ioan a spus: „Stai liniştit, căci noi nu am venit pentru a vă face vouă vreun rău, ci pentru a vă reda fericirea, mai ales în spirit! Căci dacă nu sunteți fericiți în spirit, nici o fericire pământească nu vă va fi de vreun folos! Vrei să-ți povestesc şi modul în care îşi fabrica visele cunoscutul magician din Memfis, care te-a impresionat cel mai tare şi al cărui număr de magie vroiai acum să-l foloseşti drept contraargument în privința visului tău de lumină?"

11.Hiram a spus: „O, iubite prietene, să lăsăm lucrurile acestea! Cu toate că nu am nici cea mai vagă idee cum de acel magician îl putea face pe omul care dormea să viseze un anumit vis, totuşi sunt deja convins că tu cunoşti toate aceste lucruri în detaliu şi că, dacă vrei, le poți face la fel sau chiar de o mie de ori mai bine. Căci privirea ta, sau Dumnezeu ştie ce alt simț al tău, a putut să citească în lăuntrul meu lucrurile cele mai secrete ca într-o carte deschisă şi mă voi întreba până la sfârşitul zilelor mele cum de a reuşit aceasta."

12.Ioan a spus: „Dar, prietene, eu nu vreau să-ți explic cum îşi fabrica visele acel egiptean pentru ca tu să-ți poți câştiga mai bine pâinea, căci pentru aceasta ar fi de ajuns să mergi la esenieni, care fac acelaşi lucru, şi poate că-ți vor explica şi ție. Eu vreau să-ți arăt marea diferență dintre modul în care noi putem apărea cu adevărat în spirit cuiva într-un vis luminos şi modul în care acel magician - care a plecat apoi la esenieni, unde se mai află şi în prezent - crea visele pentru anumiți oameni care dormeau."

13.Hiram şi Aziona, care devenise deosebit de atent, au spus: „Am fi într-adevăr foarte curioşi să aflăm aceasta! Dar te rugăm să ne explici pe înțelesul nostru!"

14.Ioan a spus: „Bine, ascultați-mă! Ți-am explicat pe larg cum ți-am provocat acel vis despre noi şi despre sosirea noastră, la fel de limpede pe cât de limpede a fost şi această povestire a mea despre călătoria ta în Egipt împreună cu minunata Klia, care te-a lăsat apoi să te întorci singur în Grecia, pentru că o ducea mai bine în Memfis! Nu mai este necesar să-ți repet aceste lucruri, în legătură cu care ai, de altfel, amintiri foarte vii! Întrebarea este: cum a provocat magicianul acele vise la oamenii care dormeau?

15.Vezi tu, acea trupă de magicieni era numeroasă! Numai câțiva dintre ei operau public; majoritatea erau spectatori care erau înțeleşi cu ei, dar care nu trebuia să ajungă niciodată într-un oraş mare în acelaşi timp cu trupa. Ei veneau pe rând, dându-se fie comercianți, fie călători sau pur şi simplu curioşi care, chipurile, auzind despre lucrările deosebit de rare ale magicienilor ce urmau să-şi facă numerele în curând în acel oraş, veniseră să le vadă. Rolul lor era de a aduna oamenii la aceste reprezentații, iar ei trăiau foarte bine din această ocupație, căci câştigau mii de funți în fiecare oraş.

16.Ei bine, aceşti membri secreți ai grupului de magicieni erau simpli spectatori în timpul reprezentațiilor, dar ştiau exact, după un anumit semn care li se făcea, când să intre în joc pentru a păcăli şi mai bine poporul. Printre ei se aflau deci mai mulți care aveau anumite roluri secrete în numărul magicianului creator de vise. Fiecare ştia deja cu mult timp înainte ce trebuia să viseze. El ieşea ca din întâmplare, la cererea magicianului, din mulțimea de spectatori şi striga în gura mare că pariază pe o mie de funți că, în ciuda artei magicianului, acesta nu va putea să-i insufle nici un vis.

17.De obicei pariul era acceptat, iar cel care punea astfel la îndoială capacitățile magicianului urca în tribuna, lua doar aşa, pro forma, o poțiune care să-l adoarmă - dar care cu siguranță nu conținea nici o picătură de esență de mac. Pe scurt, omul se întindea pe un pat şi se prefăcea că a adormit atât de adânc încât nu mai putea fi trezit nici de cel mai mare zgomot. Când omul nostru dormea profund - evident, doar în aparență - magicianul păşea în fața cu un gest teatral, spunându-le spectatorilor impresionați: «Doreşte cineva din această numeroasă asistență să formuleze un vis anume pe care să-l viseze cel care doarme şi care a vrut să calce în picioare arta mea?»

18.Unul dintre numeroşii acoliți prezenți acolo nu întârzia să se manifeste, sub aparența unui comerciant plin de aur din Roma sau Persepolis, ori a unui alt oaspete respectabil, spunând: «Să vedem dacă va visa ceea ce gândesc eu!»

19.Magicianul îi spunea atunci cu amabilitate: «Mult stimate domn, oaspete şi spectator al acestei mari reprezentații a noastre, te rugăm să ai bunăvoința de a mărturisi gândurile tale şi celorlalți nobili domni, prezenți aici, care-ți vor fi martori. Dar nu mie, căci eu le voi absorbi prin această baghetă magică din aer şi i le voi transmite apoi celui care doarme, sub forma unui vis clar!»

20.Totul se petrecea sub privirile foarte atente ale tuturor spectatorilor. Apoi magicianul îşi introducea bagheta magică în gură, dând impresia că absoarbe într-adevăr ceva din aer. După aceea, pentru câteva clipe, atingea cu o extremitate a baghetei propriul cap, iar cu cealaltă extremitate capul celui care dormea.

21.Pentru a face situația şi mai senzațională, cel care dormea era trezit de un sunet puternic de trâmbiță; el se freca o vreme la ochi, de parcă nu ar mai fi ştiut exact unde se află. Apoi îşi venea repede în fire şi era întrebat dacă îşi mai aminteşte ce visase, atrăgându-i-se atenția că a pariat pe o mie de funți, pe care bineînțeles că îi va pierde dacă a visat ceea ce i-a insuflat magicianul. Dacă a avut un alt vis atunci magicianul urma să-i

dea imediat cei o mie de funți. I se amintea cu mare seriozitate că trebuie să mărturisească doar purul adevăr, altfel ar fi fost chemată fecioara cea miraculoasă şi el ar fi fost pedepsit ca pentru o mie de minciuni.

22.Aparent stingherit, cel care fusese adormit începea apoi să-şi povestească visul, iar când termina de povestit, toți spectatorii confirmau cu voce tare că este acelaşi vis pe care-l auziseră înainte ca magicianul să-l fi «absorbit» prin bagheta sa magică din aer şi să i-l fi insuflat mai apoi celui care dormea.

23.Atunci, cel care dormise se arăta chipurile strivit de puterea magicianului, iar acesta juca de obicei rolul celui mărinimos, înapoindu-i cei o mie de funți celui care pariase în necunoştință de cauză, atenționându-l că data viitoare îndrăzneala sa nu va mai fi tratată cu atâta indulgență, ceea ce, bineînțeles, trezea şi mai mult entuziasmul publicului, care aplauda din nou.

24.Cam aceasta ar fi de spus referitor la visele tale în stil egiptean! Ei, ce părere ai şi care crezi că este diferența dintre acest stil şi modul în care le creăm noi?"

25.Hiram a spus: „Exact aşa cum ai povestit tu s-a petrecut în Memfis! Ce minciună infamă! Ah, ah, ce prost am fost că nu mi-am dat seama! Probabil că şi povestea cu fecioara ce prezicea adevărul se poate explica în acelaşi fel!"

26.Ioan a spus: „Da, este asemănătoare, cu excepția a ceea ce ți-a prezis ție; căci în spatele ei stătea ascuns un magician care, fără ca tu să-l vezi, te studia deja de mai mult timp! M-ai înțeles acum mai bine?"

Capitolul 184 - Despre existența sufletului uman înainte şi după viața terestră

1.Hiram a spus: „Mult prețuitul meu prieten, pentru a înțelege toate acestea este nevoie de ceva mai mult decât de logica riguroasă şi foarte limitată a unui cinic! Prin venirea voastră stranie şi neaşteptată ne-ați pus serios pe gânduri şi aproape că încep să simt că în om trebuie să existe o ființă care este mai presus de tot ceea ce ne imaginăm noi în mod limitat, uman. Intuiesc deja că această ființă superioară trebuie să aibă atât o existență anterioară, cât şi una ulterioară ființării trupului, căci tu încă nici nu te născuseşi când am fost eu în Egipt!

2.Spiritul tău lăuntric trebuie deci să fi existat înainte de naşterea ta, din moment ce a putut fi martorul invizibil al tuturor faptelor mele care, din motive ce îmi sunt necunoscute, probabil că-l interesau. Altfel nu pot să-mi explic cum de tu cunoşti perfect toate aspectele vieții mele! Cu siguranță că ştii la fel de multe şi despre viața lui Aziona. Dar aceasta nu schimbă cu nimic situația; pe vremea când erai încă un spirit pur ai putut să-ți arunci privirea ta clarvăzătoare şi asupra lui! Prin urmare, acum nu mai pot pune la îndoială preexistenta spiritului tău şi nici actuala sa coexistență cu trupul tău. Dar ce se poate spune despre o eventuală existență ulterioară a sa? Până în prezent, toate porțile par a fi închise în această privință!"

3.Ioan a spus: „Se poate spune încă şi mai puţin decât despre preexistentă! Aceasta are, fără îndoială, un sens, însă nu este la fel de liberă precum este viaţa de după existenţa terestră căci, pentru ca spiritul nostru să nu rămână mereu legat de Spiritul primordial al lui Dumnezeu cel etern şi infinit, însuşi Dumnezeu a pus materia între El şi spiritul care este menit să devină om, pentru ca spiritul-om de origine divină să poată deveni o fiinţă autonomă care trebuie să fie asemenea lui Dumnezeu. Tocmai în acest scop este creată, din particule subtile psiho-eterice, o fiinţă care este asemănătoare lui şi care este dotată cu un suflet substanţial. Ea are o inteligenţă spirituală, în care continuă să se dezvolte, într-un mod gradat şi aproape insesizabil, cea mai mare libertate posibilă a voinţei. Iar atunci când acest suflet s-a dezvoltat suficient de mult, prin cunoaşterea temeinică a binelui şi prin acţiunea ce decurge din aceasta, astfel încât el să devină asemănător spiritului său divin originar aceasta realizându-se în principal prin recunoaşterea deplină a unicului şi eternului Dumnezeu, prin iubirea pentru El, precum şi prin iubirea faţă de semeni ce rezultă din prima -, el ajunge astfel să fie umilinţa, iubirea, răbdarea şi modestia însăşi. După aceea, se produce o unificare a sufletului cu spiritul său primordial, care apoi va dura veşnic şi aceasta este starea de nemurire în eternitate.

4.Din aceasta rezultă următoarele: sufletul, care descinde în materie, devine apoi întru totul spirit, iar spiritul-om devine ulterior o fiinţă etern liberă, independentă, care acţionează prin ea însăşi, în deplină libertate, asemenea lui Dumnezeu. Ea ajunge să fie înzestrată cu toate acele calităţi care sunt proprii eternei divinităţi primordiale.

5.Cred că nu mai sunt necesare alte explicaţii pentru a înţelege că, în aceste condiţii, trupul nu mai are nici un rost! Căci hrana pe care omul o mănâncă zilnic constituie pentru o anumită perioadă de timp, împreună cu feluritele energii tainice, un trup hrănitor, din care corpul invizibil (eteric) care este deja mai rafinat - şi, prin el, şi sufletul - îşi extrag anumite substanţe specifice care le sunt necesare. Când trupul subtil temporar hrănitor şi-a îndeplinit scopul, el devine inutil şi este eliminat din corpul mai nobil, care se află încă în strânsă legătură cu sufletul. Căci dacă această materie grosieră a sa ar continua să rămână în legătură cu corpul mai nobil, care se află mai aproape de suflet, ar provoca moartea inevitabilă a acestui corp mai pur.

6.Dar, o dată ce sufletul s-a dezvoltat într-un mod corespunzător în trup, adică atât în ceea ce priveşte forma, cât şi în ceea ce priveşte facultăţile sale autonome de cunoaştere, de iubire, de voinţă şi de acţiune, pot să apară doar două situaţii: fie sufletul devine suficient de matur pentru spiritul lui divin, adică, altfel spus, este profund spiritualizat, fie, cu toate că s-a constituit ca fiinţă spirituală, devenind consistent, elementul său constitutiv spiritual este încă oscilant, iar atunci sufletul, având o mare şi necesară libertate de a alege, înclină mai mult să se întoarcă în materie decât să se înalţe către aspectul său spiritual; dar, în ambele cazuri, fiinţa umană se va separa de trup la momentul potrivit.

7.În primul caz, care este, bineînţeles, şi cel mai fericit, se poate spune că spiritul-om divin şi-a atins deja scopul şi nu va mai avea niciodată nevoie de vreun mijloc material, pentru că, prin intermediul acestui corp, el a atins deja starea de desăvârşire în eternitate. În cel de-al doilea caz, dacă spiritul divin care vede şi simte totul realizează că sufletul, pe care el l-a creat şi fasonat cu ajutorul materiei, începe, o dată cu trecerea timpului, să fie din nou înclinat către elementele materiale, el smulge atunci sufletul din trup, chiar dacă aceasta se petrece cu cele mai mari dureri, şi îl formează după aceea în lumea de dincolo sau, altfel spus, în împărăţia sufletelor, dar în mod gradat. Căci atunci,

pentru el, a avea un suflet aservit materiei şi care este supus judecăţii este mai rău decât a nu-l avea deloc.

8.Însă trebuie să-ţi spun - şi ţine bine minte aceasta - că dezvoltarea unui suflet numai în lumea de dincolo durează în primul rând mult mai mult timp şi că, chiar şi aşa, el nu poate atinge nivelul cel mai înalt de perfecţiune pe care îl poate dobândi atunci când evoluează aici, în trup. Căci, în acest din urmă caz, partea cea mai nobilă a trupului este şi ea profund transformată şi chiar sfinţită şi aproape toată carnea sa are atunci acces, împreună cu sufletul care s-a unit cu spiritul, la un fel de transfigurare indescriptibilă şi totodată face să apară o renaştere imediată, formând atunci împreună cu sufletul şi spiritul o fiinţă unitară şi plenar unificată în eternitate.

9.Dacă mai este ceva care încă vi se pare greu de înţeles, aveţi acum tot timpul să mă întrebaţi din nou, tu sau prietenul tău, Aziona. Gândiţi-vă şi spuneţi-mi ce n-aţi înţeles, iar eu vă voi da răspunsul potrivit!”

Capitolul.185 - Îndoielile lui Hiram cu privire la supravieţuirea în eternitate a oamenilor

1.Hiram, care era cel mai priceput la vorbă dintre ei, a spus: „Prietene drag, în cazul nostru nici nu poate fi vorba de o adevărată înţelegere a ceea ce ai spus tu, dar credem ce ai spus pentru că pari a fi plin de înţelepciune. Căci un om care are o înţelegere atât de pătrunzătoare asupra tuturor fenomenelor posibile de pe acest pământ şi care poate citi chiar şi gândurile cele mai ascunse ale oamenilor ca dintr-o carte deschisă, acela trebuie să fie şi un bun cunoscător al tuturor aspectelor existenţei. Acest fapt nu poate fi pus la îndoială.

2.Credem cu tărie ceea ce ai spus, iar modul în care ne-ai prezentat preexistenta pur spirituală, precum şi dezvoltarea materială şi testarea sufletului în existenţa pământească nu mai lasă loc pentru alte întrebări, pentru că este imposibil să-ţi imaginezi că lucrurile ar putea sta altfel, deoarece aceleaşi efecte trebuie să fi avut, în mod necesar, aceleaşi cauze. Aceasta este clar! Însă în ceea ce priveşte existenţa ulterioară, mai apar o mulţime de întrebări importante, la care credem totuşi că nu-ţi va fi foarte uşor să răspunzi.

3.Vezi tu, în primul rând eu încă nu pot să înţeleg de ce, după moartea trupului, ar trebui să mai existe o viaţă, care pe deasupra să fie veşnică! Ce vom face noi toată eternitatea fără de sfârşit? Ce plictiseală îngrozitoare trebuie să fie în cele din urmă, chiar şi în savurarea celor mai înalte şi indescriptibile fericiri! Iar cel mai rău va fi bineînţeles pentru un spirit complet desăvârşit, căci acela nu va mai avea aproape nimic de învăţat! Viaţa lui va fi caracterizată de o monotonie pe care noi nici nu ne-o putem imagina.

4.Dacă mi s-ar oferi condiții prielnice, mi-ar plăcea să trăiesc zece mii de ani, dar în trupul meu şi pe acest pământ. Căci aici nimeni nu poate să spună că a terminat totul de învățat şi că pentru el nu mai există nimic necunoscut! Dar să ne imaginăm pe acest pământ un spirit desăvârşit, înzestrat cu miraculoasa ta omnisciență! Dintr-o singură privire, el va putea pătrunde toate tainele vremurilor trecute şi viitoare! Ce va face el apoi, dacă va trebui să rămână doar pe acest pământ? Va trebui să se mulțumească cu prostiile oamenilor şi, ca să nu-l apuce disperarea de atâta plictiseală, să-şi petreacă timpul provocând, prin puterea sa, tot felul de neînțelegeri între ei!

5.Eu, cu mintea mea, nu reuşesc să pricep motivul unei supraviețuiri eterne şi nici nu o văd ca pe o fericire supremă, în cele din urmă, timpul şi spațiul sunt o problemă serioasă pentru oamenii ca noi. De exemplu, dacă oamenii vor continua să se nască pe acest pământ timp de o sută de mii ori o sută de mii de ani, fără ca mările să devină pământuri, atunci unde vor avea loc toți aceşti oameni, unde îşi vor găsi hrana? Şi de cât spațiu ar avea nevoie spiritele dacă vor trăi etern? Căci şi spiritele trebuie să aibă un loc al lor în spațiu, deoarece nici o existență nu poate fi concepută dincolo de acest univers, care după spusele lui Platon trebuie să fie imens.

6.Astfel, eu sunt de părere că este mult mai logic şi mai rațional să presupunem că există o supraviețuire temporară, în loc de una eternă, care nu se justifică nici din punct de vedere al spațiului şi nici din cel al bucuriei de a trăi. Dacă privim lucrurile în adevărata lor lumină, nouă cel puțin ni se pare că dispariția completă a unei ființe animate temporar este preferabilă existenței sale eterne, oricât de plină de avantaje ar părea ea a fi. Iar simțirea mea interioară continuă să-mi spună că, în ciuda chiar şi a celei mai înalte înțelepciuni omeneşti, moartea trupească este şi rămâne sfârşitul tuturor lucrurilor! Ce părere ai despre aceasta, prieten minunat?”

Capitolul.186 - Infinitul, eternitatea şi beatitudinea

1.Ioan a spus: „Oh, dragul meu prieten, totul depinde bineînțeles de punctul de vedere din care este privită viața, în special cea spirituală, şi de cunoaşterea pe care o avem despre propria ființă şi din care provine adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu şi a nenumăratelor Sale lucrări şi creații miraculoase, căci, chiar şi numai în infinitul domeniu al materiei, puteți vedea lucruri de care, dacă le veți studia îndeaproape, nu v-ar ajunge eoni de ani să vă minunați - ce să mai vorbim atunci de creațiile pur spirituale, căci, în cazul acestora, nici un om nu a reuşit până acum să intuiască măcar o minimă parte din fericirile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care-L cunosc cu adevărat şi, deci, Îl iubesc mai presus de orice şi, din această iubire pentru El, îşi iubesc şi aproapele, slujindu-l prin fapte cât pot de mult. Cum ar putea fi vorba de plictiseală atunci când chiar şi spiritul cel mai desăvârşit începe să realizeze că se află doar la începutul dezvăluirii nenumăratelor miracole ale eternei puteri şi înțelepciuni şi ale supremei iubiri

a Domnului Dumnezeu, Tatăl cel veşnic!? O, ce gânduri pun stăpânire pe voi din pricina atât de limitatei voastre cunoaşteri despre viață!

2.Priviți Soarele, care dăruieşte acestui pământ lumina zilei! Ce ştiți voi despre acest corp ceresc minunat? Nimic! Nu ştiți nici cum este alcătuit şi nici care este relația sa cu Pământul! Voi credeți doar ceea ce percepeți cu simțurile voastre. Dar lucrurile stau cu totul altfel. Acest Pământ nu este centrul a tot, iar Soarele nu se roteşte în jurul lui - aşa cum ar părea -, ci Soarele însuşi reprezintă centrul pentru această planetă, pentru luna sa, precum şi pentru celelalte planete pe care le cunoaşteți. Iar acest pământ, luna lui şi celelalte planete se mişcă, la distanțe şi în ritmuri diferite, în jurul Soarelui. Iar răsăritul şi apusul zilnic al Soarelui este provocat de rotația Pământului în jurul propriei sale axe polare, care durează aproape douăzeci şi cinci de ore.

3.Bineînțeles că nu aveți cum să înțelegeți aceasta, datorită faptului că aveți o cunoaştere limitată. Dar în viitor, alte popoare, pe care Dumnezeu le va lumina, vor putea înțelege toate aceste lucruri, calculându-le cu mare exactitate.

4.Voi puteți să credeți ceea ce v-am spus, pentru că ştiți că am o cunoaştere foarte profundă a acestor lucruri. Dar, pentru că am adus vorba despre Soare, vă mai spun că el este de un milion de ori mai mare decât Pământul. Şi ce miracole de neînchipuit pentru voi îi acoperă suprafața! Ce infinitate de creaturi mirifice ale lui Dumnezeu trăiesc în cea mai mare armonie, acolo, pe necuprinsele câmpii de lumină, bucurându-se de o existență fericită! Frumusețea lor este atât de mare încât dacă o asemenea ființă ar veni aici, pe Pământ, ați putea să o studiați şi să o admirați o eternitate şi tot nu vați sătura de privit! Ceea ce vă spun este purul adevăr şi nu conține nici cea mai mică exagerare.

5.Iar dacă este aşa cum îmi spuneai tu, că nu ți-ar displăcea să trăieşti zece mii de ani pe acest pământ în condiții prielnice de viață, atunci vreau să aflu de la tine câți ani ai vrea să petreci pe Soare!

6.Dar acest soare nu este singurul în infinitul spațiu al Creației, ci există nenumărați alți sori, dintre care foarte mulți, de o mărime incomensurabilă, iar acest soare, care pare uriaş pentru voi, este ca mărime, în comparație cu sorii imenşi primordiali, asemenea unui fulg de nea față de acest pământ.

7.Dacă este aşa în lumea creației materiale, imaginați-vă cum este în infinita lume a creațiilor spirituale ale Domnului Dumnezeu, Tatăl din eternitate! Şi tu te temi că un om care a devenit spirit desăvârşit s-ar putea plictisi în viața eternă?!

8.Chiar şi după ce vei contempla eoni de eoni de ani pământeşti, ca spirit pur, independent şi liber, în tovărăşia cerească a spiritelor pure înrudite cu tine, miracolele din ce în ce mai mari ale lui Dumnezeu, tot nu te vei afla decât la începutul acestei cunoaşteri! Dacă vei intui adevărul a ceea ce-ți spun, vei începe să te bucuri tot mai mult de viață şi nu vei mai simți repulsie față de ea! Spune-mi acum dacă ți-a plăcut ce ți-am spus!”

Capitolul 187 - Trei obiecții împotriva existentei vieții de după moarte

1.Hiram a spus: „Sunt uluit de cunoaşterea pe care o ai. Nici o şcoală din această lume nu ar fi putut să ți-o dea, cu atât mai puțin imaginația ta! Pare a fi aşa cum spui tu, căci ne-ai explicat totul cu atâta uşurință de parcă ți-ar fi fost bine cunoscut din timpuri imemoriale. Într-adevăr, aşa ceva nu poate fi născocit pe loc! Pot să-ți spun că noi nu am înțeles nimic din toate acestea, dar le credem în totalitate, pentru că ele au venit de la tine, care, în scurtul răstimp petrecut împreună, ne-ai dat dovezi zguduitoare ale atotcunoaşterii şi veridicității tale infailibile prin tot ceea ce ne-ai spus despre lume, cu cea mai mare simplitate şi claritate.

2.Cu toate acestea, mai am să-ți adresez trei întrebări importante, cu privire la supraviețuirea sufletului. Dacă ne poți da şi la acestea un răspuns mulțumitor, noi vom renunța, de dragul tău, la filozofia noastră cinică şi te vom ruga să ne înveți una mai bună. Iată, pe scurt, cele trei întrebări:

3.Ce fel de spirite sunt acelea care îşi plasează sufletele - ce trebuie să se dezvolte după chipul şi asemănarea lor - în trupuri de surdo-muți, de cretini sau de nebuni? Ce dezvoltare mai poate avea sufletul unui om, conform principiilor noastre raționale, în astfel de trupuri? Aceasta este prima întrebare.

4.Ce se petrece cu sufletele copiilor care mor înainte de a fi conştienți de ei înşişi, caz în care nici nu poate fi vorba de vreo evoluție spirituală? Din ce fel de spirite ale lumii de dincolo provin ele? Aceasta este cea de-a doua întrebare importantă!

5.Iar a treia întrebare este aceasta: ce se petrece cu acele suflete care, fiind întrupate pe pământ, au dobândit o cunoaştere a lumii şi o inteligență satisfăcătoare, dar care devin de bunăvoie adevărați monştri pentru societatea umană obişnuită? De ce îngăduie spiritele care le-au dat viață - şi pe care cu siguranță că Dumnezeu le-a făcut la fel de înțelepte ca tine - să se petreacă aşa ceva şi de ce nu se mai ocupă aceste spirite pure de sufletele pe care le-au creat şi care trebuie să devină una cu ele? Sau este oare totuna pentru un spirit pur la ce grad de evoluție ajunge, în viața trupească, un suflet în această lume?

6.Vezi, prietene, spusele tale mai conțin câteva contradicții peste care, cu toată bunăvoința noastră, nu putem trece! Căci ori acest act al unificării vieții este ceva foarte serios, de care depinde binele sau răul pentru întreaga eternitate - şi atunci nu poate fi totuna pentru spiritul pur din lumea de dincolo dacă sufletul pe care puterea şi inteligența sa divină l-au creat din materie devine o ființă spirituală desăvârşită, asemenea lui, sau ceva monstruos -, ori acest act amintit anterior nu este chiar atât de important şi de sacru, ci este doar un joc supus capriciilor sale. Atunci, în ciuda marii tale înțelepciuni, noi avem dreptate afirmând că totul nu este decât un joc deşert de forțe în vasta lume a Naturii şi că existența noastră constituie doar o glumă trecătoare a Marii Naturi, care se sfârşeşte definitiv o dată cu moartea, indiferent ce fac nemuritoarele spirite desăvârşite, care nu se sinchisesc defel de nici o natură!

7.Căci, de exemplu, dacă eu am fost chemat în existenţă de vreun spirit primordial din lumea de dincolo, născut din Dumnezeu, dar acesta nu vrea să se mai ocupe deloc de mine, el nu-mi mai este de nici un folos, şi dacă eu, ca suflet, trebuie să mă dezvolt pentru acel spirit, fără ca el să vină în ajutorul meu în mod simţitor, atunci pot să mă lipsesc pentru totdeauna de un astfel de spirit călduţ! Ei, prietene, care este răspunsul tău cel înţelept?"

8.Petru mi-a spus, în taină: „Doamne, eu aş fi ajuns acum la capătul înţelepciunii mele! Mă tem că nici Ioan nu se va mai descurca!" 9. Eu am spus: „Nu-ţi fă griji! Prin Mine şi cu Mine totul este cu putinţă!"

Capitolul.188 - Diversitatea este necesară în rândul fiinţelor şi al condiţiilor de pe pământ

1.Ioan a început să vorbească din nou: „Iubiţii mei prieteni, dacă aţi înţelege măcar jumătate din aceste aspecte, atunci problema s-ar soluţiona prin câteva cuvinte; dar în cazul de faţă este nevoie de mai mult. Pentru ca să înţelegeţi, trebuie să vă fac mai întâi o nouă dezvăluire. Şi, pentru că o dezvăluire implică o alta, înainte de a vă gândi voi să veniţi la mine cu cele trei întrebări critice, eu am ştiut deja ce intenţionaţi să faceţi şi v-am descris creaţia materială. O, n-aveţi cum să-mi puneţi o întrebare pe care eu să nu o fi ştiut cu mult timp înainte! Şi pentru că mi-a fost cunoscută încă de mult timp aceasta întrebare, la fel ca şi povestea călătoriilor voastre, cred că vă este uşor să vă imaginaţi că nici răspunsul final la această întrebare nu va fi dificil pentru mine. Ce părere ai despre aceasta, Hiram?"

2.Hiram a spus: „O, sunt convins de aceasta! Nu ţi-am pus cele trei întrebări pentru a testa şi mai mult înţelepciunea ta profundă. Dar, pentru că e adevărat că un lucru îl implică pe celălalt, vreau să aud de la tine, referitor la această problemă, care este dintre cele mai serioase, şi o explicaţie clară, pe care nimeni în afara ta nu mi-ar putea-o da - şi spun aceasta fără să pun la îndoială înţelepciunea, cu siguranţă foarte mare şi ea, a tovarăşilor tăi. Te rog să ai bunăvoinţa să vorbeşti, iar noi te vom asculta cu cea mai mare atenţie!"

3.Ioan a spus: „Bine, atunci ascultaţi! Există diferenţe între toate lucrurile pe care le vedeţi pe pământ. Ce aţi spune dacă toate creaturile de pe acest pământ ar semăna între ele atât de mult cum seamănă, de pildă, vrăbiile de pe acoperiş, în cazul cărora nici măcar nu poţi deosebi femelele de masculi?"

4.Hiram a spus: „Ar fi insuportabil de plictisitor!"

5.Ioan: „Bine! Dar dacă toţi oamenii ar arăta identic, ar avea aceeaşi putere, aceeaşi vârstă, aceeaşi voce şi limbă şi aceleaşi apucături, nu ar fi la fel de insuportabil!"

6.Hiram: „Ar fi de-a dreptul înspăimântător!"

7.Ioan a spus în continuare: „Imaginea pământului ar fi oare la fel de încântătoare dacă nu ar avea munți şi dealuri, ori dacă ar creşte pe el un singur fel de pomi sau de iarbă, dacă nu ar exista mările, ci numai nişte mici bălți identice, nu prea adânci, dacă nu ar exista lacurile adânci, nici marile râuri şi fluvii, ci numai pâraie liniare de lățimea unei palme, şi dacă pe cer ar pluti doar nişte norişori infimi pătratici, care să se mişte încet, permanent în una şi aceeaşi direcție? Ți-ar plăcea dacă, în locul numeroaselor stele, ai vedea pe cer doar sori sau doar luni, fără ca ziua să mai alterneze cu noaptea?!"

8.Hiram a spus: „Te rog, prietene, încetează cu această enumerare, căci simplul gând la o astfel de lume mă duce la disperare! Numai magnifica diversitate a tuturor lucrurilor poate să dea culoare şi încântare vieții!"

9.La rândul lui, Aziona a spus: „Frate Hiram, încă nu ți-ai dat seama unde vrea să ajungă? Şi nu vezi că te-a prins deja?"

10.Hiram a spus: „Mi-am cam dat seama! Dar e mai bine să-l lăsăm pe prietenul nostru cel înțelept şi nobil să continue!"

11.Ioan a spus mai departe:. „Bine, prieteni, dacă admiteți că uniformitatea aici, pe pământ, ar putea produce o plictiseală cumplită şi că vă bucură numai magnificele şi nenumăratele deosebiri şi transformări, atunci cum puteți să vă imaginați că nişte spirite infinit mai desăvârşite, dotate cu cea mai mare inteligență, ar trebui să trăiască etern într-o lume a deplinei uniformități şi că ar trebui să semene între ele ca picăturile de apă, pe parcursul întregii veşnicii?! Vedeți cât de limitată şi de parțială este concepția voastră despre însuşi Dumnezeu, precum şi despre împărăția infinită a spiritelor Sale?!

12.La fel ca aici, şi în lumea de dincolo trebuie să existe diferențe, chiar într-un număr infinit mai mare, fără de care nici o ființă desăvârşită nu ar putea să simtă fericirea şi încântarea pe care le produc miracolele Creației lui Dumnezeu. Tot la fel şi între voi, oamenii de pe pământ, există o infinitate de diferențe, pentru ca să vă puteți sluji unii altora. Ce contează dacă, să spunem, un spirit din lumea de dincolo nu şi-a desăvârşit lucrarea aici, pe pământ? Eternitatea este suficient de lungă pentru a putea recupera ceea ce nu a reuşit, cel puțin în aparență, aici!

13.Țineți minte! Pe acest pământ, care este singurul loc de unde se poate obține filiația divină, aşa a fost ales şi menit de către Dumnezeu, ca între oameni să existe o infinitate de tipuri şi de caractere, cum nu se mai întâlneşte pe nici unul dintre nenumăratele corpuri cereşti din întreaga infinitate.

14.Şi, pentru că doar aici se poate dobândi filiația divină, fapt pe care-l recunosc toate spiritele pure din întreaga infinitate, cred că vă puteți imagina că foarte multe spirite ale căror suflete provin de pe alte corpuri cereşti vin pe acest pământ pentru a le permite sufletelor lor să-şi desăvârşească maturizarea în materia acestui pământ. Unele reuşesc de la prima încercare, altele însă nu reuşesc! Dacă un astfel de suflet străin nu rezistă în trupul său de pe acest pământ încă de la începutul pătrunderii în el - pentru că resimte materia ca fiind foarte apăsătoare -, atunci spiritul lui îl ia şi îl readuce înapoi de unde a venit.

15.Multe suflete venite de pe alte corpuri cereşti nu pot suporta imaginea acestei lumi, care este cea mai sărăcăcioasă şi cea mai puțin frumoasă dintre toate. Simțurile lor sunt de obicei foarte precar dezvoltate. Bineînțeles că, de regulă, ele rezistă un timp în această lume şi reuşesc să facă destul de multe lucruri, dar rareori în maniera oamenilor de pe acest pământ. Apoi, la sfârşitul acestei vieți, care are o semnificație profundă pentru ele, dar care nu durează prea mult, adesea doar câteva decenii, aceste suflete se reîntorc în

lumea lor - bineînțeles, fără știrea oamenilor de pe acest pământ , unde culeg adesea roadele eforturilor lor şi dobândesc imediat ceea ce au căutat inițial.

16.Multe dintre aceste suflete străine sunt ghidate de spiritele lor să meargă mai întâi pe mai multe alte corpuri cereşti, până să îndrăznească să vină pe acest pământ. Unele suflete vin din lumile solare şi, dintre acestea, unele sunt foarte evoluate; altele, dimpotrivă, ajung să manifeste o mare mânie față de tot ce se petrece pe acest pământ. De obicei, acestea devin nişte ființe umane foarte rele, care tâlhăresc, omoară şi fură tot ce le iese în cale. În general, ele nu simt deloc iubire pentru oamenii acestui pământ şi nu urmăresc decât să le facă rău în toate modurile cu putință. Acestea nu-şi primesc decât rareori aici pedeapsa pentru fărădelegile pe care le-au săvârşit împotriva bunei rânduieli de pe pământ. Dar atunci când se întorc în lumea din care au venit, nu le va merge foarte bine; căci spiritul lor va urmări să le disciplineze, uneori într-un mod extrem de dur şi de dureros, iar aceasta poate dura foarte mult, în funcție de cât de mândru, de împietrit şi de egoist s-a dovedit a fi acel suflet.

17.Chiar şi pe cei de pe acest pământ îi aşteaptă acelaşi lucru, dacă ei se lasă ispitiți de aceste suflete străine ca, la rândul lor, să facă rău. Astfel de suflete, din păcate foarte numeroase, reprezintă aşa-numiții «diavoli»; dar spiritele lor le supun la pedepse dure în lumea de dincolo, până când ele se îndreaptă în totalitate. Acesta este motivul pentru care pe acest pământ există o diversitate atât de mare şi condiții atât de speciale pentru oameni. Având în vedere că mintea voastră este mai ageră decât cea a oamenilor obişnuiți, cred că întrebările voastre s-au clarificat! Sau mai aveți vreo nelămurire?”

Capitolul.189 - Discuția referitoare la Mesia

1.Hiram a spus: „Nu mai avem nimic de obiectat, căci te credem pe tine, cel care ai cunoaşterea deplină a tuturor lucrurilor. Noi nu putem, bineînțeles, nici să înțelegem şi nici să concepem aceste lucruri, pentru că nu cunoaştem celelalte nenumărate corpuri cereşti şi, cu atât mai puțin, felul de a fi al misterioşilor lor locuitori. Nu ştim cine sunt ei, cum arată şi cărui tip de spirite le aparțin. Dar totuşi cred că măcar cei mai buni dintre oamenii acestui pământ ar trebui să fie avertizați de sus [adică din ceruri - n.t.], despre aceasta, pentru a se putea apăra de ei.”

2.Ioan a spus: „Dar să ştii că dintotdeauna au existat pe acest pământ ființe care să le vorbească semenilor lor despre aceste lucruri şi despre altele asemănătoare, prin tot felul de simboluri, şi găsim mai multe astfel de indicii în Cântarea Cântărilor a lui Solomon, dar oamenii, de fapt sufletele lor, şi-au lăsat simțurile să se cufunde prea mult în materie, întorcând astfel spatele spiritului lor nemuritor. Şi de aceea ele nu mai pot înțelege nimic din aceste lucruri elevate şi pur spirituale. Tocmai de aceea am venit noi în această lume, spre a îndrepta sufletele decăzute din propria lor vină şi spre a le arăta drumul cel drept, pentru mântuirea lor spirituală.

3.După ce noi nu vom mai fi, aceste lucruri vor fi revelate la milioane de oameni de către Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, de o mie de ori mai clar decât v-au fost revelate vouă acum. Iar atunci când Duhul lui Dumnezeu se va revărsa asupra voastră, El vă va conduce în toate profunzimile înțelepciunii Sale divine primordiale, şi doar atunci veți putea vedea cu claritate ceea ce acum abia începeți să întrezăriți. Până atunci, credeți şi cercetați atât Scriptura, cât şi natura; căci amândouă vă vor spune că lucrurile stau aşa şi nu altfel! Dar la adevărata profunzime veți ajunge, după cum spuneam, abia mai târziu. Mai aveți întrebări?"

4.Hiram a spus: „Nu, înțeleptul meu prieten! Nu mai avem nici un dubiu în ceea ce priveşte aceste lucruri! Dar, pentru că am discutat atâtea până acum, la sfârşitul acestei zile minunate mai vreau totuşi să-ți pun o ultimă întrebare. Este adevărat că eu sunt grec get-beget, dar, în timp, am aflat anumite idei specifice iudaismului, care m-au amuzat foarte tare, mai ales cele referitoare la un anume Mesia, care ar fi, nici mai mult nici mai puțin, decât Divinitatea Supremă în persoană. Bineînțeles că El îi va face nemuritori pe toți iudeii şi va domni ca rege al lor, etern şi invincibil, în Ierusalim, iar de acolo va stăpâni întreaga lume şi, se-nțelege, vasta infinitate.

5.Noi suntem luați în derâdere aproape peste tot din cauza miturilor noastre, despre care se spune că sunt absurde. Dar atunci, ce să mai spunem de iudei, cu acest Mesia al lor? Niciodată nu am întâlnit, în drumurile mele de până acum prin lume, o tâmpenie atât de mare şi o plăsmuire atât de confuză a minții umane! Spune-mi, ce-i cu această glumă?! Cred că este manifestarea unei lăudăroşenii de-a dreptul oribile a iudeilor de rang mai înalt, în principal față de noi, grecii şi romanii; ei se bucură deja că Zeus al lor ne va alunga din țara lor cu o imensă sabie înflăcărată, a cărei lovitură va aduce nu mai puțin de o sută de mii de fulgere distrugătoare peste toți păgânii! Mi se pare totuşi cam mult! Ce părere ai tu, fiind la rândul tău iudeu, despre această străveche şi ridicolă poveste iudaică?"

6.Ioan a spus: „Mai întâi de toate, este semnificativ faptul că tu, care eşti un grec neaoş, nu o poți crede, deşi poate că ea te priveşte mai mult decât ți-ai putea închipui. Dar, într-adevăr, ceea ce ai aflat tu din gura iudeilor este o poveste foarte ridicolă, în care nu există nici o fărâmă de adevăr! Căci ceea ce iudeii aşteaptă într-un mod foarte prostesc, şi vor aştepta degeaba până la sfârşitul lumii, este de mult timp aici – fiind însă ascuns de ochii lor cei orbi şi de urechile lor surde -, dar nu pentru a-i alunga pe păgânii care-i stânjenesc atât de mult, ci chiar dimpotrivă: iudeii vor fi alungați din această țară, iar păgânilor li se va oferi pentru totdeauna Cuvântul lui Dumnezeu! Dar despre acest subiect vom avea mai târziu o discuție foarte interesantă; acum însă trebuie să ne ocupăm de cină şi de locul unde ne vom odihni! Căci vom mai rămâne şi mâine aici, poate chiar încă vreo câteva zile, şi vom avea suficient timp să discutăm despre tot felul de lucruri."

7.Auzind această asigurare, cei doi au spus cu bucurie: „Vom avea grijă cu toții să vă procurăm cele necesare!" Acestea fiind zise, au plecat amândoi plini de bucurie, iar Eu l-am lăudat pe ucenic pentru perseverența sa neobosită şi pentru marea sa răbdare.

1.În timp ce aceşti doi pescari, împreună cu nevestele şi cu copiii lor, ne pregăteau cina, Iuda Iscarioteanul, care devenise foarte tăcut, s-a decis să întrebe din nou cine îi va duce înapoi corabia lui Marcu, dacă noi nu vom mai avea nevoie de ea.

2.Eu i-am răspuns: „Preocupă-te de ceva mai bun decât de astfel de nimicuri omeneşti. Căci Acela care i-a construit această corabie în mod miraculos lui Marcu va şti şi cum să i-o înapoieze! De ce nu te poți preocupa de ceva spiritual şi întotdeauna te atrage lumescul?! Ce îți aduce lumea? Sau ce folos ai avea dacă ai câştiga întreaga lume, dar ai avea multă durere în suflet? Ce ai putea oferi atunci pentru răscumpărarea sufletului tău decăzut?!

3.Priveşte-i pe aceşti sărmani pescari! Ei sunt cei mai săraci, şi totuşi cei mai prietenoşi oameni; nu aşteaptă nici o răsplată după moartea trupului, şi întreaga lume cu toate comorile ei trecătoare este pentru ei o adevărată oroare. Din această cauză, ei s-au retras din lume în acest colț părăsit şi pustiu. Acum este pentru prima oară când li s-a vorbit despre ceva elevat, spiritual, şi sunt deja plini de mulțumire, deşi mai bine de jumătate dintre ei sunt păgâni! Tu însă eşti iudeu, întrucât, ca şi Mine, te tragi din seminția lui Iuda; cu toate acestea, cele spirituale nu te impresionează deloc! Spune-Mi sincer, care este motivul pentru care Mă urmezi dintr-un ținut în altul?!"

4.Iuda a spus cam abătut: „Ei bine, iată că iar am necazuri, doar pentru că m-am interesat de această corabie! Eu n-am avut nici o intenție necinstită! Dar dacă am greşit, te rog să mă ierți!"

5.Eu am spus: „Da, da, tu va trebui să fii iertat încă pentru multe lucruri! Fii atent însă ca în cele din urmă să nu devină lumea învățătorul tău!"

6.Toma a vrut la rândul său să-i şoptească lui Iuda Iscarioteanul câteva cuvinte la ureche. Dar Eu l-am privit pe Toma, iar el a tăcut, plin de răbdare.

7.Ioan, preferatul Meu, a venit la Mine şi Mi-a spus: „Doamne, am reuşit să rezolvăm cât de cât cu aceşti oameni? Căci, dacă devin mai insistenți, vreau să Te rog să le răspunzi Tu. Pe mine mă nelinişteşte gândul că inima mea ar putea să nu priceapă corect şi suficient de repede ceea ce vine de la Tine şi că atunci aş putea rosti ceva de la mine, ceea ce m-ar pune în mare încurcătură față de aceşti oameni, care au o minte atât de ascuțită! Căci ei sunt atenți la fiecare cuvânt şi la fiecare gest al meu, exact ca o vulpe şireată, care îşi urmăreşte prada! Este de ajuns un singur cuvințel nepotrivit şi totul sa terminat!

8.Philopold cel din Cana de lângă Kis era tot cam aşa. Dar cu el se putea vorbi mai uşor. În cazul acestora însă este cu mult mai greu, pentru că ei au multă experiență şi, pe lângă aceasta, au şi o minte atât de ascuțită cum nu am mai întâlnit până acum! Matael de asemenea este un spirit ieşit din comun, dar cu acest Hiram i-ar fi şi lui greu! De aceea, încă o dată Te rog, Doamne, să continui Tu însuți discuția cu el când va fi mai greu!"

9.Eu i-am spus: „Dragul meu Ioan, nu va mai fi nevoie! Hiram va mai face câteva afirmații despre Mesia, care te vor pune puțin în încurcătură, dar noi doi îl vom conduce în curând pe calea cea dreaptă. Du-te acum în colibă şi aprindele focul, căci ei, încă de când au plecat de la noi îşi dau silința să-l aprindă, frecând un băț de o piatră, dar nu reuşesc!”

10.Ioan a mers în colibă şi a spus: „Iubiți prieteni, am senzația că astăzi aveți nişte dificultăți cu focul, căci de o bună bucată de vreme sunt atent la colibă, dar nu văd nici un fum, iar prietenul meu mi-a spus: «Du-te şi aprinde-le focul acelor oameni buni, care au de furcă cu el!» Şi iată-mă aici ca să vă ajut!”

11.Hiram şi Aziona au spus: „Atunci eşti binevenit, căci pietrele noastre cele mai bune nu mai scot scântei, iar lemnul din colibă s-a umezit şi de aceea ne este cam greu să facem focul. Nici vecinilor noştri nu le merge mai bine!”

12.Ioan a spus: „Aranjați lemnele pe vatră şi veți avea de îndată foc!”

13.Ei au făcut întocmai, iar Aziona a spus: „Ei, prietene drag, lemnul este pe vatră! Sunt întradevăr foarte curios cum vei aprinde focul!”

Capitolul.191 - Miracolul focului aprins de Ioan

1.Ioan a spus: „Priviți!”

2.Şi apoi doar a rostit: „Fie ca lemnele să se aprindă pe vatră aici şi în celelalte colibe!” şi deodată toate focurile au început să ardă în colibe.

3.Cei doi şi-au ridicat brațele către cer de uluire şi au spus: „Ah, numai un zeu poate să facă aşa ceva! Am văzut magicieni care produc focul prin frecarea palmelor, însă doar prin cuvânt niciodată! Ar fi trebuit să ai o pulbere secretă pe care să o fi presărat cu rapiditate peste lemne şi care să se fi aprins imediat ce ar fi intrat în contact cu lemnul, dar nici eu şi nici altcineva nu te-a surprins făcând aşa ceva. Se spune că vechii egipteni aveau o astfel de pulbere. Dar, dacă nu a fost vorba de aşa ceva, ceea ce ai făcut este un adevărat miracol, cu totul inexplicabil!”

4.Ioan a spus: „Dacă a; fi folosit o asemenea pulbere, fenomenul ar avea o explicație naturală. Dar eu, în timp ce mă aflam aici, după cum vă veți putea convinge îndată, mi-am permis să vă rezolv această problemă tuturor, în toate colibele, ceea ce ar fi fost destul de greu de făcut cu pulberea ta egipteană!”

5.Abia a terminat Ioan de rostit aceste cuvinte, că vecinii au şi sosit, pe jumătate înfricoşați, pe jumătate bucuroşi, ca să povestească ceea ce se petrecuse în colibele lor.

6.Aziona i-a calmat, spuiiându4e: „Întoarceți-vă liniştiți la casele voastre, căci ştim deja ce sa petrecut!”

7.La aceste cuvinte, ei s-au întors la casele lor, pentru a-şi pregăti cina lor sărăcăcioasă.

8.Hiram a spus atunci: „Ei bine, iubiţii mei prieteni miraculoşi, voi merge şi eu acum puţin acasă la mine, pentru a-mi mânca, fără sare şi fără vreun alt condiment, peştele care cu siguranţă că este deja fiert. Imediat ce voi termina masa, mă voi întoarce din nou la voi, spre a vă sta la dispoziţie!”

9.Ioan a spus: „Rămâi aici şi fii oaspetele nostru, împreună cu familia lui Aziona!”

10.Hiram a spus: „Nobile prieten, ar fi o graţie mult prea mare din partea voastră! Este totuşi necesar să merg puţin acasă, spre a pregăti un adăpost pentru noapte măcar unuia dintre voi, căci numi permite spaţiul să adăpostesc mai multe persoane!”

11.Ioan a spus: „Nici aceasta nu este necesar, pentru că totul este pregătit pe corabia cu care am venit. Poate chiar vom rămâne ca de obicei toată noaptea afară, sub un copac, pe iarbă, deci nu ai ce să mai pregăteşti.”

12.Hiram a spus: „Da, dacă este aşa, atunci bineînţeles că rămân aici! Dar există un dezavantaj al acestei zone, şi anume că, mai ales noaptea, vin o mulţime de ţânţari imenşi şi tot felul de alte insecte zburătoare, în plus, mai sunt aici multe vipere, care ies noaptea din găurile lor şi ne deranjează. Ce-i drept, există şi foarte multe berze şi cocori, care vin zburând în cârduri şi caută câte ceva de mâncare pe aici. Dar, cu toate acestea, insectele se înmulţesc văzând cu ochii, astfel încât în fiecare seară ai putea hrăni cu ele de zece ori mai multe berze şi cocori. Din această cauză, înnoptarea sub cerul liber în acest ţinut nu este tocmai plăcută. În locul vostru aş prefera să petrec noaptea pe corabie, unde nu aveţi nevoie să vă apăraţi de insecte sau de ţânţari şi cu atât mai puţin de vipere!”

13.Ioan a spus: „Nu-ţi fă griji, căci de acum înainte nici unele, nici altele nu vă vor mai supăra!”

14.Ioan a părăsit apoi coliba şi a revenit la noi, vrând să-Mi povestească ceea ce se petrecuse.

15.Eu însă l-am lăudat, spunându-i: „Tot ce s-a petrecut cu aceşti oameni a fost conform rânduielii Mele! Dar acum trebuie să vă spun altceva!”

Capitolul.192 - Cina cea miraculoasă

l.(Domnul): „Pe la miezul nopţii va trebui să ducem o veritabilă bătălie! Căci, întrucât Zinca al nostru nu a dat veştile care erau aşteptate de la el, o a doua misiune a plecat ieri din Ierusalim. Vă imaginaţi de cine a fost trimisă! Venind cu corabia, ei au fost informaţi de nişte pescari, care vă cunoşteau, că am intrat pe la amiază în acest golf. Noaptea se vor descurca foarte greu în golf, dar, în cele din urmă, cu ajutorul unor pescari iscusiţi pe care-i vor plăti bine, vor ajunge aici. Printre ei se află şi doi farisei de rang înalt şi unul dintre principalii scutieri ai lui Irod. Dar până atunci să nu le spuneţi nimic celor de aici, pentru că nu am face decât să le trezim o spaimă cu totul inutilă, căci ei încă nu ne cunosc bine şi ne consideră în continuare a fi doar nişte magicieni nemaipomeniţi!

2.Cât priveşte noii prigonitori ai noştri, lor nu le va merge la fel de bine ca acelora care au fost conduşi de Zinca! Pentru că ei Mă caută cu o deosebită furie şi ardoare, pe care Zinca nu le-a avut. Din această cauză nu le va fi uşor cu noi! Căci diavolii adevăraţi trebuie să fie trataţi altfel decât oamenii rătăciţi sau care au fost constrânşi! Astăzi veţi vedea în Mine un judecător neînduplecat, în care, pentru o clipă, nu veţi recunoaşte iubirea! Dar acum să păstrăm tăcerea, căci gazdele noastre aduc cina atât de bine preparată!"

3.Când Aziona şi Hiram au sosit cu coşul plin cu mâncare, au spus: „Iubiţi prieteni divini! Totul ar fi gata, dar nu avem nici masă, nici bănci şi nici lumină! Şi deja s-a cam înserat!" 4. Eu am spus: „Nu face nimic! Magicienii ca noi nu se află niciodată la strâmtoare! Este de ajuns să spunem: «Să apară mese, bănci şi lumină!» şi, vedeţi, tot ce am dorit s-a îndeplinit pentru a ne fi mai comod!"

5.În aceeaşi clipă a apărut o masă mare, lungă, deja aşternută, împrejmuită de bănci rezistente, iar pe masă, o lampă mare de naft, care împrăştia în jurul ei o lumină albă, intensă, aproape ca ziua. Din cauza sperieturii şi a uimirii, Aziona şi Hiram era cât pe ce să scape din mâini coşul cu bucate, dar şi-au revenit repede şi l-au aşezat cu grijă pe masă.

6.Hiram ne privea cu mare atenţie, când pe Mine, când pe Ioan, repetând ca pentru el: „Tare aş vrea să ştiu care dintre cei doi este învăţătorul!"; şi în fine a spus cu voce tare: „Dacă şi aceasta ar fi o magie, cred că în Alexandria ar fi plătită cu vreo zece mii de funţi de aur pur!"

7.În acest moment, Iuda Iscarioteanul nu şi-a mai putut ţine gura şi a spus ca pentru sine, dar destul de tare: „Oh, dacă aş putea face asta, nu aş mai rămâne nici un ceas în acest stupid Ţinut al Făgăduinţei, unde eşti urmărit pas cu pas!"

8.De această dată, Iacov i-a făcut un semn, amintindu-i avertismentul Meu anterior. El a tăcut imediat.

9.Între timp, Aziona i-a chemat pe ai săi din colibă şi le-a arătat noul miracol, iar soţia lui a strigat: „Oh, aceştia trebuie să fie nişte zei, nu magicieni, căci aşa ceva nu s-a mai pomenit!"

10.Aziona a spus: „S-ar putea să ai dreptate, întrebarea este dacă nobilii zei ai Olimpului se vor mulţumi cu peştii noştri!"

11.Femeia, care era o grecoaică din Atena, deci o păgână convinsă, a spus: „O, bărbate, am auzit adesea poveşti de genul acesta despre marii zei! Căci ei iubesc fastul doar în cerurile lor înalte. Pe pământ însă ei vin la cei mai umili şi se mulţumesc cu bucate sărăcăcioase. Da, da, iubitul meu bărbat, te asigur că aşa este!"

12.Aziona a spus: „Ei bine, se prea poate să fie aşa. Mergeţi acum din nou în colibă şi aduceţi cele necesare!"

1.După aceste cuvinte, femeia a intrat din nou în colibă împreună cu copiii ei şi, în timp ce trebăluia, a început să-l slăvească pe Marele Zeus, pentru nemaipomenita sa graţie; ea le-a spus totodată copiilor că o ţară în care se manifestă zeii nu trebuie să se aştepte la nimic bun, ci numai la catastrofe: război, foamete, ciumă şi mari inundaţii.

2.Copiii însă i-au răspuns: „Dar aceşti zei par a fi foarte prietenoşi! Mâine îi vom ruga să nu abată asupra acestui pământ nenorociri prea mari!"

3.Mama a spus: „Tăceţi din gură! De asta se vor ocupa taţii voştri, căci noi pricepem prea puţine."

4.Şi imediat s-a făcut linişte în colibă; noi am luat cina împreună cu Aziona şi Hiram. Celor doi le-a plăcut mâncarea foarte mult, în special vinul şi pâinea, pe care Hiram nu mai contenea să le laude. După ce am mâncat peştii, Aziona a dus coşul înapoi şi a revenit la noi. Astfel am rămas în continuare la masă până cu vreun ceas înainte de miezul nopţii, povestind tot felul de lucruri, bând vin şi mâncând pâine, fără să-i fie cuiva somn.

5.La un moment dat, Hiram s-a ridicat, a scrutat cu privirea golful şi a spus cu o oarecare strângere de inimă: „Prieteni, ceva nu e în regulă. Cred că ne paşte pe toţi un mare pericol! Am zărit o corabie plină cu războinici intrând în golf! Sigur nu vin cu intenţii bune! Tu, prietene care ai adus această lumină, stinge-o te rog, că poate s-or rătăci, împotmolindu-se într-un banc de nisip! Iar mâine îi vom întreba ce caută aici, fiind şi noi pregătiţi să-i întâmpinăm, în caz că au venit cu gânduri duşmănoase!"

6.Eu am spus: „Să lăsăm lumina să strălucească!" În curând vei vedea miracolele puterii noastre! Dar pentru aceasta ei trebuie să ajungă aici. Abia atunci le vom arăta ce pot să facă zeii, cum ne numiţi voi!"

7.Hiram s-a arătat mulţumit de acest răspuns, dar Aziona a spus: „Vedeţi, dragi prieteni, nu v-am mai întrebat eu dacă nu cumva sunteţi urmăriţi de vreun duşman?! Voi însă mi-aţi răspuns: «Nici vorbă!» Dacă ne-aţi fi spus cum stau lucrurile, am fi luat măsurile necesare, iar aceştia nici nu ar fi intrat în golf, ba chiar am fi acţionat în aşa fel încât să-şi amintească de noi încă cel puţin treizeci de ani de acum încolo!"

8.Atunci Eu le-am spus: „Eu am ştiut ce urmează să se petreacă, deşi aceasta nu este din vina noastră. Însă dacă v-aş fi spus de cum am venit, voi nu aţi mai fi avut odihnă, iar această odihnă vă era necesară. Aţi fi depus un efort deosebit să închideţi intrarea în acest golf, şi ce rost ar fi avut? Oare nu dispun Eu de infinit mai multă putere decât ar fi necesar pentru a întâmpina mai mult de o sută de mii de astfel de corăbii cu duşmani? Ce rost ar mai fi avut astfel de pregătiri? Corabia şi captura de pe ea vor fi oricum ale voastre şi nu sunt deloc lipsite de valoare! Căci aceştia au cu ei mari sume de bani, parte pentru a-i mitui pe oameni şi parte pentru a-şi asigura tot ce le trebuie la drum. Dincolo de aceasta, au o mulţime de alte obiecte de preţ, care vă vor prinde foarte bine în marea voastră sărăcie. Eu am prevăzut aceasta de mult şi tocmai de aceea nu am spus nimic.

9.Dacă ați fi capturat corabia prin puterile voastre - ceea ce să zicem că v-ar fi fost cu putință - ați fi primit înapoi o vizită de zece ori mai numeroasă şi mai ostilă din Ierusalim şi ați fi fost tratați ca nişte criminali. Dar acum nu aveți deloc de ce să vă temeți, pentru că Eu însumi vă voi proteja în spirit, chiar şi când nu voi mai fi printre voi, şi nu voi îngădui să vi se petreacă nici un rău.

10.Dar aceşti mizerabili s-au apropiat deja destul de mult şi vor debarca îndată, împreună cu cei doi pescari care ne-au trădat. Urmăriți cu atenție ce se va petrece cu ei!”

11. Aziona a spus: „Numai de nu ar avea la ei proiectile!”

12.Eu am spus: „Nu, au doar câteva lănci, sulițe, săbii şi lanțuri. Acum faceți linişte, dragii Mei!”,

Capitolul.194 - Judecarea prigonitorilor

1.În acel moment s-au auzit nişte voci aspre, râzând dispreţuitor şi spunând: „Ura! Ha! Ha! Ha! Ha! Iată păsările noastre de noapte, adunate toate în jurul luminii grecilor! În sfârşit putem să le prindem!”

2.Cei doi farisei cu fețe mânioase au venit imediat la masa noastră, împreună cu scutierul lui Irod şi cu mai mulți soldați înarmați, şi au spus: „Dacă nu vreți să fiți duşi la Ierusalim legați în lanțuri, atunci urmați-ne de bunăvoie! La cel mai mic gest de nesupunere veți fi puşi în lanțurile cele mai grele!”

3.Eu am spus însă: „Oare chiar nu ne puteți acorda îndurare, cel puțin până mâine? Cred că va fi totuna dacă veți pleca astăzi sau mâine cu noi, nişte nevinovați, pentru a vă potoli setea de răzbunare!”

4.Scutierul şi cei doi farisei au strigat: „Nu, acum, fără întârziere şi fără nici un pic de milă! Ridicați-vă şi să mergem!”

5.Atunci Eu le-am spus, cu o voce puternică şi severă: „Ei bine! Pentru că în voi nu există nici o scânteie de milostenie şi ați devenit nişte diavoli împielițați, s-a terminat şi cu milostenia din inima Mea pentru voi! Să vă fie după inima, gândurile şi faptele voastre incalificabile!”

6.De cum am rostit aceste cuvinte, toți au rămas înțepeniți şi, fiind cuprinşi de dureri insuportabile, au început să urle, să implore şi să promită că vor face tot ceea ce le cer, numai să-i scap de ele! Spuneau că preferă de o mie de ori să moară decât să mai suporte măcar o clipă astfel de chinuri!”

7.Eu am spus însă: „Şi Eu v-am rugat să fiți milostivi şi să aşteptați până mâine, dar nu am găsit nici o milă la voi. De aceea, nici voi nu veți găsi îndurare la Mine! Singura îndurare pe care v-o voi arăta va fi aceea că fiarele sălbatice din aceşti munți vor pune capăt vieților voastre rele, făcânduvă vouă ceea ce şi voi le-ați făcut atâtor oameni nevinovați! Da, nici măcar copilaşii nu au fost cruțați de cruzimea voastră indescriptibilă!

8.Pe când erați tineri, v-ați arătat cei mai zeloşi în vederea uciderii pruncilor din Betleem pentru că încă de atunci v-ați pus în gând să Mă omorâți o dată cu aceştia. Dar Spiritul etern al lui Dumnezeu, care M-a umplut mereu cu toată puterea şi măreția Sa, a ştiut să împiedice aceasta. Însă apoi ați mai comis şi alte nenumărate atrocități împotriva sărmanilor oameni, fapte pentru care mintea omenească nici nu a găsit încă un nume. Tocmai din această cauză am vrut ca voi să veniți aici, pentru ca să vă primiți răsplata binemeritată, ca nişte diavoli împielițați ce sunteți!"

9.Atunci ei au început să urle şi mai tare şi să implore milă, promițând că-şi vor îndrepta viețile lor cele rele. Însă în acest unic caz Eu nu am mai vrut să manifest clemență. Între timp, urletele lor de durere devenind tot mai puternice, Aziona şi Hiram, şi chiar unii dintre ucenicii Mei au vrut să intervină în favoarea lor.

10.Eu le-am spus: „Credeți-Mă, nu ar trece nici zece clipe după ce i-aş elibera de aceste chinuri binemeritate, şi ei s-ar năpusti asupra noastră asemenea tigrilor sălbatici şi ne-ar rupe în bucăți! Oh, nimeni nu ştie mai bine decât Mine cum trebuie să te porți cu îngerii, cu oamenii şi cu diavolii! Într-adevăr, pentru aceşti diavoli împielițați care s-au strecurat printre copiii mei umani, nu mai există îndurare în inima Mea!"

11.Între timp, nelegiuiții urlau din ce în ce mai tare, implorând milă.

12.Eu am spus: „În curând vor fi aici cei care vor pune capăt chinurilor voastre trupeşti, iar de acum încolo sufletele voastre întunecate se vor întrupa timp de zece mii ori o mie de ani în balaurii celor mai arzătoare deşerturi ale Africii. Amin!"

13.Atunci, dinspre munții din împrejurimi s-au auzit urlete puternice, care i-au îngrozit pe sărmanii localnici.

14.Eu i-am liniştit şi i-am spus lui Aziona: „Cei doi pescari vor fi acum eliberați de dureri. Tu să-i prinzi însă şi să-i duci în colibă!"

15.Aziona a făcut întocmai, iar cei doi care se lăsaseră plătiți de farisei au fost încuiați în colibă. Când Aziona s-a întors din nou la masa noastră, o mulțime de tigri şi de urşi mari s-au năpustit asupra răufăcătorilor, care scoteau nişte țipete înfiorătoare. I-au înşfăcat cu colții şi s-au întors în grabă spre munți, alergând cu ei de parcă ar fi avut doar vrăbii în dinți. Curând țipetele au încetat, căci fiarele - pe care le adunasem aici doar în acest scop, unele venind chiar de pe malurile Gangelui încheindu-şi masa, s-au întors de îndată în ținuturile lor.

16.Eu le-am spus tuturor: „Nimeni să nu sufle vreodată vreun cuvânt despre aceasta, căci va fi vai de el! Cât despre cei doi pescari, ei vor afla abia mâine porunca Mea şi nu vor mai trăda niciodată cât timp se vor mai afla pe acest pământ."

17.Regăsindu-şi curajul, Hiram Mi-a spus: „Abia acum ştiu care este învățătorul dintre voi şi trebuie să mărturisesc că Te consider a fi un adevărat zeu! Tu eşti blândețea întruchipată, dar mânia Ta este cu siguranță cel mai teribil lucru de pe Pământ şi de pe toți aştrii! Ce oameni răi trebuie să fi fost aceştia dacă Te-au determinat să nu manifeşti pentru ei nici un pic de milă!"

1.Eu am vorbit aşa: „În aceste vremuri, îți spun că nu există ceva mai monstruos pe întregul pământ! Sunt nenumărați oameni chiar foarte răi, dar care, din păcate, au devenit astfel pentru că aşa au fost învățați încă de la naştere. Însă aceştia au primit o educație aleasă şi li s-au predat toate principiile bune, dar încă de mici au ştiut să fie atât de fățarnici, încât au fost mereu dați drept exemplu şi favorizați ori de câte ori era cu putință. Astfel, încă din tinerețe au căpătat funcții importante, dar au început imediat să abuzeze de puterile lor, chinuind tot mai mult oamenii, cu o lipsă crescândă de bun-simt şi de scrupule. Viclenia lor i-a ajutat să se descurce în toate situațiile şi astfel, cei trei conducători, care au fost şi colegi de şcoală, au reuşit să ocupe posturile cele mai înalte, de unde puteau să dea curs liber dorințelor lor cu adevărat satanice şi să realizeze cu orice preț tot ceea ce le sugera răutatea lor.

2.Câți băieței şi câte fetițe fragede, între opt şi doisprezece ani, nu au pângărit ei, supunândui la chinuri mari, care adesea le-au provocat moartea, şi aruncându-le apoi carnea drept hrană numeroşilor lor câini! Iar dacă vreun părinte îndurerat ar fi îndrăznit să cerceteze mai îndeaproape ce s-a petrecut cu copilul lui, putea să-şi aştepte cel din urmă ceas al vieții! Nici servitorii lor nu au avut o soartă mai bună, ci poate chiar mai îngrozitoare. Dacă te gândeşti la toate aceste rele şi la încă de o mie de ori pe atât, atunci vei înțelege mânia Mea.

3.De asemenea, ei ştiau că nimeni nu ar putea să-i dea în vileag romanilor mai uşor decât Mine, pentru că auziseră deja foarte multe despre Mine. De aceea au trimis permanent iscoade ca să afle unde sunt. Însă nu au izbândit. Atunci s-au hotărât să vină ei înşişi aici, pentru a îndeplini ceea ce-şi propuseseră. Dar Spiritul din Mine Mi-a spus: «Până aici! Nici un pic mai mult!» Astfel ei şi-au primit pe deplin răsplata pe care o meritau de atâta timp.

4.Strângeți armele şi lanțurile lor, căci vă veți putea face din ele tot felul de unelte casnice şi instrumente de pescuit pe timpul iernii! În pădure, sub cunoscutul perete de stâncă, veți găsi hainele lor sfâşiate, precum şi oasele lor roase, căci în locul acela au fost mâncați de animalele sălbatice. Dar să mergeți acolo abia peste o lună, după ce şi furnicile îşi vor fi făcut munca lor! Tot acolo veți găsi şi o mulțime de bogății pământeşti, pe care veți putea primi un preț bun, atunci când va fi cazul, de la comercianții greci. Dar, înainte de toate, aveți răbdare!

5.Pe corabie se află cinci sute de funți de aur şi de argint şi o mulțime de alte obiecte prețioase. Toate sunt ale voastre, cu corabie cu tot. Dar atunci când le împărțiți, să fiți drepți şi lipsiți de egoism. Folosiți-le după necesitate! Corabia arată ca şi cum ar fi naufragiată şi, neavând stăpân, conform legilor statului roman - primo occupanti ius ('dreptul primului venit') - vă aparține! Sunteți mulțumiți?"

6.Aziona şi Hiram au spus: „Doamne şi Învățătorule plin de putere, care deții înțelepciunea şi măreția spiritului desăvârşit al unui zeu suprem, cine ar putea fi nemulțumit?! Cu atât mai mult, cu cât ne dăm seama acum că acesta este, într-adevăr, un dar venit de sus!"

Capitolul.196 - Lăcomia lui Iuda pentru bani. Avantajul odihnei nocturne pe bănci cu spătar sau pe şezlonguri

l.(Aziona şi Hiram): „Noi doi credem despre Tine şi despre acest tânăr bărbat (Ioan) că sunteți semizei. Ceilalți nu ne-au arătat calitățile lor divine, dar, făcând parte din grupul vostru, cu siguranță că sunt tot ceva de genul acesta! Doar cel cu fața mai întunecată are o înfățişare de om obişnuit şi nu credem că poate fi zeu, deoarece am observat că, atunci când corabia cu duşmani se apropia de mal, el părea foarte preocupat să-şi ascundă cu grijă sub haină punga cu bani. Or un zeu nu are nevoie de acest gunoi pământesc!”

2.Pe câțiva dintre ucenici aproape că i-a pufnit râsul, iar Toma l-a bătut pe umăr pe Iuda Iscarioteanul, spunând: „Bine spus, prietene! Săgețile tale au mers drept la țintă!” Apoi, i s-a adresat direct lui Iuda: „Am vrut să îți fac şi eu observație atunci când te-am văzut privind cu jind la comorile de pe corabie şi uitându-te lung către peretele de stâncă, dar mi-am zis în sinea mea: «Cred că o va face altcineva în locul meu!» Şi se pare că aşteptarea mea, recunosc, destul de nerăbdătoare, nu a fost înşelată! Oh, puțin mai devreme ai fi fost în stare să te laşi târât împreună cu ceilalți de vreun urs amabil până colo, la peretele muntos! Dacă ai fi avut fericirea să nu le serveşti drept prânz hămesiților din India, dimineața ți-ai fi putut însuşi toate bogățiile de acolo! Dar acum, posibilitatea aceasta pare compromisă!

3.Pentru faptul că ți-ai strâns paralele, ascunzându-le sub haină spre a le proteja de pericol, ca un bun gospodar, eşti într-adevăr de lăudat! Dar să cauți pe furiş câte ceva de adunat, aşa cum ai făcut şi în Kis - ştii tu, în curtea aceea imensă - şi cum ai încercat să faci şi la Marcu, în corturile lui Uran, aceasta nu-ți va aduce prea mult folos aici! Da, nici de data aceasta se pare că sărmanul de tine nu vei avea prea mult de câştigat! În locul tău, de mult timp aş fi întors spatele acestei tovarăşii!”

4.Iuda Iscarioteanul nu a ştiut ce să răspundă şi şi-a înghițit cuvintele, pentru că începuse să simtă o teamă foarte mare față de Mine, văzând cum îi pedepsisem pe acei ticăloşi. Iar la scurt timp după aceea, s-a întins pe iarbă şi a adormit.

5.Hiram a spus atunci: „Oh, abia acum îl recunosc pe acest om! Este cel care, în visul cel luminos pe care vi l-am povestit, era foarte întunecat şi lipsit de orice lumină. Iar Tu, Doamne şi Învățătorule, erai cel mai luminos! Dar, spuneți-mi acum, prieteni cereşti, voi nu simțiți nici o oboseală, nici o nevoie de a dormi, ca noi, ceilalți oameni? Am face imediat rost de nişte rogojini şi de celelalte lucruri necesare pentru aşternut!”

6.Eu am spus: „Oh, nu-ți fă griji! Ne odihnim foarte bine aici, la masă, pe aceste bănci cu spătar. Vă spun, ca un medic al trupurilor voastre, că oamenii şi-ar putea prelungi viața cu o treime dacă şi-ar construi, în locul paturilor orizontale, bănci şi scaune pentru odihnă, aşa cum sunt acestea pe care le vedeți! Căci dormitul la orizontală modifică foarte mult circulația şi starea sângelui, iar de aici provin, încă de la o vârstă destul de fragedă, tot felul de tulburări ale organelor ce îndeplinesc funcția de digestie şi de hrănire a trupului. Dar cu acest mod de odihnă totul rămâne în cea mai bună ordine timp de mulți ani.

7.Avraam, Isaac şi Iacov dormeau numai pe bănci de odihnă de acest fel, necunoscând paturile plate, şi duceau o existenţă foarte simplă - şi au atins vârste considerabile, în deplinătatea puterii sufletului lor. Dar când, mai târziu, oamenii au început să nu mai ţină cont de aceasta, durata vieţii lor a scăzut cu mai mult de jumătate.

8.Însă dormitul pe paturi plate le dăunează cel mai mult femeilor însărcinate căci, în primul rând, aceasta îl afectează pe copilul din pântece, care poate deveni infirm, şi, în al doilea rând, este, cel mai adesea, cauza naşterilor lor grele şi foarte dureroase. Vă spun aceasta pentru sănătatea voastră! Cine va urma aceste sfaturi va simţi şi urmările lor benefice asupra trupului.

9.Tot la fel, este bine ca, pe cât posibil, pe timpul verii, să vă odihniţi noaptea mai mult în aer liber decât în camere sau în colibe sufocante, cu miros stătut, şi veţi simţi repede urmările binefăcătoare ale acestui fapt! Iarna să folosiţi camere încălzite moderat, curate şi uscate. Cine trăieşte astfel, conform rânduielii iniţiale, şi este şi chibzuit la mâncare şi la băutură, nu va avea de-a face cu medicii şi cu preparatorii de leacuri."

10.Hiram şi Aziona au spus: „O Tu, Mare Domn şi învăţător divin al vieţii, trebuie să Îţi mulţumim etern şi pentru aceasta şi, după puterile şi înţelegerea noastră, vom pune în aplicare acest sfat preaînţelept!"

11.Hiram a continuat: „Eu aş vrea să mai adaug că Învăţătorul Vieţii trebuie să ştie cel mai bine ce anume i se potriveşte vieţii! Dar, având în vedere că pe acest pământ trebuie să fi existat cândva primii oameni, întrebarea care mă frământă este cum oare au trăit aceştia?!"

Capitolul 197 - Istoria epocii primitive a omenirii

1.Eu am spus: „Dragii Mei prieteni, în ciuda experienţei şi a cunoştinţelor voastre, un răspuns la această întrebare este destul de greu de dat pe înţelesul vostru! Căci în primul rând Pământul este - pentru concepţiile voastre despre timp - un corp ceresc foarte bătrân. Nu există un număr pe care să vi-l puteţi reprezenta şi care să exprime vârsta Pământului.

2.Cu toate acestea, oameni ca aceştia pe care îi poartă Pământul acum există cam de patru mii de ani. Şi aceşti primi oameni care au trăit atunci erau împărţiţi - după felul lor de a fi şi de a acţiona - în două categorii: copiii lui Dumnezeu, care îl recunoşteau pe Dumnezeu în inima şi în sufletul lor şi îi erau credincioşi Lui, şi copiii lumii, care îl uitau din ce în ce mai mult pe Dumnezeu şi, în tot ceea ce făceau, slujeau numai lumii, aşa cum sunt acum majoritatea oamenilor. Aceştia din urmă au construit oraşe şi tot felul de temple idolatre. Zeul lor principal era, la fel ca şi acum, Mamona. Ei trăiau la fel ca în zilele noastre. De aceea, viaţa lor era tot scurtă, ca acum.

3.Cu totul altfel era în cazul copiilor lui Dumnezeu. Aceştia locuiau numai în munţi, veneau doar rareori la şes şi aveau un trai foarte simplu şi natural. Acolo nu existau oraşe, sate, cetăţi, ogoare, nici case cu pereţi, ci numai poieni cu iarbă, înconjurate de pomi. Lângă aceşti pomi ei construiau un fel de ridicături de pământ, asemenea unor bănci, pe care le acopereau la nevoie cu un strat gros de muşchi, care urca apoi pe trunchiul copacului, ceea ce le făcea să fie foarte comode, atât pentru odihna din timpul zilei, cât şi pentru cea din timpul nopţii.

4.În cea mai mare parte, hrana lor o constituiau fructele bune şi întotdeauna coapte, tot felul de rădăcini gustoase şi laptele. Cu timpul, fiind călăuziţi de revelaţiile lor interioare, au învăţat să facă diferite unelte din fier sau din alte metale, necesare pentru a lucra pământul, au învăţat să facă făină şi, din ea, o pâine foarte bună, precum şi multe alte lucruri, toate într-o deplină simplitate, ei mulţumindu-se cu faptul că acele lucruri le erau folositoare. Şi astfel au trăit vreme de vreo două mii de ani, ajungând la vârste foarte înaintate.

5.Dar când s-au lăsat ademeniţi de luxul şi de frumuseţea neasemuită a copiilor lumii, drept pedeapsă, au fost subjugaţi, devenind sclavii lor, în afară de o mică parte din ei - care, atât până la Noe, cât şi după aceea - i-au rămas permanent credincioşi lui Dumnezeu. O dată cu aceasta, totul s-a schimbat la ei. Au devenit mai mici şi mai lipsiţi de putere, iar durata vieţii lor, care până atunci fusese frecvent de aproape o mie de ani, a scăzut într-atât, încât doar rareori ajungeau la vârsta de o sută de ani.

6.După cum se ştie, toţi aceşti primi oameni de pe pământ - care deveniseră în totalitate ai lumii - au pierit din vina lor în Marele Potop de pe vremea lui Noe. Căci Potopul a cuprins cea mai mare parte a pământului locuit pe atunci, inundându-l, iar valurile mari, produse de furtuni şi uragane, depăşeau adesea cu mai mulţi coţi vârfurile celor mai înalţi munţi, înghiţind astfel orice formă de viaţă - cu excepţia lui Noe, a micii sale familii şi a animalelor pe care el le-a strâns în arcă. O dată cu Noe, a început - după cum se ştie - o nouă epocă a Pământului [descrisă în detaliu în lucrarea lui Lorber, Casa Domnului - nota editorului german].”

7.Iată că v-aţi putut face, pe scurt, o imagine clară despre viaţa primilor oameni de pe acest pământ şi, din aceasta, vă puteţi da seama şi mai bine că sfatul Meu a fost unul bun şi corect.”

8.Hiram a spus: „O, Tu, Învăţătorule mai mult decât înţelept şi atotputernic al vieţii şi al tuturor oamenilor! Dacă Pământul este chiar atât de extraordinar de bătrân, ce specii îl populau înainte de apariţia oamenilor? Căci nu se poate să fi fost gol şi pustiu, învârtindu-se degeaba în jurul Soarelui, în timpul micii eternităţi care a precedat apariţia primilor oameni de acum patru mii de ani. Sau oare chiar a fost pustiu? Nu se cade să Te întreb aşa ceva, dar văd că în Tine şi în acest tânăr bărbat sălăşluieşte negreşit un fel de omniscienţă. De aceea, cred că vei şti să răspunzi dorinţei mele de cunoaştere atât de mari.”

1.Eu am spus: „O, întreabă, căci noi nu vom duce niciodată lipsă de răspunsuri şi întotdeauna ele vor conține cel mai profund şi mai durabil adevăr al vieții, atât al celei materiale, cât şi al celei lăuntrice! Fii deci atent la răspunsul pe care ți-l voi da la întrebarea ta!

2.Vezi, înaintea primilor oameni de care ți-am vorbit, au existat - la fel ca şi pe celelalte nenumărate corpuri cereşti asemănătoare acestui pământ - ființe care semănau foarte mult din punctul de vedere al formei exterioare cu oamenii de acum! Pe acest pământ s-au succedat numeroase epoci, în decursul cărora o rasă dispărea cu totul, pentru a fi înlocuită treptat cu una nouă, mai evoluată.

3.Cu mult înainte de apariția acestor rase (care se succedau de obicei din şapte mii în şapte mii de ani şi, în orice caz, din paisprezece mii în paisprezece mii de ani), Pământul a fost populat pe zonele neacoperite de apă cu tot felul de plante, iar abia mai apoi au apărut, întotdeauna treptat, tot felul de animale cu sânge cald, mari şi mici. Pe de altă parte, chiar înaintea apariției magnificei vegetații de pe uscat, clasa animalelor de apă şi, ulterior, a amfibiilor, era deja foarte dezvoltată, la fel ca toate felurile de insecte, precum este musca sau mii de altele din familia ei şi, cam în aceeaşi perioadă, au apărut şi unele specii primitive de păsări, care au dispărut apoi; dar musca, prima creatură animată*, care a fost, pe toate planetele, prima viețuitoare zburătoare, a rămas neschimbată până în zilele noastre şi va rămâne astfel încă mult timp.

4.Abia atunci când Pământul s-a acoperit de humus şi când, prin mari şi nemaipomenite erupții interne de foc, solul subacvatic întărit s-a înălțat, formând astfel lanțuri muntoase întinse, şi după ce a fost modelat prin intermediul furtunilor puternice din aer şi din ape, în urma creşterii suprafeței de uscat, precum şi a măririi fertilității solului, care putea hrăni creaturi mai evoluate şi mai inteligente, abia atunci au fost îndeplinite condițiile pentru ca Spiritul etern preaînțelept şi atotputernic al lui Dumnezeu să facă să apară ființe asemenea primilor oameni.

5.De atunci, aşa cum v-am spus mai înainte, s-a succedat o rasă după alta, un timp atât de îndelungat încât voi nici nu-l puteți concepe, şi întotdeauna o rasă mai evoluată urma celei mai puțin evoluate de dinainte.

6.Chiar locul în care ne aflăm, şi care astăzi este la mai bine de douăzeci de înălțimi de om deasupra acestei micuțe mări interioare, a fost sub apă de mii de ori înainte de a fi din nou dezgolit, ca acum, şi a suferit multiple transformări. Atunci avea însă o formă mult diferită. Peste şase mii de ani el va fi din nou sub apă, şi peste alți nouă-zece mii de ani va redeveni uscat. Aceste perioade vor continua să se succeadă pe Pământ, până când pământul sau, mai bine zis, materia lui va deveni vie în totalitate."

7.Hiram a spus: „O, Doamne şi învățătorule unic al întregii vieți şi existențe! Cum le vor rezista oamenii potopurilor care vor urma? Îşi vor pierde oare viața cu toții?!"

8.Eu am spus: „O, nicidecum, căci astfel de fluxuri periodice ale mării au loc întotdeauna gradat, aşa încât toți oamenii vor avea suficient timp să se refugieze din calea apei pe partea sudică a Pământului, acolo unde marea, prin retragerea ei, va scoate la iveală suprafețe întinse de uscat, pentru că în acel moment ea se va revărsa spre nord. La fel va fi şi atunci când ea va reveni spre sud.

9.Oamenii nu trebuie prin urmare să se teamă absolut deloc din această cauză, căci Duhul Meu îi va călăuzi astfel încât să ia din timp măsurile necesare. Ai înțeles cât de cât ce ți-am spus?”

10.Hiram a spus: „Da, cel puțin aşa mi se pare, dar, pentru a-mi putea imagina cu claritate fenomenele extraordinare care au loc în natura imensă şi grandioasă a marilor lumi şi în rânduiala ei, fenomene despre care n-am mai auzit vorbindu-se şi despre care nici nu bănuiam că există, mi-ar trebui mai mult decât mintea mea atât de limitată! Acum îmi este cu neputință să înțeleg în întregime, dar Te cred pe cuvânt, căci eşti un mare înțelept, capabil să cunoască şi să înțeleagă perfect aceste lucruri, din moment ce - aşa cum mi-a spus Aziona în timpul zilei - Spiritul Tău este, în ceea ce priveşte puterea, viziunea şi cunoaşterea perfectă, una cu spiritul unei Divinități Supreme. Eu nu pricep deocamdată cum de este cu putință, dar cred acest lucru pentru că ne-ai dat, fără să fi fost obligat, dovezi uluitoare. Poate că va veni şi pentru noi o vreme când vom înțelege mai bine astfel de lucruri. Dar în momentul de față trebuie să ne mulțumim să le credem.” (* - Vezi „Musca” revelată prin Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul 199 - Despre diversitatea lumilor

1.Aziona a spus atunci: „Spune-mi însă, Tu, care cunoşti lucruri atât de greu de conceput, în infinitul univers al Creației exista mai multe astfel de lumi, populate de oameni care au aceeaşi menire ca noi?”

2.Eu am spus: „Prietene, priveşte-ți cu mare atenție trupul. Vei vedea că are multe organe şi părți care diferă între ele. Pot ele oare să aibă acelaşi rol? Ar putea creierul să aibă acelaşi rol cu stomacul, ochiul cu urechea, mâinile cu picioarele sau nasul cu gura? Vezi tu, trupul uman este constituit din nenumărate părți mici, îmbinate într-un mod extraordinar, şi nici măcar două părți foarte apropiate, care seamănă una cu alta şi care fac parte din acelaşi organ, nu au caracteristici identice şi deci nici acelaşi rol!

3.Să luăm drept exemplu doi nervi care sunt foarte apropiați unul de altul. Amândoi primesc acelaşi tip de hrană şi sunt străbătuți de acelaşi fluid al vieții, iar rolul lor este acela de a menține şi a face să crească două fire de păr de pe cap, aflate unul lângă celălalt. Ei bine, aceşti nervi atât de neînsemnați, destinați să provoace aceleaşi efecte, te gândeşti că trebuie să aibă aceeaşi menire! Eu însă vă spun: nici vorbă! Aceşti doi nervi mici sunt la fel de diferiți în privința menirii lor cum este bărbatul de femeie, iar alcătuirea lor interioară este şi ea complet diferită.

4.Tu gândeşti acum: «Dar atunci doi nervi masculini sau doi nervi feminini ar trebui să fie identici între ei!» Iar Eu îți spun: nu atât cât îți imaginezi tu! Căci, dacă ar fi fost aşa, toate firele de păr ar fi trebuit să crească din acelaşi punct, pe capul tău, adică o structură nervoasă masculină absolut identică cu cea de lângă ea, dacă ar fi fost plasată cu un rând mai departe, deci pe o parte a capului alcătuită în mod diferit, nu ar putea face să crească nici cel mai inie fir de păr. Da, e cu putință ca nevoia de asimilare, instinct

indispensabil, existent în întreaga natură, să se amplifice - mai mult decât este prescris în ordinea divină - şi în nervii de la rădăcina părului. Care ar fi consecința unui astfel de fapt? Curând ai putea să-ți numeri, cu mare uşurință, toate firele de păr de pe cap!

5.La nivelul trupului uman, o astfel de manifestare bineînțeles că este involuntară. Totuşi, ea se datorează aproape întotdeauna aspirațiilor haotice ale unui suflet preponderent senzorial şi materialist. Nevoia de apropiere este cu siguranță o necesitate pentru reproducerea şi perpetuarea vieții fizice, dar dacă ea este mai mică sau mai mare decât îi este naturii necesar, atunci conduce la moartea acesteia.

6.Să presupunem că nevoia apropierii între sexul masculin şi cel feminin nu ar exista nici la oameni, nici la animale; atunci perpetuarea vieții nu ar mai avea loc. Cred că înțelegeți care este motivul. Lipsa totală a acestei atracții ar însemna, în mod evident, moartea întregii vieți naturale. Dar şi o dorință sau, mai exact, un instinct de asimilare care îşi depăşeşte granițele conduce în mod evident la moartea vieții fizice şi, o dată cu aceasta, şi la moartea vieții sufletului.

7.De exemplu: ochiul are o anumită atracție față de lumină. Dacă această atracție îşi depăşeşte limitele şi omul începe să privească direct în soare, atunci el va orbi curând, din cauza suprasolicitării. La fel este cu toate celelalte simțuri omeneşti.

8.Totuşi, dorința reciprocă de asimilare nu poate fi menținută în limitele sale decât dacă sufletului i se dau nişte legi, conform cărora el îşi poate orândui viața sa fizică. Bineînțeles că astfel de legi nu pot avea un efect pe deplin benefic decât dacă sunt date de către Cel care a creat cerul, spiritele, soarele, stelele, luna, acest pământ, precum şi tot ceea ce există, respiră şi trăieşte în, pe şi deasupra lui. Şi Creatorul a dat aceste legi în toate timpurile; doar că întotdeauna au fost puțini cei care le-au respectat cu seriozitate. Dar cei care au trăit conform acestor prescripții au cules mereu adevăratele lor fructe, atât pe cele vremelnice, cât şi pe cele eterne. Cei leneşi, cei lipsiți de respect față de legile divine şi cei necredincioşi au căpătat opusul.

9.Ca răspuns la întrebarea ta, din tot ceea ce am spus, reiese că în întregul univers infinit al Creației nu mai există nici un alt corp ceresc care să aibă acelaşi rol, aceeaşi menire supremă şi, pentru a o împlini, aceeaşi orânduire interioară şi exterioară pe care o are acest pământ.”

Capitolul.200 - Diferența dintre oamenii acestui pământ şi oamenii altor lumi

1.(Domnul): „Pretutindeni vei găsi animale asemănătoare celor de pe acest pământ, la fel şi oameni, dar niciunde într-o varietate atât de mare; căci peste tot există mai puține specii atât în ceea ce priveşte flora, cât şi fauna, iar oamenii nu trăiesc, la fel de liberi ca cei de pe pământ, ci mai degrabă după o ordine prestabilită, şi acționează mai mult într-un mod instinctiv decât conform unui adevăr liber consimțit şi bazat pe experiență.

2.În vastele şi îndepărtatele lumi solare se găsesc, cu siguranţă, repartizate pe diferite centuri sau zone care împart suprafeţele acestor lumi, echivalentele tuturor speciilor de pe planetele din jur, iar diferitele tipuri de oameni vorbitori de acolo au o mare înţelepciune; dar, chiar şi acolo, limbajul lor şi această înţelepciune adesea extraordinară sunt mai mult instinctive şi înnăscute decât dobândite la voinţă, printr-un efort individual.

3.Tocmai de aceea, ei nu au aproape nici un merit pentru aceasta, la fel cum nici aici, pe Pământ, nu se poate considera că este meritul albinei faptul că îşi construieşte cu atâta artă celula ei în fagure sau faptul că, pentru aceasta, îşi ia din flori materialul necesar şi îl prepară. Căci orice om care gândeşte îşi dă seama că albina este mai mult o unealtă a unei inteligenţe spirituale din lumea de dincolo decât o fiinţă care acţionează liber şi care are capacitatea de a decide asupra ei înseşi. Aproape la fel stau lucrurile şi cu creaturile umane de pe toate celelalte corpuri cereşti, chiar dacă formele lor exterioare sunt adesea incomparabil mai frumoase şi mai nobile decât ale oamenilor de pe acest pământ.

4.Dar aceste creaturi umane, care trăiesc pe diferite alte corpuri cereşti, sunt totuşi cu mult deasupra vieţii instinctive a animalelor de pe acest pământ; căci există totuşi în sufletele lor un loc în care ele experimentează o formă de cunoaştere liberă şi, prin ea, recunosc existenţa unei Divinităţi Supreme, pe care O şi slăvesc în felul lor - acest fel deosebindu-se, bineînţeles, foarte mult de la un corp ceresc la altul.

5.Şi majoritatea animalelor acestui pământ au fără îndoială în sufletele lor un soi de libertate, iar aceasta face ca ele să poată fi îmblânzite şi învăţate să facă anumite munci; totuşi, ele nu pot fi comparate deloc cu oamenii din celelalte lumi, iar aceste urme de libertate nu pot fi comparate cu libera cunoaştere a oamenilor de pe celelalte corpuri cereşti. Cred că am răspuns destul de limpede la întrebarea ta. Acum aţi înţeles?”

*Capitolul.201 - O privire asupra planetei Saturn**

1.Hiram a spus: „Totul ar fi în cea mai bună ordine, căci noi Te credem pe cuvânt, Mare înţelept. Dar - având în vedere că totul pare a-Ţi fi cu putinţă - nădăjduim că ne vei putea face să vedem, puţin mai de aproape, măcar una dintre aceste planete, atât de diferite de a noastră; însă am dori să ne faci pe amândoi să o vedem, pentru a ne putea confirma apoi unul altuia mărturia, în faţa celorlalţi!”

2.Eu am spus: „Oh, nimic mai uşor! Dar numai cu ochii voştri trupeşti va fi imposibil. De aceea, pentru o scurtă perioadă de timp voi unifica ochiul spiritului, al sufletului şi al trupului vostru. Acolo, pe cer, vedeţi o stea destul de mare, foarte strălucitoare: este chiar planeta numită Saturn. Îndreptaţi-vă acum privirea asupra ei şi veţi vedea cum ea va deveni din ce în ce mai mare, până când parcă vă veţi afla acolo!

După aceea, veți putea să vă povestiți unul altuia ceea ce vedeți! Faceți aşa cum v-am spus!”

3.Cei doi au început să fixeze cu privirea astrul, care devenea din ce în ce mai mare. Curând au zărit chiar un inel stratificat şi mai multe dintre lunile sale. Aceste luni au devenit curând la fel de mari ca luna acestui pământ şi au continuat să crească. Planeta însăşi se afla în fața privirilor lor, impunând venerație prin mărimea ei. Ei au început să manifeste o uluire fără margini - căci, în timp ce vedeau cu claritate aceste lucruri, puteau să şi exprime cu voce tare ceea ce percepeau.

4. Apropiindu-se din ce în ce mai mult de prima lună, cea mai îndepărtată de planetă, Hiram a strigat: „Ah, acesta este un pământ imens, dar din păcate foarte pustiu! Într-adevăr, există pe el oameni, plante şi animale, dar totul este foarte pipernicit, iar cât priveşte oamenii, ei nu par deloc să aibă spirit. În plus, ei sunt destul de urâți. Şi animalele sunt destul de slab reprezentate şi arată ciudat. Flora este foarte uniformă şi ofilită. Oh, acest loc ne displace total!

5.Dar iată că se apropie de noi o altă lume! Vai, e chiar mai rău acolo! Uite o a treia, nici asta nu-mi place - ar fi potrivită pentru înțeleptul Diogene! Le-am văzut suficient! Hei, acum vine o a patra lume şi nu arată deloc mai bine! Apare chiar o a cincea, unde totul are dimensiuni foarte mici; dar zona populată arată totuşi mult mai bine decât la cele anterioare. Aceşti oameni micuți sar cu vioiciune, asemenea maimuțelor! Totuşi, nu vedem nimic ce ar putea semăna cu o locuință. Se pare că şi fauna este simplă şi slab dezvoltată, la fel şi flora! Ah, urmează o a şasea lume, şi mai mică, şi chiar o a şaptea! O, acestea chiar nu merită să le dai atenție!

6.Ah, tunete şi fulgere! Acum vine înspre noi o lume imensă! O, este într-adevăr fără limite! (Nota: este vorba despre inelul exterior.) Ah, pare a se întinde în linie dreaptă până la infinit! O, aceasta este o lume minunată! Lanțuri foarte lungi de munți par a se întinde la nesfârşit. Vedem o mulțime de lacuri şi de fluvii, iar oamenii şi plantele se aseamănă mai mult cu cele de la noi. Dar nici aici nu există semne că s-ar cultiva pământul. Oamenii, care arată foarte straniu, nu par a cunoaşte voioşia şi sunt de-a dreptul imenşi. Nu există nici case şi cu atât mai puțin oraşe.

7.Aha, acum se apropie o a doua lume, la fel de mare! Este ca şi cum o lume imensă ar fi cuprinsă într-o alta! În rest, nu sunt diferențe mari între aceasta şi marele pământ de dinainte. Dar iată că deja apare o a treia lume, aproape identică cu cele două! Ei, dar câte pământuri sunt unele întraltele?! Ceva mai mici, oamenii de aici par a fi nişte fantome şi totul este foarte arid - nici un fel de agricultură! Nu, nici în această lume nu am vrea să trăim!

8.Dar iată că se apropie un fel de lume mai mică! De aproape, pare să fie foarte frumoasă; însă nu zărim nici o creatură! O, dar acum se apropie de noi un pământ care impune mult respect!”

9.Timp de vreo jumătate de oră nu au mai contenit exclamațiile de uimire la vederea acestei lumi, apoi i-am readus pe cei doi în starea lor obişnuită, lăsându-le însă în suflet şi chiar în creier amintirea celor văzute. Apoi i-am întrebat dacă le-a plăcut planeta Saturn. (* - Vezi şi „Saturn” revelată prin Jakob Lorber, n.r.)

1.Hiram a răspuns: „O, Învăţătorule plin de înţelepciune şi putere, a fost ceva indescriptibil! Ultimul dintre aceste pământuri gigantice, adică cel mai central, era într-adevăr o lume plină de miracolele cele mai nemaipomenite. Doar că totul avea o mărime colosală, astfel încât, în comparaţie cu oamenii de acolo - care, dincolo de toate, arată foarte bine - ne-am simţit asemenea unor şoareci în faţa elefanţilor. Cam aceasta este proporţia tuturor lucrurilor de acolo, în special pe culmile munţilor; însă în văi se asemăna destul de mult cu ceea ce este la noi, aici, pe Pământ. Nici o sută de ani nu near ajunge pentru a descrie tot ce am văzut acolo!

2.Abia acum ne dăm seama că Pământul este unic şi că are menirea de a purta oameni adevăraţi, după chipul şi asemănarea Supremului Dumnezeu. Acum înţelegem că Tu eşti pe deplin pătruns şi călăuzit de Spiritul Suprem al lui Dumnezeu, căci altfel ar fi fost cu neputinţă să ne dezvălui şi să ne prezinţi atât de detaliat şi într-un mod atât de măreţ acest astru, numit Saturn. Da, Doamne şi Învăţătorule, Cel care a creat astfel de lucruri trebuie să fie mai măreţ, mai puternic şi mai înţelept decât orice ne-am putea noi imagina! Bineînţeles că a-L cunoaşte mai bine pe Acesta înseamnă mult mai mult decât a ne menţine miraculoasa putere de clarvedere, pe care am avut-o pentru scurt timp, şi decât capacitatea de a privi îndeaproape toate stelele fără de număr!

3.Vă rugăm din toată inima, pe Tine şi pe acest tânăr, să ne ajutaţi să-L cunoaştem pe Creatorul tuturor lumilor spirituale şi materiale, ca să ne putem face măcar o idee cât de mică despre El şi să ştim - având în vedere că putem deveni oameni desăvârşiţi şi, deci, copiii Săi, după cum ne spuneai Tu - ce trebuie să facem pentru a ne arăta în ochii Săi, în modul cel mai demn cu putinţă, drept ceea ce suntem deja prin Voinţa Sa şi drept ceea ce trebuie să devenim din ce în ce mai mult. Căci noi suntem oameni serioşi şi nu ne schimbăm uşor părerile. O dată ce acceptăm şi susţinem o idee, vom fi de neclintit precum stâncile.”

4.Eu am spus: „Vedeţi, acesta este unicul motiv pentru care am venit la voi. Prin noi Îl veţi cunoaşte nu numai puţin, ci în totalitate pe Creatorul nenumăratelor lucrări miraculoase, precum şi Voinţa Lui cea atât de uşor de urmat - pentru că doar prin deplina împlinire a Voinţei Divine, pe care a recunoscut-o în prealabil, poate orice om să devină copilul Supremului şi Unicului Dumnezeu, înzestrat cu toate darurile înţelepciunii şi puterii Sale. Dar puţin mai înainte s-a pomenit câte ceva şi despre venirea lui Mesia al iudeilor! Vreau să aud acum care este părerea voastră despre aceasta! Vorbiţi fără să vă sfiiţi!”

5.Hiram s-a gândit câteva clipe şi apoi a spus: „Da, da, Doamne şi Învăţător al tuturor lucrurilor şi manifestărilor, am pomenit într-adevăr despre aceasta în timpul zilei! Am citit din cărţile iudaice cam tot ce se referea la acest subiect, dar totul părea atât de straniu şi era plin de atâtea simboluri mistice de neînţeles, încât eu cel puţin nu m-am ales cu nimic! Când am avut ocazia, am întrebat despre aceasta şi nişte iudei foarte inteligenţi, dar m-am convins repede că nici ei nu ştiau mai mult decât mine. Referitor la Mesia, pot să spun doar părerea pe care mi-am format-o eu, potrivit înţelegerii mele şi conform spuselor şi altor persoane foarte lucide.

6.Ei bine, cel puțin până acum, fiecare popor de pe pământ a fost creatorul propriei sale religii, al propriilor obiceiuri, datini şi speranțe în bine. Probabil că aşa va şi rămâne în mare parte! La fel cred că este şi în cazul iudeilor.

7.La popoarele mai numeroase, de obicei cam nouă zecimi dintre oameni sunt destul de săraci şi doar o zecime din ei pot afirma: «Ne merge bine până la moarte!» Ce rămâne de făcut, într-o astfel de situație, decât să trezeşti o anumită credință în cei sărmani şi să-i consolezi cu tot felul de speranțe, izvorâte din natura poetică înnăscută a omului, de exemplu cu vreun tărâm elizean din lumea de dincolo sau cu vreun Mesia (salvator), foarte asemănător unui Zeu Suprem. Oamenii se sting, generație după generație, şi se duc în mormânt, nutrind aceste preafericite vise, iar apoi se odihnesc în linişte, fără nici o credință sau speranță, în sânul primitor al răcoroasei Mame Pământ. Eu unul nu vreau să critic o astfel de credință, dar trebuie să recunoaştem că lucrurile nu stau aşa cum îşi imaginează oamenii!"

Capitolul.203 - Concepția lui Hiram despre Mesia

l.(Hiram): „Da, adevăratul Mesia pentru popoare ar fi o învățătură pură, prin care oamenii şiar recunoaşte propria natură şi, prin aceasta, L-ar recunoaşte pe Dumnezeu drept rațiunea de a fi înțeleaptă, atotputernică şi plină de iubire a oricărui lucru, şi ar urmări apoi, atât ei, cât şi urmaşii lor, să mențină această cunoaştere vie mai presus de orice! Dar marea plagă a acestei lumi este aceea că nici o învățătură, oricât de curată ar fi ea, nu îşi menține puritatea mai mult de cinci sute de ani, întrucât ea este prea repede întunecată de falşii propovăduitori impuri şi pentru că orice învățătură nouă, oricât de pură şi de adevărată ar fi ea la început, atrage nişte conducători, din care se formează o castă preoțească, iar aceştia nu se mai ating de plug sau de sapă, mulțumindu-se să-i învețe pe ceilalți. Apoi capătă tot mai multă putere, voind să ducă un trai din ce în ce mai bun. Ei bine, ce va face o astfel de castă privilegiată cu învățătura cea pură, ne-o arată toate popoarele cunoscute. Cred că nici nu are rost să mai vorbim despre aceasta! Părerea mea - care, fără îndoială, păleşte în fața înțelepciunii Tale - este că un om ca Tine sau ca acest tânăr de lângă Tine poate fi un adevărat Mesia al popoarelor, pentru că voi posedați, într-o măsură mai mult decât suficientă, adevărata înțelepciune vie, necesară pentru aceasta, precum şi puterea care izvorăşte din ea.

2.Dar, pentru aceasta, ar fi necesare măsuri deosebite! În primul rând, ar trebui să fie eliminați toți oamenii decăzuți, apoi toate templele, şcolile, casele de rugăciune, preoții şi învățătorii de până acum! Nu ar trebui să mai rămână nici o urmă a civilizației actuale, ci doar oameni ca voi şi alți câțiva, ici-colo, care să aibă drept principală preocupare menținerea şi răspândirea, să zicem, a învățăturii Tale, lăsând la o parte orice alte preocupări pământeşti. Această veritabilă mişcare mesianică ar putea cu siguranță, în timp, să aducă salvarea tuturor oamenilor. Dar fără aceasta, nu vom avea de-a face decât cu diferite ajustări sau peticiri, care nu vor reuşi să ajute omenirea.

3.Da, pe alocuri se vor forma grupuri, mai mari sau mai mici, care vor accepta învățătura Ta, o vor înțelege şi chiar o vor menține pură o bucată de vreme, însă la scurt timp după aceea ele vor fi atacate de tiranii cei puternici ai acestei lumi - aşa cum am văzut în urmă cu câteva ceasuri -, care vor nimici grupurile respective, sau ele însele vor numi noi învățători şi păstrători ai acestei învățături, din care se vor forma, treptat, aceiaşi preoți pe care îi avem acum pretutindeni, cu miile.

4.Mai presus de orice, pentru ca asimilarea învățăturii Tale să fie fructuoasă, este necesar ca oamenii să renunțe total la avantajele materiale lumeşti, de orice fel ar fi ele. Ar trebui ca ei să nu râvnească niciodată să aibă mai mult decât un plug, o sapă, un topor şi un ferăstrău, pentru îndeplinirea necesităților stringente ale vieții, şi să nu acorde importanță decât formării lor interioare, pur spirituale - atunci da, ar fi posibil acest lucru. Dar unde poți găsi aşa ceva acum?! Cine renunță la nenumăratele sale interese materiale lumeşti?

5.Dacă învățătura Ta adevărată, pură şi divină va fi sădită în această mlaştină lumească, vom vedea o mulțime de buruieni răsărind printre vlăstarele nobile încolțite din semințele învățăturii Tale! Da, dacă am putea avea o lume a noastră, izolată de toți ceilalți oameni, cred că am putea menține neîntinată învățătura mult mai mult timp. Altfel însă, nu va fi cu putință!

6.Prin urmare, aceasta este părerea mea despre Mesia, pe care, în special iudeii, îl aşteaptă degeaba. Se poate să mă fi înşelat şi în această privință, dar cum, în conformitate cu spusele Tale, fiecare om poate să ajungă la desăvârşire acționând personal asupra transformării vieții sale interioare, înseamnă că el nu mai are nevoie de un Mesia decât dacă acesta este asemenea Ție - adică un înțelept adevărat, cunoscător al tuturor sferelor vieții. Tot restul nu este decât o himeră poetică, ce nu conține nici o urmă de adevăr, asemenea unei tufe de trandafiri înflorite, dar pline cu spini, ale cărei fructe nu valorează nimic - pentru că nu hrănesc omul şi nici nu pot fi folosite în alt scop. Ce crezi despre părerea mea?”

Capitolul 204 - Despre Mesia şi despre mântuire

1.Eu am spus: „În linii mari, sunt de acord cu părerea ta, excepție făcând unele amănunte despre formarea, răspândirea şi menținerea unei astfel de învățături, cu toate că, în anumite privințe, punctul tău de vedere nu este lipsit de valoare.

2.În ceea ce priveşte distrugerea oamenilor şi a lucrărilor lor lumeşti, aşa ceva s-a petrecut în vremea lui Noe, ceea ce a şi fost descris de Moise, într-un mod simbolic, dar un om înțelept, cunoscător al corespondențelor simbolice, poate să înțeleagă din această descriere cum s-au petrecut lucrurile cu adevărat din punct de vedere istoric.

3.Însă ce au devenit oamenii care au descins din preacuviosul şi înțeleptul Noe, după numai câteva sute de ani?

4.Încă de pe vremea lui Avraam, Sodoma şi Gomora au fost distruse prin foc şi pucioasă, împreună cu celelalte zece oraşe, din cauza păcatelor lor prea mari. Oameni şi animale au fost nimicite, astfel încât nu a rămas nici urmă din aceste oraşe, în locul lor se află acum Marea Moartă, în care nici până în zilele noastre nu poate trăi vreo vietate. Nici măcar păsările nu zboară pe deasupra ei.

5.Pe vremea lui Moise, ani la rând, Egiptul cel decăzut a fost lovit de cele şapte nenorociri binecunoscute, care au ucis două treimi din oameni şi din animale, iar izraeliții descendenți ai fraților lui Iosif, care fuseseră nevoiți să-şi găsească refugiul acolo în urmă cu două sute de ani şi care erau cei mai buni muncitori din regat, dar trebuiau să suporte opresiunea şi persecuțiile crudului faraon, au fost conduşi afară din această împărăție, aşa încât aceasta a căzut curând pradă sărăciei celei mai mari şi anarhiei. Dar ea s-a ridicat din nou, devenind bogată şi puternică, chiar prea puternică, fiind mai apoi din nou pedepsită cu război, foamete şi ciumă! Uită-te la ea şi vei vedea că lucrurile sunt şi acum la fel, atât acolo, cât şi în restul lumii!

6.Din aceste câteva lucruri pe care ți le-am spus, vei înțelege că distrugerea oamenilor păcătoşi nu aduce binefăcătoarele roade imaginate de tine; căci înrăirea unui om sau a întregii omeniri îşi are rădăcinile nu atât în voința cea esențialmente rea a omului - aşa cum crezi tu acum -, ci mai mult în senzitivitatea sufletului, care este necesară vieții, şi în inerția acestuia de a recunoaşte şi a urma cu consecvență căile luminii.

7.Pentru că sufletului îi place foarte mult tihna şi inactivitatea, omul îşi va căuta ajutoare şi slugi care să muncească în locul lui sau cel puțin să-l ajute. El va deveni curând bogat şi puternic şi va începe să domnească, va da legi şi va face tot felul de lucruri în favoarea sa. Vezi tu, astfel ajunge un suflet care nu mai are tragere de inimă să acționeze. Acesta este motivul degradării tradiției unor popoare întregi, care astfel s-au îndepărtat tot mai mult de spirit, pentru a se afunda în materie.

8.Inerția sau plăcerea crescândă pentru lenevie sunt şi rămân la originea tuturor relelor şi viciilor, iar această trăsătură a sufletului omenesc, care reprezintă spiritul răului, este numită «Satana» în Scriptură. Acesta este şi «răul originar», de care suferă toți oamenii şi de care nimeni nu-i poate elibera în afara unui adevărat Mesia - venit din cerurile adevăratei vieți şi ale activității supreme a acesteia.

9.Căci toți înțelepții cunoscuți de pe acest pământ şi-au dat seama că există un rău originar al oamenilor. Dar nu au reuşit să afle în ce constă el şi cum poate fi combătut. Aceasta va fi misiunea lui Mesia, de a elibera pentru totdeauna oamenii, prin învățătură şi prin faptă, de acest rău, a cărui consecință este moartea sufletului!

10.Dar eliberarea va fi autentică şi eficientă numai dacă oamenii vor folosi pentru aceasta, întocmai şi cu credință, mijloacele indicate; în caz contrar, ei se vor dovedi a fi aceiaşi oameni răi care fuseseră înainte de venirea lui Mesia. Căci Mesia cel venit din ceruri nu-i va elibera de răul lor decât pe cei care vor trăi conform învățăturii Sale. Nimeni să nu se aştepte din partea Lui la minuni sau la acte de magie, în ceea ce priveşte eliberarea de propriile defecte pe care le-am amintit!

11.Ca mărturie a faptului că El este Acela, Mesia va face mari miracole. Dar acestea nu vor fi pentru folosul şi binele direct al sufletului cuiva, ci doar pentru a trezi credința şi a impulsiona sufletul să acționeze conform învățăturii care îi va fi dată.

12.Astfel, Mesia va fi asemenea unei gazde bune şi bogate, care pregăteşte un mare ospăț şişi trimite slujitorii să invite toți oamenii din țară să ia parte la marele ospăț. Săraci şi bogați, mici şi mari, slabi şi puternici, neputincioşi şi măreți, toți vor auzi vocea care-i cheamă prin gura mesagerilor. Cei care vor veni vor fi săturați; dar cei care nu vor vrea să vină nu vor fi aduşi cu forța. Pentru gazdă este totuna dacă ei vor veni sau nu; însă vor beneficia de marele ospăț numai cei care vor răspunde chemării.

13.Ospățul va fi chiar învățătura lui Mesia. Cine o va asculta şi o va urma va lua parte cu adevărat la marele ospăț şi se va bucura din plin de binefacerile acestuia. Însă pentru cel care doar o va asculta, dar nu o va transpune în faptă din toate puterile sale, va fi ca şi cum s-ar afla în fața unei mese îmbelşugate, pline cu bucate dintre cele mai bune, însă nu ar mânca nimic, şi atunci e totuna dacă onorează sau nu invitația la acel ospăț. Ei, acum ai aflat cum este şi cum va rămâne cu adevăratul Mesia! Ce părere ai despre aceasta?"

Capitolul 205 - Explicarea conceptului de Mesia

1.Hiram a spus: „Aşa m-am gândit şi eu! Omenirea trebuie mai întâi să fie învățată despre deplinul adevăr al vieții şi apoi trebuie încurajată să acționeze respectând cu strictețe această învățătură; atunci se va putea elibera cu uşurință de tara ei originară, care poartă numele de «inerție», şi astfel se va elibera şi de toate celelalte rele ale trupului şi ale sufletului, care izvorăsc din ea.

2.Dar eu cred că Ție nu-ți lipseşte nimic pentru a fi un Mesia desăvârşit, căci Tu cunoşti mai bine ca oricine acest rău originar în profunzimile lui! Se poate să mă înşel în această privință, dar sunt totuşi de părere că un alt Mesia nu ar putea da oamenilor o învățătură la fel de bună ca a Ta, căci Ție îți sunt cunoscute toate faptele şi gesturile tuturor oamenilor şi creaturilor şi Ție Ți se supun toate puterile naturii, toate spiritele şi toți zeii. Drept să-Ți spun, pentru noi, cei de aici, Tu eşti, împreună cu tânărul de lângă Tine, un adevărat Mesia şi nu ne interesează părerea celorlalți oameni de pe pământ. Dacă nu eşti suficient de bun pentru ei, n-au decât să-şi caute un altul în India, în Persia sau în Egipt!

3.Dar, în ceea ce priveşte învățătura Ta, care este un adevărat precept esențial pentru viața trupească şi sufletească a oamenilor de pe acest pământ, cred că am descoperit care este fundamentul ei! Iubirea pentru Dumnezeu, adică pentru Tine, şi, din aceasta, adevărata iubire altruistă pentru aproapele - care trebuie să se manifeste de fiecare dată când cineva are nevoie de ajutor în vreo privință sau alta - este şi va rămâne veşnic piatra de temelie pe care pare a se sprijini întregul sistem al vieții. Dacă omul urmează cu fermitate acest principiu şi îl aplică din toate puterile sale, atunci el se va elibera negreşit, în scurt timp, cel puțin de principalul rău originar! Nu-i aşa că am dreptate?"

4.Eu am spus: „Am ştiut că te vei descurca; căci, într-adevăr, pentru omul lipsit de înțelepciune, un înțelept autentic este cu siguranță un Mesia, adică un mediator (mesziaz) între rațiunea umană şi înțelepciunea spirituală divină, şi doar prin intermediul acestui mesziaz, rațiunea umană poate să acceadă la înțelepciunea divină şi să devină una cu ea.

5.Cu cât este mai înțelept mediatorul, cu atât mai mare va fi reuşita lui în privința celui pe care-l ghidează. Şi dacă acesta din urmă păşeşte fără abatere pe căile interioare ale luminii spirituale, el va rămâne în această lumină şi viața acelei lumini va deveni a sa - acea viață care nicicând nu va sfârşi prin moarte -, pentru că viața luminii spirituale este eternul adevăr, neschimbat şi nepieritor şi trebuie să rămână pe veci ceea ce este; căci doi şi cu doi vor face întotdeauna patru.

6.Aşa cum este cu acest adevăr, care a fost doar un exemplu, la fel este cu toate adevărurile divine, spirituale din ceruri. Ele sunt şi rămân în eternitate şi reprezintă de fapt chiar Viața adevărată, căci nu există adevăr fără viață. Astfel, sufletul care s-a identificat în întregime cu aceste adevăruri nu mai poate să moară niciodată, ci, devenit el însuşi lumină şi adevăr, va deține însăşi Viața - aceasta fiind bineînțeles consecința firească a lucrării pline de dăruire, săvârşite de un mediator autentic.

7.Prin urmare, dragul Meu Hiram, ai deplină dreptate să Mă consideri un adevărat Mediator şi un Mântuitor. Dar în Scriptură stă scris că Mijlocitorul făgăduit va fi Fiul Celui Prea înalt! De aceea, nu se cade ca Mijlocitorul drept şi măreț între omenirea decăzută de pe acest pământ şi Supremul Spirit al lui Dumnezeu să fie un fiu al acestui pământ, oricât de înțelept ar fi el! Ar trebui ca El să aibă o natură şi nişte calități cu totul divine pe care, la nevoie, să le afişeze în văzul lumii! Ce crezi despre aceasta?"

Capitolul 206 - Mărturia lui Hiram despre Domnul

1.Hiram a spus: „Şi nu este la fel şi în cazul Tău?! Cine este înzestrat, ca Tine, cu toate calitățile divine, acela nu duce lipsă de natura divină. Iar cine le are pe acestea este un adevărat Fiu al Celui Preaînalt. Cel Preaînalt trebuie să simtă o bucurie foarte mare pentru faptul că are un astfel de fiu şi, prin această bucurie, Fiul va fi unit pe deplin cu El.

2.Căci pe Dumnezeu, ca Spirit pur şi atotputernic, pătruns de înțelepciunea cea mai profundă, Îl poate încânta doar ceea ce este foarte asemănător Lui, şi nu mirosul cărnii arse de bou, de vițel sau de oaie. Iar Tu îi semeni atât de mult încât s-ar putea spune că, în spirit, eşti identic cu El! De ce altceva ar mai fi nevoie pentru ca un fiu vremelnic al acestui pământ să fie totodată un Fiu desăvârşit al lui Dumnezeu?! Acesta este, în mod evident, cazul Tău, Doamne şi Învățătorule, şi poți foarte bine să fii acel Mediator dintre Dumnezeu şi toate popoarele. Ceea ce ne uimeşte însă, este faptul că ai venit la noi, în acest colț ascuns de lume, de parcă am fi singurii oameni de pe Pământ pe care Ți-ai propus să-i înalți cu adevărat până pe culmile Spiritului Tău.

3.Ei bine, Doamne şi Învățătorule, iată ce cred eu despre Mesia în general şi despre Tine în particular, iar Aziona este întru totul de aceeaşi părere cu mine.

4.Eu, fiind, păgân din naştere, nu cunosc din religia iudaică mai mult decât am aflat, în parte de la Aziona, în parte de la alți iudei. În aceste vremuri se vorbeşte tot mai mult despre un posibil Mesia, în special pe la iudei, pentru că ei nu vor să accepte stăpânirea romană, şi o vor accepta din ce în ce mai puțin. De aceea, este de înțeles că şi-L imaginează pe El şi venirea Lui în această lume prin tot felul de simboluri stranii şi ridicole. Dar dacă iudeilor le va fi trimis un Mesia, aceasta cu siguranță nu va fi din cauza romanilor. Căci romanii sunt ei înşişi, în anumite privințe, un fel de mici mesia pentru iudei, mai ales pentru cei săraci, cărora templierii le-ar fi supt până şi ultima picătură de sânge dacă bieții de ei nu ar fi avut protecția romană.

5.Tocmai datorită aroganței acestor iudei din Templu, care calcă în picioarele lor murdare tot ce este sfânt, neprihănit şi adevărat, şi din cauza faptului că au adus poporul iudeu într-o asemenea stare de ignoranță şi de prostie, a devenit cât se poate de necesar un Mesia de genul Tău, care ar fi pentru cei sărmani o adevărată binecuvântare din ceruri. Eu am spus ce aveam de spus, Doamne şi Învățătorule. Acum Te rugăm să ne adresezi şi Tu câteva cuvinte!”

6.Eu am spus: „Da, trebuie să vă mărturisesc că nu prea mai am ce să mai adaug în această privință; căci voi doi ați priceput atât de corect această situație, încât nu mi-a rămas nimic sau aproape nimic de adăugat. Adevăr vă spun, nu am întâlnit atâta înțelegere în întregul Israel! Eu sunt, într-adevăr, Cel pe care voi L-ați recunoscut în Mine. Dar voi nu sunteți decât primii care ați recunoscut fericirea vieților voastre, însă mai sunt şi alți oameni în acest sat. Cum le veți arăta şi lor acest adevăr? Nu trebuie să o faceți deodată, ci doar treptat, pentru că, altminteri, libertatea voinței lor ar avea de suferit, întrebarea este: cum veți proceda?”

7.Aziona a spus: „Va fi într-adevăr destul de dificil, pentru că ceilalți sunt chiar mai cinici decât eram noi! Dar, cu timpul, vom reuşi. Eu sunt de părere că, şi în cazul credinței, este mai uşor să comunici cu un om inteligent decât cu un credul, care acceptă imediat totul ca fiind adevărat, dar care mai apoi nu este capabil să înțeleagă ceea ce a acceptat. Oamenii de aici nu cumpără niciodată blana ursului din pădure, ci analizează totul la lumină, din toate punctele de vedere. Dar o dată ce s-au pronunțat în favoarea unui anumit lucru, îl acceptă în totalitate. Astfel, credem că ne vom descurca bine cu rudele şi cu prietenii noştri.

8.Dar începe să se lumineze de ziuă şi în curând întregul golf va fi foarte animat, căci aici trebuie să mergem la pescuit înainte de răsărit, dacă vrem să prindem ceva. Pescuitul în timpul zilei nu merită osteneala. Vecinii noştri îşi pregătesc deja cele necesare. Va trebui să plecăm îndată şi noi doi, dacă vrem să avem peşte proaspăt pentru micul dejun. Întrucât am pescuit lângă Tine, pe timpul acestei nopți, atât de multe lucruri minunate pentru sufletele noastre, este datoria noastră de onoare să ne îngrijim ca şi voi să aveți tot ce vă trebuie aici, la noi, şi am dori ca aceasta să se realizeze nu numai prin dărnicia voastră miraculoasă, ci şi prin propriile noastre eforturi.

9.Eu am spus: „Nu vă faceți griji! Ne vom ocupa noi să aveți suficient peşte! Dar, dacă tot vreți să faceți ceva, strângeți mai întâi aceste lănci, sulițe, săbii şi lanțuri şi depozitați-le undeva. Apoi goliți corabia şi luați în primire comorile sale! După aceea veți putea folosi foarte bine vasul pentru pescuit. Aduceți-i la Mine pe cei doi pescari care au rămas aici, ca să-i învăț ce trebuie să facă de acum înainte!”

Capitolul.207 - Vasul fariseilor este golit şi folosit la pescuit. Curiozitatea sătenilor

1.Hiram şi Aziona au mers imediat în colibă şi i-au adus pe cei doi pescari. Apoi şi-au trezit rudele din coliba învecinată şi au făcut ceea ce le spusesem Eu să facă. Femeile şi copiii nu conteneau să se minuneze de atâtea bogății şi puneau o mulțime de întrebări.

2.Dar Aziona şi Hiram le-au spus: „Acum trebuie să muncim, mai târziu vă vom da şi explicații!"

3.Toți s-au apucat atunci de treabă şi curând au terminat ce aveau de făcut. Apoi au dus pe corabie cele necesare pentru pescuit, iar copiii mai mari ai lui Aziona şi ai lui Hiram au plecat în larg, prinzând în scurt timp o mulțime de peşti mari şi frumoşi, cu care aproape că şi-au umplut bazinele.

4.Între timp, Eu le-am spus celor doi pescari ce aveam de spus într-un mod atât de imperativ, încât ei s-au jurat cu cea mai mare seriozitate că niciodată în viața lor nu vor mai trăda pe cineva, nici pentru toate comorile din lume. Eu le-am arătat apoi o barcă pescărească veche, dar încă bună, a lui Aziona, şi le-am poruncit să plece şi să nu spună nimănui de unde vin şi ce s-a petrecut cu marea corabie, căci foştii ei proprietari nu mai există, iar cei cărora le aparține acum o stăpânesc pe drept, cu tot ce se află pe ea.

5.Cei doi mi-au mulțumit apoi, promițând să respecte cu sfințenie, toată viața lor, ceea ce leam spus, s-au urcat în barcă şi au plecat cât de repede au putut. Le-a luat mai bine de două ceasuri să ajungă în satul lor, unde nu au fost primiți bine pentru că nu au adus acasă bani şi amândoi aveau neveste rele. A trebuit apoi să meargă timp de o săptămână la pescuit pentru a compensa timpul pierdut. Dar, deşi au fost asaltați cu tot felul de întrebări, de genul: unde au fost şi ce au făcut, ei au rămas muți precum peştii şi nu au dat nici un răspuns.

6.Hiram şi Aziona, care se achitaseră de sarcinile lor, au venit şi Mi-au mulțumit din toată inima pentru captura cea bogată şi M-au întrebat ce să pregătească pentru micul dejun.

7.Eu am spus: „Aduceți peştele pe care-l aveți, proaspăt prins azi-dimineață. Mai aduceți pâine şi vin! Dar să fie suficient de mult ca să le ajungă şi vecinilor voştri, şi invitați-i şi pe ei la masă! În timpul micului dejun vom discuta mai multe lucruri deosebit de importante. Voi face o introducere pe înțelesul vecinilor voştri, uşurându-vă astfel munca. Acum puteți pleca să faceți pregătirile! Eu mă voi odihni un ceas, împreună cu ucenicii Mei."

8.Cei doi au plecat atunci la bucătărie ca să dea poruncile necesare pentru pregătirea mesei, apoi s-au dus la vecini, care erau încă ocupați cu peştele, şi i-au invitat la masă. Vecinii au fost foarte mirați, dar totodată încântați de această invitație, exprimându-şi uimirea şi cu privire la pescuitul deosebit de bogat pe care îl avuseseră şi care-i scutea de această ocupație pentru o lună de acum înainte, câştigând astfel timp pentru a-şi mai repara puțin colibele.

9.Aziona le-a mai spus: „Şi chiar vă va fi mult mai uşor, pentru că în această noapte, în timp ce voi dormeaţi, am primit în dar o mulţime de unelte necesare în construcţie!”

10.Vecinii au întrebat ce se petrecuse în timpul nopţii, căci auziseră din colibele lor, în toiul somnului, ţipete şi urlete puternice. De asemenea, spuneau că li s-a părut că toată noaptea fusese lumină aproape ca ziua. Mulţi dintre ei ieşiseră din colibe pentru a vedea ce se petrece, dar nu-şi putuseră da seama, din cauza grămezilor de pietre care separau colibele între ele. Ei rămăseseră liniştiţi, mulţumindu-se să-şi supravegheze colibele unde se aflau femeile şi copiii lor şi spunându-şi, cu obişnuita egalitate de spirit a cinicului: „Ziua care va veni în curând ne va da cu siguranţă explicaţiile necesare!”

11.Hiram le-a spus atunci: „Da, o va face cu siguranţă! O, fraţilor, a fost o noapte cum n-am mai trăit şi probabil că nici nu vom mai trăi vreodată! Dar să nu mai vorbim despre aceasta. Veţi înţelege mai multe în timpul micului dejun, căci nu peste mult timp vom lua masa la Aziona!”

12.Unul a întrebat: „Dar la Aziona nu se află nişte străini, probabil iudei şi greci, care au venit ieri cu corabia?! Cine sunt aceşti oameni? Mai sunt aici sau au plecat? Ei au făcut zgomotul de astă-noapte?”

13.Hiram a spus: „Nu vă mai bateţi capul! Din multe puncte de vedere, acei străini sunt o mare fericire pentru noi; ei sunt oamenii cei mai nobili şi mai desăvârşiţi cu putinţă şi vor rămâne astăzi şi probabil încă vreo câteva zile aici, iar în dimineaţa aceasta chiar vor lua micul dejun cu noi. Ei sunt deosebit de înţelepţi, iar puterea voinţei lor este incomensurabilă. Pe scurt, sunt aşa cum se spune despre zeii cei desăvârşiţi că sunt, adică posedă o înţelepciune supremă şi toate legile naturii se supun puterii voinţei lor. Aceasta ar fi o scurtă descriere a străinilor! Dar nu trebuie să vă temeţi de ei, căci sunt oameni foarte buni şi binevoitori şi nu vor face niciodată rău celorlalţi! Haideţi, pregătiţivă!”

Capitolul 208 - Pregătirile pentru micul dejun

1.Auzind aceste cuvinte, vecinii s-au adunat şi au pornit spre noi, împreună cu Hiram şi cu Aziona.

2.Când au ajuns în faţa colibei lui Aziona şi ne-au găsit dormind, unul dintre ei a spus: „O, mai dorm! Aceasta înseamnă că mai avem timp să dăm o fugă până acasă pentru a le spune alor noştri ce au de făcut astăzi!”

3.Aziona a spus: „O, lăsaţi asta! Fiecare va şti ce are de făcut, căci străinii mei vor avea grijă de toate, la fel cum aseară au avut grijă ca în fiecare colibă să fie suficientă sare şi să se aprindă focul, pentru fierberea peştelui.”

4.„Cum - a spus un vecin - străinii au făcut aceasta?! Ah, trebuie să fie nişte magicieni nemaipomeniţi! Probabil că ne-au întâlnit pe undeva, în timpul călătoriilor noastre, s-au interesat de noi la romani, în Cezareea lui Filip, şi au venit să ne viziteze şi, poate, să ne dea o mână de ajutor!”

5.Aziona a spus: „Ei ştiu într-adevăr foarte bine cum ne ducem noi traiul şi ce am făcut până acum. Dar nu ne-au mai văzut şi nici nu ne-au mai întâlnit vreodată în timpul călătoriilor noastre. Şi eu am crezut la început că sunt magicieni, dar nu este aşa. Cine sunt ei, şi în special învățătorul lor, veți afla chiar astăzi. Mai ales învățătorul este o ființă cum n-a existat altul pe acest pământ, de când gândesc oamenii şi îşi însemnează evenimentele lumii pe tăblițe de bronz. Deocamdată este de ajuns ce ați aflat. Gândiți-vă la ce v-am spus! Iar eu voi merge la bucătărie să văd dacă masa este gata."

6.Aziona şi-a găsit oamenii muncind cu foarte mult spor la pregătirea bucatelor. Focul ardea vesel în cămin şi toate grătarele, oalele şi tigăile erau pline cu peşti, din care deja fuseseră scoase oasele, în maniera orientală. Nu duceau lipsă nici de ierburi aromatice, care să dea un gust mult mai bun peştelui. Aziona a aruncat o privire şi în cămară, să vadă dacă era pâine. A găsit cămara plină şi mai multe ulcioare şi alte vase prețioase, luate de pe corabie, erau umplute cu vinul cel mai bun.

7.Aziona a spus atunci, cu mare încântare: „O, Doamne, doar Ție Ți se cuvine toată slava şi mărirea, căci toate acestea sunt rodul bunătății şi puterii Tale!"

8.Soția lui a auzit aceste cuvinte şi l-a întrebat la ce domn se referă, căci până atunci crezuse că ei sunt oameni liberi, care nu au nici un stăpân.

9.Aziona i-a spus însă: „Eşti femeie, deci eşti proastă şi nu te pricepi la nimic în afară de pregătirea peştelui! Cine oare ne-a adus toate aceste bucate? Cel care a făcut aceasta, Acela este Domnul şi marele nostru binefăcător! Acum lasă întrebările şi vezi-ți mai bine de treaba pe care o ai de făcut!"

10.Femeia a tăcut chitic, căci ştia că era mai bine să nu discute cu bărbatul ei în astfel de momente. Cu toate acestea, cuvântul «Domn» i-a rămas în inimă şi s-a mai gândit încă mult timp la el.

Capitolul.209 - Aziona şi Hiram discută cu vecinii lor

1.Apoi Aziona s-a întors la vecini, dintre care cei mai mulți se întinseseră între timp pe iarbă. Hiram l-a întrebat dacă bucatele erau pregătite şi dacă nu ar trebui să-i trezească pe cei care dormeau şi să-i cheme la masă.

2.Aziona a spus: „Cred că nu este cazul, deoarece spiritul deosebit de treaz al acestor oameni nu doarme şi ştie tot ce este şi se petrece aici. Cred că nu le va scăpa nici faptul că masa este pregătită!"

3.Hiram a spus: „Da, da, ai dreptate. Ei sunt mai treji pe timpul somnului decât suntem noi ziua! Să aşteptăm până se trezesc. Avem suficient timp!"

4.Un alt vecin a spus: „Vrei să spui, Hiram, că aceştia aud şi văd în somn tot ce se petrece aici?"

5.Hiram a spus: „Nu numai ceea ce se petrece aici, ci şi ceea ce este şi se petrece acum în întreaga lume, şi chiar tot ce a existat, există şi va exista în întreaga infinitate, ceea ce s-a petrecut cu eternități în urmă şi ceea ce se va petrece peste eternități!"

6.Vecinul a spus: „Prietene Hiram, nu cumva razele puternice ale soarelui ți-au încins prea tare creierul? Aceste cuvinte ale tale sunt atât de ciudate încât începem să te compătimim cu toții. Ce muritor își va putea imagina vreodată infinitatea spațială, cine poate concepe durata eternă a fluviului temporal? Cu siguranță că noi nu, iar aceştia, nu mai mult decât noi şi cu atât mai puțin în timpul somnului! Da, este posibil să fie foarte înțelepți şi să aibă o voință puternică. Dar deplina cunoaştere a infinității spațiului, a eternității timpului, a tuturor puterilor naturii şi a esenței luminii şi vieții nu poate fi concepută de nici un înțelept limitat de pe acest pământ şi cu siguranță că nici de aceşti străini!

7.Dacă există sau nu vreo ființă divină, care să pătrundă aceste concepte până în profunzime, este o mare întrebare, la care nici un înțelept muritor nu a putut să răspundă satisfăcător, astfel încât explicându-le celorlalți oameni, aceştia să poată spune: «Ei, acum avem măcar o vagă idee despre aceasta!»

8.Da, dragul meu Hiram, despre aceste concepte s-a vorbit mult în Atena - în marea şcoală pe care am urmat-o şi eu - dar fără vreun rezultat mulțumitor! Care a fost concluzia numeroaselor discuții şi discursuri? Faptul că cea mai mare realizare a unui înțelept constă în a înțelege că nu ştie nimic şi că, deşi se numără printre cei mai mari înțelepți, nu se află totuşi nici măcar pe treapta cea mai de jos a templului în care Marea Zeiță a înțelepciunii își păstrează cu grijă comorile, în spatele uşilor ferecate!

9.Da, iubitul meu prieten, este destul de greu să mă convingi! Dar să lăsăm aceasta acum. Străinii încep să se mişte şi e mai bine să nu ne găsească la trezire în toiul unor astfel de discuții despre concepte imposibile!”

10.Hiram a spus: „A vorbit bătrânul grec împietrit din tine, când ți-ai imaginat că am fost încins de razele soarelui. Dar te înşeli amarnic şi sper că peste vreo două ceasuri vei judeca şi vei vorbi altfel! Căci nu vei putea pricepe ce se ascunde în aceşti oameni decât după ce vei vorbi o vreme cu ei. Nici eu nu sunt o persoană nehotărâtă, care-şi schimbă părerile de la o zi la alta, şi cu atât mai puțin conducătorul nostru, Aziona. Dar amândoi am devenit acum alți oameni şi l-am părăsit pe Diogene. Cu siguranță că acelaşi lucru se va petrece şi cu tine, şi cu ceilalți tovarăşi ai noştri. Dar acum s-a trezit învățătorul şi ucenicii Săi. Să-L întrebăm dacă vrea să ia micul dejun.”

11.Eu am spus: „Mai aşteptați până ce soarele se ridică peste orizont, apoi aşterneți masa!”

12.Ucenicii au început să se ridice de pe jos şi de pe bănci. Unii au mers direct la lac şi s-au spălat. Eu însă nu am făcut la fel, iar Aziona a venit repede la Mine şi M-a întrebat dacă am nevoie de apă pentru a Mă spăla.

13.Eu i-am răspuns: „Prietene, din Mine provin toate apele. Cum aş putea avea nevoie de ele pentru a Mă spăla? Dar, ca să nu supărăm pe nimeni, adu-Mi un ulcior cu apă de izvor!”

14.Aziona s-a grăbit să caute un ulcior gol, dar nu a găsit nici unul; căci toate ulcioarele şi celelalte vase erau pline-ochi cu vinul cel mai bun!

15.Derutat, s-a întors la Mine şi a spus: „O, Doamne, iartă-mă, Te rog! Nu este nici un vas în întreaga colibă care să nu fie plin cu vin!”

16.Eu am spus: „Bine, atunci adu-Mi un vas plin cu vin şi Mă voi spăla o dată şi cu vin!”

17.Aziona a adus îndată un vas cu vin, iar Eu m-am spălat cu el.

18.Parfumul delicios al vinului a ajuns şi la nasul oaspeţilor, iar unii au spus: „Aha, cred că vom saluta pe cineva mai măreţ chiar decât un patrician al Romei! Căci e prima dată să aud despre cineva că se spală, nu cu uleiuri şi ape parfumate, cum fac cei bogaţi, ci cu un vin preţios!"

19.Când i-am înapoiat vasul lui Aziona, era la fel de plin ca atunci când mi l-a dat, cu toate că, în aparenţă, spălându-Mă, consumasem tot vinul. Aziona le-a arătat aceasta şi vecinilor, care au rămas muţi de uimire.

Capitolul.210 - Filozoful Epiphan

1.Cel care în discuţia cu Hiram pomenise mai înainte cuvintele «infinitate», «eternitate» şi altele asemănătoare şi care se numea Epiphan i-a spus acum lui Hiram: „Da, i-a reuşit foarte bine acest truc persan! Totuşi, nu pot să înţeleg un lucru: de unde a luat Aziona vinul cel parfumat şi vasul cel preţios?"

2.Hiram a spus: „Dar, prietene Epiphan, îţi spun că acestea sunt pure miracole săvârşite prin Voinţa Aceluia care tocmai S-a spălat cu vin! N-ai auzit ce răspuns i-a dat lui Aziona când acesta L-a întrebat dacă are nevoie de apă?"

3.Epiphan a spus: „Da, am auzit, dar răspunsul său era - exact în stilul magicienilor din India şi Persia, căci şi aceia se dau în fata profanilor drept creatori ai focului, ai apei şi ai altor elemente, învăluindu-se într-o aureolă cu care nici Zeus în persoană, dacă ar exista, nu ar îndrăzni să se înconjoare când ar veni pe pământ. Ai văzut doar tu însuţi în Memfis cu ce emfază extraordinară îşi făceau reprezentaţiile magicienii de acolo! Până la urmă ne prinseseră şi pe noi în capcană, astfel încât nu mai lipsea mult şi am fi început să-i venerăm. Cine poate să facă ceva ieşit din comun îşi permite să şi spună vorbe mărețe. Probabil că este la fel şi în cazul acestuia! Dar ceea ce mă uimeşte cu adevărat, după cum ţi-am spus deja, este vinul. De unde l-o fi luat Aziona?"

4.Hiram a spus: „Am vrut să-ţi spun, dar m-ai întrerupt. Vezi, Cel care i-a spus lui Aziona: «Din Mine provin toate apele; cum aş putea avea nevoie de ele pentru a Mă spăla?», Acela a creat vinul, doar prin Voinţa Sa, din apă, iar acum, chiar şi din aer. Căci golise mai înainte vasul! Ei, ce spui despre aceasta?"

5.Epiphan a spus: „Da, dacă este aşa, este într-adevăr foarte puternic! Se spune că unii magicieni indieni au o putere a voinţei şi a privirii ieşită din comun, cu care pot stăpâni într-o clipă chiar şi animalele cele mai feroce, acestea rămânând ţintuite locului, de parcă nu ar mai avea viaţă, şi făcând apoi tot ceea ce vrea magicianul. Se spune că aceştia poruncesc şi vântului, norilor şi trăsnetelor! Dar nu ştiu dacă pot să facă vinul cel mai gustos din apă sau din aer. Despre magicienii din vechime se ştie că puteau să transforme apa în sânge şi să facă să plouă cu broaşte şi cu şerpi. Bineînţeles, nu-ţi rămâne decât să crezi aceste lucruri din auzite, pentru că nouă nu ne-a fost dat niciodată să vedem aşa ceva. Însă ceea ce a făcut acest om am văzut cu ochii noştri şi de aceea gândim în sinea noastră: dacă aşa ceva este cu putinţă, atunci şi celelalte pot fi. Dar să

lăsăm acestea acum, căci Aziona vine deja cu bucatele şi ne este atât de foame! Mai bine să amânăm discuţiile pe mai târziu!”

6.Toţi au fost atunci poftiţi la masă. S-au aşezat şi, la îndemnul Meu, au început să mănânce cu poftă. În curând au terminat peştele şi apoi s-a adus pâine şi vin.

7.Când vecinii au gustat pâinea cea delicioasă şi vinul cel cu totul deosebit, s-au înveselit, iar Epiphan a spus, privind scrutător: „Da, acum încep şi eu să cred că în cazul de faţă nu este vorba de o magie obişnuită; căci, din câte ştiu eu, aşa ceva nu s-a mai pomenit pe pământ! O, vinul e infinit de bun!”

8.Eu am spus: „Este foarte bine că ai rostit cuvântul «infinit»! Căci puţin mai devreme i-ai reproşat lui Hiram că din cauza soarelui dogorâtor care l-a înfierbântat a afirmat că puterea Voinţei Mele este cea care pătrunde întreaga infinitate a spaţiului şi pe cea a timpului, că în Mine sunt unificate toată puterea, lumina şi viaţa şi că toate lucrurile care umplu spaţiul infinit, atât cele spirituale, cât cele şi materiale, îşi au originea în Mine. Ei, ce crezi acum despre aceasta? Ce înţelegi tu prin noţiunile: «infinitate», «eternitate», «spaţiu», «timp», «putere», «lumină» şi «viaţă»?

9.Căci, vezi tu, prietene drag, atâta timp cât îi spui cuiva că vorbeşte în astfel de termeni impunători şi expresivi despre un om ieşit din comun pentru că a fost înfierbântat de razele soarelui, înseamnă că trebuie să ai tu însuţi o viziune mai bună despre cum stau lucrurile, căci îi poţi spune vecinului tău că bate câmpii numai atunci când tu ştii mai bine. Spune-mi deci ce crezi despre termenii pe care ţi i-am enumerat!”

10.Epiphan a rămas pe gânduri la această întrebare a Mea, dar şi-a revenit repede şi a spus: „O, bunule învăţător, este cu siguranţă imposibil pentru un muritor să explice cu claritate aceşti termeni; căci aici se aplică literal proverbul: «Nimeni nu poate da cuiva ceea ce el însuşi nu are»!

11.Cum ar putea micul om limitat să conceapă infinitatea spaţiului? Deşi cu gândul poate să pătrundă, în toate direcţiile, profunzimi insondabile, se poate spune că, în raport cu spaţiul fără limite, el va rămâne tot în acelaşi punct. Tot astfel, omul nu va putea măsura nici timpul prezent, trecut sau viitor, pentru că el este la fel de limitat în ceea ce priveşte dimensiunile temporale pe cât de limitat este în raport cu spaţiul.

12.Din experienţă, se ştie că putem întotdeauna vorbi despre un spaţiu limitat şi despre o perioadă de timp bine definită, căci ceea ce este limitat poate concepe ceva asemănător lui, dar niciodată ceva ce îi este total diferit. La fel este şi cu înţelegerea termenilor «putere», «lumină» şi «viaţă». Omul are cu siguranţă o putere, o lumină şi o viaţă. Dar până acum nici un înţelept nu a reuşit să dea o definiţie clară, comprehensibilă şi completă acestor termeni, aşa că nici eu nu pot, pentru că nu sunt nici pe departe înţelept. Ţi-am răspuns la întrebare, bunule învăţător. Şi Ţi-am fi profund recunoscători dacă Tu ne-ai da o explicaţie satisfăcătoare pentru aceşti termeni.”

1.Eu am spus: „Bine, voi face întocmai, fiți deci atenți! Tu spui că ceva care este limitat în sine nu va putea cuprinde niciodată ceea ce este nelimitat. Eu însă îți spun că, asemenea spațiului infinit care-l înconjoară, fiecare om ascunde în el infinitul şi eternul, în fiecare fibră a corpului său material şi, cu atât mai mult, în sufletul şi mai ales în spiritul său.

2.Gândeşte-te la divizibilitatea, care merge în infinit, a fiecărei părți a trupului tău, oricât de mică ar fi ea! Unde se termină aceasta?! Apoi gândeşte-te la puterea nelimitată de procreație a oamenilor, a animalelor şi a plantelor! Unde se opreşte ea?

3.Ai descoperit vreodată limita până la care un suflet trezit îşi poate înălța gândurile? Dacă sufletul are deja un spațiu infinit al gândurilor, ce să mai zicem atunci de spiritul etern şi divin care sălăşluieşte în el şi care este însăşi puterea, lumina şi viața?

4.Eu îți spun: acest spirit este cel care creează şi ordonează totul în om; sufletul este doar corpul său substanțial, la fel cum trupul carnal este un recipient al sufletului, până ce acesta dobândeşte o anumită forță. O dată ce aceasta se petrece, el devine tot mai mult spirit, adică viața însăşi, care ea în sine este o adevărată putere şi lumină perfectă ce creează fără încetare, din ea însăşi, spațiul, formele, timpul şi durata formelor, le animă şi le conferă autonomie. Şi, din cauză că apar din infinitatea şi din eternitatea vieții pe deplin adevărate, acestea cuprind infinitatea şi eternitatea în şi prin ele însele, pentru toate vremurile şi eternitățile.

5.Astfel, nici un om nu poate afirma că este o ființă limitată, în toate particulele sale, chiar şi în cele mai mici, se află infinitatea şi eternitatea, şi de aceea el poate concepe ceea ce este infinit şi etern.

6.Cine crede că trăieşte doar o perioadă limitată de timp se înşală foarte tare. Nimic nu este trecător în om, chiar dacă, în mod necesar, trupul său material se transformă, aşa cum se transformă şi trebuie să se transforme orice substanță materială de pe pământ, deoarece menirea ei ultimă, provenită din puterea adevăratei vieți, este aceea de a deveni ea însăşi viața cea adevărată, de-a pururi imuabilă.

7.Atunci când diferitele părți şi organe materiale, infinit de diverse, deci şi cele ale trupului uman, se transformă, ele nu încetează totuşi să existe, ci se perpetuează la nesfârşit în forme din ce în ce mai spirituale, şi, prin urmare, mai nobile. Cine dintre voi ar putea spune că a murit ca prunc, doar pentru că, ajuns la maturitate, nu a mai păstrat nimic din forma pe care o avea inițial, când era mic?

8.Luați un bob de grâu şi puneți-l în pământ! El va putrezi şi nu va mai exista sub forma în care este acum. Dar, din această putrefacție, veți vedea cum începe să crească o tulpiniță, în vârful căreia se va forma un spic, care va conține o sută de boabe. Care dintre voi este capabil să vadă această putere în bobul inițial? Şi totuşi, această putere trebuie să existe în el, altfel nu ar fi posibil ca el să producă acel spic cu o sută de boabe asemănătoare!

9.Acum avem o sută de boabe de grâu, pe care le vom pune în pământ! Din acestea vor creşte o sută de spice cu câte o sută de boabe fiecare, deci, în total, zece mii de boabe. Vedeți, cele zece mii de boabe trebuie să fi fost prezente în mod spiritual în acel unic bob de grâu, la fel cum şi acesta la rândul său trebuie să fi fost conținut în

primul bob, care a căzut din mâna lui Dumnezeu întro brazdă mănoasă a acestui pământ, altfel nu ar fi fost posibilă această înmulțire. Iată încă o dovadă a faptului că infinitul şi eternitatea sunt prezente chiar şi într-un bob de grâu.

10.Probabil că în sinea voastră veți spune: «Da, aşa este în cazul unui bob de grâu care a fost semănat în pământ; dar ce se petrece cu boabele care sunt măcinate, devenind făină şi mai apoi pâinea care urmează să fie mâncată de oameni sau de animale?» Iar eu vă spun vouă: este chiar mai bine! Căci, în acest caz, bobul trece într-o viață superioară, în cadrul căreia - ca parte integrantă a ei - se poate multiplica în nenumărate idei şi forme conceptuale vii. Doar teaca materială va fi eliminată prin excremente şi, chiar şi în această formă, ea se va transforma într-un element mai nobil, care este humusul fertil, grație căruia spiritul din germen dă naştere diferitelor seminţe şi aspiră la nemurire. Ceea ce se petrece cu tulpina şi cu teaca plantelor se petrece, sub o formă mai nobilă, şi cu trupul carnal al omului.

11.Astfel, nu veți găsi nimic trecător şi limitat în om, nimic care să nu evolueze către atingerea unui anumit scop spiritual. Iată de ce este foarte posibil ca omul să înțeleagă infinitul, eternitatea, timpul, spațiul, puterea, lumina şi viața, pentru că toate acestea sunt prezente în el.

12.Bineînțeles că înțelegerea acestor aspecte depinde, mai înainte de toate, de educația pe care el a primit-o, care este o lumină călăuzitoare pentru suflet. Dacă aceasta îi lipseşte - ca în cazul majorității oamenilor -, atunci îi lipseşte esențialul şi, fără această lumină spirituală, sufletul omului percepe cu siguranță cu mult mai puțin din ceea ce se află în el însuşi decât percepe un orb mediul înconjurător sau un obiect care tocmai se apropie de el.

13.Spune-Mi acum, tu, Epiphan, ce ai înțeles din vorbele Mele? Abia după aceea îți voi spune dacă este adevărat că Spiritul Meu cuprinde spațiul infinit şi eternitatea. Vorbeşte deci liber şi fără teamă!"

Capitolul 212 - Îndoiala lui Epiphan şi întrebările sale

1.Epiphan a spus: „Bunule învățător, această explicație extraordinar de înțeleaptă a ta este asemenea unui fulger în noapte! Ea luminează, pentru moment, calea şi împrejurimile ei, dar dacă vrem să ne urmăm drumul, nu mai vedem nimic. Totuşi, parcă a început să se facă ceva mai multă lumină şi în mintea mea, iar din cuvintele tale îmi dau seama că eşti un foarte bun cunoscător al naturii şi al oamenilor.

2.După părerea ta, omul ascunde în el ceea ce este infinit, deci şi ceea ce este etern. Însă prin aceasta, poate oare el însuşi, chiar având cea mai bună educație, să conceapă infinitul, eternitatea, puterea fundamentală, lumina şi viața însăşi? Aceasta este o altă întrebare foarte importantă. Nu vreau să spun despre infinitate că este ceva intangibil pentru un om deosebit de treaz în spirit - căci talențele oamenilor sunt diferite, şi unul pricepe ceva cu mare uşurință încă de la început, în timp ce un altul nu reuşeşte să

pătrundă acele taine nici printr-un mare efort de gândire sau prin căutări îndelungate, care durează ani în şir; cred însă că orice om al cărui spirit s-a aventurat măcar un pic dincolo de limitele animalice ale vieții umane obişnuite va consimți că nu este uşor să înțelegi asemenea lucruri.

3.Omul poate să priceapă şi să învețe multe; dar eu, bazându-mă pe argumente fondate, aş pune totuşi la îndoială faptul că el, în condiții obişnuite, poate înțelege pe deplin aspecte pentru a căror explicație integrală ar fi necesară o eternitate. Omul nu învață lucrurile decât unul după altul, şi pentru aceasta îi trebuie timp. Dacă învață multe, va avea nevoie de mult timp, iar dacă trebuie să învețe infinit de multe, de infinit de mult timp va avea nevoie. Însă viața omului este scurtă, deci învățarea aceasta infinită devine destul de problematică.

4.Desigur, ai vorbit despre un Spirit Creator Divin, care sălăşluieşte în suflet la fel cum sufletul sălăşluieşte în trup, afirmând că acest Spirit, fiind creatorul omului şi fiind el însuşi identificat cu aceste concepte, este «familiarizat» cu infinitul şi eternitatea şi pătrunde totul cu lumina şi cu viața sa veşnică. Sună foarte înțelept, chiar foarte mistic - aceasta a fost de altfel dintotdeauna caracteristica tuturor teozofilor, înțelepților, preoților şi magicienilor - însă asta nu schimbă cu nimic problema noastră. Unde şi cum poate un om să intre într-o relație plenar conştientă şi activă cu spiritul său divin astfel încât, devenind un spirit-om divin desăvârşit, să dobândească o înțelegere foarte clară a tuturor lucrurilor, iar forța voinței sale creatoare să facă din el cu adevărat stăpânul întregii naturi? Aceasta, învățătorule iubit, este o cu totul altă întrebare!

5.Aş avea tot respectul față de cel care mi-ar putea răspunde la această întrebare într-un mod simplu, autentic şi practic. Dar să nu-mi vină cu tot felul de înflorituri retorice şi fraze mistice; căci nici un om nu a învățat vreodată ceva bun şi adevărat din acestea, şi tocmai din acest motiv omenirea nu a făcut progrese în înțelegerea aspectelor spirituale, ci a decăzut permanent. Cine vrea să-l învețe pe aproapele său ceva superior şi înălțător, acela să vorbească clar şi pe înțelesul lui, altfel ar face mai bine să tacă. Cine este magician şi poate realiza lucruri miraculoase pentru amuzamentul oamenilor profani, n-are decât să se învăluie în mister; căci misterul este aici la el acasă şi el nu face rău nimănui. Dar dacă magicianul vrea să formeze ucenici, care să realizeze cu timpul aceleaşi lucrări ca el, trebuie să lase deoparte toate tainele şi să aducă în locul lor adevărul fără ocolişuri.

6.De ce au avut Platon şi Socrate atât de puțini discipoli? Pentru că au fost nişte mistici, care nu s-au înțeles nici pe ei înşişi şi cu atât mai puțin au putut fi înțeleşi de ceilalți! Diogene şi Epicur au vorbit clar şi deslușit şi de aceea au avut o mulțime de adepți, chiar dacă învățătura lor nu-i oferea omului nici un fel de confort pe acest pământ şi considera că viața încetează după moartea trupului.

7.Epicur a fost bogat şi a recomandat bunăstarea în această viață limitată în timp, întrucât, susținea el, după moarte totul se sfârşeşte. Diogene a vrut să aibă o învățătură cu o aplicabilitate generală, pentru că şi-a dat seama că doctrina lui Epicur putea să le aducă fericirea doar celor bogați, în timp ce pe cei săraci i-ar fi făcut să fie, dimpotrivă, tot mai nefericiți. De aceea, el a propovăduit sărăcia şi restrângerea cea mai drastică a necesităților umane, iar discipolii lui au fost mai numeroşi pentru că fiecare s-a regăsit mult mai uşor în aceste principii exprimate clar şi fără nici o mistică.

8.Aristotel a fost foarte admirat pentru discursurile sale energice şi a fost un mare filozof. Dar numărul discipolilor săi nu a fost niciodată prea mare, şi chiar acei puţini discipoli ai săi erau doar cercetători şi logicieni, ale căror teorii ale probabilităţilor frizau adesea ridicolul; căci, după ei, tot ceea ce părea posibil în mod logic, raţional, devenea posibil şi din punct de vedere material. În anumite condiţii, într-adevăr, este o învăţătură foarte comodă pentru magicieni, iar esenienii o folosesc de mult, deşi, de fapt, pentru ei înşişi şi pentru prietenii lor, ei sunt mai degrabă epicurieni şi mai mult sau mai puţin cinici!

9.Dar unde este marele adevăr al vieţii? Oare toate acestea sunt doar un capriciu al hazardului? Principiul cauzal şi ordonator aflat la originea tuturor lucrurilor poate el oare să fie mai prost decât efectele sale şi este oare posibil ca o forţă pe deplin oarbă să dea naştere unei fiinţe conştiente de sine şi înzestrate cu gândire?

10.Misticii prezintă un Dumnezeu atotputernic şi omniscient, iar milioane de oameni se întreabă: «Unde este El şi cum arată?» Însă la această întrebare ei nu primesc nici un răspuns credibil. Dar poezia le vine în ajutor şi, dintr-o dată, pământul se umple de zei mici şi mari, iar oamenii cărora le este lene şi se tem să gândească încep să creadă în ei, şi această credinţă este aproape o dublă moarte pentru om; căci ea îl face, atât din punct de vedere fizic, cât şi moral, inactiv şi trândav, ceea ce este un fel de moarte.

11.Cine este un înţelept adevărat, acela să expună profunzimile adevărului la lumina zilei şi să le arate clar oamenilor care este esenţa şi scopul vieţii lor. Atunci se vor găsi întotdeauna milioane de oameni care să-i ridice un adevărat monument etern în inimile lor; căci un om drept va primi întotdeauna cu braţele deschise adevărul curat.

12.Din câte văd eu, tu, prietene drag, vrei să-i înveţi pe oameni adevărul pur şi nu cred că-ţi lipsesc calităţile necesare pentru aceasta. Răspunde-mi la aceste întrebări, la care, din câte ştiu eu, până acum nu a putut răspunde nimeni cu claritate, şi vei fi pentru inimile noastre o imensă mângâiere! Dar nu veni cu jumătăţi de măsură, căci de aşa ceva chiar nu ducem lipsă!”

Capitolul 213 - Despre necesitatea credinţei adevărate şi lucide

1.Eu am spus: „Dragul meu Epiphan, dacă nu le-aş fi dat deja lui Aziona şi lui Hiram răspunsurile şi învăţăturile cele mai clare, aş fi venit imediat în întâmpinarea cererii tale întemeiate. Dar am făcut aceasta deja, şi cei doi ştiu foarte bine cum stau lucrurile. Cu aceeaşi claritate cu care leam explicat Eu lor, vă vor explica şi ei vouă. Tot ce vă va mai rămâne de făcut este să trăiţi punând în fapte aceste învăţături şi, după aceea, însuşi spiritul vostru divin vă va revela tot ceea ce va trebui să ştiţi ca să rămâneţi pe calea cea dreaptă.

2.Dar nu trebuie să respingeţi credinţa, căci fără ea, cu mult mai greu vă veţi atinge ţelul.

3.Este de la sine înțeles că există două fațete ale credinței, însă adevărata credință de lumină înseamnă, înainte de toate, să acorzi întreaga ta încredere, fără a păstra în inimă nici cea mai mică îndoială, unui om care este demn de aceasta şi care cunoaşte esența lucrurilor, iar apoi să admiți ceea ce el spune ca fiind purul adevăr, chiar dacă pe moment nu-i înțelegi întreaga profunzime.

4.Vezi tu, cine vrea să învețe matematici superioare trebuie mai întâi să creadă tot ceea ce i se spune în legătură cu aceasta. Abia apoi, pe parcurs, după ce a înțeles mai adânc valoarea cifrelor şi a mărimilor, demonstrațiile vor începe să i se dezvăluie în toată claritatea lor. La fel este şi aici!

5.Dacă un om de bună credință îți povesteşte ceva din experiența sa, la început poți doar să crezi ceea ce ai auzit şi, de asemenea, să pui imediat în faptă cunoştințele cele noi, şi astfel vei dobândi tu însuți experiența prin care să poți înțelege cu claritate ceea ce altfel nu ai fi putut înțelege nici prin cea mai perfectă explicație.

6.De exemplu, dacă cineva ți-ar descrie cu multă răbdare oraşul Roma, până în cele mai mici detalii, tu tot nu-ți vei putea face o imagine clară despre marele oraş. Însă dacă tu vei da crezare totală spuselor povestitorului, ele vor trezi în tine o dorință puternică de a vedea cu propriii tăi ochi Roma şi te vei strădui să găseşti o ocazie pentru a ajunge acolo. Ocazia ivindu-se, tu vei ajunge la Roma şi vei fi uluit de oraşul care - vei constata - corespunde întru totul descrierilor ce ți-au fost făcute; dar îți vei da seama totodată cât de diferită este realitatea, în comparație cu imaginea pe care ți-ai creat-o în mintea ta!

7.Însă, în momentul în care ai ajuns să contempli oraşul în realitate, faptul de a fi avut încredere în descrierea fidelă ce îți fusese făcută ți-a dăunat sau ți-a folosit? În mod evident, ți-a fost de un real folos! Căci, în primul rând, fără această descriere nu s-ar fi trezit în tine dorința de a vedea oraşul, iar în al doilea rând, dacă ai fi ajuns acolo fără să ai nici un fel de cunoştințe despre el, ai fi trecut prin el asemenea unui orb, nu ai fi îndrăznit să întrebi pe nimeni ce este una sau alta şi, din teamă şi din plictiseală, nu te-ar fi interesat decât să pleci de acolo cât mai repede. Dacă nu ai fi dat crezare descrierii făcute, ar fi fost ca şi cum aceasta nici nu ar fi existat pentru tine, deoarece o credință parțială nu este cu mult mai bună decât lipsa oricărei credințe; căci ea nu mobilizează pe nimeni la acțiunea adevărată şi vie.

8.Cred că acum îți poți da seama că, la aflarea unei noi învățături, cel puțin la început, credința nu trebuie să lipsească. Poți, bineînțeles, să verifici învățăturile şi fundamentul lor, dar pentru aceasta trebuie mai întâi să le fi admis - pe baza autorității învățătorului, conferite de onestitatea sa, ca fiind adevăruri de o mare valoare, chiar dacă nu le-ai înțeles încă în mod profund; căci această înțelegere nu apare decât atunci când condițiile pe care le pune însăşi învățătura sunt îndeplinite. Şi doar dacă această înțelegere nu apare, poți spune, ridicând din umeri: «Fie această învățătură este doar o născocire, fie eu nu îndeplinesc încă toate condițiile cerute.» Atunci este timpul să vorbeşti mai îndeaproape cu învățătorul, să ceri mai multe informații şi să afli dacă respectarea exactă a principiilor noii învățături a adus efectul aşteptat în cazul altora.

9.Dacă a fost eficientă în cazul altcuiva şi numai în cazul tău nu, atunci vina este în întregime a ta şi înseamnă că ai neglijat sau ai omis anumite lucruri, pe care va trebui să te străduieşti să le redobândeşti, pentru a obține acelaşi rezultat pe care l-a obținut aproapele tău. Iar dacă respectarea strictă a regulilor impuse de noua învățătură nu a dat roade în cazul nimănui, atunci a sosit momentul să întorci spatele unei astfel de învățături false.”

Capitolul.214 - Credulitatea şi superstiția

1.(Domnul): „Dar în afara credinței adevărate, care este necesară, mai există din păcate şi credulitatea, care face ca anumiți oameni trândavi, care nu gândesc, să considere a fi adevărat tot ceea ce li se spune, poate chiar numai în glumă sau cel mai adesea din interes personal. Şi tocmai această credulitate are, în zilele noastre, cea mai mare răspândire pe pământ!

2.Cu astfel de oameni creduli nici nu poți face mare lucru; căci pentru ei este totuna dacă dobândesc sau nu ceva prin credința lor. Ei se mulțumesc doar să creadă, să se mire uneori, dar cu indiferență, şi să respecte prescripțiile exterioare, fără ca aceasta să aibă nici cea mai mică valoare pentru viața lor interioară. Puțin le pasă că aceasta nu le oferă altceva decât cel mult plictiseală. Ei sunt prea leneşi ca să facă ceva profund în viață, fiind asemenea efemeridelor care se agită fără rost în lumina soarelui, doar pentru a putea fi prinse cu mai multă uşurință de rândunele, ca hrană. Nu are rost să mai irosim nici un cuvânt despre astfel de «eroi» ai credinței.

3.Superstiția şi credulitatea au de fapt aceeaşi natură. Singura diferență constă în faptul că superstiția izvorăşte din credulitate, fiind astfel un fruct al acesteia.

4.Urmările incalculabil de rele pe care le are superstiția sunt din păcate foarte evidente şi prezente în întreaga lume; superstiția este cea care a determinat construirea acestor milioane de temple păgâne, adesea cu prețul unor imense sacrificii.

5.Acum a venit vremea ca ea să fie nimicită. Este nevoie de multă muncă, dar deocamdată există prea puțini muncitori curajoşi şi conştiincioşi. Eu am în fața mea un ogor întins, care trebuie lucrat, şi tocmesc lucrători. Dacă voi ați cunoaşte bine căile drepte, ați fi potriviți pentru această muncă. Dar e de la sine înțeles că mai întâi va trebui să cunoaşteți foarte bine noua Mea învățătură a vieții. Când o veți cunoaşte, atunci veți fi de mare folos, având în vedere experiența voastră de viață. Pot să vă asigur cu anticipație că răsplata nu va fi mică nici aici, pe pământ, şi cu atât mai mult în lumea de dincolo. Ce părere ai, prietene Epiphan, despre această propunere pe care v-o fac tuturor şi la care, cu siguranță, nu v-ați aşteptat?

6.Epiphan a spus: „Hm, de ce nu? O dată ce sunt pătruns şi convins eu însumi în întregime de un adevăr, pot foarte bine să devin un învățător al lui, chiar şi fără nici o răsplată, doar de dragul adevărului, şi nu mă tem că aş muri de foame din această cauză. Căci, în ciuda faptului că în aceste vremuri oamenii sunt foarte decăzuți şi egoişti, totuşi

ei nu refuză o nouă învățătură care este bună. Dacă un învățător este bun, ei îl acceptă de bunăvoie, îi ascultă învățătura şi, atunci când încep să intuiască ceva superior şi adevărat, îşi lasă egoismul la o parte, devenind iubitori şi darnici.

7.În această privință, un strop de credulitate nu le strică oamenilor. Căci fără ea este cam greu să fie învățați. Dar învățătorul cel bun trebuie să urmărească, înainte de toate, să nu-şi lase ucenicii să rămână în această credință naivă, nefondată, ci să lucreze cu ei şi să-i îndrume până când aceştia vor fi înțeles foarte clar şi complet învățătura lui. Dacă a reuşit aceasta prin efortul său, a făcut cu adevărat ceva foarte bun pentru oameni şi poate fi sigur că ei îi vor fi recunoscători.

8.Mulți învățători mincinoşi, pretinzând că au o cunoaştere superioară, se bucură de răsplata nemeritată a celor creduli, care-i privesc cu gurile căscate şi îi asaltează cu tot felul de daruri, urmărind să se facă astfel remarcați! Atunci, ce nu ar face oamenii pentru un învățător autentic, care le poate arăta şi explica cele mai mari taine ale vieții, atât teoretic, cât şi practic, bineînțeles, unde este cazul. Pentru-o asemenea învățătură, poți oricând să te bazezi pe mine; dar bineînțeles că mai întâi trebuie să ştiu foarte bine despre ce este vorba: Nu sunt nici surd şi nici greu de cap. Ceea ce au înțeles Aziona şi Hiram, voi înțelege şi eu, la fel ca şi toți vecinii mei; Dar bineînțeles, noi nu cumpărăm niciodată blana ursului din pădure şi nici nu facem negoț cu lână noaptea! Ei bine, prietene şi învățătorule, în ce constă, de fapt, învățătura cea nouă?”

Capitolul.215 - Misiunea Domnului. Epiphan se îndoieşte că oamenii vor înțelege învățătura Domnului

1.Eu am spus: „Iată, în câteva cuvinte, despre ce este vorba: învățătura Mea constă în a-i arăta omului de unde vine el, cine este, unde trebuie să ajungă şi unde va ajunge cu adevărat.

2.Grecii, de fapt înțelepții greci, au spus cu ceva timp în urmă: «Cunoaşterea supremă şi cea mai dificil de atins este deplina cunoaştere de sine!» Vezi, aceasta este misiunea Mea. Căci, fără această cunoaştere, este cu neputință să recunoşti o Ființă Divină Supremă ca fiind la originea tuturor ființelor, a oricărei deveniri şi existențe!

3.Cine nu recunoaşte aceasta şi nu îşi rânduieşte viața, gândurile şi aspirațiile înspre acest unic scop real - de a se cunoaşte pe deplin pe sine şi de a recunoaşte Ființa Divină Supremă ca fiind originea eternă a oricărei existențe şi deveniri - acela este ca şi pierdut.

4.Căci orice lucru, ale cărui elemente componente nu devin din ce în ce mai coerente între ele şi, prin urmare, a cărui stabilitate interioară nu creşte, se descompune curând, nemairămânând ceea ce a fost mai înainte; la fel se petrece şi în cazul omului care nu s-a unificat pe deplin cu el însuşi şi nu a devenit una cu Dumnezeu, în Dumnezeu.

5.Dar omul nu poate ajunge la aceasta decât dacă se cunoaşte pe sine însuşi şi, prin aceasta, Îl recunoaşte pe Dumnezeu ca fiind cauza sa primordială şi necesară, iar apoi acţionează conform acestei recunoaşteri în toate domeniile vieţii sale.

6.Dacă un om şi-a amplificat astfel forţa interioară şi s-a maturizat, el devine stăpânul tuturor puterilor care izvorăsc din Dumnezeu şi, astfel, un domn al tuturor creaturilor materiale şi spirituale. El dobândeşte astfel viaţa veşnică şi nu va mai putea fi distrus de nici o putere.

7.Vezi, aceasta este esenţa noii Mele învăţături care, în realitate, este cea mai veche, pentru că există de când e omul pe Pământ! Darea a fost uitată datorită inerţiei oamenilor şi de aceea Eu le ofer acum celor binevoitori, ca pe o învăţătură nouă, acest străvechi Eden (je den - 'este zi') pe care lau pierdut. Spune-Mi, Epiphan, dacă M-ai înţeles bine şi care este părerea ta!"

8.Epiphan. a răspuns: „Ah, fără îndoială că te-am înţeles şi trebuie să admit că o asemenea cunoaştere, dacă ar fi cu putinţă ca ea să fie universal acceptată de către oameni, ar fi cea mai de dorit şi ar constitui cea mai înaltă realizare pe care o poate obţine vreodată un muritor pe acest pământ. Cred că tu şi tovarăşii tăi cunoaşteţi foarte bine mijloacele prin care să-i ghidaţi pe oameni pe această cale! Dar acum, cu această ocazie, îmi amintesc de un vechi proverb roman, care este într-adevăr foarte înţelept şi care are un câmp larg de interpretare şi aplicare. El spune: Quod licet Iovi non licet bovi! Propheta, poeta et cantores nascuntur, rhetor fit! ('Ceea ce-i este permis lui Jupiter, nu-i este permis boului! Te poţi naşte profet, poet şi cântăreţ, dar orator devii!') Pentru lucrurile şi sarcinile mici, neînsemnate, poate fi foarte bun şi un bou, dar niciodată el nu va putea scoate cu dalta şi cu ciocanul o Minerva dintr-o bucată de marmură!

9.Cei mai înţelepţi dintre vechii egipteni şi greci şi-au dat toată silinţa să se cunoască pe sine şi să cunoască Fiinţa Divină primordială. Însă cât de departe au ajuns ei? Îţi spun cu precizie, până la înţelegerea că a dobândi o astfel de cunoaştere atotcuprinzătoare este de-a dreptul imposibil pentru omul limitat, iar proverbul: Quod licet Iovi non licet bovi! îşi găseşte din plin justificarea.

10.După câte am înţeles din cuvintele şi mai ales din faptele tale, este posibil ca în cazul tău să fie vorba de o excepţie. Dar ca să spui că un om obişnuit, aşa ca mine de exemplu, este capabil să şi facă o idee serioasă despre aceste lucruri, aceasta este o cu totul, altă problemă! Căci există fără îndoială oameni, desigur puţini la număr, despre care se spune că sunt genii şi care posedă capacităţi foarte speciale în cele mai diverse domenii. Unul este încă din faşă clarvăzător şi profet, un altul este un cântăreţ nemaipomenit, un al treilea este sculptor, un al patrulea matematician şi magician - ca să zicem aşa - încă de pe când se afla în pântecele mamei. Unul are o memorie nemaipomenită, un altul are simţul văzului deosebit de dezvoltat, astfel încât poate vedea şi chiar recunoaşte oameni aflaţi la mai multe leghe distanţă.

11.Există deci oameni cu aptitudini deosebite. Dar lor le este imposibil să transmită total acel ceva care aparţine numai geniului, în aşa fel încât discipolul să-l poată reproduce cu aceeaşi măiestrie ca şi el. Ceea ce reuşeşte învăţăcelul este şi rămâne întotdeauna doar o cârpăceală aproape lipsită de valoare.

12.De aceea, eu cred că vom înţelege întrucâtva această nouă învăţătură a ta, dar nu vom ajunge niciodată să o trăim în noi înşine. Este adevărat că tu, fiind un învăţător cum doar rareori se mai poate întâlni, probabil că ştii ce fel de oameni suntem noi. Cât despre noi, vom vedea abia ulterior ce suntem în stare să pricepem şi să facem! Căci noi

apreciem cunoaşterea pură - cu toate că ne putem lipsi cu uşurinţă de ea, pentru că, după cum se poate vedea şi din modul în care trăim, concepţia noastră despre viaţă era perfect satisfăcută până acum cu minimul necesar pentru a supravieţui; dar, după cum spuneam, aceasta nu înseamnă că suntem duşmanii adevăratei cunoaşteri.

13.Hiram şi Aziona mi-au spus cele mai bune lucruri despre tine şi trebuie să le dau crezare, pentru că îi ştiu pe amândoi a fi oameni de încredere. Dar acum este important să mă conving de toate acestea, atât teoretic, cât şi practic. Odată ce voi căpăta această convingere, voi fi un bun şi de neclintit propovăduitor al noii tale învăţături! Dar până acum am vorbit eu; acum spune-mi tu ce crezi!”

Capitolul.216 - Despre puterea miraculoasă a Cuvântului. Răspândirea învăţăturii este mai bună decât facerea de miracole

1.Eu am spus: „Dragul meu Epiphan, ţi-am spus deja că fraţii tăi Aziona şi Hiram te vor lămuri întru totul. Dar, întrucât spiritul tău este atât de deschis cum rar întâlneşti, îţi voi face chiar Eu o introducere adecvată, pe care Hiram şi Aziona o vor putea completa apoi cu uşurinţă.

2.Cu privirea ta pătrunzătoare poţi vedea că sunt un om foarte modest şi simplu, asemănător cu tine şi cu ceilalţi. Mănânc, beau, port veşminte după datina galileenilor şi vorbesc cu aceleaşi cuvinte ca şi tine. În această privinţă, nu vei putea găsi nici o diferenţă între Mine şi tine. Însă atunci când tu vorbeşti, chiar dacă pui în cuvintele tale voinţa cea mai fermă, ele vor rămâne nişte simple cuvinte, având eventual drept consecinţă necesară o anumită acţiune, nu lipsită de efort, dar cu siguranţă fără efecte prea mari. Vezi, în privinţa aceasta este o mare diferenţă între tine şi Mine! Dacă Eu umplu numai unul dintre cuvintele sau gândurile Mele (care sunt de fapt un fel de cuvinte ale spiritului) cu voinţa Mea, în mod necesar şi fără ca Eu să clintesc vreun deget, acel cuvânt va fi urmat şi de un rezultat desăvârşit!

3.Ceea ce pot face Eu prin puterea Cuvântului Meu trebuie să poată face şi fiecare dintre adevăraţii Mei ucenici, deoarece, în definitiv, şi ei sunt ghidaţi de acelaşi Spirit ca şi Mine!

4.Vezi, acesta este un aspect din noua Mea învăţătură, care nu a mai fost cunoscut niciodată, de la începutul lumii până acum, la un asemenea grad de desăvârşire! Priveşte, nu am unelte secrete asupra Mea, nici prafuri sau alifii tainice, în veşmântul Meu nu vei găsi nici un sac. La fel este şi în cazul ucenicilor Mei - nici măcar toiege pentru sprijin nu avem şi mergem tot timpul desculţi!

5.Aşadar, toată averea noastră este doar Cuvântul şi Voinţa, şi cu toate acestea noi avem totul şi nu ducem lipsă de nimic - cu excepţia situaţiilor în care ne supunem de bunăvoie anumitor privaţiuni, pentru a înmuia inimile împietrite ale oamenilor. Ei, oare de ce pot Eu să fac totul doar folosindu-Mă de Cuvântul şi de Voinţa Mea, iar tu nu poţi?”

6.Epiphan a spus: „Da, îmi este foarte greu să-ți dau un răspuns potrivit la această întrebare! Hiram şi Aziona mi-au spus aceleaşi lucruri despre tine, şi eu însumi am savurat vinul pe care tu l-ai făcut din apă şi care, într-adevăr, nu lăsa deloc de dorit. Dacă simplul tău cuvânt, încărcat cu voință, fără ajutorul nici unui alt mijloc secret, a putut face aceasta şi dacă îi poți învăța şi pe alții cum să facă aceste lucruri, atunci trebuie să avem respectul cel mai profund față de tine, față de învățătura şi de cuvintele tale! Căci, din câte ştiu eu, aşa ceva nu s-a mai pomenit.

7.Aş putea să-ți spun foarte bine: «Prietene şi Învățătorule, dă-mi o dovadă a acestei puteri care sălăşluieşte în cuvintele tale încărcate cu voință!» Dar nu am nevoie de aşa ceva, pentru că prefer să fiu învățat mai degrabă prin cuvinte clare, înțelepte şi puternice decât prin miracole. Însă dacă vrei să-mi dai şi o astfel de dovadă, nu cred că mi-ar dăuna nici mie şi nici vecinilor mei. Te rog să consideri aceasta o simplă dorință şi nicidecum o cerință din partea mea!"

8.Eu am spus: „Învățătura este mai bună decât miracolele, căci miracolele constrâng, în timp ce învățătura ghidează şi trezeşte puterea ce stă adormită în ființă. Iar adevărata şi deplina avere a omului este numai ceea ce a dobândit el însuşi prin propriile sale eforturi. Bineînțeles că, în cazul unor oameni ca voi, care sunteți de multă vreme deasupra limitărilor unei credințe coercitive, nici cele mai nemaipomenite miracole nu mai au vreo putere de constrângere, deoarece nu acceptați un lucru atâta vreme cât nu-l puteți integra, pe baza unei explicații clare şi logice, în filozofia voastră de viață. De aceea, aş putea să vă dau ție şi vecinilor tăi o mică dovadă, fără ca aceasta să le dăuneze sufletelor voastre.

9.Dar miracolele pe care le fac Eu pentru confirmarea autenticității noii Mele învățături sunt concepute întotdeauna astfel încât, pe lângă marele folos moral, să le aducă oamenilor şi unul material. Eu cred că ar fi foarte bine pentru voi dacă de acum înainte, ca proaspeți ucenici ai Mei, nu ați mai trăi într-un deşert sărăcăcios şi dacă el ar deveni un ținut foarte rodnic. Sunteți de acord cu aceasta, tu şi ceilalți?"

10.Epiphan a spus: „O, învățătorule, dacă ai putea face aceasta, ai săvârşi într-adevăr un miracol foarte folositor şi demn de toată lauda! Atunci ai fi în mod limpede mai mult decât toți marii înțelepți şi profeți ai lumii, da, ai fi cu adevărat un zeu, iar noua ta învățătură ar trebui să fie deplinul adevăr! Ah, priveşte această adevărată dabuora ('deşert de catran şi naft')! Nimic, în afară de nişte stânci golaşe îndreptate spre nori. Doar la poalele acestui munte de catran mai creşte, ici-colo, câte un mărăciniş sărăcăcios. Din adâncurile lui ies la lumina zilei puține Izvoare, iar singurul loc binecuvântat de pe acest munte negru este o pădure de cedri uscați, aflată sub faleza abruptă. Totul de jur împrejur este gol şi neted ca suprafața unui lac.

11.Acest ținut va fi transformat într-unul rodnic, prin puterea cuvântului încărcat de voința ta?! Recunosc că este puțin cam greu de crezut. Dar tu însuți ai spus deja aceasta în partea introductivă a învățăturii tale şi, chiar dacă ea mi s-a părut destul de misterioasă, te cred, în primul rând, pentru că eşti un om care are o gândire prea curată pentru a-şi bate joc de oameni ca noi şi, în al doilea rând, pentru că ai făcut deja câteva miracole nemaipomenite. De aceea, dacă într-adevăr nu te costă mai mult decât un singur cuvânt încărcat cu voință, te rog să faci aceasta!"

Capitolul.217 - Transformarea miraculoasă a ținutului celui sterp. Despre libertatea de voință a omului și despre abandonarea acesteia în fața Voinței lui Dumnezeu

1.Eu am spus: „Fii atent, căci Eu nu voi spune decât: «Voiesc aceasta!» Acum privește împrejur, dragul Meu Epiphan, și spune-mi cum îți place!"

2.Epiphan, împreună cu Aziona, Hiram și toți ceilalți care erau de față, au amuțit brusc de uimire. Cu ochii mari, Epiphan ba privea de jur împrejur ținutul cel minunat - muntele era împădurit, iar zona țărmului, care avea o suprafață de aproape o mie de pogoane și pe care nu crescuse până atunci decât iarbă rară cu care se hrăneau platinele capre și oi, devenise acum o pajiște luxuriantă -, ba se uita la Mine cu un aer întrebător.

3.După un lung moment de stupefacție, Epiphan a deschis în sfârșit gura și a spus: „Da, pentru a putea realiza într-o clipă așa ceva, trebuie să fii mai mult decât un zeu! Căci zeii pe care-i cunosc eu, din diferitele religii ale egiptenilor, grecilor, romanilor, iudeilor și chiar ale persanilor și indienilor, au nevoie de timp și de o mulțime de mijloace extraordinare pentru a-și face miracolele. Trebuie ca luna, soarele, planetele și o multitudine de alți aștri să se afle în anumite conjuncturi, poziții și raporturi unele față de altele, pentru a-i ajuta să-și înfăptuiască miracolele pe acest pământ, și toate acestea - cu excepția fulgerului care străpunge norii - cer destul de mult timp.

4.Tu însă ai făcut într-o clipă ceea ce un zeu - ca aceia pe care-i cunosc eu din cărți și din scrieri - ar fi realizat, desigur, cu ajutorul oamenilor, într-o perioadă plictisitor de lungă, de vreo câteva sute de ani. De aici, trag concluzia de netăgăduit că Tu ești mai mult decât toți ceilalți zei despre care am auzit și am citit! Doamne și Învățătorule al tuturor învățătorilor de pe acest pământ! Cum, cum și încă o dată cum ai putut face așa ceva?! Va fi cu putință să facem și noi cândva la fel dacă vom aplica noua Ta învățătură?"

5.Eu am spus: „Da, dragul meu prieten Epiphan, altfel nu ți-aș fi vorbit despre aceste lucruri! Cum de este cu putință, ți-am arătat limpede mai înainte, ba îți mai spun chiar că adevărații Mei ucenici vor face cu timpul lucruri mai mărețe pe acest pământ decât cele pe care le-am făcut Eu. Dar bineînțeles că toți adevărații Mei ucenici vor trebui să recunoască faptul că nu pot să facă astfel de lucrări decât dacă spiritul lor este pe deplin una cu Spiritul Meu și numai dacă spiritul lor se consultă de fiecare dată cu Spiritul Meu, spre a ști dacă o anumită acțiune este benefică și necesară. Dacă un ucenic de-al Meu va fi provocat de vreun om puternic să facă un miracol, pentru a-și dovedi înalta sa misiune, iar Eu îi voi spune în spirit: «Nu face aceasta, căci nu este Voința Mea!», atunci, chiar dacă viața lui ar fi în pericol, acel ucenic va trebui să voiască ceea ce voiesc Eu. Dacă totuși el va intenționa să facă acel miracol, nu va putea să-l realizeze, pentru că Voința Mea nu va fi una cu a lui.

6.Doar împreună cu Mine - adică în uniune permanentă cu Spiritul și cu Voința Mea - veți fi capabili să realizați orice, însă în afara acestei uniuni, nu veți realiza nimic. Căci Eu sunt și voi rămâne etern Domnul. Și aceasta, vezi tu, face tot parte din învățătura Mea! M-ai înțeles?"

7.Epiphan a spus: „Desigur, Doamne şi Învăţător al tuturor învăţătorilor! Dar găsesc aici ceva care, după aprecierea mea, contrazice deplina libertate dată încă de la începuturi spiritului uman. Căci dacă eu pot face un miracol numai în cazul în care Tu eşti de acord cu aceasta, înseamnă că voinţa mea este etern dependentă de a Ta, fiind legată de ea, deci nu este liberă.”

8.Eu am spus: „Oh, te înşeli foarte tare! Căci este chiar invers! Cu cât mai strânsă este legătura dintre spiritul omului şi Spiritul Meu, cu atât mai liber devine omul în spirit şi în voinţă, deoarece în Mine se află, nelimitate, suprema libertate şi suprema putere. Doar acela care nu se va uni cu Mine îşi va limita propria sa libertate. Cel care va fi una cu Mine va putea face tot ceea ce pot face şi Eu. Căci, în afara Mea, nu există nicăieri o putere şi o capacitate de acţiune nelimitate.

9.Unirea deplină cu Mine nu îi răpeşte nimănui nici măcar un singur atom din independenţa sa. Ce binefacere şi ce fericire mai mare îţi poţi imagina decât aceea de a acţiona împreună cu Mine, adică cu Spiritul Meu, cu atotputerea Mea, fiind totodată pe deplin independent?! Spune-Mi acum, ce părere ai despre ceea ce ţi-am spus?”

10.Epiphan a răspuns: „Mărite Domn şi Învăţător! Sunt prea puţin iniţiat în această învăţătură foarte nouă şi nemaiauzită până acum, pentru a putea avea o părere clară. Cred că, la fel ca oricare dintre noi, nu pot înţelege întru totul cuvintele Tale şi deci nici nu pot face vreo apreciere. Dar, după câte am înţeles eu din cuvintele Tale, o astfel de viaţă ar fi plină de avantaje. Căci a fi atotputernic, prin contopirea cu Spiritul Divin atotputernic, şi a-ţi păstra totodată deplina independenţă este bineînţeles apogeul pe care-l pot gândi referitor la desăvârşirea vieţii şi cred că acest lucru este posibil, din moment ce Tu spui aceasta.

11.Cât despre modul în care se poate realiza acest lucru, nu are sens să ne facem griji acum, deoarece ar fi în zadar, având în vedere că, fiind cei mai noi ucenici ai învăţăturii Tale, ne lipseşte cunoaşterea necesară. Dincolo de aceasta, în momentul de faţă suntem încă foarte tulburaţi şi bulversaţi din cauza marelui miracol săvârşit de Tine, care nu are asemănare pe acest pământ. Din această cauză, nu putem judeca limpede acum. Doamne, lasă-ne puţin să ne revenim şi să ne adunăm gândurile, pentru ca, având linişte în suflet, să-ţi putem da un răspuns mai bun decât cel pe care Ţi lam dat acum!"

Capitolul.218 - Importanţa liniştii sufleteşti

1.Eu am spus: „Da, da, ai foarte mare dreptate. Pacea - adevărata pace interioară a sufletului - îi este absolut necesară omului, căci în lipsa acesteia el nu poate să priceapă nimic din ceea ce este cu adevărat profund şi măreţ din punct de vedere spiritual. De aceea, vă ofer cu plăcere ceea ce ai cerut adineauri.

2.Totuşi, această stare de pace în care trupul şi membrele nu sunt active, reprezintă pentru suflet nu neapărat un repaus, ci mai degrabă o intensă activitate lăuntrică, prin care sufletul se unifică tot mai mult cu spiritul din el, pe care începe să-l

perceapă. Cerând o asemenea pace profundă, tu sau oricare altul, faceți foarte bine; şi abia după ce vei continua să realizezi zilnic o astfel de liniştire interioară, care este mai degrabă o activitate a sufletului, vei începe să simți marile binefaceri pe care aceasta le aduce în viața ta.

3.Acum voi puteți să vă retrageri în colibele voastre - care au devenit şi ele mai bune, o dată cu pământul pe care se aflau - pentru a vedea toate lucrurile care v-au fost oferite. Iar spre seară să veniți înapoi!

4.Intre timp, Eu Mă voi ocupa de sarcina care Mi-a fost încredințată de către Tatăl Meu, care locuieşte în ceruri şi cu care sunt pe deplin unit. Însă cine vrea să petreacă această zi aici, la Mine, poate să rămână, căci nimeni nu este obligat să plece. Să plece doar cine vrea. Atât una din alegeri, cât şi cealaltă vă va fi de mare folos. Faceți deci după cum doriți!"

5.Toți, în afară de Hiram şi de Epiphan, s-au ridicat şi s-au îndreptat cu paşi grăbiți spre casele lor, nerăbdători să afle ce se petrecuse şi ce transformări se produseseră acolo. Ajungând acasă, au fost cuprinşi de uluire şi de o încântare fără margini pentru că, în locul colibelor sărăcăcioase pe care le avuseseră, existau acum case impunătoare, înconjurate de o mulțime de pomi fructiferi, de viță-de-vie, de ogoare şi câmpii întinse. Ei L-au slăvit pe Dumnezeu Tatăl - despre care aflaseră de la Mine -, pentru că dăduse unui pământean o asemenea putere.

6.Epiphan şi-a stăpânit pornirea de a pleca şi el, spunându-Mi: „O, Doamne şi Învățător al tuturor învățătorilor! Eu prefer totuşi să rămân aici. Ceea ce le-a fost dăruit celorlalți prin Grația şi prin divina Ta putere mi-a fost fără îndoială dăruit şi mie - o binefacere pentru care noi toți, şi copiii copiilor noştri, nu vom putea niciodată să-Ți mulțumim, să Te slăvim şi să Te preamărim îndeajuns de mult.

7.Dar oricât de mare este această binefacere pe care ne-ai făcut-o, ea nu se compară cu binele pe care învățătura Ta ni l-a adus în suflete. Căci numai prin el am devenit, din ființe sălbatice asemenea animalelor, oameni în adevăratul sens al cuvântului. Tu ne-ai arătat viața cea adevărată şi ne-ai învățat să-i cunoaştem valoarea.

8.Noi, care odinioară nu iubeam decât moartea, avem acum o mare şi adevărată dragoste pentru această viață, care permite cele mai mari realizări, în toate domeniile, în timp ce moartea rămâne întotdeauna moarte şi nu permite nici cea mai mică perfecționare. Tocmai din această cauză prefer, o, Doamne şi Învățătorule, să rămân acum aici, ca să nu-mi scape nimic din ceea ce gura Ta cea cu adevărat sfântă ne va mai învăța."

9.Eu am spus: „Ceea ce au făcut ceilalți este bine. Dar ceea ce faci tu e şi mai bine. Căci fiecare cuvânt ce iese din gura Mea este lumină, adevăr şi viață. Dacă primeşti cuvintele Mele în inima ta şi le urmezi, dobândeşti, o dată cu ele, viața cea adevărată şi eternă.

10.Însă dacă cineva ascultă cuvintele Mele, dar nu acționează în conformitate cu ele, acestea nu-i vor aduce viața, ci numai judecata şi moartea. Şi aceasta nu este Voința Mea, ci doar eterna ordine a lui Dumnezeu, iar Eu nu pot să ajut un om dacă el nu vrea să se ajute singur.

11.Căci dacă i se dă unui înfometat mâncare, iar el nu o mănâncă, ci doar se uită la ea, nu cel care a oferit mâncarea este de vină că respectivul om va muri de foame, ci singurul vinovat este chiar acela care nu a vrut să mănânce. La fel este şi atunci când Eu ofer unui om Cuvântul Meu, ca pe pâinea cea adevărată din ceruri, însă el doar îl ascultă şi nu îl urmează. De aceea, nimeni să nu fie un simplu ascultător al Cuvântului Meu, ci fiecare să acţioneze conform lui, şi atunci sufletul său va fi într-adevăr hrănit cu pâinea cea din ceruri şi el nu va mai vedea, simţi sau gusta vreodată moartea, deoarece prin aceasta el însuşi a devenit adevărata viaţă divină. Ai înţeles acest lucru?"

Capitolul.219 - Curajul lui Epiphan

1.Epiphan a spus: „Oh, acesta este adevărul cel mai desăvârşit şi el îmi este clar, fără nici o altă explicaţie! Să presupunem că un om oarecare vrea să-şi construiască o casă. El cere sfatul unui constructor, care îi şi explică, în cuvinte şi imagini, cum să procedeze. Dar, în loc să ţină cont de sfatul înţelept al constructorului, întrucât i se pare că i-ar fi prea greu şi că i-ar lua prea mult timp, el îmbină pietrele cu grinzile, fără a folosi nici un fel de mortar pentru legarea lor. Apoi se instalează în casa cea nouă şi, pentru scurt timp, locuieşte în ea liniştit, fără a bănui vreun pericol. Mai târziu însă, pe timpul nopţii, vine o furtună şi loveşte zidurile slabe ale casei, iar acestea se prăbuşesc, omorândul pe proprietar. Aşadar, ce a câştigat omul nostru, neurmând sfatul constructorului celui priceput?!

2.Eu cred că la fel eşti şi Tu faţă de noi, oamenii cei orbi şi neştiutori. Tu eşti, în mod evident, acel constructor care a clădit - atât din punct de vedere spiritual, cât şi material - lumea aşa cum este ea, întregul univers şi omul, şi deci eşti cel mai în măsură să ştii ce se cuvine şi ce este bine pentru această creatură raţională, înzestrată cu gândire, judecată şi capacitate de autodeterminare, precum şi ce trebuie ea să facă. Dacă îi arăţi omului, prin cuvinte şi fapte, că Tu eşti negreşit Cel căruia el îi datorează existenţa şi dacă îi indici în continuare şi ce are de făcut spre a-şi împlini menirea pentru care a fost creat, iar omul cel orb şi prost îşi pierde totuşi viaţa eternă din motive materiale, fără valoare, şi primeşte în schimb moartea, atunci el este singurul vinovat. Eu cred că nici un om care a primit o dată învăţătura de la Tine şi Te-a recunoscut ca fiind Cel ce eşti nu mai poate trăi şi acţiona vreodată altfel decât aşa cum i-ai poruncit Tu, şi va face aceasta plin de iubire şi de bucurie.

3.Desigur că vor apărea unele piedici şi greutăţi în calea respectării învăţăturii Tale, din cauza răutăţii, orbirii, egoismului nemăsurat, orgoliului şi tiraniei oamenilor care trăiesc acum pe pământ. Şi aceasta, pentru că există cu mult mai mulţi oameni răi decât buni. Dar, o dată ce omul ştie ce conţine învăţătura Ta şi ce va dobândi dacă o va urma, pot să i se pună toţi munţii în cale şi toate viforele să se dezlănţuie, căci el va rezista cu tot curajul şi perseverenţa din lume. Căci dacă un călător este atacat de

duşmani, el se apără cu un curaj de leu pentru a nu-şi pierde această viaţă scurtă şi oricum trecătoare, care, la urma urmei, nici nu este chiar atât de importantă; atunci de ce nu s-ar apăra, el cu puterea şi curajul a o mie de lei împotriva duşmanilor care ameninţă să-i ia chiar viaţa eternă?! Cred că am dreptate în privinţa aceasta.

4.Da, oamenii care sunt ataşaţi de această lume vanitoasă, cei care-şi caută mântuirea în gunoiul acestui pământ şi care nu sunt pătrunşi, aşa cum sunt eu, de învăţătura Ta şi nu vor sau nu pot să priceapă care este valoarea vieţii lor, aceia îşi vor pierde bineînţeles curajul atunci când vor fi în pericol şi imediat se vor readânci în vechiul lor gunoi. Dar oamenii ca noi nu se vor lăsa atât de uşor intimidaţi.

5.Îţi spun Ţie, o, Doamne şi Învăţătorule: pentru cel care nu se terne de moartea trupului, în zadar se vor strădui împăraţii şi regii să facă legi aspre! Chiar dacă întregul pământ ar fi nimicit, eu nu m-aş teme pentru pieirea trupului meu: căci ştiu din cuvintele - Tale că sufletul meu, împreună cu Spiritul Tău din el, nu vor muri! Având această convingere, pot să vină oricât de mulţi duşmani, de oriunde, şi nu ne vor speria nici pe mine şi nici pe Aziona sau pe Hiram. Nu ne va păsa de poruncile sau de ameninţările lor. Spune-ne acum, o, Doamne şi Învăţător al vieţii, dacă am sau nu dreptate!"

6.Eu am spus: „Ai întru totul dreptate, şi aceasta cu atât mai mult cu cât te vei comporta întocmai şi când va fi nevoie, la fel ca toţi ceilalţi din acest sat. Dar, pentru că acum ne-am adunat aici şi am reuşit să ne cunoaştem şi să avem încredere unii în alţii - iar pentru Mine este foarte important să nu vă pierdeţi credinţa, indiferent ce s-ar petrece şi cum veţi fi încercaţi -, trebuie să vă mai spun unele lucruri. Aşadar, ascultaţi-Mă!"

Capitolul 220 - Scopul crucificării Domnului

1.(Domnul): „Din punct de vedere trupesc, sunt şi Eu muritor la fel ca şi voi, şi, prin urmare, şi Eu va trebui să părăsesc acest trup. Aceasta se va petrece la Ierusalim, pe cruce, ca mărturie împotriva iudeilor celor răi, a marilor preoţi şi a fariseilor şi pentru judecarea lor. Căci doar aceasta le va putea sfărâma pentru totdeauna puterea, iar Domnul întunericului, care stăpâneşte acum lumea, va deveni neputincios şi nu-i va mai duce pe oameni în ispită şi la pieire la fel de mult ca până acum.

2.Acest «domn» poartă numele de «Satana» şi este minciuna, iluzia, amăgirea, mândria, avariţia, egoismul, invidia, ura, tirania, crima şi desfrâul de toate felurile.

3.Trufia cea mai mare poate fi nimicită doar prin umilinţa cea mai profundă. De aceea, este necesar să Mi se petreacă Mie aceasta. Dar voi să nu vă înspăimântaţi atunci, căci nu voi rămâne să putrezesc în mormânt, ci voi învia în a treia zi şi voi veni din nou la voi, exact la fel ca acum! Abia aceasta va fi mărturia cea mai mare şi mai adevărată pentru sufletele voastre a misiunii Mele divine şi ea vă va întări pe deplin în credinţa voastră. V-am spus aceasta acum pentru ca atunci când va veni momentul să nu vă lăsaţi cuprinşi de mânie împotriva Mea şi să nu părăsiţi această învăţătură. Ce părere ai despre aceasta, dragul Meu Epiphan?"

4.Epiphan a spus: „Domnul şi Învăţătorul meu, Tu eşti mai înţelept şi mai puternic decât toţi înţelepţii şi conducătorii de pe întregul pământ! Trebuie că ai un motiv întemeiat, pe care noi încă nul putem pricepe, pentru a lăsa să se abată asupra Ta aşa ceva. Dar cu siguranţă că, pentru cei foarte răi din Ierusalim, din întregul ţinut şi chiar din întreaga împărăţie a iudeilor va fi o umilire deplină şi o pedeapsă extraordinară faptul că nu vor reuşi să-L ucidă, nici măcar pe crucea ruşinii, pe Acela pe care-l urăsc cel mai mult şi că El va fi din nou, după trei zile, exact Acelaşi care fusese înainte! De aceasta îmi dau foarte bine seama. Totuşi, având în vedere înţelepciunea şi puterea Ta, mi se pare că s-ar putea acţiona şi într-un alt mod, cu totul diferit!

5.Să presupunem că preoţii şi ceilalţi mai-mari ai Ierusalimului ar vedea un miracol săvârşit de Tine, asemănător cu acesta pe care l-ai făcut aici. Chiar şi dacă s-ar opune toate furiile Tartarului, ei tot ar trebui să Te recunoască drept ceea ce eşti. Şi ura lor împotriva Ta ar trebui să se transforme imediat în veneraţia cea mai profundă şi în iubirea cea mai arzătoare. E de la sine înţeles că atunci nu va mai fi necesar să Te laşi crucificat pe infama cruce, destinată doar celor mai mari răufăcători!”

6.Eu am spus: „Da, dacă ar fi aşa, ai avea dreptate. Dar, din păcate, este cu totul şi cu totul altfel! Crede-Mă: acest neam de năpârci, aceşti şerpi care sunt templierii din Ierusalim ştiu exact ce învăţătură răspândesc Eu şi ce făptuiesc. Dar aceasta nu face decât să mărească furia lor şi, cu fiecare ceas care trece, dorinţa lor de a pune mâna pe Mine creşte tot mai mult. Un exemplu grăitor sunt evenimentele din noaptea trecută despre care îţi vor povesti Aziona şi Hiram. Inimile lor sunt împietrite, oarbe şi surde, pline de un orgoliu fără limite, de avariţie şi de o mare dorinţă de a stăpâni. Vezi, în faţa unei astfel de creaturi nu poţi să propovăduieşti nici o evanghelie şi nici să faci miracole! Căci învăţătura şi miracolele Mele distrug vechiul lor renume şi sursa bogăţiilor lor. Tocmai de aceea, templierii nu au nevoie de ele şi acesta este şi motivul pentru care ei sunt cei mai mari duşmani ai Mei.

7.Într-adevăr, aş avea puterea să-i nimicesc pe toţi într-o clipă, aşa cum a mai poruncit deja Spiritul Tatălui Meu care sălăşluieşte în Mine, o dată, pe timpul lui Noe, iar altă dată în vremea lui Avraam, în cazul Sodomei şi Gomorei şi al celor zece oraşe învecinate lor. Dar ce folos a adus aceasta?!

8.Marea Moartă depune şi astăzi mărturie pentru acea pedeapsă, care în Scriptură este descrisă foarte clar. Însă cui îi mai pasă de aceste lucruri şi cine le mai consideră drept un avertisment? Spune-i unui fariseu ceva despre aceasta şi vei risca să fii batjocorit, mustrat şi chiar ameninţat cu o mare pedeapsă! Aşadar, nu se mai poate face nimic altceva decât ceea ce ţi-am spus mai înainte. Asta va constitui o judecată extrem de supărătoare pentru aceşti oameni răi şi îndărătnici, iar pentru ai Mei va reprezenta apogeul iubirii Mele, în timp ce învierea Mea va fi totodată o înviere pentru toţi cei care Mă urmează.”

Capitolul.221 - Propunerile lui Epiphan pentru a se evita uciderea Domnului

1.(Domnul): „O, prietene, îți spun: dacă ar fi cu putință să înlătur acest pahar al suferinței, aş face-o negreşit. Dar, pentru că din păcate acest lucru nu este posibil, mai bine să nu mai vorbim! Tu ştii acum că aceasta se va petrece şi ştii şi din ce cauză. Nici nu e nevoie de mai mult. Însă când voi fi înviat, vă voi boteza Eu însumi cu Duhul cel Sfânt din Mine, iar acesta vă va ghida în toată înțelepciunea şi puterea; iar voi, dacă veți urma învățătura Mea, fiind adevărații Mei copii, veți putea face tot ceea ce pot să fac şi Eu acum. Spune-Mi încă o dată ce părere ai despre această ofertă şi făgăduială!"

2.Epiphan a spus: „În ceea ce priveşte binele pe care noi şi ceilalți oameni îl vom primi conform spuselor Tale, nu pot decât să mă bucur, dar ceea ce va trebui să înduri Tu, aşa cum reiese din cuvintele Tale, datorită prostiei şi a răutății fără seamăn, nu-mi place absolut deloc! Însă dacă nu se poate să fie altfel, facă-se după voia Ta!

3.Îmi este foarte clar faptul că adevărata Ta ființă interioară nu va muri. Căci cine altcineva ar putea să Te învie din moartea trupului în afară de Tine însuți, cu puterea divină care există în Tine şi care este indestructibilă?! Şi, de asemenea, ce importanță are moartea unui trup, pe care-l poți învia oricând vrei?! Însă marea suferință care va însoți uciderea trupului Tău nu-mi este deloc plăcută!

4.Dar Tu eşti Domnul în care sălăşluieşte suprema înțelepciune, putere şi iubire şi Tu ştii mai bine decât oricine ce trebuie sa Ți se petreacă. Astfel, totul va decurge numai conform Judecății şi Voinței Tale, aşa cum tot Voia Ta este ca noi, oamenii acestui pământ, să suportăm atât arşița verii, cât şi gerul iernii - ceea ce nu este foarte plăcut -, iar în finalul acestei vieți pământeşti să îndurăm adesea o moarte dureroasă şi amară. Aceasta fiind Voința Ta, noi nu putem schimba nimic. Cu atât mai puțin vom putea modifica Voința Ta în ceea ce priveşte preasfânta Ta persoană noi, sărmanii viermi pământeşti! Aşa că, facă-se după cum voieşti Tu!

5.Ceea ce totuşi am putea face noi pentru a împiedica această viitoare suferință a Ta - despre care ne-ai vorbit - ar fi, de exemplu, ca eu, Aziona şi Hiram să mergem în Ierusalim la templieri şi, cu desăvârşita noastră elocvență de păgâni, folosind cuvinte alese despre Tine, să îndreptăm eroarea din mințile acestor rătăciți şi să-i facem să aibă sentimente mai bune la adresa Ta. Dacă lucrurile vor decurge aşa, vei putea îndepărta de la Tine acest pahar al suferinței."

6.Eu am spus: „Prietene, nu pot decât să apreciez bunăvoința ta. Însă, vezi tu, pe cât de puțin ai fi tu în stare să îndoi un cedru bătrân, pe atât de puțin ar accepta un mare fariseu sau un Mare Preot vreo învățătură de la tine! În schimb, pot să-ți spun cu exactitate ce s-ar petrece:

7.Te-ar asculta cu bunăvoință, lăsându-te să povesteşti cu toate detaliile despre Mine, fiind zâmbitor şi prietenos! Chiar te-ar întâmpina cu mici remarci şi aparente nelămuriri - toate acestea însă numai pentru a te întărâta şi a te face să vorbeşti cu mai multă ardoare. Şi când va vedea că a aflat de la tine cam tot ce se putea afla, se va schimba la față! La un semn secret, vor veni imediat numeroşi bărbați mascați, te vor prinde şi, mare minune dacă vei mai vedea vreodată lumina zilei! Imediat după aceea, acel Mare Preot, fiind sprijinit de Irod, va trimite o întreagă armată pe urmele Mele,

promițându-le o răsplată considerabilă celor care vor reuşi să Mă prindă, şi îi va tortura pe toți iudeii galileeni, din locurile pe unde am trecut împreună cu ucenicii Mei.

8.Vezi, cu adevărat, aşa ceva nu ar fi de dorit! Cred că îți dai seama că este mai bine aşa: unul pentru toți, dar cu folos, decât toți pentru unul, dar fără folos! Pricepi?"

9.Epiphan a spus: „Da, Doamne, acum am înțeles! Mâncarea este pregătită. Haide acum să ne umplem timpul şi cu altceva înainte de masă!” 10. Eu am spus: „Da, este bine şi aşa. Dar du-te întâi şi trezeşte-i din somn pe ucenicii Mei!”

Capitolul.222 - Ucenicii sunt uimiți de schimbarea ținutului. Despre post

1.Pentru că în ultima noapte ucenicii dormiseră prea puțin, se întinseseră după micul dejun la umbra copacului şi adormiseră profund. Astfel că ei habar nu aveau despre ceea ce am discutat Eu cu Epiphan. Acesta, urmându-mi porunca, s-a dus la ei şi i-a trezit din somn.

2.Când s-au dezmeticit, au făcut ochii mari şi s-au întrebat uluiți unii pe alții unde se aflau, deoarece ținutul era foarte schimbat - deşertul pe care-l ştiau era de nerecunoscut. Coliba lui Aziona fusese inițial construită din pietre diforme, din lut şi din stuf, neavând un aspect prea frumos. În locul ei se afla acum o casă impunătoare, înconjurată de pomi fructiferi şi de o grădină frumoasă. Alături era un grajd foarte încăpător pentru animale şi un hambar mare pentru grâne. Muntele golaş de odinioară era acum împădurit, iar malul mării, care fusese de asemenea pustiu, era înveşmântat cu o vegetație luxuriantă. Era deci de înțeles de ce ucenicii Mei nu se puteau orienta.

3.Petru, Iacov si Ioan au întrebat de Mine, iar Epiphan le-a răspuns că sunt în casă, pentru a Mă ocupa de masa de prânz. Apoi l-au întrebat din nou pe cel care-i trezise unde se aflau ei, iar el le-a răspuns: „Vă aflați în acelaşi loc, care însă a fost preschimbat, doar prin puterea Sa!”

4.Ucenicii însă nu i-au dat crezare lui Epiphan şi s-au gândit că Domnul i-a mutat prin văzduh într-un alt ținut, la fel cum făcuse pe muntele lui Kisjonah. Abia când am venit Eu însumi la ei şi le-am spus că s-a petrecut aşa cum le explicase prietenul Epiphan, au crezut şi au început să se minuneze de puterea şi de măreția lui Dumnezeu din Mine.

5.Eu le-am spus însă: „De ce vă mirați atât de tare din pricina acestui miracol? Nu am făcut acelaşi lucru şi la Marcu?! De mirare ar fi doar faptul că ați putut dormi atât de bine în timpul discuțiilor Mele cu aceşti greci! Dar este adevărat că şi carnea are nevoie de odihnă, însă acum treziţivă, pentru ca nu cumva să fie dus vreunul dintre voi în ispită!

6.Este deja amiază, iar bucatele au fost puse pe masă. Să mergem deci să dăm şi trupurilor noastre hrana cuvenită, pentru ca nimeni să nu poată spune că a dus vreo lipsă alături de Mine. Sunt unii oameni în Ierusalim care țin cu strictețe tot felul de posturi, fiind de părere că astfel vor dobândi împărăția Cerurilor, însă aceia se înşală foarte tare, căci împărăția pe care ei o aşteaptă, după moartea trupului, nu există niciunde.

7.Prin aceasta nu vreau să spun că trebuie să deveniți cheflii şi bețivi, ci dimpotrivă, trebuie să fiți mereu cumpătați şi măsurați în toate şi să vă iubiți unii pe alții; atunci lumea va putea recunoaşte din aceasta că sunteți cu adevărat ucenicii Mei! Să mergem acum la masă!"

Capitolul.223 - Corăbii duşmane la orizont. Furtuna, ca apărare

1.Masa era încărcată cu peştele cel mai bun, cu pâine, cu vin şi cu tot felul de fructe gustoase. La masă Mă aflam Eu, împreună cu cei doisprezece, cu Hiram şi cu Epiphan. Aziona ne servea, iar după ce am mâncat, s-a aşezat lângă noi, la masă. Cum stăteam astfel toți laolaltă privind luciul apei, Epiphan, care avea vederea foarte bună, a zărit mai multe corăbii care se aflau aproape de intrarea în marele golf. Dar, întrucât cei de pe corăbii nu mai puteau recunoaşte, din cauza marilor transformări, ținutul pe care-l ştiuseră înainte foarte bine, se mişcau ba într-o direcție, ba într-alta, trimițând înspre golf doar o barcă, în recunoaştere.

2.Aceste vase reprezentau un fel de ariergardă a corăbiei pe care, la porunca Mea, pescarii o luaseră în noaptea trecută, în conformitate cu dreptul asupra epavelor. Ele navigaseră toată noaptea, precum şi această jumătate de zi, nedând însă de urma celorlalți. Ei credeau că prima corabie se rătăcise, intrând în golful greu navigabil, sau chiar pățise ceva. Dar golful nu mai arăta la fel ca înainte şi de aceea corăbierii nu ştiau unde se află, motiv pentru care au trimis barca în recunoaştere.

3.După ce le-am explicat aceste lucruri celor trei, Aziona a spus: „Ah, dacă descoperă corabia aici, trebuie să fugim mâncând pământul, altfel suntem pierduți!"

4.Eu am spus: „Rămâneți liniştiți. Această barcă se va întoarce imediat înapoi! Voi trimite un vânt care va grăbi întoarcerea ei."

5.În aceeaşi clipă a început o vijelie puternică, care a întors rapid în larg barca şi numeroasele corăbii.

6.Azinoua a spus însă: „Doamne este adevărat că ele au dispărut din raza vederii noastre, dar se vor reîntoarce sigur după ce vântul se va potoli! Oh, acest oameni sunt încăpățânați ca o conştiință încărcată şi îndârjiți precum o boală rea! Ei nu renunță niciodată la intențiile lor, şi chiar dacă aceştia nu vor reuşi, vor veni în scurt timp alții, în acelaşi scop. Dacă vor gasi aici corabia, va fi vai de noi, căci nu se poate face nimic împotriva puterii conducătorilor! Aş prefera să distrug această corabie blestemată, decât să trăiesc permanent cu frica-n sân la gândul că este aici, la noi!"

7.Eu am spus: „Dar Eu îți spun că nu e cazul să te temi din această pricină, deci linişteşte-te! Cei care au fost acum aici nu se vor mai întoarce niciodată, cu atât mai puțin o a doua sau a treia ariergardă; căci Marea Galileii este cunoscută a fi foarte furtunoasă în această perioadă. De frica furtunilor, rareori se mai încumetă altcineva, în afara pescarilor, să pornească în larg, şi în câteva luni, toate acestea vor fi uitate!

8.Căci, dacă se va transmite în Ierusalim că aceia care au pornit în căutarea Mea nu au mai putut fi găsiți şi, prin urmare, trebuie să fi pierit undeva pe mare, Templul va deplânge moartea lor printr-o ceremonie, cei decedați vor fi jeliți timp de trei ceasuri de către bărbații şi femeile care au acest rol, iar mai târziu nu se va mai gândi nimeni la ei. Templul va desemna alte persoane pentru acelaşi scop; acestora li se vor da ordine foarte stricte, precum şi puteri depline, bani şi armele necesare şi vor pleca la rândul lor în misiune, dar se vor întoarce acasă fără să şi-o fi îndeplinit sau poate că nu se vor mai întoarce niciodată, cum a fost cazul celor care ne-au vizitat ieri. Aşa se va petrece, şi acum cred că poți să primeşti fără teamă ceea ce-ți ofer - asigurarea şi protecția Mea."

9.Epiphan a spus atunci: „Prietene Aziona, cu asemenea asigurări, eu aş avea curajul să iau în posesie chiar şi întreaga Romă; mi-ar fi suficient ca acest Domn şi Învățător să-mi spună doar atât: «Du-te acolo şi spune-le: Domnul mi-a dat întregul oraş şi eu vă anunț acum că tot ce se află, trăieşte şi creşte aici este proprietatea mea!» Căci nici un om din această lume nu ar putea să-mi conteste acest drept, care mi-a fost dat de către Domnul şi fiecare ar trebui să se supună Voinței Divine atotputernice!

10.La fel este şi în cazul de față! Ce forță pământească ar putea să învingă puterea lui Dumnezeu? Căci, încă dinainte de a pune mâna pe sabie pentru a porni la luptă, ea ar fi deja anihilată! Da, dacă Domnul şi Învățătorul ar îngădui ca duşmanii să pună mâna pe El, atunci aceştia ar putea chiar să-I ucidă trupul. Dar, atâta timp cât El însuşi nu a rostit acel tainic şi insondabil Fiat! ('Să fie!'), nu va îndrăzni nimeni nici măcar să se atingă de poalele hainei Sale, iar cel care va îndrăzni va păți exact ce au pățit nelegiuiții de ieri! Este limpede că oamenii care înfruntă marile primejdii ale lumii împreună cu acest om cu adevărat divin nu au de ce să se teamă, fiind în deplină siguranță.

11.Priviți acest ținut minunat! Cu mai puțin de un ceas în urmă era un deşert golaş şi neprimitor, o adevărată imagine a morții - aşa cum era şi starea sufletelor noastre, cărora tot El le-a redat viața prin Cuvântul Său; iar acum, puterea miraculoasă şi de necuprins a Cuvântului Său face să crească vegetația cea mai bogată din piatră seacă, pe care a măcinat-o şi a făcut-o să devină un pământ gras şi mănos.

12.Dacă la o suflare de-a Lui nu rezistă nici pietrele şi I se închină toate spiritele fără de număr ale naturii, atunci nici popoarele pământului nu Îi vor rezista. Cum am putea deci noi, care suntem cu certitudine prietenii Lui şi ştim că ne aflăm sub protecția Sa, să mai avem în sufletele noastre vreo urmă de teamă că am putea păți ceva rău?! Sper că, gândindu-te mai mult la aceste lucruri, te vei elibera de orice teamă deşartă."

13.Aziona a spus: „Prietene, ai vorbit drept şi sunt de aceeaşi părere cu tine. Dar omul rămâne totuşi om, mai ales atunci când primejdiile încep să se apropie de el! Nu rareori, aflându-se într-o asemenea stare de frământare lăuntrică, uită esențialul şi, în loc să cugete calm, cu liniştea interioară necesară, se precipită, fiind cuprins de o asemenea frică încât uită şi de cele mai bune şi eficiente mijloace de apărare, care se află chiar sub nasul său.

14.La fel am pățit şi eu adineauri, când am aflat din gura Dumnezeului, Domnului şi Învățătorului nostru rostul intrării acestei bărci de recunoaştere în golf. Dar acum sunt din nou liniştit, în mare parte şi datorită cuvintelor tale."

Capitolul.224 - Întrebările lui Aziona despre viața de după moarte a sufletului

1.(Aziona): „Dar, în timp ce ne simțim atât de bine împreună, mâncând pâine şi bând vin, vreau totuşi să aud din gura Ta, o Doamne, cum este cu viața sufletului după moartea trupului!

2.Din aproape toate învățăturile divine reiese că există două posibilități: pentru noi - să spunem, păgânii - există Elizeul, unde sufletele bune şi care sunt demne de el continuă să trăiască veşnic într-o stare de fericire indescriptibilă, şi mai există Tartarul, unde sufletele rele sunt pedepsite, tot pentru veşnicie, cu tot felul de chinuri nemaiauzite.

3.Iudeii au paradisul şi infernul lor, care, în cele din urmă, sunt cam acelaşi lucru cu Elizeul şi cu Tartarul păgânilor. Indienii au de asemenea - sub diverse forme, nume şi aspecte - o aceeaşi ființă atotputernică ce se prezintă sub două ipostaze: una blândă şi alta teribilă. Tot astfel, zeii din Elizeu sunt cu toții buni, iar cei din Tartar sunt cu toții răi.

4.Iudeii au un Iehova foarte bun şi înțelept, care este asistat de miriade de spirite bune, purtând numele de «îngeri» şi fiind gata oricând să ajute şi să ocrotească oamenii. Dar, opus bunului şi atotputernicului Iehova şi îngerilor săi, există la fel de puternicul Satana, numit şi «Leviatan», de partea căruia se află o mare mulțime de spirite foarte rele, numite «diavoli».

5.Bunul Iehova urmăreşte fără încetare să le facă bine oamenilor şi să-i atragă către El. Dar nu are prea mult succes, deoarece Satana se pricepe mai bine să câştige şi să aducă de partea sa nenumărate suflete, îndepărtându-le astfel de Iehova. Bunul Iehova îl amenință mereu pe Satana cu tot felul de pedepse şi cu judecata. Dar acesta râde şi face mai departe tot ceea ce vrea el. Ce să credem despre astfel de povestiri? O, Doamne, Te rog, spune-ne care este adevărul!"

6.Înainte de a începe Eu să vorbesc, Epiphan a exclamat: „Uitați-vă la conducătorul nostru, Aziona! Într-adevăr, el este mai deştept decât noi toți! Noi am pus până acum tot felul de întrebări, dar el este singurul care a atins acest aspect esențial! Da, Doamne şi Învățătorule, am citit şi eu despre aceste lucruri, în mai multe scripturi, şi ele m-au pus şi pe mine pe gânduri! Fie bătrânii noştri au consemnat tot ceea ce ştiau într-un limbaj simbolic pe care noi nu-l putem înțelege, fie ei pur şi simplu au bătut câmpii, aşa cum fac copiii şi nebunii, mânați de imaginația încă foarte primitivă.

7.Eu, ca un om foarte simplu, având o minte limitată şi fiind înzestrat, cum s-ar spune, cu o inimă bună, nu pot să concep ca rațională supraviețuirea după moarte a unui suflet - care şi-a început viața pământească fie orientat în bine, fie (cel mai adesea) în rău, cum s-a nimerit -, decât cu singura condiție ca această supraviețuire să-i permită să evolueze în continuare, până la cel mai înalt grad de perfecțiune. Este firesc ca, pentru o viață care a fost din diverse cauze începută prost aici, pe pământ, şi care aproape sigur se va încheia şi mai prost, să existe în lumea de dincolo o corecție pe măsură, dar înțeleaptă, pentru ca şi sufletul care în viața trupească de pe pământ a fost rău să ajungă ca acolo, în lumea de dincolo, chiar dacă mai târziu, să se cunoască pe sine şi să-L cunoască pe Dumnezeu cel Preaînalt, precum şi rostul adevărat al vieții lui şi îndatoririle pe care le are.

8.Dar să primeşti şi să înduri acolo pedepse eterne, de o duritate indescriptibilă şi de o asprime inumană pentru scurta viaţă dusă din păcate prost, şi fără nici un alt scop decât pentru ca zeul atotputernic să-şi verse mânia şi să se răzbune la nesfârşit pe creatura cea slabă - nu, eu nu îmi pot imagina toate acestea din partea unui Dumnezeu ca Tine, o, Doamne, nici dacă ai fi în culmea mâniei, cel puțin judecând după cum Te înfățişezi Tu acum cu claritate ochilor noştri.

9.Leul este fără îndoială o fiară foarte rea, şi la fel sunt şi hiena, tigrul, lupul şi ursul. Dar ei pot fi totuşi îmblânziți şi transformați în păzitori ai oamenilor, devenind astfel creaturi folositoare. Dacă astfel de fiare pot fi dresate pentru a face lucruri folositoare, de ce nu ar fi la fel şi cu un suflet uman, care adesea a devenit rău fără voia lui?! Deci, iubite Domn şi Învățător, spune-ne care este adevărul referitor la aceste lucruri foarte speciale, despre care cu înțelepciune Te-a întrebat mai înainte Aziona!”

Capitolul.225 - Copiii lui Dumnezeu (de sus) şi copiii lumii (de jos)

1.Eu am spus: „Vedeți, dragii mei, ceea ce spun scripturile păgâne reprezintă doar un ecou foarte deformat a ceea ce le-a fost revelat cu multă claritate - de acelaşi Duh care sălăşluieşte acum în Mine - primilor oameni de pe pământ.

2.Numai Scriptura iudeilor conține adevărul deplin, dar nu dezvăluit, ci ascuns în simboluri potrivite*, şi aceasta dintr-un motiv foarte înțelept: pentru a nu fi întinat şi desacralizat de copiii impuri şi decăzuți ai acestui pământ.

3.Căci pe acest pământ locuiesc două feluri de oameni. Cei mai mulți dintre ei - şi care îi aparțin propriu-zis acestei lumi - sunt, conform ordonării creaturilor în trepte evolutive, cei al căror suflet şi trup provin exclusiv de pe acest pământ şi pe aceştia îi putem deci numi «copiii lumii».

4.O parte, mult mai mică, a oamenilor acestei lumi sunt doar cu trupul de pe acest pământ, sufletul lor provenind din diferite lumi stelare, uneori ei fiind chiar spirite angelice pure venite din ceruri. Aceştia din urmă sunt însă cei mai rari.

5.Acest al doilea fel de oameni, mult mai nobili, pot fi numiți «copiii lui Dumnezeu». Doar aceştia pot pătrunde şi înțelege tainele împărăției lui Dumnezeu, şi ei au nobila misiune de a-i învăța aceste adevăruri, dacă este cazul, şi pe copiii lumii, după puterea de înțelegere a acestora, şi de a le arăta calea pe care trebuie să meargă, pentru a putea deveni şi ei copii ai lui Dumnezeu şi locuitori ai împărăției Sale.

6.Oamenii care sunt propriu-zis ai acestei lumi, fiind abia ieşiți din noroiul acestui pământ, au o natură mult mai senzuală, deoarece sufletele lor nu au trecut prin nici un fel de şcoală umană unde să învețe să ducă o viață liberă, autodeterminativă. De aceea, la început ei pot fi ghidați numai prin imagini concrete, pentru a ajunge să recunoască Spiritul Divin Suprem şi etern.

7.Vedeți voi, tocmai pentru această majoritate a oamenilor pământului au fost ocultate revelațiile despre împărăția spiritelor, cu ajutorul unor imagini simbolice, mai mult sau mai puțin concrete. Copiii lui Dumnezeu le dezvăluie şi le explică oamenilor aceste imagini, în funcție de capacitatea lor de înțelegere, dar fac aceasta întotdeauna cu măsură, niciodată prea mult dintr-o dată, ci numai atât cât pot suporta copiii lumii şi numai în măsura în care sufletul lor poate să «digere» aceste lucruri. Din ceea ce v-am spus acum, puteți deja să trageți nişte concluzii.

8.Este uşor de înțeles că, după moartea trupului, viața sufletească a oamenilor evoluează treptat, deoarece este cu neputință ca desăvârşirea acesteia să fie un rezultat de moment, datorită faptului că sufletul, la fel ca şi trupul material pe care l-a avut anterior, este o entitate limitată în spațiu şi timp, fiind într-un fel «întemnițat» în frumoasa sa formă umană, şi tocmai de aceea el nu poate înțelege şi asimila decât în mod gradat infinitul şi eternul - atât în ceea ce priveşte spațiul şi timpul, cât şi atotputernicia fără limite a Spiritului lui Dumnezeu şi lucrările Sale.

9.Apoi, în momentul în care sufletul îşi părăseşte trupul, totul depinde de nivelul de conştiință pe care acesta îl va fi atins. Dacă acest nivel al sufletului, în conformitate cu binele făcut în timpul vieții, este suficient de elevat, el se va regăsi dintr-o dată într-o lume care îi va permite să atingă un grad superior de desăvârşire a vieții libere şi apoi să evolueze şi mai mult către niveluri din ce în ce mai înalte. 10. Dar dacă un suflet, fie din lipsă de educație, fie, într-un caz nefericit, din lipsa bunăvoinței, în ciuda cunoaşterii legilor divine, trebuie să-şi părăsească corpul fără să se fi orientat nici un pic în timpul vieții pământeşti spre ceea ce este adevărat şi bun, ei bine, cred că este uşor de înțeles pentru orice om cât de cât răsărit la minte că un astfel de suflet jalnic, atrofiat, nu se va putea regăsi în lumea de dincolo decât într-o situație deloc de invidiat, în care, prin iubirea şi înțelepciunea supremă a lui Dumnezeu, el va putea fi mai întâi purificat şi vindecat de cruzimea şi grosolănia lui animalică, pentru ca apoi, gradat, să se poată ridica pe o treaptă superioară a vieții, de unde, după aceea, va înainta mai uşor spre un nivel şi mai înalt.” (* - Vezi şi „Textele biblice şi sensul lor tainic” revelată prin Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul.226 - Despre viața oamenilor acestui pământ în lumea de dincolo

1.(Domnul): „Dar pe acest pământ există şi oameni care, fiind născuți din părinți înstăriți, au parte de cea mai aleasă educație şi cea mai bună instruire posibilă, însă, ocupând funcții înalte la maturitate şi primind cele mai mari onoruri, permit să intre în inima lor demonul orgoliului. Ei încep atunci să-i tiranizeze pe ceilalți, chiar să-şi urască semenii, să-i înşele şi să-i asuprească, lăsându-se pradă desfrâului. Singurul «rai» spre care ei aspiră cu toată puterea îl reprezintă o bunăstare deosebită, grandoarea şi luxul. Cei care nu vor să li se supună sunt adesea prigoniți de ei în modurile cele mai îngrozitoare şi ucişi fără milă.

2.Dar iată că vine ziua şi ceasul în care şi sufletele unor astfel de oameni trebuie să-şi părăsească mult iubitele lor trupuri, la porunca atotputernicului Dumnezeu. Ce urmează atunci?

3.Vedeți, sufletele de felul acestora merită cu siguranță o pedeapsă, şi orice om care gândeşte cât de cât drept trebuie să recunoască acest lucru! Şi totuşi, nu sunt Eu cel care le condamnă, ci ele însele se pun într-o situație şi într-o stare identică cu aceea pe care au avut-o în această lume, cu singura diferență că toate sufletele din jurul lor vor fi, vor avea şi vor dori aceleaşi lucruri ca ei. În scurt timp, între aceste suflete va izbucni războiul cel mai crâncen. Căci fiecare, crezându-se a fi cel mai măreț şi cel mai puternic, va vrea să-i conducă pe ceilalți, considerându-i pe toți cei care nu se supun ordinelor şi legilor sale nişte răzvrătiți ce trebuie pedepsiți.

4.Dacă numai unul, doi sau trei ar gândi şi s-ar simți astfel, iar ceilalți ar fi nişte spirite mai umile şi mai supuse, în împărăția spiritelor ar rezulta un fel de monarhie, în care unul ar porunci şi milioane l-ar asculta. Dar, pentru că în locul unde ajunge acel suflet, fiecare vrea să fie monarh şi să-i stăpânească cu tiranie pe vecinii săi, care sunt la fel de dornici de a prelua conducerea, nu poate fi aşa. Această pasiune rea dă naştere unei uri reciproce aproape de nestins, unor permanente răfuieli, ambiții şi prigoane şi unui război în care de fapt nimeni nu poate fi ucis, dar ura şi furia reciprocă se manifestă asemenea unui foc devastator ce izbucneşte din combatanți. Cu acest foc ei se luptă şi se chinuie unii pe alții.

5.Pentru ca o astfel de adunare să ajungă la o oarecare stare de linişte, este necesar ca un spirit angelic din ceruri să restabilească pacea printr-un foc şi mai puternic, care le provoacă acestor suflete dureri aproape insuportabile, uneori doar de moment, însă alteori chiar de lungă durată. Astfel sufletele sunt calmate, pasiunile lor prosteşti amuțind tot mai mult, focul care le chinuia se stinge, iar spiritul angelic poate atunci să înceapă să le învețe.

6.Dacă un astfel de suflet nefericit se corectează, el trece imediat într-o altă stare. Dacă însă, din cauza unui orgoliu interior tăinuit, nu vrea să se îndrepte, el va rămâne la fel de prost ca înainte şi se va confrunta din nou şi din nou cu aceleaşi situații. Căci dacă aceste suflete, aproape incorigibile, vor să se chinuie astfel eoni de ani pământeşti, putem spune, la fel ca romanii: Volenti non fit injuria! ('Ceea ce ai acceptat de bunăvoie nu se poate considera o nedreptate!')

7.Cred că acum ați aflat suficient de multe despre acest subiect, ca răspuns la întrebările pe care Mi le-ați pus. Totuşi, vreau să mai adaug câte ceva, aşa că, ascultați-Mă în continuare!”

1.(Domnul): „Să presupunem că ar exista un om cu o forță atât de mare încât ar fi capabil să smulgă cu mâinile stejarii şi cedrii cei mai puternici; numai că atât omul, cât şi copacii s-ar afla în mâl şi apă, neavând o bază solidă; şi chiar dacă un copac şi-ar întinde rădăcinile până la pământul ferm aflat la câțiva stânjeni dedesubt, ar putea oare acel voinic să-l scoată din rădăcini? Nu, căci de îndată ce ar încerca să facă aceasta, s-ar scufunda în mâl şi în apă, iar toată forța lui nu i-ar folosi la nimic.

2.Prin urmare, dacă un astfel de uriaş vrea să-şi arate puterea brațelor, ar trebui ca picioarele sale să aibă drept sprijin un pământ tare. Cred că înțelegeți de ce. Vă mai dau acum un exemplu, care poate fi iluminator pentru voi.

3.Să presupunem că aici, în fața noastră, s-ar afla două sute de luptători foarte puternici, o sută de o parte, o sută de cealaltă parte şi, imediat ce ei ar porni la luptă, năpustindu-se unii asupra celorlalți, Eu i-aş ridica în aer prin forța Mea lăuntrică şi, cu ajutorul unui vânt puternic, i-aş împrăştia în toate direcțiile. Vă întreb: cum îşi vor începe aceştia războiul fără niciun punct solid de sprijin? Cum vor lupta ei? Va putea vreun luptător să facă chiar şi numai un singur pas în aer - oricât de puternice picioare ar avea - sau va putea să-şi mişte brațele, menținându-şi în continuare poziția verticală?

4.Văd că începeți să vă imaginați această situație şi să vă întrebați cum ar fi cu putință? Stă în puterea Mea să vă arăt practic aceasta. Spuneți-Mi, care dintre voi vrea să se supună unei astfel de probe? Epiphan, ai vrea să te convingi de adevărul spuselor Mele, fiind suspendat la o distanță corespunzătoare unui stat de om, deasupra pământului?"

5.Epiphan a răspuns: „Desigur, Doamne şi Învățătorule, căci ştiu că sub ocrotirea Ta este cu neputință să mi se petreacă ceva rău! Sunt hotărât să accept."

6.Eu am spus: „Foarte bine, ridică-te în aer la înălțimea unui stat de om şi spune-le celorlalți cum te simți!"

7.Epiphan se afla deja în aer, plutind liniştit, având o poziție verticală, iar Eu i-am spus: „Fă acum câteva mişcări, de parcă ai vrea să ajungi undeva sau ai vrea să te aperi de un duşman şi spunene ce simți, cum îți este!"

8.Epiphan a încercat să facă aceasta, dar şi-a pierdut imediat poziția verticală, care îi fusese atât de comodă. Cu cât îşi mişca mai mult brațele şi picioarele, cu atât ajungea în poziții mai incomode. În cele din urmă, s-a răsucit în aer asemenea unei frunze şi o simplă adiere de vânt a început să-l ducă - conform Voinței Mele - spre casa lui Aziona, în zidul căreia a găsit în sfârşit lin punct fix de sprijin; cu ajutorul acestuia şi-a recăpătat plăcuta poziție verticală, iar apoi, ținându-se de zid, s-a împins cumva în jos, până la pământ.

9.Când a atins din nou pământul cu picioarele, s-a bucurat foarte mult, lăudându-Mă şi slăvindu-Mă. A venit apoi imediat în fugă la masa noastră şi a spus: „O, Doamne, sunt gata să fac orice vrei Tu, dar nu mai vreau o astfel de probă! Aş fi vrut să vă povestesc ce simt pe când eram în aer şi, cât timp mă aflam încă în poziția verticală, în care m-a încercat un sentiment destul de plăcut, aş fi putut să vă spun cât de bine şi de grațios mă simțeam. Dar când am început să mă mişc, la porunca Ta, şi a trebuit să accept toate acele poziții, deoarece nu le puteam schimba, mi-a pierit graiul. Dacă nu mi-ar fi

fost ruşine, aş fi început să ţip îngrozit şi să mă vait, căci îmi era imposibil să articulez cuvinte! Să vorbească cine poate când este cuprins de toate ameţelile şi se simte mai neputincios decât o muscă! Mie unuia mi-a fost imposibil.

10.Este suficient să te afli deasupra solului nu mai sus decât un stat de om şi devii într-o clipă creatura cea mai lipsită de putere! Cea mai slabă adiere, care abia poate clinti o frunzuliţă dintrun copac, te poartă fără să i te poţi opune; ca să nu mai vorbim de faptul că te afli şi într-o poziţie extrem de incomodă. Nu, după cum spuneam, orice, dar o astfel de probă nu mai vreau! Cuvintele care au ieşit din gura Ta, o Doamne, s-au dovedit acum a fi purul adevăr: puterea cea mai mare, fără un punct de sprijin solid, care să reprezinte forţa sa opusă necesară, este de parcă nici nu ar fi. Aceasta este convingerea mea vie.

11.Am înţeles destul de bine din explicaţia Ta de mai înainte ce anume este Orchus, Tartarul sau iadul. Dar nu prea înţeleg cum e cu Satana şi cu ajutoarele lui, aşa-numiţii diavoli! Întrucât până acum ne-ai explicat totul atât de bine şi de limpede, o, Domnul şi Învăţătorul meu, Te rog explică-ne şi acest lucru, bineînţeles, dacă aceasta este şi sfânta Ta voinţă!"

Capitolul 228 - Polul opus lui Dumnezeu

1.Eu am spus: „De aceea v-am dat aceste exemple, pentru a fi capabili să înţelegeţi cu mai multă uşurinţă explicaţia următoare referitoare la Satana şi la diavoli. Ascultaţi deci în continuare!

2.V-aţi convins acum, în urma experienţei avute, că nici măcar cel mai puternic uriaş nu poate face nimic dacă nu are un punct solid de sprijin, pe care îl vom numi «putere opusă» sau «pol opus». La fel se petrec lucrurile, deşi la o scară infinit mai mare, şi în cazul Fiinţei Divine Supreme!

3.Dacă Spiritul etern, perfect liber, foarte înţelept şi atotputernic al lui Dumnezeu nu ar fi stabilit încă din eternitate un pol opus, provenit din El însuşi, şi dacă El ar fi ales să fie un Dumnezeu în exclusivitate pozitiv, Lui nu I-ar fi fost posibil să cheme întru existenţă sorii, lumile şi toate fiinţele fără de număr.

4.Dar ce este acest pol, opus lui Dumnezeu? În ce constă el? Îi este el în întregime străin polului pozitiv, forţei şi vieţii divine libere sau este, în anumite privinţe, de aceeaşi natură cu acesta? Este el propriul său stăpân sau depinde, în toate privinţele, de polul pozitiv al puterii divine?

5.Vedeţi, vă voi răspunde cât se poate de clar la aceste întrebări şi atunci veţi înţelege ce este acest aşa-numit «Satan» şi cine sunt de fapt diavolii lui. Fiţi deci atenţi!

6.Dacă un om vrea să-şi reprezinte ceva, el începe să gândească, şi o mulţime de gânduri izolate, sub formă de imagini fugitive, îi trec prin minte. Dacă gânditorul dedică un anumit timp contemplării acestor imagini interioare, pe care le numim «gânduri», ele încep să se fixeze puţin câte puţin în mintea lui, iar el îşi dă seama curând că aceste gânduri, unele mai bune decât celelalte, s-au reunit şi au format astfel o idee mai clară.

Sufletul păstrează atunci această idee într-un aşa-numit centru al memoriei sale, sub forma unei idei mai bine conturate, pe care o putem numi «idee fundamentală».

7.Dar succesiunea gândurilor continuă în minte asemenea curgerii apei unui fluviu şi, la un moment dat, în această «defilare» a gândurilor, se distinge din nou un gând, care este mai clar decât celelalte şi pe care ideea fundamentală îl atrage imediat, unindu-se cu el şi devenind astfel mai bine conturată şi mai puternică.

8.Acest proces continuă astfel o vreme, timp în care mai multe idei colaterale se succed şi se combină armonios cu prima, până când de aici rezultă noțiunea unui anumit obiect concret sau a unei acțiuni de îndeplinit şi a rezultatelor ei.

9.O dată ce gânditorul ajunge la o astfel de noțiune pe deplin conturată şi clară, el va fi încântat de aceasta şi o va pătrunde imediat cu focul iubirii sale. Iubirea va trezi voința şi puterea de acțiune a gânditorului şi prin urmare conceptul, până atunci pur interior, se va manifesta cu uşurință în planul material.

10.Astfel, conceptul, la origine pur spiritual, nu va mai exista doar ca o imagine spirituală în «aparatul senzorial» al sufletului, ci va exista şi în natura materială, ca o reprezentare concretă şi, în acelaşi timp, judecată a imaginii spirituale interioare, destinată să îi servească celui care a gândit-o.

11.Totuşi, diferitele gânduri şi idei care au servit la formarea unui concept în întregime concret îşi păstrează natura spirituală şi formează împreună cu spiritul un unic pol, pe care îl vom numi «polul esențial» sau «polul vieții».

12.Dar, pentru că are deja o anumită existență de sine stătătoare - deşi continuă să existe în suflet şi ca o reprezentare pur spirituală -, conceptul concret în ansamblu, constituit din feluritele gânduri şi idei, nu mai aparține polului esențial, ci polului opus, deoarece, într-un anumit fel, el există deja în sine, în mod independent, separat de suflet, ca un întreg bine definit în toate părțile sale componente, care, dacă acțiunea continuă, poate deveni un lucru în întregime concret, deci judecat şi fixat, şi care nu ar mai putea aparține sferei spiritului şi sufletului. Dar ascultați-Mă în continuare!”

Capitolul 229 - Cei doi poli ai existenței

1.(Domnul): „Tu, Epiphan, te-ai gândit că şi o idee formată din mai multe gânduri izolate, ba chiar şi un gând izolat, dacă este suficient de bine conturat, ar putea să constituie o imagine conceptuală şi deci să aparțină polului opus. În această privință, tu ai perfectă dreptate; dar în cazul acesta, gândul sau ideea astfel concretizată nu mai este propriu-zis o idee, ci constituie deja un concept autonom, de sine stătător, din moment ce există, față de suflet, ca o imagine bine conturată sau ca o acțiune deja hotărâtă şi, astfel, face parte din polul opus vieții.

2.În primul pol, cel pozitiv, se află viața, acțiunea şi libertatea. În al doilea pol, cel negativ sau opus, se află moartea, inerția şi judecata. Vedeți, acestea reprezintă iadul, Satana şi diavolii - care sunt reprezentări simbolice a ceea ce am descris până acum ca fiind «polul opus»!

3.Or, întreaga Creație şi tot ce percepeți prin intermediul simțurilor voastre nu sunt decât gânduri, idei şi concepte divine care au devenit concrete - inclusiv voi, oamenii, în privința trupului vostru senzorial; cât priveşte sufletul, în măsura în care acesta rămâne legat de trup prin eterul nervilor şi al sângelui, el este în continuare asociat judecății şi deci şi morții acestui trup; dar, angrenându-şi liberul arbitru în conformitate cu legile divine, el poate să se elibereze de trup, aspirând la cele pur spirituale, şi să se unească plenar cu spiritul său divin, ceea ce îi va permite să acceadă, într-o totală independență şi eliberat de moarte, la viața liberă şi eternă.

4.Rețineți acum ceea ce este şi mai important! Propria cunoaştere şi iubire îl fac pe om să încline către o acțiune bună sau către una rea. În cazul în care cunoaşterea este una spirituală, ce duce la Dumnezeu, iubirea va înclina şi ea spre cele spirituale - şi astfel, spre Dumnezeu - şi va determina ființa umană să acționeze în mod corespunzător, iar aceste acțiuni bune vor fi binecuvântate din cerurile vieții.

5.Dar dacă unui om i-au fost date, încă din leagăn, drept cunoaştere, doar cele ce slujesc trupului, atunci şi iubirea lui se va îndrepta în totalitate spre materie, căreia i se va consacra cu pasiune, el strângând tot mai multe comori pământeşti şi urmărind să-i asigure cărnii sale un confort cât mai mare. Astfel, sufletul va intra cu totul în materie, adică în polul opus Spiritului Divin perfect liber şi, o dată captiv, va deveni el însuşi parte integrantă din aceasta. Urmarea necesară a acestui fapt este că sufletul se va supune el singur judecății şi deci se va condamna, într-un fel, la moarte. Dar a cui este vina, dacă nu a omului, care, cu bună ştiință, s-a adus singur în această stare prin ceea ce a iubit, voit şi făcut?

6.Țineți minte! Când veți vorbi cu oamenii, cercetați dacă aceştia ştiu ceva despre suflet şi despre viața sa veşnică! Dacă ridică din umeri şi spun cu un fel de dispreț: «Da, am auzit de mai multe ori vorbindu-se despre acest lucru, însă experiența de zi cu zi ne arată că în această afirmație nu există decât puțin adevăr, dacă nu chiar deloc. Tot ce se spune despre aceste lucruri nu este decât o exaltare neîntemeiată a unor muritori de foame, care fug de muncă!» - atunci veți putea trage concluzia sigură că sufletele acestor oameni au fost înglobate aproape în totalitate de materia cărnii lor, fiind astfel supuse în întregime judecății.

7.Va fi foarte greu - deşi nu complet imposibil - ca aceştia să fie eliberați din judecata lor şi din captivitatea polului opus, în această lume şi, cu atât mâi mult, în lumea de dincolo. Va fi necesară o îndelungată perioadă de purificare, în care ei să fie supuşi judecății şi morții, pe care singuri şi le-au atras asupra lor, până când puținul spiritual care a mai rămas în suflet va devora ceea ce este material, care adesea este neînchipuit de mare. În cele din urmă, foamea va forța un astfel de suflet să simtă un mare dor de hrana spirituală. Însă întotdeauna aceasta se va petrece după o perioadă de timp atât de lungă încât voi nici nu o puteți cuprinde acum cu mintea.”

1.(Domnul): „De aici puteți să înțelegeți că dacă Dumnezeu nu ar fi proiectat din El însuşi acest pol opus (care pare infinit pentru cunoaşterea voastră), El nu ar fi putut să dea viață şi nici să mențină vreo Creație, tocmai pentru că marele pol opus este însăşi Creația. Pentru a răspunde scopului pe care Creatorul l-a dat, ea trebuie să fie judecată, solidă şi, deci, într-un fel, să fie moartă şi inertă. Şi tocmai pentru că este aşa, ea este bună pentru Dumnezeu. Ea nu este rea în ceea ce priveşte efectele sale decât pentru oameni, deoarece ei au menirea - atât în privința sufletului, cât şi, parțial, chiar în privința cărnii - ca, după învierea lor, să-şi unească pentru eternitate cu Dumnezeu spiritul lor pur pozitiv, provenit din Acesta (din Dumnezeu) şi astfel să nu mai fie niciodată lipsiți de libertate şi de independența cea mai deplină.

2.Bineînțeles că acum apare cea mai importantă întrebare dintre toate, şi anume: ce trebuie să facă omul pentru a-şi feri sufletul de reintrarea în vechea judecată a materiei şi a morții?

3.Este suficient ca el să respecte cu exactitate cele zece porunci care le-au fost date oamenilor prin Moise. Pe scurt, aceasta înseamnă că mai întâi trebuie să crezi cu fermitate în Dumnezeu cel adevărat, să-L iubeşti mai presus de orice şi din toate puterile tale, iar pe frații tăi şi pe surorile tale să-i iubeşti ca pe tine însuți şi, la nevoie, chiar mai mult!

4.În aceste două porunci se află întreaga lege mozaică, precum şi tot ce au spus profeții care au propovăduit exact acelaşi lucru, dar, pentru o mai bună înțelegere, au folosit mai multe cuvinte.

5.Cine va proceda aşa îşi va păzi cu siguranță inima şi, astfel, şi sufletul de orice formă de orgoliu, duritate, mânie, ură, egoism, invidie, zgârcenie, lăcomie, ataşament pentru această lume, dorință de stăpânire şi de fast. Astfel el va intra cu uşurință în polul vieții Spiritului lui Dumnezeu, căci iubirea pentru Dumnezeu îl umple pe om în totalitate cu Duhul vieții Sale, iar iubirea pentru aproapele statorniceşte în sufletul lui acest Duh al vieții şi, în acel moment, în mod necesar, sufletul devine întru totul identic cu însuşi Dumnezeu, prin spiritul iubirii divine care se află în el.

6.O dată ce sufletul se identifică cu Dumnezeu, el se identifică şi cu polul pozitiv al vieții despre care ştiți acum că este în Dumnezeu - şi va domni împreună cu El peste toată materia, care nul va mai putea cuprinde sau îngloba niciodată.

7.Oricine va respecta ceea ce în mod clar v-am spus acum va culege aceleaşi roade, care nu vor înceta să crească veşnic. Spune-mi acum, dragul Meu Epiphan, dacă ai înțeles ceea ce am spus?”

1.Epiphan a spus: „Mărite Domn şi Învățător! Mare a fost minunea pe care ai înfăptuit-o mai devreme pentru binele nostru trupesc, dar mai mare este înțelepciunea Ta în această învățătură pe care ne-ai dat-o acum. Căci ea ne demonstrează cu infinit mai multă putere divinitatea Ta. Prin miracolul făcut ne-ai arătat fără putință de tăgadă că ești pătruns de puterea şi măreția lui Dumnezeu, altfel Ți-ar fi fost imposibil să realizezi aşa ceva; dar prin această învățătură ne arăți că eşti nemijlocit însuşi Acela ale cărui gânduri şi idei formează polul vieții.

2.Atât eu, cât şi Aziona şi Hiram am înțeles foarte bine răspunsul Tău la întrebarea neîndoielnic foarte importantă pe care Ți-am pus-o şi realizăm acum că aşa stau lucrurile şi că nici nu ar putea fi altfel. Dar această problemă atrage ea însăşi o altă întrebare, foarte importantă pentru întreaga omenire de pe acest pământ.

3.Vezi Tu, Mare Domn şi Învățător, noi ştim acum ce trebuie să facă omul pentru a nu-şi lăsa sufletul să fie „înghițit" de către polul Tău opus, aceasta fiind soarta cea tristă a ființelor umane care nu au ştiut să se ferească de el. Prin grația şi infinita Ta bunătate ştim acum care este drumul cel drept şi vom merge cu siguranță pe el. Dar ce se va petrece cu toți ceilalți nenumărați oameni care locuiesc pe acest vast pământ? Ei nu ştiu nimic despre ceea ce ne-ai revelat Tu acum! Nenumărați sunt cei care au trăit pe acest pământ de la începuturi până acum şi cine ştie cât de mulți vor mai veni după noi!

4.Cei care au existat înaintea noastră nu au ştiut cu siguranță nimic despre această învățătură şi au trăit în conformitate cu dorințele lor materiale. Ce altă soartă pot ei să aibă în lumea de dincolo decât trista captivitate în polul Tău opus? Cine îi va putea elibera, cine o va face şi când? Cât de mult poate să conteze în acest caz numărul cel mic al oamenilor care, fiind deja de la origine mai spirituali, s-au îndreptat cu mai mare uşurință spre cele pur spirituale şi, din această cauză, după ce s-au lepădat de acest trup material, au intrat cu uşurință şi nestingheriți în polul Tău principal? Chiar dacă i-aş pune la socoteală pe toți oamenii buni, puri şi măreți din punct de vedere spiritual, menționați în diferitele scripturi, abia aş ajunge poate la o sută de mii! Ce înseamnă aceasta față de multitudinea celor care au fost înghițiți pentru un timp nespus de lung de către polul opus? Adresez acum această întrebare tuturor celor care gândesc cât de cât rațional: nu ar fi fost mai bine pentru acei nefericiți dacă nu s-ar fi născut niciodată?

5.La fel va fi şi cu aceia care vor vedea lumina zilei după noi, timp de încă o eternitate. Ei nu vor afla decât unele frânturi, deja foarte distorsionate, din această învățătură a Ta. Cine îi va învăța aşa cum ne înveți Tu acum pe noi? Dacă o astfel de învățătură nemaipomenită nu este dată cu claritatea cea mai mare, foarte greu o va accepta cineva pentru a o pune cu zel în aplicare în viața lui de zi cu zi, iar materia va ieşi din nou victorioasă ca şi până acum.

6.Marea învățătură pe care ne-ai dat-o este, fără îndoială, una nespus de valoroasă-şi de sfântă; dar rămâne totuşi această fisură, pe care, pentru liniştea mea interioară, îmi doresc s-o repari prin răspunsul ce mi-l vei da la această întrebare foarte importantă! Explică-ne, Te rog, dacă aceasta este şi Voința Ta cea dreaptă şi sfântă!"

Capitolul.232 - Despre cum sunt ghidate sufletele în lumea de dincolo.

1.Eu am spus: „Dacă situația cu națiunile şi cu popoarele străine ar sta aşa cum ai descris-o tu, ar fi într-adevăr foarte trist în ceea ce priveşte mântuirea oamenilor de pe pământ; dar situația este complet diferită şi fiecărui om i se dă ocazia, indiferent de credința pe care o are, să se dedice mai mult celor spirituale decât celor materiale. Fiind aşa, în lumea de dincolo sufletul nu mai poate fi atras în totalitate de către polul material, ci - fără a înceta să dispună în întregime de liberul său arbitru - rămâne suspendat într-un fel de incertitudine, în care nu aparține nici unuia şi nici celuilalt pol*. Eu numesc această stare a sufletelor o împărăție intermediară, în care sufletele sunt ghidate de către spiritele deja desăvârşite şi cele mai multe dintre ele sunt conduse către polul cel bun.

2.Bineînțeles că convertirea completă va dura ceva timp; dar aceasta nu are importanță, pentru că niciodată nu va putea fi vorba despre o pierdere totală a vreunui suflet. Chiar dacă va fi înghițit integral de către polul opus din cauza îndărătniciei lui prea mari (ceea ce bineînțeles ar fi foarte rău); va trebui să accepte ca, după un anumit ciclu temporal, să revină pe un pământ ori pe un altul - căci există nenumărate în spațiul infinit - şi să treacă din nou prin proba vieții întrupate, fără să ştie sau să aibă vreo bănuială că a mai trecut o dată printr-o asemenea probă. De altfel, o asemenea cunoaştere nu i-ar fi de nici un folos, pentru că atunci, datorită sensibilității sale, el ar recădea, în mod necesar, în răul lui de dinainte şi astfel i-ar fi zădărnicită reuşita în această a doua probă a vieții. Pentru a înțelege mai bine, vă voi da un exemplu:

3.Să spunem că, în urmă cu vreo două mii de ani, a existat un rege îngrozitor de crud şi de tiranic, care a omorât mii de oameni în modul cel mai cumplit. Pe lângă aceasta, el se deda şi la toate viciile posibile. Este uşor de ghicit unde a ajuns sufletul său după moartea sa trupească!

4.Aşa cum v-am arătat deja mai înainte, un astfel de suflet nu poate merge altundeva decât acolo unde se află celelalte suflete asemenea lui. Fiecare dintre voi îşi poate imagina cu uşurință cum îi va fi după un scurt timp unui asemenea suflet acolo unde toți tovarăşii lui sunt exact ca el, uneori chiar mai răi - pentru că, pe măsură ce trece timpul, furia şi setea lor de răzbunare creşte continuu; căci în cazul sufletelor materiale totul are o limită, mai puțin orgoliul şi setea de putere, precum cele pe care, de pildă, le manifesta regele în timpul vieții sale trupeşti, dându-se drept zeu în fața poporului său, cerându-i acestuia să i se închine, să-l considere singurul Dumnezeu adevărat şi să-i aducă ofrande extraordinare. Binecunoscuta poveste a regelui Nabucodonosor din Babilonul de odinioară ilustrează chiar prea bine aceasta.

5.Acelaşi lucru se petrece şi în lumea de dincolo, dar cu o amploare mult mai mare. De la început, fiecare dintre aceste suflete se pretinde față de ceilalți a fi zeul suprem şi atotputernic, adoptă o atitudine extrem de poruncitoare şi cere imediat totul de la celelalte suflete, care la rândul lor au aceeaşi orientare şi intenție.

6.Vă puteți imagina cu ce furie se vor năpusti asupra unui suflet atât de arogant celelalte suflete de acelaşi fel - care de mai mult timp se sfâşiau între ele din aceeaşi cauză - şi în ce mod îngrozitor îl vor trata; dar un astfel de suflet foarte prost chiar va suporta pentru o vreme toate aceste chinuri şi torturi, fiind în orbirea lui de părerea că,

trecând prin aceste adevărate probe ale iadului, până la urmă ceilalți îl vor recunoaşte şi accepta ca dumnezeu şi stăpân.

7.Dar pentru că, o dată cu scurgerea timpului, începe totuşi să realizeze că s-a păcălit, se face foc şi pară de furie împotriva schingiuitorilor săi - şi atunci războiul şi focul se dezlănțuie fără limite, iar sufletele respective se consumă de-a dreptul în acest foc al mâniei; da, în cele din urmă, ele chiar s-ar nimici integral, dacă acest lucru ar fi posibil!

8.Însă oricât de înfiorătoare ar fi această dezlănțuire de furie, ea este permisă, deoarece are totuşi şi ceva bun. Ea distruge în acele suflete o mare parte din ceea ce este material, purificându-le astfel câte puțin. După multe furtuni de acest fel, unele suflete devin mai lucide şi mai treze şi urmăresc să se desprindă de o astfel de tovărăşie tumultuoasă, căutându-şi o cale de scăpare; atunci de obicei îi este permis acelui suflet să ajungă într-o tovărăşie mai bună sau este din nou zămislit în trup.

9.La fel s-a petrecut şi cu regele din povestirea noastră, al cărui suflet a parcurs calea pe care v-am descris-o acum cu exactitate şi pe scurt. Sufletul regelui de odinioară - care a domnit în modul descris pe undeva prin Asia îndepărtată - revine în această lume, (materială) de data aceasta într-o cu totul altă parte a universului material, pe calea naturală a intrării în carne, în trupul unui copil, născându-se, bineînțeles, dintr-o femeie sărmană. Acest suflet devine deci din nou copil şi nu are nici cea mai vagă idee despre starea sa anterioară. Ar fi o mare greşeală dacă ar avea chiar şi cea mai mică amintire a ei.

10.Copilul, tot de sex masculin, creşte acum în sărăcie şi devine bărbat. Având o educație precară, se face un zilier cinstit şi harnic care lucrează pământul sau îndeplineşte activități domestice, Îl recunoaşte pe Dumnezeu, se închină Lui şi Îi mulțumeşte pentru pâinea cea de toate zilele. El chiar se bucură cu adevărat că, pentru o mică leafă, poate să-i slujească pe ceilalți oameni şi să le fie de folos. În final, omul nostru muncitor devine bătrân, slab, obosit şi bolnav şi moare, la fel ca toți oamenii de pe pământ.

11.Ce se petrece acum cu sufletul lui? El ajunge în lumea de dincolo printre sufletele bune şi active şi îşi găseşte bucuria în cea mai mare umilință şi în slujirea tuturor celor care au nevoie. O astfel de orientare bună a sufletului va provoca în curând revelarea spiritului său divin, care este alter ego-ul lui din lumea de dincolo.

12.O dată ce spiritul este pe deplin revelat, sufletul nu întârzie să se unească plenar cu el. Abia când acest lucru se produce, sufletul redevine pe deplin conştient şi, o dată cu aceasta, el îşi redobândeşte amintirea clară a tuturor stărilor lui anterioare. El va slăvi atunci înțelepciunea, puterea şi iubirea lui Dumnezeu, care l-au condus - chiar din cele mai jalnice stări - înapoi la adevărata viață eternă.

13.Acest exemplu vă arată suficient de clar cum conduce Dumnezeu pe căile Sale - care sunt ascunse pentru cei muritori - sufletele, oricât de rătăcite ar fi ele, aducându-le din nou la lumină şi la adevărata viață.” (* - Vezi şi „De la iad la Rai” revelată prin Jakob Lorber, n.r.)

1.(Domnul): „Dumnezeu, care este El însuşi cea mai pură iubire, nu poate decât să-Şi iubească gândurile şi ideile, chiar dacă acestea se materializează în creaturi, constituind polul opus Lui. Astfel, nici măcar o piatră nu poate rămâne etern piatră şi, peste o perioadă de timp, pe care voi nici nu v-o puteţi imagina, chiar şi acest pământ va deveni, la fel ca şi toate celelalte stele fără de număr, bătrân şi fragil precum o haină veche. Atunci, totul în el (în acest pământ) va deveni spirit liber şi asemănător lui Dumnezeu, iar în schimb vor lua naştere noi Creaţii materiale, care vor evolua şi se vor transforma, fiecare în felul ei.

2.Bineînţeles că pentru aceasta va fi necesară o perioadă de timp foarte lungă, de mai mulţi eoni de eoni de ani pământeşti. Însă de aici nu trebuie să înţelegeţi că actuala Creaţie va dispărea dintr-o dată şi că în locul ei va fi chemată întru fiinţare una cu totul nouă, ci acest lucru se va petrece încetul cu încetul, la fel cum într-o pădure bătrână arborii cei mai bătrâni mor şi putrezesc, transformându-se în cele din urmă integral în apă, aer şi eter şi trecând astfel într-o nouă existenţă, mai spirituală, dar în locul lor cresc din pământ o mulţime de alţi arbori. Iar Spiritul lui Dumnezeu lucrează în cele mari la fel ca în cele mici - presupunând că se mai poate numi un lucru «mare» în faţa lui Dumnezeu.

3.Acum v-am arătat totul cu claritate, fără a mai folosi un limbaj metaforic, aşa cum au făcut-o bătrânii înţelepţi. Dar v-am arătat aceste aspecte numai vouă, pentru că voi aveţi puterea de înţelegere necesară. Nu are rost să oferiţi aceste informaţii celorlalţi oameni ai lumii, ci lor este suficient să le spuneţi doar că trebuie să creadă în numele Meu şi să respecte poruncile lui Dumnezeu, care sunt adevărate porunci ale iubirii. Toate celelalte le vor fi dezvăluite celor care vor păşi pe calea cea bună, în funcţie de necesităţile sufletelor lor, prin revelarea spiritului divin care sălăşluieşte în fiecare dintre ei. Bebeluşii trebuie hrăniţi doar cu lapte; o dată ce devin puternici, vor putea digera şi hrană mai solidă.

4.Meditaţi asupra acestor lucruri în inimile voastre, iar dacă mai găsiţi ceva neclar, Mă puteţi întreba pe Mine sau pe ucenicii Mei şi veţi fi luminaţi, deoarece voi mai rămâne cinci zile oaspetele vostru! Totuşi, nu vă voi mai da de acum încolo nici o învăţătură nouă, pentru că deja v-am arătat şi v-am învăţat totul însă, după cum spuneam, voi mai rămâne aici şi următoarele cinci zile, ca prieten al vostru, şi vă voi mai arăta unele lucruri pământeşti bune şi folositoare. Să mergem acum cu toţii să vedem casele cele noi, grădinile, livezile, ogoarele, câmpiile şi animalele domestice!"

5.Mulţumindu-Mi din toată inima pentru această învăţătură, cei trei ucenici noi s-au ridicat şi am plecat împreună către vecinii lor. Când au văzut cu propriii lor ochi toate câte se petrecuseră, nu mai conteneau să se minuneze şi le-au vorbit vecinilor despre Mine şi despre măreţul şi sfântul scop al venirii Mele acolo, iar de această dată vecinii au crezut fără nici o obiecţie cuvintele lor şi s-au umplut de fericire.

6.Eu însumi i-am învăţat cum să folosească mai multe obiecte şi unelte pe care acum le aveau, făcând din ei agricultori iscusiţi, cum nu fuseseră mai înainte. Este de la sine înţeles că şi aceasta le-a produs o mare bucurie. Astfel au decurs cele cinci zile cât am mai rămas în această localitate.

Iisus în ținutul Capernaumului
Evanghelia după Matei. Capitolul 17

Capitolul.234 - Schimbarea la față a Domnului pe muntele Tabor
(Evanghelia după Matei 17/1-2)

(1).Şi după şase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru şi pe Iacov şi pe Ioan, fratele lui, şi i-a dus deoparte pe un munte înalt,

(2). Şi S-a schimbat la față, înaintea lor, şi a strălucit fața Lui ca soarele, iar veşmintele Lui s-au făcut albe ca lumina.

1.În cea de-a şasea zi, care era de fapt a şaptea, le-am spus ucenicilor: „Timp de şase zile am muncit cinstit şi am strâns o recoltă bună în acest deşert, însă acum a venit vremea să mergem mai departe; căci în alte ținuturi mai sunt o mulțime de ogoare şi deşerturi părăginite, pe care le vom cultiva şi le vom face să devină roditoare.

2.Dar, înainte să plecăm, voi va trebui să mai rămâneți până ce Eu, împreună cu Petru, Ioan şi Iacov ne vom reîntoarce de pe acest munte înalt, la poalele căruia ne aflăm acum şi pe care urmează să urc Eu împreună cu cei trei pe care i-am numit!"

3.Cei care trebuia să rămână m-au întrebat de ce nu aveau voie să urce şi ei pe munte.

4.Iar Eu le-am spus: „Pentru că Eu voiesc aceasta!"

5.Atunci au tăcut şi nimeni n-a îndrăznit să-Mi mai pună vreo altă întrebare.

6.Doar Aziona a spus ca pentru sine: „Acest munte care se află în fața noastră este cel mai înalt şi este nespus de greu de urcat pe pereții săi abrupți!"

7.Eu am spus: „Credeți-Mă, nici un munte nu este prea abrupt, nici prea înalt pentru Mine! În câteva ore ne vom întoarce, iar tu să pregăteşti masa de prânz!"

8.După aceea, i-am chemat pe cei trei ucenici la Mine şi am pornit la drum. Pe o parte a muntelui se putea urca cu uşurință şi în câteva ore am ajuns pe vârful cel mai înalt. Totuşi, acest munte era atât de înalt încât chiar şi cățărătorii experimentați aveau nevoie de douăsprezecetreisprezece ore ca să urce până acolo, aşadar şi această ascensiune a noastră a fost tot un fel de miracol.

9.Acum ne aflam pe piscul cel mai înalt, de pe care se putea vedea aproape întreaga Galilee, Iudeea şi Palestina şi o parte din adevărata mare. Când, fiind profund transfigurați din cauza măreței şi minunatei priveliști, ucenicii îmi mulțumeau din tot sufletul pentru această nemaipomenită desfătare, Eu atunci, prin Grația Tatălui Meu Ceresc, M-am transformat la față, astfel încât chipul Meu strălucea asemenea soarelui, iar

veşmintele Mele deveniseră de un alb luminos, ca zăpada proaspăt căzută, luminată de soare. Cei trei ucenici au rămas încremeniți şi abia mai puteau vorbi de uluire.

10.Petru, după ce cu greu a reuşit să-şi revină din uimire, a zis: „Doamne, suntem aici deja în împărăția Tatălui Ceresc sau numai în paradis? Mi se pare chiar că aud voci foarte diafane de îngeri în jurul meu!"

11.Eu am spus: „Nici în împărăția Tatălui Ceresc şi nici în paradis in specie ('în special'), ci pur şi simplu, în mod natural, aici pe pământ! Dar pentru că avem atât împărăția Tatălui Ceresc, cât şi paradisul în noi înşine, prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu, iar acesta cuprinde tot ce e adevărat şi bun, suntem într-adevăr acum, simultan, atât în împărăția Tatălui Ceresc şi în paradis, cât şi pe pământ. Aceasta este şi ceea ce v-a transfigurat sufletele, iar pentru că ați fost transfigurați în sufletele voastre înaintea Mea, am fost şi Eu transfigurat la exterior în fața ochilor voştri, pentru ca să realizați cu adevărat că, deşi vă aflați pe pământ, sunteți simultan şi în paradis, şi în împărăția Tatălui Ceresc, fiind în interiorul vostru plini de adevăr spiritual şi de credință, şi - de aceea - plini de bine şi de iubire; căci adevărata împărăție a Tatălui Ceresc şi adevăratul paradis înseamnă să credeți în Mine şi să faceți cum v-am învățat, să Mă iubiți prin faptele voastre din toată inima şi veți avea astfel adevărata împărăție a lui Dumnezeu în voi înşivă, fără ca să mai fie nevoie să ajungeți undeva, în infinitatea Creației, la o astfel de împărăție. O dată ce ea este în voi, atunci ea este şi pretutindeni, în întreaga infinitate; şi oriunde vă veți afla în spațiu - aici, pe acest pământ, pe lună sau pe una dintre numeroasele stele, care sunt tot corpuri cereşti -, veți fi astfel înconjurați de frații voştri preafericiți, chiar dacă nu îi veți putea vedea cu ochii voştri carnali, din cauza trupului vostru."

Capitolul.235 - Domnul discuta cu Moise şi cu Ilie
(Evanghelia după Matei 17/3)

(3).Şi iată Moise şi Ilie s-au arătat lor, stând de vorbă.

1.Petru a spus: „Doamne, undeva în Scriptură scrie: «Sufletele celor morți se vor odihni în pace în pântecele pământului până la Judecata de Apoi, când vor fi trezite iarăşi din îndelungata lor odihnă prin trâmbițele mărețe ale îngerilor. Cei buni vor învia atunci la Viața Veşnică în împărăția cerească a lui Dumnezeu, însă cei răi vor fi izgoniți pentru eternitate în împărăția Iadului şi vor fi torturați acolo veşnic de către diavoli.»"

2.Eu am spus: „Deja v-am explicat de mai multe ori cum trebuie înțelese aceste cuvinte ale profeților, astfel că acum nu ar avea nici un rost să vă mai dau alte explicații, însă pentru a vă vindeca definitiv de o astfel de concepție foarte eronată, vă voi deschide

ochiul interior al sufletului şi veți vedea atunci voi înşivă cum este cu aşa-numita odihnă a sufletelor strămoşilor voştri de mult timp decedați şi ce chip are pântecele pământului!”

3.Apoi am spus tare: „Epheta!, adică «Deschide-te!»“

4.Atunci au apărut doi profeți, Moise şi Ilie, şi au vorbit clar cu Mine despre ceea ce se va petrece cu Mine peste câțiva ani, întrebându-Mă dacă acest lucru nu putea fi schimbat. Eu i-am asigurat însă cu tărie că îmi este imposibil să fac altceva decât ceea ce vrea Tatăl Ceresc, care sălăşluieşte în Mine.

5.Atunci cei doi profeți s-au închinat adânc în fața Mea şi au spus într-un glas: „O, Doamne, Voia Ta singură este sfântă şi fie ca ea să se împlinească mereu şi de-a pururi, precum la noi în ceruri, aşa şi la toți oamenii şi spiritele de pe pământ! Noi amândoi am fost mari şi respectați întru numele Tău în timpul vieții noastre pământeşti; dar acum am prefera să fim cu Tine pe pământ, precum aceştia trei şi ceilalți care nu se află acum aici, cu toate că ei vor fi disprețuiți şi prigoniți pentru numele Tău încă mult timp de acum încolo!”

6.Eu i-am spus atunci lui Ilie: „Nu a trecut mult timp de când ai fost şi tu cu Mine pe pământ - ți-a făcut bine lucrarea lui Irod asupra trupului tău?”

7.Ilie a spus: „Pe pământ nu, dar aici, cu atât mai mult. Şi totuşi, cu toate marile fericiri de aici - care sunt acum deja în veşnicie ale mele -, de dragul Tău aş mai merge de o sută de ori pe calea cărnii, oricât de mizeră şi de spinoasă ar fi ea!”

8.În acel moment, ucenicii au fost cuprinşi de un somn puternic, astfel încât au căzut la pământ şi au adormit foarte profund pentru o scurtă perioadă de timp.

9.Iar Eu am vorbit cu cei doi profeți şi i-am spus atunci lui Ilie: „La sfârşitul vremurilor acestui pământ vei mai fi trimis din nou în trup, la oamenii de pe pământ, dar nu vei mai avea vederea spirituală interioară acoperită, ci ea va fi la fel de luminoasă, ba chiar mai luminoasă decât a fost în cele două dăți precedente, în care ai trăit sub numele de Sehel şi mai târziu de Ilie, iar fratele Moise te va însoți, dar numai în spirit; deoarece trupul său va rămâne a pământului până la sfârşitul vremurilor.

10.Atunci toate trupurile acestui pământ se vor spiritualiza; tu însă nu vei avea nevoie de aceasta, pentru că Eu ți-am dat deja un trup nou pentru totdeauna. Veghează însă bine asupra copiilor Israelului, până ce Mă voi reîntoarce, în curând, când marea Mea lucrare va fi săvârşită! Atunci îți vei avea locul tău în noua Mea împărăție. Căci vezi, acum a sosit vremea pe care ți-am indicat-o odinioară pe pământ, când voi crea totul din nou: mai întâi lumile Mele spirituale şi, mai târziu, voi face acelaşi lucru şi cu materia, până când ea îşi va atinge deplina maturitate! Acum haideți să-i trezim din somn pe cei trei!”

Capitolul.236 - Întâlnirea celor trei ucenici cu cei din lumea de dincolo. Spiritul lui Dumnezeu din om îl ghidează pe acesta către adevăr
(Evanghelia după Matei 17/4-9)

(4).Şi, răspunzând, Petru a zis lui Iisus: Doamne, bine este să fim noi aici; dacă voieşti, voi face aici trei colibe: Ţie una, şi lui Moise una, şi lui Ilie una.

(5).Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrit pe ei, şi iată glas din nor zicând: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultaţi-L".

(6). Şi, auzind, ucenicii au căzut cu faţa la pământ şi s-au spăimântat foarte.

(7).Şi Iisus S-a apropiat de ei, şi, atingându-i, le-a zis: Sculaţi-vă şi nu vă temeţi.

(8).Şi, ridicându-şi ochii, nu au văzut pe nimeni, decât numai pe Iisus singur.

(9).Şi pe când se coborau din munte, Iisus le-a poruncit, zicând: Nimănui să nu spuneţi ceea ce aţi văzut, până când Fiul Omului Se va scula din morţi.

1.Cei trei s-au trezit atunci, s-au ridicat de la pământ şi M-au văzut pe Mine, pe Moise şi pe Ilie, fără lumina aceea strălucitoare, fapt care le-a fost pe plac, pentru că lumina deosebit de puternică de mai înainte îi orbise. Ei au povestit că în visul lor au vorbit cu mulţi profeţi din vechime despre toate condiţiile de viaţă din lumea de dincolo, de parcă totul s-ar fi petrecut aici pe pământ, şi că aceştia le-au explicat multe lucruri tainice.

2.Moise şi Ilie i-au învăţat în continuare despre diverse lucruri din marea lume de dincolo.

3.Cei trei s-au bucurat foarte mult; ei erau atât de fericiţi încât Petru chiar a exclamat cu încântare: „Doamne, este bine să rămânem aici; dacă voieşti, voi face trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise şi una pentru Ilie!" (Matei 17/4)

4.În timp ce mai vorbea, un nor dens şi luminos i-a acoperit cu umbra lui, astfel încât nu mai vedeau nimic dincolo de el.

5.Şi iată că un glas din nor a zis: „Atesta este Fiul Meu Cel Preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea; de El să ascultaţi!" (Matei 17/5)

6.Auzind această voce, însoţită de un tunet puternic, ucenicii au căzut cu faţa la pământ şi sau înspăimântat foarte tare. (Matei 17/6)

7.Dar Eu m-am apropiat de ei şi, atingându-i, le-am zis: „Sculaţi-vă şi nu vă temeţi!" (Matei 17/7)

8.Şi, ridicându-şi ochii, nu au văzut pe nimeni, decât pe Mine singur, şi au început să se mire foarte tare pentru tot ce văzuseră şi se petrecuse. (Matei 17/8) Ei ar mai fi vrut să Mă întrebe câte ceva, despre semnificaţia celor pe care le văzuseră în visul lor.

9.Eu însă le-am spus: „Toate acestea vi le va revela în suflet spiritul vostru, care este de fapt Spiritul Meu în voi, iar de atunci această cunoaştere va fi vie în voi. Dacă vă explic acum, veţi prelua cele explicate în cunoaşterea voastră şi veţi crede apoi că este aşa doar pentru că v-am spus Eu astfel. Dar veţi fi încă departe de deplinul adevăr, pentru că această explicaţie nu v-ar aparţine vouă, ci doar Aceluia care v-a oferit-o din comoara Sa

vie; însă când spiritul din voi va revela aceste adevăruri sufletului vostru, atunci cele revelate vor deveni bunul vostru de preț, şi abia atunci vă veți afla în deplinul adevăr.

10.Spiritul, despre care spun acum că este al vostru, reprezintă şi Spiritul Meu în voi şi de aceea cunoaşte totul la fel ca Mine şi vă poate conduce în toată înțelepciunea. Dar acum nu este încă revelat şi pe deplin activ în voi, adică el este revelat şi activ pentru el însuşi, dar această stare de vigilență a lui este pentru voi ceva oarecum străin şi nu vă aparține, deoarece sufletele voastre nu sunt încă suficient de pure pentru a se unifica pe deplin cu Spiritul Meu.

11.Abia după ce Mă voi fi înălțat la ceruri, în urma suferințelor despre care v-am vorbit, voi revărsa Duhul Sfânt al adevărului peste sufletele voastre şi le voi unifica cu el. Şi acest Duh, care va fi pe deplin unit cu voi pentru totdeauna, vă va conduce în tot adevărul şi în toată înțelepciunea.

12.Însă despre această schimbare la față a Mea să nu spuneți nimănui nimic până la momentul înălțării Mele. Tot la fel, să nu vorbiți până atunci despre ce am făcut lângă Cezareea lui Filip şi aici jos, la aceşti pescari! Să revenim acum în vale, în satul pescarilor noştri!”

13.Şi pe când ne coboram din munte, le-am poruncit celor trei să nu le spună nimic din ceea ce au văzut nici celorlalți frați, până la momentul amintit, cel al învierii şi înălțării Mele la ceruri. (Matei 17/9)

*Capitolul.237 - Întruparea lui Ioan Botezătorul**
(Evanghelia după Matei 17/10-13)

(10).Şi ucenicii L-au întrebat, zicând: Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?

(11).Iar El, răspunzând, a zis: Ilie într-adevăr va veni şi va aşeza la loc toate.

(12).Eu însă vă spun vouă că Ilie a şi venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit; aşa şi Fiul Omului va pătimi de la ei. Marea Evanghelie a lui Ioan (Vol.5)

(13).Atunci au înțeles ucenicii că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul.

1.În timp ce coboram, Petru M-a întrebat ce semnificație au afirmațiile cărturarilor care spun că înaintea sosirii lui Mesia trebuie să vină Ilie, să aşeze totul la loc, pregătind astfel căile pentru Domnul. (Matei 17/10)

2.Eu i-am răspuns lui Petru: „Cărturarii au dreptate, într-adevăr, spunând că trebuie să vină Ilie şi să aşeze totul la loc. (Matei 17/11) Eu însă vă spun vouă că Ilie a şi venit, dar ei nu l-au recunoscut, ci au făcut cu el ce au voit; şi ei vor face tot aşa şi cu Fiul Omului, precum v-am spus deja de mai multe ori. (Matei 17/12) Eu vă spun că acest

neam idiot nu se va opri până ce nu-şi va fi împlinit răzbunarea, care va constitui totodată şi judecata sa.

3.Ioan, în care locuia spiritul lui Ilie, a făcut miracole, i-a învăţat pe oameni, i-a botezat şi a pregătit astfel poporul pentru venirea Mea. Şi ce i s-a făcut în schimb?

4.Eu însumi propovăduiesc acum învăţătura cea pură a Vieţii şi săvârşesc miracole de o amploare cum nu au mai fost şi nici nu vor mai fi săvârşite vreodată doar pentru că va fi îngăduit de Cel de Sus.

5.Bineînţeles, în sufletul vostru apare permanent vechea întrebare, şi anume, de ce las Eu însumi să se abată asupra Mea aşa ceva din partea oamenilor. Dar şi despre aceasta aţi fost învăţaţi mai mult decât suficient, aşa că, haideţi să mergem în vale, la ai noştri!"

6.După aceste cuvinte ale Mele, cei trei ucenici au înţeles în sfârşit că Ioan Botezătorul era de fapt Ilie. (Matei 17/13)

7.Pe când mai coboram, Petru M-a întrebat din nou: „Doamne, dar e ceva straniu cu Ilie! Înseamnă că el a fost într-adevăr deja de trei ori pe pământ, şi de fiecare dată în trup?

8.Primele două daţi - ca Sehel şi mai târziu ca Ilie - nu a murit, ci s-a înălţat la ceruri, cu trupul integral transfigurat, cu toate că, la fel ca şi ultima dată, s-a născut dintr-o femeie. Ultima dată şi-a pierdut cu adevărat trupul. Dar ce s-a petrecut cu cele două trupuri anterioare ale sale şi ce se va petrece cu acesta? Când totul va fi împlinit, va intra el în împărăţia Ta cu trei trupuri? Căci se spune doar că la Judecata de Apoi vor învia şi trupurile şi se vor reuni cu sufletele lor! Cum să înţelegem aceasta?"

9.Eu am spus: „Ce înseamnă învierea trupului şi ce este Judecata de Apoi v-am explicat deja suficient în Cezareea lui Filip şi acolo jos, în sat. Nu ai auzit oare cuvintele Mele? Vrei să-ţi repet acelaşi lucru?! Tu ştii totuşi câte ceva despre aceasta, dar îţi lipseşte viziunea de ansamblu. De vină este iudaismul tău încă prea puternic, care dă frâu liber imaginaţiei tale exacerbate şi te face, în ciuda tuturor explicaţiilor Mele, să iei totul literal!

10.Acceptă deci concepţia cea dreaptă şi judecă în strălucirea cea adevărată a purei Mele lumini, şi atunci nu vei mai pune întrebări pentru astfel de lucruri, pe care ar fi trebuit să le fi înţeles înaintea oricui altcuiva!

11.Oare fiecare zi a unei vieţi nu este ea şi «cea de apoi», (care urmează celei trecute) chiar pentru un copil abia născut? Şi invers, ziua naşterii tale, cea mai tânără, (când tu erai mai tânăr ca oricând), nu este acum pentru tine cea mai veche?

12.Carnea din care este alcătuit acum trupul tău va putrezi, transformându-se în viermi, în plante şi în sufletul acestora. Din el vor lua naştere creaturi cu totul diferite, care în veci nu vor mai avea nimic de-a face cu sufletul şi cu spiritul tău. Ia seama bine la ceea ce-ţi spun acum! Pentru sufletul tău, «ziua de apoi» va fi, în mod evident, aceea în care vei fi luat din trupul tău." (* - Despre „Ioan, în care locuia spiritul lui Ilie" vezi referinţa de la sfârşiti, n.r.)

1.(Domnul): „Prin învierea trupului trebuie să înțelegi lucrările tale bune, de adevărată iubire pentru semeni! Acestea vor deveni trupul sufletului şi vor învia la viața veşnică, o dată cu el, ca un corp eteric concret, în ziua de apoi (în ziua despărțirii de trupul material) a sufletului, în lumea spirituală, după adevăratul răsunet al trâmbiței învățăturii Mele. Chiar dacă ai avut de o sută de ori trup în această lume, (în diferite aspecte materiale) în cea de dincolo vei avea un singur trup, şi anume, numai pe cel pe care l-am amintit acum. Ai înțeles?"

2.Petru a spus: „Da, Domnul şi învățătorul meu, îmi este mai clar ca niciodată! Dar îmi mai amintesc de un text al unuia dintre profeți, care sună cam aşa: «În trupul tău vei vedea în ziua aceea pe Dumnezeul tău; de aceea, menține-l curat şi nu-l spurca prin tot felul de păcate! Cu un trup păcătos nu vei vedea niciodată chipul lui Dumnezeu!» Cam aşa sună textul şi este greu pentru mintea omenească să înțeleagă altceva decât ce spun cuvintele. Care este însă adevăratul lor sens?"

3.Eu am spus: „La fel cum am spus şi mai devreme! « În trupul tău vei vedea în ziua aceea pe Dumnezeul tău» înseamnă: în faptele tale bune, îndeplinite conform Voinței lui Dumnezeu, pe care o cunoşti prea bine, Îl vei vedea pe Dumnezeul tău, pentru că doar lucrările înfăptuite de către suflet cu trupul - care-i este dat numai ca o unealtă - conferă sufletului, în ochii lui Dumnezeu, un caracter nobil, ales sau, dimpotrivă, opusul lui. Faptele bune duc la ceea ce este bun, cele impure, la ceea ce este impur. Gândirea pură, conformă cunoaşterii pure, precum şi comportamentul pur şi cast care însă nu sunt însoțite deloc sau prea puțin de lucrările iubirii pentru semeni - nu aduc sufletului un astfel de corp spiritual şi, prin urmare, nici viziunea lui Dumnezeu.

4.Căci cel ce are sufletul atât de orb încât nu realizează că nu cunoaşterea pură singură, ci, înainte de toate, faptele conforme cunoaşterii şi credinței pure dau sufletului o consistență adevărată, acela este încă foarte sărac şi se aseamănă unui om care ştie foarte bine cum să construiască o casă şi are şi materialele cele mai bune de construcție, în cantitățile necesare, dar nu se poate decide să pună mâna la treabă. Spuneți-mi, va avea acesta vreodată o casă în care să se adăpostească de furtuni şi de frigul iernii atunci când acestea vor veni?

5.La ce-ți foloseşte, în plină furtună, să ştii exact cum să construieşti o casă ale cărei ziduri îi feresc pe locuitorii ei de furtuni, făcându-i să se simtă în perfectă siguranță, dacă tu nu ai nici o casă şi nici nu mai ai timp, în călătoria ta prin marele deşert al vieții, să ajungi la o altă casă?

6.Da, dragii Mei, cunoaşterea şi credința, oricât de pure ar fi ele, nu constituie ziduri rezistente care să vă apere pe timp de furtună; dar faptele izvorâte din adevărata iubire pentru semeni sunt şi pot aceasta. Ele sunt trupul adevărat şi durabil al sufletului, casa în care acesta locuieşte, țara şi lumea lui. Țineți bine minte aceste lucruri, nu numai pentru voi, ci mai ales pentru cei cărora le veți propovădui Evanghelia după Mine! O dată ce vor cunoaşte şi vor crede cuvântul mântuirii, sfătuiți-i să facă adevăratele lucrări ale iubirii pentru semeni, despre care v-am vorbit atât de des!

7.Căci adevărat vă spun vouă: dacă cineva spune că Îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus de orice, dar nu bagă în seamă necazul sărmanului său frate, acela nu-L va vedea niciodată pe Dumnezeu, fiind în trupul său! Căci fariseii şi cărturarii spun şi ei că îl slujesc pe Dumnezeu permanent şi că prin rugăciunile şi jertfele lor împacă în mod constant omenirea păcătoasă cu Dumnezeu; în schimb, ei trag şi pielea de pe oameni şi nici vorbă la ei de iubire pentru semeni. Ce folos au atunci toate acestea? Ele nu le sunt de folos nici fariseilor şi nici poporului!

8.Dumnezeu n-a avut niciodată nevoie de vreun serviciu făcut de oameni şi cu atât mai puțin de jertfa de animale. Dar ofranda pe care omul o aduce lui Dumnezeu prin faptele izvorâte din adevărata iubire pentru semeni este privită de El cu încântare, iar El nu întârzie să-i acorde binecuvântarea Sa. Înțelegi acum, Petru, ce înseamnă: «a-L vedea pe Dumnezeu, fiind în propriul trup»?

9.Petru a spus: „Da, Doamne, acum îmi este foarte clar; căci Tu ne-ai explicat aceasta atât de bine, încât am înțeles întru totul, îți mulțumim! Dar iată că suntem din nou în sat; doar că nu e vremea prânzului, ci în curând se lasă seara!”

10.Eu am spus: „Nu face nimic! Vom lua ceva pâine şi vin şi vom pleca imediat mai departe! De aceea, să mergem bucata aceasta de drum mai repejor!”

Capitolul.239 - Binefacerile cumpătării

1.Grăbind pasul, am ajuns în curând la locuința lui Aziona, unde ceilalți ucenici ne aşteptau, iar Aziona, Hiram şi Epiphan pregătiseră deja o masă bună pentru noi, compusă din peşte, pâine şi vin.

2.Petru mi-a spus, luându-Mă de-o parte: «Doamne, pe drum ne-ai vorbit doar despre pâine şi vin, iar acum văd că aici este şi peşte! Să mâncăm şi peştele?»

3.Eu însă l-am mustrat pentru o astfel de îndoială prostească, demnă de un templier, şi i-am spus: „Mănâncă ceea ce ți se pune în față şi această mâncare nu va dăuna nici trupului şi nici sufletului tău; doar de lipsa cumpătării şi de exces să se ferească fiecare, deci şi voi.

4.Tot ceea ce depăşeşte măsura este rău pentru om. Abuzul de mâncare duce la boli de stomac; abuzul de băutură aduce cu sine, în afara tulburărilor de stomac şi de inimă, şi pornirea spre desfrâu a trupului, precum şi destrăbălarea de orice fel.

5.Fiți deci cumpătați în toate lucrurile, şi veți avea un suflet sănătos într-un trup sănătos! Însă cine pregăteşte bucatele, atât pentru sine, cât şi pentru ceilalți, să aibă grijă ca ele să fie proaspete şi bune, iar atunci nu vor dăuna nimănui! Țineți minte aceste lucruri!

6.Petru m-a întrebat: „Doamne, păgânii, care de altfel sunt oameni foarte onorabili, nu păcătuiesc mâncând carnea animalelor impure? Căci nouă, iudeilor, ne este interzis să facem aceasta, iar cine mănâncă o astfel de carne comite un mare păcat împotriva legii lui Moise.”

7.Eu am spus: „În caz de strictă necesitate, pentru a nu muri de foame, poţi şi tu, ca iudeu, să mănânci carnea oricărui animal, şi ea îţi va sluji; căci toată hrana pe care omul o mănâncă din necesitate este purificată de către Mine, dar el trebuie să fie foarte moderat!

8.Aşadar, Petru, acum ştii ce ai voie să mănânci şi modul în care să faci aceasta, pentru a nu păcătui nici împotriva stomacului şi nici a sufletului tău! Haideți dar să mâncăm, pentru a ne putea continua drumul!”

9.Apoi ne-am aşezat la masă şi am mâncat.

10.Aziona a venit însă şi a spus: „Doamne şi Învățătorule, nu ai vrea să pleci mai bine mâine dis-de-dimineață, decât acum, seara?! Din câte ştiu, nu există nici o localitate la mai puțin de câteva leghe de aici şi cu siguranță că vă va prinde noaptea pe drum!”

11.Eu am spus însă: „Păstrați-Mă pe Mine şi învățătura Mea în inimile voastre şi atunci voi fi şi Eu întotdeauna alături de voi, atât în timpul vieții voastre pământeşti, cât şi etern, în lumea de dincolo! Dar acum trebuie să plec de aici; căci nu departe mă aşteaptă mulți alții şi trebuie să le vin în ajutor. Pe timpul iernii vă voi face o vizită de câteva zile, la fel ca acum; căci iarna Mi-o voi petrece nu departe de aici, poate în Kis, în apropierea oraşului Cana. Dar acum, dezlegați corabia noastră, căci voi pleca imediat împreună cu ucenicii Mei!”

12.Ei au făcut de îndată ceea ce le cerusem. Am urcat pe corabie şi am plecat, având un vânt bun. Am făcut înconjurul părții nordice a acelui munte şi am ajuns curând într-un mic golf, situat, față de cel în care petrecuserăm mai multe zile, exact de partea cealaltă a versantului pe care urcasem.

13.Satul de pe țărmul golfului avea mulți locuitori şi, în plus, exista acolo o piață unde se aducea sarea cea mai bună, precum şi păcura cea mai pură, lemn de construcție, vase pentru gătit şi tot felul de unelte casnice. Din această cauză, acest sat era foarte bogat, fiind adesea vizitat de mulți oameni din alte ținuturi. Totodată, era chiar localitatea unde, cu vreo câteva luni în urmă, fuseseră pentru scurt timp ucenicii Mei, atunci când îi trimiseseră să pregătească oamenii pentru venirea Mea, şi de unde i-am adus înapoi într-un mod miraculos, pe muntele de lângă Kis. Astfel că, într-o oarecare măsură, eram deja cunoscut acolo, iar ucenicii Mei, cu atât mai mult, având în vedere că petrecuseră mai multe zile în această localitate.

(14).Şi mergând ei spre mulțime, s-a apropiat de El un om, căzându-I în genunchi,

(15).Şi zicând: Doamne, miluieşte pe fiul meu că este lunatic şi pătimeşte rău, căci adesea cade în foc şi adesea în apă.

(16).Şi l-am dus la ucenicii Tăi şi n-au putut să-l vindece.

(17).Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios şi îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi pe voi? Aduceți-l aici la Mine.

(18).Şi Iisus l-a certat şi demonul a ieşit din el şi copilul s-a vindecat din ceasul acela.

(19).Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, I-au zis de o parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem?

(20).Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțina voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muştar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, şi se va muta; şi nimic nu va fi vouă cu neputință.

(21).Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune şi cu post.

1.Am acostat, ne-am legat corabia la mal şi am coborât. În această zi, aici se ținea un mare târg anual, la care era prezentă foarte multă lume.

2.Şi cum mergeam noi spre mulțime, mulți ne-au recunoscut, iar un om s-a aruncat la picioarele Mele (Matei 17/14), zicând: „Doamne, miluieşte-l pe fiul meu că este lunatic şi pătimeşte rău, căci adesea el cade în foc şi adesea în apă! (Matei 17/15) Cu nu foarte mult timp în urmă, când ucenicii Tăi au fost aici şi au vindecat mulți oameni grav bolnavi punând mâinile pe ei, l-am adus şi eu pe fiul meu la ei şi n-au putut să-l vindece.” (Matei 17/16)

3.Eu le-am spus atunci ucenicilor Mei care fuseseră cu câteva luni în urmă aici şi lucraseră în numele Meu, şi a căror credință nu devenise încă asemenea unei stânci: „O, neam necredincios şi îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi mai suporta? Aduceți-l aici pe bolnav.” (Matei 17/17)

4.Tatăl băiatului bolnav s-a ridicat, a mers degrabă acasă şi l-a adus imediat pe fiul său la Mine. Când băiatul a ajuns lângă Mine, chipul i s-a schimonosit foarte tare, căci spiritul cel rău care-l poseda a mai tras de el de câteva ori în toate părțile, în fața Mea, şi chiar a urlat prin gura deformată a băiatului câteva înjurături şi blesteme, pe care nu are rost să le redăm aici. Eu însă am amenințat spiritul cel rău şi i-am poruncit să părăsească imediat trupul băiatului şi să plece în iad. Atunci demonul a ieşit în mod vizibil din el şi copilul s-a vindecat din clipa aceea. (Matei 17/18)

5.Demonul, având forma unei pisici mari, negre, flocoase, M-a rugat astfel: „Tu, Fiu al Celui Preaînalt, scuteşte-mă de iad şi pedepseşte-mă în alt fel!”

6.Eu însă am spus: „Ridică-te de aici şi ispăşeşte-ți în văgăunile golaşe ale lunii, de unde ai venit, multele grozăvii pe care le-ai făcut cu optzeci de ani în urmă aici, pe pământ, când erai în trup!”

7.Demonul a luat atunci forma unei maimuțe cu aripi mari de liliac şi imediat şi-a luat zborul, iute ca săgeata. Oamenii s-au minunat şi mulți s-au înspăimântat de o astfel de privelişte.

8.Eu însă i-am liniştit, spunându-le: „Nu vă temeți; căci Mie Mi s-a dat toată puterea, atât în cer, cât şi pe pământ, iar acest spirit, care a chinuit băiatul timp de şapte ani, nu se va mai apropia de pământ niciodată de acum încolo!”

9.Tatăl băiatului care acum era sănătos m-a întrebat: „Doamne, de ce a trebuit să pățească fiul meu aşa ceva, căci el nu a păcătuit nici măcar în aparență până acum, iar întreaga mea casă trăieşte strict conform legii?! Şi totuşi, cel mai nevinovat a trebuit să fie astfel chinuit, un timp atât de îndelungat! Aceasta se poate petrece doar cu permisiunea lui Dumnezeu! Dar de ce îngăduie Dumnezeu aşa ceva?”

10.Eu i-am răspuns: „Dumnezeu îl încearcă pe cel pe care-l iubeşte deosebit de mult, iar dacă cel încercat trece cu bine proba, el şi-a găsit pentru totdeauna mântuirea!

11.Sufletul fiului tău vine dintr-una din acele mari lumi, cum există nenumărate altele deasupra şi dedesubtul acestui pământ, care umplu infinitul spațiu ceresc. Pentru mântuirea lui a fost necesară şi această încercare, în plus față de cea a purtării trupului, şi ea i-a dat încă de la o vârstă fragedă o forță pe care multe alte suflete nu ar putea-o atinge nici dacă ar purta povara trupului timp de o sută de ani.

12.Credeți-Mă: oamenii nu ştiu şi nici nu pot şti de ce există şi de ce se petrec anumite lucruri; dar Dumnezeu ştie absolut tot!

13.Cu optzeci de ani în urmă, spiritul cel rău pe care l-am scos din fiul tău a trăit în trupul unui samsar de porci şi cămătar, care de pe urma negoțului său a devenit foarte bogat, în acest om s-a trezit şi s-a amplificat apoi influența îngrozitoare a spiritului celui rău şi în final, deşi el era iudeu, a început să facă şi negoț cu sclavi, săvârşind cu această ocazie tot felul de grozăvii, în cele din urmă, el a murit de o moarte cumplită şi, datorită numeroaselor sale fapte rele, soarta sa în lumea de dincolo a fost aceea de a ajunge şi de a rămâne în tărâmul cel tainic şi îngrozitor al demonilor. Prin urmare, datorită numeroaselor sale fapte rele, el însuşi a devenit un demon.

14.Pentru că lui nu i-a priit totuşi în acest tărâm îngrozitor al demonilor, a început să cugete în sinea lui şi apoi a gândit astfel: «Oare de ce oi fi devenit eu un demon? De vină a fost trupul meu prost şi lacom. Dacă mi s-ar permite să mă reîntorc în trupul cumpătat a unui băiat nevinovat, aş trăi astfel încât aş putea deveni un înger! Iar dacă trupul băiatului în care m-aş întoarce atunci ar simți cea mai mică dorință către lăcomie, eu l-aş pedepsi imediat!»

15.Pentru că aceasta a fost o intenție clară şi fermă a sufletului acestui spirit decăzut care regresase în starea demoniacă, cererea i-a fost îndeplinită. Rezultatul acestei situații este unul benefic pentru băiatul tău, iar în ceea ce priveşte spiritul acelui demon care odinioară fusese foarte rău, iată că el are acum o orientare din ce în ce mai bună şi chiar şi-a însuşit mai multe trăsături omeneşti. De restul vă asigur că se vor ocupa văgăunile deşertice de pe lună!*”

16.Omul M-a întrebat în continuare: „Şi Luna este o lume? Cum de a devenit fiul meu lunatic? Căci, în afară de posesiune, trebuie să fi avut şi această boală, deoarece luna plină avea o mare influență asupra suferinței sale.”

17.Eu am spus: „Că Luna este tot un fel de pământ sau lume, tu nu poți înțelege aceasta decât cu greutate sau chiar deloc; totuşi lucrurile stau chiar aşa; însă ucenicii Mei pricep aceasta, iar cei ce vor veni peste mai mult timp după noi vor înțelege acest lucru

chiar şi mai bine. Faptul că fiul tău avea o teamă atât de mare faţă de luna plină nu ţinea de natura lui, ci de cea a spiritului ce-l chinuia, care la origine provenea din acea lume sărăcăcioasă şi foarte neprimitoare a lunii. Şi altceva nici nu mai e nevoie să ştii deocamdată.”

18.Când oamenii care se aflau împrejurul nostru au auzit acestea, au spus: „Ce om straniu! Face miracole ca un mare profet şi apoi începe imediat să fabuleze, vorbind asemenea unui nebun!”

19.Dar omul a mers la ei şi le-a spus pe un ton serios: „Cu siguranţă, nu el este nebun, ci noi suntem, pentru că nu putem cuprinde înţelepciunea sa!”

20.Atunci s-a iscat o mică ceartă între ei, căreia imediat i-a pus capăt băiatul cel vindecat, prin câteva cuvinte foarte potrivite.

21.Iar ucenicii Mei s-au apropiat de Mine şi Mi-au spus deoparte: „De ce noi nu am putut scoate acest spirit în numele Tău, căci până acum am scos mai multe?” (Matei 17/19)

22.Eu le-am răspuns: „În primul rând, pentru puţina voastră credinţă. Căci adevăr vă grăiesc, dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi zice muntelui acestuia: «Mută-te de aici dincolo», şi el s-ar muta; şi nimic nu v-ar fi cu neputinţă! (Matei 17/20) Dar totuşi acest neam de demoni nu iese decât cu rugăciune şi cu post. (Matei 17/21)

23.Când aţi fost voi aici, băiatul nu atinsese încă nivelul de rugăciune şi de post necesar pentru aceasta. Acum însă l-a atins, şi acela dintre voi care are cea mai mare credinţă ar fi putut şi el să-l scoată, cu toate că demonul, cu siguranţă, s-ar fi arătat foarte îndărătnic. Dar a fost mai bine aşa. Acum se înserează; soarele este deja la apus. Vom rămâne în casa omului pe al cărui fiu l-am vindecat!” (* - Vezi şi „Luna” revelată prin Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul.241 - Scurta oprire a Domnului în Jesaira. Sosirea la coliba pescărească a lui Petru de lângă Capernaum

1.Auzind aceste cuvinte, omul s-a bucurat peste măsură că hotărâsem să ne adăpostim la el. Ne-a pregătit cina, fiind foarte primitori atât el, cât şi familia sa. El ne-a sfătuit să nu mergem către Ierusalim, căci fusese de curând cu afaceri acolo şi aflase de marea ură pe care o nutreau fariseii faţă de Mine.

2.Eu am spus însă: „Prietene, Eu cunosc şi gândurile lor cele mai ascunse! Ştiu foarte bine ceea ce vor să facă ei cu Mine şi ceea ce vor face. Dar chiar dacă mă vor ucide, tot nu le va folosi la nimic; căci după trei zile, învingând moartea, Eu voi învia şi voi fi din nou împreună cu ai Mei până la sfârşitul lumii! Dar hai să nu mai vorbim acum despre aceasta; arată-ne mai bine un pat bun şi vom merge să ne odihnim, deoarece trupurile noastre sunt foarte obosite!”

3.Gazda a făcut imediat ce-i cerusem, iar noi ne-am dus să dormim. Ne-am odihnit astfel toată noaptea şi încă înainte de răsărit eram în picioare. Gazda noastră şi-a mobilizat imediat toată familia pentru a ne pregăti micul dejun. După masă, ucenicii m-au întrebat ce urma să facem.

4.Iar Eu le-am spus: „Acum vom merge mai departe; căci aici nu avem prea multe de făcut!”

5.Gazda ne-a spus: „Eu aş fi de părere că aici sunt multe lucruri de făcut; căci pe acest petec de pământ trăiesc foarte mulți oameni!”

6.Eu am zis: „Este foarte adevărat; dar ei sunt în cea mai mare parte comercianți, care nu sunt deloc interesați de noi. De aceea vom merge altundeva, unde nu există atâția neguțători şi cămătari.”

7.Apoi M-am ridicat împreună cu ucenicii Mei, am urcat pe corabie şi am plecat repede de acolo. Pe la amiază, navigând mai încet de-a lungul malului, am ajuns din nou în vechea noastră Jesaira. Când oamenii de aici ne-au văzut, au alergat în grupuri mari în întâmpinarea noastră şi M-au rugat să le vindec bolnavii.

8.Eu însă le-am spus: „Am venit nu atât pentru a vă vindeca bolnavii, ci mai mult pentru a vă spune că împărăția lui Dumnezeu este aproape - exact aşa cum am mai făcut o dată, nu cu mult timp în urmă; dar atunci nu M-ați ascultat, pentru că Mă cunoşteați din Nazaret; iar acum nu Mă ascultați nici atât! Astfel, nici Eu nu voi rămâne la voi şi nici nu vă voi vindeca bolnavii! Mergeți la doctorii voştri, să îi vindece ei!”

9.Unii dintre oameni s-au supărat auzind aceasta, alții au rămas şi au continuat să Mă implore să le vindec bolnavii.

10.Eu le-am spus însă: „Ferice de cel care crede că Eu sunt Mesia cel făgăduit; acela să-şi pună mâinile pe bolnavul său în numele Meu şi el se va face bine, indiferent de suferința pe care o are!”

11.Mulți au început să strige: „Noi credem, noi credem!”

12.Au plecat apoi imediat de pe mal, fugind la bolnavii lor, iar dintre aceştia, mulți s-au însănătoşit imediat. Însă cei care nu credeau cu adevărat în inimile lor puneau degeaba mâinile pe bolnavii lor. Ei au venit în fugă înapoi la mal pentru a Mă întreba ce le lipsea de nu reuşiseră să facă ceea ce au făcut mai mulți vecini de-ai lor. Dar Eu nu mai eram în acel loc, ci departe, şi anume, aproape de Capernaum, în localitatea în care Petru îşi avea coliba sa pescărească.

13.Acolo am rămas câteva zile, ne-am odihnit un pic după eforturile făcute şi i-am ajutat la pescuit pe cei din familia lui Petru. Apoi, lăsând corabia acolo, am pornit pe jos prin Galileea, unde am vizitat o mulțime de sate şi târguri. Eu şi ucenicii Mei am propovăduit Evanghelia, care a fost adesea bine primită, dar am avut şi mulți opozanți. Căci în această călătorie am făcut puține miracole, întrucât oamenii aveau prea puțină credință pentru aceasta, dar mai ales pentru că partea de nord a Galileii era pe atunci prea înțesată cu greci şi romani, iar pe acolo treceau o mulțime de vrăjitori şi de magicieni care se dădeau în spectacol, fapt pentru care miracolele nu aveau mare căutare şi nici nu se bucurau de un prestigiu prea mare. De aceea a fost mai bine să ne mulțumim să semănăm sămânța cea bună şi să o lăsăm să încolțească, urmând să revenim acolo abia după un an, pentru a o îngriji în continuare.

Capitolul 242 - Domnul vorbeşte despre suferinţa Sa iminentă
(Evanghelia după Matei 17/22-23)

(22).Pe când străbăteau Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului va să fie dat în mâinile oamenilor.

(23).Şi-L vor omorî, dar a treia zi va învia. Şi ei s-au întristat foarte!

1.Cum călătoria noastră prin partea nordică a Galileii se apropia de sfârşit, ucenicii M-au întrebat astfel: „Doamne, am călătorit timp de câteva luni prin Galileea de Sus, din sat în sat, aproape din casă-n casă, şi am răspândit învăţătura Ta. Mulţi au primit-o cu multă iubire şi credinţă şi s-au lepădat de păgânism, convertindu-se la iudaism. Aproape că am terminat acum cu Galileea; cu ce vom continua? Vom merge oare în ţinuturile care Îţi sunt atât de duşmănoase Ţie, precum şi nouă, tuturor, în Iudeea, Ituria, Trachonitis sau în Palestina Mică?”

2.Eu am răspuns: „Atunci când îi învăţaţi pe oameni Cuvântul Meu, vorbele voastre sunt bune şi înţelepte. Dar atunci când Mă întrebaţi astfel de lucruri sau alte prostii ale acestei lumi, sunteţi asemenea oamenilor obişnuiţi şi gândiţi şi vorbiţi exact ca ei! Când va veni vremea Mea, a suferinţei Mele, despre care v-am vorbit deja, ea nu va putea fi schimbată. Dar atâta timp cât ea încă nu a venit, putem să mergem de o sută de ori la Ierusalim sau la Betleem, şi nimeni nu se va atinge de noi! M-aţi înţeles?”

3.Petru a spus: „Da, Doamne, am înţeles, căci ai vorbit din nou pe înţelesul nostru! Dar Te rugăm să ne spui încă o dată, mai exact, în ce va consta această suferinţă a Ta!”

4.Eu am spus: „V-am dezvăluit deja ce se va petrece cu Mine peste câţiva ani în Ierusalim, atunci când ne aflam în casa bătrânului roman Marcu, când am fost la pescarii cei sărmani şi chiar şi mai înainte, când ne îndreptam spre Cezareea lui Filip. Cum de Mă întrebaţi din nou despre aceasta? Da, vă temeţi tare, şi tocmai de aceea întrebaţi; dar pentru ca sufletele voastre să se obişnuiască cu aceasta, vă mai spun încă o dată:

5.Atunci, în viitor, Eu, ca Fiu al Omului, voi fi dat pe mâinile oamenilor lumii. (Matei 17/22) Ei vor ucide în Mine ceea ce aparţine Fiului Omului; dar în cea de-a treia zi, Fiul Omului cel ucis va învia din nou în carne şi oase, ridicându-se din mormânt mai viu chiar decât e acum, ca un Învingător asupra morţii şi iadului, iar voi Mă veţi avea în mijlocul vostru la fel ca acum. (Matei 17/23) Vouă însă nu vi se va clinti nici un fir de păr! Aţi înţeles în sfârşit cum stau lucrurile?”

6.Toţi au răspuns: „Da, Doamne, acum înţelegem şi ni se pare că auzim în noi următoarele cuvinte: «Trebuie mai întâi să ai un corp nemuritor dacă vrei să poţi deschide pe deplin, către viaţă, ochii oamenilor foarte muritori, care sunt orbi şi răi.»“

7.Iar Eu am spus: „Amin, aşa este; căci cine nu este pe deplin viu din punct de vedere spiritual nu îi poate oferi altuia viața eternă! Tocmai de aceea am venit Eu însumi în această lume, pentru a împlini aceasta prin cuvânt şi prin faptă, şi aşa se va şi petrece. Căci trupul Meu este acum la fel de muritor ca al vostru; dar prin această jertfă el va deveni nemuritor, iar Eu vă voi putea asigura după aceea şi vouă deplina viață eternă. Ați înțeles acum?"

8.Ucenicii au înțeles mai bine aceste cuvinte şi s-au simțit mai uşurați.

Capitolul.243 - Petru şi vameşul (Evanghelia după Matei 17/24-27)

(24).Venind ei în Capernaum, s-au apropiat de Petru cei ce strâng darea (pentru Templu) şi i-au zis: Învățătorul vostru nu plăteşte darea?

(25).Ba, da! - a zis el. Dar intrând în casă, Iisus i-a luat înainte, zicând: Ce ți se pare, Simone? Regii pământului de la cine iau dări sau bir? De la fiii lor sau de la străini? (26). El I-a zis: De la străini. Iisus i-a zis: Aşadar, fiii sunt scutiți.

(27).Ci ca să nu-i smintim pe ei, mergând la mare, aruncă undița şi peştele care va ieşi întâi, ia-l, şi, deschizându-i gura, vei găsi un statir (un ban de argint). Ia-l şi dă-l lor pentru Mine şi pentru tine.

1.Purtând astfel de discuții prin care ucenicii s-au mai liniştit, am ajuns lângă Capernaum. Acolo, în apropierea Mării Galileii, era o vamă, unde se cerea o dare de la oricine vroia să treacă.

2.De aceea, vameşul care strângea darea pentru Templu şi care ne cunoştea foarte bine, a venit la Petru şi i-a spus: „Învățătorul vostru nu plăteşte darea?" (Matei 17/24)

3.Petru a răspuns: „Oh, desigur că da, dacă I se cere; dar, în primul rând, noi nu suntem străini şi, conform legii, doar străinii trebuie să plătească darea, iar în al doilea rând, nici unul dintre noi, inclusiv Învățătorul, nu are nici un ban. Tu ştii că, pe malul mării, la mai puțin de două sute de paşi de aici se află casa mea. Noi mergem acum acolo şi vom rămâne cu siguranță câteva zile, aşa că îți voi aduce îndată banii."

4.Vameşul a spus: „Nu e nici o grabă; în afara învățătorului vostru care nu este din Capernaum, sunteți cu toții oricum liberi să treceți, pentru că sunteți de-ai locului."

5.După acest răspuns, am mers în casa lui Petru, iar când am intrat în casă, i-am luat-o înainte, zicând: „Ce părere ai, Simone? Regii pământului de la cine iau dări sau bir? De la fiii locului sau de la străini?" (Matei 17/25)

6.Petru a zis: „Conform legii şi după cum a zis şi vameşul, doar de la străini!"

7.Eu am zis în continuare: „Aşadar, noi, fiii, suntem scutiți. (Matei 17/26) Ci ca să nu-i nemulțumim pe aceşti lacomi, mergi la mare, aruncă undița, şi peştele care va ieşi întâi, ia-l, şi, deschizându-i gura, vei găsi acolo un stater. Ia-l şi dă-l lor pentru Mine şi pentru tine!” (Matei 17/27)

8.Petru a făcut imediat ce î-am poruncit. Şi iată,un somon de şapte funți a venit la undiță, aducând staterul, şi nouă, o cină bună - căci acesta este cel mai bun şi mai sănătos soi de peşte din mările închise. Când Petru s-a întors de la casa vameşului, a povestit că acesta a refuzat să accepte întregul stater, vrând să ia doar jumătate din el; Petru i-a spus însă că toți cei doisprezece făcuseră la fel de mult drum ca şi Învățătorul. Vameşul a considerat această judecată ca fiind dreaptă şi a acceptat în cele din urmă întregul stater.

9.Eu am spus însă: „Acum hai să pregătim acest peşte şi să nu ne mai sinchisim de vameş!”

10.Dar Iacov m-a întrebat cum de ajunsese staterul în gura peştelui.

11.Eu i-am spus: „Romanii din Capernaum se distrează aruncând în mare stateri, pe care trebuie să-i scoată din apă marinarii învățăcei care ştiu foarte bine să înoate. Acest stater a fost însă prins de somonul nostru, care a încercat o vreme să-l mestece. Dar pentru că metalul nu a putut fi nici mestecat şi nici înghițit, el a rămas în gura lui, iar Petru a prins acest somon atât de uşor tocmai pentru că el - cu siguranță era de felul lui foarte lacom. Din toate acestea, singurul lucru miraculos pentru oameni este doar faptul că Eu am ştiut aceasta. Dar acum, ne trebuie pâine şi vin, pe lângă acest peşte!”

12.Cu toții s-au grăbit atunci să aducă ceea ce le cerusem. Bineînțeles că vinul a fost obținut din nou în cunoscutul mod miraculos. În curând totul a fost gata, iar noi ne-am aşezat la masă.

Domnul în casa lui Simon Petru
Evanghelia după Matei. Capitolul 18

Capitolul.244 -Cine este mai mare în împărăția Cerurilor.
Despre ispitire (Evanghelia după Matei 18/1 -9)

(1).În ceasul acela, s-au apropiat ucenicii de Iisus şi I-au zis: Cine, oare, este mai mare în împărăția cerurilor?

(2).Şi chemând la Sine un prunc, l-a pus în mijlocul lor,

(3).Şi a zis: Adevărat zic vouă: De nu vă veți întoarce şi nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor.

(4).Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în împărăția cerurilor.

(5).Şi cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primeşte.

(6).Iar cine va sminti pe unul dintr-aceştia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară şi să fie afundat în adâncul mării.

(7).Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului aceluia prin care vine sminteala.

(8).Iar dacă mâna ta sau piciorul tău te sminteşte, taie-l şi aruncă-l de la tine, că este bine pentru tine să intri în viaţă ciung sau şchiop, decât, având amândouă mâinile sau amândouă picioarele, să fii aruncat în focul cel veşnic.

(9).Şi dacă ochiul tău te sminteşte, scoate-l şi aruncă-l de la tine, că mai bine este pentru tine să intri în viaţă cu un singur ochi, decât, având amândoi ochii, să fii aruncat în gheena focului.

1.Pe când stăteam astfel de vreun ceas, mâncând, bând şi veselindu-ne, câţiva ucenici ce s-au ridicat de pe scaunele lor au venit la Mine şi M-au întrebat: „Doamne, ne-ai povestit multe despre împărăţia Cerurilor, spunându-ne că acolo există diferite trepte ale preafericirii eterne - dintre care unele sunt mai aproape de Dumnezeu, altele mai departe de El, iar altele se află cel mai departe de soarele graţiei. Noi considerăm că acest fapt este just şi conform dreptei raţiuni; căci şi în ceruri trebuie să existe diferenţe, atât în ceea ce priveşte forma, cât şi diferitele trepte de fericire şi de realizare. Dorim să aflăm acum de la Tine cine va fi primul în Cerurile Tale şi, aşa cum se spune, cel mai mare după Dumnezeu?” (Matei 18/1)

2.Or, în casa lui Simon Petru se aflau mai mulţi copilaşi din vecini. Eu l-am chemat pe unul dintre ei la Mine, l-am aşezat în mijlocul ucenicilor care Mă întrebaseră (Matei 18/2) şi le-am spus: „Adevăr va zic vouă: dacă nu vă veţi întoarce de la astfel de gânduri lumeşti pompoase şi îngâmfate şi nu veţi fi umili precum pruncii, nu veţi intra în împărăţia Cerurilor, chiar dacă sunteţi ucenicii Mei! (Matei 18/3)

3.Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, fără să simtă nici măcar o urmă de orgoliu în el, acela va fi cel mai mare în împărăţia Cerurilor; căci singură adevărata smerenie a unei inimi curate este cea care determină nivelul ei de preafericire în ceruri. (Matei 18/4) 289

4.Şi cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primeşte (Matei 18/5), iar cine va duce în ispită pe vreunul dintre aceşti micuţi care cred în Mine acum mai mult decât voi, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară şi să fie înecat în adâncul mării. (Matei 18/6) Adevărat vă spun vouă: vai lumii, din pricina ispitelor! Căci ea îşi va găsi judecătorii necruţători tocmai în cei pe care i-a ispitit astfel!”

5.Un ucenic a spus atunci: „Din câte spui Tu, cred că vor ajunge doar foarte puţini în împărăţia Cerurilor; căci unde este omul de pe acest pământ care nu a supărat vreodată, măcar fără să vrea, un copil? Chiar dacă un astfel de copil nu a fost supărat şi ispitit de nimeni - presupunând că aşa ceva este posibil -, totuşi, atunci când va ajunge la maturitate va cădea el singur în ispită, prin trezirea propriilor lui instincte şi dorinţe, chiar dacă, între timp, a luat cunoştinţă de legile lui Moise. Explicăne deci clar, ce ai vrut să spui cu astfel de afirmaţii atât de dure!”

6.Eu am vorbit astfel în continuare: „Nu gândiți ca nişte proşti! Ce om, care este cât de cât inteligent, ar considera a fi un păcat dacă tu ai ofensat, fără să vrei şi fără să ştii, pe cineva?! În lume vin - şi chiar trebuie să vină - unele ispite. Dar acestea sunt permise de sus; Eu însă vă spun: vai de omul acela care le cauzează intenționat prin răutatea sa! (Matei 18/7)

7.Un alt ucenic a luat atunci cuvântul, spunând: „Dar ce să fac atunci când mă supără propria mea natură? Pe cine să trag la răspundere? Vinovatul este, în mod evident, acela care mi-a dat o astfel de natură supărătoare!"

8.La această întrebare, un pic prea directă şi destul de obraznică, din partea ucenicului cam iritat, m-am stârnit şi Eu un pic şi am spus: „Dacă mâna ta sau piciorul tău te îndeamnă la păcat, taiele şi aruncă-le de la tine, căci este mai bine pentru tine să intri în împărăția Cerurilor ciung sau şchiop, decât să fii aruncat în focul cel veşnic având amândouă mâinile şi amândouă picioarele! (Matei 18/8) Şi dacă ochiul tău te sminteşte, scoate-l şi aruncă-l de la tine, căci mai bine este pentru tine să intri în împărăția Cerurilor cu un singur ochi, decât, având amândoi ochii, să fii aruncat în Focul Gheenei!" (Matei 18/9)

9.Petru, căruia nu i-a plăcut deloc această învățătură, s-a ridicat şi a spus: „Doamne, nu îți mai aminteşti cuvintele pe care le-ai spus la pescarii cei sărmani despre natura iadului, despre Judecată şi despre pedepsirea sufletelor pierdute? Da, acelea au fost învățături pe care orice om de bun simț ar trebui să le primească cu cea mai mare bucurie! Dar ceea ce ne înveți acum, cu un fel de pornire, şterge tot ce a fost mai devreme, iar vechiul iad cu pedepsele lui eterne, cu Satanele, diavolii şi focurile sale se află, ca mai demult, în fața noastră, şi regăsim acelaşi Dumnezeu neiertător! Am ştiut eu că ne vom reîntoarce la cele vechi, şi prin urmare că indienii cu penitențele lor îngrozitoare prin care-şi ciuntesc corpul dețin singura învățătură adevărată şi corectă despre viață şi Dumnezeu!

10.Să presupunem că exact acum m-a supărat mâna mea stângă! Pentru ca ea să nu mă mai supere pe viitor, eu iau o secure - aşa cum ai spus Tu - şi-mi tai mâna, fapt care, fără ajutorul vreunui doctor, îmi va produce negreşit moartea. Dar să luăm în considerație cazul cel mai fericit, şi anume, acela că m-aş vindeca, însă la un moment dat va începe să mă supere şi mâna dreaptă. Conform învățăturii pe care ne-ai dat-o acum, pentru a putea intra în împărăția Cerurilor, ar trebui să o tai, ceea ce îmi este însă imposibil, întrebarea este ce să fac într-o astfel de situație, pentru a nu pierde împărăția Cerurilor!

11.Iubitul meu Domn şi Învățător! Învățătura aceasta nu poate avea sens în forma în care ai exprimat-o Tu acum! Iar dacă în spatele ei se ascunde şi un alt sens, aceasta este o întrebare la care şi celui mai înțelept dintre oameni i-ar fi greu să răspundă. Decât să accepte această învățătură aşa cum ai spus-o Tu acum şi să o adopte ca pe o lege, va prefera să rămână la vechea sa cunoaştere. Oricât de valoroasă este împărăția Cerurilor Tale, eu vreau să o dobândesc prin orice formă de renunțare, însă nicidecum tăindu-mi mâinile şi picioarele sau scoțându-mi ochii! Mai bine îți iei viața dintr-o dată decât să faci aşa ceva, şi atunci cu siguranță că nu vei mai supăra pe nimeni!"

1.Toți ceilalți ucenici, cu excepția lui Ioan, erau de acord cu cuvintele lui Petru, însă Ioan a luat cuvântul, spunând: „Dar frații mei dragi, cum de vă puteți speria chiar aşa, de parcă Domnul near fi dat acum o cu totul altă învățătură! Nu vă mai aduceți aminte de cuvintele Lui de pe muntele din Samaria?! Domnul a vorbit atunci aproape la fel ca acum despre ispită şi ne-a dat şi explicația corespunzătoare. Atunci ați înțeles sensul adevărat al cuvintelor Sale; cum de nu-l înțelegeți şi acum?!"

2.Petru a spus: „Mi se pare într-adevăr că a mai pomenit ceva despre aceasta; dar nu-mi mai amintesc nimic din explicația Sa referitoare la cum să înțelegem şi să interpretăm aceste vorbe. Cred că şi ceilalți frați sunt în aceeaşi situație şi ar fi de dorit să ni se mai explice o dată."

3.Eu am spus atunci: „Aceste cuvinte au fost chiar consemnate, la fel cum trebuie notate şi cele pe care le-am spus acum despre prejudiciile aduse de păcat, pentru ca să nu le uitați din nou atât de uşor.

4.Aşadar, ce îi corespunde mâinii omului? Acțiunea, bună sau rea; astfel, cuvântul «mână» şi imaginea acesteia corespunde unei acțiuni, iar voința fermă este securea cu ajutorul căreia poți despărți pentru totdeauna de tine, tăindu-le, acțiunile tale rele. Cum poți deci să fii atât de prost încât să crezi că Eu am poruncit adineauri mutilarea trupească?

5.Am spus acelaşi lucru şi despre piciorul tău, care te supără. Cine ar putea să vrea cu adevărat să-şi taie un picior? Cât de prost ar trebui să fiu Eu însumi ca să poruncesc o mutilare atât de îngrozitoare a propriului trup, pentru a salva astfel sufletul din focul iadului?!

6.Dar la fel cum trupul trebuie să aibă picioare pentru a se putea deplasa, pentru a ajunge şi a acționa în locul potrivit, şi sufletul trebuie să iubească şi să dorească un anumit lucru pentru a acționa în direcția atingerii scopului respectiv, astfel încât acesta să-i aducă forma de fericire pe care o căuta.

7.Dacă sentimentele şi dorințele sufletului nu sunt conforme cu învățătura Mea - fapt care este uşor de recunoscut - ele îți vor duce în ispită întreaga ta ființă. Atunci trebuie să iei securea ascuțită a voinței pentru a îndepărta asemenea sentimente şi dorințe şi să-ți continui drumul, acționând doar conform iubirii şi aspirației celei bune. Cu acest nou «picior», sufletul va intra foarte uşor în împărăția Cerurilor!

8.De fapt, trebuie să înțelegeți astfel: fiecare om din această lume are în el, în mod necesar, două forme de iubire, precum şi dorințele şi aspirațiile corespunzătoare acestora. O iubire este materială, şi ea trebuie să existe, pentru că fără ea nimeni nu ar putea, de exemplu, să lucreze pământul sau să-şi ia o soție. Pentru ca omul să facă aceasta, el trebuie să aibă o iubire şi o dorință materială orientată către exterior, care să-l anime şi să-l conducă înspre o astfel de acțiune. Însă dacă o asemenea iubire şi dorință pentru lumea exterioară devine prea puternică, ea îi dăunează omului ca întreg şi îi conduce sufletul către păcat şi pierzanie, întrucât îl împinge prea mult către materie. Atunci este momentul să-ți faci curaj şi, cu o voință fermă, să te dezbari de o astfel de iubire şi dorință şi să aspiri din toate puterile doar către ceea ce este pur spiritual. Într-o asemenea

situație, doar atât este suficient pentru a dobândi împărăția lui Dumnezeu, cu toate că, în ordinea obişnuită a lucrurilor, ambele feluri de activități sunt necesare pentru a ne putea manifesta iubirea de semeni.

9.Sunt şi vor mai fi mulți care se vor lepăda în totalitate de lume şi de munca lor, dedicânduse doar celor pur spirituale. Dar Eu nu spun că ei vor fi astfel fără păcat; totuşi, lor le va fi mult mai bine decât dacă, fiind oameni căzuți în materialismul cel mai de jos, ar intra în polul opus al vieții, despre care v-am vorbit la pescarul Aziona, ceea ce ar reprezenta chiar «a merge în iad» sau «a fi aruncat în iad», în adevăratul sens al cuvântului.

10.Prin ochiul care trebuie scos şi aruncat de la sine trebuie înțeleasă rațiunea cea lumească a omului. Ea este un ochi al sufletului, care vede şi judecă lucrurile lumii, comparându-le cu cele ale spiritului. Dacă acest ochi se îndreaptă prea mult către lume, lepădându-se de ceea ce este spiritual şi uitând aproape complet de Dumnezeu, el dăunează foarte tare sufletului, pe care îl obligă astfel să treacă în întregime în materie. Atunci a venit vremea să te lepezi de aşa-zisa «înțelepciune» lumească şi, de dragul cerului, să nu te mai gândeşti decât la cele care țin de Dumnezeu, de Voința Sa, de spirit şi de suflet.

11.Cine va face aceasta, va fi fără de păcat şi va privi fața lui Dumnezeu; dar aceste spirite fericite vor fi cu mult în urma acelora care şi-au ridicat înțelepciunea lor lumească la nivelul celei divine, prin cuvintele şi prin faptele lor.

12.Cred că acum ați înțeles ceea ce v-am spus şi că, dacă voi mai reveni pe viitor la acest subiect, nu Mă veți mai întreba care este semnificația acestor pilde - pe care le dau astfel înveşmântate şi ascunse, întrucât ele sunt doar pentru suflet, care, la fiecare om de pe acest pământ, este înveşmântat în trup şi deci ascuns de ochiul său trupesc! Căci învățătura care priveşte omul în ansamblul său diferă de cea care priveşte doar sufletul. Ați înțeles acum tot ce v-am spus?”

Capitolul.246 - Copiii - exemple pentru ucenici. Domnul, ca Fiu al lui Dumnezeu şi Fiu al Omului (Evanghelia după Matei 18/10)

(10).Vedeți să nu disprețuiți pe vreunul din aceştia mici, că zic vouă: Că îngerii lor, în ceruri, pururea văd fața Tatălui Meu, Care este în ceruri.

1.Petru a spus atunci: „Da, Doamne şi Învățătorule, acum ne este foarte clar; dar Te rog, pe viitor, să ne dai şi explicațiile o dată cu învățătura, ca să nu ne mai supărăm din cauza lipsei noastre de înțelegere!”

2.Eu am spus: „Unde va fi necesar, voi face aceasta. Dar când voi vrea să vă întăresc puterea de a gândi şi sufletele, nu vă voi dezvălui imediat taina acestor imagini. Căci cine vrea să fie un învăţător bun trebuie să-şi formuleze astfel învăţăturile încât ucenicii săi să aibă mult de gândit şi de reflectat, altfel aceştia vor deveni nişte căutători leneşi ai adevărului.

3.Şi vă mai spun următoarele: învăţătorul care predă o învăţătură trebuie să fie întotdeauna un înţelept şi să înţeleagă el însuşi în profunzime ceea ce-i învaţă pe ceilalţi. Dar ucenicii trebuie să fie permanent, atâta timp cât sunt ucenici, precum aceşti copii pe care-i vedeţi aici, care acceptă şi urmează învăţătura ce li se oferă, chiar dacă sunt încă departe de a înţelege sensul ei profund, înţelegerea adevărată o vor dobândi abia la maturitate.”

4.Unii ucenici şi-au spus atunci în sinea lor că aceasta înseamnă că va mai dura mult timp până ce vor deveni şi ei înţelepţi şi cu mintea pătrunzătoare, dacă trebuie să considere acum că sunt la fel de proşti şi de lipsiţi de raţiune ca acei copii zdrenţăroşi, care nu fuseseră la nici o şcoală şi deci nu apucaseră să înveţe nici despre alfa, şi cu atât mai puţin despre omega!

5.Eu am spus însă: „Vedeţi să nu dispreţuiţi pe vreunul dintre aceşti micuţi, căci vă spun: îngerii lor din ceruri văd mereu faţa Tatălui Meu, care este în ceruri!” (Matei 18/10)

6.Petru a spus: „Oare noi nu mai avem îngeri în ceruri, care să vadă şi ei permanent faţa Tatălui Tău din ceruri? Şi apoi, o dată ne spui că Tatăl Tău locuieşte în Tine şi că este una cu Tine, apoi imediatii muţi din nou în cerurile infinit de îndepărtate! Recunosc, nu reuşim să împăcăm aceste lucruri! Cum să înţelegem aceasta? Tatăl Tău este, pe rând, ba în Tine, ba în ceruri? Şi cum de Tu însuţi eşti ba Tatăl însuşi, ba Fiul Său? Te rog, ajută-ne să înţelegem aceste lucruri mai bine decât până acum!”

7Eu am spus: „Bineînţeles că şi voi aveţi îngerii voştri în ceruri, iar dacă nu i-aţi avea, nu aţi fi ucenicii Mei! Dar şi aceşti copii îi au, şi tocmai de aceea nu trebuie să-i dispreţuiţi; căci ei vă sunt întru totul egali! V-am spus aceasta pentru că ştiu prea bine că nu iubiţi copiii cu adevărat.

8.Dacă nu puteţi iubi aceşti copilaşi delicaţi, încântători şi puri ca îngerii, cum vă veţi putea iubi semenii şi cum îl veţi putea iubi pe Dumnezeul vostru?

9.Dacă vreţi să formaţi oameni după inima Mea, va trebui să începeţi cu copiii; căci adevăr vă spun: învăţătura primită încă din leagăn este mult mai valoroasă decât toate marile şcoli ale lumii! Cine vrea să formeze oameni din copii trebuie să-i iubească şi să aibă mare răbdare cu ei. Un copil este de la natură mai sărac decât o sută de cerşetori; pentru că este sărac la minte, sărac în ceea ce priveşte puterile fizice şi sărac în privinţa posesiunilor materiale.

10.De aceea, vă spun încă o dată vouă şi, prin voi, tuturor oamenilor cărora le va fi propovăduită această evanghelie: cine va primi un prunc ca aceştia în numele Meu, pe Mine Mă primeşte şi, primindu-Mă pe Mine cu toată iubirea, îl primeşte pe Tatăl din ceruri, iar casa sa nu va fi lipsită de binecuvântare. Căci aceşti copii sunt o adevărată binecuvântare a lui Dumnezeu pentru casa în care sunt îngrijiţi, hrăniţi şi formaţi să devină oameni adevăraţi, indiferent de sexul lor. Fie că sunt băieţi sau fetiţe, ei sunt precum îngerii cerului.

11.Tu, Petru, când Mă întrebi cum se face că Eu spun despre Tatăl Meu ceresc o dată că e în cer şi apoi că sălăşluieşte în Mine, trebuie pur şi simplu să am răbdare cu memoria ta, altfel aş sfârşi prin a Mă supăra pe tine!

12.Ce este cerul şi unde se află el v-am arătat foarte clar, şi în special ție, nu demult, pe munte. Tot la fel v-am vorbit, aproape mult prea des, despre relația indivizibilă şi indisolubilă dintre Tatăl Meu şi Mine - şi uite că deja ai uitat totul!

13.Oare Tatăl nu este eterna iubire din Mine? Şi acolo unde sălăşluieşte această iubire, nu se află oare cerul şi adevărata împărăție a lui Dumnezeu?

14.Ca om, nu sunt Eu oare Fiul acestei iubiri care sălăşluieşte în Mine însumi şi care a creat din eternitate tot ce există şi umple infinitatea? Iar pentru că această iubire divină eternă şi atotputernică este în Mine, oare nu sunt eu pe deplin una cu ea? Spune-mi dacă acum realizezi ce-ți spun!”

15.Petru a spus: „Da, înțeleg cu siguranță mai bine decât până acum; dar totuşi mai există aspecte care, la drept vorbind, nu-mi sunt pe deplin clare! De exemplu, nu înțeleg foarte bine de ce o dată spui despre Tine că eşti Fiul Omului, altă dată că eşti Fiul lui Dumnezeu şi altă dată că eşti însuşi Iehova! Ne-ai face un mare bine tuturor dacă ai vrea să-mi mai explici puțin aceste lucruri; căci eu cred că nici unul dintre noi nu a înțeles pe deplin aceste cuvinte ale Tale!”

16.Eu am spus: „Şi aceasta v-am explicat în lumina cea mai clară, atunci când v-am vorbit despre suferințele Mele viitoare; dar dacă nu vi se explică un lucru de cel puțin zece ori, astfel încât să şi puteți pune mâna pe el, voi nu îl înțelegeți! De aceea, vă mai spun încă o dată:

17.Cel care va fi omorât în Ierusalim nu este nici Iehova din Mine, nici sufletul Meu care este Fiul Său în veşnicie, ci doar acest trup, ca Fiu al Omului, dar în cea de-a treia zi va învia, fiind pe deplin transfigurat, şi va fi pentru eternitate una cu Cel care este în Mine, care-Mi revelează tot ce trebuie să fac şi să vorbesc ca Fiu al Omului şi pe care voi nu îl cunoaşteți încă pe deplin, cu toate că vă vorbeşte şi acționează printre voi de o bună bucată de vreme. Vorbeşte acum din nou, Simone!”

Capitolul.247 - Taina Golgotei (Evanghelia după Matei 18/11-14)

(11).Căci Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască pe cel pierdut.

(12).Ce vi se pare? Dacă un om ar avea o sută de oi şi una din ele s-ar rătăci, nu va lăsa, oare, în munți pe cele nouăzeci şi nouă şi ducându-se va căuta pe cea rătăcită?

(13).Şi dacă s-ar întâmpla s-o găsească, adevăr grăiesc vouă că se bucură de ea mai mult decât de cele nouăzeci şi nouă, care nu s-au rătăcit.

(14).Astfel nu este vrere înaintea Tatălui vostru, Cel din ceruri, ca să piară vreunul dintraceştia mici.

1.Simon a spus: „Oh, Doamne şi Învăţătorule, ar mai fi multe de spus despre cuvintele ce ies din gura Ta, dar nici cea mai bună raţiune umană nu le poate vedea în adevărata lor lumină şi în întreaga lor putere luminoasă. Iar în fundal, asemenea unui monstru care rânjeşte, se află necesitatea neîndurătoare şi inevitabilă a suferinţei care-L aşteaptă pe Fiul Omului, şi eu îndrăznesc să afirm cu tărie că această necesitate este de neînţeles pentru orice minte umană, oricât de sănătoasă ar fi ea!

2.Chiar dacă un astfel de act este necesar pentru atingerea unui scop superior, deja stabilit de Tine din eternitate, aceasta nu constituie o lămurire pentru mintea umană, care se va întreba întotdeauna astfel: «De ce a fost necesar ca Domnul cel atotputernic să fie judecat de creaturile Sale, pentru a le putea dărui acestora fericirea şi viaţa veşnică? Nu ar fi fost suficientă învăţătura Sa pură şi desăvârşită şi miracolele Sale, pe care numai un Dumnezeu le poate săvârşi? Dacă acestea nu-i fac pe oameni mai buni, oare îi va face suferinţa şi moartea Sa?»

3.Eu, ca unul dintre discipolii Tăi cei mai credincioşi, îţi spun foarte deschis: suferinţa Ta va fi un prilej de poticnire pentru mulţi oameni buni şi ei vor începe să se îndoiască în credinţa lor. De aceea, Te rog acum să ne explici aceste lucruri, pentru ca, atunci când va veni vremea, să le putem da un răspuns potrivit celor care ne vor întreba, spre a-i linişti.”

4.Eu am spus: „Întrebarea ta este foarte bună şi justă, dar chiar dacă ţi-aş explica foarte bine, tu nu vei putea înţelege aşa cum trebuie, pentru că nu eşti decât un simplu om. Abia după învierea Mea, când vei fi renăscut în spirit, vei putea înţelege cu claritate acest mare «de ce».

5.Eu, care sunt unicul susţinător al oricărei existenţe şi vieţi, trebuie să eliberez acum ceea ce de eternităţi a fost condamnat la judecată şi moarte prin fermitatea Voinţei Mele, şi, mai exact, să pătrund - tocmai prin judecarea şi prin moartea propriului Meu trup - în judecată şi în moarte, spre a slăbi suficient de mult legăturile propriei Mele Voinţe divine, pentru materia lucrurilor ajunsă la maturitate, pentru ca apoi toate creaturile să se poată elibera de moartea eternă şi să intre în viaţa cea liberă şi independentă.

6.De aceea a venit Fiul Omului în această lume, pentru a căuta din nou ceea ce, într-un fel, fusese pierdut din eternitate, spre a-l mântui şi a-i permite să obţină fericirea cea veşnică. (Matei 18/11)

7.Ce credeţi? Dacă un om ar avea o sută de oi şi una dintre ele s-ar rătăci în pădure, nu le va lăsa el oare pe cele nouăzeci şi nouă pentru a se duce să o caute pe cea rătăcită? (Matei 18/12) Şi dacă o va găsi, adevăr vă grăiesc vouă că se va bucura de ea mai mult decât de cele nouăzeci şi nouă, care nu s-au rătăcit. (Matei 18/13)

8.Vedeţi, tot la fel e şi în cazul lui Dumnezeu, cu toate că, prin Voinţa Sa atotputernică, El însuşi a creat, din eterna abundenţă a gândurilor, ideilor şi conceptelor Lui nenumărate, toate lucrurile care există în spaţiul infinit şi pe care, prin fermitatea Voinţei Sale, le-a plasat oarecum în afara Sa. Dacă toate acestea ar trebui să rămână pentru veşnicie în rigida judecată şi moarte, aşa cum sunt acum, ar fi ca şi cum oaia pierdută nu ar mai fi găsită niciodată. Ce plăcere şi ce bucurie I-ar putea oferi lui Dumnezeu o creatură materială moartă pentru totdeauna?

9.Mai ales din această cauză am venit Eu cu formă materială în această lume, pentru a căuta această oaie rătăcită şi pentru a o conduce către împlinirea menirii sale preafericite.

10.În acest trup care este acum al Meu, Spiritul şi Voința lui Dumnezeu se îndulcesc şi devin flexibile. Când acest lucru se va realiza pe deplin, această materie a Mea va trebui să fie răpusă în cea mai mare umilință posibilă şi să fie mai întâi separată de Mine, iar apoi, Spiritul lui Dumnezeu care sălăşluieşte în Mine în toată plenitudinea Sa şi cu care sufletul Meu este una va readuce la viață această materie răpusă şi purificată de focul iubirii Sale, iar ea va învia atunci, triumfând asupra judecății şi morții.

11.Eu v-am spus cu anticipație că nu veți putea înțelege foarte bine de ce trebuie să se petreacă şi de ce se va petrece aceasta; dar puteți totuşi trage concluzia că un astfel de act, oricât de înspăimântător ar părea el a fi pentru ochiul omenesc, este totuşi necesar pentru ca, în timp, toate creaturile să revină la pura viață divină, liberă şi independentă.

12.V-am dezvăluit deja suficient de multe pentru a putea înțelege, şi de aici - întrucât ştiți acum ce reprezintă cu adevărat copiii mici - puteți să pricepeți şi de ce este Voia Tatălui ca să nu se piardă nici cel mai mic şi mai umil dintre aceşti copilaşi. (Matei 18/14)

13.Tocmai din acest motiv v-am vorbit despre aceşti copii, ca să vă arăt, prin imagini corespunzătoare, Voința Aceluia care sălăşluieşte în Mine şi care este Domnul etern al tuturor creaturilor din întreaga infinitate. Acum, pentru că v-am spus aceste lucruri şi avem timp suficient, puteți să Mă întrebați ce nu ați mai înțeles. Petru, mai ai ceva?”

14.Ucenicul a spus: „O, Doamne şi Învățătorule, ar mai fi ceva! Dar trebuie mai întâi să reflectez la ceea ce tocmai ne-ai spus, deoarece, dacă Te-aş întreba acum ceva nou, aş pierde ceea ce am auzit, iar Tu ne vei fi dat în zadar această mare lumină.” 15. Atunci s-a lăsat tăcere, iar ucenicii au început să se gândească la ceea ce le spusesem.

Capitolul.248 - Despre iertare (Evanghelia după Matei 18/15-22)

(15).De-ți va greşi ție fratele tău, mergi, mustră-l pe el între tine şi el singur. Şi de te va asculta, ai câştigat pe fratele tău.

(16).Iar de nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, ca din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvântul.

(17).Şi de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii; iar de nu va asculta nici de Biserică, săți fie ție ca un păgân şi vameş.

(18).Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate şi în cer, şi oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate şi în cer.

(19).Iarăşi grăiesc vouă că, dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri.

(20).Că unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor.

(21).Atunci Petru, apropiindu-se de El, I-a zis: Doamne, de câte ori va greşi față de mine fratele meu şi-i voi ierta lui? Oare până de şapte ori?

(22).Zis-a lui Iisus: Nu zic ție până de şapte ori, ci până de şaptezeci de ori câte şapte.

1 De afară s-a auzit o ceartă iscată între nişte pescari care se întorceau acasă, iar Petru a întrebat dacă nu ar trebui să ieşim pentru a pune capăt acelei dispute.

2.Eu am spus: „Da, du-te şi fă aceasta, căci şi aplanarea certurilor dintre oameni şi potolirea mâniei lor este o faptă bună; deoarece mânia este opera iadului, şi ea otrăveşte inima şi întunecă sufletul omului pentru mai mulți ani. Du-te deci şi pune capăt acestei certe!"

3.Petru a mers atunci afară şi i-a întrebat pe cei care se aflau în fața casei din ce cauză se certau.

4.Unul dintre ei, care era mai potolit, i-a spus că slujitorul unui orăşean, care nu avea drept la pescuit şi care se afla acum în mijlocul lor, trăsese la undiță într-unul dintre cele mai bune locuri de pescuit, şi prinsese o mulțime de peşti; surprinzându-l asupra faptului, pescarii locului i-au reproşat aceasta şi au vrut pe bună dreptate să-i ia peştii, dar el s-a opus şi a început să-i insulte, susținând că era împuternicit să pescuiască unde voia. Însă nu avea nici un document care să ateste acest fapt, iar ceilalți nu puteau şi nici nu aveau voie să tolereze aşa ceva.

5.Când a auzit aceasta, Petru a spus: „Omul acesta este un hoț; dar lăsați-l totuşi să plece. Dați-l pe mâna judecătorilor abia dacă mai îndrăzneşte să vină încă o dată; căci doar ştiți şi voi că trebuie să ne iertăm duşmanii de şapte ori, conform legii!"

6.Pescarii care-l țineau prins pe hoț au spus: „L-am iertat deja de şapte ori; dar legea nu spune să-l iertăm şi a opta oară, de aceea vrem să-l ducem acum la judecată."

7.Petru a spus: „În acest caz, aveți tot dreptul să faceți aceasta; dar, de dragul meu, vă rog săl iertați şi de această dată, chiar dacă este a opta oară! Dacă-l veți prinde şi a noua oară, atunci ducețil la judecată!"

8.În urma acestor cuvinte, oamenii l-au lăsat liber pe hoț, după ce acesta a promis că nu va mai fura. Astfel a aplanat Petru cearta, iar oamenii s-au întors liniştiți la casele lor.

9.Când a revenit în casă, Petru a spus: „Doamne şi Învățătorule, am pus capăt certei, convingându-mi vecinii să-l ierte pe hoț pentru a opta oară; dar, conform legii, de această dată ar fi trebuit să fie dat pe mâna judecătorilor. Doamne, ce bine ar fi dacă ne-ai explica mai precis modul cum se aplică poruncile lui Moise în acest domeniu pământesc, mai ales acum, când legile Romei au început să înrâurească tot mai mult viața iudeilor şi când nu mai ştii exact dacă e bine să respecți mai mult legea mozaică sau pe cea romană. În multe privințe, legea romană este în mod evident mai umană decât cea mozaică, aceasta din urmă fiind adesea imposibil de aplicat textual în probleme de drept public. Cum ar fi deci mai bine, conform marii Tale iubiri şi înțelepciuni?"

10.Eu am spus: „Ştiu că aceasta este situaţia şi că este greu pentru un judecător să discearnă între cele două legi şi chiar să decidă dacă un om este vinovat, pentru că uneori ceea ce o lege aprobă, cealaltă condamnă.

11.Pentru ca atât voi, cât şi ceilalţi oameni să aveţi o regulă după care să vă ghidaţi pe viitor, ţineţi minte şi consemnaţi ceea ce vă spun acum:

12.Dacă fratele tău îţi greşeşte, mergi şi mustră-l între patru ochi, cu cuvinte blânde, şi roagă-l să nu mai facă aceasta. Şi dacă el te va asculta, l-ai câştigat pe fratele tău de partea ta. (Matei 18/15) Iar dacă nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi martori, în funcţie de greşeala comisă, pentru ca orice cuvânt să se sprijine pe mărturia a doi sau trei martori. Şi dacă cel care s-a făcut vinovat faţă de tine refuză să te asculte în prezenţa acestor martori, spune-l comunităţii din care acest păcătos face parte, în prezenţa martorilor tăi. (Matei 18/16) Iar dacă nu va asculta nici de obşte, atunci să fie declarat şi considerat de către toţi un păgân şi un vameş. (Matei 18/17)

13.Aceasta să fie suficient pentru tine şi pentru oricine altcineva; ce depăşeşte aceste limite vine de la rău şi produce un rău şi mai mare. Aceste reguli fac parte din ordinea Mea divină şi sunt valabile nu doar aici, ci şi în marea lume de dincolo. Căci adevăr vă spun: orice veţi lega pe pământ va fi legat şi în ceruri şi orice veţi dezlega pe pământ va fi dezlegat şi în ceruri. (Matei 18/18)

14.Şi vă mai spun încă ceva, pentru ca să puneţi mai repede capăt certurilor şi neînţelegerilor de pe pământ: dacă doi dintre voi se vor uni pentru a cere ceva de la Tatăl în numele Meu, aceasta li se va da lor de către Tatăl Meu, atât în ceruri, cât şi pe pământ. (Matei 18/19)

15.Dacă cineva a păcătuit faţă de tine, iartă-l din toată inima şi roagă-l în numele Meu pe Tatăl să îndrepte inima păcătosului; şi aceasta se va petrece după măsura credinţei tale şi după măsura în care l-ai iertat mai înainte pe cel care a păcătuit faţă de tine.

16.Vă spun încă o dată: unde vor fi doi sau trei adunaţi în numele Meu într-un scop bun, conform ordinii Mele, acolo voi fi şi Eu, în spirit, în mijlocul lor, şi voi auzi ceea ce ei îmi vor cere. (Matei 18/20)

17.Cu aceste indicaţii pe care vi le-am dat acum, cred că vă veţi descurca foarte bine în toate situaţiile critice de viaţă, chiar aflându-vă în mijlocul a mii de legi lumeşti care se contrazic reciproc!”

18.Petru a venit atunci din nou la Mine şi a spus: „Doamne, toate acestea sunt bune şi este de la sine înţeles că vom respecta cu sfinţenie ceea ce ne-ai spus acum şi că le vom cere şi celorlalţi oameni să le respecte; dar mai există acum o întrebare: de câte ori să-l iert pe fratele meu care a greşit faţă de mine? Oare până de şapte ori, cum spune legea lui Moise, ar fi suficient?” (Matei 18/21)

19.Eu am spus: „Dacă trebuie să existe un număr care să arate aceasta, atunci nu-ţi zic ţie până de şapte ori, ci până de şaptezeci de ori câte şapte! (Matei 18/22) Căci tocmai în aceasta constă în esenţă împărăţia Cerurilor, ca printre oameni să domnească aceeaşi iubire, armonie şi iertare cum este în ceruri, printre îngerii Mei, dintre care pe unii i-aţi şi cunoscut deja.”

(23).De aceea, asemănatu-s-a împărăția cerurilor omului împărat care a voit să se socotească cu slugile sale.

(24).Şi, începând să se socotească cu ele, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanți.

(25).Dar neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el şi femeia şi copii şi pe toate câte le are, ca să se plătească.

(26).Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Doamne, îngăduieştemă şi-ți voi plăti ție tot.

(27).Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul şi i-a iertat şi datoria.

(28).Dar, ieşind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el şi care-i datora o sută de dinari. Şi punând mâna pe el, îl sugruma zicând: Plăteşte-mi ce eşti dator.

(29).Deci, căzând cel ce era slugă ca şi el, îl ruga zicând: Îngăduieşte-mă şi îți voi plăti.

(30).Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare, până ce va plăti datoria.

(31).Iar celelalte slugi, văzând deci cele petrecute, s-au întristat foarte şi, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate.

(32).Atunci, chemându-l stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat.

(33).Nu se cădea, oare, ca şi tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum şi eu am avut milă de tine?

(34).Şi mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor, până ce-i va plăti toată datoria.

(35).Tot aşa şi Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veți ierta - fiecare fratelui său - din inimile voastre.

1.(Domnul): „Pentru a vă putea descrie cât mai bine împărăția Cerurilor, voi folosi o imagine metaforică. Împărăția Cerurilor seamănă cu un rege care a voit să se socotească cu slugile sale. (Matei 18/23) Şi, începând să se socotească cu ele, i s-a adus un om care îi datora zece mii de talanți. (Matei 18/24) Neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit ca această slugă leneşă să fie vândută, împreună cu femeia, copiii săi şi cu tot ce avea, ca să se plătească datoria. (Matei 18/25)

2.Dar, văzând acest lucru, sluga aceea i-a căzut în genunchi, i s-a închinat şi a zis: «Doamne, mai îngăduieşte-mă şi-ți voi plăti tot». (Matei 18/26) Auzind aceasta, inima regelui s-a înmuiat şi, milostivindu-se de el, i-a dat drumul, iertându-i şi datoria. (Matei 18/27)

3.Însă această slugă a plecat imediat cu treburi în oraşul acelui rege. Acolo s-a întâlnit cu un tovarăş de-al său care îi datora de puțin timp o sută de dinari! Acela, când l-a văzut, l-a rugat să-l păsuiască încă un pic şi îi va plăti datoria. Dar slujitorul nostru care fusese iertat de către rege nici nu l-a ascultat, ci l-a înşfăcat cu furie şi a început să-l strângă de gât, zicând: «Plăteşte ce-mi datorezi (Matei 18/28); te-am păsuit deja prea mult timp, iar răbdarea mea a ajuns la sfârşit!»

4.Căzând la pământ, cel ce era slugă ca şi el, l-a rugat cu lacrimi în ochi, zicând: «Mai îngăduieşte-mă şi îți voi plăti!» (Matei 18/29) Dar el nu a vrut, ci s-a dus şi l-a aruncat în temniță, până ce-i va plăti datoria. (Matei 18/30)

5.Iar celelalte slugi, văzând cele petrecute, s-au întristat foarte tare şi s-au dus şi i-au povestit stăpânului tot. (Matei 18/31)

6.Atunci, chemându-l, stăpânul său i-a spus: «Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertato fiindcă m-ai rugat. (Matei 18/32) Nu se cădea oare ca şi tu să ai milă de tovarăşul tău precum am avut şi eu milă de tine?» (Matei 18/33)

7.Sluga a amuțit atunci de spaimă, pentru că şi-a dat seama că regele este bun şi drept, dar că pedepseşte aspru fărădelegea făcută împotriva grației şi iubirii sale. Mâniindu-se atunci, stăpânul lui l-a dat pe mâna schingiuitorilor, până ce-i va plăti toată datoria. (Matei 18/34)

8.Tot aşa şi Tatăl Meu ceresc vă va face vouă, dacă nu îi veți ierta pe semenii voştri, din toată inima, pentru greşelile pe care le-au făcut împotriva voastră! (Matei 18/35) Tocmai în aceasta constă şi împărăția Cerească propriu-zisă, atât în cele mari, cât şi în cele mici: să nu mai fie printre cei preafericiți nici o duşmănie, invidie şi cu atât mai puțin ură, ci, dimpotrivă, să fie cea mai mare armonie, bună înțelegere şi iubire reciprocă.

9.De aceea, nu este necesar să existe în această lume nici un tribunal care să stabilească dreptatea între «ofensator» şi «ofensat», ci singura judecată proteguitoare valabilă în fața Mea trebuie să fie inima voastră bună şi iertătoare. De la această judecată veți pleca întotdeauna mulțumiți, neavând de plătit taxe judecătoreşti, iar cel care v-a greşit va deveni cu adevărat prietenul vostru cu mult mai uşor decât dacă ar fi fost forțat să recunoască adevărul printr-o sentință judecătorească. Spuneți-Mi acum dacă ați înțeles tot!”

Capitolul.250 - Necesitatea judecăților lumeşti. Cauzele fărădelegilor şi prevenirea lor

1.Petru a spus: „Doamne şi Învățătorule! Fără îndoială că am înțeles; dar, chiar dacă atât noi, cât şi cei care vor primi această învățătură de la noi vom respecta întru totul cuvintele Tale, rămâne de văzut dacă judecata lumească va dispărea în această situație.

2.Dacă cineva a greşit față de mine, cu siguranță că îl voi ierta chiar şi de şaptezeci de ori câte şapte - în caz că insultătorul meu mi-ar greşi de atâtea ori; dar dacă, fiind un om rău, care se bucură de necazul altuia, nu se va sătura cu atât şi va continua cu

răutățile sale, depăşind marele număr de şaptezeci de ori câte şapte, ce să fac cu un astfel de om? Eu cred că atunci a sosit vremea ca un astfel de nelegiuit să fie lăsat pe mâinile judecății lumeşti, la fel cum a făcut în cele din urmă şi milostivul Tău rege, dându-şi sluga cea nemiloasă pe mâna schingiuitorilor, atunci când marea sa indulgență nu a dat roade. Ce spui, Doamne, despre părerea mea?

3.Eu am spus: „Dragul Meu Petru, nu spun prea multe, pentru că v-am dat deja toate indicațiile pentru un astfel de caz incorigibil, imediat după cearta pescarilor din fața casei tale, şi fiecare dintre voi a înțeles fără îndoială ce trebuie făcut atunci!

4.Este de la sine înțeles că în această lume trebuie să existe, pentru marii criminali, şi judecăți lumeşti dure, altfel în cele din urmă viața nimănui nu ar mai fi în siguranță. Însă, în ceea ce priveşte micile greşeli, care apar nu rareori printre oameni, acestea trebuie îndreptate în fața scaunului de judecată al unei inimi milostive şi iertătoare, astfel încât micile rătăciri ale oamenilor să nu degenereze în fărădelegi mari şi grave; căci adevărat vă spun vouă: tâlhăria şi omorul nu sunt în cele din urmă decât urmările unor mici greşeli inițiale, izvorâte din tot felul de considerente meschine şi din interese personale şi orgolii. O nouă povestioară vă va exemplifica aceasta:

5.Un om bogat şi foarte bine văzut are o fiică foarte frumoasă, care-i este deosebit de dragă. De ea se îndrăgosteşte foarte tare un tânăr sărac dar bine crescut, cu atât mai mult cu cât fata cea minunată i-a dat de înțeles de câteva ori, prin tot felul de gesturi şi semne prieteneşti, că inima ei înclină către el. Acest tânăr bărbat cinstit şi cumsecade prinde în sfârşit curaj şi merge, bineînțeles cu intenții bune, la tatăl preafrumoasei fete, cerând-o de nevastă. Dar tatăl, care este împietrit şi foarte mândru din cauza marii sale averi, îi pune pe slujitori să-i arate uşa sărmanului pețitor cinstit şi să asmuță câinii asupra lui, pentru a-l alunga din curtea casei sale.

6.Această primire necuviincioasă îi umple sărmanului om inima cu mânie şi cu dorință de răzbunare şi, cu cât se gândeşte mai mult la imposibilitatea de a deveni ginerele bogătaşului, cu atât mai mult creşte în el gândul răzbunător, de a-l umili pe acest om dur şi mândru. Când acest gând se coace în totalitate, hotărârea fiind luată, tânărul îşi pune în aplicare planul şi îl ucide pe cel bogat.

7.Cu siguranță că nu s-ar fi ajuns aici dacă el ar fi fost tratat omeneşte de către bogătaş. În trufia lui semeață, bogătaşul nu a crezut că face mare lucru dându-l afară pe sărmanul pețitor în modul pe care l-am descris; dar pentru cel izgonit a fost prea mult, şi el a devenit astfel un răufăcător, un criminal, care, temându-se apoi de judecătorii acestei lumi, s-a ascuns în desişul pădurilor şi a devenit spaima oamenilor.

8.Din această povestioară puteți înțelege că, de cele mai multe ori, numai duritatea oamenilor este cea care îi determină pe semenii lor mai săraci să devină răufăcători. Să țineți cont de ceea ce vam poruncit şi cu claritate v-am arătat aici, când vă raportați la cei care au greşit în vreun fel față de voi, şi atunci marii răufăcători vor fi din ce în ce mai rari pe acest pământ, iar oamenii buni vor domni asupra sărmanilor. Ați înțeles cu toții ce v-am spus?"

9.Toți ucenicii au răspuns afirmativ la această întrebare. Cu toate acestea, ei au mai reflectat încă multă vreme asupra acestei învățături. Ioan şi Matei au consemnat ideile ei principale, în timp ce Iacov şi Toma au notat şi ei, dar insistând pe explicațiile date. Timp de vreo două ceasuri ei au fost ocupați cu aceasta.

10.După ce au notat ceea ce era absolut necesar, Petru a spus: „Acum nu vom mai putea pierde această învățătură şi astfel am câştigat mult! Dar începe deja să se însereze şi trebuie să mă ocup de cele necesare pentru cină.”

11.Eu am spus: „Cine ți-a spus că începe să se însereze? Priveşte unde este soarele! Îți spun că dacă am pleca acum şi am traversa marea de-a lungul ei, având vânt bun, am ajunge cu siguranță înainte de apus la hotarul țării iudeilor, dincolo de Iordan!”

12.Atunci Petru s-a uitat la soare şi a început să se mire cum de se înşelase; căci soarele mai avea într-adevăr o cale de vreo trei ceasuri până să apună.

Capitolul 251 - O invazie a lăcustelor

1.Petru şi-a revenit imediat şi M-a întrebat cum de se putuse înşela chiar atât de tare, iar Eu iam răspuns: „Du-te la malul mării, şi îți vei da imediat seama care este cauza!”

2.Petru a făcut aşa cum i-am spus şi a văzut că până în zare suprafața apei era acoperită cu lăcuste. Chiar şi corabia noastră, care se afla în portul lui Petru, era năpădită de aceste insecte. Petru s-a îngrozit când a văzut priveliştea, a venit imediat la Mine şi M-a întrebat dacă miriadele de lăcuste care acopereau marea fuseseră cauza iluziei sale.

3.Eu i-am răspuns: „Fără îndoială! Când au venit zburând din Egipt, au întunecat soarele asemenea unui nor gros, astfel încât, fiind în casă, ai gândit că s-a înserat deja. Eu am văzut însă în interiorul Meu cauza acestei înserări atât de timpurii şi ți-am atras şi ție atenția! Cam asta e tot ce ar fi de spus în privința aceasta!”

4.Petru s-a arătat foarte mulțumit cu acest răspuns şi a mers încă o dată afară pentru a admira grandiosul spectacol al naturii.

5.Intre timp, Andrei şi Filip, cărora le plăcea să studieze natura, M-au întrebat cum de se formează astfel de roiuri imense de lăcuste, de unde provin ele şi care este rostul lor.

6.Eu am spus: „Dragii Mei, este ceva lăudabil să fii atent la natură, deoarece ea este asemenea unei mari cărți scrise de mâna atotputernică a lui Dumnezeu şi oferă cercetătorilor ei oneşti dovezile cele mai frumoase ale iubirii, înțelepciunii şi puterii Tatălui Ceresc; dar un cercetător cu vederi înguste, dacă dă dovadă de prea mult zel, poate ajunge lesne pe căi greşite, care-l îndepărtează de Dumnezeu şi-l fac să concluzioneze că tot ce există este guvernat doar de puterile oarbe ale naturii.

7.Vedeți, tocmai fenomene ca acesta îi pot îndepărta de Dumnezeu pe simplii naturalişti, căci ei văd aici o capacitate excesivă şi fără sens de reproducere a vieții, de care un Dumnezeu înțelept sar putea lipsi foarte bine. Bineînțeles că, urmând doar calea cercetărilor exterioare, ei nu vor realize niciodată care este cauza profundă a acestor fenomene, pentru că sufletele lor adâncite în materie nu mai sunt capabile să înțeleagă Spiritul luminii şi iubirii lui Dumnezeu.

8.Însă pe acela al cărui suflet L-a atins şi L-a cunoscut pe deplin pe Dumnezeu îl va învăța propriul său spirit cum şi din ce cauză apar astfel de fenomene. Doar un astfel de om trezit în spirit poate să studieze aspectele naturii şi, desluşindu-le, să le arate şi fraților săi necunoscători, pentru ca ei să lucreze cu mai multă sârguință pentru trezirea sufletelor lor.

9.Însă, revenind la lăcustele noastre, ele pot să ia ființă în toate zonele calde ale pământului, dar cu precădere în Egipt şi în partea sudică a Asiei, mai ales în anumite perioade. Datorită climei propice, în acele regiuni sunt produse cele mai multe spirite ale vieții naturale sau, altfel spus, ele se dezvoltă cel mai bine şi cel mai adesea acolo, pentru că solul, căldura soarelui, lumina lui puternică, umiditatea şi o mulțime de alte condiții fac să se elibereze permanent o mare mulțime de spirite ale pământului care erau până atunci prizoniere; ele se aliază repede cu spiritele aerului, apoi se înfăşoară în materia uşoară a unui cocon, «îmbrăcând» acolo un trup, şi intră astfel în domeniul vieții animalice pământeşti.

10.Adesea şi lăcustele iau ființă în acest mod, în țările foarte calde ale pământului - cu toate că ele pot proveni şi din propriile lor ouă, în urma clocirii.

11.Eu vă spun vouă: totul pe acest pământ - pomii, ierburile şi toate viețuitoarele - are menirea de a elibera din materia solidă spiritele supuse judecății, şi aceasta merge din treaptă în treaptă, până la om. Ce se petrece cu omul, ştiți deja. Astfel, nu mai am nimic de explicat despre acest fenomen al naturii. Chemați-l acum în casă pe Petru, căci vreau să vă spun tuturor ceva!”

12.Andrei şi Filip au făcut imediat ce le-am poruncit, iar Petru, de îndată ce a intrat în casă, a întrebat ce anume vroiam să le împărtăşesc.

Dincolo de Iordan, la Marea Galileii
Evanghelia după Matei. Capitolul 19

Capitolul.252 - Domnul şi ai Săi traversează Marea Galileii
(Evanghelia după Matei 19/1)

(1).Iar după ce Iisus a sfârşit cuvintele acestea, a plecat din Galileea şi a venit în hotarele Iudeii, dincolo de Iordan.

1.Eu am spus: „Pregătiţi-vă de drum; căci vreau şi trebuie să plecăm astăzi de aici, şi chiar din Galileea, şi să mergem la hotarele Iudeii, dincolo de Iordan. (Matei 19/1). Acolo încă nu am fost şi există o mulţime de oameni dornici de cunoaştere, astfel încât vom strânge chiar astăzi roade bune.”

2.Petru a spus: „Doamne, până acolo trebuie să mergem pe mare, iar corabia noastră este plină de murdăria făcută de lăcuste. Ar trebui ca doi oameni să lucreze din greu o jumătate de zi pentru a o curăţa!”

3.Eu am spus: „Ai dreptate, chiar de o zi întreagă ar avea nevoie doi lucrători; dar Eu voi termina această muncă mult mai repede! Să mergem spre mare, căci corabia va fi deja curată!”

4.Când am ajuns pe malul mării, la corabia noastră, am văzut că era curată şi nu mai rămăsese nici urmă de lăcuste!

5.Ucenicii s-au mirat foarte tare când au văzut aceasta, iar Petru a spus: „Eşti într-adevăr un mare maestru în toate lucrurile; chiar şi lăcustele trebuie să se supună Voinţei Tale! Urcăm acum pe corabie pentru a pleca sau luăm mai înainte o mică gustare, cu nişte pâine şi ceva vin, având în vedere că drumul va fi destul de lung?”

6.Eu am răspuns: „La ce ne trebuie toate acestea? Până acum nu am răbdat de foame în nici un loc în care am fost; tot la fel, nu vom răbda de foame sau de sete nici pe meleagurile unde vom ajunge. Ai lăsat totul în bună ordine în casa ta, astfel că putem să urcăm pe corabie! Ridicaţi pânzele, apoi dezlegaţi corabia, iar unul dintre voi să rămână la cârmă! Eu voi face să bată un vânt bun şi în curând vom ajunge acolo unde vreau Eu.”

7.Petru M-a mai întrebat dacă nu vreau să luăm cu noi şi unul sau doi corăbieri, care să aibă grijă de vas când vom ajunge pe celălalt mal.

8.Eu i-am spus: „Da, ia-i; pentru că nu ne vom întoarce curând aici!”

9.Petru a chemat atunci doi corăbieri de-ai săi. Aceştia au pregătit de-ndată corabia; vântul a început să bată, iar noi am plecat de acolo iute ca săgeata.

10.Cele două slugi au observat că, în ciuda faptului că noi ne deplasam cu viteza unei adevărate vijelii şi că vântul era deosebit de puternic, suprafaţa apei era extrem de puţin învolburată de nişte valuri foarte mici. Ei s-au dus la Petru şi l-au întrebat cum se

explică aşa ceva, căci, fiind pescari şi corăbieri bătrâni şi cu multă experienţă, nu mai întâlniseră un asemenea fenomen.

11.Petru le-a spus însă: „Cum de mai puteţi să puneţi o astfel de întrebare?! Oare aţi uitat deja că Marele Învăţător din Nazaret, care este Mesia al nostru, poate să facă orice?!"

12.Slugile au spus atunci: „Ştim că face mari miracole; dar nu am ştiut că şi vântul şi marea ascultă de el! Trebuie să fie cu adevărat un mare profet, la fel de mare ca Moise şi Ilie!"

13.Petru le-a spus: „Infinit mai mult decât Moise şi Ilie! Dar acum nu mai întrebaţi, ci fiţi atenţi la corabie; când va veni vremea, veţi afla mai multe despre divinitatea Domnului! În curând vom ajunge la gura de formare a Iordanului şi trebuie să fim atenţi să nu ne prindă curenţii, căci fără un vânt contrar puternic e foarte greu de ieşit din ei."

14.Cei doi au luat imediat vâslele şi într-o clipă am trecut de locul mai periculos, iar în mai puţin de un ceas am ajuns pe celălalt mal.

15.Zona unde am acostat era un sat în care locuiau mai mult pescari. Mare parte dintre aceştia erau iudei, dar cam o treime erau greci, care se ocupau cu negoţul. Când am coborât noi de pe corabie, era multă lume adunată acolo, pentru că veniseră numeroşi farisei din Ierusalim să strângă zeciuiala din acest sat. E de la sine înţeles că mulţi ne-au venit în întâmpinare, iar câţiva oameni cumsecade din mulţime ne-au întrebat imediat cine suntem, ce intenţii avem acolo şi dacă vrem să cumpărăm ceva.

16.Petru s-a stăpânit şi le-a spus celor curioşi: „Lăsaţi-ne mai întâi să ne găsim un adăpost şi veţi afla la momentul potrivit cine suntem şi ce vrem să facem aici!"

Capitolul 253 - Vindecarea orbului din naştere şi a altor bolnavi
(Evanghelia după Matei 19/2)

(2).Şi au mers după El mulţimi multe şi i-a vindecat pe ei acolo.

1.Abia a rostit Petru aceste cuvinte, că imediat s-a apropiat de el un hangiu respectabil şi i-a spus: „Veniţi la mine, căci eu am hanul cel mai mare din tot satul şi sunt şi o gazdă ieftină, cu toate că sunt grec! După cum arătaţi, sunteţi iudei, dar nu face nimic; chiar acum locuiesc la mine, de mai multe zile, şi numeroşi farisei din Ierusalim, care au venit aici să strângă zeciuiala."

2.Petru a spus atunci: „Acesta nu este chiar cel mai plăcut lucru pentru noi! Însă, dincolo de toate, depinde doar de învăţătorul nostru; va fi cum doreşte El!"

3.Hangiul a spus: „Care dintre voi este învățătorul, ca să mă duc la el şi să-i vorbesc?”

4.Petru a arătat spre Mine şi a spus: „Acesta este!”

5.Hangiul a venit la Mine şi, făcând o plecăciune, a spus: „Vrei să vii împreună cu ai tăi să locuieşti la mine? Casa mea este foarte spațioasă şi are multe încăperi. Pe lângă aceasta, eu sunt şi unul dintre hangiii cei mai ieftini din acest sat deloc neînsemnat.”

6.Eu am răspuns: „Eşti, într-adevăr, dar nu avem cu ce să te plătim; de aceea, vom rămâne mai bine noaptea aceasta pe corabia noastră! În plus, în casa ta se află mai mulți bolnavi şi un doctor care nu le poate fi de ajutor, cu toate că l-ai adus din Ierusalim şi te costă foarte mulți bani. Ştii, se spune că nu e bine să locuieşti într-o casă în care există tot felul de boli grave!”

7.La auzul acestor cuvinte ale Mele, hangiul, cuprins de spaimă, M-a întrebat cu uluire de unde ştiu toate acestea, fiind străin, de acea localitate.

8.Eu am spus: „Ți-aş putea spune şi multe altele, care te-ar mira şi mai tare; dar să nu mai continuăm acum cu aceasta!”

9.Hangiul, năucit, a început să Mă roage să mergem totuşi să locuim la el; căci soarele ajunsese deja la orizont şi se apropia seara.

10.Eu i-am spus: „Atunci du-te şi adu-l pe fiul tău cel orb, şi vom vedea dacă îl voi putea vindeca!”

11.Hangiul s-a dus imediat acasă şi l-a adus pe fiul său în vârstă de paisprezece ani, care era complet orb, şi l-a aşezat în fața Mea, spunând: „Dragul meu prieten, iată-l pe fiul meu! El a venit pe lume orb, exact aşa cum îl vezi acum. Toți doctorii şi vrăjitorii şi-au încercat leacurile şi descântecele asupra lui; dar a fost în zadar! Acum, după cum ai amintit mai devreme, acasă la mine se află un doctor făcător de minuni din Ierusalim; dar nici el n-a putut să îl ajute mai mult decât predecesorii lui! Nu mi-ai mai rămas decât tu, dragă prietene! Dacă îl poți vindeca, jumătate din averea mea este a ta!

12.Eu am spus atunci: „Dacă poți să crezi că Eu îi voi reda vederea acestui fiu al tău orb, el va deveni văzător!”

13.Hangiul s-a uitat cu mare atenție la Mine şi a spus: „Da, prietene, pot să cred aceasta despre tine! În ochii tăi este ceva atât de hotărât, încât ei par a-mi spune astfel: «Din această gură nu a ieşit nicicând vreo minciună!» Astfel, cred şi eu cu toată puterea că îmi vei putea vindeca fiul.”

14.Eu am spus: „Ceilalți doctori au alifiile lor, iar magicienii, baghetele lor magice, Eu însă nu am nici o alifie şi, cu atât mai puțin, vreo baghetă magică; Voința Mea este totul, iar dacă Eu voiesc, fiul tău va deveni văzător!”

15.Imediat ce am terminat de spus aceste cuvinte, cel orb a început să vadă şi să strige de bucurie, pentru că acum vedea oamenii, marea, locurile şi tot ce se afla în jurul său.

16.Hangiul a venit la Mine şi a spus: „O, tu, mare mântuitor, cum aş putea să-ți mulțumesc pentru această grație? Căci, într-adevăr, doar cine poate să facă ceea ce faci tu poate revărsa şi grația. La ce îi folosesc orbului toate darurile domnilor acestei lumi, dacă, în ciuda marii lor puteri şi bunătăți, ei nu îi pot da lumina ochilor!? Tu însă i-ai redat lumina ochilor dintr-o putere interioară, complet necunoscută mie, şi ai revărsat astfel o grație infinită asupra mea şi a fiului meu iubit. Răsplata pe care ți-am promis-o mai devreme este mult prea mică pentru aceasta! O, spune-mi ce-ți datorez, şi-ți voi oferi cu iubire şi bucurie ceea ce-mi vei cere!”

17.Eu am spus: „Adăposteşte-ne astăzi, fă bine celor săraci şi îndreaptă astfel răul pe care lai făcut adeseori față de ei!”

18.Hangiul a promis să respecte aceasta cu strictețe şi M-a rugat cu insistență să-l urmez în casa sa. Eu, ucenicii Mei şi cele două slugi ale lui Petru am plecat apoi împreună cu hangiul şi cu mulțimea de oameni, care fusese martora vindecării orbului şi care ne urma pas cu pas.

19.Pe drum, mai mulți oameni din mulțime au început să strige: „O, tu, adevărat mântuitor, vindecă-ne şi nouă bolnavii, fiindcă avem foarte mulți! Căci la noi, cine s-a îmbolnăvit o dată nu se mai însănătoşeşte, ci continuă să bolească până când ajunge în mormânt! Aceasta este o trăsătură rea a acestui ținut, atât de frumos în rest. O, tu, iubit mântuitor, revarsă şi asupra noastră, sărmanii, o astfel de grație a vindecării, cum ai revărsat asupra fiului celui orb al hangiului! Facă-se voia ta!”

20.Iar Eu am spus: „Bine, atunci să fie după cum vă este voința şi credința! Duceți-vă acum la numeroşii voştri bolnavi şi vedeți dacă veți mai găsi în casele voastre, pe undeva, vreunul!” (Matei 19, 2)

21.La aceste cuvinte ale Mele, toți au plecat în grabă spre casele lor, cu excepția câtorva care nu aveau bolnavi. Când au ajuns acasă, se înserase deja foarte tare, şi i-au găsit pe toți, cei care fuseseră atinşi de vreo boală, sănătoşi cum nu mai fuseseră niciodată.

22.Cei vindecați nu ştiau cum de s-au însănătoşit aşa, dintr-o dată, şi au întrebat imediat ce sa petrecut. Ai lor le-au povestit despre Mine, despre cum am redat pe malul mării vederea fiului orb din naştere al hangiului bogat şi cum, probabil, s-au însănătoşit şi toți ceilalți bolnavi ai hangiului.

23.Imediat ce au auzit aceasta, cei vindecați au ieşit fugind din casele lor şi s-au strâns în fața casei hangiului, cerând insistent să Mă vadă pentru a-Mi mulțumi.

24.Eu am mers în mijlocul lor şi le-am spus: „Duceți-vă acum la casele voastre şi să nu mai păcătuiți; căci dacă vă veți relua faptele rele dinainte, veți reveni şi la vechile voastre boli! Urmați poruncile pe care le-a dat Moise, şi astfel va rămâne departe de voi orice rău.”

25.Apoi i-am lăsat să plece, iar gazda noastră, care era peste măsură de bucuroasă şi de împăcată, deoarece şi ceilalți bolnavi ai săi fuseseră vindecați, nu mai ştia cum să ne mulțumească pentru binele pe care i-l făcusem.

Capitolul.254 - Domnul şi ai Sai în casa hangiului grec.
Adevărul eliberează

1.Întrucât hangiul era grec, deci păgân, şi ştia foarte bine că iudeii nu au voie să mănânce orice mâncau păgânii, M-a întrebat astfel: „O, Mare Domn şi învăţător, ce ai vrea să mănânci la cină, tu şi ucenicii tăi? Chiar dacă sunt păgân, ştiu totuşi din experienţă că iudeii nu mănâncă anumite alimente pe care noi le mâncăm. De aceea, te întreb pe tine cu ce să vă servim. Voi sunteţi acum stăpâni în această casă, iar eu, doar sluga voastră ascultătoare. Vă rog deci cu umilinţă să-mi porunciţi, iar eu vă voi împlini dorinţele fiecăruia dintre voi, în măsura posibilităţilor!"

2.Eu am spus: „Dă-ne nişte pâine şi nişte vin, şi după aceea un loc bun unde să ne odihnim! Nu avem nevoie de mai mult."

3. Hangiul aproape că s-a întristat pentru că nu am cerut nimic mai mult sau mai bun. Dar a mers imediat la cămara sa şi ne-a adus el însuşi suficientă pâine şi vin. Ne-am aşezat la o masă mare, iar hangiul a luat loc, împreună cu copiii săi, la aceeaşi masă, a mâncat şi a băut cu noi, iar când vinul i-a mai slobozit un pic limba, a început să ne povestească diferite lucruri din viaţa sa, ocazie cu care au venit în discuţie şi miracolele esenienilor, ale fariseilor, precum şi cele zece porunci principale ale lui Moise.

4.Hangiul era de părere că aceste porunci sunt bune, dar că ele nu sunt respectate, iar cel mai puţin le respectă tocmai preoţii iudei, care ar trebui să fie un exemplu viu pentru tovarăşii lor întru credinţă. Spunea că, având în vedere că Eu sunt un mare vindecător şi un înţelept desăvârşit, ar trebui să ştiu să-i dau explicaţiile potrivite. În principal, ar vrea doar să-i dau un sfat, dacă să treacă la iudaism, aşa cum i se propusese de mai multe ori de către farisei, sau să rămână la credinţa greacă. Mai spunea că, în realitate, învăţătura iudeilor îi place mai mult decât credinţa sa, care este de fapt o creaţie imaginativă poetică, în spatele căreia se ascunde doar foarte puţin adevăr.

5.Eu i-am răspuns atunci astfel: „Rămâi din punct de vedere exterior ceea ce eşti, dar interior, fii un adevărat iudeu, ceea ce va fi cu atât mai uşor, cu cât nu vei avea obligaţii faţă de nici un preot! Cred că realizezi că din cauza bogăţiilor pe care le ai fariseii ar prefera să fii mai mult unul de al lor decât un străin! De aceea, rămâi ceea ce eşti şi caută adevărul şi esenţa vieţii şi a existenţei! Căci numai adevărul te va elibera şi cu el te vei afla cu mult deasupra tuturor preoţilor şi a tot ceea ce lumea numeşte înţelepciune. M-ai înţeles?"

6.Hangiul a spus: „Am înţeles, dar, în acest caz, mai trebuie să-ţi pun o întrebare, şi anume: ce este adevărul? Da, adevărul pur îl eliberează cu siguranţă pe om, dar unde este el şi cine mi-l poate arăta?"

7.Eu am spus: „Pot s-o fac Eu, precum şi fiecare dintre ucenicii Mei; dar cel mai sigur o fac Eu, deoarece Eu însumi sunt Adevărul şi Viaţa, întrucât Cel care sălăşluieşte în Mine este însuşi Adevărul şi Viaţa din eternitate!"

8.Hangiul a spus: „Doamne şi Învăţătorule, nu înţeleg ce spui! Cum să înţeleg aceasta?"

9.Eu am spus: „În jurul Meu se află licenicii Mei. Întreabă-i pe ei, iar ei îți vor explica; pentru că este mai bine să-i laşi pe ceilalți să vorbească despre tine, decât să vorbeşti tu însuți! Între timp, Eu voi merge puțin afară pentru a Mă înviora."

10.M-am ridicat atunci şi am mers singur afară, iar ucenicii l-au învățat pe hangiu lucrurile cele mai importante despre Mine. Când hangiului i s-a clarificat cine şi ce sunt Eu, a venit imediat la Mine împreună cu copiii săi şi Mi-a mulțumit din tot sufletul pentru marea grație pe care le-o acordasem. Copiii au făcut şi ei acelaşi lucru. Eu i-am binecuvântat pe toți, iar apoi ne-am dus să ne odihnim, deoarece se înnoptase deja de mult.

Capitolul 255 - Despre desfacerea căsătoriei (Evanghelia după Matei 19/3-9)

(3).Şi s-au apropiat de El fariseii, ispitindu-L şi zicând: Se cuvine, oare, omului să-şi lase femeia sa, pentru orice pricină?

(4).Răspunzând, El a zis: N-ați citit că Cel ce i-a făcut de la început i-a făcut bărbat şi femeie?

(5).Şi a zis: Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de femeia sa şi vor fi amândoi un trup.

(6).Aşa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă.

(7).Ei I-au zis Lui: Pentru ce, dar, Moise a poruncit să-i dea carte de despărțire şi să o lase?

(8).El le-a zis: Pentru învârtoşarea inimii voastre, v-a dat voie Moise să lăsați pe femeile voastre, dar din început nu a fost aşa.

(9).Iar Eu zic vouă că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, şi se va însura cu alta, săvârşeşte adulter; şi cine s-a însurat cu cea lăsată săvârşeşte adulter.

1.Când ne-am ridicat dimineața din paturile noastre, fiind bine odihniți şi în putere, şi am ieşit afară, gazda noastră era deja trează, iar cele două slugi ale lui Petru se aflau pe corabie, pregătite de plecare. Însă noi le-am spus să mai aştepte deoarece gazda noastră dorea să le ducă gustarea de dimineață, ceea ce a şi făcut imediat. Apoi au plecat, deoarece noi nu mai aveam nevoie de corabie pentru o perioadă mai lungă de timp.

2.La invitația gazdei noastre, am mers apoi şi noi la masă. Abia am terminat de mâncat, că au şi sosit alți oameni pentru a Mă vedea pe Mine, Făcătorul-de-Minuni, cum Mă numeau ei, şi pentru a vorbi cu Mine. Printre aceştia erau atât iudei, cât şi greci, care-şi povesteau unul altuia ce realizasem Eu prin pura Mea Voință.

3.Dar - aşa cum am amintit mai devreme - în acea casă se aflau şi farisei care, aflând ce se petrecuse seara trecută, şi-au dat imediat seama că sunt binecunoscutul fiu al dulgherului din Nazaret. Ei au intrat în încăperea în care ne aflam şi au început să Mă pună la încercare cu tot felul de întrebări, la care le-am răspuns într-un mod convingător, astfel încât le-am închis gurile.

4.În acel loc se aflau însă şi unii bărbaţi care nu erau mulţumiţi de soţiile lor. Aceştia le cereau fariseilor desfacerea căsătoriilor lor.

5.Unul dintre farisei M-a întrebat atunci: „Ascultă, tu, învăţător făcător de minuni şi înţelept desăvârşit! Se cuvine oare ca omul să-şi lase femeia sa, pentru vreun motiv întemeiat?" (Matei 19/3)

6.Privindu-l fix în ochi, i-am răspuns: „De ce Mă întrebaţi pe Mine? N-aţi citit oare în Scriptură că Acela care a creat oamenii de la început i-a făcut bărbat şi femeie?! (Matei 19/4)

7.Astfel, când prima pereche s-a aflat în faţa Celui care-i crease şi El a văzut că bărbatului îi place femeia cea frumoasă foarte mult, Acesta, pe care voi nu L-aţi recunoscut încă, a spus astfel: «De aceea, pe viitor, va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de femeia sa şi vor fi amândoi un trup». (Matei 19/5) Aşa încât, după spusele lui Dumnezeu, ei nu mai sunt doi, ci unul. Deci, ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă!" (Matei 19/6)

8.Fariseii au spus atunci: „Dacă tot eşti un atât de bun cunoscător al Scripturii, credem că ştii atunci şi pentru ce acelaşi Moise, care ne-a lăsat această descriere, a poruncit ca bărbatul să-i dea nevestei carte de despărţire şi să o lase?" (Matei 19/7)

9.Eu le-am zis: „Datorită învârtoşării inimilor voastre v-a dat voie Moise să le lăsaţi pe femeile voastre, dar din început nu a fost aşa, ci cum v-am spus Eu. (Matei 19/8)

10.Iar Eu vă zic că oricine îşi lasă femeia, chiar dacă o face din pricina desfrânării acesteia, şi se însoară cu alta săvârşeşte adulter; iar cine se însoară cu cea lăsată săvârşeşte şi el adulter. (Matei 19/9) Voi ştiţi deja ce fel de păcat e adulterul; nu mai e necesar să vă mai spun."

11.Fariseii au plecat atunci fără să mai spună un cuvânt.

Capitolul.256 - Cazuri de excepție în căsătorie
(Evanghelia după Matei 19/10-12)

(10).Ucenicii I-au zis: Dacă astfel este pricina omului cu femeia, nu este de folos să se însoare.

(11).Iar El le-a zis: Nu toți pricep cuvântul acesta, ci aceia cărora le este dat.

(12).Că sunt fameni care s-au născut aşa din pântecele mamei lor; sunt fameni pe care oamenii i-au făcut fameni, şi sunt fameni care s-au făcut fameni pe ei înşişi, pentru împărăția cerurilor. Cine poate înțelege să înțeleagă.

1.Unul dintre ucenici a venit la Mine şi Mi-a spus: „Dacă astfel stau lucrurile cu bărbatul şi cu femeia lui, este mai bine ca el să nu se însoare. (Matei 19/10) Căci mai există şi femei care sunt pentru bărbații lor adevărate Satane, astfel încât noi ne gândim că nu ar fi chiar nepotrivit pentru ordinea divină să te desparți de o astfel de femeie şi să pețeşti o alta, de dragul gospodăriei. Căci, dacă un bărbat ține o nevastă rea, care preacurveşte, într-o astfel de căsnicie va fi mereu ceartă şi numeroase cuvinte rele, care vor trezi în acea casă şi în vecini multă mânie. Dar dacă bărbatul lasă o asemenea femeie, imediat se va instala liniştea deplină în casă. Iar în acest caz, noi credem că este pe deplin justificată, în fața oricărui om de bine, cartea de despărțire a lui Moise."

2.Iar Eu le-am spus atunci ucenicilor, care erau destul de încurcați: „Nu toți pricep cuvântul acesta (care a fost spus în fața fariseilor), ci doar aceia cărora le este dat să-l priceapă (Matei 19/11), şi până acum nici voi nu l-ați înțeles, cu toate că vă este dat. Totuşi, trebuie să-l înțelegeți şi veți şi reuşi!

3.În primul rând, vă amintesc ceea ce v-am spus despre acest subiect în numeroase alte dăți, şi chiar într-un mod complet.

4.În al doilea rând, e de la sine înțeles că Dumnezeu nu v-ar fi dat prin Moise o carte de despărțire dacă nu I s-ar fi arătat necesitatea acesteia în unele cazuri bine întemeiate. Dar oare ați uitat ce abuz îngrozitor fac fariseii de mult timp, cu cărțile de despărțire? Ei înşişi îi învrăjbesc în taină pe soții dintr-o căsnicie bună şi îi fac să ajungă până într-acolo încât să se despartă. Ei bine, desfacerea căsătoriei este realizată de către preoți şi costă mulți bani. Tocmai acesta este motivul pentru care sunt desfăcute atât de des în ultima vreme căsătoriile şi de aceea am pus sub ochii fariseilor legile primordiale ale lui Dumnezeu în această privință. Ei cunosc puterea Mea, de aceea au plecat de aici, ascunzându-şi furia.

5.În al treilea rând, vă mai spun încă un lucru, de care să țineți cont, şi chiar să-l consemnați! Printre oamenii de ambele sexe există fameni care s-au născut aşa din pântecele mamei lor, există fameni - de această dată doar bărbați - pe care oamenii i-au făcut fameni şi există fameni care s-au făcut fameni pe ei înşişi, pentru împărăția Cerurilor. Cine poate înțelege să înțeleagă! (Matei 19/12)

6.Pe scurt, aceştia nu mai sunt pentru nici o căsătorie, şi orice căsătorie încheiată cu astfel de fameni nu este valabilă şi poate să fie desfăcută fără nici o îndoială sau ezitare, iar cealaltă parte poate să se căsătorească din nou fără să comită adulter.

7.Însă dacă femeia unuia este stearpă, acela să facă, cu conştiinţa curată, ceea ce au făcut patriarhii din vechime, pentru a avea urmaşi, şi astfel nu va ajunge în faţa nici unei judecăţi. Cred că acum aţi priceput în sfârşit.”

8.Petru a spus: „Mai puţin un lucru. Dacă un om are o nevastă care, dintr-o pornire înnăscută spre o sexualitate fără iubire şi desfrâu, preacurveşte încontinuu, în ciuda tuturor atenţionărilor şi mustrărilor blânde care îi sunt adresate, dovedindu-se astfel incorigibilă, oare acel bărbat să nu se despartă după toate aceste fapte de ea? Sau, altfel spus, cum ar trebui să procedeze acel bărbat pentru a acţiona aşa cum se cuvine, în conformitate cu Voinţa lui Dumnezeu?”

9.Eu am spus: „Fără îndoială că acel bărbat se poate despărţi de o astfel de femeie desfrânată, dar dacă ei nu se vor separa de ambele părţi, în totalitate, aşa cum se cuvine, acel bărbat va trebui să fie convins că atâta timp cât ea trăieşte şi amândoi nu s-au despărţit de comun acord (deoarece nici la el şi nici la ea nu mai există iubire unul pentru celălalt), el nu va putea după aceea să peţească o altă femeie! Căci nu poţi să ştii cu anticipaţie dacă acea femeie - care îşi va iubi fără încetare soţul, chiar dacă ea totuşi păcătuieşte - nu se va îndrepta la un moment dat şi nu se va întoarce plină de iubire şi căinţă înapoi în casa lui şi atunci el va avea o femeie credincioasă şi iubitoare, care s-a îndreptat. Dacă acel bărbat ar fi peţit între timp pe alta, iar nevasta sa de dinainte sar întoarce îndreptată, iubitoare şi plină de căinţă înapoi la el, acesta din urmă nu ar mai putea-o primi din cauza noii neveste. Vezi, o astfel de situaţie ar fi ceva rău pentru el, dar totodată ar fi ceva şi mai rău pentru cele două femei ale sale, care amândouă i-ar fi atunci neveste. Aflându-te într-o astfel de situaţie, nu ai mai putea să-i arăţi iubire şi milostenie celei vechi, iar de cea nouă, pe care de asemenea o iubeşti, nu te-ai putea despărţi. Ori, după cum ştim cu toţii - dat fiind faptul că între voi doi ar continua să existe iubire -, tu la rândul tău ar trebui să fii şi să te arăţi faţă de ea la fel de milostiv precum este Tatăl din ceruri pentru toţi oamenii. Ce ai putea să fii atunci dacă, simţind iubire pentru acea femeie, care la rândul ei te iubeşte, nu ai putea să fii milostiv faţă de ea? Aflându-te într-o astfel de situaţie, în care nu ai răspunde cu iubire şi milostenie la iubirea ce ţi se arată, ce ai mai putea face pentru a te menţine în ordinea divină? Atunci când ai o pornire sublimă, puternică şi iubeşti fără măsură, fii plin de bunătate şi iartă greşelile fiinţelor pe cale le iubeşti. Urmează exemplul patriarhilor din vechime, dar în inima ta fii plin de iubire şi credincios lui Dumnezeu. În întreaga voastră viaţă, bazaţi-vă pe iubire reciprocă în relaţiile voastre amoroase cu femeile şi feriţi-vă fără încetare de desfrâu şi de depravare (altfel spus, trebuie să fie evitate - ca fiind un păcat - relaţiile sexuale în cadrul cărora iubirea este inexistentă)! Luaţi aminte, căci desfrânaţii şi fiinţele umane care se prostituează nu vor intra în împărăţia lui Dumnezeu decât dacă se vor căi pentru faptele lor rele şi vor face tot ceea ce trebuie pentru a arde aceste păcate înainte de a părăsi această lume (în momentul morţii). Aţi înţeles bine acum toate acestea?”

10.Petru a spus: „Da, Doamne, am înţeles bine!”

Capitolul.257 - Domnul îi binecuvântează pe copii (Evanghelia după Matei 19/13-15)

(13).Atunci I s-au adus copii, ca să-şi pună mâinile peste ei şi să Se roage; dar ucenicii îi certau.

(14).Iar Iisus a zis: Lăsaţi copiii şi nu-i opriţi să vină la Mine, că a unora ca aceştia este împărăţia cerurilor.

(15).Şi punându-Şi mâinile peste ei, S-a dus de acolo.

1.Hangiul a venit atunci imediat la Mine şi Mi-a spus: „Doamne, aceasta este valabil şi pentru noi, păgânii?"

2.Eu am spus: „Desigur! Căci există doar un singur Dumnezeu şi El vrea ca toţi oamenii să aibă aceleaşi principii de viaţă. Tocmai de aceea am venit Eu în această lume, pentru a le deschide şi păgânilor poarta către lumină şi viaţă. Va veni în curând vremea - şi aceasta a şi venit - în care iudeilor li se va lua lumina şi ea le va fi dată păgânilor."

3.Hangiul a spus atunci: „Foarte bine, Doamne şi Învăţătorule, e bine că ştiu acum. Voi vorbi cu prietenii mei ca şi ei să respecte învăţătura Ta, acţionând conform ei. Căci întrezăresc deja cu cine am de-a face! Tu eşti un zeu, nu om; deoarece fapte ca ale Tale nu au fost făcute niciodată de nici un om, iar cuvinte precum cele pe care le-ai rostit Tu nu au mai ieşit vreodată din gura nici unui om. Aşa ceva poate face doar un zeu!

4.Acum mai am o rugăminte la Tine, care ai devenit adevăratul meu Dumnezeu. Vezi, în acest sat avem o mulţime de copii şi mă gândesc că dacă i-ai binecuvânta în modul Tău cu adevărat atotputernic, pe viitor, le-ar putea fi de mare folos moral! Doamne şi Dumnezeule al meu, este dreaptă cererea mea?"

5.Eu am spus: „Du-te atunci şi cheamă copiii să vină la Mine!"

6.Hangiul şi-a trimis numeroşii săi slujitori prin sat ca să le spună tuturor să-şi aducă copiii la el, unde Miraculosul Mântuitor îi va binecuvânta şi întări.

7.În scurt timp, au fost aduşi o mulţime de copii la Mine, pentru ca Eu să pun mâinile peste ei şi să îndrept asupra lor rugăciunea de binecuvântare.

8.Copiii se înghesuiau, căci cei mai vioi voiau să ajungă primii la Mine, iar ucenicii au început să-i certe din cauza îmbulzelii şi a dezordinii. (Matei 19/13) Atunci micuţii au devenit timizi şi n-au mai îndrăznit să se apropie de Mine.

9.Iar Eu i-am mustrat pe ucenici, spunându-le: „Lăsaţi copiii şi nu-i opriţi să vină la Mine, căci a celor ca ei este împărăţia Cerurilor!" (Matei 19/14)

10.Apoi i-am încurajat pe micuţi să vină la Mine fără teamă şi sfială. Ei au prins din nou curaj şi au alergat din nou la Mine. Eu Mi-am pus mâinile peste ei şi i-am binecuvântat.

11.Apoi, după ce Mi-au mulţumit cu toţii, s-au întors la casele lor.

12.Hangiul a venit din nou la Mine, spunându-Mi astfel: „Domnul meu şi Dumnezeul meu! N-ai vrea să reverşi asupra casei mele marea graţie de a mai rămâne câteva zile, săptămâni, sau luni la noi?"

13.Eu am spus: „Atâta timp cât vei urma învățătura pe care ai auzit-o de la ucenicii Mei, va rămâne la tine şi Cel care este în Mine şi pe care tu L-ai numit Dumnezeu; însă dacă vei părăsi, prin faptele tale, această nouă învăţătură, şi tu vei fi părăsit de acest Dumnezeu. Dar Eu, care sunt încă o ființă umană cu trup, va trebui să plec în curând de aici; căci nu ar fi prea bine - nici pentru farisei, nici pentru Mine - să rămân sub acelaşi acoperiş cu ei.

14.Fără să fi fost chemat, am făcut cel mai mare bine, atât casei tale, cât şi întregului sat! Amintiți-vă această zi şi, dacă vă va apăsa din nou vreo suferință, chemați-Mă plini de încredere în inimile voastre, şi veți fi ajutați!"

15.Apoi ne-am ridicat şi am plecat din acea localitate.

Capitolul.258 - Tânărul cel bogat (Evanghelia după Matei 19/16-26)

(16).Şi, iată, venind un tânăr la El, I-a zis: Bunule Învățător, ce bine să fac, ca să am viața veşnică?

(17).Iar El a zis: De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu. Iar de vrei să intri în viață, păzeşte poruncile.

(18).El I-a zis: Care? Iar Iisus a zis: Să nu ucizi, să nu săvârşeşti adulter, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb;

(19).Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta şi să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți.

(20).Zis-a lui tânărul: Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipseşte?

(21).Iisus i-a zis: Dacă voieşti să fii desăvârşit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor şi vei avea comoară în cer; după aceea, vino şi urmează-Mi.

(22).Ci, auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe avuții.

(23).Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în împărăția cerurilor.

(24).Şi iarăşi zic vouă că mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu.

(25).Auzind, ucenicii s-au uimit foarte, zicând: Dar cine poate să se mântuiască?

(26).Dar Iisus, privind la ei, le-a zis: La oameni aceasta e cu neputință, la Dumnezeu însă toate sunt cu putință.

1.După vreun ceas de mers, a venit la noi un tânăr din aceeaşi localitate din care plecaserăm. Şi el fusese martorul faptelor Mele din seara trecută şi ascultase totodată şi învățăturile Mele. În ciuda vârstei sale tinere, cunoştea foarte bine Scripturile, deşi nu era cărturar de profesie. Când M-a recunoscut, a venit către Mine şi M-a oprit, rugându-Mă să-i permit să-Mi pună o întrebare.

2.Eu i-am îngăduit, iar el a spus: „Bunule Învățător, ce lucruri bune ar trebui să fac, ca să obțin viața veşnică, urmând o cale mai scurtă decât aceea despre care ucenicii Tăi au spus ieri atâtea lucruri minunate şi, desigur, adevărate în casa hangiului grec Rauris?" (Matei 19/16)

3.Eu l-am privit cu seriozitate şi i-am spus: „Cum poți să-mi spui că sunt «bun», tu, care cunoşti atât de bine Scripturile, căci, din câte ştii, nu sunt decât un om? Nu ştii că în afară de Dumnezeu, nimeni nu este bun? Iar dacă vrei să intri în viața veşnică, păzeşte poruncile!" (Matei 19/17)

4.El a zis: „Care porunci?" El a pus această întrebare, crezând că Mă refer la legi noi, pe deplin necunoscute lui.

5.Eu însă i-am spus: „Cele pe care le-a dat Moise: să nu ucizi, să nu fii desfrânat, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb! (Matei 19/18) Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta şi iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuți!" (Matei 19/19)

6Tânărul M-a întrebat atunci: „Pe cine trebuie să consider ca fiind aproapele meu?"

7.Atunci i-am povestit cunoscuta pildă a bunului samaritean, iar el a înțeles pe cine trebuia să considere ca fiind aproapele său.

8.După ce a auzit toate acestea şi a realizat adevărul cuvintelor Mele, a spus: „Lucrurile acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipseşte?" (Matei 19/20)

9.Eu i-am răspuns: „Dacă voieşti să fii desăvârşit, du-te, vinde-ți averea, dă-o săracilor şi vei avea o comoară în cer; după aceea, vino şi urmează-Mă; devino ucenicul Meu şi te voi învăța tainele împărăției Cerurilor!" (Matei 19/21)

10.Ci, auzind cuvântul acesta, tânărul a plecat întristat, căci avea multe avuții. (Matei 19/22)

11.Ucenicii au fost uimiți şi au spus: „Ce straniu! Omul acesta părea să realizeze că din Tine vorbeşte Spiritul lui Dumnezeu; dar din cauza averilor sale lumeşti deşarte, a preferat să întoarcă spatele Spiritului Divin atotputernic, în loc să urmeze îndemnul Lui! Ce straniu, foarte straniu! Ce se va petrece cu astfel de oameni în lumea de dincolo?"

12.Eu am spus: „Adevăr vă spun că un bogat cu greu va intra în împărăția Cerurilor! (Matei 19/23) Şi iarăşi vă zic vouă că mai uşor va trece cămila prin urechea acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu!" (Matei 19/24)

13.Auzind acestea, ucenicii s-au speriat şi au spus: „Dar atunci cine poate să intre în împărăția Cerurilor şi să se mântuiască?!" (Matei 19/25)

14.Însă Eu, privind la ei, i-am mângâiat, spunându-le astfel: „Pentru oameni aceasta este cu neputință, dar cu Dumnezeu toate sunt cu putință. (Matei 19/26)

15.Dar despre acest subiect am vorbit în detaliu la pescarul Aziona, spunându-vă cum este posibil ca sufletele oamenilor răi să se mântuiască pe căile tainice ale lui Dumnezeu. Astfel, ar fi de prisos să mai spun ceva despre aceasta. Cred că vă mai amintiți, nu-i aşa?"

Capitolul.259 - Întrebarea ucenicilor despre răsplata pe care o vor primi în ceruri (Evanghelia după Matei 19/27-30)

(27).Atunci Petru, răspunzând, I-a zis: Iată noi am lăsat toate şi Ţi-am urmat Ţie. Cu noi oare ce va fi?

(28).Iar Iisus le-a zis: Adevărat zic vouă că voi cei ce Mi-aţi urmat Mie, la înnoirea lumii, când Fiul Omului va şedea pe tronul slavei Sale, veţi şedea şi voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel.

(29).Şi oricine a lăsat case sau fraţi, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau ţarine, pentru numele Meu, înmulţit va lua înapoi şi va moşteni viaţa veşnică.

(30).Şi mulţi dintâi vor fi pe urmă, şi cei de pe urmă vor fi întâi.

1.Petru a spus: „O, bineînţeles că atât eu, cât şi ceilalţi ne mai aducem bine aminte! Îmi permit acum să Te întreb în numele tuturor următorul lucru: ce se va petrece în lumea de dincolo cu noi, care am lăsat totul pentru a Te urma?” (Matei 19/27)

2.Eu i-am răspuns astfel: „Adevăr vă spun că voi, cei care M-aţi urmat, după renaşterea voastră deplină şi după învierea Mea, când Fiul Omului va şedea pe tronul slavei Sale, veţi şedea şi voi, alături de Mine, pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. (Matei 19/28) Prin aceasta vreau să spun că în cerurile Mele veţi lucra împreună cu Mine şi asemenea Mie pentru binele etern al tuturor oamenilor acestui pământ, precum şi al celor din celelalte lumi, şi îi veţi păzi şi ghida pe aceştia - ca spirite protectoare invizibile ale oamenilor acestui pământ -, atât aici, cât şi în lumea de dincolo! Căci adevărata împărăţie a Cerurilor şi preafericirea sa mereu crescândă nu pot fi concepute în lipsa lucrărilor tot mai măreţe izvorâte din iubire.

3.Şi vă mai spun că oricine a lăsat pentru numele Meu case, fraţi sau surori, tată sau mamă, femeie sau copii, ţarine, grădini, păşuni şi turme, acela va primi de o sută de ori mai mult, şi în împărăţia Mea va moşteni adevărata viaţă veşnică. (Matei 19/29)

4.Dar ţineţi minte şi aceasta: mulţi dintre cei care acum sunt cei dintâi vor fi cei din urmă în lumea de dincolo şi mulţi dintre cei din urmă vor fi acolo cei dintâi!” (Matei 19/30)

5.Ucenicii nu au înţeles aceste cuvinte, iar Petru a întrebat: „Ce ai vrut să spui? Căci ceea ce iese din gura Ta este valabil pentru întreaga eternitate şi de aceea vrem să înţelegem cu exactitate ceea ce spui Tu! Aceasta pare să se refere la noi, şi nu ar fi de dorit ca noi, care am fost aici cei dintâi, să fim din această cauză ultimii în cealaltă împărăţie!”

6.Eu am spus: „Dragul Meu Simon, cu siguranţă, nu din această cauză; dar dacă vreunul dintre voi se va considera a fi mai bun pentru că a fost ales de Mine printre primii, acela va cădea în ispita orgoliului şi astfel el nu va mai putea fi unul dintre cei dintâi în împărăţia Cerurilor. O fiinţă pe care o voi trezi şi o voi alege peste o mie de ani, fiind deci una dintre cele din urmă alese de Mine, dacă ea va atinge un înalt grad de umilinţă, astfel încât să se considere cea mai nedemnă de o astfel de graţie, dar va

continua să lucreze cu perseverenţă şi credinţă, cu toate că nu va avea aceleaşi dovezi pe care le aveţi voi în privinţa autenticităţii darurilor pe care le-a primit, ci va trebui să înainteze doar cu credinţa sa - oare un astfel de om ales nu va fi unul dintre cei dintâi în împărăţia Cerurilor?

7.Nu aş fi făcut acum această remarcă dacă nu v-aţi fi interesat care va fi răsplata voastră pentru ceea ce credeţi că faceţi acum pentru Mine! Nu a fost frumos din partea ta, Simon, şi nici din partea voastră, a tuturor, să vă interesaţi de încă o răsplată, deoarece deja prin faptul că v-am ales vam oferit un mare bine spiritual şi trupesc! Ei, ce zici, am făcut rău că v-am muştruluit puţin?

8.Petru a spus: „O, nicidecum, Doamne şi Învăţătorule; şi, din cât îmi dau eu seama, a fost chiar prea puţin faţă de marea noastră prostie! Însă întrebarea care se pune acum este alta: unde vom merge în continuare?”

9.Eu am spus: „Vom vizita o localitate foarte ascunsă, unde ne vom odihni; căci până acum am muncit cu hărnicie. Să mergem deci cu îndrăzneală mai departe şi vom ajunge în curând în acel sat! Acolo veţi putea vedea într-adevăr îngerii Mei urcând şi coborând din ceruri; aşadar, să pornim!”

Capitolul.260 - Domnul vizitează împreuna cu ai Săi un sat de munte

1.După două ceasuri de drum, am ajuns în acel sat ascuns care, la fel ca multe altele, nu avea nume. Adesea iudeii, la fel ca şi grecii, nu dădeau nume satelor lor, pentru ca acestea să nu poată fi găsite prea uşor de către romani şi de către domnii cărora trebuia să le plătească dări; căci, o dată ce un astfel de sat era localizat şi denumit în vreun fel; el trebuia să plătească şi tribut.

2.În afară de aceasta, mai era şi un alt motiv pentru care multe dintre micile sate nu aveau nici un nume: pentru a realiza colonizarea şi cultivarea cât mai rapidă şi uşoară a pământurilor neprimitoare şi pustii, romanii aveau obiceiul să lase fiecare nouă colonie, cu satele ei proaspăt ridicate, să nu plătească dări timp de douăzeci, treizeci, chiar cincizeci de ani, în funcţie de cât era necesar pentru ca respectivul ţinut să fie cultivat integral. Cred că nimeni nu se îndoieşte de faptul că iudeii şi grecii - care nu erau nicidecum buni prieteni cu plata dărilor - urmăreau să tragă cât mai multe foloase din această lege romană foarte omenoasă. Astfel, ei nu dădeau nume unui sat nou înfiinţat, iar dacă erau întrebaţi la un moment dat de vreun comisar roman, atunci spuneau că satul abia dacă are vreo zece ani, chiar dacă el avea mai bine de jumătate de secol. Atunci satul primea de la comisar un număr, dar nu încă şi un nume; abia după scurgerea perioadei legale, calculată din acel moment, noul sat trebuia să înceapă să-şi plătească dările şi primea un nume.

3.Aşa se face că şi această mică localitate în care am ajuns era fără nume, fiind astfel scutită de plata dărilor. Această situație era adeseori în favoarea noastră, deoarece locuitorii unor astfel de localități noi, sau mai bine zis care nu plătea dări, erau mult mai darnici şi mai deschişi. Aşa era şi în cazul de față. Am ajuns în această localitate ascunsă la apusul soarelui, în ajunul sabatului.

4.Satul se afla la altitudine, într-o vale deosebit de mănoasă şi foarte bună pentru creşterea animalelor, dar aceasta era accesibilă doar printr-o singură parte, şi chiar şi pe acolo se putea ajunge cu mare greutate. Cei care aveau rău de înălțime nu s-ar fi aventurat pe cărările sale abrupte. Satul era situat, după măsurătorile actuale, la peste patru mii de picioare deasupra nivelului mării - ceea ce nu este foarte mult pentru Asia, având în vedere că acolo au existat şi mai există numeroase localități aflate la o altitudine mult mai mare.

5.Când am ajuns în sat, am fost imediat văzuți de mai mulți localnici, iar aceştia şi-au chemat de-ndată conducătorul, care totodată era şi bătrânul satului, ca să vină şi să afle motivul sosirii noastre acolo. Acesta, un iudeu deja bine încărunțit, a venit imediat, s-a uitat cu atenție la noi şi ne-a întrebat ce voiam să facem şi ce ne-a determinat să ajungem în acel loc atât de izolat de lume.

6.Eu i-am spus: „Pace ție şi acestui sat, deloc neînsemnat, împărăția lui Dumnezeu este aproape, fapt pe care voi - ce sunteți oameni simpli - îl veți simți în răstimpul în care Eu Mă voi odihni la voi! Acum te întreb dacă am putea găsi adăpost la tine pentru un timp mai îndelungat.”

7.Conducătorul a spus atunci: „De la prima privire mi-am dat seama că nu sunteți oameni răi; doar, mai mult sau mai puțin, aventurieri; însă nu face nimic, pot să vă ofer adăpost sub acoperişul meu. Dar va trebui să-mi povestiți multe, despre ce mai e nou în lume; căci eu nu am mai ieşit de vreo douăzeci de ani din această vale şi ştiu foarte puține sau chiar nimic despre restul lumii! Locuitorii satului merg la rândul lor doar din când în când în orăşelul cel mai apropiat, Nain, ca să cumpere sare, care nu se găseşte aici. Cu toate că suntem adevărați iudei, n-am mai fost în Ierusalim de vreo douăzeci de ani. Căci încă de pe atunci acolo nu domneau decât minciuna, înşelătoria, dorința de stăpânire şi orgoliul cel mai puturos, de la reprezentanții Templului până la păturile cele mai de jos ale populației. Cum o mai fi acum acolo?

8.Iată de ce eu, fiind un iudeu adevărat, m-am retras aici, din iubire profundă şi adevărată pentru Dumnezeu, împreună cu alți câțiva care aveau aceleaşi convingeri ca mine. Astfel am întemeiat aici o comunitate liberă, cât se poate de pură şi dăruită lui Dumnezeu, care este unicul nostru Domn, iar El ne-a binecuvântat din abundență.

9.Şi voi sunteți iudei şi probabil că acordați cea mai mare importanță Templului de la Ierusalim pentru mântuirea sufletelor voastre! Dar nu ați fost niciodată cărturari, nici slujitori ai Templului şi deci habar nu aveți de fărădelegile strigătoare la cer care sunt făcute între pereții sacri ai Templului! Asta m-a revoltat pe mine şi pe mai mulți prieteni ai mei! Apoi am plecat de acolo şi am descoperit această vale, în care am găsit hrana necesară trupurilor noastre.

10.Cu timpul, am construit aceste case frumoase pe care le vedeți, şi acum ducem o viață bună împreună, trăind în pace şi închinându-ne doar lui Dumnezeu. Un singur lucru vă rog, ca atunci când vă veți întoarce în lume să nu ne dați în vileag! În rest, sunteți bineveniți să fiți oaspeții noştri. Să mergem acum în casa mea, care cu siguranță Îi este acum mai plăcută lui Dumnezeu decât Templul lui Solomon din Ierusalim. În casă, luând cina, vom putea discuta mai multe şi veți avea ocazia să ne cunoaşteți mai bine!”

Capitolul.261 - În casa conducătorului satului. Vinul cel miraculos

1.Am intrat în frumoasa casă spațioasă şi am fost imediat serviți cu pâine, sare şi lapte proaspăt. Conducătorul satului s-a scuzat că nu ne-a putut oferi vin; dar ne-a spus că avea câteva burdufuri cu suc din fructe de pădure, care era la fel de bun la gust ca vinul. Ne-a spus că dacă vrem să-l gustăm, ne poate aduce câteva ulcioare pline.

2.Eu am spus: „Adu! Vom gusta vinul tău de pădure! Dacă ne va plăcea, îți vom mai cere câteva ulcioare.”

3.Gazda noastră a mers în pivniță şi ne-a adus câteva ulcioare pline cu sucul din fructe de pădure, care avea un gust asemănător vinului, şi chiar asta şi era într-un fel; căci «strugurașul», care este numit acum şi coacăz, constituie unul dintre numeroasele soiuri de vie, având ca fructe unii dintre cei mai mici struguri. Am amestecat acest vin din fructe de pădure cu puțină apă şi l-am băut cu mare plăcere. Iar gazda noastră s-a bucurat că ne-a plăcut atât de mult.

4.Imediat ce s-au golit cele două ulcioare, gazda noastră, care devenise vorbăreață, a vrut să le umple din nou; dar Eu i-am spus: „De data aceasta, mai bine umple ulcioarele cu apă proaspătă în loc de vin din fructe de pădure, căci Eu voi transforma imediat apa în vinul cel mai bun!”

5.Gazda a făcut ochii mari şi a spus: „Ei bine, sunt foarte curios să văd aşa ceva!”

6.Imediat a umplut cu apă cele două ulcioare mari, le-a pus pe masă şi a spus: „Am făcut ceea ce mi-ai cerut. Arată-ne acum ce poți!”

7.Eu i-am spus: „Ia unul dintre ulcioare în mână şi gustă-i conținutul!”

8.El a gustat şi a fost atât de surprins, încât i-a chemat pe toți membrii familiei sale, dându-le şi lor să guste. Cu toții au spus acelaşi lucru, şi anume, că nu au mai băut niciodată un vin atât de bun şi vroiau să ştie cum de apa se putuse transforma într-un vin atât de delicios.

9.Gazda le-a răspuns astfel celor care au întrebat: „Dragii mei, întrebați-l pe cel care stă în mijloc! Şi pentru mine este un mare mister! Aşa ceva nu s-a mai pomenit vreodată!”

10.Apoi s-a întors spre Mine şi a spus: „Învățător al învățătorilor în această artă miraculoasă a ta, care-mi este de neînțeles! Dă-ne un mic indiciu referitor la felul în care a fost posibil să faci aşa ceva! Mai ştii să faci şi alte astfel de lucruri miraculoase?”

11.Eu am spus: „Dragă prietene, în momentul de față nu pot să-ți răspund la prima întrebare pe care Mi-ai pus-o; mâine vei ajunge tu singur la concluzia potrivită! Dar la a doua întrebare pot săți răspund că nimic nu-Mi este imposibil şi că pot face, doar prin simpla putere a Voinței Mele, miracole fără de număr! Mă crezi?”

12.Gazda a răspuns astfel: „Spui lucruri mari despre tine, deşi eşti un simplu om! Nu te gândeşti că singur Dumnezeu este atotputernic?! Dacă totul ți-ar fi cu putință, ar trebui să fii însuşi Dumnezeu sau ar trebui să faci toate acestea cu ajutorul lui Belzebut, care este conducătorul tuturor diavolilor - dar îmi pari a fi mult prea cinstit, prea blând şi prea sincer pentru aşa ceva. Despre chipul tău nu aş putea spune decât că pare să fie făcut într-adevăr după asemănarea lui Dumnezeu!

13.Nu vreau să-mi impun acum părerea, dar îmi amintesc de vremea în care eram în Ierusalim şi frecventam de asemenea şi alte oraşe, mai ales Damascul, unde am avut ocazia să cunosc un magician indian, care, exagerând enorm, afirma despre el însuşi că nimic nu i-ar fi imposibil. Întradevăr, făcea lucruri pe care le-am înțeles la fel de puțin ca această transformare a apei în vin, dar ştiu din bătrâni că toți magicienii şi artiştii exagerează în ceea ce priveşte calitățile lor - care, de altfel sunt nemaipomenite, mai ales pentru noi, cei necunoscători - şi sunt adesea crezuți, pentru că la urma urmelor sunt totuşi nişte oameni ieşiți din comun. Dar altceva aş vrea să văd în această seară de la tine, Învățător al învățătorilor!”

14.Eu am spus: „Vezi tu, fiecare om judecă după mintea sa, la fel şi tu, şi nu ar fi frumos din partea Mea să te contrazic! Când gândirea ta va dobândi o profunzime mai mare, vei judeca altfel. Să nu mai vorbim acum despre aceasta! Vrei să-Mi mai ceri un miracol în această seară, pe care îl voi face. Dar ca să nu ai impresia că pot să fac doar anumite lucruri pe care le ştiu, spune-Mi tu ce ai vrea să fac!”

Capitolul 262 - Vindecarea fiicei infirme a gazdei

1.Gazda a spus: „Dacă nimic nu-ți este imposibil, înseamnă că poți vindeca şi un om foarte bolnav?!”

2.Eu am spus: „Da, bineînțeles, ai pe cineva?”

3.Gazda a spus: „Din păcate, da, pe una dintre fiicele mele, care mi-e foarte dragă; dar va fi greu să o vindeci! Ea are douăzeci de ani şi a fost un copil zglobiu şi harnic, în urmă cu un an, a mers împreună cu fiul meu cel mai mare, care este şi cel mai voinic, în oraşul Nain, după sare. La întoarcere, a alunecat de pe potecă, acolo unde drumul este cel mai abrupt, şi a căzut de la o înălțime de vreo cinci staturi de om pe un colț de stâncă, rupându-şi mâinile şi picioarele. Mai bine de trei sferturi de an a avut dureri foarte mari; după aceea durerile au scăzut, dar ea a rămas atât de infirmă, încât nu se va mai putea ridica niciodată din pat. Învățător al învățătorilor, dacă vei putea s-o vindeci pe fiica mea, voi începe să cred că într-adevăr aproape nimic nu-ți este imposibil!”

4.Eu am spus: „Adu-o aici!”

5.Gazda le-a spus puternicilor săi fii: „Duceți-vă în camera ei şi aduceți-o aici, cu tot cu pat!”

6.Frații s-au grăbit s-o aducă pe sărmana lor soră, care era într-adevăr foarte bolnavă, şi au aşezat-o în fața Mea.

7.Eu am privit-o pe biata bolnavă şi i-am spus: „Fiica Mea, vrei să fii din nou la fel de sănătoasă precum erai cu un an în urmă?”

8.Bolnava a spus cu o voce slăbită: „Ah, ce mare binefacere ar fi pentru mine! Dar nici un vindecător nu mă mai poate salva, numai Dumnezeu Cel atotputernic poate să facă aşa ceva!”

9.Eu am spus: „Dacă crezi cu adevărat aceasta, ridică-te şi umblă, şi slăveşte-L pe Dumnezeu!”

10.Fata s-a însănătoşit în acea clipă de parcă nu ar fi avut niciodată vreo infirmitate.

11.Când gazda împreună cu cei ai casei au văzut aceasta, au început să Mă privească cu o profundă venerație şi aproape că au amuțit de uimire. Abia după o vreme gazda a spus, cu o voce plină de respect şi uluire: „Nu, aceasta nu este ceva care poate fi învățat de un om pe acest pământ, oricât ar fi el de talentat. Este un dar foarte rar şi o grație de la Dumnezeu, iar noi trebuie să-L slăvim cu putere pe Dumnezeu, unicul nostru Domn, că a dat din nou unui om de pe acest pământ, pentru salvarea multora dintre semenii noştri, o astfel de putere, forță şi măreție pur divine, aşa cum le-au fost date în vechime doar marilor profeți!

12.Abia acum înțeleg salutul acestui oaspete iubit şi miraculos al nostru: «Pace ție şi acestui sat!» şi «Împărăția lui Dumnezeu este aproape de voi!» Ascultați cu toții, acesta este unul dintre foarte rarii oameni iubiți de Dumnezeu, un nou mare profet! Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie săl slăvim şi să-i dăm ascultare!”

13.Apoi s-a îndreptat spre Mine şi a spus: „Preanobile prieten, Învățător al tuturor învățătorilor, nu am cuvinte prin care să-mi pot exprima măcar într-o oarecare măsură recunoştința față de Dumnezeu şi față de tine, profetul Său cel mare şi adevărat! O, iartă-mă dacă la începutul întâlnirii noastre m-am adresat ție într-un mod necorespunzător! Având în vedere că ți-ai propus să rămâi o vreme la noi, voi urmări din toate puterile să-mi arăt recunoştința față de tine şi față de ucenicii tăi.

14.O, tu mi-ai redat copilul cel iubit, dăruindu-mi astfel mai mult decât toate bogățiile lumii! Ție ți se cuvine, după Dumnezeu, suprema recunoştință!”

15.Eu am spus: „Stai liniştit, Barnabe, şi vezi ca fiica ta, Elisa, să primească ceva de mâncare; căci acum este pe deplin sănătoasă şi trebuie să mănânce şi să bea, ca să-şi revină în puteri!”

16.El a făcut aşa cum îi spusesem. Apoi fata cea vindecată s-a ridicat din pat, s-a îmbrăcat în grabă şi, venind repede la Mine, mi-a luat mâna şi, cu lacrimi de mulțumire, a lipit-o de buzele şi de inima ei, spunând apoi, printre hohote de recunoştință şi de bucurie: „O, prietene şi învățător cu adevărat atotputernic! Pentru că totul îți este posibil, nu-ți va fi greu să priveşti şi în inima mea; acolo vei vedea înscrisă cu litere arzătoare de iubire recunoştința pe care ți-o datorez etern!”

17.Eu am spus: „Rămâi în această iubire, şi ea îţi va aduce toate binecuvântările! Dar acum vino la masa noastră, mănâncă, bea şi fii voioasă! Iar când vei mai merge la Nain, să nu mai sari ca o gazelă, ci să mergi potolită pe poteca cea abruptă, şi atunci nu va mai trebui să treci printr-o astfel de suferinţă trupească! Ţine minte aceasta, preaiubita Mea fiică, Elisa! Acum aşează-te şi mănâncă şi bea liniştită!"

Capitolul.263 - Barnabe îşi aminteşte de Iisus, copilul de doisprezece ani din Templu

1.Elisa a mers atunci la tatăl ei, care a strâns-o plângând la pieptul său, după care i-a arătat un loc între el şi soţia lui, unde să se aşeze, dându-i să mănânce şi să bea din tot ce avea el pe masă. Ei i-a plăcut cel mai mult vinul pe care-l făcusem din apă.

2.În timp ce fata stătea la masă, mânca şi bea, gazda M-a întrebat cu respect: „Doamne şi Învăţător al tuturor învăţătorilor! Este o prostie din partea mea să te întreb de unde ştii că numele meu este Barnabe şi că pe fiica mea o cheamă Elisa. Dacă Dumnezeu ţi-a dat puterea de a face astfel de lucruri, ţi-ar fi la fel de uşor să afli şi care sunt numele noastre! Dar m-am gândit că este posibil să mă fi văzut în Ierusalim cu vreo ocazie şi că acum m-ai recunoscut. Dacă ar fi aşa, ar fi pentru mine chiar de două ori mai interesant!"

3.Eu am spus: „Spune-mi, de unde ţi-a venit această idee?!"

4.Gazda a spus: „Mai întâi, te rog să mă ierţi dacă mă voi adresa ţie într-un mod necuviincios, căci am băut deja ceva vin şi cred că el mi-a slobozit limba un pic prea mult; dar voi urmări să fiu atent ca limba mea să nu mă facă de ruşine!

5.Vezi tu, cu vreo douăzeci de ani în urmă eram levit în Ierusalim, urmând să devin fariseu (varizar = 'păstor sau conducător de păstori'). Odată s-a petrecut ceva ce nu s-a mai petrecut până atunci şi nici nu avea să se mai petreacă vreodată: la examenul obişnuit al băieţilor de doisprezece ani, ne-a fost adus un băiat pe nume Iisus, venit din Nazaret, din Galileea. Acest băiat ştia încă de pe atunci mai mult decât toţi templierii la un loc şi el avea să fie motivul principal pentru care, puţin după aceea, am părăsit pentru totdeauna Templul.

6.Trebuie totuşi să recunosc că tu, Învăţător al învăţătorilor, semeni deosebit de bine la chip cu acel băiat miraculos. Nu vreau prin aceasta să afirm că eşti neapărat acel băiat, devenit acum bărbat, deşi nu ar fi deloc imposibil. Vreau doar să remarc că este uimitor până în ce punct ajung să se asemene la chip spiritele mari, când urmează aceeaşi chemare.

7.Timp de trei zile, acel băiat memorabil ne-a demonstrat în Templu, cu lux de amănunte, că el este Mesia cel făgăduit*! La scurt timp după aceea, eu am părăsit Templul de bună voie, din mai multe motive, venind în această pustietate, şi nu m-am mai întors niciodată acolo, deci nu am de unde să ştiu ce s-a petrecut cu acel băiat. Ce-i drept, atunci am fost un opozant al lui; dar nu a durat mult şi explicaţiile sale au devenit

din ce în ce mai clare şi mai vădite pentru mine, în timp ce Templul îmi devenea pe zi ce trecea tot mai dezgustător şi mai insuportabil.

8.Da, vorbele acelui băiat au fost salvarea mea din adevăratul iad al Templului! Tare aş vrea să aflu de la tine ce s-a petrecut cu el! Căci ceea ce m-a îndârjit atunci cel mai tare a fost faptul că bătrânii Templului au oferit în taină o recompensă aceluia care îl va ucide pe băiat când se va ivi ocazia. Aceasta nu s-a petrecut cât timp am fost eu în Templu; dar au trecut mai bine de douăzeci de ani de când sunt aici - şi câte nu o fi întreprins Templul împotriva acelui băiat! Sunt convins că tu, învățător al învățătorilor, ştii asta, de aceea, te implor să mă luminezi!"

9.Eu am spus: „Vezi, de aceea am venit Eu la tine; căci Eu însumi sunt acel băiat care i-a încolțit atunci în Templu pe farisei şi pe cărturari! Acum că ştii aceasta, cred că vei înțelege cu mult mai multă uşurință de ce ți-am spus încă de la sosirea Mea aici: «Pace ție şi acestui sat!» şi «Împărăția lui Dumnezeu este aproape!» Dar vom mai vorbi mâine despre aceasta. Acum pregăteştene paturile, ca să scăpăm de mica noastră oboseală şi să fim mâine din nou în putere!"

10.Barnabe a poruncit atunci slujitorilor săi să ne pregătească paturile, iar aceştia au făcut ce li s-a poruncit.

11.Când ne-am ridicat de la masă, fata gazdei a mai venit o dată la Mine şi Mi-a mulțumit din suflet pentru vindecarea suferinței sale şi la fel a făcut şi gazda noastră, soția lui şi ceilalți copii; căci toți o iubeau mult pe frumoasa şi vesela Elisa şi se bucurau foarte tare că o aveau din nou în fața lor, plină de viață şi sănătoasă. Eu i-am binecuvântat pe toți şi M-am dus apoi cu ucenicii Mei să Mă odihnesc. (* - Vezi „Cele trei zile petrecute de Iisus la templu (La 12 ani)" de Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul 264 - Despre caracterul sacru al sabatului

1.Când ne-am trezit dis-de-dimineață, în casă se muncea deja de mult, iar în vatră ardea focul, pe care fierbeau mai multe oale cu tot felul de mâncăruri mirosind ademenitor, ce se pregăteau pentru noi; aveau şi peşte, şi anume, cei mai buni şi mai frumoşi păstrăvi de munte. Fiica vindecată era cea mai harnică şi se grăbea să ne pregătească micul dejun cât mai repede posibil. Când M-a văzut, s-a aruncat pur şi simplu, plină de iubire, în brațele Mele şi Mi-a mulțumit încă o dată pentru vindecarea ei.

2.Eu am întrebat-o însă cum de munceşte într-o zi de sabat?

3.Elisa mi-a răspuns: „Doamne şi Învățătorule, nicăieri în Scriptură nu este scris că omului îi este interzis să-L slujească pe Dumnezeu într-o zi de sabat!"

4.Eu am spus: „Foarte bine, de sabat trebuie să-L slujeşti întâi de toate pe Dumnezeu şi numai pe El; dar tu ne slujeşti acum, prin hărnicia ta, pe Mine şi pe ucenicii Mei! Suntem noi oare dumnezei?!"

5.Tânăra fată a spus cu ardoare: „O, Doamne, ucenicii Tăi sunt într-adevăr doar oameni ca şi noi; dar Tu eşti Dumnezeu - îmi dau foarte bine seama de aceasta acum! Iar dacă eu şi ceilalţi ai casei Te slujim pe Tine, cu siguranţă că nu încălcăm sabatul!”

6.Eu am întrebat: „Spune-Mi dar, preaiubită Elisa, de unde ştii că Eu sunt un Dumnezeu? Căci dacă aş fi un Dumnezeu, şi Iehova din ceruri fiind tot un Dumnezeu adevărat, înseamnă că există, în mod evident, doi Dumnezei; iar în Scriptură doar se afirmă foarte clar: «Eu singur sunt Dumnezeul şi Domnul tău; să nu ai alţi dumnezei în afara Mea!» Cum ar putea sta lucrurile aşa, dacă şi Eu aş fi un Dumnezeu?”

7.În timp ce pregătea peştii cu spor, Elisa a spus: „O, Doamne, foarte simplu!”

8.Eu am spus: „Cum adică?”

9.Ea a răspuns: „Pentru că Tu şi Tatăl din ceruri nu sunteţi doi, ci unul; iar cerul este permanent şi etern doar acolo unde eşti Tu, o, Doamne!”

10.Eu am spus: „Cine ţi-a spus aceasta? Cine te-a învăţat aşa ceva?”

11.Ea a spus: „În primul rând, mi-ai spus Tu, o, Doamne: «Pace ţie şi casei tale!» şi «Împărăţia lui Dumnezeu este aproape!» Acestea sunt cuvinte care pot izvorî doar dintr-o gură divină! Apoi au urmat faptele Tale miraculoase, pe care numai Dumnezeu ar fi putut să le facă! Dincolo de aceasta, aseară, după ce Te-ai dus să te odihneşti, am mai vorbit mult cu tatăl meu despre Iisus, acel băiat de doisprezece ani din Templu, am studiat toate textele lui Isaia care se referă la Tine şi am realizat cât se poate de clar că Tu, fiind Mesia cel făgăduit, nu eşti şi nu poţi fi în spirit decât însuşi Iehova Savaot în persoană! Vezi, o, Doamne, acestea sunt motivele pentru care consider că, în mod evident, eşti ceea ce eşti.

12.Eu am spus: „Ai dreptate atât tu, cât şi tatăl tău pământesc; dar să nu Mă daţi în vileag în faţa vecinilor voştri înainte de vreme! Pentru că M-aţi recunoscut şi îmi slujiţi cu hărnicia voastră doar Mie, astăzi, de sabat, continuaţi să munciţi; dar să fiţi atenţi să nu supăraţi prin aceasta pe vreunul dintre vecinii voştri!”

13.Elisa a spus: „O, fii fără grijă! Căci am depăşit cu toţii acest punct. În zilele de sabat nu realizăm munci grele şi nu punem să muncească nici un servitor, dar facem şi în aceste zile ceea ce este necesar. Nu mai suntem supuşi ipocriziei Templului, nici legilor sale inutile, de care orice bogat poate fi scutit în schimbul unei sume de bani. Legea noastră este adevărul şi binefacerile care decurg din el, iar acesta nu interzice nimănui să facă cele necesare pentru casa lui în ziua de sabat.

14.Dacă a sta degeaba, fără rost, şi a nu face nimic în această zi ar fi ceva necesar dobândirii vieţii eterne, atunci Tu însuţi, Doamne, ai da tuturor oamenilor un bun exemplu, prin faptul că nu ai lăsa soarele să lumineze în ziua sabatului, nici luna sau stelele să strălucească - ceea ce bineînţeles este în puterea Ta infinită. La fel, nici vântul nu ar avea voie să adie, nici norii sau ceaţa să se lase, nici pâraiele să curgă, nici mările să se mişte şi chiar şi animalele ar trebui să respecte instinctiv deplina linişte şi inactivitate a sabatului, ca să ne fie un exemplu nouă, oamenilor! Însă dacă privim cu atenţie toată imensa Creaţie, vom recunoaşte că în zilele de sabat Tu eşti la fel de activ ca în celelalte zile şi, având în vedere că noi suntem - conform Scripturii - copiii lui Dumnezeu, cu siguranţă că nu greşim dacă Îl imităm în toate pe iubitul, sfântul şi bunul nostru Tată Ceresc, Dumnezeu!”

15.Eu am spus: „Cu adevărat, nu credeam să găsesc atâta înţelepciune într-o fiinţă umană ca tine! Rămâi aşa cum eşti şi fii un bun exemplu pentru cei din jur, aşa cum Dumnezeu Tatăl din ceruri este cel mai bun exemplu pentru toţi oamenii!”

Capitolul.265 - Tânăra vindecată mărturiseşte pe Domnul.
Transformarea căilor de acces către satul de munte

1.Eu am ieşit apoi afară, împreună cu Barnabe şi cu ucenicii Mei, iar Barnabe ne-a arătat proprietăţile sale. Ne-am plimbat prin satul cel frumos, care era format din douăzeci de case, toate fiind îngrijite şi curate.

2.Când ne-au văzut, locuitorii satului au început să se teamă, gândindu-se că am fi comisari romani veniţi să le ceară plata dărilor şi poate chiar să-i pedepsească. În taină, i-am spus lui Barnabe care era motivul temerii lor, iar acesta a chemat de-ndată la el câţiva săteni, asigurându-i că neliniştea lor era complet nefondată şi că, dimpotrivă, consideră a fi un mare noroc pentru acel sat că Eu am venit să-l vizitez. Le-a mai spus că, fiind un tămăduitor fără egal pe acest pământ, i-am vindecat fiica într-o clipă şi că ea este acum de o sută de ori mai sănătoasă, mai vioaie şi mai veselă decât fusese înainte.

3.Când au auzit aceste asigurări ale conducătorului lor, teama li s-a risipit, iar ei au început să se minuneze de cele auzite. Doar câteva femei au spus: „Nu putem crede aşa ceva până când nu o vedem cu ochii noştri pe Elisa; căci doar un înger venit din ceruri ar fi putut să o salveze, în nici un caz un om, fie el şi cel mai mare vindecător din lume!”

4.În timp ce femeile vorbeau astfel între ele, Elisa a venit la noi cu paşi vioi şi ne-a chemat la masă. Când au văzut-o pe fată, ele pur şi simplu au încremenit de uimire, nevenindu-le să-şi creadă ochilor. După ce s-au mai dezmeticit, s-au dus la ea şi au întrebat-o cum de se petrecuse aşa ceva.

5.Elisa le-a spus, arătând spre Mine: „Acesta este Divinul Mântuitor; întrebaţi-L pe El! Eu ştiu şi simt că sunt pe deplin sănătoasă şi aceasta vedeţi şi voi, dar nu ştiu nimic mai mult, deci nici cum s-a produs acest lucru.”

6.Apoi ne-am întors la casa lui Barnabe, unde eram aşteptaţi cu un mic dejun bogat. Este de la sine înţeles că atât bărbaţii, cât şi femeile şi copiii ne-au urmat. Ei au rămas acolo toată ziua, iar ucenicii le-au vorbit despre Mine şi despre misiunea Mea pe acest pământ şi toţi au început să creadă în numele Meu.

7.După masă, gazda M-a condus în locul acela periculos de unde căzuse fiica sa şi M-a întrebat dacă nu aş putea şi nu aş vrea să-i ajut cu atotputerea Mea ca acea potecă să fie mai uşor de parcurs.

8.Eu am spus: „Tu ştii deja că nimic nu-Mi este imposibil; dar deocamdată să lăsăm acest loc aşa cum este, căci el este astfel pentru protecţia voastră! Dacă nu ar fi fost aşa, aţi fi fost de mult descoperiţi. De aceea, Eu sunt de părerea că ar trebui să-l lăsaţi aşa cum este, iar dacă ar fi să vă ajut în vreun fel, aş face acest loc chiar şi mai impracticabil, astfel încât nici măcar o pisică să nu se mai poată căţăra pe aici. În schimb, vă voi arăta un alt drum, care există deja, dar pe care nu l-aţi descoperit încă.”

9.Când Barnabe a auzit cuvintele Mele, M-a rugat să fac aceasta, iar Eu i-am spus: „Bine, atunci aşa să fie!”

10.În acel moment, o mare cantitate de pietre din partea de jos a muntelui s-a desprins, formând astfel un perete stâncos foarte abrupt, de înălțimea a o sută de staturi de om, peste care nu ar fi putut trece nici o ființă umană. Acolo însă unde ne aflam noi s-a format un fel de parapet, peste care puteam privi, dar care nu putea fi trecut prea uşor, căci ar fi necesitat un mare efort şi chiar ar fi pus viața în pericol. Gazda noastră s-a arătat foarte mulțumită şi, în acelaşi timp, uluită de acest dar venit din ceruri.

11.El M-a întrebat imediat care era drumul cel uşor şi mai puțin periculos, iar Eu i-am răspuns: „Îl vom căuta abia după-amiază! Este o cale ceva mai lungă pentru a ajunge în Nain, dar este mult mai accesibilă. Pe ea veți putea merge şi cu animalele, ceea ce va fi un mare avantaj pentru voi.”

Capitolul.266 - Vederea spirituală

1.(Domnul): „Căci, vezi tu, Eu vreau ca aceia care trăiesc după legile lui Moise să nu ducă lipsuri nici în ceea ce priveşte bunurile pământeşti.

2.De altfel, am venit aici în primul rând pentru a vă aduce tuturor vestea că împărăția lui Dumnezeu, adică cerurile, au coborât la voi în şi prin Mine, fapt pe care-l recunosc deja deschis mulți dintre cei care odinioară erau păgânii cei mai convinşi, adeverind astfel profeția lui Daniel, care a spus: «Chiar şi cei din morminte vor auzi glasul Său!» Căci păgânii sunt cei care au fost îngropați încă de pe când erau în leagăn - în mormântul nopții, al judecății şi al morții.

3.În al doilea rând, vreau să fiu şi din punctul de vedere pământesc Părintele vostru, al copiilor voştri şi al copiilor copiilor voştri, astfel încât să nu duceți vreo lipsă nici în ceea ce priveşte necesitățile voastre trupeşti. Nu vreau să aveți parte de abundență excesivă, dar nici să îndurați lipsuri multe, cum a fost până acum.

4.Iar al treilea motiv al venirii Mele aici îți este deja cunoscut; căci Mi-am propus să Mă odihnesc timp de câteva zile în acest ținut liniştit, împreună cu ucenicii Mei. Acum, având în vedere că am terminat acest lucru, esențial pentru voi, să mergem din nou acasă pentru a vedea ce s-a mai petrecut acolo!”

5.Gazda mi-a spus pe drum: „Doamne şi Învățătorule! Nu ai vrea să facem întâi un mic ocol, trecând peste această culme? Căci de acolo priveliştea este nemaipomenit de frumoasă; se vede Ierusalimul, o parte a Mării Galileii, iar când cerul este foarte senin, chiar şi Marea cea mare a grecilor! Dacă vrei, mi-ar face plăcere să-Ți arăt acest loc, care mie îmi produce o imensă fericire!”

6.Eu am spus: „Sigur că da; căci şi Eu sunt un iubitor al muntelui* şi al priveliştilor frumoase. Să urcăm deci pe această mică înălțime!”

7.Apoi am urcat pe acel vârf. Era minunat acolo, sus, iar Barnabe aproape că nu mai contenea să slăvească frumusețea ținutului.

8.Dar Eu i-am spus: „Nu pot nega faptul că, privit de aici, de sus, acest ținut arată foarte frumos, dar aceasta este o imagine de ansamblu; imaginează-ți acum că ai vedea de aproape, în detaliu, fiecare element al acestei priveliști de ansamblu! Cred că te-ai sătura curând de frumusețea acestei regiuni!

9.Numai ceea ce este al sufletului şi al spiritului este cu adevărat şi în eternitate frumos. Dacă îți place doar aspectul acestor meleaguri şi jocul diafan al culorilor sale, atunci este evident că te încântă mult mai mult materia şi formele sale decât spiritul, pe care aceste forme rigide îl prezintă, ca într-o uriaşă scriptură. Dar când vei fi capabil să vezi toate aceste forme cu ochiul interior al spiritului tău, să le descifrezi şi să le înțelegi, abia atunci vei putea striga într-un glas cu David: «O, Doamne, cât de mărețe şi de minunate sunt toate lucrările Tale! Cine le priveşte cunoaşte bucuria pură!»

10.Vezi tu, adevărata contemplare a operelor lui Dumnezeu este cea care se face cu ochii spiritului, prin care sufletul îşi extrage înțelegerea autentică. Abia această înțelegere îi dă omului adevărata bucurie, care nu mai este una trecătoare, ci rămâne a sufletului pentru eternitate. Iar dacă vei vrea să vezi şi lumea spiritelor, nu o vei putea percepe la început decât în spirit, prin înțelegerea formelor acestei lumi, iar apoi, prin cunoaşterea treptată a diferitelor acțiuni, atracții şi relații dintre aceste forme, care ție îți plac deja atât de mult, chiar fără a le cunoaşte mai profund.

11.Aşadar, la început, vederea spirituală nu este decât o recunoaştere a corespondențelor care există între aspectele interioare şi cele exterioare ale formelor. Dacă după aceea omul continuă să exerseze cu o inimă curată, cât mai liberă de orice păcat, în pura iubire de Dumnezeu - din aceasta izvorând şi cea pentru semeni -, această cunoaştere şi înțelegere se vor transforma într-o viziune clară, dându-i atunci văzătorului dovada faptului că el a atins o stare de unitate interioară şi că a dobândit adevărata renaştere în spirit, precum şi învierea cărnii sale din mormântul materiei, înțelegi ce-ți spun?”

12.Gazda a spus: „O, Doamne, care eşti într-adevăr Dumnezeul meu! Dacă aş putea înțelege până în profunzime ceea ce ai spus, aş fi negreşit unul dintre cei mai fericiți oameni de pe acest pământ; dar în ceea ce priveşte capacitatea mea de înțelegere, sunt departe de aceasta, chiar dacă am anumite intuiții confuze despre ceea ce ai vrut de fapt să-mi spui! Elisa mea, care posedă deja într-o anumită măsură această vedere spirituală, ar fi înțeles cu siguranță mai bine decât mine explicația Ta. Totuşi, am priceput şi eu câte ceva! Dar este nevoie de mai mult pentru a descoperi corespondențele interioare, pur spirituale, ale formelor exterioare şi pentru a înțelege toate nenumăratele lor implicații. Doamne, nu ai putea să mă lămureşti în această privință printr-un exemplu concret?”

13.Eu am spus: „O, ba da, ascultă-Mă!” (* - Vezi şi „O evanghelie a munților” revelată prin Jakob Lorber, n.r.)

1.(Domnul): „Când ai venit pe aceste meleaguri împreună cu vecinii tăi, nu ați găsit aici nimic altceva în afară de piatră şi lemn. V-ați apucat de treabă, ați strâns cele mai bune materiale, apoi v-ați gândit îndelung în ce mod să le asamblați, conform regulilor de construcție, pentru a vă face colibe sau chiar case.

2. Pe măsură ce vă gândeați, ați realizat că în interiorul vostru apăreau imagini. Pe baza acestor imagini, ați conceput planuri, iar apoi, fiecare a început să-şi construiască locuința după planul respectiv. Astfel, ați ridicat în scurt timp casele acestea frumoase în valea dintre munți. Dacă nu ați fi găsit aici materiale de construcție adecvate, nu ați fi putut concepe niciodată, cu inteligența voastră, planurile corespunzătoare acestor materiale; dar pentru că le-ați găsit, vi s-a conturat foarte curând şi imaginea casei care le corespundea, astfel încât, îmbinând materialul, el a început să arate cu totul altfel decât atunci când l-ați găsit.

3.Cu toate că acesta este doar un exemplu material, el poate să-ți ofere o primă idee despre corespondențele dintre materia brută şi ceea ce poate face un spirit din ea. O dată ce omul a recunoscut şi înțeles aceasta, el va înainta lesne şi mai în profunzime, iar atunci putem şi noi afirma: cine caută găseşte, celui care cere i se va da şi celui care bate i se va deschide.

4.Vezi, cu cât omul este mai dezvoltat din punct de vedere spiritual, cu atât mai ordonate şi mai frumoase vor fi şi operele sale. De ce este aşa? Deoarece în cazul acestor oameni sufletul se află într-o legătură mai strânsă cu spiritul lor şi, cu cât sufletul este mai intim unit cu spiritul lui, care provine din inima lui Dumnezeu, cu atât mai elevate vor fi cunoaşterea şi conştiința sa şi el va găsi tot mai multe corespondențe între materie şi spirit. Este uşor să îți dai seama că acela care a ajuns foarte departe în această cunoaştere a corespondențelor dintre materie şi spirit va şti mai bine ca oricine să utilizeze materia în folosul său. Dar aceasta se va petrece cu precădere, în lumea de dincolo, cu sufletele desăvârşite, renăscute în spirit, căci lor nu le va mai fi nimic imposibil. Spune-Mi acum dacă ai înțeles mai bine cuvintele Mele!”

5.Gazda a spus: „Da, Domnul meu şi Dumnezeul meu, am început să întrevăd o rază de lumină! Popoarele străvechi, cum ar fi egiptenii, trebuie să fi fost foarte bune cunoscătoare ale acestei ştiințe a corespondențelor, pentru că lucrările lor dovedesc o ordine aparte, pe care în zilele noastre aproape nimeni nu o poate înțelege pe deplin.”

6.Eu am spus: „Fără îndoială, căci numai spiritul revelat învață sufletul să fie din ce în ce mai ordonat, să recunoască şi să exploreze raporturile din cadrul materiei, pe cele dintre materie şi substanță, dintre substanță şi suflet şi, în cele din urmă, dintre suflet şi spirit; iar spiritul pătrunde în final totul, şi totul trebuie să-i slujească, într-o ordine perfectă, înțelegi tu aceasta?”

7.Gazda a spus: „Da, acum îmi este mai clar şi sper că, cu timpul, voi înțelege din ce în ce mai bine! Însă mai am o întrebare! Eu cunosc bine Scriptura şi am citit adesea în ea despre îngerii lui Dumnezeu, care, se spune, sunt spirite pure! Sunt ei oare acele spirite ce trebuie să se unească cu sufletele noastre, pentru ca acestea din urmă să devină, prin uniunea respectivă, pe deplin asemănătoare lui Dumnezeu?”

8.Eu am spus: „Din când în când, da, însă într-o măsură foarte mică şi doar atunci când ordinea Mea o cere, din motive foarte speciale. Dar aşa ceva se petrece foarte rar. Însă ceea ce se petrece mai des, şi de acum încolo se va petrece chiar mult mai des, este faptul că mulți îngeri vor parcurge acest drum al întrupării - la fel cum Eu însumi, ca Suprem Spirit al lui Dumnezeu, o fac acum - pentru a putea deveni adevărați copii ai lui Dumnezeu.

9.Pentru aceasta, un astfel de înger îşi va alege un suflet potrivit, care nu a mai fost niciodată întrupat, îl va depune în pântecele unei mame pure şi va avea apoi grijă ca acesta să se dezvolte şi să se formeze pe măsura propriei sale lumini şi forțe (angelice), astfel încât să devină suficient de puternic, spre a se putea uni în eternitate cu spiritul îngerului.

10.Bineînțeles că încă nu poți înțelege aceste lucruri; dar va veni vremea când vei pătrunde şi astfel de aspecte tainice cereşti. Acum să coborâm spre casa ta, căci unul dintre vecinii tăi are un necaz şi trebuie să mergem la el să îndreptăm lucrurile!"

11.Gazda a fost de acord şi, în scurt timp, am ajuns la locul cu pricina.

Capitolul.268 - Vindecarea vecinului muscat de şarpe. Vinul cel miraculos

1.Cum am ajuns în fața casei vecinului, soția împreună cu copiii săi au ieşit, rugându-ne să le dăm ajutor.

2.Eu le-am spus: „Duceți-vă înapoi la el; căci l-am ajutat deja!"

3.Femeia şi copiii au fugit repede în casă, iar omul le-a venit în întâmpinare, fiind deja pe deplin sănătos. Ceva mai devreme, mergând desculț pe o potecă ce trecea pe lângă nişte tufişuri, fusese muşcat de o viperă şi se umflase imediat, fiind la un pas de moarte. Eu am venit însă şi l-am vindecat.

4.Când s-a îndreptat spre Mine pentru a-Mi mulțumi, i-am spus: „Altă dată să nu-ți mai cruți încălțămintea când mergi printr-un astfel de tufăriş! Dar de acum încolo nici nu se vor mai târî pe aici asemenea vipere! Amin."

5.Apoi am mers acasă, unde ne aşteptau masa de prânz şi ucenicii. Prânzul era foarte bogat, doar vinul era într-o cantitate foarte mică. De aceea, gazda M-a întrebat dacă vreau să aducă din nou vinul acela făcut din fructe de pădure.

6.Eu i-am răspuns: „Fă şi astăzi ce ai făcut aseară, şi nu vom duce lipsă de vin!"

7.El a umplut mai multe ulcioare cu apă, iar la Voința Mea, aceasta a devenit vin.

8.Întrucât de data aceasta fuseseră invitați la masa lui Barnabe şi câțiva vecini, unul dintre ei a făcut o observație: „Cred că pentru astfel de oaspeți rari, vinul tău de pădure, care este foarte bun şi tare, ar fi mai potrivit decât apa simplă!"

9.Gazda a spus: „Iubiți vecini, ştiu aceasta la fel de bine ca şi voi; dar mai ştiu şi că, de dimineață până acum, ați vorbit cu ucenicii, care v-au spus cu siguranță cine este de fapt acest Învățător al învățătorilor şi că Lui nimic nu-i este imposibil! Ați aflat deci că

nu numai aici - mă refer la cazul de aseară -, ci şi în multe alte localităţi din Galileea, El a transformat, prin simpla Sa Voinţă, apa în cel mai bun vin, pe care oaspeţii, profund impresionaţi, l-au băut apoi. Mie, personal, mi-a spus unul dintre ucenici ieri, în taină, că Domnul şi Învăţătorul lor a făcut aceasta adesea. Vouă nu vau spus nimic ucenicii despre acest lucru?"

10.Vecinul care vorbise mai devreme a spus: „Da, ucenicii ne-au spus mai multe despre El; dar tocmai pentru că ştim foarte bine cine este acest Domn şi Învăţător, nu îndrăznim, ca păcătoşi ce suntem, să-I cerem aceasta lui Dumnezeu cel sfânt; însă acum suntem pe deplin convinşi că apa pe care aţi adus-o s-a transformat în vinul cel mai bun. Te rog deci să uiţi remarca mea, poate necuviincioasă!"

11.Gazda a spus: „Nu face nimic; iar acum mâncaţi şi beţi pe săturate!"

12.Apoi am început să mâncăm şi să bem cu voioşie şi, ca întotdeauna în asemenea ocazii, am vorbit mult despre tot felul de lucruri bune.

13.După ce trecuseră vreo două ceasuri de când stăteam astfel la masă, în casa conducătorului a venit disperat un vecin mai de departe, care nu aflase încă nimic de prezenţa Mea, şi a spus: „Barnabe, Barnabe, suntem ca şi pierduţi! Nu ştiu cum de s-a petrecut, dar acesta este adevărul: unicul nostru drum pentru a ajunge la Nain nu mai există! În locul lui se află un fel de perete muntos, dincolo de care este o prăpastie care îţi dă ameţeli! Cred că doar păsările mai pot să treacă pe acolo, oamenii în nici un caz! Eu nu ştiu să mai fie un alt drum, pentru că muntele acesta are pe toate părţile sale numai pereţi foarte abrupţi. Ce vom face când vom avea nevoie de sare? Proviziile mele sunt aproape terminate, ale voastre se vor termina şi ele. Iar apoi ce vom face? Cine să ne fi făcut una ca asta?"

14.Gazda noastră a spus: „Nu te teme! Chiar dacă tu nu ai găsit până acum nici un alt drum, aici sunt totuşi oameni care cunosc un drum mult mai uşor pe care vom merge de acum încolo. Doar vezi că am oaspeţi străini! Ei sunt nişte oameni nemaipomeniţi care cunosc deja acel drum şi ni-l vor arăta. Dar nu va mai trebui să mergem atât de des în oraş, pentru că acest Învăţător, care este cel mai mare dintre toţi învăţătorii, ne va arăta şi în muntele nostru o sare chiar mai bună decât cea din Nain. Haide, vino acum şi aşează-te şi tu la masă şi mănâncă şi bea împreună cu noi!"

15.Vecinul nu a aşteptat să fie invitat de două ori, s-a aşezat imediat la masă, a băut şi a mâncat cu noi şi nu mai contenea să se minuneze de aroma deosebită a vinului; apoi l-a întrebat pe Barnabe de unde adusese un vin atât de bun.

16.Gazda noastră i-a răspuns: „Priveşte! Învăţătorul învăţătorilor, care se află acum aici, la masă, alături de noi, şi care, după cum vezi, a vindecat-o cât ai clipi şi pe fiica mea Elisa, doar prin Cuvântul Său atotputernic, a făcut pentru noi din apă acest vin nemaipomenit de savuros şi de asemenea va avea cu siguranţă grijă ca noi să avem sarea noastră proprie. Spune-mi acum dacă te mai temi din cauza faptului că acest adevărat Domn şi învăţător a blocat pentru totdeauna, prin Cuvântul Său atotputernic, acel drum foarte periculos, deschizând în schimb un alt drum mai ascuns şi mai uşor, pe care să ne putem mâna şi animalele fără nici un pericol! Cum îţi place acest lucru?"

17.Vecinul care locuia mai departe a spus: „Da, dacă este aşa - şi nu pun aceasta deloc la îndoială -, este foarte bine pentru noi; căci de mult mă tot gândeam cu teamă că locuitorii din Nain ne vor descoperi o dată şi ne vor da în vileag romanilor sau iudeilor din Ierusalim; iar aceasta ar fi fost o nenorocire pentru noi. Astfel însă, ne vom putea bucura încă mult timp de binecuvântările acestei depresiuni muntoase, fără să trebuiască să plătim tribut desfrânaţilor mizerabili ai acestei lumi. Dar acum aş vrea să aflu ceva mai multe despre acest nemaipomenit făcător de minuni! Vă rog să-mi mai spuneţi câte ceva!"

18.Gazda a spus: „Ai răbdare, căci acest Învăţător divin, împreună cu ucenicii Săi, va rămâne mai mult printre noi şi vei avea suficient timp să-L cunoşti mai bine!"

Capitolul.269 - Despre calea cea dreaptă şi despre sarea cea bună

1.Eu am spus: „Ascultaţi cu toţii! Acum, după ce ne-am întărit trupurile cu mâncare şi cu băutură, haideţi să ne ridicăm de la masă şi să mergem să vedem unde este noul drum care duce spre Nain! Şi, dacă nu veţi avea nimic împotriva faptului de a face bine şi într-o zi de sabat, vă voi arăta filonul salin al acestui munte, având în vedere că tu, Barnabe, l-ai pomenit deja. Veniţi toţi cei care sunteţi aici; căci ceea ce vă voi arăta şi dărui va fi un bun comun al tuturor celor ce locuiesc în această vale!"

2.Apoi ne-am ridicat, şi am mers o bună bucată de vreme în susul văii, ajungând la un perete muntos; în el se afla, la o înălţime cam de un stat de om, o deschizătură la care am putut ajunge cu uşurinţă, căţărându-ne pe nişte bolovani pe care i-am rostogolit până acolo. Astfel am ajuns repede în acea deschizătură foarte mare, dincolo de care se putea vedea un fel de grotă imensă.

3.Eu le-am spus celor care veniseră cu Mine: „Vedeţi, prin această peşteră puteţi trece cu uşurinţă şi fără nici un pericol! Veniţi pe urmele Mele şi convingeţi-vă voi înşivă! La capăt ea se îngustează puţin, fiind totuşi suficient de largă pentru a permite unui bou să treacă prin ea. La mijlocul culoarului va fi bineînţeles ceva mai întuneric decât este aici; dar totuşi intră suficient de multă lumină, astfel încât să poţi vedea pe unde pui piciorul."

4.Am mers prin peşteră nestingheriţi şi, când am ajuns la capătul ei şi am ieşit afară, am dat de un povârniş cu iarbă rară, pe care se putea coborî cu uşurinţă până în vale; aspectul acestui versant era foarte arid, ceea ce constituia un avantaj, el fiind cu atât mai puţin frecventat, şi astfel localnicii puteau ajunge neobservaţi până în vale.

5.Când Barnabe şi toţi ceilalţi au văzut aceasta, au căzut la picioarele Mele şi Mi-au spus: „Îţi mulţumim, o, Doamne, din tot sufletul; căci Tu ne-ai făcut un mare bine arătându-ne acest drum nou şi sigur şi totodată ne-ai eliberat de marele chin pe care ni-l producea celălalt drum, atât de greu de parcurs!"

6.Eu le-am spus să se ridice şi am continuat astfel: „Aşa cum v-am arătat acest nou drum sigur şi uşor, la fel vă arăt tuturor şi singura cale adevărată, bună şi sigură către viața eternă!

7.Vă indic această cale prin câteva cuvinte, iar acestea sunt următoarele: Fiți blânzi şi umili! Iubiți-L pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe semenii voştri ca pe voi înşivă - este tot ce spune Legea şi profeții! Apoi să credeți că Eu sunt Cel făgăduit de Dumnezeu şi anunțat de profeți, şi atunci poarta şi calea către împărăția lui Dumnezeu - care a venit acum la voi - se vor deschide în fața voastră, la fel cum vi s-a deschis şi arătat drumul cel nou, care duce de pe acest munte până în vale!

8.Toate legile lui Moise sunt reunite în aceste două legi ale iubirii; căci cine-L iubeşte pe Dumnezeu mai presus de orice va evita cu siguranță tot ce este păcătos şi nu va încălca nici una dintre legile divine; iar cine-l iubeşte pe aproapele său ca pe sine însuşi nu-i va dori acestuia nici un rău şi cu atât mai puțin îi va face.

9.Adevărata sare a vieții este aceea de a vă aminti aceste cuvinte ale Mele şi de a le urma. Pentru aceasta vă voi arăta şi dărui acum şi o altă sare, una naturală. Acum haideți să ne întoarcem în valea voastră şi într-un colțişor încă necunoscut vouă vom găsi o sare foarte bună şi pură! Aşadar, să pornim la drum!"

10.Cu toții Mi-au mulțumit plini de fervoare şi apoi am plecat înapoi pe unde veniserăm.

Capitolul.270 - Stânca de sare. Cina cea miraculoasă şi binecuvântată

1.Întorcându-ne în vale, sătenii au însemnat drumul de la grotă până la primele case, pentru a-l putea recunoaşte pe viitor. Apoi am mers în direcția opusă, până la casa cea mai îndepărtată, care se afla pe o colină destul de înaltă, la o distanță de vreo jumătate de ceas de celelalte case.

2.O dată ajunşi acolo, i-am spus proprietarului casei: „Priveşte, în direcția aceea, unde va apune în curând soarele, nu departe de aici, se vede un imens perete muntos alb; este făcut din sare curată, pe care o puteți folosi cu toții, fără nici o purificare prealabilă! Doar că va trebui să puneți ceva mai puțină în bucatele voastre, pentru că ea este mai puternică decât cea din Nain, cu toate că şi sarea din Nain îşi are sursa - bineînțeles, la mare adâncime - în acelaşi filon. Să meargă cineva să aducă nişte sare de acolo!"

3.Proprietarul casei s-a oferit imediat să meargă până acolo, locul respectiv fiind la o depărtare de mai puțin de un sfert de ceas de mers. El a luat o lopată mică şi un vas, a umplut vasul cu sare şi a revenit imediat la noi. Toți au gustat sarea şi au constatat că era excelentă. Apoi Mi-au mulțumit. Eu am binecuvântat această casă cocoțată la înălțime şi apoi ne-am întors la casa lui Barnabe. Proprietarul casei îndepărtate a venit cu noi, luându-şi cu el nevasta şi numeroşii săi copii, ajunşi deja la maturitate.

4.La casa lui Barnabe toți localnicii ne-au întâmpinat, exprimându-şi bucuria de a Mă revedea şi a Mă avea printre ei.

5.Vecinul pe care-l vindecasem la amiază de muşcătura de viperă a strigat: „Osana, Celui care a venit la noi! Aici este acum adevăratul nou Ierusalim, pe care l-a prezis profetul, iar cel vechi se va prăbuşi în curând împreună cu toate păcatele sale!"

6.Toți au repetat aceste cuvinte cu un entuziasm şi cu o putere atât de mare, încât ele au răsunat în mii de ecouri printre înalții pereți muntoşi. Localnicii, care nu cunoşteau încă acest joc al naturii, şi-au spus atunci că trebuie cu atât mai mult să fiu un Spirit Suprem, din moment ce până şi spiritele aerului şi ale muntelui repetă aceste cuvinte de slavă.

7.Însă Eu le-am explicat acest fenomen natural, iar ei mi-au mulțumit pentru explicație şi, încercându-şi din nou vocile puternice, au obținut acelaşi efect, chiar şi fără «osana».

8. Atunci M-au crezut cu toții şi au spus: „Tu eşti singurul care spui adevărul; căci un templier de mult ne-ar fi omorât cu pietre dacă nu l-am fi crezut că răspunsul este dat de spiritele munților şi ale aerului!"

9.Eu i-am spus gazdei să pregătească cina pentru toți oaspeții care se strânseseră în jurul nostru. Aceştia erau vreo două sute la număr.

10.Însă gazda a spus: „Doamne, voi pregăti tot ce am; dar mă tem că nu va fi suficient pentru toți!"

11.Eu i-am spus: „Du-te şi uită-te în cămările tale!"

12.Gazda s-a dus şi şi-a găsit cămările pline cu pâine, vin, lapte, miere şi peşte proaspăt, precum şi cu o cantitate mare de făină fină pentru pâine şi cu alte mâncăruri bune.

13.El a venit imediat înapoi şi a spus: „O, aceasta întrece orice măsură! Ştiu foarte bine ce aveam înainte în cămările mele; abia îmi ajungeau proviziile pentru familia mea, iar acum ele sunt de o abundență nemaipomenită! Din nou a fost lucrarea Ta, Doamne! Da, acum putem pregăti mâncare pentru mii de oameni, nu numai pentru două sute! Dar de unde să luăm atâția bucătari? Dragii noştri vecini va trebui să pună astăzi toți mâna la treabă; căci oamenii mei nu ar reuşi să termine nici până mâine!"

14.Cum au auzit aceste cuvinte, nevestele şi fiicele vecinilor s-au dus imediat în bucătăria cea mare şi au început treaba, în mai puțin de un ceas cina era deja pregătită.

15.Acum s-a ivit însă o altă problemă. Gazda avea mult prea puține mese şi bănci, iar încăperile casei sale erau prea mici pentru a primi două sute de oaspeți. Pe scurt, îi lipseau toate cele necesare pentru o astfel de ocazie. El a venit la Mine şi M-a rugat să-l sfătuiesc ce să facă.

16.Eu i-am spus: „Da, dragul meu prieten Barnabe, pe calea naturală nu avem şanse prea mari! Dacă nu ar fi atât de frig, am putea să ne aşezăm afară, dar în această regiune serile sunt foarte friguroase şi se întunecă devreme. Deci nu putem rămâne afară. E drept că într-un staul încap multe oi liniştite; dar pentru că îți lipsesc şi băncile, şi mesele, tot va fi destul de greu. Chiar şi iluminatul este o problemă în casa ta! Ştiu aceasta. Vom găsi însă o modalitate să asigurăm cele necesare pentru toată lumea. Du-te în casă şi vezi câte bănci şi câte mese ai şi vino apoi să-mi spui!"

17.Gazda s-a dus în casă, a mers prin încăperi şi s-a întors uluit. Eu l-am întrebat care era situația.

18.Iar Barnabe Mi-a răspuns cu aceeaşi uluire: „O, Doamne, care eşti atât de bun, abia acum îmi dau într-adevăr seama că nimic nu Îți este cu neputință! Încăperile din spate s-au mărit cu încă jumătate din cât erau, iar în ele există suficiente mese şi bănci, precum şi cele mai frumoase lămpi. Toate mesele sunt deja aşternute, iar bucatele ne aşteaptă. Astfel că eu, sărman păcătos, nu pot decât să vă invit să servim împreună această cină miraculoasă!"

19.Eu am spus: „Da, aşa vom face. Urmați-Mă cu toții; căci recolta pe care am strâns-o la voi este bună!"

20.Eu am luat-o înainte, iar ceilalți M-au urmat, în câteva clipe, toți erau aşezați deja la mese.

21.Înainte să luăm prima îmbucătură, gazda s-a ridicat şi a spus: „Ascultați-mă, dragii mei vecini! Ne aflăm acum la o adevărată cină divină în acel paradis care a fost pierdut din vina oamenilor. Marele şi Sfântul Dumnezeu şi Domn ni l-a adus înapoi şi, o, ce minune mare, El se află acum întrupat printre noi şi ne-a pregătit El însuşi această cină paradiziacă! Aceste bucate sunt astfel binecuvântate şi sfinte. Noi suntem însă oameni păcătoşi şi, deşi ne sunt oferite să le mâncăm, totuşi nu suntem demni de ele. Să-L rugăm de aceea mai întâi pe Domnul să ne ierte păcatele, pentru a fi un pic mai demni de a savura împreună cu El această cină sfântă! Ridicați-vă şi spuneți o dată eu mine: O, Doamne, Tu, Cel miraculos! Iartă-ne păcatele noastre, ca să devenim mai demni de a ne aşeza la masa Ta!"

22.Eu am spus: „Eu sunt un tămăduitor şi am venit pentru a-i vindeca pe cei bolnavi. Un păcătos este şi el un bolnav, iar voi ați fost bolnavi cu trupurile şi sufletele voastre. De aceea am venit Eu la voi şi v-am vindecat pe deplin, iar de acum nu mai sunteți păcătoşi. Aşezați-vă deci cu voie bună la masă şi mâncați şi beți după pofta inimii! Cuvintele tale m-au bucurat foarte mult, dragul Meu Barnabe, şi de aceea vă va fi dat să vedeți în Mine, mai mult chiar decât până acum, însăşi gloria lui Dumnezeu! Iar acum să mâncăm!"

23.Cu toții s-au aşezat, Mi-au mulțumit şi au început să mănânce şi să bea cu poftă; iar Eu şi ucenicii Mei am făcut acelaşi lucru, în timpul mesei s-a vorbit foarte puțin. Doar la sfârşitul ei s-au ridicat toți sătenii şi mi-au mulțumit fierbinte pentru această cină paradiziacă. După ce Mi-au mulțumit, au vrut să plece la casele lor; însă Eu le-am spus să mai rămână o vreme şi să vorbească un pic între ei despre evenimentele petrecute în acea zi de sabat.

Capitolul.271 - Despre cumpătare, blândeţe şi umilinţă.
Calea cea mai bună este calea de mijloc

1.Unul dintre ei a spus: „O, Doamne şi Învăţătorule! Sufletul îmi este plin de mii şi mii de gânduri despre Tine şi despre faptele şi învăţătura Ta şi am nevoie de timp pentru ca mintea să mi se liniştească şi limpezească, aşa încât îmi este greu să spun ceva. Nici nu ştiu cu ce să încep! La aceasta se mai adaugă şi faptul că Tu însuţi eşti aici prezent şi cunoşti cu siguranţă fiece gând pe care-l avem, încă dinainte ca acesta să fi răsărit în mintea noastră. Ce am mai putea spune în prezenţa Ta, despre ce am putea vorbi? Da, dacă Tu vrei să ne mai spui ceva, Te vom asculta oricât de mult; dar cred că noi nu prea avem nimic de spus!"

2.Eu am zis: „Ascultă-Mă! Modestia este o calitate frumoasă, pe care este bine ca oamenii să o aibă; dar nu este întotdeauna prudent să te arăţi prea modest în faţa oamenilor, pentru că aceasta îl determină pe aproapele tău să-şi supraaprecieze calităţile, oricât ar fi ele de valoroase, şi să-şi dezvolte treptat orgoliul, ceea ce nu este un lucru bun, ci dimpotrivă, unul chiar foarte rău. Bineînţeles că, în ceea ce Mă priveşte pe Mine, nu va putea fi niciodată vorba de aşa ceva, dar în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi oameni, lesne se poate produce aceasta.

3.Destul de des, modestia prea mare a unor oameni de altfel foarte cinstiţi, în faţa celor în care ei văd talente şi calităţi speciale, şi admiraţia excesivă pe care ei le-o arată a făcut din aceştia din urmă regi şi în final cei mai orgolioşi tirani, precum şi o castă preoţească dintre cele mai arogante! De aceea, trebuie să vă menţineţi întotdeauna pe calea de mijloc, chiar şi în ceea ce priveşte virtuţile precum umilinţa, blândeţea şi modestia; în caz contrar, oricât de liberi aţi fi acum, voi înşivă veţi forma printre voi în timp asemenea oameni, care vor fi neîndurători cu voi şi vă vor face să suferiţi sub opresiunea lor.

4.Ştiu foarte bine că faptele şi cuvintele Mele v-au răpit curajul de a vorbi în faţa Mea; dar aceasta nu contează prea mult, câtă vreme credeţi în inimile voastre că Eu sunt Acela care prin gura profeţilor a fost făgăduit de către Dumnezeu mai întâi iudeilor şi apoi, prin ei, tuturor popoarelor de pe pământ.

5.Dacă veţi crede aceasta cu tărie şi veţi pune în practică învăţătura Mea şi poruncile uşor de urmat pe care vi le-am dat, atunci veţi primi Duhul Meu - şi prin el veţi face lucruri mult mai mari decât cele pe care le-am făcut Eu acum în faţa voastră. Căci, având în vedere că sunteţi copiii unicului Tată Ceresc, sunteţi şi moştenitorii desăvârşirilor Sale, pe care aţi fost chemaţi să le realizaţi în voi înşivă. Atunci veţi putea face, la nevoie, tot ceea ce pot face şi aceşti ucenici ai Mei. Acum, că ştiţi aceste lucruri, puteţi vorbi fără teamă în faţa Mea şi a ucenicilor Mei.

6.Dacă nu ar fi posibil să accedeţi la aceste lucruri, cu siguranţă că nu aş avea ucenici alături de Mine pentru a-i face să devină la fel de desăvârşiţi precum este Tatăl în ceruri şi precum sunt Eu; căci Eu nu am nevoie de oameni care să Mă slujească, deoarece Eu însumi le pot sluji tuturor oamenilor - ceea ce şi fac permanent. Dacă totuşi aş dori să am fiinţe care să-Mi slujească, ar fi suficient să vreau acest lucru şi, într-o clipă, nenumărate cete de îngeri dintre cei mai puternici ar fi la dispoziţia Mea, aşteptându-Mi poruncile. Din ceea ce v-am spus acum, puteţi trage concluzia de netăgăduit că Mi-am

luat ucenici doar pentru ca aceştia să înveţe de la Mine ceea ce pot Eu să fac şi că exact din acelaşi motiv am venit şi la voi. Spuneţi-Mi acum dacă şi în continuare vă sfiiţi să vorbiţi în faţa Mea!”

Capitolul 272 - Limbajul simbolic al profeţilor

1.Vecinul cel îndepărtat a spus: „O, Doamne, acum am îndrăzni să vorbim, dacă am şti şi despre ce! La aceasta se mai adaugă - se-nţelege - şi faptul că suntem cu toţii cuprinşi de gânduri, în privinţa celor pe care le-am auzit, văzut şi aflat astăzi. Dacă mi-ar fi permis să Te întreb ceva ce mă priveşte pe mine, Te-aş ruga să ne spui - sau să-mi spui doar mie - ce se va petrece cu mine în lumea de dincolo, după moartea inevitabilă a acestui trup.

2.Sufletul va rămâne conştient sau conştiinţa îi va reveni abia după învierea trupului, care a fost vestită de către profeţi? Se spune că această înviere generală va avea loc în ziua Judecăţii de Apoi şi că, în această zi a groazei, cei drepţi îşi vor primi de la Dumnezeu răsplata lor veşnică în ceruri, iar păcătoşii, pedeapsa cea eternă în iad.

3.Acestea sunt învăţături cu care nici inima şi nici mintea mea nu s-au putut niciodată obişnui întru totul! Ele trebuie luate ad literam, sau dacă nu, atunci cum trebuie înţelese?

4.Mă gândesc că dacă într-adevăr se va petrece aşa, va fi destul de trist pentru omenire şi că, în asemenea condiţii, ar fi fost de o mie de ori mai bine să nu ne fi născut ca oameni pe acest pământ! Câte mii şi mii de oameni nu vor fi existând, care nu ştiu încă nimic despre învăţătura noastră! Şi există păgâni afundaţi în întuneric, iar soarta lor, pentru care ei nu sunt vinovaţi, va fi aceea de a fi mistuiţi etern în focul iadului!

5.Dacă privesc cu atenţie la înţelepciunea, iubirea şi bunătatea lui Dumnezeu, mi se pare aproape cu neputinţă ca El să îngăduie să se petreacă aşa ceva! O, Doamne, sunt sigur că ne vei putea da o explicaţie mai bună! Căci dacă totuşi este aşa, eu cred că noi, oamenii, suntem cele mai nefericite creaturi de pe întregul pământ!”

6.Eu am spus: „Dragii Mei prieteni, în momentul de faţă e greu să vi se explice aceste lucruri în câteva cuvinte; dar Eu le-am explicat până în detaliu ucenicilor Mei, iar aceştia vi le vor explica şi vouă.

7.Ceea ce au scris profeţii despre aceasta, ghidaţi fiind de inspiraţia lor interioară, nu este decât o descriere simbolică a adevărurilor pure. Astfel, cine cunoaşte vechea ştiinţă a corespondenţelor va realiza foarte repede ce semnificaţie au aceste descrieri simbolice ale profeţilor.

8.Voi nu aţi auzit niciodată nimic despre aceste corespondenţe sau analogii şi astfel cunoaşteţi doar sensul literal al Scripturii. Dar imaginile şi descrierile din scripturile profeţilor au întotdeauna un triplu sens: primul este cel propriu, spiritual natural; al doilea, cel pur spiritual; iar al treilea, cel pur ceresc, provenind din inima lui Dumnezeu.

9.După primul sens s-au stabilit legile morale din viaţa oamenilor, priviţi ca fiinţe ale naturii, astfel încât o bună educaţie să-i facă să gândească şi să acţioneze în sensul de a nu rămâne ataşaţi de materie, ci de a se îndepărta de ea şi de a nu o folosi decât în măsura în care aceasta îi ajută să pătrundă şi să înţeleagă mai bine ceea ce este pur spiritual. Cine va face aceasta, după ce a primit învăţătura necesară, va găsi repede corespondenţa dintre materie şi spirit. O dată ce a descoperit-o, va putea trece de la sensul spiritual natural la cel pur spiritual. Apoi, trecerea la sensul pur ceresc, divin, este foarte uşoară şi abia atunci i se va revela întru totul semnificaţia celor scrise în scripturile profeţilor.

10.Cine consideră simplele imagini materiale din Scriptură a fi totul, acela dovedeşte că el însuşi e încă în întregime materie supusă judecăţii şi această judecată rămâne în conştiinţa şi în simţirea sa pe timpul vieţii sale pământeşti, el trăind permanent într-o stare de angoasă şi de teamă că, după moartea trupului, sufletul său va intra şi el în acea stare pur materială prin care, în limbajul simbolic al Scripturii, este descrisă şi reprezentată starea materiei înseşi.

11.Eu îţi spun însă ţie şi vouă tuturor că lumea de dincolo este altfel decât se găseşte descrisă în imaginile simbolice din Scriptură.

12.Cuvintele Scripturii sunt precum coaja unui ou, în interiorul căreia se ascunde tot ceva triplu, precum albuşul, gălbenuşul şi, în mijlocul gălbenuşului, ghemuleţul roşiatic care constituie germenele vieţii.

13.Această învăluire trebuie să fie pretutindeni prezentă şi în lumea materială, pentru ca nimeni să nu poată profana vreodată ceea ce se află în interior. Şi, aşa cum ceva spiritual, ceresc şi divin se află în tot ce există, fapt care demonstrează omniprezenţa Voinţei Divine, la fel şi tot ceea ce există în lume îşi are un corespondent în domeniul spiritual, în ceruri şi, în final, chiar în Dumnezeu însuşi.

14.Ucenicii Mei, care cunosc deja foarte multe, vă vor explica în detaliu aceste lucruri, în timpul şederii noastre mai îndelungate în mijlocul vostru; dovedindu-vă că sunt adevăraţi discipoli ai Mei - mai puţin unul, care nu a înţeles foarte mult până acum, din cauza inimii sale dornice de a strânge averi lumeşti. Dar ceilalţi unsprezece, printre care şi scribul Meu Matei, au dobândit o mare înţelepciune divină şi veţi putea învăţa şi afla foarte multe de la ei dacă îi veţi asculta!”

15.Petru a spus atunci: „Doamne, mărturia Ta divină valorează mai mult decât toate mărturiile acestei lumi; doar că noi nu suntem nici pe departe demni de ea!”

16.Eu am spus: „Oamenii acestei lumi nu au alte merite în afara aceluia că toţi sunt după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Acesta este şi motivul pentru care omul trebuie să-şi iubească şi să-şi respecte aproapele. Astfel, dacă cineva aude Cuvântul Meu, îl crede şi îl urmează, el este şi demn ca Eu să depun pentru el dreapta mărturie; căci cine Mă mărturiseşte pe Mine aici, pe acela îl voi mărturisi şi Eu în faţa Tatălui Meu, în cerul întregii vieţi, iar mărturia Mea este cea mai bine primită. Dar dacă Eu mărturisesc despre cineva în faţa lumii, nu fac aceasta pentru a-l glorifica în ochii oamenilor, ci pentru a arăta că adevărul din el vine de la Dumnezeu. Astfel că puteţi să acceptaţi această mărturie a Mea!”

1.Toți ucenicii Mi-au mulțumit, cu excepția unuia. Toma l-a mustrat în taină.

2.Acela (Iuda Iscarioteanul) a spus: „Eu Îi mulțumesc în tăcere pentru tot ce am primit. Dar, conform mărturiei Sale, voi ați primit mai mult decât Mine, de aceea este şi drept să fie aşa, ca voi săI mulțumiți Domnului pentru darul cel mare pe care l-ați primit. Voi puteți face deja tot felul de minuni; mie nu-mi iese nici una, nici atunci când cred că îmi va reuşi, pe când vouă vă reuşeşte aproape orice! Deci nu pot să mulțumesc pentru ceva ce n-am primit încă, ci pot doar să mă rog să primesc şi eu. În taină, m-am rugat foarte des pentru aceasta, dar până acum nu am primit nimic în afară de mâncare, băutură şi învățătură. De aceea, pot să mulțumesc doar pentru acestea, nu şi pentru înzestrarea de a face minuni! Să mă înțeleagă cine vrea!"

3.Cu toate că el mai mult şoptise aceste cuvinte, atât Eu, cât şi ceilalți ucenici am auzit foarte bine ce a spus.

4.Eu i-am spus: „Tu, Iuda Iscarioteanul, ai dreptate să nu-Mi mulțumeşti pentru ceea ce nu ai primit în aceeaşi măsură cu ceilalți ucenici. Dar acum câteva luni, când v-am trimis în Galileea să pregătiți oamenii pentru venirea Mea, ți-am dat şi ție puterea de a face miracole, la fel ca şi celorlalți; dar tu, ca un om însetat de bani, ai început să faci afaceri, cerând sume uriaşe pentru miracolele pe care le făceai. Astfel, în câteva săptămâni, ai strâns o cantitate mare de aur şi argint, atât de dragi inimii tale. Dar, pentru că inima ta era atrasă numai de cel mai mare gunoi al pământului şi te interesa înzestrarea de a face miracole doar din cauza acestui gunoi - căci exact aşa a fost în cazul tău -, în mod înțelept ți s-a luat această înzestrare, dar nu şi învățătura. Astfel, dacă vrei, poți să le vorbeşti oamenilor despre venirea împărăției lui Dumnezeu pe acest pământ; dacă nu vrei, poți să n-o faci! Totuşi, Eu cred că dacă nu te deranjează să mănânci şi să bei, nu ar trebui să te deranjeze nici să lucrezi puțin pentru tine însuți şi pentru Mine!"

5.Iuda Iscarioteanul a răspuns vizibil stingherit: „Ah, dar eu fac deja aceasta cu plăcere, însă frații nu mă lasă întotdeauna, şi cum nu vreau să mă cert cu ei, mă retrag!"

6.Eu am spus: „Da, ai din nou dreptate, dar cu precizarea că frații îți întrerup predicile doar pe la sfârşit, atunci când începi să scoți la lumină intențiile murdare pe care le ai. Pe viitor, lasă-le pe acestea de-o parte şi vei vedea că nimeni nu te va mai opri să predici! De ce să vrei să cerşeşti pomană de la cei care te ascultă, atâta timp cât nici unul dintre voi nu a dus lipsă de nimic alături de Mine?! Fă deci aşa cum ți-am spus, căci nu vei greşi, şi atunci nimeni nu te va opri din acțiunile tale! M-ai înțeles?"

7.Iuda Iscarioteanul a spus: „Da, Doamne şi Învățătorule, îmi voi da silința să împlinesc voia Ta! Dar lăsați-mă acum să merg puțin afară; căci mă sufoc de-a dreptul aici!"

8.El s-a ridicat apoi şi a ieşit în grabă, ruşinat că fusese dat în vileag.

9.Gazda M-a întrebat cum se face că ucenicul care a ieşit afară nu era la fel de desăvârşit ca şi ceilalți.

10.Eu i-am spus: „Dragul meu prieten, e din cauza egoismului său! El este olar şi a câştigat mulți bani cu această meserie în diferite târguri. Când a auzit despre Mine, a venit, Mi-a ascultat cuvintele şi Mi-a văzut faptele. Atunci M-a rugat să-l primesc să fie şi el ucenicul Meu. Eu i-am îngăduit şi astfel a devenit şi el ucenicul Meu. Dar a rămas ceea ce era, un comerciant care consideră că banii sunt indispensabili pentru viața pământească; de aceea, ar fi vrut de fapt să poată face miracolele numai pentru el şi să se lase plătit asemenea magicienilor. Dar pentru că aceasta nu va putea fi niciodată în acord cu faptele Mele miraculoase, el a pierdut, din vina sa, această capacitate pe care o avea; şi de aceea el este mai mereu cam nemulțumit în sinea lui. În rest, ştie tot ce trebuie şi este un bun orator, iar atunci când învață pe cineva despre Mine şi despre misiunea Mea în această lume, cuvintele sale aduc roade bune; şi de aceea, el este, asemenea celorlalți, unul dintre cei doisprezece apostoli, aleşi de Mine dintre cei şaptezeci şi doi de ucenici inițiali. Acum ştii cine este şi ce să gândeşti despre el.”

11.Gazda a spus: „Ah, aceasta înseamnă că este demn de respect şi eu voi urmări să mai discut mult cu el! Dar acum aş mai vrea să ştiu ce s-a petrecut cu ceilalți şaizeci de ucenici! Nu au avut dorința sau voința de a Te urma peste tot, asemenea acestora doisprezece, pentru a vedea şi auzi şi alte lucruri, care cu siguranță le-ar fi fost de mare folos?”

12.Eu am spus; „Ei au auzit şi văzut atât cât să ştie exact ce au de făcut pentru a dobândi viața veşnică. Mai mult nu era necesar pentru ei. În plus, din cauza obligațiilor lor familiale, nici nu voiau să Mă urmeze permanent, astfel că deocamdată M-am despărțit de ei; dar ei se vor întoarce şi Mă vor urma, la rândul lor, peste tot, căci au acceptat Cuvântul Meu şi trăiesc şi acționează conform lui, iar acesta îi îndeamnă cu putere să revină la Mine. În mare parte, ei sunt galileeni, la fel ca Mine şi ca aceşti doisprezece ucenici principali. Acum ştii adevărul şi despre acest lucru. Dacă vrei să mai afli şi altceva, întreabă-Mă!”

Capitolul.274 - Despre esenieni şi miracolele lor

1.Gazda a spus: „Vreau să Te mai întreb ceva, dar Te rog să nu te superi din cauza aceasta!”

2.Eu i-am răspuns: „Întreabă-Mă ce vrei!”

3.Gazda: „Ei bine, iată: pe când mai eram levit în Templu, cu ocazia unei misiuni de strângere a zeciuielii, am întâlnit numeroşi esenieni! Aceştia erau prietenoşi şi mi-au povestit, printre altele, asigurându-mă de adevărul spuselor lor, că în templul lor, care este mai mare decât cel din Ierusalim, se fac cele mai mari miracole.

4.Mi-au spus că acolo sunt vindecați bolnavii şi chiar sunt înviați morții, că ei stăpânesc pe deplin elementele şi forțele întregii naturi, că soarele, luna şi toate stelele trebuie să se supună voinței lor, astfel că la ei omul a redevenit un adevărat stăpân al

naturii, aşa cum a fost odinioară strămoşul nostru Adam, înainte de a păcătui. Ei chiar făceau să vorbească pomii, iarba, pietrele, apa, aerul şi toate creaturile, şi le făceau să spună tot adevărul. În final, mi-au spus că dacă nu pot să cred aşa ceva, să merg cu ei pentru a mă convinge singur de aceasta.

5.Misiunea care-mi fusese încredințată de către Templu nu era urgentă; căci, la noi, ceea ce nu se putea face într-o săptămână, se putea face în trei, fără nici o problemă. Astfel, având suficient timp, am răspuns invitației prieteneşti a celor doi esenieni. Cu ajutorul a trei cămile iuți, pe care cei doi le aveau cu ei, am ajuns în locul cu pricina, căci localitatea în care strângeam zeciuiala nu era departe de cetatea eseniană.

6.La scurt timp de la sosire, am fost prezentat conducătorului lor, un bărbat foarte amabil, care m-a întâmpinat cu multă prietenie şi a avut grijă să nu-mi lipsească nimic. Cu adevărat, ospitalitatea sa era desăvârşită. Am rămas acolo timp de opt zile şi m-am convins de toate lucrurile despre care-mi vorbiseră cei doi. M-am gândit de multe ori să intru în ordinul lor; dar, din cauză că eram prea tânăr, nu am fost admis atunci, fapt pentru care mi-a părut foarte rău.

7.Aş vrea să aflu acum de la Tine ce părere ai despre această instituție? Căci miracolele lor seamănă foarte mult cu cele pe care le faci Tu, astfel încât mi-am zis în sinea Mea că poate eşti şi Tu esenian. Căci şi ei mi-au spus că Mesia va veni de la ei. Te rog, ajută-mă să înțeleg!"

8.Eu am spus: „Nu vă lăsați induşi în eroare de către esenieni; căci cuvintele lor sunt minciuni, faptele lor înşelăciune, iar prietenia lor fățărnicie! La ei scopul scuză mijloacele şi, oricât de rele ar fi acestea din urmă, ele chipurile devin bune şi sfinte dacă scopul este binele omenirii.

9.Dacă cineva ar reuşi să descopere adevărul faptelor esenienilor - ceea ce nu ar fi imposibil în vremuri ceva mai luminate - acela ar fi de două ori nefericit. O dată, întrucât îşi va da seama că a fost excrocat de foarte mulți bani şi, în al doilea rând, întrucât, pe lângă aceasta, el va trebui să tacă, pentru ca să nu i se facă un rău şi mai mare.

10.Căci esenienii, care sunt atât de lăudați şi de căutați în toată lumea, au o mulțime de spioni, ascunşi sub înfățişări diferite şi răspândiți prin multe țări, şi prin ei, conducătorii acestei mari instituții află unde are loc ceva important. Astfel, nu este deloc indicat să îi ataci, oriunde te-ai afla, pentru că ei vor afla imediat şi se vor răzbuna.

11.Ucenicii Mei îți vor spune mai multe despre aceasta. Printre ei se află chiar cineva care, până de curând, a deținut o funcție importantă în cetatea lor. Acela îți va descrie cel mai bine miracolele lor şi te vei minuna de cât de orb ai putut să fii.

12.Dar acum haideți să ieşim puțin afară şi să admirăm cerul, care este plin de stele în această seară!"

13.Toți au fost de acord şi, ridicându-ne de la mese, am ieşit afară.

1.Cu toții au admirat marea splendoare a cerului, iar gazda M-a întrebat ce erau acele nenumărate stele, mici şi mari. Eu i-am explicat, la fel cum am făcut-o şi cu alte ocazii similare; ba acum chiar am făcut un pic mai mult.

2.După ce, mai bine de două ceasuri, le-am descris ceea ce era necesar să ştie şi le-am trezit în suflete, în măsura posibilului, dorința secretă de a se convinge prin proprie experiență de adevărul spuselor Mele, le-am indus tuturor, fără ca ei să poată să se îndoiască de ceea ce li se petrecea, starea de pură trezire spirituală, iar ei au putut să contemple stelele, cu vederea profund transfigurată, şi să le vadă ca şi cum ele ar fi fost foarte aproape.

3.Atunci s-au înălțat strigăte de bucurie, care s-ar fi intensificat, dacă i-aş fi lăsat în continuare în acea stare de trezire spirituală; dar Eu i-am chemat pe toți înapoi în starea naturală obişnuită, fără ca vreunul dintre ei să înțeleagă cum de putuse vedea asemenea lucruri fascinante pe stele.

4.Eu le-am spus: „Nu vă minunați atât de mult, căci Eu nu am făcut decât să deschid, prin puterea Voinței Mele, vederea voastră interioară spirituală. Astfel, ați fost capabili să vedeți acele lumi îndepărtate de parcă v-ați fi aflat aproape de ele; căci pentru spirit nu există distanță, fie ea terestră sau cosmică. Gândiți-vă acasă la ceea ce ați văzut, iar mâine vom discuta din nou despre aceasta! Dar acum mergeți la casele voastre să dormiți. Odihna şi sărbătoarea sabatului s-au încheiat!"

5.Toți Mi-au mulțumit şi au mers la casele lor. Doar vecinul care avea casa la mare depărtare a rămas cu noi pe timpul scurtei nopți. Eu am mers împreună cu ucenicii Mei să ne odihnim. Astfel am încheiat o zi de sabat, în care făcuserăm multe fapte bune.

6.Noaptea a trecut repede, iar la primele ore ale dimineții, majoritatea vecinilor, împreună cu nevestele şi copiii lor, se strânseseră deja în fața casei lui Barnabe, unde toată familia acestuia era în plină activitate pentru a pregăti micul dejun.

7.Eu, împreună cu ucenicii Mei, am ieşit imediat afară la cei care ne aşteptau. Barnabe M-a salutat foarte călduros, chiar într-un mod magnific, atât pe Mine, cât şi pe ucenicii Mei, şi toți vecinii care se aflau acolo au făcut apoi acelaşi lucru, scoțând strigăte de bucurie pentru că Mă aveau în mijlocul lor şi neîncetând să se minuneze de spectacolul cerului înstelat care le fusese oferit în seara precedentă.

8.Unul dintre ei, care fusese, în spirit, pe suprafața unei planete îndepărtate - şi anume, pe Uranus -, M-a întrebat dacă numeroşii oameni deosebit de puternici pe care-i văzuse foarte bine acolo erau un fel de preafericiți. Cel puțin el aşa a crezut; doar că mare i-a fost mirarea când a văzut că aceştia munceau cu mult mai mult zel decât cei mai harnici oameni de pe acest pământ. El a mai văzut o mulțime de clădiri enorme, dintre care multe se construiau chiar atunci, cu cea mai mare sârguință. Astfel că se întreba dacă şi în împărăția Cerurilor preafericiții trebuie să-şi ridice case, asemenea oamenilor de pe pământ.

9.Eu i-am spus: „În parte, da; dar oamenii pe care i-ai văzut în acea lume nu sunt încă spirite şi deci nu sunt nici preafericiți; ei sunt pentru acea lume oameni materiali, precum sunteți voi pe acest pământ, cu singura diferență că doar voi, oamenii pământeni, aveți menirea de a deveni copiii lui Dumnezeu, în timp ce toți ceilalți oameni de pe toate

nenumăratele miriade de corpuri cereşti nu au în general această menire, deşi nu sunt chiar în totalitate excluşi din ea. Dar pentru aceasta ei au nevoie de mult mai multe decât oamenii acestui pământ, care de la începuturi a fost astfel destinat.

10.A mai existat demult o planetă foarte mare, care-şi primea lumina tot de la acest soare. Şi ea avea aceeaşi menire, dar oamenii ei au făcut prea multe excese şi, din această cauză, asupra lor s-a abătut o mare judecată, la fel cum s-a petrecut odată, dar într-o măsură ceva mai mică, şi pe acest pământ. Acea planetă a fost integral distrusă şi, împreună cu ea, toți oamenii ei, ale căror vanitate şi vicii întrecuseră orice măsură.

11.Mai multe despre aceasta puteți afla de la ucenicii Mei; dar, cu timpul, totul vă va fi revelat - dacă veți urma învățătura Mea şi veți acționa conform ei - chiar de către propriul vostru spirit, atunci când sufletul vostru se va fi unificat cu el. El vă va arăta toate aceste lucruri şi vă va călăuzi în adevărurile cele mai miraculoase.

12.Toți s-au minunat din nou de omnisciența Mea şi Mi-au mulțumit, slăvindu-Mă pentru că i-am considerat demni de a fi vizitați de Mine.

13.Elisa, care lucrase cu cea mai mare râvnă la pregătirea micului dejun, a venit veselă să ne invite pe toți la masă. Însă vecinii s-au scuzat, spunând că mâncaseră deja la casele lor.

14.Dar Barnabe a spus: „Acum nu mai contează! Mâncarea este pregătită pentru toți, cum a fost şi cina de aseară. Aşadar, vă poftesc la masă!”

15.La aceste cuvinte, toți oamenii au intrat în casă, unde am luat cu voie bună micul dejun. După masă, ucenicii au avut mult de lucru, pentru că vecinii au început să le pună întrebări despre esenieni şi, mai apoi, s-a trecut de la un subiect la altul, astfel că întrebările şi explicațiile s-au întins până seara. La prânz am mâncat doar nişte pâine şi am băut puțin vin. Cu această ocazie, câțiva ucenici au dat unele dovezi ale puterii lor de a face miracole. Vecinii s-au minunat foarte mult, dorința lor de a se conforma învățăturii primite devenind astfel tot mai mare.

16.Eu am rămas cu Barnabe, care a avut astfel ocazia să pomenească despre cele două miracole pe care Eu le făcusem în Templu pe când aveam doisprezece ani. El mi-a spus că acele miracole îl impresionaseră foarte tare, deşi el apoi a rămas cu ideea că aş face parte din şcoala eseniană. Acum realiza că nu era adevărat şi Mi-a mărturisit că Mă recunoaşte pe deplin drept ceea ce M-am arătat Eu însumi a fi atunci, în Templu. În final întregul sat, împreună cu Barnabe, era în totalitate câştigat pentru cauza noastră, iar noi a trebuit să răspundem la toate întrebările până s-a lăsat seara, când, bineînțeles, am luat o cină bogată.

1.În dimineața următoare, am mers la vecinul care avea casa cea mai îndepărtată, unde am rămas toată ziua şi toată noaptea. Acolo s-a petrecut astfel că M-am lăsat slujit, la fel ca şi ceilalți oaspeți, de îngerii cerului. Mirarea localnicilor nu mai lua sfârşit, şi ei au crezut că au fost cu adevărat transportați în ceruri. Ei au purtat diverse discuții cu spiritele pure ale cerului, slăvind marea înțelepciune şi putere a acestora; căci în acea noapte s-au mai petrecut multe alte miracole, pentru cel mai mare bine al acestor munteni cumsecade.

2.Unul dintre aceste miracole a fost şi acela că vecinul care locuia mai departe a primit o casă nouă şi foarte practică, precum şi tot felul de obiecte, alimente şi vin de cea mai bună calitate. În plus, toți locuitorii au primit o mulțime de animale domestice folositoare şi grădini bine cultivate, iar casele tuturor au fost reamenajate şi dotate cu dependințe, conform necesităților lor. Se înțelege că oamenii realmente debordau de uluire şi de recunoştință şi mai mult nu e necesar să spunem aici.

3.Această scenă nocturnă a luat sfârşit dimineața, când toți vecinii s-au întors împreună cu Mine la casele lor, plini de bucurie, perfect edificați şi cuprinşi de recunoştința cea mai profundă, privindu-şi cu cea mai mare bucurie grădinile şi ogoarele care acum erau mult îmbunătățite. Cu toate acestea, ei nu s-au putut despărți de Mine, şi Eu a trebuit să vizitez împreună cu ucenicii Mei ba o casă, ba alta. Cu aceste ocazii, s-a vorbit mult despre tot felul de aspecte lumeşti.

4.Astfel, această sărmană mână de oameni a primit un dublu ajutor, atât unul fizic, cât şi unul moral, însă când s-a scurs vremea şi am început să le spun că voi pleca în curând de acolo spre Ierusalim, s-au întristat cu toții, iar Barnabe M-a întrebat cum de pot să mai intru în acest oraş atât de lipsit de morală şi de Dumnezeu.

5.Eu i-am spus: „Prietene, unde există cei mai mulți bolnavi, acolo este şi cel mai necesar un tămăduitor!"

6.Totuşi, în urma numeroaselor lor rugăminți, am mai rămas câteva zile la ei, învățându-i tot felul de lucruri bune şi folositoare, împreună cu ucenicii Mei, care la rândul lor erau împotriva ideii de a merge la sărbătoarea de toamnă din Ierusalim.

7. Eu le-am spus însă: „Aceasta este Voia Tatălui şi aşa trebuie să fie!"

8.Când au auzit răspunsul Meu, ei au fost în sfârşit de acord şi nu au mai comentat.

9.Am plecat de acolo în ajunul sabatului, deoarece voiam să ajungem în Ierusalim în ziua de sabat, când începea sărbătoarea, iar drumul până acolo nu ne lua mai mult de o zi. Astfel am părăsit locul unde ne odihnisem mai multe săptămâni, pentru a putea să fim în Ierusalim în dimineața sabatului.

10.După ce am luat micul dejun, Eu am binecuvântat satul şi locuitorii săi şi, fiind însoțit de toți, am plecat pe noul drum, care nu mai fusese parcurs de nimeni până atunci. După ce am ieşit din grotă, le-am spus celor care ne conduseseră să se întoarcă, îndemnându-i încă o dată să aibă o credință totală în Mine şi să-L iubească pe Dumnezeu. Le-am mai spus să nu se îndoiască niciodată în această credință şi atunci Eu voi veni la ei peste doi sau trei ani, după învierea Mea, dăruindu-le tuturor celor care vor merita puterea

Duhului Meu. Toți Mi-au mulțumit pentru aceasta şi M-au rugat să nu-i uit când voi fi departe de ei.

11.Eu le-am spus: „Dragii Mei prieteni, la Mine nu există uitare; aceasta există doar la oameni. Pe cel care nu Mă uită pe Mine, pe acela nu îl uit nici Eu, în veşnicie. Rămâneți-Mi credincioşi Mie, cât timp veți locui în trup, iar Eu vă voi da - aşa cum v-am asigurat deja de nenumărate ori şi cum v-am şi arătat - viața veşnică, nepieritoare, în împărăția Mea. Amin!"

12.Apoi am pornit la drum, iar cei care ne-au condus au mai rămas acolo timp de vreun ceas, urmărindu-ne în continuare cu privirea şi transmițându-ne urările lor de bine.

13.Apoi s-au întors în sat plini de intenții bune. Chiar atunci, pentru că aveau deja toate cele necesare vieții şi nu mai era nevoie să meargă după sare în Nain, au decis să blocheze această ieşire, astfel încât să nu mai poată fi găsiți niciodată. Ceea ce au decis au şi realizat, unindu-şi forțele în acea zi de dinaintea sabatului, şi astfel au rămas complet izolați de lume, ducând acolo o viață austeră, conform învățăturii Mele.

Sfârşitul volumului V